APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ANNUS XXXXIII - SERIES II - VOL. XVIII

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LI

I

An. et Tol. XXXXIII IO Ianuarii 1951 (Ser. Il, v. XTI11) - N. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PR XII

CONSTITUTIO APOSTOLICA -

DE SACRO MONIALIUM INSTITUTO PROMOVENDO

" PIUS EPISOO.PUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Sponsa Christi Ecclesia, [1] vel a primis suae historiae ineunabulis exsistimationis ac maternae dilectionis sensus, quibus erga sacras Deo Virgines suaviter ferebatur, tam iteratis actibus ac signis patefecit quam perspicuis documentis confirmavit. [3]

Nec mirum sane, cum Virgines christianae, « illustrior portio gregis Christi », [3] caritate actae, alienas omnes mundi sollicitudines dedignantes [4] facilemque periculorum plenam cordis divisionem superantes, [5] non solum se totas Christo, ut vero animorum Sponso [6] devoverent, [7] sed integram vitam suam omnium christianarum virtutum gemmis* or natam, [8] in perpetuum ipsi Christo Domino atque Ecclesiae manciparent. [9] / '

Mystica haec Virginum Christo mancipatio Ecclesiaeque traditio primis christianis saeculis, sponte, ac potius factis quam dictis, perficiebantur. Cum vero Virgines, postea, non classem tantum, sed statum iam definitum atque ordinem ab Ecclesia receptum efformarent, [10] virginitatis professio publice fieri coepit, adeoque arctiore in dies vinculo confirmari. [11] Dein Ecclesia, dum sanctum virginitatis votum propositumve acceptabat, Virginem Deo. Ecclesiaeque inviolabiliter eiusmodi, solemni ritu consecrabat, qui merito inter pulchriora antiquae liturgiae monu-

menta recensetur;[12] eamque ab aliis clare distinguebat, quae privatis tantum vinculis sese Deo obligabant.[13]

Vitae virginalis professio vigilanti severaque ascesi servabatur, simulque omnibus pietatis et virtutum exercitiis nutriebatur ac fovebatur. In prisca tam graecorum ac ceterorum orientalium quam latinorum Patrum doctrina, fidelis sane ac pulcherrima imago prostat et ob oculos ponitur Virginis christianae. In suis scriptis sive interna sive etiam externa, quae ad virginalem sanctitatem ac perfectionem spectare quovis modo poterant, diligentissime magnoque amore a Patribus illuminata ac vivide depicta fuerunt.[11]

Quousque christianarum Virginum angelica vivendi ratio, primo hoc suae historiae tempore, Patrum exhortationibus ac descriptionibus responderit, et quot altiorum heroicarum virtutum gemmis ornatam sese nobis ostendat, partim ex historicis documentis ac monumentis directo certoque tramite, noscimus, partim vero, non dubie, ex aliis etiam securis fontibus conicere imo et deducere nobis licet.[15]

Praesertim post concessam christianis hominibus pacem, Eremitis et Coenobitis praeeuntibus, consecrata Deo virginitas frequentius in dies consiliorum paupertatis strictiorisque oboedientiae expressa signataque professione compleri ac confirmari solebat.[16]

Mulieres virginitatem professae, quae iam prius ad vitam communem, ab hominum consuetudine quantum fieri poterat segregatam, tum ob solitudinis amorem, cum ob defensionem contra gravissima undique imminentia, in corrupta romana societate, pericula, conspiraverant, faventibus postea rerum adiunctis, satis cito, exemplum secutae immensae multitudinis Coenobitarum, ac relicta generatim viris eremitica vitae ratione, coenobiticam vitam imitatae sunt atque in ipsam fere omnes se receperunt.[17]

Vitam communem latiore significatione acceptam, Ecclesia Virginibus generatim commendabat, sed vitam monasticam, per longa tempora, ne consecratis quidem Virginibus imponere stricte voluit, quas honorata» ut decebat, liberasque in saeculo reliquit. Attamen Virgines liturgice consecratae propriis in domibus vel in uberiore vita communi degentes semper rariores inveniebantur, usque dum pluribus locis de iure, ubique vero de facto extinctae fuerunt; quin imo, generatim non amplius restitutae, recentius etiam prohibitae fuerunt.[18]

* * *

Cum res ita se haberent, Ecclesia suam maternam convertit sollicitudinem erga illas praesertim Virgines, quae, optimam partem eligendo,[19]

mundo plane vale dicebant, totamque christianam perfectionem, strictam paupertatem atque plenam oboedientiam virginitatis professioni addentes, in Monasteriis amplectebantur. Harum Virginum coenobiticam professionem, severioribus in dies clausurae legibus Ecclesia provide externe defendit. [20] Intrinsecus vero, ita ipsarum vitae rationem ordinavit, ut sensim sine sensu typum Monialis seu Sanctimonialis vitae contemplativae, sub rigida regulari disciplina, prorsus deditae, clare perspic neque in suis legibus atque religiosa ascesi delinearet. [21]

Postquam autem ineunte fere media aetate, Virginum consecratarum in saeculo commorantium vivendi forma penitus desiit, Sanctimoniales, numero, fervore, varietate supra modum auctae, antiquarum Virginum unicae, velut in solidum heredes earumque legitimae successores habitae sunt ; [22] neque heredes ac successores tantum, sed traditi patrimonii fideles procuratrices argumentosaeque fautrices, quae quinque talentis ditatae, alia quinque superlucratae fuerunt. [23] Monumenta liturgica, canonica documenta, atque historica testimonia omne genus, scripta, insculpta, depicta, hanc Monialium originem ac dignitatem, merita sanctitatemque comprobant atque vindicant. [24]

Statum perfectionis, qui iam adeo solemniter receptus atque plene recognitus fuerat, ut perfectius usque publicam referret naturam, Moniales, per plura saecula ad exeuntem mediam aetatem — ut ex Decretalibus, imo ex toto Corpore iuris canonici luculenter patet — solae inter mulieres cum Monachis et Canonicis regularibus exhibebant.[25]

Non paucis deinceps inde nec levibus evictis difficultatibus, prius Fratres omnes, qui vel Mendicantes, vel Hospitalarii, vel Redemptores, vel alio nomine nuncupabatur ac, post tria fere saecula, Clerici quoque, qui regulares dicti fuerunt, inter veros religiosos et regulares, simul cum Monachis et Canonicis regularibus, recepti sunt ; Moniales vero universae, tum illae quae antiquo monachismo seu vitae canonicali inhaerebant, cum illae quae in Fratrum mendicantium secundos Ordines cooptabantur, quod ad ius canonicum attinet, unicum, nobile et vetustum institutum prosequebantur eandemque religiosam vivendi rationem amplectebantur. [26]

Ad primas igitur usque mulierum Congregationes, quae vel saec. XVI vel XVII ortae sunt, Moniales eae tantum habebantur quae facto et iure vitam legitime religiosam profitebantur. Imo etiam post toleratae, et decursu temporis, prius facto et postea oeconomico etiam quodam iure receptas Congregationes,[27] Moniales tantum, usque ad Codicem Iuris Canonici promulgatum, stricto iure uti verae religiosae ac regulares admissae sunt. [28]

Quodsi hoc loco animum ad vitae monasticae penetralia con vertere velimus, quis recensere et ponderare poterit perfectionis religiosae thesauros in Monasteriis absconditos? quis flores ac fructus sanctitatis, quos hi conclusi horti Christo Ecclesiaeque tulerunt? quis precationum efficacitatem, quis deditionis divitias, quis denique bona omne genus quibus Moniales Ecclesiam Matrem suam ornare, sustinere, confortare totis viribus satagerunt?

* * *

Sanctimonialium rigidus sane definitusque typus, in legum canonicarum et in ascesis paginis insculptus, ab innumeris Ordinibus, Monasteriis, Conventibus, quae in Ecclesia iugiter exstiterunt, facile, et, quoad ipsius praecipua lineamenta, etiam fideliter receptus fuit, atque per plura saecula tenaciter retentus. Ex hac communi fidelitate atque constantia, arcta compago in sacro Monialium Instituto exorta est, quae fortius quam omnium aliorum regularium sive religiosorum utriusque sexus Institutorum, innovationibus quibuslibet restitit semper. Id, intra certos iustosque limites, merito ipsi vertendum esse non est ambigendum.

Haec, quam laudavimus, Monialium unitas minime ceterum obstitit quominus, et quod attinet ad ascesim et quod ad interiorem pertinet disciplinam, iam antiquitus diversae figurae varietatesque admitterentur, quibus Deus, mirabilis in sanctis suis, Ecclesiam Sponsam suam ditavit et decoravit. Quae Monialium varietates ex eiusdem generis varietate oriri videntur Ordinum ac Religionum virorum, quibus Monialium Ordines adiecti quodammodo fuerunt. Revera, vix non omnes Monachi, Canonici regulares, Mendicantes praecipue secundos Ordines instituere nitebantiur, qui servata semper generali Monialium ratione, fere ut primi Ordines inter se diversi conspiciebantur. Pariter nonnulli Ordines Clericorum regularium et nonnullae Congregationes virorum proprii Instituti Monialium Ordines recentius condiderunt.

Monialium varietates, quas supra attigimus, sive Instituti historiam respicimus, sive communes eius interiores mutationes, dignissimae profecto sunt quae attente considerentur. Sane, ipsae, generali vitae contemplativae ratione incolumi atque firmis praecipuis receptae disciplinae normis ac principiis, novam veluti sanctitatis vim veteri Instituto comparar un t.

Recentioribus temporibus, praesertim saeculo xvi abeunte, novae Monialium Ordinum formae inductae et ab Ecclesia pedetentim probatae fuerunt; ut ecce Institutum Sanctae Ursulae, Angelicarum, Congregatio Religiosarum Dominae Nostrae, Ordo Visitationis, Societas Dominae

Nostrae, Moniales B. Mariae de Caritate [29] pluresque aliae. Hae novae fundationes dum, vel ab initio earum institutionis vel deinceps ad acceptandum Monialium commune ius vigens — ut vitam vere religiosam, unice tunc pro mulieribus recognitam, profiteri valerent — adigebantur seu moraliter cogebantur, ipsius iuris renovationem diversis modis praeparabam.

Hae novae Monialium formae, etsi vitam contemplativam canonicam profitebantur, et strictam clausuram pontificiam, propriae rationi vivendi aptatam, ex sententiis tunc vigentibus aegre quidem sed sincere demum receperant, tamen quandoque divinum Officium recitandum non susceperunt. Multa vero apostolatus et caritatis opera quae cum suo sexu suoque statu iuridico consentanea habebantur, ipsae laudabili sollicitudine, ut sui muneris partes, fecerunt.

* * *

Annis volventibus, sive ob novorum Ordinum exemplum sive ob progressum Congregationum ac Societatum, quae cum vita perfectionis fecundam caritatis, auxilii, educationis exercitationem coniungere nitebantur, sive denique ob communem rerum atque idearum omne genus processum, non pauca Monasteria multorum Ordinum, qui vitam contemplativam unice ex instituto suo sectabantur, opera apostolatus, probante ac prudenter moderante Sancta Sede, pluribus in locis receperunt. [30]

Exinde sensim sine sensu obtinuit, ut commune Monialium Institutum non solum diversos Ordines cum propriis Regulis et Constitutionibus in se contineret, sed etiam profundior quaedam in ipso admitteretur divisio inter Ordines scilicet et Monasteria quae vitam solummodo contemplativam sequebantur atque Ordines ac Monasteria in quibus, sive ex peculiari constitutionis lege sive ex subsequentibus Apostolicae Sedis concessionibus, ad vitam contemplativam canonice probata apostolatus opera convenienter adiungebantur.

Nostro hoc tempore, totum Monialium Institutum, tum in iis Ordinibus ac Monasteriis, quae fideliter vitam tantum contemplativam hucusque obiverant, tum in iis maxime quae ex Ecclesiae praescripto vitam contemplativam amice cum operibus apostolatus sociabant, adiunctorum rerumque varietates ac mutationes non leviter persensit. Sane, cum hi Ordines educationis similibusque caritatis operibus vacent, quae sive ex inductis ubique moribus sive ex rerum publicarum interventu ita nunc exercentur ut vix compatibilia vel prorsus incompatibilia fiant cum ali-

quibus e classicis clausurae pontificiae regulis, huius clausurae normae, retenta ipsius communi ratione, sapienter mitigari debuerunt, ut cum illis operibus componi possent; quod profecto Ecclesiae sanctae animorumque utilitas postulare videbatur, cum nisi ita factum fuisset, ea opera vel omnino suscipi non potuissent vel non ea saltem ratione. Neque quoad apostolicos Ordines solum, sed etiam quoad Ordines tantum contemplativos, temporum adiuncta, atque gravis egestas, qua saepe laborant, mitigationes seu largiores interpretationes quandoque exigere ac requirere visa sunt.

Hodie, ut exemplum proponamus, civium sensus, quem socialem appellant, vix ferret nimis arctam can. 601 interpretationem, ne cum de Monialibus quidem contemplativis agitur. Hinc Sancta Sedes, pluribus necessitatibus vel utilitatibus materne in dies largius providet, quae iuxta receptum olim iudicium non ita graves existimabantur, ut ob eas clausuram pontificiam infringere liceret vel ipsa eximere. Ceterum, domiciliorum securitas atque sanctitas, quae non unica quidem causa fuit pontificiae clausurae, sed varie pro temporum adiunctis, cum aliis causis ad ipsam constituendam et ordinandam contulit, hodie magis' quam olim tecta sartaque est.

* * #

Summatim origine et fastis sacri Monialium Instituti propositis, opportunum ducimus in praesens accurate distinguere ipsius propria ac necessaria elementa, quae vitam Monialium contemplativam canonicam ut primum ac praecipuum earum finem directo afiiciunt. Nativis hisce atque praecipuis lineamentis quibus figura canonica Monialium clare in iure definitur, alia magni momenti accedunt quae, etsi non sunt necessaria, eam tamen complent, cum satis apte publico Monialium fini respondeant ipsumque securum faciant. Aliqua vero in Monialium Instituto invenimus quae nec necessaria sunt nec eam complent, sed tantum externa atque historica sunt, cum scilicet ex adiunctis superiorum temporum, nunc valde mutatis, certo nascantur. Quando haec, vel iam non prosunt, vel maius bonum impedire valent, nulla speciali ratione servanda videntur.

Porro, firmis prorsus omnibus nativis ac potissimis venerandi Monialium Instituti elementis, quoad elementa alia, quae externa et adventicia censentur, illas caute prudenterque ad hodierna adiuncta accomodationes inducere decrevimus, quae Instituto eidem non modo maiorem decorem, sed pleniorem etiam efficacitatem tribuere poterunt.

Ad has Instituti Monialium temperatas accommodationes inducendas

Nos movent, imo urgent, plenae quas habemus de re in singulis orbis partibus notitiae, certaque inde exorta cognitio gravis inopiae, in qua Moniales saepe, ne dicamus semper, versantur. Sane, non pauca exstant Monasteria quae, pro dolor! vix non fame, miseria, inedia pereunt; plura vero sunt quae, ob domesticas difficultates, duram, nec plerumque tolerabilem, vitam ducunt. Monasteria praeterea habentur quae, quamvis in egestate non vivant, cum tamen ab aliis quibuslibet Monasteriis seiuncta ac separata exsistant, non raro languescunt. Arctiores etiam clausurae leges non levibus saepe difficultatibus facilem viam sternunt. Postremo, crescentibus semper Ecclesiae animorumque necessitatibus, ac multiplici his subveniendi adiutrice omnium opera urgente, momentum advenisse videtur, in quo vita monastica, generatim etiam inter Moniales contemplationi deditas, cum moderata apostolatus participatione concilietur.

Quod Nostrum hac de re iudicium saepissime confirmarunt Ordinariorum locorum ac religiosorum Antistitum testimonia, quae ex nonnullis nationibus prorsus communi consensu ad Nos pervenerunt.

* *

Ex iis quae infra in Statutis Monialium Generalibus decernuntur, aliqua hic illustrare iuvabit, ut regulas et iudicia inde proponamus ex quibus facile ac secure singula praescripta intelligi recte possint.

Et in primis, quoad vitam Monialium contemplativam hoc, quod iuxta mentem Ecclesiae semper viguit, firmum ac inviolatum servari debet : Monasteria omnia Monialium vitam contemplativam, ut primum atque praecipuum suum finem, canonice semper et ubique profiteri debere. Quam ob rem, labores et ministeria, quibus Moniales vacare possunt ac debent, talia esse oportet atque ita quoad locum, tempus, modum rationemque ordinanda ac disponenda sunt, ut vita vere et solide contemplativa, sive totius Communitatis sive singularum Monialium, salva non tantum sit sed iugiter alatur ac roboretur.

Praescripta concessionesque olim, urgentibus rerum adiunctis, pro aliquibus regionibus data, ex quibus vota solemnia in simplicia commutabantur, odiosam dispensationem (can. 19) secum ferre certo dicenda sunt ; eo vel magis odiosam, quod notae praecipuae Monialium haec immunitas adversetur; nam vota solemnia, quae arctiorem ac pleniorem quam alia publica vota Deo consecrationem secum ferunt, notam canonice necessariam et potissimam Ordinum exhibent. Quapropter, cum diuturna experientia diversis in locis aperte constet sive Regularium virorum sive

Monialium vota solemnia, etsi rerum publicarum iure ignorentur, facile nulloque negotio servari posse, pariterque securitati aliorum bonorum Communium aliunde apte provideri, etsi persona iuridica, ut alicubi accidit, Eeligionibus et Monasteriis denegetur, in hoc iam ante non paucos annos merito S. Sedis leges actioque simul conspirant, [31] ut odiosae de quibus diximus exceptiones restringantur et, quoad fieri possit, tollantur. Et revera Moniales non oportet honore, merito et gaudio privare vota solemnia ipsarum propria emittendi.

Ad tutiorem assequendam solemnis castitatis vitaeque contemplativae custodiam utque hortus conclusus Monasteriorum nullo mundi ausu penetrari, nullo astu insidiaque violari, nullo saeculari profanoque contactu turbari posset, sed verum animarum claustrum evaderet[32] in quo Moniales Deo liberius servire valerent, [33] Ecclesia sapienti ac vigilanti sollicitudine severiorem clausuram, tamquam institutum Monialium peculiare statuit, diligenter ordinavit atque gravibus pontificiis sanctionibus perpetuo communivit. Haec veneranda Monialium clausura, quae ex Auctoritate suprema a qua procedit atque ex sanctionibus quibus interius exteriusque defenditur pontificia appellatur, in Nostra hac Constitutione non solum, pro diversis adiunctis Monasteriorum, quae ipsi hucusque obstricta sunt, consulto ac solemniter confirmatur, sed caute ad illa etiam Monasteria extenditur, quae eadem adhucusque, ob legitime impetratas dispensationes, non obligantur.

Monasteria quae vitam unice contemplativam profitentur, neque intra domus religiosae terminos stabilia opera educationis, caritatis, recollectionis vel alia id genus admittunt, clausuram illam pontificiam retinebunt vel accipient, de qua in Codice agitur (can. 600-602), quaeque ((*maior* » appellabitur.

Quoad vero Monasteria illa quae, sive ex instituto sive ex legitimis S. Sedis praescriptis, vitae contemplativae exercitium quorundam ministeriorum cum ipsa consentaneorum intra monasticas ipsas aedes amice coniungunt, clausura pontificia, illis retentis quae eidem necessaria atque insita sunt, in nonnullis, quae vix vel ne vix quidem observari possunt, temperatur ; in aliis vero, quae ad clausuram pontificiam Codicis non adeo necesaria censentur (can. 599, 604 § 2), apte completur. Haec clausura pontificia temperata atque hodiernis necessitatibus accommodata quae, ut ab antiqua rigidiore distinguatur, « *minor* » nuncupantur, illis etiam Monasteriis concedi poterit quae, etsi vitam tantum contemplativam retineant, vota solemnia non habent vel nonnullis carent conditionibus quae ad maiorem clausuram pontificiam, iurisprudentia recepto-

que stilo Curiae merito requiruntur. Accurata horum omnium clausurae pontificiae minoris elementorum definitio infra, in Statutis Generalibus et in Instructionibus a S. Congregatione de Religiosis Nostra Auctoritate Nostroque nomine dandis, tradetur.

Quod spectat ad Monasteriorum Monialium autonomiam seu mutuam libertatem, ea hic repetere opportunum ducimus et Monialibus applicare quae, consulto de Monachis dixeramus in Homilia habita die 18 septembris 1947 in patriarchali Basilica S. Pauli extra moenia, revoluto decimo quarto saeculo ab obitu S. Benedicti Nursiani. [34] Mutatis rerum adiunctis, plura iam suadent, ac non raro postulant, Monasteriorum Monialium consociationem, uti facilior ac convenientior officiorum distributio, utilis ac saepe necessaria religiosarum ab uno ad aliud Monasterium variis de causis ad tempus translatio, oeconomicum iuvamen, laborum coordinatio, observantiae communis defensio, aliaque id genus. Quod autem haec omnia fieri et obtineri valeant, quin necessariae autonomiae derogetur nec quomodolibet clausurae vigor enervetur vel recollectioni vitaeque monasticae severiori disciplinae damnum inferatur, tam ex amplissima experientia Congregationum Monasticarum virorum, quam ex non raris speciminibus Unionum ac Foederationum quae inter Moniales hucusque approbatae fuerunt, certe ac secure comprobatur. Ceterum Foederationum erectio et Statutorum quibus regi debeant approbatio, Sanctae Sedi reservatae manebunt.

Ad laborem, sive manuum sive animi, omnes, viris vel mulieribus minime exceptis qui vitae contemplativae vacant, non solum lex naturalis obligat, [35] sed paenitentiae etiam ac satisfactionis officium.[36] Labor praeterea generale est instrumentum quo animus, et a periculis servatur et ad altiora evehitur; quo nos, ut oportet, divinae Providentiae operam praebemus nostram tum in ordine naturae tum in ordine qui naturam excedit; quo opera caritatis exercentur. Labor denique norma est ac lex praecipua vitae religiosae, vel ab eius originibus, iuxta illud « ora et labora ». Sane huius vitae disciplina, magna ex parte in praecipiendo, ordinando ac perficiendo labore posita fuit semper. [37]

Monialium labor, si aeterna respiciantur, talis esse oportet, ut quae illum suscipit, in primis sancto proposito suscipiat; ut eadem praesentem Deum saepe cogitet ; ut illum ex oboedientia capiat, cum suique voluntaria castigatione coniungat. Quod si labor ita sustinebitur, ille potens ac constans erit omnium virtutum exercitatio, atque pignus suavis efficacisque coniunctionis vitae contemplativae cum activa, ad exemplum Nazarethanae Familiae. [38]

Si vero monasticum labor vel quoad naturam vel quoad disciplinam aestimetur, e Regulis, Constitutionibus traditisque singulorum Ordinum consuetudinibus non tantum viribus Monialium eum par esse oportet, sed ita etiam disponi ac perfici, ut, pro temporum cursu rerumque adiunctis, et Monialibus necessarium victum quaerat, et ad egenorum, ad hominum societatis, ad Ecclesiae utilitatem conferat.[39]

Cum christianae vitae perfectio in caritate specialiter posita sit,[40] cumque caritas qua Dominum unice super omnia diligere debemus omnesque in Ipso, una eademque vere sit, Mater Ecclesia ab omnibus Monialibus quae canonice contemplationem profitentur, cum Dei perfecto amore, perfectam erga proximos caritatem exigit : cuius caritatis suique status gratia, religiosi viri religiosaeque mulieres Ecclesiae omniumque indigentium necessitatibus totos se devotos persentiant oportet.

Moniales ergo omnes probe sciant ipsarum vocationem plene totamque apostolicam esse,[41] nullis locorum, rerum, temporum limitibus circumscriptam, sed ad omnia, semper et ubique sese porrigentem, quae aut ad Sponsi honorem aut ad animorum salutem quovis modo spectant. Haec vero universalis apostolica Monialium vocatio nulla re impedit quominus Monasteria suis precibus et totius Ecclesiae et singulorum hominum vel coetuum necessitates commendatas habeant.

Communis omnium Monialium apostolatus, quo divini Sponsi sui honorem zelare[42] et universae Ecclesiae omniumque christifidelium bonum provehere debent, his tribus praecipue veluti instrumentis utitur :

I° exemplo christianae perfectionis ; cum earum vita, licet sine verbis, alte tamen loquatur et continuo ad Christum atque ad christianam perfectionem fideles trahat, et bonos Christi milites[43] ad legitimum certamen ut vexillum excitet alliciatque ad coronam ;[44]

2° precatione, tum publice Ecclesiae nomine, septies in die solemniter canonicis horis ad Deum fundenda, tum etiam privatim perenniter Deo omnibus formis offerenda;

3° devovendi se studio, ita ut afflictationibus, quae ex vita communi fidelique regulari observantia oriuntur, alia propriae abnegationis exercitia sive ex Regulis ac Constitutionibus praescripta sive prorsus voluntarie suscepta, addantur, quibus generose illa impleantur « quae desunt passionum Christi Iesu, pro corpore Eius, quod est Ecclesia ».[45]

Postquam Monialium Instituti históricos fastos illustravimus accurateque descripsimus quibus idem terminis cum hodiernis vitae necessitatibus componi possit, iam generales normas tradere putamus iuxta

quas ad rem compositio illa adducenda sit. Totam Constitutionem atque Statuta Generalia quoad omnes vel iam factas vel faciendas Monasteriorum Foederationes et quoad singula Monasteria, S. Congregatio de Religiosis ad effectum adducet ; quae Nostra Auctoritate, per instructiones, declarationes, responsa aliaque id genus documenta, illa omnia peragere poterit, quae ad Constitutionem diligenter atque efficaciter inducendam atque ad Generalia Statuta fideliter prompteque servanda spectant.

STATUTA GENERALIA MONIALIUM

Art. I

§ 1. Monialium nomine in hac Constitutione, ad normam iuris (c. 488, 7°) veniunt, praeter religiosas votorum solemnium, illae etiam quae vota simplicia, perpetua vel temporaria, professae sunt in Monasteriis in quibus vota solemnia vel actu nuncupantur vel ex instituto emitti deberent ; nisi ex contextu sermonis vel ex rei natura aliud certo constet.

§ 2. Legitimo Monialium nomini (c. 488, 7°) et iuris Monialium applicationi minime officiunt : 1) *professio simplex* in Monasteriis legitime emissa (§ 1) ; 2) *clausura pontificia minor* quae Monasteriis sit praescripta vel rite concessa ; 3) *operum apostolatus exercitium,* quod cum vita contemplativa coniunctum sit, sive ex instituto a S. Sede pro aliquibus Ordinibus probato et confirmato, sive ex legitimis S. Sedis pro nonnullis Monasteriis praescripto aut concessione.

§ 3. Apostolica haec Constitutio iuridice non respicit : 1) Congregationes religiosas (c. 488, 2°) Sororesque ipsarum sodales (c.488, 7°), quae ex instituto vota tantum simplicia nuncupant; 2) Societates mulierum in comuni ad instar religiosarum viventium earumque sodales (c. 673).

Art. II

§ 1. Peculiaris ratio vitae religiosae monasticae, quam Moniales fideliter sub rigida regulari disciplina colere debent, et ad quam ab Ecclesia destinantur, est vita contemplativa canonica.

§ 2. Vitae contemplativae canonicae nomine intelligitur non illa interna et theologica ad quam animae omnes in Religionibus imo et in saeculo viventes invitantur, quamque apud se singulae ducere ubique valent ; sed exterior disciplinae religiosae professio quae, sive ex clausura, sive ex pietatis, orationis mortificationisque exercitiis, sive denique ex laboribus quibus Moniales incumbere debent, in interiorem contempla-

tionem ita ordinatur, ut eiusdem studio tota vita totaque actio et facile valeat et efficaciter debeat imbui.

§ 3. Si vita contemplativa canonica sub rigida regulari disciplina habitualiter servari non possit, character monasticus nec concedendus est nec, si iam habeatur, retinendus.

Art. III

§ 1. Vota religiosa solemnia, ab omnibus Monasterii sodalibus vel ab una saltem ipsarum classe nuncupata, praecipuam notam efficiunt ex qua Monasteria mulierum, non inter Congregationes religiosas sed inter Ordines regulares iure numerantur (c. 488, 2°). Religiosae autem in his Monasteriis professae omnes, Regularium appellatione in iure, ad normam c. 490, veniunt, atque non Sororum sed Monialium proprio nomine vocantur (c. 488, 7°).

§ 2. Monasteria omnia, in quibus vota tantum simplicia nuncupantur, votorum solemnium instaurationem impetrare poterunt. Quinimmo, nisi prorsus graves obsint rationes, eadem iterum suscipere curabunt.

§ 3. Solemnes antiquae formulae consecrationis Virginum, quae in Pontificali Romano habentur, Monialibus reservantur.

Art. IV

§ 1. Severior Monialium clausura, quae pontificia dicitur, firmis semper ac pro omnibus Monasteriis iis notis quae eidem quasi naturales sunt, duplex in posterum distinguetur : *maior* et *minor.*

§ 2. *V* Clausura pontificia *maior,* illa scilicet quae in Codice describitur (cc. 600-602), hac Nostra Apostolica Constitutione plane confirmatur. Sacra Congregatio de Religiosis, Nostra Auctoritate, declarabit quas ob causas dispensatio a clausura maiori concedi possit, ut, rei natura incolumi, nostri temporis adiunctis aptius eadem accommodetur.

2° Clausura pontificia maior, salvo § 3, 3°, in omnibus Monasteriis vigere ex regula debet, quae vitam contemplativam unice profitentur.

§ 3. I° Clausura pontificia *minor* illa ex antiqua clausura Monialium retinebit, illisque sanctionibus defendetur, quae ad ipsius naturalem rationem conservandam ac vindicandam necessaria in Instructionibus S. Sedis expresse definiuntur.

2° Huic pontificiae minori clausurae obnoxia sunt Monasteria Monialium votorum solemnium quae, sive ex instituto sive ex legitima concessione, ita ministeria cum extraneis suscipiunt, ut plures religiosae et notabilis domus pars habitualiter in haec ministeria incumbant.

3° Pariter, saltem huius clausurae praescriptis subiici debent omnia et singula Monasteria, etsi unice contemplativa, in quibus vota tantum simplicia nuncupantur.

§ 4. I° Clausura pontificia maior vel minor, necessaria condicio habenda est, non solum ut vota solemnia emitti possint (§ 2) sed etiam ut illa Monasteria, in quibus vota simplicia nuncupantur (§ 3), ut vera Monasteria Monialium ad normam c. 488, 7° in posterum habeantur;

2° Si regulae clausurae pontificiae, saltem minoris, observari plerumque non possint, vota solemnia quae habeantur adimenda sunt.

§ 5. I° Clausura pontificia minor, quoad illas praesertim notas in quibus a clausura Congregationum vel Ordinum virorum distinguitur, observanda est in locis ubi Moniales vota solemnia non nuncupant.

2° Si autem certo appareat in aliquo Monasterio clausuram saltem minorem ex more servari non posse, Monasterium illud in domum vel Congregationis vel Societatis mutandum erit.

Art. V

§ 1. Ecclesia ad orationem publicam, quae eius nomine, sive in choro (c. 610, § 1) sive privatim (c. 610, § 3), Deo funditur, solas Moniales inter mulieres Deo sacras deputat; easque ex regula ad normam suarum Constitutionum, huic orationi horis canonicis cotidie persolvendae graviter obstringit.

§ 2. Omnia Monialium Monasteria singulaeque Moniales vota solemnia vel simplicia professae, Officium divinum in choro ad normam c. 610, § 1 et suarum Constitutionum, ubique recitare tenentur.

§ 3. Iuxta c. 610, § 3 Moniales, quae a choro abfuerunt, si vota solemnia non nuncupaverint, ad privatam horarum recitationem, nisi aliud expresse praescribant Constitutiones (c. 578, 2°), restricte non tenentur ; tamen non solum Ecclesiae mens est, ut supra diximus (art. IV), ut vota Monialium solemnia ubique instaurentur, sed etiam, si ad tempus instaurari non valeant, ut Moniales vota perpetua simplicia loco solemnium professae, pensum Officii divini fideliter absolvant.

§ 4. Missa conventualis in omnibus Monasteriis Officio diei respondens, secundum rubricas, quoad fieri possit celebrari debet (c. 610, § 2).

Art. VI

§ 1. I° Monialium Monasteria, secus ac aliae religiosae mulierum domus, ex Codice et ad ipsius normam sui iuris sunt (c. 488, 8°).

2° Antistitae singulorum Monasteriorum Monialium in iure Superiores maiores sunt, omnibusque facultatibus donantur quae Superio-

ribus maioribus competunt (c. 488, 8°), nisi ex contexu sermonis vel ex rei natura aliquae ad viros tantum attineant (c. 490).

§ 2. I° Ambitus condicionis *sui iuris* seu autonomiae quam vocant Monasteriorum Monialium et iure communi et iure peculiari definitur.

2° Tutelae iuridicae, quam ius sive Ordinariis locorum sive Superioribus regularibus quoad singula Monasteria concedit, neque ex hac Constitutione neque ex Foederationibus Monasteriorum a Constitutione permissis (art. VII) atque eius auctoritate inductis, quovis modo derogatur.

3° Iuridicae relationes singulorum Monasteriorum cum Ordinariis locorum vel Superioribus regularibus, ex iure communi atque ex iure peculiari regi pergent.

§ 3. Hac Constitutione nullo modo definitur utrum singula Monasteria Ordinarii loci potestati obnoxia sint an, intra terminos iuris, de ea sint exempta et Superiori regulari subiaceant.

Art. VII

§ 1. Monasteria Monialium non solum sui iuris sunt (c. 488, 8°), sed etiam iuridice distincta atque invicem independentia, nullis vinculis praeter quam spiritualibus ac moralibus, inter se unita ac devincta, etsi eidem primo Ordini vel religioni iure sint subiecta.

§ 2. I° Monasteriorum mutuae libertati, potius facto receptae quam iure impositae, nullo modo officit Foederationum constitutio ; neque eae Foederationes haberi debent ut iure prohibitae vel quomolibet naturae et finibus vitae religiosae Monialium minus consentaneae.

2° Monasteriorum Foederationes quamvis regula generali non praecipiantur, tamen a Sede Apostolica valde commendantur non solum ad mala et incommoda praecavenda quae ex plena separatione oriri possunt, sed etiam ad regularem observantiam vitamque contemplativam pror vehendam.

§ 3. Constitutio cuiuslibet formae Foederationis Monasteriorum Monialium vel Confoederationis Foederationum Sedi Apostolicae reservatur.

§ 4. Omnis Foederatio seu Confoederatio suis legibus a S. Sede probatis, ordinari ac regi necessario debet.

§ 5. 1° Salvis art. VI, §§ 2, 3, et salva praecipua autonomiae ratione supra definita (§ 1), nihil vetat quominus in Foederationibus Monasteriorum ineundis, ad exemplum nonnullarum Congregationum monasticarum et Ordinum sive Canonicorum sive Monachorum, quaedam huius

autonomiae inducantur aequae condiciones et intermissiones, quae necessariae vel magis utiles videantur.

2° Formae tamen Foederationis quae praedictae autonomiae de qua diximus (§ 1) contrariae videantur et ad rationem regiminis centralis accedant, S. Sedi speciali modo reservantur, nec sine expressa Ipsius concessione institui possunt.

§ 6. Foederationes Monasteriorum ex fonte unde proveniunt atque ex Auctoritate a qua directe dependent et reguntur, sunt iuris pontificii ad normam iuris canonici.

§ 7. S. Sedes immediatam vigilantiam et auctoritatem, prout casus ferat, in Foederationem exercere poterit per aliquem Adsistentem religiosum, cuius munus erit non tantum S. Sedem repraesentare sed etiam conservationem genuini spiritus proprii Ordinis fovere et Superiorissas in recto ac prudenti Foederationis regimine opera et consilio adiuvare.

§ 8. I° Statuta Foederationis non solum praescriptis normis a S. Congregatione de Religiosis Nostra Auctoritate elaborandis, sed etiam naturae, legibus, spiritui et traditionibus sive asceticis sive disciplinaribus sive iuridicis et apostolicis proprii Ordinis, conformentur oportet.

2° Foederationum Monasteriorum praecipuus finis est fraternum adiutorium sibi mutuo praestare, non solum in spiritu religioso ac in regulari monastica disciplina fovendis, sed etiam in rebus oeconomicis provehendis.

3° Si casus ferat, peculiares normae in approbandis Statutis tradendae s ant, quibus moderari oporteat facultas et moralis obligatio petendi ac mutuo sibi concedendi Moniales, quae tum ad regimen Monasteriorum, tum ad institutionem novitiarum in communi novitiatu pro omnibus vel pro pluribus Monasteriis erigendo, tum denique ad aliis moralibus vel materialibus Monasteriorum aut Monialium necessitatibus providendum, necessariae existimentur.

Art. VIII

§ 1. Labor monasticus, cui etiam Moniales vitae contemplativae incumbere debent, Regulae, Constitutionibus, traditionibus singulorum Ordinum debet esse pro viribus consentaneus.

§ -2. Labor ita ordinari debet ut, simul cum aliis rationibus ab Ecclesia probatis (cc. 547-551, 582), et cum subsidiis a Divina Providentia suppeditatis, securam reddat ac convenientem Monialium substentationem.

§ 3. r Ordinarii locorum, Superiores regulares et Superiorissae Mo-

nasteriorum ac Foederationum, omnem tenentur diligentiam adhibere ut necessarius, adaequatus ac proficuus labor numquam Monialibus desit.

2° Moniales vero ex conscientiae officio tenentur, non solum ad sibi honeste frontis sudore panem quo vivant, ut monet Apostolus (II Thess., III, 10) lucrandum, sed etiam ad sese, prout tempora exigunt, in dies ad diversa opera habiliores reddendas.

Art. IX

Moniales omnes ut divinae apostolicae vocationi fideles inveniantur, non tantum generalia monastici apostolatus instrumenta adhibere debent, sed praeterea sequentia observare curabunt.

§ 1. Moniales quae in propriis Constitutionibus seu legitimis praescriptis specialis apostolatus opera definita habent, ad normam Constitutionum seu Statutorum ac praescriptionum sese fideliter eisdem dare ac consecrare tenentur.

§ 2. Moniales quae vitam unice contemplativam profitentur :

1° si in propriis traditionibus aliquam externi apostolatus specialem formam acceptam habeant vel habuerint, illam hodiernis necessitatibus aptatam, salva semper ipsarum vita contemplativa, retineant fideliter, et si perdiderint, eam restituere diligenter curent. Si vero circa adaptationem aliquod dubium remaneat, S. Sedem consulant;

2° ex adverso, si vita pure contemplativa neque ex Ordinis probatis Constitutionibus neque ex traditione externo apostolatui hucusque coniuncta iugi constantique ratione fuerit, tunc nonnisi in casibus necessitatis et per limitatum tempus, in illis apostolatus formis singularibus praesertim seu personalibus, occupari poterunt aut, ex caritate saltem, debebunt, quae cum vita contemplativa, prout in Ordine servatur, iuxta criteria a S. Sede figenda, compatibiles videantur.

Quaecumque autem his Litteris decreta continentur, ea omnia stabilia, rata, valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus, peculiarissima etiam mentione dignis.

Earum vero exemplis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eamdem volumus haberi fidem, quae haberetur praesentibusj si essent exhibitae vel ostensae.

Nulli igitur liceat hanc paginam Nostrae declarationis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contra ire ; si quis autem hoc attentare

praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die vicesima prima mensis Novembris, Praesentationi B. Mariae V. sacra, anno iubilari millesimo nongentesimo quinquagesimo, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

[1] *Eph.* 5, 25-27; *Apoc.* 21, 2-3; 22, 17; HERMAS, *Vis.* 4, c. 2 (FUNK, *Patres Apostolici [FPA],* 1, 460) ; S. METHODIUS, *Convivium,* orat. 3, (Thaliae), c. 8 *(PG,* 18, 72-75); et orat. 7, 7 *(PG,* 18, 133) ; SÎ AMBROSIUS, *De virginitate, 1,* 6, n. 31 *(PL,* 16, 208); *Exhortatio virgir notatis,* c. 10, n. 67 *(PL,* 16, 372).

[2] S. IGNATIUS, *Epist, ad Polycarp.* 5. (FPA, 1, p. 290) ; *ad Smym.,* 12 *(FPA,* 1, p. 284) ; IUSTINUS, *Apologia I pro christianis,* 15 *(PG,* 6, 349); S. CYPRIANUS, *De halitu virginum,* 3 *(PL,* 4, 455), 11 *(PL,* 4, 462) ; Pseudo-CLEMENS, *De virginitate,* ce. 2, 3 *(FPA,* 23,1-5) ; S. ATHANASIUS,'De *virginitate,* 24 *(PG,* 28, 280); S. BASILIUS, *Lider de virginitate (PG,* 30, 670 ss.); g. AMBROSIUS, *De virginibus (PL,* 16, 198 sq.); *De virginitate,* c. 5, 24-26 *(PL,* 16, 286) ; *De institut, virg.,* 17, 104 *(PL,* 16, 345); S. HIERONYMUS, *Epist.* 22, 2 *(PL,* 22, 395), 22 *(PL,* 22, 409); S. AUGUSTINUS, *Epist.* 188, 1 *(PL,* 33, 849); *De sancta virginitate (PL,* 40, 397ss.), praesertim 27, *(PL,* 40, 410) ; S. IOANNES CHRYSOSTOMUS, *De virginitate, 11 (PG,* 48, 540), 34 *(PG,* 48, 556); S. LEANDER, *Regula,* Introduci. *(PL,* 72, 876, *B) ; Constitutiones Apostolicae, 2,* c. 57 *(PG, 1,* 733; FUNK, *Constitutiones Apostolorum [FCAi,* 2, e. 57, 165).

[3] S. CYPRIANUS, *De habitu virginum,* 3 *(PL,* 4, 455).

[4] 1 COR. 7, 32-35 ; S. THOMAS, 2-2, q. 186, a. 4.

[5] 1 COR. 7, 32-35; S. AUGUSTINUS, *De sancta virginitate,* 22 *(PL,* 40, 407).

• 2 COR. 11, 2 ; TERTULLIANUS, *De oratione,* c. 22 *(PL,* 1, 1296); *De virginibus velándis,* c. 16 *(PL, 2,* 960); *De resurrectione carnis,* c. 61 *(PL,* 2, 932) ; *De exhortatione castitatis, c.* 13 *(PL,* 2, 978); S. CYPRIANUS, *De habitu virginum,* 22 (PL. 4, 474); S. METHODIUS, *Convivium,* orat. 7 (Procilae) cc. 2-4 *(PG,* 18, 128, 129) ; S. ATHANASIUS, *Apologia ad Constantium Imp.,* n. 33 *(PG,* 25, 640) ; *De virginitate,* c. 2 *(PG,* 28, 253) ; S. BASILIUS, *Epist.* .199, c. 18 *(PG,* 32, 717); S. AMBROSIUS, *De virginitate,* 12 *(PL,* 16, 297); De wr$ri*nibus,* 1, 7, n. 36 *(PL,* 16, 209), 1, 11, nn. 65, 66 *(PL.* 16. 218); S. HIERONYMUS, *Epist. 22,* nn. 2, 25 (PL, 22, 395, 411); S. AUGUSTINUS, *Epist.* 188, 1 (PL, 33, 848) ; *In Ioannis Evang.* tr. 9, n. 2 (PL, 25, 1459) ; S. THOMAS, *In IV Sent.,* d. 38 q. 1, a. 5.

[7] S. CYPRIANUS, *De habitu virginis,* 4 *(PL,* 4, 455) ; S. METHODIUS, *Convivium,* orat. 5 (Talusa) 1, 4 *(PG,* 18, 97, 101); PS.-CLEMENS, *De virginitate,* 1 *(FPA, 2,* p. 1); S. AUOUSTINUS, *De sancta virginitate,* 8 (PL, 40, 400), 29 *(PL,* 40, 412).

» S. CYPRIANUS, *De habitu virginum,* 4 (PL, 4, 455) ; Ps.-CLEMENS, De *virginitate,* cc.. 2, 3 (PPA, 2, p. 1-5).

[9] ORIGENES, *In Rom.* 9, 1 (Po. 14, 1205); S. METHODIUS, *Convivium,* orat. U (Aretes), c. 1 *(PG,* 18, 204) ; orat. 8 (Tñeclae) c. 17 *(PG,* 18, 173); S. ATHANASIUS, De *virginitate,* 21 *(PG,* 28, 275); S. AMBROSIUS, *De virginibus,* 1, 10 (PL, 16, 216); *Exhortatio virginitatis.* 12, n. 80 (PL, 16, 375); S. HIERONYMUS, *Epist. ISO,* 14 (PL, 22, 1118); S. AUGUSTINUS, *Epist. 98,* 6 (PL, 33, 362).

[10] S. IGNATIUS, *Ad 8mum.* 13 *(FPA, 1,* 287); TERTULLIANUS, *De virginibus velandis,* 14 (PL, 2, 957); ORIGENES, 2Vwm. *homilia II, 1 (PG, 12,* 591); S. CYPRIANUS, *De habitu virginum,* 3 *(PL,* 4, 455); S. METHODIUS, *Convivium,* orat. 1 (Marcel.) c. 1 *(PG,* 18, 35);

Ps.-CLEMENS, *De virginitate,* 1 *(FPA, 2,* p. 1) ; *Constitutiones Apostolicae, 2,* c. 57 *(PG,* 1, 733; *FC A 2,* c. 57, 165) ; S. GREGORIUS NYSSENUS, *De vita S. MacHnae (PG,* 46, 988) ; S. IOANNES CHRYSOSTOMUS, *1 Tim.* 5, 9 *(PG,* 51, 323).

[11] TERTULLIANUS, De *oratione,* c. 22 *(PL,* 1, 1294); *De virginibus velandis,* c. 11 *(PL,* 2, (954 ; c. 13 *(PL,* 2, 956) ; c. 14 (PL, 2, 957) ; c. 15 *(PL,* 2, 959) ; CLEMENS ALEXANDRINUS, *Strornatum,* 3, 2 *(PG,* 8, 1104), 25 (P#, 8, 1197); ORIGENES, *In Levit. hom.* 3, n. 4 (Po, 12, 428), *In Num. hom.* 23, n. 3 *(PG,* 12, 748), *In Epist, ad Rom,* 9, 37, *(PG,* 14, .1237) ; S. CYPRIANUS, *De habitu virginis,* 4 *(PL,* 4, 455); S. AMBROSIUS, *De institutione virg.,* c. .17 *(PL,* 16, 345); S. NICETAS, *De lapsu virginis,* e. 5 *(PL,* 16, 388), *Cono. Illiberit.* (a. 395), c. 13 (Mansi, 2, 8).

[12] *Pontificale Romanum, De benedictione et consecratione virginum;* S. AMBROSIUS, De íiisíií. c. 17 (PL, 16, 345); De *virginibus* 3, c. 1 (PL, 16, 231); S. NICETAS, De taps« *virginis,* 5 (PL, 16, 387) ; S. HIERONYMUS, *Epist. ISO,* n. *2 (PL,* 22, 1108); *Sacramentarium Leonianum, 30 ad virgines sacras (PL,* 55, 129).

[13] TERTULLIANUS, *De virginibus velandis,* cc. 14, 15 *(PL,* 2, 957, 959); S. BASILIUS, *Epist. 199,* c. 18 *(PG,* 32, 717); INNOCENTIUS I, *Epist, 2 ad S. Victricium,* c. 13 *(PL,* 20, 478 s.); S. GELASIUS I, *Epist, Ut,* c. 20 (A. THIEL, *Epist. RR. Pontificum,* Brunsbergae, 1868, p. 373) ; *Codex Theodosianus,* 9, 25, 2 ; S. AMBROSIUS, De *virginitate,* c. 5, n. 26 *(PL,* 16, 286), *De institut, virg.,* e. 17, 114 (PL, 16, 348).

[14] S. POLYCARPUS, *Epist. 5,* 3 *(FPA,* 1, 303); TERTULLIANUS, *De virginibus velandis, (PL,* 2, 935); S. CYPRIANUS, *De habitu virginum, (PL,* 4, 451 ss.); S. METHODIUS, *Convivium,* orat. 1 (Marcel.) 1 *(PG,* 18, 35) ; S. ATHANASIUS, *De virginitate,* 3 ss. *(PG,* 28, 253 ss.); S. BASILIUS, *Epist. .178 (PG,* 32, 648); *Constitutiones Apostolicae,* 8, c. 24 *(PG,* 1, 1122; *FC A,* 8, c. 24, 528); S. AMBROSIUS, *De virginibus, 2, 2 (PL,* 16, 220), 3, 1-4 (PL, 16, 231) ; S. AUGUSTINUS, De *sancta virginitate,* 31 ss. (PL, 40, 412 ss.).

[14] S. CYPRIANUS, *De habitu virginum,* 22 (PL, 4, 474); S. AMBROSIUS, *De virginibus,* 1, cc. 4, 5 (PL, 16, 203-205), c. 10 (ib. 16, 215) ; S. AUGUSTINUS, De *moribus catholicae Ecclicae,* 1, c. 31, 68, c. 33, 70 (PL, 32, 1339 ss.).

" S. AUGUSTINUS, *Epist. 211,* cc. 5, 6 (PL, 33, 960), 15 *(PL,* 33, 964); S. CAESARIUS, *Regula ad virgines,* cc. 4, 11, 16, 19 (PL, 67, 1107, 1109, 1110; *Ed. Dom Morin G., 2* (1942) 101-105) ; S. LEANDER, *Regula,* 18 (PL, 72, 890) ; ANONYMUS, *Regula ad virgines,* c. 17 *(PL,* 88, 1066).

[17] S. BASILIUS, *Regulae fus.,* n. 35, *Regulae brev.,* 108-110 *(PG,* 31, 1004, 1156), *Epist. 55 (PG,* 32, 402) ; S. AMBROSIUS, De *virginibus,* 1, c. 10, n. 59 (PL, 16, 215), *In Luc. 2,* nn. 8, 20, 21 (PL, 15, 1636, 164C-) ; S. EPIPHANIUS, *Adv. haereses, 2,* 67 *(PG,* 42, 174), *Exposit. fid. cath.,* 21 *(PG,* 42, 822); S. HIERONYMUS, *Epist. 22,* 17 *(PL,* 22, 404), 24, 3 (it). 427), 66, 13, (ib. 646), 108, 19 (ib. 896), 130, 19 (ib. 1122); S. AUGUSTINUS, De *moribus cath. Eccl.* .1 c. 31, 68, c. 33, 70 *(PL,* 32, 1339 ss.) ; *Aeieriae peregrinatio,* 23, 2, 3 (W. HBRAEUS, Heidelberg, 1908, p. 27).

[18] *Conc. Carth. III* (a. 397), e. 33 (Mansi, 3, 885), *Cono. Aurelian. V* (a. 549), c. 19 (Mansi, 9, 133); VENANTIUS FORTUNATUS, *Vita S. Radegundis,* c. 12 (PL, 88, 502); *Cono. Paris. V* (a. 614), c. 12-13 (Mansi, 10, 542); c. 13, C. 27, q. 1; *Conc. Aquisgr.* (a. 789), e. 39 (Mansi, 13, App. 3, 166) ; *Conc. Moguntin.* (a. 888) c. 26 (Mansi, 18, 71); *Conc. Lat. II* (a. 1139), c. 26 (Mansi, 21, 532) ; c. 25 C. 28, q. 2.

[19] Luc. 10, 42.

*• S. CAESARIUS, *Regula ad virgines,* 1, 33, 34, 35 (PL, 67, 1107-1114; *Ed. Dom Morin* o. c. 101 ss.); *Conc. Lat. II* (a. 1139), c. 26 (Mansi, 21. 532), c. 25 C. 28, q. 2; BONIFACIUS VIII, *De statu regularium,* c. un. 3, 16 in 6°; *Conc. Trid. Sess. 25, De regularibus et monialibus,* c. 5; Pius V, *Circa Pastoralis,* 29 maii 1566, § 1 (GASPARRI, *Fontesl. C,* 1,

n. 112) ; *Decori* 1 Febr. 1570 (GASPARBI, *Fontes I. C,* 1, n. 133) ; BENEDICTUS XIV, *Salutare,* 3 ian. 1742, (Bull. Ben. XIV, I. p. 106).

[21] Cc. 11, 20-25, C. 18, q. 2; e. 8, *De statu monachorum et canonicorum regularium.* X, 3, 35; c. 2, *De statu monachorum et canonicorum regularium,* 3, 10 in Cletu. ; *Conc. Trid. Sess. 25, De regularibus et monialibus;* CLEMENS VIII, *C. Religiosae congregationes,* . 19 iun. 1594 *(Bull. Rom.,* ed. Taurin, 10, 146); *Nullus omnino,* 25 iul. 1599 *(Fontes I. C, 1,* n. 187); *C. Cum ad regularem,* 19 mart. 1603 *(Fontes I. C,* 1, 189;) GREGORIUS XV, *Inscrutabili,* 5 febr. 1622 *(Bull. Rom.,* ed. Taurin, 12, 656) ; INNOCENTIUS XI, *Litt. Encycl.,* 9 oct. 1682 (BIZZARRI, *Collectanea,* 2, p. 374); *C. Cum ad aures* (FERRARIS, *Prompta Biblioth., v. Eucharistia* n. 41); BENEDICTUS XIV, *C. Pastoralis cura* 5 aug. 174S *(Bull. Ben. XIV,* 2, 471).

[22] *Pontificale Romanum, De benedictione et consecratione virginum;* cfr. not. 12.

[23] MATH. 25, 20.

[2*] HONORIUS IV, *C. Ascendit fumus.,* 24 sept. 1285 *(Bull. Rom.,* ed. Taurin., 4, p. 83) ; *Conc. Trid. Sess. 25 De regularibus et monialibus,* c. 1; Pius IV, *Motu prop. De statu,* 5 apr. 1560 *(Bull. Rom.,* ed. Taurin. 7, 21) : Pius V, *C. Decori,* 24 ian. 1570 *(BuU. Rom.,* ed. Taurin. 7, 808) ; Pius VI, *Litt. Quod aliquantulum,* 10 mart. 1791 *(Coli. Brevium atque Instructionum SS. DD. N. Pii P. VI,* 1800, p. 1, pag. 47 ; *Conc. Vat. Schema Constit. Ecclesiae,* c. 15 *(Coli. Lacensis,* 7, appendix, 575) ; LEO XIII, *Litt. Testem benevolentiae,* 22 ian, 1899 *(Acta Leonis XIII,* 19, 5); *Litt. Au milieu,* 23 dee. 19C0 *(Acta Leonis XIII,* 20, 339).

[25] C. un. *De Statu Regularium* 3, 16 in 6°; c. 1, *De religiosis...* 3, 11- in Clem. ; c. un. *De religiosis...* 3, 9 in Extra vag. Comm.

[28] *S. C. Ep. et Reg. Bergom,* 14 maii 1841, ad 16, III (LUCIDI *De visitatione sacrorum liminum* 4[a], II, n. 463); *Gerunden* 9 maii 1860, ad 2 (BIZZARRI, *Collectanea,* 2, pag. 780, VI) ; *Albien.,* 23 iun. 1860, ad 14 (BIZZARI, 1. e. p. 786; 16 sept. 1864 (BIZZARI, 1. c. p. 744 ss.); *Rilievi circa gli Statuti delia Congr. dei Fratelli della S. Famiglia,* art. I, et 13 (BIZZARRI, l.c. pp. 800, 803); *Normae secundum quas S. C. Ep. et Reg. procedere solet in approbandis novis institutis votorum simplicium,* 28 iun. 1901, art. 32.

[27] S. C. EP. ET REG. dec. *Ecclesia Catholica,* 11 aug. 1889, *(ASS.,* 23, 634).

[28] LEO XIII, *C. Conditae a Christo,* 8 dec. 1900 *(Acta Leonis XIII,* 22, pp. 317-327) ; *Normae secundum quas S. C. Ep. et Reg. procedere solet in approbandis novis institutis votorum simplicium,* 28 iun. 1901.

[29] PAULUS V, C. *Inter universas,* 13 iun. 1612 *(Règle et Constitutions de l'Union Romaine de l'Ordre de Sainte Ursule,* 1936, p. 231-239) ; C. *Debitum Pastoralis,* 24 mart. 1614 *(I. c,* p. 240-246) ; *Salvatoris et Domini,* 3 oct. 1616 *(I. c,* p. 246-250); URBANUS VII, *Alias felicis,* 6 nov. .1626 *(I. c,* p. 273); PAULUS V, *Sacri Apostolatus,* 23 apr. 1618 *(Œuvres de Saint-François de Sales,* 1912, 18, p. 423) ; PAULUS V, *Salvatoris et Domini,* 7 apr. 1607 (Instituto de la Compañía de Nuestra Señora, t. I, *Constituciones Pontificias y Reglas aprobadas,* Manresa, 1899, p. 7-14); INNOCENTIUS X, *Exponi nobis,* 28 sept. 1645 *(Bull. Rom.,* Ed. Taurin. 15, p. 403); BENEDICTUS XIV, *In supremo,* 26 sept. 1741 *(Règle de Saint-Augustin et Constitutions pour les Religieuses de la Congrégation de Notre-Dame de Charité }f*&m3®mimEtsälM4mtflS3ß,* P- 39-41).-{ £$>

"» *Formulae S. C. de Religiosis,* N. 91.

[31] Pius VII, *Breve ad ep. Tornac.* 24 iun. 1810 (BIZZARRI, *Collectanea 2,* p. 738) ; *8. C. De Relig.,* 22 maii 1919) (AAS., 11 [1919], p. 240)i; S. *C. De ReUg.,* 23 ĩiun. 19S8 (AAS., 15 [1923], p. 357); *S. C. de Relig.,* 6 febr. 1924 (AAS., 16 [1924], p. 96-101).

[33] HUGO DE FOLIETO, *De claustro animae (PL,* 176, 1017).

[33] INNOCENTIUS IV, *ad Moniales S. Dominici de Im.,* 11 maii 1252 *(Bull. Ord. Praed. t.,* 1, p. 206).

[34] AAS., 39 (1947), pp. 454-455.

[35] GEN. 2, 15; 3, 19; IOB. 5, 7; 2 THES. 3, 10.

[36] GEN. 3, 19

[37] AAS., I. c, p. 453.

[38] MATTH. 13, 55; MARC, 6, 3.

[39] EPH. 4, 28.

[40] IOAN. 4, 16; COL. 3, 14; S. THOMAS 2, 2, q. 184, a. 1.

[41] PIUS X, Epist, *ad Praepositum Gen. et universum Ordinem Fratrum Carmelitarum Excalceatorum, tertio pleno saeculo ab honoribus coelitum 8. Theresiae tributis,* AAS., 6 [1914], p. 139, 142; Pius XI, Const. Apost. *Umbratilem,* AAS., 16 [1924], p. 385-386, 389; Pius XII, Litt. Enc. *Mystici Corporis,* AAS., 35 [1943]; pag. 241, 245.

[42] *Off. 8.. Theresiae Virg.,* die 15 Oct.

[43] TIM. 2, 3.

[44] 2 TIM. 4, 8.

[45] COL. 1, 24.

EPISTULA

AD EMUM P. D. CLEMENTEM, EPISCOPUM VELITERNUM, S. R. B. CARDINALEM MICARA, S. CONGREGATIONIS DE RELIGIOSIS PRAEFECTUM: DE CONVENTU DELEGATORUM EX UNIVERSIS RELIGIOSIS ORDINIBUS, CONGREGATIONIBUS AC SOCIETATIBUS INSTITUTISQUE SAECULARIBUS, ROMAE INDICTO.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Laetanti admodum animo didicimus Sacrum istud Consilium Romae indixisse Conventum, sub Piacularis huius Anni exitum, cogendum praecipuorum Sodalium ex universis Religiosis Ordinibus, e Congregationibus ac Societatibus atque ex hodiernis Saecularibus Institutis deligendorum, quae, Ecclesiae auctoritate comprobata, assiduam in praesens evangelicae assequendae perfectioni operam navant.

Qui enim Conventui intererunt, non solummodo, ut propriam suae vitae condicionem addecet, Jubilaei Maximi Indulgentiam aemula pietate lucrifacient, verum etiam, Nostrae ultro obsequentes voluntati, divinarum rerum studium et apostolicae navitatis proposita aptis meditationibus redintegrare ac renovare connitentur, simulque per hebdomadem, communibus accuratisque pervestigationibus, multigenas excutient quaestiones, quibus religiosorum Sodalium, procellosa hac aetate, sollicitatur vita.

Salutiferum eiusmodi coeptum flagranti Nostra commendatione et laude palam firmare percupimus, pro explorato habentes eos omnes, qui se Deo in catholica Ecclesia votis obligantur, mente animoque enixisque

Domino adhibitis comprecationibus, proximos esse coetus prosequuturos, uti opimos exinde fructus sibimetipsis ac Sodaliciis suis percipere valeant.

Per investigationes in hebdomadem habendas religiosam vitam profitentium considerationi, ut certiores iam facti sumus, perpendenda proponentur argumenta, quae praesentissimis vitae religiosae necessitatibus, quod ad animos nominatim Deo mancipaturum instituendos attinet et ad apostolica persequenda opera, respondere procul dubio videntur, Oportet videlicet mentes ac voluntates opitulante Sancti Spiritus gratia adeo recreare et reficere, ut novis temporum rationibus ac spiritali huius aevi inopiae occurri pro viribus queat.

Se suaque penitus reficere haud idem profecto est ac ea omnia abdicare aut inconsiderate contemnere, quae laboriosis prorsus nisibus a maioribus patrata sunt, quaeque decus atque ornamentum suae cuiusque religionis haberi debent. Est potius inerti non torpescere vita, praeclara anteccessorum facinora suis moribus exprimere, pietatis flammam impense alere, omni ope atque opera eniti, ut sacrae Instituti sui leges non acervus externarum aut inutilium regularum appareant, quarum littera, deficiente spiritu, occidit, [1] sed totidem supernae virtutis instrumenta reapse sint, quibus qui uti iubeantur altiorem usque sanctimoniae ardorem concipere viresque suas, ad Divi Pauli Apostoli exemplum, in comparandam fratrum salutem impedere possint.

Quodsi Deo mancipati ad progredientis temporis rationes accommodentur oportet, nullo tamen pacto saeculi postulatis aut excordibus eius suasionibus et invita mentis quomodocumque morem gerere debent. At potius eos curare necesse est, ut vitae integritate omnibus praeeant, quemlibet doctrinarum aut artium profectum ad religionis incrementum, quoad fieri possit, convertant, discrimina et aerumnas, quibus hodie discruciatur humana consortio, in christifidelium animis ad Evangelii praescripta conformandis diligenter considerent ac reputent, percrebrescentibus eorum necessitatibus pares omnino sint, atque ut in recentissima Adhortatione ad universum Clerum « Menti Nostrae » significavimus, ea, in suis obeundis muneribus, adhibeant prae ceteris subsidia, quae, sacrorum Praesulum ac Moderatorum suorum iudicio,opportuniora, efficaciora et utiliora videantur, cum tuendae sacerdotii dignitati tum religiosae disciplinae servandae.

Quae principia ac normae si, Sacro Consilio isto provido vigilantique patrono, ab omnibus animo comprehendatur religiosae vitae addictis,

[1] Cfr. 2 *Cor.* 3,6.

imprimisque ab iis, qui futurae aderunt Congressioni, et, quod pluris est, effecta sedulo dentur, solida iam praesagire licet esse obventura christianae rei salutarium frugum incrementa. Quandoquidem haud parva exspectanda sunt — secundo Dei numine, iuvante benignissima Aeterni Regis Parente et deprecante Sanctorum Caelitum turba, qui per evangelicae perfectionis semitas veluti sidera hisce in terris emicuere — e fideli actuosaque nuncupatorum votorum observantia, ex apostolicis inceptis, quibus sese dederint religiosi universi, ex integra horum Nobiscum et sacrorum Antistitibus coniunctione.

Mater amantissima Ecclesia, quemadmodum hactenus nullo non tempore, item impraesentiarum, religiosam vitae perfectionem publice agnoscit, ac summopere fovet et promovet, cum per eam adumbrata eius multiplicis sanctitatis imago mire prodatur et manifesta quadamtenus appareat, valida iustis ad virtutes excolendas hortatio ac suave sontibus ad sequendam probitatem incitamentum.

Nos, qui quanto in pretio sit apud Divinum Redemptorem stabilis huiusmodi in communi vivendi modus[2] probe novimus, Omnipotentem Dominum crebris fervidisque sollicitamus precibus, ut illum clementer indulgeat cotidie magis in catholica Ecclesia vigescere dilatarique. Atque, dum felicissimum Congressui vestro ominamur exitum eventumque, tibi, qui ei praeeris, cunctisque religiosis Sodalibus, caelestium luminum praecipuaeque benevolentiae Nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die xn mensis Novembris, anno MDCCCCX-, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIO

Delegatis Conventui generali ex- universis religiosis Ordinibus, Oongregationibus ac Societatibus Institutisque saecularibus, Romae habito. *

Annus sacer, qui, nullo Nostro merito, sed favente Dei misericordia, benef actis efficienti or evasit, quam eum humanae mentis praecipiebat provisio, mira spectaculorum serie ostendit, quanam fide polleat, quanam vitae ubertate Ecclesia Christi, Mater nostra, vigeat. Hisce pe-

[2] **Cfr. can. 487 *C. I. C.***

*** Habita die 8 Decembris mensis a. 1850.**

culiaris gravitatis et momenti eventibus et inceptis bene vester interseritur Conventus, fraterna vestra interlucet corona, quam amantibus verbis perplacet Nobis nunc salutare.

Quod quidem numquam ecclesiasticarum rerum memoria factum esse recenset, nunc primum sodalitates, in quas qui cooptati sunt suae veluti vitae metam evangelicam absolutionem perfectionemque sibi praestituunt, in tam celebres coetus coaluerunt, quemadmodum postremis hisce diebus contigit, ut de communibus utilitatibus cogitata librarent consilia.

Quod ut efficeretur, iudicio Nostro matura tempora omnino requirebant. Mutata enim rerum adiuncta, quae subire debet Ecclesia, nonnulla doctrinae placita, intra ipsa Ecclesiae saepta connata et evulgata, eas quoque quaestiones attingentia quae ad moralis perfectionis condicionem et statum pertinent, apostolici laboris, quem vos large et prolixe suscipitis, instantes necessitates, haec omnia valde suadebant, ut dispositis disceptationibus et studiis vacaretis.

Opus vero vestrum iam in eo est, ut persolvatur. Accuratis considerationibus id ferbuit, proposita multiplicia progenuit neque perficiendis virtutibus, ut speramus, minus locuples erit. Has, vestris annuentibus voluntatibus, Dei gratia excitabit, quam quidem preces et religiosae abnegationis expleta opera, tum vestra, tum praesertim vestrarum in Christo sororum, incepto, in quod incumbitis, flammantibus votis invocarunt.

Divini autem praesidii et luminis pignus, ut vester rite conficiatur et finiatur conventus, Christi Vicarii paternam exposcitis Benedictionem. Quam antequam vobis impertiamus, opportunum ducimus aliqua vobis loquendo proferre, quae ad religiosae vitae rationes, necessario declarandas, spectent et quae enodata dein, normae instar, vestros dirigant cogitatus et actus.

I

Ante omnia iuvat Nos paucis perstringere, quinam religiosorum Ordinum et Congregationum in Ecclesia sit locus. Scitis profecto Redemptorem nostrum Ecclesiam hierarchica natura praeditam condidisse. Nam inter Apostolos eorumque successores, quibus adiciendi sunt ipsorum muneris auxiliares, et simplices fideles Is certi discriminis intervallum posuit, qua quidem duplici compagine Regni Dei in terris constat structura. Quocirca divino ipso iure statutum est, ut clerici distinguantur a laicis.[1] Inter duos hos gradus religiosae vitae status

[1] **Cfr. can. 107.**

intéricitur, qui, ecclesiastica origine defluens, ideo est atque ideo valet, quia arcte proprio Ecclesiae fini cohaeret, qui eo spectat, ut homines ad sanctitatem assequendam perducantur. Quamvis quilibet christianus, Ecclesia duce, hoc sacrum culmen scandere debeat, tamen religiosus homo illuc progreditur itinere omnino suo et praesidiis celsioris naturae.

Praeterea status religiosus nullo modo reservatur ad unam vel alteram duarum partium, quae ex iure divino in Ecclesia exstant, cum tum clerici tum laici itidem religiosi esse queant, et cum contra sive religiosis sive iis qui tales non sunt clericalis dignitatis aditus pateat. Deerrat igitur in aestimandis fundamentis, quae Christus constituendae iecit Ecclesiae, qui secum reputat peculiarem saecularis cleri formam, utpote saecularis, a divino Eedemptore statutam sancitamque esse, peculiarem autem regularis cleri formam, licet ipsa bona et rata habenda sit, quippe quae ex altera manet, secundariam et auxiliarem esse. Quocirca, ordine a Christo statuto ob oculos habito, neutra peculiaris gemini cleri forma divini iuris praerogativam tenet, cum idem ius neque alteri alteram praeponat neque alterutram emoveat. Quodnam vero utriusque sit discrimen, quaenam mutuae rationes;, quinam in humanae salutis perficiendo opere utrique committendus sit labor, haec omnia Christus temporum varietatibus et necessitatibus circumscribenda reliquit vel, si volumus expressius cogitatum Nostrum definire, Ecclesiae decretoriis mandavit consiliis.

Haud dubie ad iuris divini praescriptum sacerdos, sive saecularis sive religiosus est, ita munia exercere debet sua, ut Episcopo auxiliator adsit et subsit. Hoc revera, quod ceterum ex sueto more in Ecclesia contingit, in Codice iuris canonici illa de religiosis viris, utpote parochis et Ordinariis locorum, praescripta[2] haud obscure declarant. Neque raro evenit, ut in sacrarum expeditionum territoriis universus qui illic versatur clerus, non excepto Antistite, regularis sit militiae. Neve autumet quisquam id prorsus extra ordinem suetamque normam esse, ita ut censeatur hoc ad tempus tantum contingere et, simulac fieri possit, sacram procurationem saeculari clero esse tradendam.

Sed et Religiosorum Ordinum exemptio neque principiis constitutionis divinitus Ecclesiae datae obsistit neque ullo modo repugnat legi, qua sacerdos Episcopo parere debet. Etenim ad normam iuris canonici religiosi exempti Episcopi loci potestati subsunt, prout episcopale munus perfungendum et animorum rite ordinanda curatio requirunt. Quod etiamsi praetermittamus, in disceptationibus per postrema de-

2 **Can. 626-631; 454 § 5.**

cennia super exemptione habitis haud satis fortasse animadversum est religiosos exemptos, etiam ex praescripto iuris canonici semper et ubique Romani Pontificis potestati, utpote supremo suo Moderatori, subici, cui oboedire tenentur etiam vi voti oboedientiae.[3] Iamvero Summus Pontifex, ut in universam Ecclesiam, ita in unamquamque dioecesim et in singulos chistifideles ordinariam et immediatam iurisdictionem habet. Ergo constat primariae a Deo latae legi, qua clerici et laici Episcopi regimini subesse debent, etiam ad religiosos exemptos quod attinet satis superque obtemperatum esse ac denique Christi voluntati et statuto utriusque militiae clerum pari respondere obsequio.

II

His, quae adhuc dicta sunt, altera conectitur quaestio, quam explanare et enodare Nobis nunc cordi est : spectat ea rationem, qua clericus et religiosus ad suam morum perfectionem et absolutionem contendere debet.

Veritati absonum est asseverare clericalem statum, utpote talem et prout ex divino iure procedit, ob naturam suam vel saltem ob eiusdem naturae postulatum quoddam exposcere, ut ab eisdem sodalibus evangelica consilia serventur et hac de causa debere aut posse statum evangelicae perfectionis (acquirendae) appellari. Clericus igitur non vi divini iuris evangelicis consiliis paupertatis, castitatis, oboedientiae devincitur; ac praesertim non eodem modo devincitur eademque ratione, qua ex votis publice nuncupatis in religioso statu capessendo huiusmodi obligatio exoritur. Id autem non prohibet, quominus privatim suaque sponte clericus haec vincula suscipiat. Itidem quod Latini ritus sacerdotes sacrum coelibatum servare tenentur, inter clericalem et religiosum statum discrimen non aufert vel atténuât. Clericus vero regularis, non prout est clericus, sed prout est religiosus, evangelicae perfectionis condicionem et statum profitetur.

Quodsi Nos per Apostolicam Constitutionem « Provida Mater Ecclesia » ediximus formam quoque vitae, quam Saecularia Instituta sequuntur, autumandam esse evangelicae perfectionis statum publico agnitum iudicio, propterea quod eorum sodales evangelicis consiliis observandis aliquo modo astringuntur, hoc quoque nequaquam Nostrae nuper allatae contradicit sententiae. Nulla profecto ratio officit, quominus clerici in Saecularia Instituta coalescant ut, ad evangelicae perfectionis statum, huiusmodi vitae delectu et genere, contendant, sed

*** Can. 499 § 1.**

tum ipsi quoque sunt in statu perfectionis acquirendae, non utpote clerici, sed utpote Saecularis Instituti gregales. Huiusmodi enim Institutum evangelica consilia, quae, religiosi status propria, ibi summa perfectione in rem deducuntur, habet sane veluti vitae rationem, cui inhaereat, ita tamen complet, ut e statu regulari non pendeat, sed per se stet in externa vitae forma ad perfectionem nuper memoratam haud necessario pertinente.

III

Opportunum esse remur aliquantisper ei immorari quaestioni, quasnam status religiosus praebeat rationes ad illum ineundum.

Sunt qui asserant religiosum statum natura sua fineque suo, cui probatio deneganda non sit, nihil aliud esse nisi salutis refugium timentibus et anxiis datum, qui, cum non valeant procellosae vitae obire discrimina, et aspera rerum sustinere neque sciant neque forsitan velint, socordia ducti valedicunt saeculo et in sereni coenobii portum confugiunt ; quocirca Dei gratiae et sui excitandam esse fiduciam, ut qui otiosam petunt tranquillitatem abiciant huiusmodi opinatam animi propensionem et audeant communis vitae certamina aggredi. Numquid hoc verum est?

Nostrum non est nunc iudicii libra pensare, quonam singuli impulsu religiosum statum capessant. Enuntiare volumus rationem, praecipuam quidem et veram, qua umbratilis vitae adeunda sunt saepta. Haec sane abest a nuper relata opinatione, quae, si in universum accipitur, falsa et iniusta est. Enimvero, quemadmodum sacerdotii ineundi, ita et religiosi status ingrediendi propositum atque in suscepto proposito firma constantia magnos spiritus et alacre devovendi se studium flagitant. Ecclesiastica Historia, quae Sanctorum caelitum et religiosorum institutorum praeclare gesta tradit, sacrarum expeditionum exitus narrat, ascéticas doctrinas refert, et ipse rerum usus luce lucentius demonstrant haud minus in religioso statu quam in saeculo viros et mulieres invictae et generosae virtutis floruisse. Ceterum religiosi viri et religiosae feminae, qui in inceptis Evangelii regno amplificando desudant, aegrotis adsunt, adulescentes educant, in scholis operam navant, num ab hominum consortione abscedunt et ab ea suam aliénant voluntatem? Nonne vero plerique ex iis perinde ac sacerdotes saeculares et laici auxiliatores pro Ecclesiae causa agenda in prima acie dimicant?

Hic autem abstinere non possumus, quin animadvertendam iudicemus rem antea relato opinatui omnino contrariam. Quodsi numerus eorum, praesertim adulescentularum, qui religiosae vitae conclusos hor-

tos ingredi volunt, minuitur, saepius ex eo accidit, quod nimis durum aestimetur arbitrio suo exui et libertatis suae potestatem deponere, quod quidem oboedientiae votum natura sua secumfert. Immo veluti celsa moralis perfectionis forma a quibusdam extollitur non ob Christi amorem exuta libertas, sed huiusmodi abnegationis coartatio. Formando igitur homini iusto et sancto haec esset praeferenda norma: coartetur libertas, quoad necessarium sit, libertati habenae relaxentur, quantum fieri possit.

Praetermittimus hic quaestionem, an novum fundamentum in quo sanctitudinis aedificium condere conantur, aeque ferax et validum in sustentando augendoque apostolico Ecclesiae opere futurum sit perinde ac illud fuit, quod mille et quingentorum annorum spatio antiqua oboedientiae regula ob amorem Christi accepta suppeditavit. At vero, quod nunc maxime interest, est penitus considerare illam rationem, ut quod ea intus condat patefiat. Haec, si rite perpendatur, evangelici consilii naturam minime agnoscit, quin etiam in appositam significationem aliquo modo intorquet. Nemo officio astringitur, ut sibi praestituat evangelicum consilium perfectae oboedientiae, ciiius radix est ea norma vitae, qua voluntatis suae abdicetur potestas, nemo, inquimus, sive cum de singulis agitur hominibus sive de sodalitatibus. Possunt, si volunt, ad hanc novam regulam suos componere mores. Sed verba, ut sonant, intelligantur et excipiantur, oportet. Iamvero, si haec norma cum oboedientiae voto conferatur, non eiusdem summi est pretii neque illud Sacrae Scripturae effatum praeclarumque exemplum exprimit : ((Humiliavit semetipsum, factus oboediens usque ad mortem ».[4]

Fallit et falli tur igitur qui de religioso statu capessendo consilium petendi solummodo illam normam vel opinationem sequendam profert atque eius animi proclivitatem et divinae gratiae instinctum perperam negligit. Quocirca, si Dei vocis invitamentum certo indicio aliquem ad evangelicae perfectionis culmen arcessit, qualibet amota haesitatione, celsi huius propositi perficiendi causa, ei proponatur libertatis libera immolatio, prout oboedientiae votum exposcit, votum, inquimus, quod Ecclesia per tot saeculorum decursum perpendit, experta est, definivit, comprobavit. Nemo invitus ad huiusmodi devovendi se studium propellatur ; sed si is velit, nemo sit, qui eum dehortetur, nedum detineat.

4 *PMl. 1,* **8.**

IV

Haec hactenus. Nunc de externis operibus deque intima vita aliquid animus **Nobis** est eloqui. Pauca, quae ad regularem vitam et generatim ad religiosam vitam pertinent et quae revera gravis sunt momenti, fusius quam haec quaestio pertractata sunt. Nihilominus hoc super argumento et Nostram volumus proferre sententiam.

Non casu siquidem evenit, ut in nostram incideret aetatem ortus et:confintio illius philosophiae, quae « existentialismus » vocitatur .Homines enim qui hodie vivunt, cum eventus rerum arduas exsolvendas metaphysicas et religiosas quaestiones adducunt, libenter, negligentes altiora, satis esse sibi rentur agere quod hic et nunc agenduoi est. Iamvero qui sanctam profitetur fidem, renuit, ex eiusmodi placitis, solummodo singula puncta temporis curare et vitae fluvio praecipitem se tradere. Novit ipse ea quae non apparent [5] summe esse aestimanda summeque vera et ita in posterum mansura, ut numquam sint occidua. At — proh dolor — quamvis monita et hortamina non defuerint, etiam ecclesiastici viri, religiosis non exceptis, haud paulum huiusmodi contagione affecti sunt ; et, quantumvis quod humanos sensus cunctamque naturam exsuperat non denegant, id tamen parvipendunt.

Quod in discrimine graviter et periculose erat, estne iam devictum? Deo agantur grates, nam sperare hoc licet: aliqua, quae oculis intuemur et quae vitae usus prodit, hanc Nobis fiduciam iniciunt.

Possunt una simul foederari operosissima navitas et intimae vitae quaesitae divitiae. Duo sidera, quae in regularis vitae cultu fulgent, luculentissime hoc demonstrant : S. Franciscus Xaverius et S. Teresa a Iesu.

Alacris operositas et intimae vitae cura non solum expostulant mutuam coniunctionem, sed, saltem ad aestimationem rei et ad voluntatem quod attinet, ut eae pari gradu et gressu procedant. Ferventibus igitur operibus, congruenter ferveant fides, preces, se suaque Deo devovendi studium, intemeratae conscientiae nitor, oboedientia, maiorum patientia, Deo et proximis impendenda actuosa et pervigil caritas.

Hoc non tantum singulis religiosis sodalibus valet, si tales ipsi sunt non solum habitu, sed animo, verum etiam integrae quoque religiosae sodalitati causa est, cur coram Deo et hominibus religiosa vita solide fulciatur et amplissima probatione sit digna. Hoc instanti rogatu poscit a vobis Ecclesia, ut externum opus vestrum congruat intimae vitae vestrae et haec duo adsiduam invicem aequilibritatem constituant.

5 Cfr. *Hebr.* 11, 1.

Nonne vos, clerici et laici, profitemini vos evangelicae perfectionis statum amplecti? Si ita est, eiusdem status progignite fructus, ut mysticum corpus Christi, quod est Ecclesia, e robore et calore vestro efilcentiores hauriat vires. Hac eadem causa fit, ut religiosi Ordines contemplativae vitae addicti aliquo modo Ecclesiae necessarii sint, cui iidem perpetuum decus exstant et caelestium scatebra gratiarum.

Scitis profecto effundi sermonem, caritatem erga proximos paulatim religiosam naturam amittere et saeculo mancipari *(laicizzare)*. At beneficentia, quae nullum a fide principium ducit, sed aliunde scaturit, caritas non est neque catholica appellari potest. Habet caritas dignitatem, habet afflatum, habet vires, quae simplici philanthropiae, etiam opibus et praesidiis praeditae, desunt. Ita, Catholicae religiosae sodales, quae aegrotis adsunt, si comparentur cum iis, quae idem munus exerceant solummodo humanitatis vel mercedis causa, quidpiam habent, quod aliud est et maius est. Possunt interdum aliis cedere ad technica praesidia quod attinet; et nunc quoque eas adhortamur, ut, hac in re aequo cum illis progrediantur pede, imo ut illas praemineant. Verumtamen ubi suam dant operam religiosae sodales, in quibus vitales spiritus ipsarum Instituti insideant, cotidie paratae ob amorem Christi suam dedere vitam pro iis qui infirmitate laborant, tum aura quaedam circumfunditur, ubi virtus mira efficit, quae nec technica inventa nec medicina pariunt.

Religiosi igitur Ordines et Congregationes activam profitentes vitam in oculis ferant et colant ea omnia, ex quibus operi suo sacra lineamenta eluceant et in penetralibus conscientiae mundae Sancti Spiritus ignem alant.

V

Dilectissimi Nobis, volumus etiam breviter attingere de studio religiosorum Institutorum mutatis temporibus sese accommodandi et pulchro foedere simul nova et vetera iun gen di.

Si iuvenes haec audiunt « oportet nostrae esse aetatis », « oportet ausus nostros aetati nostrae aequare » insolito animi ardore flammescuunt et, si religiosae militiae sub signis merent, eo summopere cupiunt futuri religiosi laboris molimina convertere. Quod quidem aliqua ex parte aequum est. Plerumque enim contigit, ut legiferi patres religiosorum Institutorum novum suum excogitarent opus, quo emergentibus neque moram patienti bus Ecclesiae necessitatibus vel muneribus occurrerent; itaque cum suo tempore sua exaequabant incepta. Quodsi vultis patriis insistere exemplis, eo modo quo ipsi se gesserunt, ita et

vos agite. Aequalium vestrorum, inter quos vivitis, scrutamini opiniones, iudicia, mores et, si ibi particulae boni et iusti inveniantur, pretiosis hisce elementis potimini; aliter eos collustrare, iuvare, sublevare, ducere non valetis.

At est Ecclesiae patrimonium, quod iam ab eius primordiis indemne est, quod labentibus aevis non variatur, humani generis necessitatibus et votis congruentissimum : pars eius praecipua catholica fides est, quam quidem contra nova pericula recens quoque per Encyclicas Litteras « Humani generis » Nos tutati sumus. Quam, nullo temeratam naevo, diligentissime servantes, hoc persuasissimum habete ei inesse perquam pollentes vires, quibus quodlibet valeat informare aevum.

Finis praeterea status perfectionis pars est eiusdem patrimonii, quae quidem vobis summo consequenda est studio, ut eius praesidiis et viis sancti efficiamini, et sanctos quoque, directo aut indirecto opere, efficiatis proximos, ut ii, divinae gratiae uberius usque participes, pie vivant et pie moriantur. Hoc ipso patrimonio continetur veritas, ita celsa, ita praecipua, ut unum reputetur iter ad perfectionem abnegano sui ipsius ob Christi amorem. Id autem nullo modo ea, quae mutantur, tempora mutant.

Attamen sunt, et multa quidem, rerum adiuncta, ubi potestis et debetis hominum et temporum ingenio et necessitatibus obsecundare. Hoc ceterum, haud parva ex parte, iam effectum est, ac nunc, collatis consiliis et propositis vestris, plane cumulateque perficitur. Haud pauca autem vestra laudabiliter iam novata esse ex iis multigenis patet, quae in scholis, quae educandorum iuvenum causa, quae ad miserias hominum leniendas, quae ad doctrinas colendas et provehendas vel singillatim vel per Instituta vestra agitis. Quapropter fatendum est, neque quisquam assertum Nostrum infitiari potest, magnam iam assurgere operis molem, ut mutatis temporibus nove apteque occurratis.

Attamen in ista, quam exquiritis, congruentia cum mutatae aetatis necessitatibus iudicio Nostro summopere interest, ut sagaci indagatione investigetis, quid spiritualium virium in aequalibus lateat, quibus abditis desideriis ii ferantur, quinam iisdem sincerus sit animi vultus. Non illum intellegimus vultum, qui damnanda et exprobranda prodit, qui cupidinum tumultus et venena vitiorum exprimit. Attamen in hominibus, utpote hominibus et, eo vel maxime, utpote christianis, etsi deerrant et noxiis implicantur, inest haud parum boni, inest optatum maioris boni. Hisce a vobis obsequendum est motibus, hisce occurrendum est votis, cauta autem habita ratione, ut non accipiatis a saeculo, quod triste et iniquum id tenet, sed ei vestrum inseratis quod probum

et sanctum sit et .salubribus illius impulsionibus consonum. Quod igitur in aliis timide bonum est curantes, expolientes, augentes, ex eo veluti ex auri particulis pretiosa fingite vasa, ex eo veluti ex rivulis deducite amnes.

Censent quidam, nec fortasse perperam, tria esse, quae aetatis nostrae indoli et propensioni quam maxime respondeant : in cogitando et deliberando latitudo, in ordinando et componendo unitas, in agendo celeritas. Nonne haec tria etiam Evangeliis notae et insignia sunt, nonne dotes sunt eorum qui catholicam fidem ore et moribus profitentur? Quaenam maior latitudo cogitantibus nobis expandi potest quam latitudo, quae Apostoli effato profertur : « Omnia enim vestra sunt : vos autem Christi : Christus autem Dei » ? [6] Quaenam astrictior in comprehendendo et amando unitas quam illud simplex et unum, Divinarum Scripturarum verbis declaratum : « Deus omnia in omnibus ». [7] « Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo et ex tota anima tua et ex tota mente tua et ex tota virtute tua... Diliges proximum tuum tamquam teipsum » ? [8]

Ut simus autem agiles et vividi, nulla caducarum rerum nocenti recordatione detenti, illud monet : « Nemo mittens manum suam ad aratrum et respiciens retro, aptus est regno Dei ». [9] Quodsi vultis suspicere exemplaria virtutis, in quibus hae tres eluxere laudes, recogitate vobiscum ad Paulum Apostolum et ad omnes, qui in Ecclesia Christi egregia et immortali memoria digna patrarunt.

Iamvero proposita, quae vobis in contemplatione et actione vitae praefulgent, itemque ea, quae ceteri Ecclesiae filii, sacerdotes et laici, assequi debent, sunt christiana perfectio et humani generis comparanda salus. Verumtamen vestrum est efficientissimis uti praesidiis, evangelicis nempe consiliis per religionis votorum nuncupationem, ut adsiduo bello concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum et superbiara vitae [10] edometis atque inde sanctiores usque evadatis et in procuranda humanae subolis salute alacres Dei administri sitis. Ad haec celsa attingenda cogitationes et opera convertite, et « in caritate radicati et fundati » [11] fidei robore solidati, humilitate locupletes, nullam praeterlabi sinite occasionem, ut homines, fratres vestros, ad Creatorem, Redemptorem, quasi erráticas oves ad Pastorem, deducatis.

[6] / *Cor.* 3, 23.

7 *I Cor.* 15, 28.

« MAKC. 12 28-34.

' LTJC. 9, 62.

[10] Io. 2, .16.

" *Eph.* 3, 17.

In exemplum fidi et fideles, tacite, ut in vobis nomini consonent mores, congruat professionis tota ratio vitae. Secundum illud Apostoli gentium : « Solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis » : [12] pax regnet in vobis et inter vos, inter eiusdem nempe Instituti et domus sodales, et cum iis, qui ad alia Instituta sunt cooptati; inter vos et omnes alios, qui vobiscum operantur et cum quibus vos operamini ad homines Christo lucri faciendos. Facessant istinc controversiae et discordiae, quae enervant et manca reddunt etiam spei plena incepta : Ecclesia, ut apostolico labore exercendus campus, in immensum patet, operis et sudoris copia nemini deest.

Si fides hominis religiosi exemplis fulta erit vitae, cuius contextus votorum adamantea fulgescat observantia, si sacerdoti nihil grave et arduum erit in curanda animorum salute, tum de ipsis hodie quoque valebit quod Apostolus de sermone Dei praedicat, qui «visus est... et efficax et penetrabilior omni gladio ancipiti». [13] Ut exemplo utamur, recens monuimus fideles ut calamitosa hac aetate, qua afflicta multorum fortuna et laçrimabilis inopia cum immodicis sumptibus acriter pugnant, velint temperanter vivere ac liberales esse in proximos, egestate pressos. Agite, ceteris in tam instanti perfectionis christianae, iustitiae et caritatis opere exemplis vestris praecellite eosque ad imitandum Christum inducite.

Plurimum denique optantes, ut Domini nostri Iesu Christi opifera gratia e Conventu vestro divites et diu mansuros fructus egignat, benevolentiae Nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem vobis, qui coram adstatis, et religiosis familiis, quae toto orbe terrarum sunt, amantissime impertimus.

12 *Eph.* 4, 3.
's *Hebr.* 4, 12.

ACTA **88.** CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

INSTRUCTIO

AD CONSTITUTIONEM ((SPONSA CHRISTI)) IN PRAXIM DEDUCENDAM

I. Inter praeclara documenta quibus Ss.mus Dominus Noster, Pius Div. Prov. Papa XII, tamquam pretiosissimis gemmis Maximum Iubilaeum ornare et coronare voluit, non ultimum certe locum obtinet Apostolica Constitutio ((*Sponsa Christi* », de sacro ac venerando Monialium Instituto in Ecclesia Dei promovendo et renovando. S. Congregatio, quae pro suo munere et officio fideliter prompteque Ss.mo in omnibus adstat, quae ad Statum perfectionis spectant, commissionem, reverenter ac libenter ab Ipso hanc accepit, tot adspectibus vere praeclaram Constitutionem, exsecutioni mandandi atque securam et facilem ipsius applicationem reddendi.

II. S. Congregatio ut tam honorifico muneri satisfaciat, in hac Instructione practicas normas colligit circa illa quae maiorem difficultatem offerunt.

III. Porro, specialem prae se ferunt difficultatem speeialique proinde indigent declaratione : I° ea quae ad Monialium clausuram maiorem vel minorem sese referunt : 2° ea quae de Foederationibus inducendis et de autonomia moderata constituuntur ; 3° ea tandem quae de fructifero labore Monasteriis procurando et inter ipsa coordinando in Apostolica Constitutione innuuntur.

I

DE MONIALIUM CLAUSURA MAIORI ET MINORI

IV. Constitutio ((*Sponsa Christi* » (art. IV) pro omnium Monialium Monasteriis clausuram peculiarem praescribit quae a clausura episcopali Congregationum differt (c. 604), quaeque ex generali norma iuris, ut clausura regularis virorum, papalis est (c. 597 § 1) ; immo, quoad plura praescripta, tum pro ingressu extraneorum intra clausurae limites cum pro Monialium ab eisdem egressu, normis severioribus, quam clausura papalis virorum, regitur.

V. Clausura papalis Monialium in posterum duplex erit : *maior,* quae Monasteriis reservatur in quibus, licet numerus Monialium imminutus sit, vota solemnia emittuntur et vita unice contemplativa ducitur; et *minor,* quae, ex regula, Monasteriis applicatur in quibus vita non unice contemplativa colitur vel ubi Moniales vota tantum simplicia profitentur.

I - CLAUSURA PAPALIS MAIOR

VI. Clausura papalis *maior* illa est, quae in Codice prostat (cc. 600, 602), a S. Congregatione, Instructione « *Nuper edito* », S. P. Pio XI, f. m. die 6 februarii a. 1924 approbante, [1] accurate definita. Haec clausura in Constitutione ((*Sponsa Christi* » plene confirmatur, salvis declarationibus quae sequuntur, quasque Constitutio -S. Congregationi faciendas committit (art. IV, § 2, I°) ut illius observantia temporum necessitatibus adiunctisque locorum prudenter accommodetur.

VII. Moniales quae clausura papali maiore ligantur, emissa professione, vi huius professionis atque legis ecclesiasticae praescripto, gravem obligationem contrahunt :

1° semper intra Monasterii septa manendi quae sub definitis clausurae limitibus posita sunt, [2] ita ut ipsis inde vel ad momentum exire quovis praetextu vel colore [3] non liceat sine speciali S. Sedis indulto, exceptis tantum casibus in canonibus * et Instructionibus S. Sedis [5] expressis vel qui in approbatis ab ipsa S. Sede Constitutionibus seu Statutis contemplantur;

2° in partes Monasterii clausurae legi obnoxias [6] nullam admittendi personam, cuiusvis generis, conditionis, sexus, aetatis, etiam ad temporis momentum, sine speciali indulto S. Sedis, exceptis personis et casibus in canonibus expressis [7] atque in S. Sedis instructionibus [8] ap probatisque ab Ipsa Constitutionibus vel Statutis.

VIII. I° Indulta ac dispensationes egrediendi e clausura maiori post emissam professionem (VII, I°) vel in ipsam ingrediendi aut alios admittendi (ib., 2°), uni S. Sedi reservantur et ab Ipsa, vel eius nomine ac delegatione, unice concedi valent.

[1] ***A. A. 8.,* XII (1924).. p. 96-101.**
[3] **Can. 597.**
[3] **Instr. *Nuper edito,* III, 1, *l-d***
[4] **Can. 601.**
[*] **Instr, cit III, 1, *a.***
[6] **Can. 597, §§ 2, S.**
[7] **Can. 600, P. C. I.**
[8] **Instr. cit. III, 2. *a. g.***

2° Causae ad dispensationes obtinendas, adiunctis casuum, temporum ac locorum aeque ponderatis, attentisque praxi et stilo Curiae, proportionate graves esse debent.

IX. I° Facultas dispensandi ab homine dari potest, sive ad definitum tempus pro omnibus casibus qui eo currente acciderint, sive ad certum casuum numerum. Nihil tamen vetat quin aliquae concessiones habituales in iure particulari, legitime approbato, e. g. in Constitutionibus, in Foederationum statutis similibusque documentis, fiant.

2° Indulta et dispensationes, sive *ab homine* sive *a iure*, generali aut particulari, procedant, ad normam Instructionum S. Sedis,[9] ac praxis stilique Curiae, conditiones cautelasque definire debent quibus dispensatio subiicitur.

X. Poenas contra huius clausurae leges violantes illae firmae manent quae in Codice continentur (c. 2342, nn. 1, 3).

II - CLAUSURA PAPALIS MINOR

XI. Clausura papalis *minor:*

V regulas fundamentales clausurae Manialium, quatenus ipsa tam a clausura Congregationum (c. 604) quam etiam a clausura Ordinum virorum (cc. 598- 599) longe distat, salvas relinquit;

2° securam et omnibus patentem observantiam et custodiam castitatis solemnis reddat oportet ;

3° vitam contemplativam Monasterii protegere et efficaciter fovere debet.

4° Ministeria quae Ecclesia his Monasteriis consulto commisit, ita sub hac clausura papali minori cum vita contemplativa componenda sunt ut haec salva prorsus sit illaque rite et fructuose exerceri valeant.

5° In Monasteriis quae approbatis operibus vacant, praescriptum can. 599 § 1 pro clausura Regularium virorum, quod Congregationum clausurae, canone 604 § 2, etiam applicatur, rigide et fideliter observandum est, ita ut clara perfectaque separatio semper adsit inter aedes seu aedium partes habitationi Monialium vitaeque monasticae exercitiis destinatas et illas quae operibus addicuntur.

XII. Clausura papalis minor secumfert :

1° gravem prohibitionem admittendi intra partes domus, Monialium Communitati desmatas et legitime clausurae subiectas (c. 597), quaslibet personas Communitati extraneae, cuiusvis generis, conditionis, sexus atque aetatis, ad normam can. 600 ;

[9] **Instr. cit.** III, **2.**

2° prohibitionem etiam gravem pro Monialibus post professionem egrediendi extra septa Monasterii, eadem ratione ac Moniales clausurae maiori subiectae (n. VII-IX).

XIII. I° Egressus Monialium e partibus Communitati reservatis ad alia loca intra septa Monasterii posita et operibus apostolatus addicta, tantum huius ratione, illis ex venia Superiorissae adhibitisque cautelis licet, quae ad normam Constitutionum praescriptorumque S. Sedis apostolatui exercendo quomodolibet destinantur.

2° Dispensationes a praescripto n. XII, *2%* si quae, ratione apostolatus, necessariae sint, concedi tantum possunt^Monialibus aliisque sodalibus quae ministeriis sint legitime adscriptae, onerata graviter conscientia Superiorissarum, Ordinariorum et Superiorum quibus clausurae tutela commissa est (c. 603).

XIV. Ingressus extraneorum ad loca Monasterii operibus destinata his normis regitur :

1° ingressus habitualis licet alumnis seu alumnabus, aliisve in quorum favorem ministeria exercentur et mulieribus tantum quae, ministeriorum ratione et occasione, cum ipsis relationem habere necessario debent :

2° exceptiones quae admitti necessario debent, e. g. quae a legibus civilibus ratione inspectionum, examinum aliisve de causis imponi solent, Ordinarius loci, ut tales, generali seu habituali declaratione definiat ;

3° aliae exceptiones, si quae quandoque in casibus singulis videantur vere necessariae, Ordinarii expressis concessionibus reservantur, qui ex conscientiae officio prudentes cautelas imponere debet.

XV. 1° Moniales illegitime e septis Monasterii exeuntes excommunicatione Sedi Apostolicae simpliciter reservata ad normam can. 2342, 3°, vel ex expressa concessione Ordinario loci reservata, ipso facto plectuntur.

2° Moniales illegitime egredientes e partibus Monasterii Communitati reservatis ad alia loca intra septa Monasterii posita, a Superiorissa vel ab Ordinario loci pro gravitate culpae puniendae sunt.

3° Illegitime ingredientes et eos introducentes vel admitientes in partes Monasterii Communitati reservatas, excommunicationem S. Sedi simpliciter reservatam incurrunt.

4° Illegitime ingredientes et eos introducentes vel admitientes ad loca Monasterii extra partes Communitati destinatas ab Ordinario loci ubi Monasterium adest, severe pro gravitate culpae puniantur.

XVI. Clausurae papalis minoris dispensationes ex regula, exceptis casibus in iure admissis, S. Sedi reservantur.

Facultates plus minus latae, prout adiuncta exigere videantur, sive ab homine sive in Constitutionibus et Statutis possunt Ordinariis delegari.

n

DE FOEDERATIONIBUS MONASTERIORUM MONIALIUM

XVII. Foederationes Monasteriorum Monialium, ad normam Constitutionis « *Sponsa Christi* » (art. VII § 2, 2°), tam ad damna vitanda quae gravius et facilius Monasteriis prorsus independentibus obvenire solent quaeque per unionem efficaciter magna ex parte evitari possunt, quam etiam ad bona spiritualia et temporalia fovenda, enixe commendantur.

Etsi ex regula Foederationes non imponantur, (art. VII, § 2, 2°), rationes tamen ex quibus in genere commendantur, ita in casibus particularibus urgere possunt, ut omnibus perpensis, a S. Congregatione ipsae tamquam necessariae aestimentur.

XVIII. Foederationes Monasteriorum non impediri debent ex eo quod Monasteria quae ipsas constituere intendunt, ut singula, Superioribus regularibus sint subiecta. In *Statutis Foederationis* ratio haberi debet huius communis subiectionis.

XIX. Quando ex mente Fundatoris vel ex qualibet alia superveniente ratione, aliqua extiterit veluti inchoatio unionis vel foederationis Monasteriorum ipsius ordinis vel instituti, ipsa Foederatio ita perficienda est ut ratio habeatur illorum quae prius iam recepta vel adumbrata erant.

XX. Monasteriorum Foederatio nullo modo directo afficit habitudinem singulorum Monasteriorum ad Ordinarios locorum aut Superiores regulares ad normam iuris communis vel particularis vigentem. Hinc, nisi expresse ac legitime huic regulae derogetur, potestas Ordinariorum ac Superiorum regularium ex Foederatione nec augetur, nec minuitur, nec in aliquo modificatur.

XXI. In Foederationis Statutis possunt aliqua circa Foederationem iura Ordinariis vel Superioribus concedi, quae ex regula eisdem non competerent, incolumi generatim iure in singula Monasteria qua talia.

XXII. Unionum seu Foederationum generales ac praecipui fines et eommoda sunt :

1° facultas, iuridice agnita, atque officium canonice sancitum fraterni adiutorii, tam in regularis observantiae conservatione, defensione,

incremento, rebusque oeconomicis quam in omnibus aliis mutuo sibi praestandis ;

2° erectio novitiatuum omnibus seu pluribus Monasteriis communium pro casibus in quibus, sive ob defectum personarum ad officia directionis necessariarum sive ob alia adiuncta moralia, oeconomica, localia etc., in singulis Monasteriis solida et practica institutio spiritualis, disciplinaris, technica, culturalis dari certe non possit;

3° facultas et moralis obligatio, certis normis definita, a Monasteriis foederatis suscepta, petendi ac mutuo sibi concedendi Moniales quae ad regimen et formationem necessariae esse possunt ;

4° possibilitas et libertas mutuae temporariae communicationis seu cessionis subiectorum, et etiam destinationis ratione infirmitatis aliusve moralis vel materialis necessitatis.

XXIII. Characteres et notae Foederationum, quae si complexive sumantur essentiales habendae sunt, sequentes recensentur :

I° Foederationes Monialium, *ex fonte* unde proveniunt atque *ex auctoritate* a qua ut tales directe dependent ac reguntur, sunt *iuris pontificii* ad normam Codicis (c. 488, 3°). Hinc, S. Sedi competit et reservatur non tantum ipsarum erectio, [10] verum et Statutorum approbatio atque Foederationi Monasteriorum adscriptio vel ab eadem separatio. [11]

Salvis quoad singula Monasteria his omnibus quae a Codice Ordinariis tribuuntur, Foederationes S. Sedi in iis omnibus subiiciuntur, nisi aliquod legitime atque expresse excipiatur, in quibus Religiones mulierum iuris pontificii eidem S. Sedi directe subiecta sunt. Ex quibus aliqua S. Sedes, prout censuerit, suis immediatis pro Foederationibus Adsistentibus seu Delegatis, habitualiter vel ad casum committere poterit.

2° *Ex parte ambitus seu extensionis,* nisi exiguus Monasteriorum numerus vel aliae iustae proportionataeque causae aliud exigant, potius per regiones, utpote facilioris regiminis, constituendae sunt.

3° *Ex parte personarum moralium,* quibus, qua personae collegiales (c. 100 § 2), constituuntur, Foederationes ex Monasteriis eiusdem Ordinis eiusdemque internae observantiae componuntur, etsi non necessario eiusdem subiectionis Ordinario loci vel Superiori regulari, nec eiusdem classis votorum vel formae clausurae esse debent.

4° Si necessitas, magna utilitas vel Ordinum traditiones suadeant, admitti possunt Confoederationes Foederationum regionalium.

5° Ratione autem independentiae Monasteriorum, vinculum quo Monasteria foederata inter se vinciuntur tale esse oportet ut autono-

[10] **Const. *Sponsa Clwlsti,* art. VII, § 3.**

[11] **Const. *Sponsa Christi,* art. VII, § 4.**

iniae, essentiali saltem (c. 488, 2°, 8°), non adversetur. Etsi autonomiae derogationes praesumendae non sunt, concedi tamen valent, praevio singulorum Monasteriorum consensu, [12] si graves causae id suadere vel exigere videantur.

XXIV. Antequam erigi valeant, omnes Foederationes Monasteriorum Monialium propria Statuta habere debent a S. Sede approbanda. [13] In his Statutis accurate definiri debent praesertim :

1° fines quos unaquaeque Foederatio sibi proponit;[14]

2° ratio qua Foederationis regimen ordinandum erit, sive quoad elementa ex quibus constabit, ut ecce Praeside, Visitatricibus, Consilio, etc., sive quoad modum ad haec munera designandi, sive tandem quoad ipsius regiminis potestatem ac rationem procedendi ;

3° media quibus Foederatio uti debet ut fines quos prosequitur suaviter et fortiter consequi valeat ;

4° conditiones et modus quibus exsecutioni mandari debeant ea quae circa personarum mutuam communicationem in art. VII, § 3, n. 2° Constitutionis « Sponsa Christi » et n. XXII, 4° huius Instructionis statuuntur ;

5° conditio iuridica Moniales in aliud Monasterium translatae, sive in Monasterio a quo transfertur sive in Monasterio ad quod fit translatio ;

6° oeconomica cooperatio, quae ad opera communia totius Foederationis a singulis Monasteriis praestanda sit ;

7° regimen sive novitiatus communis sive aliorum operum communium si quae habeantur.

XXV. 1° Ut S. Sedes directam et efficacem vigilantiam atque auctoritatem in Foederationes exercere valeat, unicuique Foederationi dari potest, prout necessitas vel utilitas suadeat, Adsistens religiosus.

2° Adsistens religiosus, illis quorum interest auditis ad normam Statutorum, a S. Congregatione nominatur.

3° In singulis casibus eius officia in documento nominationis accurate definientur. Praecipua autem haec sunt : curare ut genuinus spiritus vitae profunde contemplativae et spiritus etiam proprii Ordinis ac Instituti in Foederatione secure conservetur et augeatur; similiter, ut prudens ac rectum regimen in Foederatione instruatur et retineatur; solidae novitiarum ac ipsarum religiosarum institutioni religiosae consulere ; in rebus oeconomicis maioris momenti Consilio adsistere.

[12] **Cfr. Const. *Sponsa Christi,* art. VII, § 5, 2°.**

[13] **Const. *Sponsa Christi,* art. VII, § 4.**

[14] **Cfr. supra n. XXIV.**

4° Adsistens etiam munere veluti *Adsessoris* fungetur, servatis normis pro singulis Foederationibus statuendis.

5° Eidem S. Sedes, prout casus ferant aliqua, delegabit seu committet quae opportuna videantur.

III

DE LABORE MONASTICO

XXYI. I° Cum temporales vitae necessitates, ex Divinae Providentiae ordinatione, adeo quandoque urgeant ut Moniales moraliter coactae videantur ad alios praeter consuetos labores quaerendos vel acceptandos, ad horaria modificanda, imo etiam ad tempus labori dicatum forsan augendum, sicut Christi fideles in similibus adiunctis, dispositionibus Divinae Providentiae omnes, qua verae religiosae, prompte ac humiliter sese subiiciant.

2° Tamen non anxie vel leviter aut ex arbitrio fiat, sed prudenter quantum necessarium seu conveniens reapse demonstretur, harmoniam inter sensum fidelitatis litterae et traditionis ac filialem subiectionem Divinae Providentiae perrnissionibus ac ordinationibus simplici animo quaerentes.

3° His prae oculis habitis, quae disponenda videantur, ecclesiasticae religiosaeve auctoritati,/iuxta casus, subiiciantur.

XXVII. Superiores ecclesiastici et religiosi debent :

1° Omnibus modis fructiferum laborem Monialibus, quae ipso egeant, quaerere ac procurare, utendo etiam, si casus ferat, praeterquam aliis industriis honestis, commisionibus piarum mulierum aut virorum, imo caute et prudenter societatibus externis ad hoc constitutis;

2° prudenter invigilare perfectioni et ordini laborum, atque iusto pretio pro ipsis exigen d o ;

3° operum laborisque diversorum Monasteriorum coordinationi ita diligenter consulere, ut ea sese mutuo adiuvent, suppleant, compleant, atque vel a longe absit quaelibet etiam aemulationis species.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Religiosis, die XXIII mensis Novembris, anno sacro MDCCCCX.

£g C. Card. MICARA, Episc. Veliternus, *Praefectus*

L.£S.

A. Larraona, C. M. F., *Secretarius*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

ROMANA SEU DE HANCHTJNGFTT (OLIM SHENSI MERIDIONALIS)

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIS ALBERICI CRESCITELLI, MISSIONARII APOSTOLICI IN ODIUM FIDEI INTERFECTI

SUPER DUBIO

An, stante approbatione martyrii eiusque causae nec non dispensatione ad tramitem can. 2116 § 2 Codicis Iuris Canonici a miraculis seu signis, tuto *procedi possit ad sollemnem praedicti Venerabilis Servi Dei Beatificationem.*

Atrox persecutio, Boxerum opera in Sinis promota, innumeras victimas messuit, inter quas merito est annumerandus Venerabilis Albericus Orescitelli. Hic Dei Servus, e Beneventana regione oriundus, apostolicam vocationem ad exteras gentes persequens, in romanum Ss. Petri et Pauli pro missionibus seminarium est ingressus. Sacerdotio a. 1887 initiatus, antequam ad missionem sibi assignatam pergeret, cholerica lue in patria ingruente, heroice infirmis ministrare non est cunctatus.

In Apostolico Vicariatu de Shensi Meridionali duodecim annos missionalibus muniis in exemplum functus est. Tanta virtus meruit martyrio coronari.

Ab oppido suae curae commisso, nolebat proficisci, licet ipsius vitae discrimini esset obnoxius, ne dilectas oves sine spirituali ac materiali adiutorio desereret. Verum, quando eius in loco praesentia non modo inutilis, sed et noxia facta est, clam aufugere est conatus : ast incassum. Etenim, uti certo videtur, proditus, captus, acerrime fere ad mortem percussus, sequenti die usque ad fluminis ripam raptatus, minutim concisus, ad Dei voluntatem perfecte se componens, glorioso martyrio coronatus est.

Veri martyrii fama apud infideles quoque diffusa est. Quare canonicis inquisitionibus cum ordinaria tum, post causae Introductionem, quae die 21 decembris a. 1927 locum habuit, apostolica auctoritate confectis, servatisque de iure servandis, Ssmo D. N. Pio Papa XII approbante, die 5 martii anni huius, *Ita evidenter constare de martyrio et*

causa martyrii Venerabilis A Iberici Crescitelli ut, concessa a signis seu miraculis omnique alia op pot i una et necessaria dispensatione, procedi possit ad ulteriora, per huius sacrae Congregationis decretum sit edictum.

Ad actorum complementum, ut rite constet omnia fuisse servata, quae a iure requiruntur ut procedi possit ad sollemnem Servi Dei Beatificationem, in generali Congregatione coram Summo Pontifice, a Cardinali Ponente proponendum est dubium : *An, stante approbatione martyrii eiusque causae, nec non dispensatione ad tramitem can. 2116 § 2 Codicis Iuris Canonici a miraculis seu signis, Tuto procedi possit ad sollemnem Ven. Servi Dei Beatificationem,* quod die 8 augusti ab infrascripto Cardinali S. R. C. Praefecto Causaeque Ponente factum est. Rmi Cardinales Officiales Praelati Patresque Consultores unanimi affirmativo suffragio responderunt. Beatissimus vero Pater suam edere sententiam ad hunc usque diem differre ratus est ut divinum beneplacitum suis adstantiumque precibus clarius agnosceret.

Quapropter infrascriptum Cardinalem S. R. C. Praefectum Causaeque Ponentem, R. P. Salvatorem Natucci, Fidei generalem Promotorem meque Secretarium arcessivit, atque sacrosancto Missae sacrificio religiose litato, edixit : *Tuto procedi posse ad Venerabilis Alberici Crescitelli sollemnem Beatificationem.*

Hoc autem decretum promulgari, in acta S. R. C. referri, Apostolicasque litteras sub anulo Piscatoris, de sollemnibus Beatificationis, in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis, expediri mandavit.

Datum ex Arce Gandulphi prope Romam, die 3 septembris, Dominica XIV post Pentecosten, Anno Sacro 1950.

© C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Praefectus*

L. © S .

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

BURDIGALEN.

NULLITATIS MATRIMONII (BORTHURY - ARNOUL)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dominae Renatae Arnoul, conventae in causa de qua supra, eandem citamus ad comparendum sive per se sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae, (Romae, Palazzo della Cancelleria) die 6 Aprilis 1951, hora undecima, ad concordandun de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dnae Renatae Arnoul curare debent ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Henricus Caiazzo, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 8 januarii 1951.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Renée Arnoul, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 6 avril 1951 à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de là décision de la cause devant la Rote.

Gonste-t-il de la nullité du mariage dans le eas?

Les Ordinaires- des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Renée Arnoul devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

n-

BASILEEK

NULLITATIS MATRIMONII (PROMOT. JUST. - HEDIGER SCHWARZ)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dnae Valeriae Margaritae (vulgo « Wally ») Schwarz, coniugis in causam vocatae, in judicio primi gradus contumacis, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Romae, Palazzo della Cancelleria), die 7 Martii 1951, hora duodecima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Valeriae Margaritae (vulgo « Wally ») Schwarz curare debent, ut de haec edictali citatione ipsa moneatur.*

Petrus Mattioli, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 10 Januarii 1951.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Valérie Margarite (Wally) Schwarz, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 7 mars 1951, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires' des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Valérie Margarite (Wally) Schwarz devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

An. et yol. XXXXIII 30 Ianuarii 1951 (Ser. II, y. XVIII) - N. *2*

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

NUNTIUS RADIOPHONICUS

UNIVERSI ORBIS EPISCOPIS ET CHRISTIFIDELIBUS DATUS, PRIDIE PERVIGILIUM NATIVITATIS D. N. IESU CHRISTI, ANNO MCML.

I

LA FINE DELL'ANNO SANTO

Un anno è già trascorso, Venerabili Fratelli e diletti figli, dall'ultima vigilia di Natale, da quella giornata memoranda, quando, fra la trepida attesa del mondo cattolico, promulgammo e iniziammo il gran Giubileo, che ha impresso un solco così profondo nella vita della Chiesa e ha superato ogni più felice previsione.

Ci pare ancora di udire, come eco di ieri, i colpi di martello, che aprirono quel santo varco, divenuto approdo spirituale di tutte le genti, e di ascoltare il giubilo con cui i fedeli ne accolsero l'annunzio.

Volò allora da quella sacra soglia l'Angelo del Signore ai quattro angoli della terra, quasi a radunare e convogliare verso la Patria comune dei credenti le innumerevoli schiere dei romei, anelanti a purificarsi nelle acque salutari della penitenza, bramosi di compiere il gran ritorno e di meritare il gran perdono.

Oggi il medesimo Angelo pare che dica, come in un lontano giorno l'Arcangelo Rafael a Tobia : « Benedite sulla terra il Signore e ringraziate Iddio. Ecco, io risalgo a Colui che mi ha inviato. Scrivete tutte le cose che vi sono accadute ». [1]

La parola *fine*, che le leggi della presente vita impongono ad ogni cosa più cara e santa e ad ogni evento più lieto e fecondo, sarà segnata

1 *Tob.* 12, 20.

anche sulle Porte sante giubilar i, lasciando nei cuori un senso al tempo stesso di gioia serena e di rimpianto nostalgico, simile a quello che accompagnava i tre Apostoli nella discesa dal Tabor.

Se è cosa degna e giusta rendere grazie in ogni tempo e in ogni luogo al Padre datore di ogni bene perfetto, con tanto maggior ardore domani, quando avremo apposto il sigillo sulla Porta santa, si leverà dal Nostro cuore e dalle Nostre labbra l'inno della riconoscenza, al quale si accorderanno con particolare esultanza, in mille accenti diversi, ma pur in un solo sentimento, le voci del mondo cattolico.

INCOMPARABILI MERAVIGLIE

Sostando per l'ultima volta sulla soglia calcata dai passi di tanti pellegrini venuti a cercarvi la purificazione e il perdono, si ripresenteranno alla Nostra mente, quasi in un'unica visione, tutte le meraviglie di quest'anno veramente incomparabile, gli splendori magnifici delle grandi funzioni liturgiche, i fulgori invisibili, ma tanto più belli, delle anime rinnovellate e santificate nelle lacrime del pentimento al tribunale della penitenza, nelle lacrime dell'amore ai piedi degli altari.

Rivivranno al Nostro pensiero le solenni Canonizzazioni e Beatificazioni, viva testimonianza di quanto può attuare Fumana natura sorretta dalla grazia divina e di quante opere benefiche è feconda in ogni tempo la Chiesa.

Riudiremo *gV*irrefrenabili clamori di giubilo, le devote preghiere, i canti, il cui entusiasmo faceva vibrare le volte della Basilica Vaticana, e questa, incapace di contenere le moltitudini sempre crescenti, si allargava al di fuori, distendendo le grandi braccia del suo colonnato. Rivedremo in spirito le giornate di Pasqua e del Corpus Domini; il véspero della Canonizzazione di S. Maria Goretti; la mattina, luminosa d'insolito arcano splendore, della proclamazione del Dogma dell'Assunzione di Maria. Rivedremo le grandi processioni di penitenza e di propiziazione che onorarono, per le vie di Roma cristiana, le venerande immagini del Crocifisso e della Vergine. Si affolleranno alla Nostra mente i ricordi di tanti Congressi, che hanno avuto come oggetto le scienze sacre o i problemi dell'apostolato; gli echi delle Nostre parole che la voce viva dei popoli, come quella della stampa e della radio, diffondevano nel mondo; i Documenti pontifici, indirizzati a tanta varietà di persone, in particolar modo l'Enciclica *Eumani generis* e la Nostra Esortazione al Clero, da cui attendiamo i più abbondanti frutti.

COMMOVENTI RICORDI „

E passeranno dinanzi al Nostro ricordo con profonda nostalgia le care immagini dei vostri volti. Di voi anzitutto, Venerabili Fratelli nell'Episcopato, che in numero così imponente accorreste a Noi e tanto docilmente ascoltaste la Nostra parola. E poi il vostri volti, diletti figli e figlie. Mai non potremo dimenticare l'espressione dei vostri occhi, anche più dei movimenti delle vostre labbra, che venivano a confidarci le vostre pene e le vostre intime speranze. Commozione indicibile che inteneriva anche il Nostro cuore, ogniqualvolta siamo seesi in mezzo al caro Nostro popolo cristiano.

Nessuna sollecitudine, nessuna stanchezza è mai valsa a sottrarci' alle vostre brame, a farCi tralasciare i Nostri incontri con voi. Ammettervi alla Nostra presenza, aspettarvi anzi e desiderarvi, era per Noi più un bisogno del cuore che un dovere del Nostro ufficio pastorale. E tutte le volte che Ci dilungavamo a salutarvi, chiamandovi nazione per nazione, diocesi per diocesi, parrocchia per parrocchia, gruppo per gruppo, volevamo come raccogliere tutte le vostre voci, tutte le vostre preghiere, che voi bramate di far passare per le Nostre mani per presentarle a Gesù.

Come avremmo allora voluto stringervi tutti al Nostro cuore; farvi sentire a tutti come Noi rendevamo tenerezza per tenerezza, far penetrare in voi tutti la parola della fiducia e della speranza. A voi specialmente, prediletti di Gesù e Nostri, poveri e malati, che in alcuni giorni formavate l'ornamento più bello della Basilica Vaticana e nei quali vedevamo sempre il più ricco, il più prezioso tesoro della Chiesa.

RITROVAMENTO BELLA TOMBA DEI, PRINCIPE DEGLI APOSTOLI

Se però durante l'Anno Santo la Confessione di S. Pietro in Vaticano è stata testimone e centro di così imponenti manifestazioni della unità dei cattolici di tutto il mondo nella fede e nell'amore, la gloria di questo luogo sacro ha avuto anche in un altro aspetto il suo compimentò : gli scavi sotto la Confessione medesima, almeno in quanto concernono^ la tomba dell'Apostolo (ricerche alle quali Noi volgemmo l'animo fin dai primi mesi del Nostro Pontificato), e il loro esame scientifico, sono stati, nel corso di questo Anno giubilare, condotti felicemente a ter-' mine. Nel più breve tempo una documentata pubblicazione porterà a conoscenza del pubblico il risultato delle diligentissime esplorazioni.

Questo risultato è stato di somma ricchezza e importanza. Ma la

questione essenziale è la seguente : È stata veramente ritrovata la tomba di S. Pietro? A tale domanda la conclusione finale dei lavori e degli studi risponde con un chiarissimo ***Sì,*** La tomba del Principe degli Apostoli è stata ritrovata.

• Una seconda questione, subordinata alla prima, riguarda le reliquie del Santo. Sono state esse rinvenute? Al margine del sepolcro furono trovati resti di ossa umane, dei quali però non è possibile di provare con certezza che appartenessero alla spoglia mortale dell'Apostolo. Ciò lascia tuttavia intatta la realtà storica della tomba. La gigantesca cupola s'inarca esattamente sul sepolcro del primo Vescovo di Roma, del primo Papa ; sepolcro in origine umilissimo, ma sul quale la venerazione dei secoli posteriori con meravigliosa successione di opere eresse il massimo tempio della Cristianità.

II

I FRUTTI DELL'ANNO SANTO

Ma ora i milioni di uomini, accorsi dai quattro punti cardinali al centro della cattolicità per prendere parte a questo avvenimento mondiale dell'Anno Santo, per lucrare il giubileo, per ritemprarsi in un bagno di purificazione e di santificazione, per attingere con gaudio, il più vicino possibile alla sorgente, le grazie dalle fonti del Salvatore, [2] si contenteranno forse di far ritorno alle loro patrie come privilegiati fra le centinaia di milioni che non hanno potuto godere di un tale favore? di ridir loro le belle cose di cui sono stati testimoni? di riposarsi, in questi ricordi, dalle tristi e ordinarie realtà per qualche tempo dimenticate? No, essi debbono ora persuadersi della missione che loro spetta, in pari tempo onorifica e piena di responsabilità, di farsi presso i loro fedeli, con le parole e con l'esempio, messaggeri e propagatori dello spirito, onde il loro cuore trabocca.

Come un albero nel giardino del padre di famiglia, l'Anno Santo è splendidamente fiorito, e se i suoi fiori vedono, nel suo declino, i loro petali cospargere il suolo, è per lasciare ora crescere e maturare i frutti. Poiché bisogna che questi crescano e maturino! Il mondo ne ha fame e sete, mentre le sue condizioni di vita, le sue miserie materiali e spirituali, sono ben lungi dal dargli la legittima soddisfazione che attende. Le necessità e le cure quotidiane occupano ed esauriscono tutte le energie di tanti cuori, che non trovano più il tempo, nè l'agio, nè il gusto

2 Cfr. Is. 12, S

di accordare alle cose dell'anima quel minimo che è essenziale dovere di ogni cristiano.

Anche là ove con un assiduo lavoro il clero secolare e regolare, secondato dalla fervida collaborazione dei laici, fa prosperare la vita religiosa, il numero dei cristiani spiritualmente denutriti, illanguiditi o vacillanti nella fede, è ancora tale che la sollecitudine materna della Chiesa non può disinteressarsene.

Strappare questi figli della Chiesa dal loro stato di comoda ma pericolosa letargia, è l'urgente dovere che ora s'impone all'apostolato cattolico.

OSTACOLI ALL'APOSTOLATO DELLA CHIESA

Ogni attento osservatore che sa considerare e valutare le circostanze presenti nella loro concreta realtà, rimane necessariamente colpito dalla vista dei gravi ostacoli che si oppongono all'apostolato della Chiesa. Come la colata di lava incandescente che metro per metro scende lungo il pendio del vulcano, così l'onda devastatrice dello spirito del secolo avanza minacciosa e si propaga in tutti i campi della vita, in tutte le classi della società.

Il suo andamento e il suo ritmo, non meno che i suoi effetti, variano secondo i diversi Paesi, da un più o meno consapevole disconoscimento dell'influsso sociale della Chiesa, fino alla sistematica diffidenza, che, in alcune forme di governo, prende il carattere di aperta ostilità e di vera persecuzione.

Noi abbiamo piena fiducia che i Nostri diletti figli e figlie avranno la chiaroveggenza e il coraggio di affrontare e adempire risolutamente gli obblighi che da una tale condizione di cose derivano. Senza amarezza, ma anche senza debolezza, essi si adopereranno a dissipare coi fatti i pregiudizi e i sospetti di non pochi traviati, accessibili ancora a una serena e oggettiva esposizione ; essi faranno loro comprendere che, lungi dall'esservi la minima incompatibilità tra la fedeltà alla Chiesa e la dedizione agl'interessi e al benessere del popolo e dello Stato, i due ordini di doveri, che il vero cristiano deve aver sempre presenti al suo spirito, sono intimamente uniti nella più perfetta armonia.

Con deliberato proposito passiamo in questa occasione sotto silenzio alcune dissonanze, che in tempi recenti si sono manifestate fra cattolici e appartenenti ad altre società religiose e che in parte si sono poco opportunamente infiltrate nel campo delle discussioni politiche. Vogliamo sperare che, al di fuori di tali non meno spiacevoli che nocive polemiche, si troveranno, in tutti i ceti non cattolici, uomini e donne

di buona volontà che giustamente in pensiero per i pericoli, da cui è minacciato al presente il sacro retaggio della fede cristiana, nutriranno nel loro cuore altri pensieri che non quelli di fraterna disunione e discordia.

I GRANDI ASSENTI

Se taluno fosse tentato di perdere di vista questa necessità e questo dovere, che guardi dunque — per quanto sia possibile — ciò che avviene presso alcuni popoli, chiusi quasi da una ferrea muraglia, e osservi in quali condizioni essi sono ridotti nella loro vita spirituale e religiosa. ^

Egli vedrebbe allora milioni di fratelli e di sorelle cattolici, legati per antiche e sante tradizioni di fedeltà a Cristo e di unione filiale con questa Sede Apostolica; vedrebbe popolazioni, i cui fasti eroici per la conservazione e la difesa della fede sono scritti a caratteri indelebili negli annali della Chiesa; li vedrebbe, diciamo, spesso privati dei loro diritti civili e della loro stessa libertà e incolumità personale, e tagliati fuori da ogni viva, sicura e inviolata comunicazione col Centro della Cristianità anche per le cose più intime delle loro coscienze, mentre su di loro pesa l'angoscia di sentirsi quasi soli e talvolta di credersi come abbandonati!

Sotto la cupola di Michelangelo, dove risonavano le voci dei pellegrini di tutti i Paesi liberi, osannanti nelle lingue più diverse con le stesse parole di fede, coi medesimi cantici di giubilo, il loro posto era vuoto. Quale vuoto e quanto doloroso al cuore del Padre comune, al cuore di tutti i fedeli uniti in una stessa credenza, in un medesimo amore. Ma essi, i grandi assenti, erano tanto più presenti, quando in .quelle folle innumerevoli, coscienti della loro fede cattolica, sembrava battere un sol cuore, vivere una sola anima, che ne faceva la misteriosa, ma efficace unità.

A tutti questi confessori di Cristo, che portano ingiustamente visibili o invisibili catene, che soffrono contumelia per il nome di Gesù,[3] in questa fine dell'Anno Santo, inviamo il Nostro commosso, grato e paterno saluto. Possa esso giungere sino a loro, varcare le mura delle loro prigioni, i fili spinati dei campi di concentramento e di lavoro forzato, laggiù, in quelle lontane regioni, impenetrabili agli sguardi della umanità libera, sulle quali un velo di silenzio è disteso, che non varrà però a impedire il giudizio finale di Dio, nè il verdetto imparziale della storia.

s Art 5, 41

Nel nome dolcissimo di Gesù Noi li esortiamo a sostenere generosamente le loro sofferenze e le loro umiliazioni, con le quali essi apportano un contributo d'inestimabile valore alla grande crociata di preghiera e di penitenza, che con la estensione dell'Anno Santo a tutto l'orbe cattolico prenderà il suo inizio.

E che le loro e le nostre preghiere abbraccino, in una effusione di carità, secondo l'esempio di Cristo, degli Apostoli e dei veri seguaci del Redentore, anche quelli, che oggi si trovano ancora nelle file dei persecutori.

III

LA PACE INTERNA DEI POPOLI

Se ora volgiamo il Nostro sguardo all'avvenire, si presenta come il primo urgente problema la pace interna di ciascun popolo. Pur troppo la lotta per la vita, il pensiero del lavoro e del pane, dividono in campi avversi uomini, che pur abitano la medesima terra e sono figli di una medesima patria. Da una parte e dall'altra, essi hanno la esigenza, in sè legittima, di essere considerati e trattati non come oggetti, ma come soggetti della vita sociale, soprattutto nello Stato e nella economia nazionale.

Perciò molte volte, e con sempre maggior insistenza, Noi abbiamo segnalato la lotta contro la disoccupazione e lo sforzo verso una ben intesa sicurezza sociale come una condizione indispensabile per unire tutti i membri di un popolo, alti e bassi, in un sol corpo.

Ora, oserebbe forse lusingarsi di servire la causa della pace interna colui che oggi vedesse egoisticamente nei gruppi che si oppongono ai suoi propri interessi la fonte di tutte le difficoltà e l'ostacolo al risanamento e al progresso?

Oserebbero lusingarsi di servire la causa della pace interna quelle organizzazioni, che per la tutela degli interessi dei loro membri non ricorressero più alle norme del diritto e del bene comune, ma si appoggiassero sulla forza del numero organizzato e sulla debolezza degli altri, che non sono egualmente organizzati o che tendono sempre a subordinare l'uso della fòrza alle regole del diritto e del bene comune?

La pace interna quindi i popoli non possono attenderla che da uomini, governanti o governati, capi o seguaci, i quali nella tutela dei loro particolari interessi e delle loro proprie opinioni non si ostinano nè si rimpiccoliscono nelle loro vedute, ma sanno allargare i loro orizzonti ed elevare le loro mire al bene di tutti. Se in non pochi Paesi si lamenta una deplorevole mancanza di partecipazione delle giovani ge-

nerazioni alla vita pubblica, la causa non ne è forse anche che ad esse troppo poco o troppo raramente si è offerto il fulgido e affascinante esempio di uomini come quelli che abbiamo ora descritti?

Sotto la superficie di incontestabili difficoltà politiche ed economiche si nasconde dunque una più grave miseria spirituale e morale : il gran numero di spiriti stretti e di cuori meschini, di egoisti e di « arrivisti », di coloro che corrono col più in auge, che si lasciano muovere — sia illusione o pusillanimità — dallo spettacolo delle grandi masse, dal clamori delle opinioni, dall'ebbrezza dell'eccitazione. Da sè soli essi non moverebbero un passo, come sarebbe il dovere di cristiani vivi, per avanzare, guidati dallo spirito di Dio, fermamente alla luce dei principi eterni, con imperturbabile fiducia nella sua divina Provvidenza. Ecco la vera, la intima miseria dei popoli.

Come la tèrmite nelle case, essa li corrode interiormente e, prima che apparisca al di fuori, li rende impari alla loro missione. Così, accelerati dalla guerra, ma preparati già da lungo tempo, i fondamenti del regime industriale capitalistico hanno subito essenziali mutamenti. Popoli asserviti da secoli si aprono il cammino verso la indipendenza; altri, fino ad ora privilegiati, si sforzano, per antiche e nuove vie, a conservare la loi o condizione. Il sempre più alto e più generale anelito verso la sicurezza sociale non è che l'eco dello stato di una umanità, in cui nei singoli popoli molte cose, che erano o sembravano tradizionalmente solide, son divenute labili e incerte.

Perchè dunque questa comunanza d'incertezze e di pericoli, creata dalle circostanze, non genera anche nei singoli popoli una solidarietà fra uomini? Non sono forse, in questo aspetto, le sollecitudini del datore di lavoro anche quelle dei suoi operai? Non è forse in ogni popolo la produzione industriale più che mai legata alla produzione agricola per l'influsso reciproco della loro destinazione? E voi, voi che rimanete insensibili alle angustie del profugo, errante senza un tetto, non dovreste voi sentirvi solidali con lui, la cui misera sorte di oggi potrebbe essere la vostra di domani?

Perchè questa solidarietà di quanti si trovano senza tranquillità e nel pericolo non dovrebbe divenire per tutti la via sicura, donde può venire la salvezza? Perchè questo spirito di solidarietà non dovrebbe essere come il pernio dell'ordine sociale naturale nelle sue tre forme essenziali: famiglia, proprietà, Stato, per ricondurle alla loro organica collaborazione, adattata alle condizioni del presente? Alle condizioni del presente, le quali nonostante tutte le difficoltà, sono però un dono di Dio, per raffermare il nostro spirito cristiano?

IV

LA PACE ESTERNA

Gli uomini, privi di questo senso cristiano, alcuni delusi del passato, altri fanaticamente protesi verso un idolo del futuro, in ogni caso malcontenti del presente : ecco un grave pericolo per la pace interna dei popoli, e in pari tempo per la loro pace esterna.

Non intendiamo qui di alludere all'aggressore che viene dal di fuori, orgoglioso della sua forza, spregiatore di ogni diritto e di ogni carità. Esso trova tuttavia nelle crisi dei popoli, nella loro mancanza di coesione spirituale e morale una validissima arma, e quasi le sue truppe ausiliarie nell'interno stesso del Paese.

Occorre dunque che i popoli non si lascino indurre da motivi di prestigio o da idee antiquate a creare difficoltà politiche ed economiche all'interno rafforzamento di altri popoli, disconoscendo o non curando il pericolo a tutti comune.

Occorre che essi comprendano come i loro naturali e più fidi alleati sono là ove il pensiero cristiano, o almeno la fede in Dio, hanno valore anche per gli affari pubblici, e non assumano pei unica base un supposto interesse nazionale o politico, trascurando o non tenendo in conto le profonde differenze nella concezione fondamentale del mondo e della vita.

Ciò che Ci detta questi avvertimenti è la vista dell'equivoco e delia irresolutezza nel fronte dei sinceri amici della pace, dinanzi a così grave pericolo. E poiché abbiamo a cuore il bene di tutte le Nazioni, stimiamo che la stretta unione di tutti i popoli padroni del loro destino, congiunti da sentimenti di reciproca fiducia e di mutuo aiuto, è il solo mezzo per la difesa della pace o la miglior garanzia per il suo ristabilimento.

Pur troppo però in queste ultime settimane la linea di frattura, che nel mondo esterno divide in opposti schieramenti l'intera comunità internazionale, si è fatta sempre più profonda, mettendo a repentaglio la pace del mondo. Mai la storia umana non ha conosciuto più gigantesca discordia, le cui dimensioni si misurano con la vastità stessa della terra. In un deprecabile contrasto odierno le armi riuscirebbero talmente sterminatrici da renderla quasi « *inanis et vacua* », [4] solitudine e caos, simile al deserto non della sua alba, ma del suo tramonto. Tutte le nazioni vi sarebbero travolte, e il conflitto si ripercoterebbe

4 *Gen.* 1, 2.

e moltiplicherebbe tra gli stessi cittadini di un medesimo Paese, ponen done in estremo pericolo tutte le istituzioni civili e i valori dello spirito, dal momento che il dissidio ormai assomma in sè tutti i più ardui problemi in altri tempi dibattuti separatamente.

L'immane pericolo che sovrasta esige imperiosamente, in ragione della sua gravità, che si faccia tesoro di ogni opportuna circostanza per dar luogo alla saggezza e alla giustizia di trionfare nel segno della concordia e della pace. Se ne approfitti per ravvivare i sensi della bontà e della pietà verso tutti i popoli, i quali sinceramente e unicamente aspirano alla pace e alla tranquillità della vita. Torni a regnare negli organismi internazionali la fiducia scambievole, che presuppone la sincerità delle intenzioni e la lealtà delle discussioni. Si aprano le barriere, si rompano i reticolati, si dia, a ciascun popolo, libero sguardo nella vita di tutti gli altri, si tolga quella segregazione di alcuni Paesi dal resto del mondo civile, così dannosa per la causa della pace.

SOLLECITUDINI DELLA CHIESA PER LA PACE DEL MONDO

Quanto desidererebbe la Chiesa di concorrere a spianare la via a questo contatto fra i popoli! Per lei Oriente e Occidente non rappresentano opposti principi, ma partecipano ad un comune retaggio, al quale hanno ambedue potentemente contribuito e sono chiamati a contribuire anche nell'avvenire. In forza della sua divina missione, essa è per tutti i popoli madre, per tutti quelli che cercano la pace, fedele soccorritrice e guida sapiente.

Una somma ingiuria

Eppure — *summa iniuria!* — da parti ben note Ci si muove l'accusa di volere la guerra e di collaborare a tal fine con Potenze ((imperialiste », che — si afferma — sperano più dalla forza di micidiali strumenti bellici che dall'attuazione del diritto.

Che altro possiamo Noi rispondere a così acerbo oltraggio se non : Scrutate gli agitati dodici anni del Nostro Pontificato, indagate ogni parola sgorgata dalle Nostre labbra, ogni periodo uscito dalla Nostra penna : voi non vi troverete che incitamenti alla pace.

Rammentate specialmente il fatale mese di Agosto del 1939, quando, mentre più assillanti si facevano i timori di un sanguinoso conflitto mondiale, dalle rive del lago di Albano elevammo la Nostra voce, scongiurando nel nome di Dio Governanti e popoli di risolvere i loro dissensi con comuni e leali intese. Nulla è perduto con la pace — esclamammo —, tutto può essere perduto con la guerra!

Provatevi a considerare tntto ciò con animo sereno e onesto, e dovrete riconoscere che, se vi è ancora in questo mondo, straziato da contrastanti interessi, un sicuro porto, ove la colomba della pace possa posare tranquillamente il suo piede, esso è qui, in questo territorio consacrato dal sangue dell'Apostolo e dei martiri, ove il Vicario di Cristo non conosce dovere più santo nè più grata missione che di essere instancabile propugnatore di pace.

Così abbiamo fatto in passato. Così faremo in futuro, finché al divino Fondatore della Chiesa piacerà di lasciare sulle Nostre deboli spalle la dignità e il peso di supremo Pastore.

INVITO ALLA PREGHIERA

Lunga, scabrosa, ingombra di pruni e di spine è la via che conduce alla vera pace. Però la grande maggioranza degli uomini è volentieri pronta a sopportare tutti i sacrifìci, pur di rimanere preservata dalla catastrofe di una nuova guerra. Tuttavia così grande è tale impresa e così deboli i mezzi puramente naturali, che i nostri sguardi si volgono in alto e le nostre mani si elevano supplicanti verso la maestà di Colui, che dallo splendore della divinità si è abbassato fino a noi ed è divenuto come « uno di noi ».

La potenza del Signore, che volge i cuori dei governanti dovunque gli piace, come rivi d'acqua di cui regola il corso,[5] può frenare la tempesta, che scuote la barca, ove si trovano sgomenti non soltanto i compagni di Pietro, ma l'intiera umanità. Tuttavia per i figli della Chiesa è un sacro dovere d'implorare con le loro preghiere e coi loro sacrifici che il Signore del mondo, Gesù Cristo, Dio benedetto nei secoli,[6] comandi ai venti e al mare, e al tormentalo genere umano conceda la *tranquillitas magna*[7] della vera pace.

Con questi sentimenti impartiamo di cuore a voi, diletti figli e figlie, e a quanti nel vasto mondo ascoltano la Nostra voce, l'Apostolica Benedizione.

5 Cfr. *Prov.* 21, 1.

[6] *Rom.* 9, 5.

7 MATTH. 8, 26.

CONTITUTIONES APOSTOLICAE

I

DE " KENG-TUNG

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE KENG-TUNG IN VICARIATUM APOSTOLICUM EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad potioris dignitatis gradum congruum sane videtur Praefecturas illas Apostolicas extollere, in quibus res catholica non exiguum, Deo favente, per sollertes evangelii Praeconum curas, profectum exceperit. Quum itaque Praefectura Apostolica de Keng-tung in Birmania, per Apostolicas sub Anulo Piscatoris Litteras *In omnes orbis,* die vicesima septima Aprilis mensis, anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo datas, erecta et curis commissa Sodalium Instituti Pontificii a Ss. Apostolis Petro et Paulo et a Ss. Ambrosio et Carolo pro Missionibus ad exteras gentes, laetos postremis his temporibus progressus habuerit, Sacra Congregatio de Propaganda Fide, facultatum vigore sibi a Nobis in vertentem iubilarem annum concessarum, hac ipsa die Praefecturam illam Apostolicam de Keng-tung, eodem nomine finibusque servatis, in Vicariatum Apostolicum evexit et constituit iisdemque Missionariorum curis, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum, concredidit. Nos vero hanc Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam ratam habentes, suprema auctoritate Nostra confirmamus et ideo Vicariatum Apostolicum de Keng-tung, uti supra erectum et constitutum harum Litterarum vi declaramus et decernimus. Novo itaque Vicariatui huic eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque iisdem pariter adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc

paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti, confirmationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima sexta Maii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIA NI
8. Oollegii Decanus

P. Card. FIJMASONI BIONDI
/S. C. de Propaganda Fide Praefectus

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco £9 **Plumbi**
Reg. in Cane. Ap., vol. LXXIX, n. 50. - **Al. Trussardì.**

II

AMBOINAENSIS
(MERAUKENSIS)

A VICARIATUS APOSTOLICI AMBOINAËNSIS TERRITORIO PARS MERIDIONALIS SEIUNGATUR, QUAE IN NOVUM VICARIATUM APOSTOLICUM, MERAUKENSEM NOMINE, ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad Evangelii inter infideles gentes propagationem facilius ac fructuosius assequendam non parum iuvare dignoscitur Missionum territoria haud nimia laborare amplitudine. Novas idcirco Apostolica Sedes Missiones erigere curat, aliorum Missionalium apostolicis curis concredendas, in Missionibus nimio patentibus territorio. Quod quidem perpendentes venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositi, sane opportunum censuerunt, ad animarum bonum provehendum ac religionis christianae incrementum comparandum in Nova Guinea Nederlandica, Vicariatus Apostolici Am-

boinaensis territorium bipartire et novum in eius parte meridionali Vicariatum Apostolicum constituere. Praehabito itaque favorabili voto venerabilis Fratris Georgii de Jonghe d'Ardoye, Episcopi titularis Misthiensis et Apostolici in Statibus Foederatis Indonesianis Internuntii, re mature perpensa, facultate utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum concessa, in plenariis comitiis die undevicesima huius mensis habitis, ab Apostolici praefati Vicariatus Amboinaënsis territorio meridionalem partem, finibus prout sequitur circumscribendam, seiunxerunt et novum erexerunt Vicariatum Apostolicum *Merauhensem* appellandum. Cuius fines hi erunt : *ad orientem* : ab extremo finium inter Novam Guineam et Papuasicam regionem limite usque ad quintum gradum latitudinis australis ; *ad septentrionem* : ab eodem limite Novae Guineae cum Papuasia a quinto gradu latitudinis australis linea recta usque ad *Ethna* sinum ; *ad occidentem* : levi emendatione facta cum Praefectura Apostolica Hollandiae, e sinu *Ethna* linea recta usque ad locum, quo centesimus trigesimus septimus gradus latitudinis orientalis nonum gradum intersecai latitudinis australis ; *ad meridiem* : a loco quem diximus intersectionis circulus parallelus nonus usque ad extremum limitem meridionalem Novae Guineae. Novum hunc Vicariatum ita circumscriptum dilectis Filiis Missionariis SSmi Cordis Iesu, illic plurimos iam annos tam fructuose adlaborantibus, ad Sanctae Sedis tamen beneplacitum, concrediderunt. Quam Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam hodie Nos ratam habentes, suprema apostolica Nostra auctoritate, harum Litterarum vi, confirmamus ideoque praefatum Vicariatum Apostolicum Meraukensem uti supra erectum et circumscriptum declaramus et decernimus. Novo igitur Vicariatui huic eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure comuni fruuntur et gaudent; eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici **subr** scriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, confirmationis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero

id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima quarta Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. *Collegii Decanus.*

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus.

Ludo vicus Kaas, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco ® Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXIX, n. 84. - Ai. **Trussardi.**

III

HOLLANDIAE
(AMBOINAËNSIS)

A PRAEFECTURA APOSTOLICA HOLLANDIAE TERRITORII PARS SEIUNGITUR, QUAE VICARIATUI APOSTOLICO AMBOINAËNSI ADNECTITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo in Archipelago Moluccarum melius aptiusque evangelizationis incremento consulatur, opportunum visum est omnes eiusdem Archipelagi insulas sub unius Praesulis regimine et administratione comprehendi.

Hinc venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales S. Congregationi de Propaganda Fide praepositi, habito favorabili voto venerabilis Fratris Georgi de Jonghe d'Ardoye, Archiepiscopi titularis Misthiensis et in Statibus foederatis Indonesianis Internuntii Apostolici, in plenariis comitiis die undevicesima labentis mensis habitis, facultatibus utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum concessis, re mature perpensa ac certa scientia a Praefectura Apostolica Hollandiae, Ordinis Fratrum Minorum sodalibus commissa, distrahendas decreverunt memorati Archipelagi Moluccarum insulas, quas vocant *Ternate, Tidore, Halmahera, Badjan,* easque Vicariatui Apostolico Amboinaènsi, cui iam pri-

dem unitae erant, iterum adnectendas decreverunt. Nos vero hanc Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi, ratam habemus et confirmamus, et praefatas insulas iterum Vicariatui Apostolico Amboinaènsi, Missionariis Sacratissimo Cordis Iesu concredito, adnexas declaramus, ac decernimus. Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces exsistere et fore atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his a quocumque quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id irritum prorsus et inane esse et fore volumus et declaramus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, volumus ut eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, unionis, confirmationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario perpetraverit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima quarta Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
8. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

Vincentius Bianchi Cagliesi, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

***Reg. in Cana. Ap., vol. LXX1X, n.* 89 - Al. Trussardi.**

IV

MTJSOMENSIS ET'MASWENSIS (MUSOMENSIS)

A VICARIATUS APOSTOLICI MUSOMBNSIS ET MASWENSIS TERRITORIO SEPTENTRIONALIS PARS SEIUNGITUR ET NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA MUSOMENSIS NOMINE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Christiano Nomini facilius et utilius inter infideles gentes propagando maxime prodesse agnoscitur Missionum territoria, quae ex nimia laborant vastitate, dispertire novasque exinde constituere Missiones, aliorum Evangelii Praeconum curis apostolicis concredendas. Quo moti consilio venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositi, mature perpendentes partem septentrionalem Vicariatus Apostolici Musomensis et Maswensis, in Tanganyikensi regione Africae Orientalis Britannicae, sedulo missionali apostolatu sodalium Societatis de Maryknoll pro missionibus exteris, quatuor iam annos ibidem adlaborantium, non mediocre evangelizationis incrementum comparasse, praehabito favorabili voto venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titularis Apameni in Bithynia et in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegati Apostolici, facultate utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum peculiariter concessa, in generalibus comitiis die undevicesima huius mensis habitis, a territorio Apostolici quem supra memoravimus Vicariatus Masomensis et Maswensis districtus civiles de *Musoma* et de *Nord Mara*, distrahere et novam exinde Praefecturam Apostolicam, *Musomensem* nomine, erigere decreverunt, quam sedulis praefatae Societatis de Maryknoll pro Missionibus Exteris sodalium curis, ad Apostolicae Sedis tamen beneplacitum, commiserunt. Quam Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam Nos hisce Nostris Litteris adprobantes ac ratam habentes, Praefecturam illam Musomensem uti supra erectam et constitutam declaramus et decernimus. Novae igitur huic Praefecturae Apostolicae eiusque pro tempore Praefectis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent ; et istos iisdem adstringimus oneri-

bus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis seu excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, confirmationis, concessionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima quarta Iunii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
8. Collegii Decanus

P, Card. FTJMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

f Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc, *Dec. Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

Reg. in, Cane. Ap., vol. LXX1X, n. 77. - **Al. Trussardi.**

y

PAKISTANI STATUS

IN PAKISTANO STATU DIOECESIUM ALIQUOT FINES ALITER CIRCUMSCRIBUNTUR ET DUAE NOVAE PROVINCIAE ECCLESIASTICAE KARACHIENSIS ET DACCHENSIS ERIGUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Rerum Locorumque adiuncta exigunt aliquando ut Ecclesiarum in orbe circumscriptiones ita commutentur ut faciliori christifidelium regimini eorumque maiori spirituali bono et utilitati satius respondeant. Venerabiles itaque Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositi, considerantes quod post Indianae Reipublicae et praesertim Pakistani Status constitutionem, occidenta-

lem et orientalem Indiae plagam complectentis, nonnullarum Indiarum Orientalium dioecesium territoria ita divisa exstant ut una eiusdem dioeceseos pars Pakistanae, altera vero Indianae Reipublicae subiecta maneat, quanto cum Praesulum, Missionariorum et fidelium incommodo facile dignoscitur, omnibus mature perpensis et attento venerabilis Fratris Leonis Petri Kierkels, Archiepiscopi titularis Salaminensis et in India Internuntii Apostolici favorabili voto, facultatibus utentes sibi a Nobis peculiariter concessis et per totum hunc iubilarem annum valituris, in plenariis comitiis die decima huius mensis habitis, ut ipsarum dioecesium fines cum politicis seu civilibus limitibus conveniant, haec quae sequuntur decreverunt : I. Lahorensis et Rawalpindiesis dioeceses intra Pakistanae occidentalis dicionis fines restringantur, ea tamen lege ut Status *Kashmir* et *Jammu,* de quorum dominio politico disputatur, suorum Antistitum iurisdictioni subsint, donec, quaestione soluta, Rawalpindiensis et Lahorensis dioeceses tantum ex *Kashmir* illa et ex *Jammu* ista territorii retineat, quantum Pakistano Statui ex illis adiudicabitur. 2. Dioeceses autem Dacchensis, Dinajpurensis et Chittagongensis intra fines Pakistanae Orientalis dicionis restringantur, ea tamen lege ut: districtus civilis *Sylhet* a dioecesi Chittagongensi ad Dacchensem transferatur, et ex illis portionibus territorii, ad Krisnagarensem et Oalcuttensem ecclesiasticas circumscriptiones pertinentibus, quae in Pakistano Statu iacent, nova erigatur dioecesis Jessorensis, ab urbe */essore* nuncupanda. De futuro autem singularum istarum dioecesium territorii partis statu, in Indiana Republica remanentis, proxime eadem Sacra Congregatio decernet. Quamobrem, ratione habita dioecesium Karachiensis et Multanensis, hae quae sequuntur ecclesiasticae circumscriptiones in Pakistano Statu continebuntur : quattuor in occidentali plaga, nempe : Karachiensis, Multanensis, Lahorensis et Rawalpindiensis, et quattuor in orientali plaga, nempe : Dacchensis, Dinajpurensis, Chittagongensis et Jessorensis, proxime erigenda. Quam Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ratam habemus et confirmamus, et insuper de eorumdem S. Congregationi praepositorum Patrum Cardinalium consilio, ex octo illis uti supra circumscriptis dioecesibus, binas novas Provincias Ecclesiasticas efformamus, unam in occidentali Pakistani Status parte, dioeceses Karachiensem, Multanensem, Lahorensem et Rawalpidiensem complectentem; alteram in eiusdem Pakistani Status parte orientali, dioeceses complectentem Dacchensem, Dinajpurensem, Chittagongensem et Jessorensem, noviter alteris Nostris Litteris erigendam.

In provincia prima cathedralem Ecclesiam Karachiensem a provincia

ecclesiastica Bombayensi, cni hucusque suffraganea extitit, abstrahimus eamque ad Metropolitanae Ecclesiae gradum et dignitatem evehimus et cathedrales Ecclesias Multanensem, Lahorensem et Rawalpindiensem a metropolitico Archiepiscopi Delhiensis et Simlensis iure solvimus et metropolitanae Karachiensi Ecclesiae posthac suffraganeas constituimus, earumque pro tempore Episcopos metropolitico Archiepiscopi Karachiensis iuri subiicimus. Item in altera provincia ecclesiastica cathedrales Ecclesias Dachensem, Dinaypurensem et Ohittagongensem a Calcuttensi provincia seiungimus et Dacchensem Ecclesiam ad metropolitanae Ecclesiae fastigium extollimus et illi suffraganeas constituimus cathedrales Ecclesias Dinajpurenseitf, ^Ohittagongensem et proxime erigendam cathedralem Jessorensem, quas idcirco metropolitico Archiepiscopi Dacchensis iuri una cum earum pro tempore Episcopis subiicimus. Venerabiles autem Fratres Iacobum Cornelium van Miltenburg, hodiernum Episcopum Karachiensem, et Laurentium Leoneni Graner, hodiernum Episcopum Dacchensem, ad archiepiscopalem dignitatem promovemos, et illis omnia tribuimus iura et privilegia, insignia et honores, quibus ceteri per orbem Archiepiscopi fruuntur, et, peculiariter, ius intra fines suae provinciae Crucem ante se ferendi et Pallio utendi, quo tamen uti poterunt postquam illud in Sacro Consistorio rite expostulatur et obtentum fuerit; item ipsos pro tempore Archiepiscopos iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri Archiepiscopi iure communi adstringuntur. Ad quae omnia exsecutioni mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in India Internuntium Apostolicum vel eum qui in exsecutionis actu eidem Internuntiaturae praesit, deputamus eique necessarias et opportunas concedimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide quamprimum transmittendi peractae exsecutionis actorum authenticum exemplar. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate,

scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die quinta decima Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

t Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleuc, *Decanus Coll. Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco £B Plumbi

***Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n.* 7-8. - Al. Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

ECCLESIA IN HONOREM SANCTISSIMAE TRINITATIS, IN LOCO ((«OESSWEINSTEIN)) INTRA FINES BAMBERGENSIS DIOECESIS CONSECRATA, TITULO BASILICAE MINORIS ORNATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Beatissimae Trinitati, cui, ut ait Sanctus Augustinus, « pie sobrieque intellegendae omnis excubat vigilantia christiana », religio ac liberalitas augusta templa, omni perfecta

artifìcio, hic atque illic excitarunt. Quae inter probe Ecclesiam habemus, in castro, quod vernacula lingua « Goessweinstein » appellatur, intra fines dioeceseos Bambergensis, positam, cuius origo ab antiquissima repetitur aetate. Saeculo enim undecimo eam Aedem tradunt conditam atque, utpote nimis angustam et exiguam, a Comite Conrado I de Schluesselberg eiusque coniuge versus annum MCCXL amplificatam et auctam, consecratam esse in Almae Triadis honorem. Hanc Christi ^fideles peregrinantium more supplices coeperunt adire, adeo ut saeculo xv idem hoc Templum celeberrimum foret in tota Franconiae regione neque saeculis subsequentibus perfrequens umquam deficeret accessus eodem populi deprecabundi ; quin, cum et prodigia eo in loco a Deo patrarentur, maior in dies vis hominum, animis corporibusque petentium levamen, eo ferebatur. Inclarescente ergo huius Ecclesiae nomine, quam Ernestus de Mengersdorf, Praesul Bambergensis, decoro signo sculpto perornaverat, Fridericus Carolus Comes de Schoenborn, eiusdem sedis Episcopus et Princeps, ne fidelium commodo, numero admodum increscentium, deesset, amplius Templum Divinaque Maiestate dignius exstruxit, quod, et molis magnitudine et artis operibus perquam conspicuum, inter annos MDCCXXX et MDCCXXXix a Balthasar Neumann, architecto probatissimo, est absolutum. Hanc ergo Ecclesiam, a fel. mem. Benedicto Pp. XIII et Pio Pp. X, Decessoribus Nostris, indulgentiis locupleta tam, in qua Deus Unus et Trinus summa religione colitur et observantia, Christifideles etiamnum, haud deminuto animorum ardore, turmatim solent invisere; quorum studium et alacritatem neque temporum iniquitas neque proximi saevities belli infringere potuerunt, ita ut tot inter luctus ac ruinas ad salutis illud perfugium convolarent, sacrorumque ibi, ut moris est, capientes partem, divina ope satius vigescerent. Quibus omnibus permotus, Venerabilis Frater Iosephus Otto Kolb, Archiepiscopus Bambergensis, nomine etiam virorum ecclesiasticorum plebisque christianae, enixas Nobis adhibuit preces ut Templum illud, adorandae Triadis religione illustre atque commendatum, ad honorem Basilicae Minoris evehere dignaremur. Nos autem, quo tantum pietatis monumentum amplius ornar emus, cultus Sanctissimae Trinitatis in Christifidelium animis insiderei altius uberioresque diceret fructus sanctimoniae, haec vota, a Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo Sacraeque Bituum Congregationis Viro a Secretis, relatas, libenter et ultro statuimus admittere. Quapropter, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam, in honorem

Sanctissimae Trinitatis in loco vulgo « Goessweinstein », intra fines Bambergensis dioeceseos, consecratam, honore *Basilicae Minoris* afficimus, omnibus adiectis privilegiis, quae eidem titulo rite competunt. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; eisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum pienissimi suffragari; sicque rite indicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Maii, anno MCMXLVIII, Pontificatus Nostri decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

Io. Bapt. MONTINI
Sul)st. Secr. St.

II

BASILICAE MINORIS HONORIBUS PRIVILEGIISQUE DECORATUR ECCLESIA PAROECIALIS ET COLLEGIALIS DEO IN HONOREM S. PAULI APOSTOLI DICATA, IN CIVITATE CANTURIO INTRA FINES MEDIOLANENSIS ARCHIDIOECESIS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — « Benedixisti, Domine, terram tuam » divinum hoc effatum ad earum sane regionum cives referri potest, qui superno Dei auxilio ita pro temporum adiunctis respondent, ut non modo flagranti pietate, sed etiam bonarum artium operibus, ingenii industria, immo et opibus emineant ac floreant. Haud aliter accidisse videtur parvae illi civitati quae « Canturium » Latina lingua nuncupatur, Italice vero « Cantu », et intra Mediolanensis Archidioeceseos fines posita est. Inde enim a pristinis Ecclesiae saeculis Evangelico recepto praeconio, cives « Canturienses » impensam Fidem suam iugiter ostenderunt, tum Ecclesiam paroecialem, Deo in honorem Sancti Pauli Apostoli dicatam, decimo nondum expleto saeculo exaedificantes, tum eam in ampliorem pulchrioremque redigentes formam ; eamque ob eminentem

loci naturam Viri Principes « Visconti », Mediolanensium Duces, in propria arce incluserunt atque Sanctus Carolus Borromaeus Canonicorum Collegio postea honestavit. Ab ipso sancto Mediolanensi Archiepiscopo Canturiensium Sanctorum Corpora, Adeodati, Manfridi, Ecclesii, Savini, qui exeunte quinto, inchoante autem sexto saeculo, incolas, vetere superstitione deleta, ad Christianam Religionem Christianumque cultum traduxerunt, in civitatem « Canturium » translata fuerunt et etiam nunc in paroeciali Ecclesia asservantur. Maxima quoque veneratione ibidem coluntur duae Spinae, quae, iuxta piam traditionem, illius fuerunt Coronae qua redimitus est Salvator, quaeque, a Cardinali Alciato, eiusdem oppidi cive, donatae, a Sancto Carolo, illius discípulo, recognitione canonica fuerunt munitae. Suam denique erga paroeciale Templum praecipuam ostendunt dilectionem « canturienses » cives, qui omnes, et domini et operarii, textilia et fabrilia opera arte confecta, quibus affluunt, eidem certatim offerunt eisque splendorem augent. Tanta quidem civium pietas Sacerdotum sollertia atque studio alitur, quorum in numero decem Canonici atque Archipresbyter-Parochus una cum nonnullis Cooperatoribus adnumerandi sunt. Quibus omnibus mature perpensis, memoratus Praepositus-Parochus, nomine quoque Cleri universique populi, ut fausti quinquagesimi anniversarii diei ab inito sacerdotio Nostro nec non Sacri Iubilaei, quod, Deo favente, feliciter inchoavimus, mnemosynon eodem in loco iugiter exstet, enixas humilesque ad Nos admovit preces, ut Ecclesiam civitatis « Canturij » titulo ac dignitate Basilicae Minoris honestare dignaremur. Nos porro, eiusdem Ecclesiae Clerique decori, nec non spirituali populi emolumento consulere volentes, huiusmodi preces, amplissima Dilecti Filii Nostri Alafridi Ildefonsi Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Schuster, Mediolanensis Archiepiscopi, commendatione suffultas, excipere perlibenter statuinus. Qua propter, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, memoratae Ecclesiae paroeciali et collegiali, Deo in honorem Sancti Pauli Apostoli dicatae, in civitate « Canturio » intra Mediolanensis Archidioeceseos fines positae, titulum, privilegia atque honores *Basilicae Minoris* tribuere perlibenter statuimus ac decrevimus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illique Ecclesiae ad quam pertinent, nunc et in posterum, plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane

fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIX mensis Ianuarii, anno MCML, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

III

PAROECIALE TEMPLUM DEO IN HONOREM S. MAGNI DICATUM, IN OPPIDO « LEGNANO » INTRA FINES MEDIOLANENSIS ARCHIDIOECESIS, HONORIBUS AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS AFFICITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — In finibus Insubrorum oppidum, cui nomen inditum vernaculam « Legnano », ob laudes domesticas, opera artificiosa, multis rebus excultam civium vitam vehemensque studium religionis, aliquem obtinet numerum. Hoc enim municipium, satis frequens et propter partam anno MCLXXVI praeclaram victoriam per omnium annalium monumenta nobile, in pluribus officinis iisque maximis summi laboris est insignisque industriae, iuventuti litteris deditae consulit profluenter, cum non paucas habeat scholas constitutas ac domicilia adulescentulorum, infirmis curam adhibet in valetudinariis, senibus ac pupillis in hospitiis, et, quod maioris ponderis est, antiquae haeret fidei cum vitae Christianae alacri exercitatione impensaque navitate piarum consociationum et sodalitatum pauperibus levandis. In hoc autem ferventis operis theatro Templum eminet Sancti Magni, scilicet eiusdem loci quasi caput di vinique roboris cuiusdam sedes, quod civium incepta tantopere prosperavit; id ipsum, ab ineunte saeculo xi repetendum, pluries immutatum ac demum ab exquisiti ingenii architecto Donato Bramante iterum exstructum, in oppidi conspicuum cedit decus atque ornamentum. Habent ibi admirationem imagines sive scalpro fictae sive coloribus expressae a viris non nullius nominis, ita ut Aedes inter potiora monumenta illius aetatis sit accensenda quam vocitant a litteris et artibus renatis. Praeterea in huius Ecclesiae, Sanctorum Re-

liquiis sacraque supellectile affatim instructae, ministerio Praepositus aliique Sacerdotes impigri versantur. Ut ergo oppidum hoc negotiosum Christianaque fide commendatum ipsumque Sancti Magni Templum benevolentiae Nostrae signo palam honestarentur, quod simul ad pietatem valeret promovendam, Praepositus hodiernus, nomine quoque cleri ac populi, qui Aedem non intermisso celebrat concursu, humiles ad Nos preces detulit, ut Ecclesiam illam Basilicam Minorem renuntiare dignaremur. Nos autem, quidquid ad cumulatius religionis incrementum possit, prompto complectentes animo pervolentesque huic Templo praecipuum adiungere honorem, votis huiusmodi, Dilecti Filii Nostri Alafridi Ildelphonsi Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis Schuster amplissimo commendationis officio suffultis, annuendum propensa quidem voluntate existimamus. Quapropter, omnibus rite perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, paroecialem Ecclesiam Deo in honorem Sancti Magni, in oppido, vulgo <(Legnano » dicto, consecratam atque intra fines Mediolanensis Archidioeceseos positam, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis privilegiis, quae eidem titulo rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sique rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIX mensis Martii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BKUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

ECCLESIA B. MARIAE V. DE MONTE CARMELO, IN URBE ET ARCHIDIOECESI SANCTI PAULI IN BRASILIA, PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Vulgatissimam ac salutiferam religionem Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, qui ab Ea nuncupantur, Sodales in regionem Brasilien sem, vixdum inveniam, provehere maturarunt, ubi e Christi fidelium animis per volventia saecula non solum nunquam excidit, sed et feliciter est auctitata. Almae Deiparae, hoc nomine invocatae, sacra, parva Aedes Paulopoli, in perfrequenti hac aetate urbe, olim autem obscuro pago, anno MDLXXXXVIII est excitata, quae, Fratribus Carmelitis credita, anno MDCCLXVI ita a solo est refecta ut in cultissimam excreverit Ecclesiam; in ea Imaginem Dei Genetricis, radiis auratis circumfusam, populus deprecabundus haud intermisso studio ac pietate exinde prosequebatur. Hoc vero Templum cum continente coenobio propter publicam utilitatem non ita pridem deletum est alibique amplius et magnificentius eo structurae genere, quod « coloniale » dicunt, restitutum atque operibus artificiosis locupletatum. Demirantur ibi in primis septem altaria duratea auroque obducta, tabularum speciem atque lumen et organum, ordine perbello soni varían s discrimina. In huiusce Ecclesiae ministerio Ordinis Carmelitici Sodales multum impigrique versantur, adeo ut res divinae ea qua par est religione et observantia peragantur. Ita profecto evenit, ut id ipsum Templum inter Sacras Aedes Paulopolitanas paene principem obtineret locum eandemque urbem nobilitaret haud mediocriter. Septimo vero exeunte saeculo ab institutione Scapularis Carmelitarum, cuius memoriam Nosmet Ipsi epistula, ad utriusque Ordinis istius familiae Supremos Moderatores data, nuper attigimus, ut faustae huius celebritatis praeclarum exstaret monumentum cultusque Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo fidelium animos quam plurimos pelliceret ad vitam frugi atque probam persequendam, dilectus filius hodiernus Prior, Provinciae Carmeliticae Fluminis Ianuarii praepositus, submisse a Nobis petiit ut Ecclesiam hanc titulo Basilicae Minoris condecorare dignaremur. Nos autem pro Nostro erga Dei Matrem Mariam Carmelitidem praecipuo amore votis huiusmodi, Ordinarii Sancti Pauli in Brasilia commendationis officio suffultis, libenti animo statuimus obsecundare. Quocirca, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apo-

stolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, in urbe et Archidioecesi Sancti Pauli in Brasilia exstantem, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae Templis itidem insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritum que ex nunc ei inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xiii mensis Maii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO PRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

V

BASILICAE MINORIS HONORIBUS AC PRIVILEGIIS CUMULATUR CATHEDRALIS ECCLESIA BRIXINENSIS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — In aprica felicique con valle, quam perpetua Raeticorum montium iuga praecingunt et Isarcus fluvius arguto perlabitur murmure, Brixina exstat, oppidum illud prisco colore ac specie venustum et pietatis litterarumque exercitatione fervidum et negotiosum neque infrequens. Tanta autem loci amoenitas geminis turribus Templi principis decore distinguitur, quod, Deiparae Virgini in caelum assumptae sacrum, religionis domicilium est et civitatis et dioecesis Brixinensis. Demiraris aedificii amplitudinem, qua fit ut in tota regione continente maioris molis Ecclesia haud inveniatur, probas etiam structurae genus, quod exquisitioris artis « Barocae », quam dicunt, redolet elegantiam, neque minoris ducis cameram, lato curvamine cultuque nitido Aedem ipsam contegentem. In aula, marmore vario atque

opere tectorio renidente, vetustatis iniuria nondum vietae, manus conspiciuntur haud nullius nominis artificum, praesertim Michaelis Angeli TJnterberger et Pauli Troger, qui in sublimi fornice imaginem Agni, a Beatis Caelitibus exculti, ingenio perfecit, elaboravit industria ac paene in immensum produxit. Supra maximum altare, admodum concinnimi atque expolitum, dormitio Beatae Mariae Virginis, gratissimis expressa coloribus, e marmoreo elucet velamine, quod ambitiosis Angelorum signis subievatur. Inter praealtas et immanes pilas easque marmore obductas, secundum parietes sex interiecta sunt altaria, perquam artificiosa ac tabularum pulchritudine spectabilia. Ceterum Ecclesia ab antiqua repetitur aetate; namque, cum saeculo x sedes dioecesis ex arce Sabiona, non ita semota sed praerupto colli imposita, Brixinam, utpote in locum magis accommodum, esset translata, Templum Cathedrale a solo excitatum est, sed, incendiis deflagratum, saeculo XII vergente ita refectum, ut generis « Romanici », quod vocitant, lineamentis conformaretur duabusque augeretur turribus excelsis. Apsida Nicolaus Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis de Cusa, Brixinensis Episcopus, ad annum MCCCCLX more « Gothico » instauravit, saeculo autem xvin Ignatius de Kiinigl, huiusce loci Praesul, eiusque successores totum Templum, vetustate exoletum ac fatiscens, in eam, qua nunc commendatur, formam ingenti molitione redegerunt. Cui quidem Aedi continuatum est claustrum, decussatim concameratum et columellis suffultum, iuxta artis « Romanicae » ac « Gothicae » instituta, ubi opus « Biblia pauperum » nuncupatum udo ulitis coloribus egregie est depictum, nec non pervetus Ecclesia Sancti Ioannis pro sacro fonte lustrandis, imaginum forma atque lumine illustris. Canonicorum Collegium, quod litterarum memoria iam anno DCCCCL primum attingitur, aliique sacrorum administri in Cathedralis huiusce Templi officiis ita versantur ut cultus divinus omnibus numeris et partibus absolvatur. Non intermisso populi studio et concursu dies festi ibi aguntur, e quibus digna sunt quae memorentur sollemnia Assumptionis Beatae Mariae Virginis, Sanctorum Ingenuini et Albumi, Episcoporum Brixinensium, atque in primis Translationis Sancti Cassiani, praecipui dioecesis Patroni, secunda Dominica post Pascha, qua publica ducitur quotannis pompa, non mediocri vi Christifidelium de montibus ac vallibus vel secretioribus confluente. Sacris quoque vestimentis et magni pretii supellectile Sanctorumque reliquiis Ecclesia ita affluit, ut domus Dei decori consultum sit cumulatissime. Quando ergo Templum hoc apud eius regionis incolas tam religiosum est quam quod maxime, ornatissimi e Canonicorum ordine viri, cum recens Venerabi-

lis Frater Ioannes Geisler, hodiernus Episcopus Brixinensis, annum ab inito Sacerdotio quadragesimum simulque vicesimum ab Episcopatu suscepto, populi sui circumfusus laetitiis, ibidem celebraret, nomine quoque omnium eiusdem Pastoris fidei creditorum, submisse Nobis supplicaverunt, ut eam ipsam Ecclesiam eximio honestamente afficere dignaremur, Basilicam Minorem eam renuntiantes. Nos autem, eius laudibus cum animo reputatis, ne exiguam voluntatis Nostrae praeberemus significationem et quo cultus Almae Dei Genetricis in Alpinae gentis illius animis altius insiderei, votis huiusmodi pro patrio Nostro amore et humanitate statuimus obsecundare. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Cathedralem Brixinensem ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis quae titulo eidem rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xiv mensis Iunii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUCNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

VI

BEATA VIRGO MARIA ((A MIRACULIS)) IN ECCLESIA ORDINIS S. BENEDICTI IN OPPIDO « CASALBORDINO » EXSTANTE, TOTIUS ORTONENSIS DIOECESIS PRAECIPUA PATRONA CAELESTIS DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Caelorum Reginae sacra, per totum fere orbem plurima surgunt: Templa, quae Christifideles, huius saeculi procellis iactati, adire consueverunt quasi stationes tutissimas ac perfugia salutis. Quibus accensenda est Ecclesia prope municipium, « Casalbordino » appellatum et in finibus Vastensis dioeceseos situm, qua in Aede Imago Beatae Mariae Virginis « a Miraculis » a quattuor fere saeculis colitur impenso cum supplicum turbarum studio summaque celebritate. Neque immerito nomen illud adiectum est Simulacro, quippe cum ex eo quasi e mystica scaturigine munera superna, interdum et prodigiosa, in fideles ubertim promanent. Itaque in omni Citerions Aprutii ac Samnii regione haec Imago tantum obtinet religionis, ut turmae deprecabundae peregrinantium more continenter eo accedant, tantam divinae largitatis Mediatricem in vota vocantes. Ut ergo nequiores ad bonam frugem revocarentur, ut labantes ad christianae vitae instituta sequenda confìrmarentur, ne boni a semitis Dei umquam desciscerent, Venerabilis Frater Ioachim Di Leo, Archiepiscopus Lancianensis et Episcopus Ortonensis, auditis quoque votis Canonicorum Collegii Cathedralis Ecclesiae, Nobis supplicavit ut Beatam Mariam Virginem **(i** a Miraculis » totius Ortonensis dioeceseos Caelestem apud Deum Patronam facere et renuntiare dignaremur. Nos autem, quibus nihil potius est quam ut pietatem in Almam Deiparam quoquoversus dilatemus, huiusmodi preces libenti animo censuimus admittendas. Idcirco, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Beatissimam Virginem Mariam « a Miraculis », in Ecclesia monasterii Ordinis Sancti Benedicti, in oppidulo « Casalbordino » exstante, curtam, Praecipuam totius Ortonensis dioeceseos Caelestem apud Deum *Patronam* constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus regionum Patronis rite competunt, additaque facultate adhibendi pro die festo celebrando Officium et Missam Beatae Mariae Virginis Omnium Gratiarum Mediatricis cum Evangelio

sumpto ex Ioan. II, 1-11 : « Nuptiae factae sunt... ». Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos pertinent, seu pertinere poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xxxi mensis Iulii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO PRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

SOLLEMNIS CONVENTIO

INTER SANCTAM SEDEM ET GUBERNIUM HISPANICUM

CONVENIO ENTRE LA SANTA SEDE Y EL ESTADO ESPAÑOL SOBRE LA JURISDICCIÓN CASTRENSE Y ASISTENCIA RELIGIOSA DE LAS FUERZAS ARMADAS.

La Santa Sede y el Gobierno Español, deseando llegar a un acuerdo sobre la Jurisdicción Castrense y Asistencia Religiosa a las Fuerzas Armadas, han nombrado, con este objeto, sus Plenipotenciarios, a saber :

Su Santidad el Sumo Pontífice a Su Excelencia Reverendísima Monseñor DOMENICO TARDINI, Secretario de la Sagrada Congregación de Asuntos Extraordinarios; y

el Jefe del Estado Español al Excelentísimo Señor Doctor Don JOAQUÍN RUIZ-GIMENEZ, Embajador de España cerca de la Santa Sede,

Los cuales, después de haber canjeado sus plenos poderes y hallarlos en debida forma, han convenido en los Artículos siguientes :

ARTÍCULO I

La Santa Sede constituye en España un Vicariato Castrense para atender al cuidado espiritual de los militares de Tierra, Mar y Aire.

ARTÍCULO II

La Santa Sede procederá al nombramiento del Vicario Generale Castrense, pregia presentación del Jefe del Estado, según lo establecido en el Convenio en vigor entre la misma Santa Sede y España, sobre provisión de las Sedes Arzobispales y Episcopales y el nombramiento de Coadjutores con derecho de sucesión.

El Vicario General Castrense será elevado a la dignidad, arzobispal.

ARTÍCULO III

Al quedar vacante el Vicariato Castrense, el Teniente Vicario de la Primera Región Militar más antiguo en este cargo, asumirá interinamente las funciones del Vicario General Castrense, con las limitaciones pertinentes, por carecer de la dignidad episcopal.

ARTÍCULO IV

El ingreso en el Cuerpo de Capellanes tendrá lugar previa oposición, según las normas aprobadas por la Santa Sede, si bien no se requerirán necesariamente títulos académicos para ser admitidos a la oposición y siempre a salvo las disposiciones del presente Convenio.

Para el ascenso al grado de Teniente Vicario, será preciso poseer la Licenciatura o el Doctorado en Teología o en Derecho Canónico y haber sido declarado canónicamente apto, previo examen, por el Vicario General Castrense.

ARTÍCULO V

El nombramiento eclesiástico de los Capellanes se hará por el Vicario General Castrense, quien les expedirá el correspondiente título.

El ingreso en el Cuerpo y el destino a Unidad o Establecimiento, se hará por el Ministerio correspondiente, a propuesta del Vicario General Castrense.

ARTÍCULO VI

Los Capellanes militares ejercen su sagrado ministerio bajo la jurisdicción del Vicario General Castrense, asistido por su propia Curia.

Dado el carácter sagrado de los Capellanes, en el caso en que deban ser sancionados por consecuencia de un expediente de carácter puramente militar, se dará cuenta al Vicario General Castrense, quien dis-

pondrá se cumpla la sanción en el lugar y en la forma que estime más adecuados.

El Vicario General Castrense podrá suspender o destituir de su oficio por causas canónicas y « ad normam iuris canonici » a los Capellanes militares, comunicando la suspensión o remoción al Ministerio competente, el cual, sin otro trámite, procederá, en el primer caso, a declararlos en situación de disponibles y, en el segundo, a darles de baja en el Cuerpo.

Las Capellanes militares como Sacerdotes y « ratione loci » estarán sujetos también a la disciplina y vigilancia de los Ordinarios diocesanos, quienes en casos urgentes podrán tomar las oportunas providencias canónicas, debiendo en tales casos hacerlas conocer enseguida al Vicario General Castrense.

ARTÍCULO VII

La jurisdicción del Vicario General Castrense y de los Capellanes, es personal ; se extiende a todos los militares de Tierra, Mar y Aire en situación de servicio activo (esto es bajo las armas), a sus esposas legítimas e hijos menores, cuando vivan en su compañía y a los alumnos de las Academias y de las Escuelas Militares, quedando excluidos los civiles que de cualquiera otra manera estén relacionados con los mismos militares o presten servicio en los Ejércitos.

La misma jurisdicción se extiende también a los miembros del Cuerpo de la Guardia Civil y de la Policía Armada.

ARTÍCULO VIII

Los Capellanes militares tienen competencia parroquial en lo tocante a las personas mencionadas en el artículo precedente.

Por lo que se refiere a la asistencia canónica al matrimonio, tendrán presente la disposición del Canon 1097, 2, del Código de Derecho Canónico que prescribe : « Pro regula habeatur ut matrimonium coram sponsae parocho celebretur, nisi iusta causa excuset » ; y en caso de celebrarse el matrimonio ante el Capellán castrense, éste deberá atenerse a todas las prescripciones canónicas y de manera particular a las del Canon 1103 § 1 y 2.

Sin perjuicio de lo que prescribe el Canon 1962 del Código de Derecho Canónico, está reservado a los Ordinarios del lugar conocer de las causas matrimoniales concernientes a personas sujetas a la jurisdicción eclesiástica castrense.

ARTÍCULO IX

Como quiera que la jurisdicción castrense se ejerce dentro del territorio de las diferentes diócesis, es cumulativa con la de los Ordinarios diocesanos. Sin embargo, en los cuarteles, aeropuertos, arsenales militares, residencia de las Jefaturas Militares, Academias y Escuelas Militares, hospitales, tribunales, cárceles, campamentos y demás lugares destinados a las tropas de Tierra, Mar y Aire, usarán de ella primaria y principalmente el Vicario General Castrense y los Capellanes militares ; y subsidiariamente, aunque siempre por derecho propio, los Ordinarios diocesanos y los Párrocos locales, cuando aquéllos falten o estén ausentes, mediante los oportunos acuerdos, por regla general, con el Vicario General Castrense, quien informará a las Autoridades militares correspondientes.

Fuera de los lugares arriba señalados, ejercerán libremente su jurisdicción los Ordinarios diocesanos y, cuando así les fuese solicitado, los Párrocos locales.

ARTÍCULO X

Cuando los Capellanes castrenses, en funciones de su sagrado ministerio con los militares, tengan que oficiar fuera de los templos, establecimientos, campamentos y demás lugares destinados regularmente a ellos, deberán dirigirse con anticipación a los Ordinarios diocesanos o a los Párrocos o Rectores locales para obtener el oportuno permiso.

ARTÍCULO XI

El Vicario General Castrense se pondrá de acuerdo con los Obispos diocesanos y los Superiores Mayores Religiosos, para designar entre sus subditos, un numero adecuado de sacerdotes, que, sin dejar los oficios que tengan en su Diócesis o Instituto, se dediquen a auxiliar a los Capellanes militares en el servicio espiritual de las fuerzas armadas.

Tales sacerdotes y religiosos ejercerán su ministerio con los militares a las órdenes del Vicario General Castrense, del cual recibirán las necesarias facultades « ad nutum », y serán retribuidos a título de gratificación o estipendio ministerial.

ARTÍCULO XII

El Estado español reconoce que los clérigos y religiosos, ya sean profesos, ya novicios, en virtud de los Cánones 121 y 614 del Código de Derecho Canónico, están exentos de todo servicio militar.

1) En tiempo de paz, el Vicario General Castrense, previo acuerdo con los Ordinarios diocesanos o Superiores Mayores Religiosos, puede llamar en la medida que sea necesario, y por un tiempo no superior en todo caso a la duración del Servicio Militar en filas, a los sacerdotes y religiosos profesos que hayan alcanzado los treinta años de edad, a prestar en los Ejércitos funciones de su sagrado ministerio o asistencia religiosa de las Fuerzas Armadas, con exclusión de todo otro servicio.

2) Los seminaristas, postulantes y novicios diferirán en tiempo de paz el cumplimiento de todas las obligaciones militares, solicitando prórrogas anuales durante el tiempo que les falte para recibir el Sagrado Presbiterado o para emitir sus votos respectivamente.

Los Rectores de los Seminarios y los Superiores de las Casas Religiosas enviarán, sin pérdida de tiempo, a las Autoridades militares correspondientes nota de aquellos seminaristas, postulantes y novicios, que, disfrutando de dichas prórrogas, abandonaren el Seminario o el Instituto religioso.

La misma obligación tendrán los señores Obispos y los Superiores Mayores Religiosos, respecto de los clérigos que, a tenor de los SS. Cánones, hubieran sido reducidos al estado laical o de los religiosos que no habiendo recibido Ordenes Sagradas y estando en edad militar, abandonaren el Instituto.

3) Todos los clérigos, seminaristas y religiosos, incluso los novicios y postulantes, quedarán excluidos de las movilizaciones que se decreten con fines de instrucción.

ARTÍCULO XIII

En los casos de movilización general por causa de guerra, los sacerdotes seculares o regulares que tuviesen la edad a que alcance la movilización y fuesen necesarios a juicio del Vicario General Castrense, serán llamados a ejercer su sagrado ministerio en las fuerzas armadas, como Capellanes, disfrutando de la consideración de Oficiales.

En los casos de movilización por causa de guerra, los clérigos y re-

ligiosos no sacerdotes, así como los seminaristas, postulantes y novicios, en edad a la que alcance la movilización y en la medida que el Vicario General Castrense estimare necesario, serán destinados a ayudar a los Capellanes en su ministerio espiritual, o a otros servicios compatibles con su carácter eclesiástico. De entre ellos, los que en el momento de decretarse la movilización estén preparándose para el sacerdocio, disfrutarán de permisos prorrogables que, en cada caso, a juicio del Vicario Castrense autoricen las circunstancias, con el fin de que prosigan sus estudios en el Seminario o Casa Religiosa a la cual pertenecen.

Cesarán en su disfrute, si abandonan los estudios o cuando terminen la carrera, circunstancias que los Rectores o Superiores respectivos comunicarán inmediatamente a la Autoridad militar.

El seminarista o novicio en cuyo nombre se presente voluntariamente un sacerdote del clero regular o secular, debidamente autorizado por sus Superiores eclesiásticos, para prestar servicio de vanguardia propio de su ministerio sacerdotal, disfrutarán en todo caso de estos permisos.

ARTÍCULO XIV

En los casos de movilización general por causa de guerra quedan exceptuados del cumplimiento de las obligaciones militares los sacerdotes que tengan cura de almas. Se consideran tales los Ordinarios, los Párrocos, los Vicepárrocos y los Rectores de Iglesias abiertas al culto.

Asimismo serán dispensados de las obligaciones antedichas, aún en los casos de movilización general por causa de guerra, los Obispos titulares ; los Rectores de los Seminarios ; y los Misioneros, a saber : aquellos sacerdotes y religiosos que, con la debida autorización de la competente autoridad eclesiástica, se consagran al apostolado en los territorios de misión.

ARTÍCULO XV

El Vicario General Castrense o el Teniente Vicario que interinamente asuma sus funciones, podrá solicitar de la Santa Sede la concesión y sucesiva renovación de las facultades, gracias y privilegios que estimen convenientes.

ARTÍCULO XVI

Este Convenio será ratificado y las ratificaciones canjeadas en el más breve plazo posible.

Hecho por duplicado en la Ciudad del Vaticano, a cinco de Agosto de 1.950.

L. £ß S. DOMENICO TARDINI

L. £8 S. JOAQUÍN HUIZ-GIMÉNEZ

ACTA DE CANJE

Reunidos los infrascritos en el Ministerio de Asuntos Exteriores con el fin de proceder al canje de los instrumentos de ratificación de Su Santidad el Sumo Pontífice y de Su Excelencia Don Francisco Franco Baliamonde, Jefe del Estado Español y Generalísimo de los Ejércitos Nacionales, del Convenio entre la Santa Sede y el Estado Español sobre la Jurisdicción Castrense y Asistencia Religiosa a las Fuerzas Armadas, firmado en la Ciudad del Vaticano el día 5 de agosto de 1050, una vez producidos los referidos instrumentos de ratificación y hallados conformes después de su debido cotejo, se ha procedido a su canje.

En fé de lo cual los infrascritos han extendido el presente Protocolo.

Hecho por duplicado en Madrid el IS de Noviembre de 1950.

Por la Santa Sede
F° : f GAETANO CICOGNANI

Por el Estado Español
F° : ALBERTO MARTÍN ARTAJO

L.©S.

EPISTULAE

I

AD REVMUM P. EDMUNDUM CORKELL, CONGREGATIONIS PRESBYTERORUM SANCTI BASILII DE TORONTO MODERATOREM GENERALEM: SAECULO IMPLETO AB APOSTOLATU INTRA CANADENSES FINES INCEPTO.

PIUS PP. XII

Dilecte fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Pleno revoluto iam saeculo, ex quo Basiliani Presbyteri, quibus in praesens tu digne moderaris, ad Canadenses oras appulsi sunt, decet omnino vos hoc grande mortalibus aevum mente considerantes et quae quantaque per huius temporis decursum religiosae Sodalitati vestrae licuerit in Dei gloriam animorumque salutem peragere, maximas Aeterno Numini persolvere grates; nam, ut probe nostis, « omne datum optimum et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum ».[1] Ex iis autem, quae, divina favente gratia, patrata fuere, auspicium sumatis oportet ad maiora usque indefatigabili nisu peragenda. Haud ignotum Nobis est vos in Canadensi Natione non tantum, sed in nonnullis etiam Foederatis Septemtrionalis Americae Civitatibus, iuventuti recte instituendae educandaeque sollertem navare operam. Quam ad rem peculiari est mentione dignum Pontificium Toronti Institutum, quod, vobis moderantibus, studia de Mediae Aetatis rebus provehit magna cum laude doctorumque hominum aestimatione.

Eiusmodi rectae institutionis educationisque causam alacriter persequi ne desistatis; illud potissimum prae oculis habentes non tam menti quam animo, non tam doctrinae quam virtuti discipulorum actuosa diligentia consulendum esse. Iuvenes nempe quasi flexiles arbusculae habendi sunt, quae non modo lumine solis, non modo caeli imbre ac rore indigent, sed cultoris etiam manu sedulaque cura. Eorum indolem eorumque ingenium necessaria intueri perspicacia opus est, ut facilius in traditis disciplinis progressus facere queant, et ad mores christianis praeceptis conformandos — quod quidem praecipuum est — recto magisterio dirigantur.

Id vos agere in praesens non dubitamus; id vos maiore etiam in posterum diligentia esse facturos omnino confidimus. Ac confidimus

1 IAC. 1, 17.

quoque fore ut vos, ex religiosi Instituti vestri normis, ad evangelicam assequendam perfectionem ita contendatis, ut non solum vestrae sed eorum etiam, qui vobis commissi fuerint, saluti quam aptissime prospicit tis. Quam ad rem placet Nobis saluberrimam hanc S. Basilii, Patroni vestri, sententiam meditandam vobis proponere : « Unus est asceticae vitae scopus, ut consulat animae saluti ; et quidquid proposito huic conducere potest, id sicut divinum mandatum cum timore observandum est. Neque enim ipsa Dei mandata ad quidquam aliud spectant, nisi ut salutem adipiscatur qui iis auscultaverit ».[2]

Interea vero uberrimos laboribus vestris ominantes fructus, horum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, cum tibi, dilecte fili, ac religiosae Congregationis tuae sodalibus, tum omnibus alumnis vestris Apostolicam Benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die xv mensis Maii, anno MDCCCCi/, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

II

AD EMUM P. D. PETRUM TIT. S. CRUCIS IN HIERUSALEM S. R. E. PRESB. CARDINALEM PUMASONI BIONDI, SACRI CONSILII CATHOLICAE PROPAGANDAE FIDEI PRAEFECTUM : DE ASSIGNANDA DIE SINGULIS ANNIS AD OPUS PONTIFI^CIUM A SANCTA INFANTIA PRECIBUS AC COLLATA STIPE PROMOVENDUM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Praeses Consilii Pontificio Operi a Sancta Infantia praepositi, officiosi» haud ita pridem datis litteris, Nos demisse instanterque rogavit ut, quemadmodum sacris Missionibus provehendis dies quotannis assignatus est, sic dies pariter singulis annis destinaretur ad idem Pontificium Opus, cui ipse digne praeest, admotis ad Deum precibus ac collata stipe promovendum. Nobis placuit admodum susceptum eiusmodi propositum; atque adeo opportunum ducimus hisce obsecundare votis atque huic postulationi benignissime concedere. Futurum enim confidimus ut, hac re ubique in usum pro viribus deducta, et Pontificium Opus a Sancta Infantia latius cotidie cognoscatur in debitaque habeatur aestimatione, et ex publice indictis supplicationibus corrogatisque

2 MIGNE, *PG.*, XXXI, 881 B.

largitionibus haud parum accipiat incrementi. Id quidem summopere Nobis cordi est, cum probe noscamus in regionibus illis in quas Evangelii praecones christianum nomen christianumque cultum inferunt, ingentem haberi infantium puerorumque multitudinem, cuius occurrere necessitatibus tam necessarium est, quam quod maxime. Parvulos derelictos caritate summa excipere, eos catholicorum more educare atque enutrire, lustrali aqua rite abluere atque expiare, litteris exercendisque artibus erudire, evangelica virtute conformare, eosdemque cives reddere christiano civilique nomine dignos : haec omnia pro facultate exsequenda Pontificium hoc Opus laudabili consilio laudabilique nisu suscepit. Quamobrem, si haec pariter omnia christifideles omnes precando largiendoque adiuverint, rem profecto fecerint, quam Nos summopere commendamus, et quae eis, ut confidimus, uberrima a Deo conciliabat caelestia munera. Faveas igitur, Dilecte Fili Noster, haec vota Nostra Nostramque voluntatem cum Locorum Ordinariis aptiore, quo putaveris, modo communicare; ita quidem ut opportunae praestituantur normae, quibus haec eadem vota ac proposita ad rem feliciter deducantur.

Interea vero supernarum gratiarum auspicem Nostraeque benevolentiae testem cum tibi, Dilecte Fili Noster, tum iis, qui Pontificio huic Operi suam sollertem navant operam, iisque singulis universis, qui ad hanc causam promovendam eo praesertim die, qui statuetur, conferent, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die iv mensis Decembris, anno MDCCCCX, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

III

AD EMUM P. D. ALEXANDRUM TIT. SANCTAE MARIAE IN COSMEDIN S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM VERDE, PATRIARCHALIS BASILICAE LIBERIANAE ARCHIPRESBYTERUM, QUINA LUSTRA IMPLENTEM A ROMANAE PURPURAS DIGNITATE SUSCEPTA.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Quinque abhinc annos, quum sexdecim a natali die lustra ipse feliciter expleres, gratulationis quidem Nostrae sensus tibi libenti sane animo significavimus. Nova autem in praesens laetaque exhibetur Nobis occasio

gaudia tua secundis votis felicibusque ominibus adaugendi. Medio namque vertente hoc mense, anniversarius tibi fauste adveniet dies quintus ac vicesimus, postquam Decessor Noster ven. mem. Pius X te ad amplissimam Romanae purpurae dignitatem evexit. Hoc sane haud brevi temporis intervallo, gravibus Romanae Curiae ministeriis, provecta quamvis aetate, studium tuum consiliumque impendere non praetermisisti. Nos igitur, qui nihil potius habemus, quam grata benevolentia prosequi Nostros in Ecclesia moderanda consiliarios atque adiutores, proximam tuae faustitatis opportunitatem iucundo nanciscimur, ut de sollerti abs te peracto munere gratulemur et felicissima quaeque ac saluberrima tibi a divina munificentia exoremüs. Quorum interea donorum conciliatrix et nuntia praecipuaeque caritatis Nostrae testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, Dilecte Fili Noster, tuisque carissimis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xn mensis Decembris, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

Feria IV, die 20 Decembris 1950

Quaesitum est ab hac Suprema Sacra Congregatione utrum liceat catholicis nomen dare Associationi, quae vulgo nuncupatur « *Rotary Club* ».

Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, in Plenario Consessu Feriae IV, diei 20 Decembris 1950, respondendum decreverunt :

« Clericis non licere nomen dare Associationi « *Rotary Club* » vel eiusdem coetibus interesse; laicos vero hortandos esse ut servent praescriptum can. 084 C. I. C. ».

Et die 26 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. Pius divina Providentia Papa XII in audientia Excmo ac Revmo Domino Adsessori S. Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem adprobavit atque publicari iussit.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 11 Ianuarii 1951.

Marinus Marani, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

i

DECRETUM

ERECTIONIS VICARIATUS CASTRENSIS IN REPUBLICA BRASILIANA

Ad consulendum spirituali curae militum exercitus Reipublicae Brasilianae Ssmus Dominus Noster Pius, Divina Providentia Pp. XII, de consilio infrascripti Cardinalis Sacrae Congregationis Consistorialis a Secretis, praesenti Consistoriali Decreto perinde valituro ac si

Apostolicae sub plumbo Litterae datae fuissent, erigit atque constituit Vicariatum Castrensem in memorata Republica Brasiliana.

Vicariatus Castrensis sic erectus constabit : Vicario Castrensi, Cappellano Maiori et Cappellanis militum.

Vicario Castrensi competit iurisdictio ordinaria, personalis tum fori interni tum fori externi.

Cappellani Maioris est Vicarii Generalis officium gerere et munus.

Cappellani militum animarum sibi commissarum curam exercere debent sub auctoritate Vicarii Castrensis.

Officium Vicarii Castrensis Brasiliani obtinebit Archiepiscopus, pro tempore exsistens, S. Sebastiani Fluminis ianuarii qui, proinde, utramque cumulabit iurisdictionem.

Vicarii Castrensis iurisdictio ad omnes Cappellanos militum, ad omnes copias terrestres, maritimas et aereas actu stipendia merentes, ad publicae securitatis custodes et ad excubias adversus incendia extenditur, necnon ad omnes utriusque sexus fideles, sive laicos sive alicui Religioni adscriptos, qui habitualiter in militaribus domibus vel nosocomiis degunt vel deserviunt.

Cappellanum Maiorem et Cappellanos militum, ab Ordinariis propriis praesentatos vel commendatos, nominat Vicarius Castrensis.

Quod ad matrimoniai attinet subditorum, quos supra memoravimus, adamussim servetur praescriptum can. 1097 § 2 C. I. C. iuxta quem (c pro regula habeatur ut matrimonium coram sponsae parocho celebretur, nisi iusta causa excuset » ; et accurate omnes expleantur actus qui ad normam iuris matrimonii celebrationem praecedere et subsequi debent.

Diligenter conficiantur atque asserventur libri baptizatorum, confirmatorum, matrimoniorum et defunctorum.

Vicarii Castrensis iurisdictio, cum in territorio Ordinariis locorum subiecto exerceatur, eorumdem iurisdictioni cumulatur. Proinde Cappellani militum quoad ecclesiasticam disciplinam potestati subiiciuntur Ordinarii loci in quo versari contingat, cui in casibus urgentioribus, et quoties Vicarius Castrensis providere non poterit, fas erit in eos animadvertere etiam canonicis sanctionibus, monito confestim Vicario Castrensi.

In stationibus, seu locis propriis vel militibus assignatis primum et principaliter Vicarius Castrensis iurisdictionem exercet; secundario, et quoties Vicarius Castrensis eiusque Cappellani absint vel desint, semper autem iure proprio, Ordinarius loci atque parochus, initis opportunis consiliis cum Vicario Castrensi et militum ducibus.

Quacumque ex causa sede archiepiscopali S. Sebastiani Fluminis Ianuarii vacante, iurisdictionem ad interim obtinebit Cappellanus Maior.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 6 Novembris 1950;

£8 Fr. A. J. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis*

L. #j S.

I. Ferretto, *Adsessor*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Pius Divina Providentia *Pp.* XII, successivis Decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die ii Maii £950 — Titulari episcopali Ecclesiae Bullensium Regiorum praefecit R. D. Herbertum Bednorz, dioecesis Katovicensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Stanislai Adamski, Episcopi Katovicensis.

die 9 Decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Tamasitanae R. D. Iosephum Rincón Bonilla, Vicarium Generalem S. Christophori in Venezuela, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Marci Sergii Godoy, Episcopi Zuliensis.

die 11 Decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Tuscamiensi R. D. Mauritium Schexnayder, parochum ecclesiae S. Francisci Salesii in urbe vulgo « Houma », archidioecesis Novae Aureliae, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Iulii Beniamini Jeanmard, Episcopi Lafayettensis.

die It Decembris. — Cathedrali Ecclesiae Alladensi R. P. Patricium 0'Boyle, Antistitem Urbanum, canonicum ecclesiae cathedralis Alladensis et rectorem Collegii-Seminarii eiusdem dioecesis.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Sionensi Exc. P. D. Aloisium Alonso Muñoyerro, Vicarium Generalem Castrensem Exercitus Hispaniarum, hactenus Episcopum Seguntinum.

die ìli Decembris. — Metropolitanae Ecclesiae Angelorum, R. D. Octavianum Márquez Toriz, Canonicum Poenitentiarium Capituli Metropolitani Angelorum.

— Cathedrali Ecclesiae Papantlensi R. D. Ludovicum Cabrera Cruz, Archidiacohum Cathedralis ecclesiae Leonensis.

— Cathedrali Ecclesiae Zamorensi Exc. P. D. Eduardum Martínez González, hactenus Episcopum titularem Attaeatanum.

die 17 Decembris. — Cathedrali Ecclesiae Lyciensi Exc. P. D. Franciscum Minerva, hactenus Episcopum Neritonensem.

— Cathedrali Ecclesiae Drepanensi R. D. Conradum Mingo, Cubicularium intimum supra numerum Sanctitatis Suae et Archipresbyterum-parochum in oppido « Rosolini » in dioecesi Netensi.

die 22 Decembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Iconiensi R. D. Sergium Pignedoli, quem deputavit Nuntium Apostolicum in Republica Boliviana.

die 23 Decembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Anasarthensi Exc. P. D. Iosephum Vieira Alvernaz, hactenus Episcopum Coccinensem, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iosephi Da Costa Nunes, Archiepiscopi Goani-Damanensis.

die 1 Ianuarii 1951. — Cathedrali Ecclesiae Nucerinae et Tadinensi Exc. P. D. Iosephum Pronti, hactenus Episcopum Aquipendiensem.

die 3 Ianuarii. — Cathedralibus Ecclesiis, aeque principaliter unitis, Calvensi et Theanensi, Exc. P. D. Iacobum Palombella, hactenus Episcopum Muran um.

die 5 Ianuarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Philadelphenae in Lydia B. D. Petrum Zuccarino, Rectorem Seminarii maioris archiepiscopalis Ianuensis, quem constituit Coadiutorem sedi datum Exc. P. D. Bernardi Bertoglio, Episcopi Bobiensis.

die 10 Ianuarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Vartanensi R. P. Albertum Cousineau, Congregationis a Sancta Cruce, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Mariae Jan, Episcopi Capitis Haitiani.

die 12 Ianuarii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Adanensi R. D. Didacum Venini, Canonicum Capituli Vaticani atque Cubicularium intimum de numero participantium Sanctitatis Suae.

die 13 Ianuarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Porphyriensi R. P. Canisium van Lierde, ex Ordine Fratrum Eremitarum S. Augustini, quem deputavit Praefectum Sacrarii Apostolici Sanctitatis Suae atque Vicarium Generalem in Civitate Vaticana.

die 19 Ianuarii. — Cathedrali Ecclesiae Ambianensi R. D. Renatum Stourn, parochum, paroeciae vulgo « Levallois », Archidioecesis Parisiensis.

die 23 Ianuarii. — Metropolitanae Ecclesiae S. Ioannis Terrae Novae Exc. P. D. Patritium Skinner, hactenus Episcopum titularem Zenobiensem.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

i

GLASGUEN.

NULLITATIS MATRIMONII (BRODIE - ROBERTSON)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dni Roberti Robertson, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Romae, .Palazzo della Cancelleria) die 26 Aprilis, 1951, hora 11, ad concors dandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An sententia Rotalis diei 7 julii 1950 confirmanda vel infirmanda sit in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Roberti Robertson curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Gulielmus Doheny, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 13 ianuarii 1951.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Robert Robertson, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 26 avril 1951, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Doit-on confirmer ou casser la sentence Rotale du 7 juillet 1950 dans cette cause?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. Robert Robertson devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

CLEVELANDEN.

NULLITATIS MATRIMONII (ALBAUGH - THOMAS)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Thomas Carlton, in causa de qua supra conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 7 Maii 1951, hora undecima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque, notitiam habentes de loco commorationis praedicti Carlton Thomas, curare debent ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Gulielmus Doheny, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 24 ianuarii 1951.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Thomas Carlton, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 7 mai 1951, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les- fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Thomas Carlton devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

An. et Toi. XXXXIII 26 Februarii 1951 (Ser. II, v. XYIII) - N. 3

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

AECIS VICTORIAE

PRAEFECTURA APOSTOLICA ARCIS VICTORIAE IN VICARIATUM APOSTOLICUM EIUSDEM NOMINIS EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

In Arcis Victoriae Praefectura Apostolica catholicam rem non parva suscepisse incrementa et missionalia opera multiplicata esse, Deo adiuvante, per Societatis Missionum Exterarum de Bethlehem in Helvetia Missionariorum, quibus illa concredita est, indefessum studium constantemque laborem, laeto accepimus animo. Quare venerabiles Fratres Nostri S. E. E. Cardinales Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositi, attento favorabili voto venerabilis Fratris Martini Lucas, Archiepiscopi titularis Adulitani et Delegati Apostolici in Africa Meridionali, in generalibus comitiis die undevicesima huius mensis habitis, precibus annuere censuerunt, quibus dilectus Filius memoratae Societatis Superior Generalis, praefatae Praefecturae Apostolicae Arcis Victoriae in Vicariatum Apostolicum evectionem postulabat. Facultatibus itaque utentes sibi a Nobis peculiariter concessis, per totum hunc iubilarem annum valituris, omnibus mature perpensis ac certa scientia, ut testimonium quoque detur meritae laudis evangelii praeconibus inibi adlaboran-

tibus et animus ipsis simul addatur ad novos maioresque in dies exantlandos labores, Apostolicam Praefecturam illam Arcis Victoriae (vulgo *Fort Victoria)* in Apostolicum Vicariatum evexerunt et constituerunt, eodem servato nomine iisdemque sodalibus Societatis Missionum Exterarum de Bethlehem in Helvetia, ad Sanctae Sedis tamen beneplacitum, concedendum. Nos vero, hanc Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam harum Litterarum vi ratam habentes, suprema auctoritate Nostra confirmamus ideoque Vicariatum Apostolicum Arcis Victoriae uti supra erectum et constitutum declaramus et decernimus. Novo igitur Vicariatui huic eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates/quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent eosque iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, confirmationis, concessionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima quarta Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
¿>. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco £B Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXIX, n. 75. **- Al. Trussardi.**

II

INSULARUM SUNDAE MINORUM (DENPASARENSIS)

A VICARIATUS APOSTOLICI INSULARUM SUNDAE MINORUM TERRITORIO INSULAS BALI ET LOMBOK DISTRAHUNTUR, QUARUM TERRITORIUM IN NOVAM PRAEFECTURAM APOSTOLICAM, DENPA SA RENSEM NOMINE, ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Nimia territorii amplitudine inter infideles gentes Missiones redundantes maxime iuvat dismembrare, aliasque Missiones constituere, aliis vigilantium Praesulum regimini curisque apostolicis concredendas. Iamvero peropportunum videtur ad maius christianae religionis incrementum comparandum et animarum bonum satius provehendum in Insulis Sundae Minoribus ad novae ibidem Praefecturae Apostolicae erectionem procedere. Venerabiles itaque Fratres S. R. E. Cardinales S. Congregationi de Propaganda Fide praepositi, habito venerabilis Fratris Georgii de Jonghe d'Ardoye, Archiepiscopi titularis Misthiensis et in Statibus Foederatis Indonesianis Internuntii Apostolici, favorabili voto, in plenariis comitiis hac die habitis, facultate utentes a Nobis per totum hunc iubilarem annum sibi concessis, omnibus mature perpensis ac certa scientia, a Vicariatus Apostolici Insularum Sundae Minorum territorio integrum insularum *Bali* et *Lombolc* territorium seiunxerunt, quod in Praefecturam Apostolicam, Denpasarensem nomine, erexerunt et illam dilectis Filiis Societatis Divini Verbi Missionariis, qui plurimos iam annos impenso illic studio adlaborant, ad Apostolicae tamen Sanctae Sedis beneplacitum, concrediderunt. Nos vero, hanc Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam ratam habentes, harum Apostolicarum Litterarum vi, suprema Nostra auctoritate confirmamus ideoque novam Praefecturam Apostolicam Denpasarensem uti supra erectam et constitutam declaramus ac decernimus. Novae igitur huic Praefecturae Apostolicae eiusque pro tempore Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent; eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et consti-

tuta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostentis. Nemini itaque hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, confirmationis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die decima Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. *Collegii Decanus*

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco *Qj* Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 5. **- A. Liberati.**

III

LUSAKENSIS

PRAEFECTURA APOSTOLICA LUSAKENSIS IN VICARIATUM APOSTOLICUM EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si sedulis Evangelii Praeconum apostolicis curis Missio qualibet in catholico propagando nomine laetum, Deo favente, incrementum susceperit, ad maioris dignitatis gradum evehi oportet, congruumque est. Quum itaque in Rhodesia septentrionali Africae ditionis Britannicae Praefectura Apostolica Lusakensis, impensis Societatis Iesu sodalium laboribus, qui plurimos iam annos evangelizationis operi tam fructuose illic incumbunt, non mediore religioni augmentum comparaverit, digna sane visa est, quae ad Vicariatus Apostolici gradum evehatur. Venera-

biles igitur Fratres Nostri S. R. E. Cardinales S. Congregationi de Propaganda Fide praepositi, habito venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titularis Apameni in Bithynia, Apostolici Africae Orientalis et Occidentalis Britannicae Delegati, favorabili voto, re mature perpensa, facultate utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum peculiariter concessa, Apostolicam quam supra memoravimus Lusakensem Praefecturam, eodem servato nomine, in Vicariatum Apostolicum erexerunt, et eiusdem Societatis Iesu sodalium curis, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum, commiserunt. Quam Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam Nos apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ratam habentes, harum Litterarum vi confirmamus et idcirco Vicariatum Apostolicum Lusakensem uti supra erectum et constitutum declaramus et decernimus. Novo itaque Vicariatui huic eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent; eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, confirmationis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die quarta decima Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
8. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco £B Plumbi

***Reg in Conc. Ap.. vol. LXXIX, n. 88.* - AL Trussardi.**

IV

J08E.NSIS et OTURKPOËNSIS ac BTJEAËNSIS
(YOLAENSIS)

A PRAEFECTURIS APOSTOLICIS JOSENSI ET OTURKPOËNSI ATQUE A DIOECESI BUEAËNSI PROVINCIA CIVILIS ADAMAWA UNA CUM ORIENTALI PORTIONE PROVINCIAE DE BORNU SËIUNGITUR, ET NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA YOLAENSIS.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad evangelizationis opus in Nigeria et in Cameroon, Africae Occidentalis ditionis Britannicae regionibus, firmandum augendumque valde opportunum visum est novam erigere Praefecturam Apostolicam, Ordinis Fratrum Eremitarum S. Augustini sodalium curis concredendam, qui iam ab anno millesimo nongentesimo trigesimo octavo tam impense illic adlaborant cum laetis, Deo favente, sui apostolatus fructibus. Quamobrem venerabiles Fratres Nostri S. Congregationi de Propaganda Fide praepositi, audito favorabili voto venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titularis Apameni in Bithynia et Africae Orientalis et Occidentalis Britannicae Delegati Apostolici, in plenariis comitiis die decima huius mensis habitis, re mature perpensa et facultate utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum concessa, territorium provinciam civilem complectens, cui nomen *Adamctwa* (addita quoque illa territorii sub tutela portione, quae in parte meridionali-occidentali tanquam provincia civilis de *Benue* administratur), in praesens divisum inter Praefecturas Apostolicas Josénsem et Oturkpoënsem atque dioecesim Bueaënsem, ab istis Praefecturis et dioecesi una cum orientali portione provinciae de *Bomu,* quae in *Cameroon* ab Anglia tanquam territorium sub tutela administratur nomine *Dihwa,* seiunxerunt et in novam Praefecturam erexerunt, cui nomen erit *Yolaënsem* eamque Eremitarum S. Augustini, quem supra memoravimus, Ordinis curis, ad Apostolicae Sedis beneplacitum, concrediderunt. Quam S. Congregationis de Propaganda Fide sententiam Nos ratam habentes, harum Litterarum vi suprema auctoritate Nostra confirmamus ideoque Praefecturam Apostolicam Yolaënsem, uti supra erectam et constitutam, declaramus et decernimus. Novae itaque huic Praefecturae Apostolicae eiusque pro tempore

Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri obstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, confirmationis, concessionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die quarta decima Tulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
8. Collegii Decanus.

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus.

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

***Reg. in Cane. Ap., vol. LXXIX, n.* 87. - Al. Trussardi.**

V

DE PILCOMAYO

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE PILCOMAYO IN VICARIATUM APOSTOLICUM EIUSDEM NOMINIS EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si per Evangelii Praeconum apostolicas curas aliqua inter infideles gentes Missio in catholico propagando nomine uberes susceperit fructus, digna sane videtur, quae ad potioris dignitatis gradum evehatur. Quod quidem perpendentes venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositi, cum laeta

animo acceperint in Praefectura Apostolica de Pilcomayo, in Republica Paraguayana, rem catholicam non exiguum, Deo adiuvante, per sedulas Congregationis Oblatorum B. Mariae Virginis Immaculatae sodalium curas, quibus illa concredita est, tulisse profectum, praehabito Nuntiaturae Apostolicae in Republica Paraguayana favorabili voto, in plenariis comitiis die decima huius mensis habitis, re mature perpensa, facultatibus utentes, sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum concessis, Praefecturam illam Apostolicam de Pilcomayo, iisdem servatis nomine et finibus, in Vicariatum Apostolicum evexerunt et constituerunt, et eorumdem sodalium Congregationis Oblatorum B. Mariae Virginis Immaculatae sollertibus curis concrediderunt, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum. Quam Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam Nos ratam habentes, harum Litterarum vi suprema auctoritate Nostra confirmamus ideoque Vicariatum Apostolicum de Pilcomayo uti supra erectum et constitutum declaramus et decernimus. Novo igitur huic Vicariatui eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent eosque iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, confirmationis, concessionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die quarta decima Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
8. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco £8 Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXIX, n. 82. - **A.l. Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

AD DIGNITATEM ET HONOREM BASILICAE MINORIS EVEHITUR PAROECIALIS ECCLESIA B. MARIAE VIRGINIS PERDOLENTIS, VULGO ((NOSSA SENHORA DA PENHA)) NUNCUPATA , IN CIVITATE ((PERNAMBUCO)) OLINDENSIS ET RECIFENSIS ARCHIDIOECESIS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Traditum a Romanis Pontificibus Decessoribus Nostris morem servantes, Templa Dei, quae, magno pietatis studio circumfusa, amplitudine non minus quam artis operibus ditata, singulari Christifidelium frequentia celebrantur, praeclaris titulis ac privilegiis a<ï bonum hominum spirituale et Caelitum honorem, quantum in Nobis est, exornare consuevimus. Haec inter merito recensendum est Templum paroeciale, quod anteacto saeculo in civitate Recifensi intra fines Archidioeceseos Olindensis et Recifensis, in Brasilia, aedificatum et sodalibus Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum concreditum, exstat, Beatae Mariae Perdolenti sacrum, idemque titulo « Nossa Senhora da Penha » vulgo nuncupatum. Consecratio eiusdem Ecclesiae, anno MDCCCLXXXII, rite peracta fuit. Quae quidem, tum amplitudine et altitudine, tum imminente tholo binisque sacris turribus, tum denique stylo ((classico » columnisque ((Corinthiis » artisque operibus quibus renidet, prae ceteris fulget omnesque permagna afficit admiratione. Christifidelium pietatem et ipsum Virginis Perdolentis Simulacrum et quindecim polychromis marmoribus affabre confecta Altaria et insuper impensa sollersque Fratrum Capuccinorum cura fovent atque aiunt. Quibus omnibus permotus, dilectus filius Moderator Custodiae Provincialis Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum de <(Fernambuco)> in Brasilia enixas ad Nos preces admovit, ut memoratam Ecclesiam Beatae Mariae Virgini Perdolenti dicatam, titulo ac dignitate Basilicae Minoris honestare dignaremur. Nos autem, omnibus mature perpensis attentisque multis de eadem Ecclesia laudibus amplissimaque Venerabilis Fratris Michaelis de Lima Valverde, Olindensis et Recifensis Archiepiscopi, commendatione, huiusmodi vota excipienda perlibenter statuimus. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesen-

tium Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Paroecialem Beatae Mariae Virginis Perdolentis, vulgo « Nossa Senhora de Penha » nuncupatam, in civitate « Pernambuco » intra Olindensis et Becifensis Archidioeceseos fines positam, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* decoramus, cum omnibus privilegiis atque iuribus, quae Ecclesiis hoc titulo honestatis rite competunt. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xxvin mensis Octobris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO PRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

II

BASILICAE MINORIS TITULO AC DIGNITATE AFFICITUR PAROECIALIS ECCLESIA PRUMIENSIS, INTRA FINES TREVIRENSIS DIOECESEOS, DIVINO SALVATORI DICATA.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Veterum monasteriorum laudes, quae non solum religionis praesidia fuerunt virtutumque seminaria, sed etiam bonarum artium quaedam spectacula, pervulgatae sunt in omnes. In his Abbatia Prumiensis, Trevirensis dioeceseos singulare ornamentum, haud perperam numeratur, quippe quae, anno DCCXXI a Bertrada, nobili e Francorum genere femina, condita et a Pipino rege, eius nepote, munificentissime locupletata, nomen consecuta sit amplissimum. Quin ferunt Leonem PP. III, Decessorem Nostrum, Carolo Magno, Imperatore, flagitante, Ecclesiam continentem, Divino Salvatori sacram et propter eximium cultum « auream » appellatam, anno DCCXCIX dedicasse. Quot viri, pietate ac doctrina praestantes nominisque Christiani prove-

hendi studiosi, ibidem floruerunt, ex annalium eruitur vetustate. Aetatis autem iniuria dilapsum, Templum hoc anno MDCCXXI magnifice est restitutum ac perornatum atque ita productum, ut inter totius dioeceseos loca sacra post Ecclesiam Cathedralem primas illud obtineat. Tamen proximo bello, quod per totum fere orbem luctuose flagra vit, Prumiensis Aedes plumbo et igne petita est atque disiecta neque oppidanis suppetebant copiae, ut eam semirutam in pristinum redintegrarent splendorem. Sed mira quadam universae dioeceseos Christifidelium atque magistratuum conspiratione, vel in tanta iniquitate temporum, pecunia tandem corrogata est, ut Ecclesia sarta tecta divinis ritibus iterum claresceret. Cum igitur tanta sit huiusce Templi antiquitas et religio atque ob accedentem populum deprecabundum celebritas, utque tot malis pressi incolae allevarentur et ad Dei cultum impensius persequendum exacuerentur, Venerabilis Fratrer Franciscus Rudolphus Bornewasser, Trevirensis Episcopus, enixe Nos rogavit, ut Ecclesiam illam Basilicis Minoribus accensere dignaremur. Nos autem, invictam pietatem eius regionis fidelium probantes volentesque ad cumulanda merita in Christianae vitae exercitatione eosdem commovere, vota huiusmodi libenti animo statuimus explere. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, paroecialem Ecclesiam Prumiensem, Divino Salvatori dicatam et infra fines Trevirensis dioeceseos exstantem, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afiicimus ac decoramus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae Templis, hoc honore insignibus, rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum : irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die x mensis Iunii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRIJGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

III

CATHEDRALIS ECCLESIA HALIFAXIENSIS, IN CANADENSI DICIONE, BASILICAE MINORIS TITULO HONORIBUSQUE AUGETUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quas moles et pulchritudo populique religio praecipue commendali t, eas Sacras Aedes Romani Pontifices e pristina consuetudine honoribus ac titulis solent adaugere. Atque exstat in Canadensi Dicione haud ignobile Templum Cathedrale Halifaxiense, quod anno MDCCCXXIX « Gothico » structurae genere aedificatur^ in eiusdem regionis Ecclesiis pr i moribus numeratur. Copia administrorum ac vestimentorum sacrorum affluentia huiusce domus Dei decori ita consultum est ut nihil desiderari videatur. Non ibi residit ardor pietatis, non exolescit cultus sollemnis nitor, non effluit divinorum rituum ornatissima frequentia. Quarum rerum ut vel alacrior fieret diligentia et in Almam Deiparam, cui Templum dicatum est, observantia evaderet impensior in dies, Venerabilis Frater Ioannes Thomas Me Nally, Archiepiscopus Halifaxiensis, nomine quoque cleri ac populi, in suam fidem traditi, enixe Nos rogavit, ut eam ipsam Ecclesiam Basilicis Minoribus accensere dignaremur. Nos autem, eius praeconia agnoscentes cupientesque caelestium munerum largitionem geminare, haec vota libenti animo censuimus explenda. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Cathedralem Halifaxiensem, in Canadensi Dicione, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, additis omnibus iuribus ac privilegiis, quae eidem titulo rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque

ex nunc et inane neri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xiv mensis Iunii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatihus expediendis.

IV

BASILICAE MINORIS HONORIBUS DECORATUR PAROECIALE TEMPLUM S. NICOLAI MYRENSIS, IN OPPIDO ((SAINT-NICOLAS-DE-PORT)) INTRA NANCEIENSIS DIOECESIS FINES.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Mira religionis ac pietatis testimonia celeberrima illa Templa sunt, quibus Gallia abundat, quaeque, siderum instar, per saecula fulserunt atque humanitatis et supernae spei luce longe lateque populos illustraverunt. Quorum in numero Ecclesia paroecialis, Deo in honorem Sancti Nicolai Myrensis Episcopi dicata et in oppido « Saint-Nicolas-de-Port », intra Nanceiensis dioeceseos fines, exsistens, iure meritoque recensenda videtur. Multas enim, prout Nobis allatum est, in ipsa Gallia amplitudine et pulchritudine nec non antiquitate aequat Ecclesias; multasque superat. Exeunte xv, ineunte autem xvi saeculo exaedificata, stylo « Gothico » ita pollet tantoque eminet architecturae impetu, ut omnium in admiratione sit et oppidi totiusque dioecesis existimetur gloria. Quod si, calamitatibus, incendiis, bellis, populorum perturbationibus eandem Ecclesiam frustra oppugnantibus, ipsa foris geminis sacris turribus caelum petit tribusque ornatissimis renidet valvis, haud minus tribus altissimis alis splendida intus apparet. Propria tamen ac vera ipsius laus est pietatem, cum illustrium virorum tum humilium, fovere quam maxime et alere. Etenim Galliae Reges Ducesque Lotharingiae, e quibus Ioannes ille Cardinalis ipsam, anno MDXXXXV, sollemniter consecravit, statutis temporibus eam invisere consueverunt; eamque adierunt nonnulli, quorum tempore primus Franciscus Xaverius, Dei Famuli, qui postea inter Beatos Caelites adnumerati sunt. Innumeri denique Christifideles, gratias pro re-

ceptis beneficiis acturi nec non ad nova recipienda impetraturi, peregrinantium more ad ipsum paroeciale Templum se conferunt studioseque Sanctum Nicolaum Myrensem colunt. Qua populi sui impensa pietate Templique permotus magnitudine, illustris ille ac desideratissimus Carolus Lavigerie, tunc Nanceiensis Episcopus, postea Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis, a Decessore Nostro, fel. rec, Pio Pp. IX postulavit et obtinuit ut Ecclesia ipsa peculiaribus honestaretur privilegiis. Haec omnia prae oculis habens, dilectus filius Carolus Beaucourt, Sacerdos et oppidi « Saint-Nicolas-de-Port » sollers Curio, Venerabili Fratre Marco Lallier, Episcopo Nanceiensi, amplissime approbante, enixas humilesque Nobis adhibuit preces ut suam Ecclesiam paroecialem titulo ac dignitate Basilicae Minoris benigne decorare dignaremur. Nos autem, memoratae Ecclesiae antiquitatem et pulchritudinem nec non flagrantem in eam populi religionem considerantes, attentaque etiam eiusdem Ordinarii amplissima commendatione, huiusmodi precibus annuendum libenti censuimus animo. Qua propter, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam praoecialem Sancti Nicolai Myrensis, in oppido « Saint-Nicolas-de-Port » vulgo nuncupato, intra Nanceiensis dioeceseos fines, exsistentem, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, cum omnibus privilegiis quae eidem titulo rite conveniunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xxv mensis Iunii, anno MOML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRTJGNOLA
Officium, Regens
Pontificiis Diplomatïbus expediendis.

V

BEATA MARIA VIRGO ((A MIRACULIS », IN AEDE LOCI ((CASALBORDINO » VENERATA, TOTIUS VASTENSIS DIOECESIS PATRONA CAELESTIS DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Imagiuem Beatae Mariae Virginis, antiquitate et religione insignem, a quattuor fere saeculis in Ecclesia apud oppidulum, quod « Casalbordino » vernáculo sermone audit atque intra fines Vastensis dioeceseos est positum, haud intermisso populi studio et concursu excoli intelleximus atque observari. Almam Deiparam munera caelestia interdum et prodigiose Christifidelibus precabundis ibi impertire non setius cognovimus, unde nomen « a Miraculis » haud perperam inditum est signo illi sacratissimo. Ita et cultus tam praeclarae gratiarum Sequestrae auctus est in dies, maxime cum, belli novissimi deflagratione restincta, eadem imago, peregrinantium more vecta, oppida et urbes dioeceseos Vastensis lustraret. Qua fausta in celebratione vix dici potest quot fructus spirituales capti sint, quam late religio Beatae Mariae ((a Miraculis » sit propagata, quam alte insederit^ in animis Christifidelium. Quae omnia ut confirmaren tu r et maiora sumerent incrementa, Venerabilis Frater Ioannes Baptista Bosio, Archiepiscopus Theatinus et Administrator Apostolicus Vastensis dioeceseos, vota quoque excipiens Collegii Canonicorum, has preces Nobis adhibuit ut Beatissimam Virginem « a Miraculis » totius Vastensis dioeceseos Caelestem apud Deum Patronam eligere ac renuntiare dignaremur. Nos autem, id percupientes ut filii Nostri, ubicumque in caliginosi huius saeculi discrimine versantes, in Almae Dei Genetricis misericordiam alacriores crebrioresque confugiant, supplicationibus huiusmodi libenter statuimus obsecundare. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatissimam Virginem Mariam « a Miraculis » totius dioeceseos Vastensis Caelestem apud Deum *Patronam* constituimus et declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae praecipuis regionum Patronis rite competunt, additaque facultate adhibendi pro die festo celebrando Officium et Missam Beatae Mariae Virginis Omnium Gratiarum Mediatricis cum Evangelio sumpto ex Ioan. II, 1-11 : « Nuptiae factae sunt... ». Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes

Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xxxi mensis Iulii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO PRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

ALLOCUTIO

Ad Parochos Urbis et Concionatores sacri temporis quadragesimalis *

Ancora sotto il peso della dolorosa commozione per la repentina perdita del Nostro desideratissimo Cardinale Francesco Marchetti Selvaggiani, che durante venti anni — e quali anni! e quanto difficili! — consacrò tutto se stesso al bene della Nostra diocesi di Roma, e che giunto, nella piena freschezza del suo vivacissimo spirito, alla sera della sua lunga e laboriosa giornata, terrena, chinò tranquillo il capo, pronto a seguire la voce del Maestro che lo chiamava alla eterna luce, — Noi proviamo un senso di grato conforto nel vedervi oggi riuniti intorno a Noi, sotto la guida del nuovo Nostro Vicario Generale, il Cardinale Clemente Micara, a Noi e a voi carissimo, che con zelo e con amore vi condurrà e vi sosterrà nell'esercizio del vostro santo ed arduo ministero.

* * *

Se questo incontro, diletti figli, non significasse, con l'imminenza del tempo quaresimale e pasquale, il principio per voi di un'accresciuta-attività pastorale, l'augurio del Nostro cuore, la Nostra paterna esortazione risonerebbero come un eco dell'invito di Gesù agli Apostoli : *Requiescite pusillum :* [1] Riposatevi un poco ; concedetevi il tempo ne-

* Habita die 6 Februarii mensis a. 1951.

[1] MARO. 6, 31.

cessario per ripassare e approfondire interiormente le ricche esperienze, che avete accumulate in tutto il corso dell'anno passato, dell'Anno Santo. Esso è ora chiuso per Eoma; mantenete perciò vivo nella vostra memoria e nel vostro cuore il ricordo delle grandiose manifestazioni di pietà, a cui avete assistito ; ravvivatelo come una scintilla sempre presta a riaccendere la fiamma delle vittoriose e gioiose professioni di fede cattolica, e servitevene per il bene spirituale dei fedeli affidati alle vostre cure.

Veramente — Ci è caro di ripeterlo dinanzi a voi — il felice successo dell'Anno giubilare ha superato tutte le aspettazioni, tutte le speranze, tutte le previsioni. Particolarmente in un duplice aspetto.

Innanzi tutto rivediamo ancora in spirito i pellegrini accorsi senza interruzione da tutte le parti del mondo alla Città eterna. Riviviamo l'impressione edificante, che essi davano con l'esempio di una fede ardente e della più fervida devozione. Nel corso della loro storia multisecolare, le grandi Basiliche Patriarcali hanno veduto sfilare nelle loro navate tanti magnifici cortei; giammai però forse alcuno eguale a questo, come torrente che incessantemente cresceva, man mano che trascorrevano i dodici mesi dell'anno, e i cui tumidi flutti facevano salire verso Dio, come « voce di molte acque »,[2] la supplica dei popoli imploranti la misericordia, la grazia e la pace. Spettacolo, il cui incanto affascinava la stessa Roma, « ai trionfi avvezza », testimone già di tante maraviglie.

Anch'essa, alla sua volta, ha ben diritto al tributo di ammirazione, che si è meritata e che ha ricevuto dai pellegrini suoi ospiti, i quali hanno dimostrato di riconoscerla e sentirla come Città Santa. Senza dubbio può avere a ciò contribuito la buona organizzazione, che ha permesso ai « romei », nel tempo così breve e col programma sovraccarico del loro soggiorno, di percorrere metodicamente la Roma cristiana, di visitare i suoi più celebri e venerandi santuari, depositari delle memorie più preziose nella storia della Chiesa. In giornate così piene essi hanno appena avuto il tempo di dare uno sguardo all'altra Roma. Ma ciò che li ha colpiti più vivamente, è stata la vista del fervore, della premura, della devozione dello stesso popolo romano, che fino agli ultimi giorni dell'Anno Santo prendeva parte in folle imponenti alle solennità giubilari, unito nella preghiera e nella penitenza ai pellegrini venuti di fuori, gustando con modesta e fraterna fierezza il suo privilegio di essere la comunità cristiana di Roma, erede della comunità primitiva del Principe degli Apostoli.

[2] ***Apoc.* 1, 15.**

Di tutto ciò Noi ringraziamo umilmente il Signore. Ma anche a voi, diletti figli, — a voi di cui Dio si è servito, come di suoi ministri, per effondere sulla comunità romana l'abbondanza delle grazie dell'Anno Santo, — si rivolge l'espressione della Nostra riconoscenza. Poiché ben sappiamo con quale lavoro, con quale dedizione, avete contribuito a un così felice risultato, voi e con voi tutti coloro che, animati spesso da uno zelo commovente, vi hanno apportato senza risparmio la loro cooperazione. Voi avete dovuto, in questi tempi particolarmente difficili, fare sforzi quasi sovrumani, fornire una somma pressoché incalcolabile di abnegazione e di sacrifìci. Ma non vi siete prodigati invano, e i frutti raccolti provano la fecondità dell'opera vostra. Siano essi una parte della vostra ricompensa; siano al tempo stesso, per voi e per i vostri collaboratori e collaboratrici, un motivo di solida speranza e un potente impulso a raddoppiare la vostra sollecitudine per coltivare coraggiosamente la vigna del Signore, in questa Nostra amatissima diocesi di Roma.

* * *

Tuttavia, diletti figli, anche 1'« altra Roma », che abbiamo or ora sfiorata con una parola, — coloro cioè che vivono ignari o immemori dei comandamenti di Dio e delle leggi della Chiesa, — è pur là.

Quando pensiamo alla presente condizione di cose nelle grandi città — e ciò che vogliamo dire, vale pur troppo non di rado anche più oltre, fino nelle remote campagne —, non possiamo allontanare da Nói una grave apprensione : questo mondo palpitante, sospeso fra il ricordo spaventoso di una guerra crudele appena terminata e il timore di un nuovo conflitto, che sarebbe incomparabilmente più atroce, invoca con grida di angoscia la sicurezza della sua esistenza. Voglia Iddio però che della sicurezza, che esso attende, non debba dirsi ciò che S. Agostino nel *De civitate Dei*[3] scriveva dei pagani del suo tempo, quando le invasioni barbariche nell'Impero romano apportavano a Roma e nelle provincie, con indicibili sofferenze, i prodromi di una rapida decadenza.

Non vi è forse una somiglianza fra le condizioni di allora e le presenti? E non dovrebbero quindi tutti coloro, che ne hanno una parte di responsabilità, moltiplicare i loro sforzi per dominare e frenare l'invasione del male morale, che ammorba l'aria della vita pubblica e privata?

Ma, per tornare ai doveri della cura pastorale, Noi abbiamo recentemente, nel Nostro ultimo Messaggio Natalizio, reso manifesto l'urgente bisogno, che ora s'impone all'apostolato cattolico, di riconqui-

[3] Lib. 2, cap. 20-

stare spiritualmente le anime debilitate, illanguidite o vacillanti nella fede. Applicate questo pensiero alla città di Roma. Potreste voi contemplare con fredda placidità il triste stato di quelle anime? Ognuno di voi deve nutrire le intenzioni e adempiere la missione del buon Pastore verso tutti coloro che dimorano nel territorio della sua parrocchia.

D'altra parte, é spesso sommamente difficile al sacerdote di avvicinare direttamente alcuni ceti. Ed ecco appunto un vasto campo di lavoro, aperto alla collaborazione dei laici. Non abbiamo necessità di raccomandarvi ancora una volta l'Azione cattolica, la grande organizzazione che tanti segnalati servigi rende alla Chiesa. Ma inoltre Noi sappiamo che alcuni laici cattolici — sotto l'impulso e la direzione del sacerdote — hanno formato piccole società o circoli, ove una o due volte al mese, secondo le circostanze, colleghi di professione, parenti, amici, si adunano per trattare e discutere, con una guida competente, tra gli altri argomenti anche questioni religiose. È sorprendente — Ci si assicura — quante conversioni in quei circoli si sono già ottenute. E col capo di casa o con ambedue i coniugi si è ordinariamente insieme guadagnata l'intera famiglia.

Simili modi amichevoli di apostolato prendono poi forme svariate per adattarsi ai bisogni e alle possibilità particolari. Così, per esempio, talvolta cattolici ferventi e zelanti invitano nella intimità del loro focolare persone lontane dalla religione e ancora ben lungi dal lasciarsi indurre ad andare in chiesa e assistere alla santa Messa; allora ascoltano insieme alla radio la trasmissione cattolica della domenica o qualche altra lettura religiosa, o forse anche si uniscono per recitare una preghiera in comune.

Ma diranno forse alcuni : questi buoni cattolici, uomini e donne, si contentano di ben poco! Ben poco? Eppure è già qualche cosa e giova qui di ricordare le parole di Gesù Cristo : « Chi... non è contro di noi,, è per noi ».[4] Se non si può, di punto in bianco, ottenere di più, sarà, pur sempre un avviamento, che, presto o tardi, faciliterà forse una presa di contatto con la Chiesa almeno nell'uno o nell'altro punto, in attesa di una adesione più piena, che finirà col condurre non pochi ai piedi dell'altare, confortati coi santi Sacramenti.

Con tutto l'animo Noi lodiamo questo lavoro apostolico dei laici e vi esortiamo, diletti figli, a fare ad esso buon viso, a incoraggiarlo e soprattutto a lasciarlo liberamente svilupparsi, sia che quei gruppi rimangano nei limiti della parrocchia o che si estendano anche fuori, sia

[4] MAEC. 9, 40 ; secondo il testo greco; cfr. MERK. pag. 151.

che si ricolleghino all'Azione cattolica organizzata oppur no. In ogni caso, è sempre in sè apostolato dei laici, e della miglior lega.

«• 4S- *

Noi vorremmo infine invitarvi a considerare un pensiero, che dovrebbe guidare e illuminare tutta la vostra azione pastorale. Dedicatevi ad essa con tutta l'anima vostra, date a tutta la vostra attività l'impronta personale del vostro spirito e del vostro cuore. Così dicendo, Noi intendiamo di mettervi in guardia contro l'or cesso della burocrazia nella cura delle anime. Senza dubbio il buon andamento dell'Ufficio parrocchiale si impone come un obbligo rigoroso. Tuttavia è necessario che i vostri parrocchiani sentano sempre e dappertutto la bontà, l'affezione paterna che fa battere il cuore del pastore. Ognuno dei vostri fedeli deve provarla, deve potervi facilmente avvicinare, e trovare in voi l'ausilio e l'appoggio, a cui corrisponderà la loro fiducia.

Ciò però suppone evidentemente una esatta conoscenza della vostra parrocchia, strada per strada, casa per casa, una veduta sicura delle condizioni religiose, come dei nuovi problemi e bisogni, del popolo che dimora nel vostro territorio ; e questa conoscenza esige essa stessa, per essere completa e profonda, una preparazione anche tecnica, alla quale lo schedario parrocchiale offre uno strumento assai utile. Esso permette infatti di trovare in un momento tutte le notizie concernenti ciascuna delle famiglie e ciascuno dei fedeli.

Si dovrà forse per questo dare tutta l'importanza od anche una importanza maggiore a tale documentazione? Essa non deve essere che un aiuto — certo assai prezioso — ai vostri rapporti personali, vivi, coi parrocchiani. Mostrate in una maniera effettiva l'interesse e l'affetto, che nutrite per loro. Occupatevi direttamente della istruzione religiosa dei fanciulli, almeno nelle parti principali. Ë ben facile — voi ne avete la esperienza — di guadagnare per mezzo dei figli il cuore dei genitori, affine di ricondurli cosi, quando occorra, alla fede e alle pratiche religiose.

* * *

Ma uno dei vostri impegni più cari nella formazione cristiana degli adolescenti deve essere la cura delle vocazioni ecclesiastiche, e Noi moveremmo a Noi stessi rimprovero, se lasciassimo passare questa occasione senza farvene parola. È un dovere che s'impone da sè stesso, e a cui ogni sacerdote zelante si consacra spontaneamente con amore. Tuttavia la sua gravità è tale che la Chiesa ne ha fatto una prescrizione po-

sitiva, e Noi non abbiamo bisogno di ricordarvi il canone 1353 dei Codice di diritto canonico, che obbliga particolarmente i parroci, ma anche i sacerdoti in generale, a prendersi cnra speciale dei fanciulli, i quali danno segni di vocazione, per conservarli nella virtù, formarli alla pietà, provvedere ai loro primi studi e coltivare il germe prezioso deposto da Dio nei loro cuori.

Chi potrebbe mai pensare che questa legge, promulgata già da oltre trent'anni, abbia perduto qualche cosa della sua forza e della sua necessità? Gli avvenimenti che si sono succeduti, la guerra con le sue conseguenze e tutte le condizioni presenti, non hanno fatto che accrescere la sua urgenza, aggravando i danni derivanti dalla penuria dei sacerdoti, soprattutto in alcune regioni.

Perciò Noi abbiamo anche recentemente, nella Esortazione ((Menti Nostrae », richiamato su tale argomento l'attenzione e lo zelo di tutto il clero. Qui, nella intimità di questa Udienza, Noi Ci rivolgiamo con raddoppiata istanza ai sacerdoti di Roma, vogliamo dire al clero, e più specialmente ai parroci, della Nostra amata diocesi. Non è qui il luogo ne il momento di presentarvi le statistiche, le quali confermano il lamento doloroso, che giunge spesso al Nostro orecchio, sul numero troppo piccolo dei sacerdoti romani. Queste statistiche le abbiamo avute sotto gli occhi, e potrebbero causare grave sgomento, se il male fosse senza rimedio. Ma non è così. L'esperienza dei sacerdoti, che si dedicano alla cura spirituale della gioventù nelle case di Prima Comunione, nelle Congregazioni mariane, nei circoli di Azione Cattolica, nel Piccolo Clero , Ci assicura che in Roma non mancherebbero le vocazioni; ma, aftinché i buoni germi arrivino a maturazione, occorre che siano rettamente coltivati nella parrocchia e nella famiglia.

U clero parrocchiale è spesso sovraccarico di lavoro, esaurito dal ministero ordinario, dalle esigenze dell'amministrazione, dalle organizzazioni cattoliche. Sarebbe però miglior cosa ridurre alquanto alcune attività più appariscenti, ma meno necessarie, per darsi più intensamente alla formazione della gioventù. Del resto, anche fuori del clero addetto alle parrocchie, quanti ecclesiastici in Roma potrebbero fervorosamente cooperare a una causa così santa, importante fra tutte Í

Grazie a Dio, il clero romano può gloriarsi della bella tradizione di quei sacerdoti, i quali, non avendo officio con cura d'anime, si circondavano di giovanetti, che educavano a una vita più pia e generosa, istruivano nei primi elementi, e incamminavano a poco a poco verso il Seminario, offrendo un esempio ammirabile di questo apostolato nobilissimo, che certamente non dovrà mai venire meno.

Ma la Nostra fiducia si dilata nel vedere oggi unito al clero parrocchiale il gruppo eletto dei predicatori quaresimalisti, che apporteranno, in questo tempo sacro, il contributo della loro eloquenza persuasiva, così dal pergamo, come nei rapporti privati coi fedeli. Anche a voi, diletti figli, oratori sacri, raccomandiamo di aiutare, in quanto vi sarà possìbile, a scoprire e a discernere nei cuori dei fanciulli e degli adolescenti i segni di vocazione, e a destare negli animi dei genitori il senso della loro responsabilità, quando il divino Maestro venisse a domandare loro la « parte di Dio », cioè l'uno o l'altro dei figli, per farne un ministro dell'altare. È impossibile che l'influsso della vostra parola, del vostro esempio, delle vostre preghiere, non face i a sentire i suoi benefìci effetti.

Sia dunque la preghiera di voi tutti, come anche quella dei vostri fedeli e delle anime sante delle vostre parrocchie, ardente e costante ! La Nostra sale incessante verso Dio e verso la Regina degli Apostoli, per attirare su di voi e su quanti sono affidati al vostro zelo le più abbondanti grazie divine, in pegno delle quali vi impartiamo con effusione di cuore la Nostra paterna Apostolica Benedizione.

NUNTII RADIOPHONICI

I

DELEGATIS VIRIS AB ACTIONE CATHOLICA LUSITANIAE, OB CONVENTUM PRIMUM NATIONALEM OLISSIPPONE COADUNATIS. *

Amados Filhos, Homens da Acçâo Católica Portuguesa.

Quando o Senhor Cardeal vosso dignissimo Presidente Nos dava a grata noticia de que vos ieis reunir em um grande Congresso na ciáade de Lisboa, e, interpretando o vosso vivo desejo, Nos convidava a tomar parte nele, dirigindo-vos a palavra e implorando sobre as vossas deliberaçôes as bênçàos do Altissimo, surgia em Nosso espirito, mima auréola de glòria, a visâo magnífica daquela época heroica em ***que*** Portugal era como um vasto seminàrio de arautos do Evangelho, e Lisboa a porta áurea, por onde cada ano saíam, na esteira do grande pioneiro que foi S. Antonio, legiöes de apostolos a evangelizar o Mundo.

Entäo gloriava-se Lisboa de que ñas ribeiras do Tejo se fabricassem e pela sua barra saissem as pacíficas armadas, conquistadoras do imperio de Cristo.[1]

*** Datus die 10 Decembris mensis a. 1950**

[1] **Cfr. Vieira, *Sermöes* v. 2 [1907] p. 16.**

Entäo sucedía näo raro, que mercadores, usados mais ao lucro das especiarías que ao das almas, e homens de armas, afeitos só a manejar a espada e näo a Cruz, sabiam transformar-se em catequistas e laucar em terras maninhas a primeira semente, que os Missionarios, por eles convidados iriam depois cultivar.

E acudia-Nos à memòria ,aquela senteça do principe dos vossos oradores, que, apontando precisamente para S. Antonio, exclama va : Os outros homens têem obrigaçâo de ser católicos ; os portugueses têem a obrigaçâo de ser católicos e de ser apostólicos ;[2] já que para arautos da Fé os escolheu o Rei divino, quando ñas Quinas lhes deu por brazäo as suas Chagas ; e cruzados seus os armou, quando lhes deu por divisa a Cruz de Cristo.

Perante tal visäo de um passado hoje tao remoto, eonfortava-Nos a esperança de o ver reflorir em breve pela grande cruzada, em que vemos empenliados os Homens da Aeçâo Católica.

Amados Filhos! este vosso primeiro Congresso, ora prestes a terminar, se, como afirmaçâo pública e desassombrada da vossa fé foi um belo exemplo de acçao católica, foi e é ao mesmo tempo penhor das mais risonhas esperanças para o futuro.

Iniciativa verdadeiramente oportuna para fazer o balanço do bem realizado e dar por ele as devidas gracas ao Altissimo ; para passar em revista as forças com que a Igreja militante pode contar na luta pelo bem; para, à luz da experiencia adquirida, estudar novos planos de acçâo e animar-se a maiores empresas.

E **Nos,** como Pai comum dos fiéis, longe com o corpo mas presente com o espirito e coraçâo em meio de vos, com todos e cada um Nos congratulamos pelo bem realizado, singular e colectivamente, nestes primeiros dezasete anos de vida da vossa organizaçao; e convosco levantamos a alma a Deus, principio e autor de todo o bem, para convosco entoarmos o Te Deum do eterno reconhecimento.

Preenchido este sagrado dever, exortar-vos-emos, ou diremos que tudo vos exorta a näo vos contentar com os loiros merecidos, mas a tirar deles novo incentivo ao vosso zelo, novos estímulos a progredir sempre de bem em melhor.

Já a inercia podia ter como consequenda frustrarem-se em poucos dias as conquistas de muitos anos, tanto mais que o rápido evoluir da sociedade está suscitando cada dia novos problemas, que exigem um continuado alerta, para os prevenir, ou para os enfrentar a tempo e solucionar convenientemente.

[2] **Cfr. Vieira, *Sermöes* v. 7 [1908] p. 58.**

Mas ai está o problema fundamental estudado no Congresso, « A responsabilia ade do Hörnern católico na hora presente », qne vos deve ter f alado bem alto ao espirito.

A responsabilidade qne pesa sobre todo o católico : grande sempre e em todo o tempo, como pregava o Apóstolo das gentes aos primeiros fiéis. Membros uns dos outros, porqne todos Corpo místico de Cristo, a lei da caridade, fundamental e essencial da vida crista, obriga-os a serem solícitos do bem uns dos outros, como a lei da natureza obriga os membros do mesmo corpo físico a interessar-se, a ajudar-se, a servir-se mutuamente.

Hoje em dia porém, dada a organizaçâo da sociedade e a parte que todos sao chamados a exercer na vida da mesma, a responsabilidade aparece maior e mais urgente, visto que do modo como cada um desempenha a sua quota parte depende o bom ou mau andamento da coisa pública.

Em volta de nos as forças do mal, solidamente organizadas, trabalham incansáveis. Os seus agentes especializados sabem inspirar em almas ardentes o fanatismo, que os nao deixa descansar, que os faz arrostar os perigos, que os leva a excogitar as mais subtis industrias para conseguírem os seus funestos intentos. E vos que nao f areis pela santissima causa do bem, ao servilo do Rei divino? Lembrai o exemplo de vossos maiores, e nao degeneréis de seus altos pensamentos.

Olhai o campo de acçâo, que é imenso, e o trabalho urgentissimo.

Primeiro que tudo, — jà volo lembrava Nosso Predecessor de feliz memoria na Epistula Apostòlica « Ex officiosis litteris » de 10 de novembro de 1933[3] — importa avivar e reforçar a convieçâo, que todos tendes, de que os Homens da Acçâo Católica devem ser sinceramente, praticamente católicos de fé e de mandamentos, para serem eficazmente católicos de acçâo. Alias como exercer o apostolado, se as palavras ressoassem vazias de espirito, e as obras contradissessem as palavras? O zelo é fruto espontáneo da vida impregnada de espirito cristäo.

Este zelo tem naturalmente o seu imediato campo de acçâo no seio da propria familia. Grandemente beneméritos da Igreja e da sociedade sao aqueles que, compenetrados da sua imensa responsabilidade, se esmeram em ser os primeiros educadores dos proprios filhos com palavra e exemplo, instruindo-os nos elementos da doutrina crista e na sua pràtica quotidiana. Onde esta responsabilidade se nao sente, onde a vida de familia nao é toda vivida à luz do Evangelho, a Religiäo será sempre considerada como algo de acessório, de que facilmente se pre-

[3] *Acta Apost. Sedis* **vol. 26 pag. 628-633.**

scinde. Felizmente que em Portugal a familia é geralmente sä. Mas também até la ehega a propaganda deletèria; também lá näo faltam germes patológicos, que, se inobservados se deixam agir, podem produzir epidemias devastadoras.

A acçâo católica no seio da familia segue a acçâo em favor da juventude. E aqui quantos problemas que reclamam a acçâo prudente,, vigilante, persistente dos Homens católicos!

Ë o problema da instruçâo catequética da infancia, promovida com' todos os meios que a arte e a pedagogia proporcionam, em casa, na igreja, ñas escolas primarias. Para ele chamava particularmente as vossas atençoes Nosso Precedecessor na mencionada Epistula, carta fundamental da Acçâo Católica Portuguesa.

É depois o gravissimo problema da instruçâo religiosa e moral, mais progredida, da juventude, e sobretudo da estudiosa, que àmanha terá na mäo os destinos da Patria. Sem eia nao há formaçao literaria ou científica, por mais perfeita, que näo se ja absolutamente incompleta e deficiente.

Há ainda todos os problemas que en volve a chamada Questäo social. Se h o je entre vos nao se apresenta täo vasta e aguda, como n outras partes, apresentar-se-á tal àmanha, à medida que se desenvolve a industria. A propaganda deletèria é impossivel estancá-la. E o « inimicus homo » sempre pronto a semear a zizânia no campo do pai de familias. Se näo se prevé e previne o problema, se nao se preparam os contravenenos eficazes, que impeçam o germinar da má semente, pode aparecer de repente todo o campo inçado das más ervas.

Enfim o problema das Missöes propriamente ditas nos vastos territorios ultramarinos. Para elas é preciso encaminhar, seleccionar, cultivar vocaçoes, ressuscitando aquele spirito missionàrio dos vossos maiores, quando as familias se honravam de consagrar pelo menos um fìlho ao serviço do altar e à conquista das almas, quando havia terras que nas Missöes tinham dois por cento dos seus naturais.

Amados Filhos ! o campo é imenso, a tarefa ingente e difícil, poucos os operarios. Nosso grande Predecessor, há dezassete anos, recomendava : « Crescei antes em qualidade que em nomerò ». Era o moto da infancia. Ho je, em piena juventude, dir-vos-emos : Redobrai de zelo, crescei em qualidade ; mas crescei também em número, e näo cesseis de rogar ao Senhor da messe, que vos mande muitos e bons colaboradores.

Em boa hora näo faltam em Portugal outros organismos católicos, que trabalham alacremente na vinha do Senhor, e que, esmerando-se na

formaçâo interior dos seus membros, lhe juntam vontade pronta a exercer o apostolado. K precisamente boje a responsabilidade de todo o hörnern católico. Em boa harmonia pois, em colaboração amiga e bem ordenada, como corpos especializados do mesmo exérito ao serviço do Rei divino, combatei alegremente as batalhas do Senhor.

Nâo vos escasseará a sua graça, e tendes segura a assistência materna de Nossa Senhora de Fatima, especial Padroeira da Acçâo Católica Portuguesa; a quai, com a sua peregrinação de maravilha atravez de Portugal e do Mundo, parece estar estimulando o vosso zelo e prometendo o mais feliz éxito ao vosso apostolado.

Con estes votos damos a Bênção Apostólica a vos, às vossas familias, a todas as pessoas que vos sao queridas e a toda a amadíssima Acçâo Católica Portuguesa.

II

CHRISTIFIDELIBUS OB PRIMUM CONVENTUM MARIALEM IN URBE SSMAE CONCEPTIONIS, QUARTO ABHINC SAECULO CONDITA, E TOTA CILENA REPUBLICA COADUNATIS. *

Venerables Hermanos y amados hijos :

Por un designio singular de la Divina Providencia os halláis reunidos en esa ciudada de Concepción, clausurando el primer Congreso mariano nacional de la República de Chile, precisamente ahora cuando casi resuenan todavía en el aire los ecos jubilosos de las campanas del mundo entero, que saludaban a la Virgen María en el misterio de su Asunción, y cuando acabamos de cerrar este memorable Año Santo que, aunque no fuera más que por el acontecimiento aludido, podría considerarse también un grande año mariano.

Para algún espíritu superficial podría parecer una mera y fortuita coincidencia ; pero vosotros pensáis que no es así. Antes bien, en vuestro legítimo entusiasmo de estos momentos, consideráis que todo ello no es más que un premio a la piedad y a la sincera devoción de una estirpe, cuyas memorias no se podrían repasar sin hallar estampado, a la cabeza de todas sus páginas, el nombre dulcísimo de María; la corona natural en la historia de una nación que, para celebrar el cuarto centenario de una de sus ciudades más linajudas y representativas, no encuentra cosa mejor que convocar en torno a sí a todos sus hijos para entonar con ellos las alabanzas de la Madre del Cielo ; y la oportuna consecuencia lógica -de una devoción tan antigua como tierna.

*** Datus dies 31 Decembris mensis a. 1950.**

Porque Chile — gracias a la profunda piedad mariana de la vieja y fecunda madre de pueblos, de la católica España —, Chile puede decirse que nació a la luz de la f e con el amable nombre de María en los balbucientes labios. ¿Qué ciudad o qué aldea, qué remota montaña o qué valle escondido existirá en su dilatado territorio que no esté santificado con la magnífica catedral, el severo templo o la humilde ermita, dedicada a una advocación cualquiera de la Madre de Dios? ¿Que corazón, auténticamente chileno, no siente acelerar sus latidos cuando oye nombrar, por ejemplo, a Nuestra Señora de Andacollo y, muy especialmente, a la Madre Santísima del Carmelo, cuyo escapulario fué un día gloria sobre los pechos robustos de vuestros proceres y sigue siendo todavía hoy casi una patente de reconocimiento nacional?

Más he ahí, casi en el mismo centro del país, a la « Metrópoli del Sur », la « Perla del Bio Bio », la « Pura y Limpia Concepción de Nuevo Extremo » ; la que en su nombre, en su escudo y en su historia es toda ella una evocación mariana ; la que sube al Cerro para arrodillarse ante su Inmaculada o baja a su Catedral para postrarse ante su Virgen titular, o se reposa entre las penumbras místicas de San Augustin haciendo eompañía a su Virgen del Carmen, o va a dar las gracias a Nuestra Señora de las Nieves recordando la salvación de Imperia, o vuelve y vuelve sin cansarse a su queridísima Virgen del Boldo, a Nuestra Señora del Milagro, para renovarle su voto con el corazón siempre henchido de gratitud. Porque ha sido Ella la que tantas veces, en tantos siglos le ha protegido, cuando se desencadenaban los tembores de la.tierra, los furores del mar o la rabia iracunda de sus potentes y aguerridos enemigos.

Era, pues, justo que este Congreso se celebrara y que se celebrara en Concepción. Y **Nos** sabemos con cuánta diligencia vuestros pastores lo han preparado y cuánto en este tiempo se ha orado — según el espíritu del Año Santo que acabamos de clausurar — por la santificación de las almas, por la paz, por la Iglesia y por la justicia social.

Nuestro espíritu os ha seguido en la preparación y en todas las grandiosas solemnidades de estos días, no menos que en vuestras sesiones de estudio, donde habéis estudiado principalmente tres temas. El primero, la divina maternidad, como principio, clave y centro de todos los privilegios de María, pues, como bien notaba Nuestro gran Predecesor <(del dogma de la divina maternidad, como de fuente de oculto manantial, brotó la singular gracia de María y su dignidad, la mayor después de Dios El segundo, aquella cooperación de la Madre de Dios en la dispensación de las gracias que hacía cantar al ingenuo bardo castellano :

[1] **PII XI, Encycl.** ***Lux veritatis; A. A. 8.,*** **vol. XXIII, 1931, pag. 513.**

<(Si gozamos, prosperamos ; si de virtudes usamos — si salud gracia e virtud en vejez e juventud — gran honor, fama e valor ; riqueza, que es-bien menor — si tenemos, no dudemos que de esa Virgen lo avernos ».[2] Y por fin, el tercero, corona, cima y remate de todas esas grandezas, que es su gloriosísima Asunción, puesto que — repitiendo Nuestras mismas palaras — « la augusta Madre de Dios, unida arcanamente a Jesucristo desde toda la eternidad con un mismo decreto de predestinación, Inmaculada en su concepción, Virgen sin mancilla en su divina maternidad, compañera generosa del Divino Redentor... al final, como corona suprema de sus privilegios, fué preservada de la corrupción del sepulcro y... elevada en alma y cuerpo a la gloria celestial ».[3]

Acudamos todos una vez más, Venerables Hermanos e hijos amadísimos, llenos de confianza a este trono de gracia, seguros de encontrar siempre y enseguida el auxilio que necesitamos.

No se trata ahora de aquellos enemigos fuertes y audaces, pero nobles y caballeros, que cantan las férreas estrofas de Alonso de Ercilla en su « Araucana » ; hoy son otros adversarios, o si queréis otras ideologías las que se introducen en el campo del padre de la familia, sobre todo para sembrar la cizaña y hacer que el pensamiento católico no pueda tener en la vida social todo el peso que le corresponde, porque quienes debían defenderlo se presentan divididos, porque sus propugnadores se olvidan que para salvar los valores más altos — hoy tan en peligro — hay que sacrificar muchas veces las opiniones partidistas y hasta los intereses particulares. Ante el altar de la Madre de Dios, católicos chilenos, sentios siempre hermanos, prometiéndole trabajar unidos por los interés de su Divino Hijo, de la Iglesia por El fundada y de la santa religión.

Con este deseo en los labios, y mucho más en el corazón, os bendecimos a todos : a Nuestro eminente Legado, que tan dignamente Nos ha representado en tan feliz ocasión; al Episcopado chileno en pleno, a quien corresponde el mérito de esta idea tan oportuna como fecunda ; a la representación oficial del Gobierno, cuya contribuición al mayor esplendor del Congreso tan grande ha sido ; a la ciudad de Concepción, que una vez más ponemos bajo el manto protector de María, que ha sido siempre su refugio seguro ; a todo el amadísimo pueblo chileno y a todos los fieles prensentes o que de cualquier manera oigan Nuestras palabras, que quieren ser palabras de amor, de consuelo y de bendición.

[2] LAS CIEN TRIADAS, *Cancionero castellano del siglo XV,* t. I, n. 303.

[3] Constit. Apost. *Munificentissimus Deus; A. A. S.* vol. XXIII, 1050, pp. 768-769-

III

ALUMNIS SCHOLARUM CATHOLICARUM STATUUM FOEDERATORUM AMERICAE SEPTENTRIONALIS AD SOLLICITATAM CARITATEM ERGA PUEROS INDIGENTES ALIARUM NATIONUM. *

Yes, it is the voice of the Holy Father that you are hearing, Our dear children, your Father from Rome, Who comes again this year to greet you and to give you the little message He has just for you. This year We want to begin by telling you a story. Perhaps some of you read it this morning with the priest at Mass. Long, long ago a young man was riding on horse-back, full-speed along a country road, when suddenly a blinding Hash of light from the sky struck him; he fell to the ground; then he heard a voice, a hidden voice but clear. Saul, Saul, it said, why dost thou perseceute me? And Saul, gazing up from the road, answered : Who art thou, Lord? And the voice replied : I am Jesus whom Saul persecutes.

Our Catholic school-children, We are sure, know who Saul was. He was the great apostle, whom you call Paul, and whose conversion you are commemorating today. Yes, he had to be converted, because he was not always a saint. He was first an enemy of the Church and that very day he was struck from his horse, he was on his way to arrest the Christians of those early years of the Church and have them put into prison. But that was because he did not know: he did not know that when he was persecuting the followers of Christ, he was really persecuting Christ. He was surprised when he heard the voice say: I am Jesus whom Saul is persecuting. He did not know he was persecuting Jesus; but he was. Jesus said so. As soon as Saul knew that, he at once stopped being the harsh enemy and became the ardent lover, lover of Jesus first and then, because he loved the Lord, lover of all his fellow-men. Jesus had suffered and died to make salvation possible for all men, did He not? Paul then wished to live henceforth and work and suffer and die to help all men gain that salvation.

Our dear children, for all your love of Jesus, you will probably not be called on to do the hard things St. Paul was chosen to carry through; but you do want to give proof of your love by making some sacrifice for the good of others. You have the chance right now, by responding generously, as you did in former years, to the appeal of your devoted pastors and bishops. They know what has been happening in many

* **Datus die 25 Ianuarii mensis a. 1951.**

parts of Europe and Asia. They hear the children keeping, and they long to stop their tears. They see them dying before their time; those that can be saved, they see, will be orphans of that earthly love your . mothers and fathers lavish on you. How dreary the earth appears to them! How the dread future prepares to allure them to sin, to hate, to despair! Now don't you hear the hidden voice and clear, speaking to your heart: my child, my child, why dost thou neglect me? Who art thou, Lord, you ask; and the voice replies: I am Jesus whom thou art neglecting in the tortured, abandoned, defenseless children of the world. Oh, once you realize that, if you love Him, you will certainly hurry to help them. Of that We are sure.

But how, you ask. Go to your dear mothers and the Sisters who with infinite patience give their lives to teach you how to become holy Catholics and loyal citizens of your country, and they will tell you how in your own little way you can swell the Bishops' Fund for Children. Perhaps you will give up some sweets and pleasures, so you can fill the mite-boxes more quickly; or even you will do without some comfort and added finery you expected to have so that a shivering child may have at least a warm dress. The season of Lent will soon be coming and its spirit of penance in memory of Christ's passion will urge you to be generous. But above all, We would beg of you to pray, to pray for those needy children and orphaned babies. Can you go to daily Mass during Lent and offer the Holy Sacrifice for them? How many of you will go to Holy Communion each day? Then, when Jesus is your own personal guest within you, you will tell Him how much you love the children throughout the world, especially the innocent child-victims of cruel war, and for your eager love He will send them aid. If you do this, know that you will also be consoling Our paternal heart, that is so heavily oppressed by sorrow and anxiety for the little ones of Christ.

One last word: We are going to give you Our blessing now, Our very special Apostolic Blessing, with this fond hope and prayer, that it will draw down into your souls and the souls of all your loved ones from the Sacred Heart of Jesus, all-burning with love for men, those precious graces that under the protection of your Blessed Mother Mary will keep you free from sin, make you strong in Faith, and courageous to profess that Faith in your conduct always.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

INDIARUM

DECRETUM

DE MUTATIONE NOMINIS **ORDINARIATUUM** IN INDIA

Cum post rerum publicarum mutationem in India recenter effectam, etiam quarundam civitatum nomina mutata sint, earum nempe quae antea vulgo Bezwada, Madura, Trichinopoly, Vizagapatam et Jubbulpore appellabantur, nunc autem respective vocentur Vijayavada, Madhurai, Tiruchirapally, Visakhapatnam et Jabalpur, huic Sacrae Congregationi Christiano Nomini Propagando opportunum visum est Ordinariatuum in supramemoratis civitatibus exsistentium nomina *de Curia* ita commutare, ut haec ipsa cum novissimis denominationibus civilibus apprime congruant. Quapropter Sacra eadem Congregatio, collatis consiliis cum Exc. P. D. Leone Petro Kierkels, Archiepiscopo titulari Salaminensi et in India Internuntio Apostolico, per praesens hoc Decretum statuit ut in posterum :

Dioecesis Betsuadensis appelletur Vijayavadana,

Dioecesis Madurensis appelletur Madhuraiensis,

Dioecesis Trichinopolitana appelletur Tiruchirapolitana,

Dioecesis Vizagapatamensis appelletur Visakhapatnamensis,

Praefectura Apostolica de Jubbulpore appelletur Jabalpurensis.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die vigesima prima mensis Octobris a. D. 1950.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. © S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*.

II

LAOSIENSIS
(THAREENSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS LAOSIENSIS, DEINCEPS ((THAREENSIS)) APPELLABITUR.

Cum territorium Vicariatus Apostolici Laosiensis divisum fuisset ut uova ex provinciis civilibus distr actis erigeretur Praefectura Apostolica, Thakhekensis vocanda, sicut constat ex Decreto hoc ipso die ab hac Sacra Congregatione dato, Sacra eadem Congregatio, in iisdem plenariis Comitiis diei 18 mensis Decembris labentis anni, in quibus de memorata divisione actum est, opportunum duxit et de mandato Ssmi Domini Nostri Pii divina Providentia Papae XII, vigore scilicet facultatum ab eodem Ssmo Domino Nostro sibi specialiter concessarum et per totum annum iubilarem MCML valiturarum, statuit ac decrevit, ut Vicariatus Apostolicus Laosiensis posthac nuncupetur Vicariatus Apostolicus Thareensis, e civitate *Thwré,* in qua residet ipsius Vicariatus Ordinarius.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 21 mensis Decembris anno Domini 1950.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. S.

f Celsus Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

i

DECRETUM

DE SOLEMNI VIGILIA PASCHALI INSTAURANDA

Dominicae Resurrectionis vigiliam, quam « matrem omnium sanctarum vigiliarum » S. Augustinus appellat (sermo 219, PL. 38,1088), maxima solemnitate, inde ab antiquissimis temporibus, celebrare consuevit Ecclesia.

Huius vigiliae celebratio horis peragebatur nocturnis, quae Domini praecedunt Resurrectionem. Temporum vero decursu variisque de causis, eadem celebratio ad horas primum vespertinas, dein postmeridianas, denique ad matutinas sabbati sancti horas anteposita est, diversis simul inductis mutationibus, non sine originalis symbolismi detrimento.

Nostra autem aetate, succrescentibus de antiqua liturgia investigationibus, vivum obortum est desiderium, ut paschalis praesertim vigilia ad primitivum splendorem revocaretur, originali eiusdem vigiliae instaurata sede, ad horas videlicet nocturnas, quae dominicam Resurrectionis antecedunt. Ad huiusmodi instaurationem suadendam, peculiaris quoque accedit ratio pastoralis, de fidelium scilicet concursu fovendo; etenim cum sabbati sancti dies, non amplius, ut olim, festivas habeatur, quamplurimi fideles horis matutinis sacro ritui interesse nequeunt.

His itaque suffulti rationibus, multi locorum Ordinarii, fidelium coetus religiosique viri, supplices ad Sanctam Sedem detulerunt preces, ut ipsa restitutionem antiquae vigiliae paschalis ad horas nocturnas inter sabbatum sanctum et dominicam Resurrectionis indulgere vellet.

Summus autem Pontifex Pius Papa XII, has preces benigne excipiens, pro Sua in re tanti momenti cura et sollicitudine, quaestionem hanc peculiari demandavit virorum in re peritorum Commissioni, qui totam rem diligenti studio et examini subicerent.

Referente denique infrascripto S. Rituum Congregationis Cardinali Pro-Praefecto, Sanctitas Sua Rubricas quae sequuntur, approbare dignata est, pro nocturna vigiliae paschalis celebratione, facultative pro hoc anno de locorum Ordinariorum prudenti iudicio instauranda, et ad experimentum. Rogantur propterea iidem locorum Ordinarii, qui hac facultate usi fuerint, ut de fidelium concursu et pietate, deque successu instauratae vigiliae paschalis S. Rituum Congregationem certiorem facere velint. Vetatur insuper omnibus librorum editoribus ne hunc ritum imprimant, sine Sacrorum Rituum Congregationis expressa licentia.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Die 9 Februarii 1951.

£g C. Card. MICARA, Ep. Veliternus, *Pro-Praefectus*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Selene. *Secretarius*

RUBRICAE SABBATO SANCTO SERVANDAE SI VIGILIA PASCHALIS INSTAURATA PERAGATUR

TITULUS I

DE OFFICIO DIVINO

1. MATUTINUM et LAUDES *in choro non anticipantur de sero, sed dicuntur mane, hora competenti, ut in Breviario romano, praeter sequentia:*

In Laudibus, post antiphonam Christus factus est, *omisso psalmo 50,* Miserere, *statim subiungitur oratio:*

Concede, quaesumus, omnipotens Deus : ut qui Filii tui resurrectionem devota exspectatione prsevenimus ; eiusdem resurrectionis gloriam consequámur. *Et sub silentio concluditur:* Per eundem Dominum.

2. HORAE MINORES *dicuntur, hora competenti, ut Feria V in Coena Domini, sed, finitis psalmis, post ant.* Christus factus est, *omisso psalmo 50,* Miserere, *statim subiungitur oratio, ut supra in Laudibus.*

3. VESPERAE *dicuntur post meridiem, hora competenti, ut in Breviario Feria V in Coena Domini, exceptis iis quae sequuntur: Antiphona 1:* Hodie amictus sum valde, sed cras solvam vincula mea.

Antiphona ad Magnificat: Principes sacerdotum et pharisaei muniérunt sepulcrum, signantes lapidem, cum custodibus.

Repetita antiphona ad Magnificat, et omissis ant. Christus factus est *et psalmo 50,* Miserere, *dicitur oratio ut supra in Laudibus. Et sic terminatur Vesperae.*

4. COMPLETORIUM *dicitur, hora competenti, ut Feria V in Coena Domini, praeter sequentia:*

Omissis antiphona Christus factus est *et psalmo 50,* Miserere, *dicitur oratio consueta* Visita, quaesumus, Dómine, *quae sub silentio concluditur* Per Dominum.

Et sic terminatur Completorium.

TITULUS II
DE VIGILIA PASCHALI

CAPUT I
De benedictione novi ignis

1. ***Hora competenti, ea scilicet quae permittat incipere missam*** *so*-***lemnem vigiliae paschalis circa mediam noctem, tobaleis cooperiuntur*** «2-***taria, sed candelae escstinctae manent usque ad principium missae. Interim excutitur ignis de lapide extra ecclesiam, et ex eo accenduntur carbones.***

2. ***Sacerdos induitur amictu, alba, cingulo, stola, et pluviali violaceo, vel manet sine casula.***

3. ***Adstantibus ministris cum cruce, aqua benedicta et incenso, sive ante portam, sive in aditu ecclesiae, vel intus eam, ubi scilicet populus ritum sacrum melius sequi possit, sacerdos benedicit novum ignem, dicens*** Dominus vobiscum, ***et primam ex tribus orationibus, quae in missali reperiuntur. Deinde, ignem ter aspergit nihil dicens.***

4. ***Acolythus, assumens de carbonibus benedictis, ponit in thuribulo; sacerdos vero de navicula ponit incensum in thuribulo, benedicens illud more solito, ignemque ter adolet incenso.***

CAPUT II
De benedictione cerei paschalis

5. ***Novo igne benedicto, acolythus portat cereum paschalem in medium, ante sacerdotem, qui cum stylo, inter extrema puncta ad insertionem gra***-*viorum* ***incensi parata incidit crucem. Deinde facit super eam litteram graecam Alpha, subtus vero litteram Omega, et inter brachia crucis quattuor numeros exprimentes annum curr entern, interim dicens:***

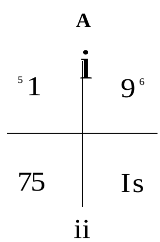
1) Christus heri et hodie ***(incidit hastam erectam),***
2) Principium et Finis ***(incidit hastam transversalem),***
3) Alpha ***(incidit supra hastam erectam litteram A),***
4) et Omega ***(incidit subtus hastam erectam litteram*** £2).

5) Ipsius sunt témpora *(incidit primum numerum anni currentis in angulo sinistro superiore crucis)*

6) et saecula *(incidit secundum numerum anni currentis in angulo dextro superiore crucis).*

7) Ipsi gloria et imperium *(incidit tertium numerum anni currentis in angulo sinistro inferiore crucis)*

8) per universa aeternitatis saecula. Amen *(incidit quartum numerum anni currentis in angulo dextro inferiore crucis).*



8. *Incisione crucis et aliorum signorum peracta, diaconus praebet sacerdoti grana incensi, quae, si non sunt benedicta, celebrans ter aspergit et ter adolet incenso, nihil dicens. Deinde infigit quinque grana in loca ad hoc praeparata, interim dicens:*

1) Per sua sancta vulnera
2) gloriósa I
3) custodiat 4 2 5
4) et conservet nos
ó
5) Christus Dominus. Amen.

7. *Tum diaconus porrigit sacerdoti parvam candelam, de novo igne accensam, cum qua cereum accendit, dicens:*

Lumen Christi gloriose resurgéntis
Díssipet ténebras cordis et mentis.

8. *Mox sacerdos benedicit cereum accensum, dicens:*

Dominus vobiscum.

Oremus. Veniat, quaesumus, omnipotens Deus, super hunc incénsum céreum larga tuae benedictionis infusio : et hunc nocturnum splendorem invisibilis regenerátor accènde : ut non solum sacrificium, quod hac nocte litatum est, arcana luminis tui admixtióne refúlgeat ; sed in quocumque loco ex huius sanctificationis mysterio aliquid fuerit deporta-

tum, expulsa diabolica} fraudis nequitia, virtus tuae maiestatis assistat. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

9. *Interim omnia luminaria ecclesiae exstinguuntur, ut de igne benedicto postmodum accendantur.*

CAPUT III

De solemni processione et de praeconio paschali

10. *Tum diaconus, indutus dalmatica albi coloris, accipit cereum paschalem accensum, et ordinatur processio : praecedit thuriferarius, sequitur subdiaconus cum cruce, diaconus cum cereo accenso, post eum statim celebrans, deinde clerus per ordinem et populus.*

11. *Cum diaconus ingressus est ecclesiam, elevans cereum benedictum, stans erectus, cantat solus:* Lumen Christi, *cui omnes alii, genuflectentes versus cereum benedictum., respondent:* Deo gratias. *Sacerdos vero de cereo benedicto propriam candelam accendit.*

Procedens ad medium ecclesiae, ibi eodem modo diaconus altius cantat: Lumen Christi, *cui omnes, ut supra, genuflectentes, respondent:* Deo gratias. *Et de cereo benedicto accenduntur candelae cleri.*

Tertio procedens ante altare, in medio chori, rursum adhuc altius cantat: Lumen Christi, *cui tertio omnes, ut supra, genuflectentes, respondent:* Deo gratias. *Et accenduntur ex cereo benedicto candelae populi, et luminaria ecclesiae.*

12. *Tunc sacerdos vadit ad, locum suum in choro, in cornu epistolae; subdiaconus cum cruce stat a latere evangelii; clerus locum suum occupat in scamnis.*

Diaconus deponit cereum paschalem in medio chori, supra parvum bustentaculum, et, accipiens librum, petit a celebrante benedictionem, ut in missali.

Postea vadit ad legile, strato albo coopertum, et ponit super eo librum, et incensat; deinde, circumiens cereum paschalem, etiam illum iterato thuriflcat.

Tunc sur gentibus omnibus, et stantibus, ut fit ad evangelium, diaconus cantat praeconium paschale.

13. *Praeconium paschale canitur ut in missali, sed textui de Imperatore Romano substituitur sequens:* Réspice etiam ad eos, qui nos in po-

testate regunt, et ineffàbili pietatis et misericordiae tuae munere, dirige cogitationes eorum ad iustitiam et pacem, ut de terréna operositate ad caelestem patriam perveniant cum omni populo tuo. Per eundem.

CAPUT IV

De lectionibus

14. *Post praeconium paschale, diaconus, depositis albis, sumit violacea paramenta, et vadit ad celebrantem.*

15. *Postea leguntur lectiones, sine titulo, nec in earum fine respondetur* Deo gratias. *Leguntur vero a lector e, in medio chori, ante cereum benedictum. Celebrans et ministri, clerus et populus, sedentes auscultant.*

16. *In fine lectionis, vel post canticum, dicuntur orationes, hoc modo: omnes surgunt, sacerdos dicit* Oremus, *diaconus* Flectámus génua, *et omnes, flexis genibus, per aliquod temporis spatium in silentio orant; dicto a subdiacono* Levate, *omnes surgunt, et sacerdos dicit orationem.*

17. *Ex duodecim lectionibus, in missali romano propositis, leguntur prima cum sua oratione, quarta, octava et undecima cum suis canticis et orationibus.*

CAPUT V

De prima parte litaniarum

18. *Expletis lectionibus, a duobus cantoribus cantantur litamiae sanctorum, ut in missali, usque ad invocationem* Propitius esto, *omnibus genufiectentibus et respondentibus, quin tamen duplicentur.*

19. *fii ecclesia habet fontem baptismalem, ritus prosequitur ut infra Gap. VI; secus vero ut infra Cap. VII.*

CAPUT VI

De benedictione aquae baptismalis

20. *Dum cantantur litaniae sanctorum in medio chori; ante cereum benedictum, in conspectu fidelium, praeparatur vas aquae baptismalis benedicendas, et cetera omnia quae ad benedictionem requiruntur.*

21. *Benedictio aquae baptismalis fit ut in Missali romano, omisso cantico* Sicut cervus, *eum sua oratione, incipiendo absolute cum* f. Dominus vobiscum, *et oratione* Omnipotens sempiterne Deus, adésto.

22. *Sicubi vero baptisterium exstat ab ecclesia separatum, et antiqua consuetudo postulat, ut benedictio aquae baptismalis in ipso baptisterio peragatur, tunc sacerdos, praecedente cruce, cum candelabris, et cereo benedicto accenso, descendit cum clero et ministris paratis ad Fontem; et interim cantatur canticum* Sicut cervus *cum sua oratione.*

23. *Absoluta benedictione Fontis, clerus in silentio redit in ecclesiam, et inchoatur prima pars litaniarum.*

CAPUT VII

De renovatione promissionum baptismatis

24. *Completa benedictione aquae baptismalis, vel, ubi haec locum non habet, post absolutam primam partem litaniarum, proceditur ad renovationem promissionum baptismatis.*

^.*Imposito thure, et facta incensatione cerei, sacerdos stans ante illum, in medio chori, vel ex ambone seu pulpito, incipit, ut sequitur:*

Hac sacratissima nocte, Fratres carissimi, sancta Mater Ecclesia, recolens Domini nostri Jesu Christi mortem et sepulturam, eum redamando vigilat ; et exspectans eiusdem gloriosam resurrectionem, Letabunda gaudet.

Quoniam vero, ut docet Apostolus, consepúlti sumus cum Christo per baptismum in mortem, quomodo Christus resurrexit a mortuis, ita et nos in novitate vitae oportet ambulare ; scientes, veterem hominem nostrum simul cum Christo crucifixum esse, ut ultra non serviamus peccato. Existimémus ergo nos mortuos quidem esse peccato, viventes autem Deo, in Christo Jesu Dómino nostro.

Quapropter, Fratres carissimi, quadragesimali exercitatione absoluta, sancti baptismatis promissiones renovémus, quibus olim Sátanae et operibus eius, sicut et mundo, qui inimicus est Dei, abrenuntiávimus, et Deo in sancta Ecclesia catholica fideliter servire promísimus.

Itaque :

Sacerdos: Abrenuntiátis Satanam?
Populus : Abrenuntiamus.
Sacerdos: Et ómnibus operibus eius?
Populus: Abrenuntiámus.

Sacerdos: Et ómnibus pompis eius?

Populus: Abrenuntiámus.

Sacerdos: Oréditis in Deum, Patrem omnipotentem, Creatorem caeli et terras?

Populus: Credimus.

Sacerdos: Créditis in Jesum Christum, Filium eius unicum, Dominum nostrum, natum et passum?

Populus: Credimus.

Sacerdos: Créditis et in Spiritum Sanctum, sanctam Ecclesiam catholicam, sanctorum communionem, remissionem peccatorum, carnis resurrectionem, et vitam aeternam?

Populus: Credimus.

Sacerdos: Nunc autem una simul Deum precemur, sicut Dominus noster Jesus Christus orare nos docuit :

Populus: Pater noster...

Sacerdos: Et Deus omnipotens, Pater Domini nostri Jesu Christi, qui nos regenerávit ex aqua et Spiritu Sancto, quique nobis dedit remissionem peccatorum, ipse nos custodiat gratia sua in eodem Christo Jesu Dómino nostro in vitam aeternam.

Populus: Amen.

26. *Ubi vero in libro rituali rite approbato, ad conferendum sacramentum baptismatis, usus partialis linguae vernaculae permittitur, ibi textus recensiti sub n. 25, in eadem lingua vernacula recitari possunt.*

CAPUT VIII

De altera parte litaniarum

27. *Renovatione promissionum baptismatis peracta, cantores incipiunt alteram partem litaniarum, inde ab invocatione* Propitius esto, *usque ad finem, omnibus genufiectentibus et respondentibus.*

Si vero in hac sacra vigilia paschali sacri Ordines conferantur, consueta ordinandorum prostratio et benedictio peragetur, dum haec altera pars litaniarum decantatur.

28. *Sacerdos vero et ministri, accedentes ad sacristiam, induuntur paramentis albi coloris pro missa solemniter celebranda.*

29. *Interim cereus paschalis reponitur in candelabrum suum, in cornu evangelii, et altare paratur pro missa solemni, cum luminaribus accensis et floribus.*

TITULUS III

DE MISSA SOLEMNI VIGILIAE PASCHALIS

1. *Missa solemnis vigiliae paschalis celebratur ut in missali romano, exceptis his quae sequuntur. In fine litaniarum, cantores solemniter incipiunt* Kyrie eleison, *ut in missa moris est. Interim sacerdos cum ministris, in paramentis albis, accedit ad altare, et, omissis psalmo* Judica me, Deus, *ac confessione, ascendens, osculatur illud in medio, et incensat more solito.*

2. *Finitis a choro* Kyrie eleison, *sacerdos incipit solemniter* Gloria in excelsis, *et pulsantur campanae.*

3. *Post sumptionem sacramenti, chorus cantat et sacerdos legit, more solito, versum pro Communione, qui erit:* Vespere autem sábbati, quae lucéscit in prima sábbati, venit María Magdaléne, et altera Maria, videre sepulcrum, alleluja.

4. *Postea celebrans dicit, more solito,* Dominus vobiscum, *et Postcommunionem, quae erit* Spiritum nobis, Dómine, *ut in missali.*

5. *Deinde sacerdos dicit* Dominus vobiscum, *et diaconus, vertens se ad populum, cantat* Ite, missa est, alleluja, alleluja. *Celebrans vero, dicto* Placeat tibi, sancta Trinitas, *dat benedictionem, more solito, et omisso ultimo evangelio, omnes revertuntur in sacristiam.*

6. *Sacerdos, celebraturus missam Dominicae Resurrectionis, in missa vigiliae paschalis, sumpto dimno sanguine, non purificat neque abstergit calicem, sed eum ponit super corporale, et palla tegit; dein, iunctis manibus, dicit in medio altaris* Quod ore sumpsimus, *et subinde in vase cum aqua parato digitos abluit, dicens* Corpus tuum, Dómine, *et abstergit. Hisce peractis, calicem super corporale adhuc manentem, deducta palla, iterum disponit et cooperit, uti moris est, scilicet primum purificatorio linteo, deinde patena, cum hostia consecranda et palla, ac demum velo.*

7. Ad offertorium missae Dominicae Resurrectionis deveniens, sacerdos, qui missam vigiliae jjaschalis celebraverat, ablato velo de calice, hunc parumper versus cornu epistolae collocat, sed non extra corporale; facta hostiae oblatione, non abstergit calicem purificatorio, sed eum leviter elevans, vinumque et aquam eidem caute infundit, ipsumque calicem, nullatenus ab intus abstersum, more solito offert.

II

ROMANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS PII PAPAE X

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur

Melliflmis Doctor S. Victorem laudibus efferens : « Gaudete in Domino, scribit, qui inter continua suae pietatis beneficia indulsit hominem mundo, cuius multi salvarentur exemplo. Iterum, dico, gaudete, quod factus de medio appropiavit Deo, ut multo plures eius intercessione salventur... In terris visus est, ut esset exemplo : in caelum leva tus est, ut sit patrocinio. Hic informat ad vitam ; illic invitat ad gloriam : factus est mediator ad regnum, qui fuit incitator ad opus... Ascendit cum immensa supellectili meritorum, clarus triumphis, miraculis gloriosus » (Sermo 2. de S. Victore, Ed. Lugdun., 1530, f. 47, c. 2).

Quae verba mire Venerabili Pio X aptantur, hic enim cum immensa meritorum supellectili clarus triumphis, in caelum ascendit, modo miraculis gloriosus coruscat.

Et sane ; in variis ecclesiasticae hierarchiae gradibus usque ad Summum Pontificatum, admiranda praebuit virtutum omnium exempla, quibus immensam meritorum supellectilem sibi comparavit, uti, Summo approbante Pontifice, per Sacrae huius Congregationis decretum, die 3 Septembris elapsi anni latum, recognitum est.

Ulterius Venerabilis Pius non modo est clarus triumphis, sed miraculis quoque gloriosus. Plures enim gratias, eodem intercedente, concedere, immo vera miracula operari dignatus est Deus, ex quibus causae actores duo huic Sacrae Congregationi exhibuerunt, quae severe perpensa et approbata, Summi Pontificis auctoritate per hoc decretum hodie promulgantur.

I. Soror Maria Francisca Deperras, in saeculo Maria Iulia Paulina, 69 annos nata, Septembri mense anni 1928 osteosarcomate sinistri femoris fuit attacta, cum metastasi ad respondentem iliacam regionem, uti duo medici a cura concorditer edixerunt, qui pariter sub fine Novembris, audito quoque consilio tertii chirurgi, impossibilem esse chirurgicam actionem dixerunt, mortemque intra paucas hebdomadas eventuram ; ideoque, utpote inutilem, infirmae curam reliquerunt. Tum appo-

sita de reliquiis Ven. Pii X infirmae corpori particula, ferventes effusae fuerunt preces, eius intercessionem implorantes.

Die 7 Decembris eiusdem anni Soror perfecte sanata est, depulsis mali moris tumore, anchilosi ceterisque morbi adiunctis. Sanationis perseverantiam duo periti physici octo post annos confirmaverunt.

, Medicum huius Congregationis Collegium plene cum medentibus convenit, atque cum his supra naturae vires sanationem agnoscit.

II. Nec minus evidenter miraculum renidet in sanatione Sororis Benedictae, in saeculo Constantiae De Maria. Haec Septembri mense anno 1936, quum in aetate esset trium annorum supra quadraginta, dolore cepit cruciari in sinistra abdominis parte, in qua tumor est inventus mali moris, qui eousque increvit, ut eius dimetiens linea decem centimetra attingeret. Chirurgico ferro subici noluit infirma, quae in peius ruebat adeo ut mors ineluctabilis esset proxime eventura.

Incassum cedentibus medicis subsidiis, Sorores ferventes preces per novem dies effundere, die 24 Februarii anno 1938, coeperunt pro aegrae sanatione, per Venerabilis Dei Servi Pii Papae X intercessionem, de cuius reliquiis particulam Benedicta saepe super dolentem partem apponebat. Nocte inter diem 26 et 27 eiusdem mensis, haec placido somno correpta est. Expergefacta sanatam perfecte se sensit. Ingens enim tumor evanuerat cum omnibus letalis morbi adiunctis. Soror e lecto surgit, in commune sacellum descendit, per tres horae quadrantes genuflexa permanet, profunde se inclinat, immo statim ostiariae munus resumit. In recuperata valetudine feliciter perseveravit, uti constat ex physicorum peritorum attestatione qui eam inspectioni subiecierunt Novembri mense anno 1945. Anno elapso, nova inspectio facta est ab medente, qui optimam valetudinem Sororis plene confirmat.

Periti ex ofiicio nostramque medicum Collegium cum medente unanimi sententia mali moris tumorem fuisse edicunt, in letalem quoque prognosim concedunt, atque supra naturae vires sanationem contigisse affirmant.

Super utraque sanatione Apostolica auctoritate in Curiis Episcopalibus, Sancti Claudii anno 1946 pro prima sanatione, Cuneensi a. 1945 pro altera, constructi sunt processus.

De utraque hac mira sanatione medicum S. R. C. Collegium die 21 Martii anno elapso disceptavit, dein Rmi Cardinales et Consultores die 24 Octobris, in Praeparatoria Congregatione; in Generali denique coram Ssmo D. N. Pio Papa XII, in qua subscriptus Cardinalis, Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefectus causaeque Ponens, die 30 Ianuarii anni huius, dubium proposuit : *An et de quibus miraculis constet*

in casu et ad effectum de quo agitur. Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suam quisque protulit sententiam. Beatissimus vero Pater suffragiis auscultatis, Suam sententiam edere ad hunc usque diem distulit, divinum interim lumen imploraturus.

Subscripto itaque Cardinali S. R. C. Pro-Praefecto ac Causae Po-: nente, R. P. Salvatore Natucci, generali Fidei Promotore, meque Secretario accitis, sacrosancto Missae Sacrificio religiose litato, edixit : *Constare de instantánea perfectaque sanatione cum Sororis Mariae Franciscas Deperras ab osteosarcomate sinistri femoris, tum Mariae Benedictae De Maria a maligno tumore in sinistra inferioris abdominis parte.*

Hoc autem decretum rite promulgari et in acta Sacrae Rituum Con gregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Februarii a. D. 1951.

ꝏB C. Card. MICARA, *Ep. V eli fern., Pro-Praefectus*

L. $ S.

f A. Carinci, Archiep. Selene, *Secretarius*

III

TUNQUINEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVORUM DEI IOSEPHI MARIAE DIAZ SANJURJO, O. P., EPISCOPI ET VICARII AP. TUNQUINI CENTR., MELCHIORIS GARCIA SAMPEDRO, O. P., EPISCOPI TRICOMIEN., IN EODEM VICARIATU SUCCESSORIS ET SOCIORUM IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTEREMPTORUM.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio ei causa martyrii, nec non de signis seu miraculis in casu et ad effectum de quo agitur.

Dominus noster Iesus Christus, ut humani generis redemptionem operaretur, venit in mundum factus homo et *in sanguine suo redemit nos Deo* (Ap., 5, 9), *delens quod adversus nos erat chirograplium decreti, quod erat contrarium nobis... affigens illud cruci* (Col., 2, 14), in qua occisus quidem fuit, sed triumphavit occisus, uti dixerat : *Et ego si exaltatus fuero a terra omnia U-aliam ad meipsum* (Io., 12, 32).

Iamvero quoniam Ecclesia divini Redemptoris personam induit eiusque prosequitur operam, parem cum ipso subire debet condicionem.

Quod ipse Dominus aperte prophetavit, dicens : *Si me persecuti sunt, et vos persequentur* (Io., 15, 20), quod facto evidenter comprobatum est. Ecclesia enim, ab initio ad nostra usque tempora, semper persecutiones est passa, ast victrix semper triumphat novoque robore virescit. « Morte enim martyrum, ut scribit S. Ambrosius, religio defensa, cumulata fides, Ecclesia roborata est : vicerunt mortui, vieti persecutores sunt » (De exc. Satyri, P. L., 16, 1384).

Immanis fuit persecutio, quam Tunquinensis Ecclesia in duobus Apostolicis Vicariatibus, Ordinis Praedicatorum curae commissis, sub rege Tu Due, ab anno 1856 ad annum 1862 mirabili fortitudine sustinuit. Tunc enim plura Christianorum milia, divina virtute roborati, mortem potius subire parati, quam a fide desciscere, atrociter necati sunt. Ex his die 15 Aprilis anno 1906 duo Vicarii Apostolici aliique a Ven. Pio X Beatorum fastis ascripti sunt. Aliorum mille ducentorum septuaginta octo, die 14 Novembris 1917, causa apud sacram hanc Congregationem fuit introducta. Verum cum impossibilis sit una omnium et singulorum pugilum iuridica pertractatio, actores prudenter ex his (quorum causa introducta est et Apostolicus processus adornatus), viginti quinque tantum interim selegerunt de quorum martyrio apud sacram hanc Congregationem causa esset pertractanda. Hi sunt : 1. Iosephus Maria Diaz Sanjurjo, O.P., Episcopus Plataearum, Vic. Apost. Tunq. Centralis; 2. Melchior García Sampedro, O. P. Episcopus Tricomiensis, Vic. Apost. Tunq. Centralis; 3. Dominicus Ninh; 4. Laurentius Ngôn, paterfamilias; 5. Dominicus An-Khâm, paterfamilias ; 6. Lucas Cai-Thin, paterfamilias; 7. Iosephus Cai-Tà, paterfamilias; 8. Dominicus Mao, paterfamilias; 9. Vincentius Tuong; 10. Dominicus Nguyên ; 11. Andreas Tuóng ; 12. Dominicus N hi ; 13. Petrus Da; 14. Iosephus Tuân ; 15. Petrus Dúng; 16. Petrus Thuân; 17. Vincentius Duong, paterfamilias; 18. Dominicus Toai; 19. Dominicus Huyên, paterfamilias; 20. Dominicus Mâu, sacerdos O. P. ; 21. Iosephus Tuân, sacerdos O. P. ; 22. Iosephus Tue ; 23. Dominicus Câm, sacerdos III Ord. Praed. ; 24. Thomas Khuông, sacerdos III Ord. Praed. ; 25 Paulus Doung.

Hi vigintiquinque secundum, post iam beatificatione honestatos, Tunqumensium martyrum constituunt gloriosum agmen.

Morali certitudine nullimode dubitari de testium veracitate potest, etiam quia eorum testimonia cum documentis concordant.

Evidenter formale martyrium ex parte tyranni constat ex actis eiusque decretis. Historice certo scimus Tu Due catholicam religionem ardenter odisse. Aliqualis politicus finis non videtur negandus quod ad exteros, sed verus princepsque fuit religionis odium. Ipse enim prohi-

buerat sub capitali poena omnibus Europaeis missionalibus catholicam religionem praedicare ; omnem sacram supellectilem comburi, Ecclesias, presbyteria ac religiosorum conventus deleri iusserat : ex his aliisque adiunctis evidenter eruitur odium regis Tu Due contra christianos in genere et Episcopos, sacerdotes et religiosos in specie.

Ad subditos quod attinet nullus politicus finis potest praetendi, quia si ipsi fidem catholicam abiurassent illico salvi facti fuissent. Ulterius ex actis constat fere omnibus propositum fuisse crucem conculcare, uti conditionem sine qua mortem evadere non potuissent.

Quae omnia diligenti studio in Antepraeparatoria Congregatione coram Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente, die 3 Maii anno 1949 habita, perpensa sunt ; cui die 21 Februarii elapsi anni Praeparatoria successit : demum die 30 Ianuarii anni huius, Generalis coram Ssmo D. N. Pio Papa XII habita est, in qua idem Cardinalis Ponens dubium disceptandum posuit : *An constet de martyrio et causa martyrii, nec non de signis seu miraculis in casu et ad effectum, de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores suum suffragium dederunt. Beatissimus vero Pater supremam sententiam ferre ad hanc distulit diem.

Accitis itaque ad Se Rmis Cardinalibus Alexandro Verde Causae Ponente seu Relatore, atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, R. P. Salvatore Natucci, generali Promotore Fidei meque Secretario, divina hostia sancte litata edixit : *Ita evidenter constare de martyrio et causa mortyrii Iosephi Mariae Diaz Sanjurjo et Melchioris García Sampedro Episcoporum et aliorum viginti trium Sociorum, ut, concessa a signis seu miraculis omnique alia opportuna et necessaria dispensatione, procedi possit ad ulteriora.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Februarii a. D. 1951.

83 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

NANCEIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (BELLAMY-PICAUDÉ)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dominae Genovephae Picaudé, conventae in causa de qua supra, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede tribunalis S. Romanae Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 30 Aprilis 1951 hora meridiana, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Genovephae Picaudé curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Boleslaus Filipiak, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 12 Februarii 1951.

O. Bejan, *Notarius.*

Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Geneviève Pica u dé, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Bote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 30 avril 1951, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le casf

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Geneviève Picaudé devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

29 dicembre 1950. L'IUmo e Revmo Monsig. Antonazzi Giovanni; ***Pro-Segretario dell'Economia della Sacra Congregazione de Propaganda Fide.***

1 gennaio 1951. L'Illmo e Revmo Monsig. Guerri Sergio, ***Segretario della Commissione Cardinalizia per VAmministrazione dei Beni della Santa Sede.***

2 » » L'IUmo e Revmo Monsig. Galletti Domenico, ***Sotto-Segretario Aggiunto della Sacra Congregazione del Concilio.***

11 » » L'Illmo e Revino Monsig. Martini Marco, ***Sotto-Datario di Sua Santità.***

22 » » Il Revmo Don Arnoldo Van Lantschoot, dell'Ordine dei Premostratensi, ***Vice-Prefetto della Biblioteca Apostolica Vaticana.***

26 » » L'Illmo e Revmo Monsig. Caprio Giuseppe, ***Consultore della Sacra Congregazione de Propaganda Fide.***

30 » » I Revmi Padri Gemelli Agostino, dell'Ordine dei Frati Minori, e Bidagor Raimondo, della Compagnia di Gesù, ***Consultori della Sacra Congregazione della Disciplina dei Sacramenti.***

16 febbraio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, ***Segretario della Sacra Congregazione del Sant'Offizio,*** conservando la Prefettura della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.

19 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Presidente della Pontificia Opera per la Preservazione della Fede e per la provvista di nuove Chiese in Roma.***

20 » » L'Eiño e Revino Signor Cardinale Micara Clemente, ***Mem ì>ro della Sacra Congregazione del Sant****'uffizio.*

An. et vol. 31 Martii 1951 (Ser. II, t. XVIII) - N. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

DE PINGLIANG (PIMLIAMENSIS)

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE PINGLIANG IN DIOECESIM ERIGITUR, PIMLIAMENSEM NOMINE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Indefesso constantique Evangelii Praeconum labore talia in Praefectura Apostolica de Pingliang in Sinis quoad catholicam religionem et missionalia opera, Deo favente, suscepta sunt incrementa, ut digna Praefectura illa aestimata sit, quae ad dioecesis gradum et dignitatem extolli queat. Venerabiles itaque Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacro Consilio a Fide Propaganda praepositi, attento venerabilis Fratris Antonii Riberi, Archiepiscopi titularis Darensis, in Sinis Internuntii Apostolici, favorabili voto, peculiaribus utentes facultatibus, sibi a Nobis concessis et per totum hunc iubilarem annum valituris, omnibus mature perpensis, annuendum esse censuerunt enixis dilecti filii Ministri Generalis Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum, cuius sodalibus Praefectura illa concredita est, precibus, quibus petebatur praelaudatae Praefecturae de Pingliang in dioecesim erectio. In generalibus igitur comitiis die decima nona huius mensis habitis Praefecturam Apo-

stolicam de Pingliang, iisdem ac antea servatis finibus, in dioecesim evexerunt, ab ipsa urbe principe vulgo *Pingliang,* Pimliamensis nomine appellandam, atque curis servandam Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum sodalium, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum. Novam hanc dioecesim suffraganeam constituerunt metropolitanae Ecclesiae Lanceuvensi; Episcopi vero sedem in eadem urbe principe vulgo *Pingliang* fixerunt, quae proinde ad civitatis episcopalis gradum evehitur ; Antistitis autem cathedram in ecclesia inibi exstante collocaverant, interim procathedra]is munere fungente. Indulserunt insuper, attentis locorum et huius temporis adiunctis, ut pro Canonicorum Capitulo dioecesani consultores ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Ad novae porro dioecesis stabilitatem tuto firmiterque procurandam ut parvum saltem seminarium pro iuvenibus in spem Ecclesiae instituendis quamprimum erigatur et continuo habeatur praeceperunt. Episcopalem mensam constituent, praeter fidelium oblationes et Curiae emolumenta, bona omnia quae usque nunc ad Praefecturam pertinebant. Nos vero omnia, uti supra a S. Congregatione de Propaganda Fide statuta et decreta, auctoritate Nostra apostolica rata habemus et confirmamus ac proinde novam dioecesim Pimliamensem harum Litterarum vi erectam et constitutam decernimus et declaramus. Novae igitur huic Cathedrali Ecclesiae eiusque pro tempore Episcopis Pimliamensibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores, insignia et gratias, quibus ceterae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri obstringuntur. Quod autem attinet ad eiusdem dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Ad omnia autem quae hisce Litteris disposita et constituta sunt exsecutioni mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Sinis Internuntium Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu Internuntiaturae praesit, deputamus eique necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad S. Congregationem de Propaganda Fide quam primum transmittendi. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides quae hisce praesentibus ostensis haberetur. Praesentes vero Litteras firmas, validas et

efficaces fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Nemini ergo hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, confirmationis, concessionis, delegationis, derogationis, et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima quarta Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
8. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

hoco **£& Plumbi**

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. SO. - **Al. Trussardi.**

II

CHANGANACHERENSIS (PALAIENSIS)

A CHANGANACHERENSIS DIOECESIS RITUS SYRO-MALABARICI TERRITORIO PARS SEIUNG ITUR, QUAE IN NOVAM DIOECESIM, PAIAIENSEM NOMINE, ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo Ecclesiarum circumscriptiones christifidelium necessitatibus eorumque maiori spirituali bono aptius respondeant, convenit ut ex avulso ab amplioribus dioecesibus territorio novae erigantur cathedrales Ecclesiae, aliorum vigilantium Pastorum regimini tradendae. Quod quidem perpendentes venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacrae Congregationi pro Ecclesia Orientali praepositi, considerantes Changanacherensem dioecesim syro-malabaricam, quae, ex quo fel. rec. Pius

Undecimus, Antecessor Noster, optime Fidelium Syro-Malabarensium regimini consulens, Apostolicis sub plumbo Litteris *Romani Pontifices,* die vicesima prima Decembris mensis, anno millesimo nongentesimo vicesimo tertio datis, ad Ecclesiae Cathedralis gradum et dignitatem evexit, praeclaros, quoad praecipue sacerdotum utriusque cleri et ecclesiarum numerum atque ecclesiasticarum institutionum momentum, assecuta est progressus, tam territorii amplitudine et fidelium frequentia redundare, ut ab uno vel vigilantissimo Praesule vix regi queat, favorabilius exceptis votis venerabilis Fratris Leonis Petri Kierkels, Archiepiscopi titularis Salaminensis et in India Internuntii Apostolici, memoratae Changanacherensis dioecesis territorium dismenbrare censuerunt et avulsam partem in novam erigere dioecesim, alterius sollertis Pastoris curis concredendam. Nos vero, audito venerabili Fratre S. Congregationis pro Ecclesia Orientali Adsessore, omnibus mature perpensis ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a dioecesi Changanaeherensi territorium seiungimus, quinque vicariatus foraneos complectens, videlicet : *Palai, Muttuchira, Kuravilangatt, Anacallu* et *Uamapuram;* quod quidem territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, cui nomen erit *Palaiensis,* et fines iidem erunt ac limites dictorum vicariatuum ; eam autem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Ernakulamensi eiusque pro tempore Episcopi metropolitico Archiepiscopi Ernakulamensis iuri subiicientur. Novae huius dioecesis episcopalem sedem in *Palai* urbe Agimus, quam proinde ad episcopalis sedis gradum evehimus ; Episcopi vero cathedram in templo, Deo in honorem S. Thomae Apostoli dicata, in eadem urbe exstante, Agimus, titulo interim pro-cathedrali, donec aliter provideatur. Cathedrali huic Ecclesiae et pro tempore Episcopis Palaiensibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores, insignia et gratias, quibus ceterae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites fruuntur; eosque iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur, iuxta iuris communis praescripta et legitimas Ecclesiae Syro-Malabaricae consuetudines. Mensae porro episcopalis dotem constituent tum temporalia bona dioecesana, quae aequo iure suae cuique dioecesi tribuentur, tum oblationes quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis erecta est, praeberi solent nec non Curiae episcopalis emolumenta.

Quod autem ad clericos, fideles et catholici nominis res, intra novae dioecesis fines extantes, spectat, decernimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, die, mense et anno districte definitis, eo ipso sub Ordinarii Palaiensis iurisdictione tam in spiritua-

libus quam in temporalibus legitime maneant ; et, quod ad clerum peculiariter spectat, clerici eo ipso Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Quod autem attinet ad novae huius dioecesis regimen et administrationem, ad Administratoris, sede vacante, electionem, ad iuvenum, qui in sortem Domini vocati sint, institutionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones et legitimae consuetudines Ecclesiae Syro-Malabaricae statuunt ac praescribunt. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, exsecutioni mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in India Internuntium Apostolicum, vel eum, qui Apostolicae Internuntiaturae exsecutionis tempore praesit, deputamus eique necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus facimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar ad S. Congregationem pro Ecclesia Orientali quamprimum transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus, universalibus Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario

attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum ex Arce Gandulphi, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima quinta Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI EUGENIUS Card. TI S SER ANT

S. Collegii Decanus *8. C. pro Eccl. Orient, a Secretis*

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco £& Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol LXXX, n. 9. - **A. Liberati.**

III

KAOHSUNGrENSIS
(TAICHUNGENSIS)

A PRAEFECTURAE APOSTOLICAE KAOHSUNGENSIS TERRITORIO PARS SEIUNGITUR, QUAE IN NOVAM PRAEFECTURAM APOSTOLICAM, TAICHUNGENSEM NOMINE, ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ut catholicae fidei in Insula Formósa prolatandae facilius et fructuosius prospici possit, perutile visum est Praefecturam Apostolicam Kaohsungensem, iampridem Insulae Formosae nuncupatam, iamque Litteris Apostolicis a Nobis die triginta Decembris mensis superiore anno datis territorio imminutam ad novam Praefecturam Apostolicam Taipehensem erigendam, iterum dismembrare aliamque Praefecturam constituere aliis Evangelii Praeconibus concredendam. Venerabiles itaque Fratres Nostri Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositi, attento favorabili voto venerabilis Fratris Antonii Riberi, Archiepiscopi titularis Darensis et in Sinis Internuntii Apostolici, facultate utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum concessa, a Praefectura illa Apostolica Kaohsungensi civilem provinciam *Taiohungensem* distrahere et hanc in novam erigere Praefecturam Apostolicam, Tai-

chungensem nomine, erigendam decreverunt, et dilectis Filiis Societatis de Maryknoll pro Missionibus exteris concredendam. Quam Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, Nobis a dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinale eiusdem S. Congregationis Praefecto bac ipsa die relatam, apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ratam habentes, harum Litterarum vi confirmamus et idcirco Praefecturam Apostolicam uti supra erectam et constitutam declaramus et decernimus, eamque praefatae Societatis de Maryknoll sodalibus, ad Apostolicae tamen Sedis beneplacitum, concredimus. Novae autem huic Praefecturae Apostolicae Taichungensi et eius Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent; hosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, confirmationis, commissionis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum ex Arce Gandulphi, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die decima Augusti mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
8. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Vincentius Bianchi Cagliesi, *Proton. Apost.*

Loco £ß Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 22. - **A. Liberati.**

IV

ZAMBOANGENSIS
(COTABATENSIS ET SULUENSIS)

DIOECESIS ZAMBOANGENSIS TERRITORIUM DISMEMBRATUR ET NOVA ERIGITUR PRAELATURA ((NULLIUS)), COTABATENSIS ET SULUENSIS NUNCUPANDA.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM ^QEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quidquid in christifidelium bonum et ad eorum regimen facilius reddendum cedere valeat, Apostolica Sedes praestare suescit, ecclesiasticas circumscriptiones iuxta locorum adiuncta aliquando immutando. De venerabilium itaque Fratrum. Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, Iubenti animo annuendum censuimus venerabilis Fratris Aegidii Vagnozzi, Archiepiscopi titularis Myrensis et in Insulis Philippinis Delegati Apostolici, precibus, quibus postulavit ut a Zamboangensis dioecesis territorio civiles provincias *Catabato* et *Bulù* seiungantur ad novam ibi Praelaturam *nullius dioeceseos* erigendam. Nos igitur, praehabito favorabili voto venerabilis Fratris Aloisii Dei Rosario, hodierni Episcopi Zamboangensis, ac suppleto, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a praefatae dioecesis Zamboangensis territorio provincias civiles *Cotabato* et *Sulù* distrahimus harumque territorium in Praelaturam *nullius, Cotabatensem* et *Suluensem* appellandam, erigimus et constituimus, limitibus circumscriptam, prout nunc limitibus exstant circumscriptae civiles provinciae illae *Cotabato* et *8ulu.* Novae huius Praelaturae *nullius* sedem in urbe vulgo *Cotabato* constituimus, et templum, in honorem Conceptionis Immaculatae B. V. M. ibi exstans Deo dicatum, ad ecclesiae praelatitiae gradum et dignitatem evehimus et illi ac pro tempore Praesulibus Cotabatensibus et Suluensibus, iura omnia tribuimus, honores, insignia et privilegia, quibus ceterae per orbem praelatitiae ecclesiae et earum Antistites iure communi fruuntur et gaudent, et cum omnibus oneribus et obligationibus iisdem adnexis. Hanc autem Praelaturam Cotabatensem et Suluensem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Nominis Iesu seu Caebuanae, eiusque pro tempore Praelatos metropolitico iuri Archiepiscopi Nominis Iesu

subiicimus. Iubemus insuper ut ad clerum indigenam efformandum seminarium saltem minus quamprimum erigatur, ex quo electi iuvenes ad Pontificium Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe mittantur, in spem Ecclesiae sub fere Romani Pontificis oculis instituendi. Quum autem praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus in hac nova Praelatura canonicorum capitulum constituatur, indulgemus ut interim pro canonicis dioecesani consultores ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Quod vero attinet ad Praelaturae regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris Apostolici, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, rite servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod vero ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Mensam insuper praelatitiam constituent Curiae emolumenta et fidelium oblationes, in quorum bonum Praelatura ipsa erecta est, servato tamen iuris canonici canone 1500 quoad bonorum et fundationum divisionem ad totam dioecesim modo pertinentium. Omnia porro documenta et acta quae novam respiciunt Praelaturam eiusque clericos et fideles ad istius Curiam, in proprio archivo asservanda, ab episcopali Curia Zamboangensi transmittantur. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta perficienda quem supra memoravimus venerabilem Fratrem Delegatum Apostolicum in Insulis Philippinis, vel eum qui in exsecutionis actu Delegationi illi praesit, deputamus et ipsi necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitar, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem quam primum transmittendi authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali ex inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit,

regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel ofiicio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum ex Arce Gandulphi, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die undecima Augusti mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
8. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C. Consistorialis a Secretis

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco £ß Plumbi

***Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 85.* - Al. Trussardi.**

V

SIONENSIS

EPISCOPALIS ECCLESIA TITULO SIONENSIS AD ARCHIEPISCOPALIS DIGNITATIS GRADUM EXTOLLITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Unius tantum Romani Pontificis est ad potioris dignitatis gradum quamlibet extollere Ecclesiam, si peculiaris opportunitatis ratio rerumque adiuncta id exigere censeantur. Cum itaque Apostolica Sedes epi-

scopalem Ecclesiam titulo Sionensem, metropolitanae Ecclesiae titulo Ephesrnae hucusque suffraganeam, Hispanici Exercitus Vicario Generali, pro tempore constituto, iam diu conferre consueverit, cumque hoc anno, die quinta Augusti mensis, Conventione inter Sanctam Sedem et Hispanicum Gubernium inita, Nos statuerimus ut memoratus Vicarius Generalis Castrensis archiepiscopali titulo ac dignitate posthac hornari queat et debeat, Nos, illam consuetudinem servandi causa, de venerabili Fratris Notri S. R. E. Cardinalis Sacrae Congregationis Consistorialis a Secretis consulto, episcopalem, quam supra memoravimus, Ecclesiam titulo Sionensem, suprema apostolica Nostra auctoritate, ad gradum et dignitatem archiepiscopalem in perpetuum evehimus, ac proinde eam iam non suffraganeam esse metropolitanae Ecclesiae titulo Ephesinae decernimus ac declaramus. Ecclesiae igitur illi archiepiscopali titulo Sionensi eiusque pro tempore Archiepiscopis omnia tribuimus iura et privilegia, quae, secundum iuris communis normam, ad Ecclesias archiepiscopales earumque Antistites spectant. Haec vero statuimus decernentes has Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari. Volumus autem ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus adhibeatur fides, quae primo huic exemplo adhiberetur ostenso. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam provectionis, declarationis, concessionis, decreti et voluntatis Nostrae infringere vel ei ausu temerario contraire : si quis autem id attentare praesumpserit indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli «e noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die duodecima Decembris mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI — *S. Collegii Decanus*

Fr. A. I. Card. PIAZZA — *8. C. Consistorialis a Secretis*

f Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc, *Dec. Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco S Plumbi

Heg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 57. - **Al Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATA MARIA VIRGO ((A MIRACULIS », IN AEDE LOCI ((CASALBORDINO)) VENERATA,. TOTIUS THEATINAE ARCHIDIOECESIS PRAECIPUA PATRONA CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Mirum sane quot Templa Marialia Itala tellus, virtutis rectique cultus praecipua altrix, arcana quadam fecunditate quasi procreaverit, quae quidem populus Dei turmatim soleat frequentare. In his aliquem obtinet numerum Ecclesia, prope municipium « Casalbordino » in finibus Vastensis dioeceseos exstans, in qua Imago Beatae Mariae Virginis, ob singularium gratiarum largitionem nomine adiecto « a Miraculis », summa cum piorum alacritate celebratur. Quin quattuor abhinc saecula tantopere percrebuit ut universam Citerions Aprutii ac Samnii regionem quasi radians pharus collustraret, mortales, in huius vitae tenebroso pelago laborantes, dirigens in amicum placidumque portum salutis. Quo ergo cultus huiusce Simulacri, quod Capitulum Vaticanum die xi mensis Iunii, anno MDCCCXCIX, inter Christifidelium acclamantium vota, aurea corona voluit redimitum, maiores pietatis spiritualisque solacii fructus diceret, atque latius propagaretur, Venerabilis Frater Ioannes Baptista Bosio, Archiepiscopus Theatinus, Canonicorum Collegio suffragante, preces ad Nos admovit ut Beatissimam Virginem Mariam « a Miraculis », in Ecclesia, quam diximus, pia celebritate excultam, totius Theatinae Archidioeceseos Caelestem apud Deum Patronam renuntiare benigne dignaremur. Nos vero, a puero in Almae Deiparae peculiarem assueti amorem, quo Eiusdem opiferae Dei Matris religioni ampliorem panderemus viam, huiusmodi supplicationes libenter et ultro statuimus audire. Quocirca, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Beatissimam Virginem Mariam « a Miraculis », in Aede loci « Casalbordino » maxime veneratam, totius Theatinae Archidioeceseos Praecipuam apud Deum Caelestem *Patronam* constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus et privilegiis liturgicis, quae principalibus regionum Patronis rite competunt, additaque facultate adhibendi pro die festo celebrando Officium et Missam Beatae Mariae Virginis Omnium Gratiarum Mediatricis cum Evangelio sumpto ex Ioan. II, 1-11 : « Nuptiae factae sunt... ». Contrariis quibus-

vis minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die XXXI mensis Iulii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatum expediendis.

II

ECCLESIA ((CORPUS DOMINI)) APPELLATA, IN URBE ET ARCHIDIOECESI MEDIOLANENSI, BASILICIS MINORIBUS ACCENSETUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quamvis Augustum Sacramentum, de quo ait Sanctus Hieronymus: « haec mensa animae vis est, nervi mentis, fiduciae vinculum, fundamentum, spes, salus, lux, vita nostra », omnium fere Ecclesiarum haud perperam inenarrabilis habeatur thesaurus, quaedam tamen, tanti Mysterii nomine dedicatae, ad excolendum Deum, panis sub specie velatum, peculiarem praebent causam et invitamentum. In quibus aliquem obtinet numerum Templum Medioláñense, quod, ((Corpus Domini » nuncupatum, apud eius urbis incolas religiosissimam est ac celeberrimum. Exinde enim cultus Sanctissimae Eucharistiae, quasi e radiante pharo elucens, latius est diffusus atque in Christifidelium animis insedit penitus altius. Profecto ea ipsa Aedes « Cenaculum Magnum » non inepte dicitur, quando in hac rutila aula a religionis Eucharisticae fautoribus per temporis intervalla sollemnes aguntur conventus. Ibi praeterea sedes constituta est Archiconfraternitatis, quae, septies centenis milibus amplius sodalium frequens, pietatem in caeleste hoc munus studiose persequitur, et a compluribus Summis Pontificibus, Decessoribus Nostris, confirmata est atque humaniter provecta. Insuper Fratres Carmelitae Excalceati, quibus credita est Ecclesia, non pauci in eius officiis ita versantur ut eiusdem

decori ac sanctitati consultum sit affluenter. Proinde maxima vis Christifidelium ad divinas epulas delibandas eo solet adventare neque resedit umquam pia alacritas eorum neque restincta est probata voluntas. At, novissimo bello perfurente, nobile hoc Templum, plumbo et igne impetitum, misere disiectum est atque ex parte eversum; quae tamen calamitas non valuit reprimere praeclaram Mediolanensium industriam, adeo ut domus Dei sarta tecta in pristinum splendorem sit restituta. Iamvero, decem expletis lustris a quo, in voti perfectionem Conventus Eucharistici ex Italia, anno MDCOCXCTV Augustae Taurinorum habiti, Ecclesia coepta est celebrari, die VIII mensis Octobris huiusce Anni Sacri, a Venerabili Fratre Nostro Adeodato Ioanne Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Piazza, Episcopo Sabinensi et Mandelensi ac Sacrae Congregationis Consistorialis Viro a Secretis, consecrabitur summa cum caerimonia ac magnificentia rituum. Huc accedit ut eodem hoc anno memoria septies saecularis recolatur instituti Sacri Scapularis Carmelitici, cuius e religione tot munera superna, exundantis fluminis instar, ad Christifideles dimanarunt. Ut igitur tam multiplici celebritatis materiae accommodantur Nostrae benevolentiae testificatio, et quo populus Dei deditioribus animis ferretur in hoc Sanctissimum Sacramentum, dilectus filius hodiernus Prior Mediolanensis, Ordinis Fratrum Carmelitarum Excalceatorum, submisse Nobis supplicavit ut Ecclesiam, quam diximus, praecipuo honore condecorare dignaremur, Basilicam Minorem eam renuntiantes. Nos autem, in huiusce faustitatis partem gratili abundi venire percupientes atque primum ac potissimum rati ad tam Augusti Mysterii cultum filios Nostros impensius provocare, votis eiusmodi, Dilecti Filii Nostri Alafridi Ildelphonsi Sanctae Romanae Eeclesiae Presbyteri Cardinalis Schuster, Mediolanensis Archiepiscopi, nec non memorati Venerabilis Fratris Nostri Adeodati Ioannis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Piazza, Ordinis, de quo supra, Patroni seu Protectoris, amplissimo commendationis officio suffultis, libentissime statuimus obsecundare. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam « Corpus Domini » appellatam atque in urbe et Archidioecesi Mediolanensi exstantem, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* exornamus, omnibus cum iuribus ac privilegiis liturgicis, quae Ecclesiis itidem insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sor-

tiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xx mensis Septembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

VENERABILIS DEI FAMULUS ALBERICUS CRESCITELLI, SACERDOS ET MARTYR,. BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — « Quasi semine sanguinis impleta est Martyribus terra et de illo semine seges surrexit Ecclesiae)). Quodsi haec verba Sancti Augustini, Doctoris inclyti, *(Sermo* CCLXXXVI, 4) de antiquiore aetate, « quando opprobrium erat esse christianum » *(ibid.),* recte sunt dicta, ad horum procellam temporum eadem non setius videntur transferenda. Instat iterum atque urget vis inimicorum nominis Catholici, rursus purpuratur tellus cruore Martyrum, pulcherrima refert Ecclesia victrix tropaea; quo magis deprimitur, eo altius assurgit, quo saevius laceratur, eo gloriosius triumphat. Atque rutilo agmini eorum, qui laureati obtinent Paradisi semper amoena virentia, iuvat Nos hodie annumerare sacri Evangelii in Sinis praeconem, Albericum Crescitelli, qui sanguinem profundit, ut viveret cum Christo. Hic Altavillae in Hirpinis die trigesima mensis Iunii, anno millesimo octingentesimo sexagesimo* tertio, limina lucis iniit, quartus ex undecim filiis Beniamin Crescitelli ac Dignae Bruno, qui, vitae rationibus non desides consulentes, summum vero bonum in domesticis virtutibus ponebant. Infanti, baptismate sancto die secunda mensis lu] ii rite abluto, cum esset tenui valetudine, parentes solliciti vires addere studuerunt eundemque, paulum praecipitem in iram, assuefacere huic ipsi moderari. Patris voluntati morem gerens, Albericus, e ludo atque pueritiae disciplina profectus, in praediis colendis operae plurimum consumebat ; quibus officiis licet a litteris.

honestisque artibus devoearetur, tamen sacerdos Ioannes Fischetti exstitit ei tempore subsicivo princeps ad suscipiendam et ingrediendam quandam rationem studiorum. Cum esset ad pietatem admodum compositus, cotidie Sacrificii Eucharistici causa aderat in Ecclesia, Sacramenta, quibus ad sanctitudinem provehitur mortalis, saepius sumebat et, rectum iter vitae ipse insistens, aequales, ad doctrinam christianam duri ores vel male mora tos, erudiebat et cohortabatur, haud dubie praemonstrans, qualis futurus fuerit sacerdos religionis finibus propagandis. Quindecim annos natus, cum superno quodam afflatu ad altaris ministerium se sentiret inclinatum atque ad infideles percuperet veritatis nuntium deferre, Pontificium Seminarium a Sanctis Apostolis Petro et Paulo pro missionibus ad exteras gentes Romae intravit. Ibi iniuncta sibi studia sedulo exercuit, non tamen praetermittens quin divinis rebus deserviret iisdemque excoleret vitam. Dum autem in hoc versatur recessu, allatum est ad eum de inopinata morte patris et sororis, qui, in loco ((Casamicciola » valetudini operam dantes, terra subito motu concussa, inferieran t oppressi ruina; maerore ac luctu nequaquam perditus, Albericus primum ac potissimum habuit magno et aequo animo Dei obsequi voluntati. Propter virtutem et ingenium apud Moderatores gratiosus, die quarta mensis Iunii, anno millesimo octingentesimo octogesimo septimo, grave tandem occepit munus sacerdotale sacrisque postridie piissime est operatus. Cum igitur ad naturam illustrem accessisset ratio conformatioque doctrinae nec non religio ac sanctimonia, presbyter novensilis ab omni re paratus erat et instructus ad verae gloriae certamen. Qui Praesulum iussu prima autumnitate eiusdem anni ad Sinenses erat profecturus, antea domum repetiit ut necessariis supremum vale diceret. Attamen mense Septembri in patrium oppidum quasi exitiabilis pestis incidit cholera morbus, quo plures incolae absumpti sunt. Albericus, Superiorum concessu, diutius ibi permansit, ut, die noctuque discursans, aegritudine conflictatis adesset, animam agentibus praeberet solacia christiana, communem sublevaret tristitiam. Depulso letífero morbo, Albericum praecipua laude tulerunt municipes, quin ipse a publicis officiis muneribusque Italiae Administer de civium salute bene meritum nomismate donavit. Die trigesima prima mensis Octobris, eodem anno, ante lucem Altavilla abscedens, intrepidus miles Christi a matris complexu se divellit, quae, nimium dolorem in lacrimas effundens, his verbis iussit filium valere : « Sospitet te Mater Maria »! Admissione et alloquio Leonis PP. XIII, fel. rec, Decessoris Nostri, dignatus, die septima mensis Aprilis, anno millesimo octingentesimo duodenonagesimo, Roma profectus est Massiliam, unde conscen-

dit et, ad orientem versus, maris vias temptavit. Longum itineris spatium emensus, Vicariatum Apostolicum *Shensi* meridiani, quem Hanciomensem dioecesim hodie appellant, attigit, scilicet ingressus est stadium, in quo, praepete raptus cursu, palmam ferret immortalem. Ad Sinensium mores, quibus ii ab aliarum gentium institutis multum dissentiunt, se conformans, ipsorum etiam se dedidit sermoni. Pro eo, quo erat inflammatus, studio animarum, oppida vel in plano vel editis in montibus sita lustrans, non solum iis, qui christianos se iam profitebantur, vigilem impendebat curam, sed nihil etiam omittebat inexpertum, ut e tenebris, quibus omnia fere circum nigricabant, quam plurimos posset eriperet et ad lumen perduceret veritatis. Profecto, quamvis angustiis pecuniae, caritate annonae aliisque premeretur difficultatibus, duodecim annis, quibus in illa regione vitae usura fruebatur, multas oves vocavit in perfugium salutis. In loco *Hanyangpin*, montibus circumiecto, Ecclesiam aedificavit quasi propugnaculum Fidei, quo ad Evangelium in continentem plagam, religionis Catholicae expertem, vulgandum uteretur. Expositos infantes et e parentibus gentilibus natos omnibus studiis suis complectebatur atque extremam populi famem sustentabat paupertatis suae subsidiis. Hoc vero opus missionale, eo quod erat animo demisso atque verecundo, integer vitae, Praesuli admodum subiectus et obnoxius, in divinarum rerum meditatione defixus, multus in sacris officiis piisque precibus, peculiari observantia in Beatam Mariam Virginem insignis, perquam auxit et ornavit. Anno millesimo nongentesimo, Antistitis sui mandatu, in regionem *NingMang* se contulit, in qua crucis nobile vexillum nondum videbatur infixum et homines inimités, superstitione imbuti occultisque impliciti factionibus, degebant. Cum autem divini verbi non defatigatus sator amplum ibi exciperet fructum laborum suorum, quorundam christianis adversantium collegit invidiam, quam bonus pastor noluit declinare, ne ovium commodis deesset. Acrius exarsit incendium, postquam *Tse-Esi*, Sinarum vafro et multiplici ingenio imperatrix, coniurationi eorum, quos *Boœers* dicunt, favens, die prima mensis Iulii, anno millesimo nongentesimo, edictum proposuit de advenis Europaeis extrudendis evertendaque Fide Catholica. Societas coitur, statuitur mors in eum, qui vitam attulit fratribus. Struit insidias odium vesanum et aucupatur tempus. Albericus, alienae potius quam suae studiosus salutis, in vicum *Tcmpinkwan* aufugiens, fraude portitoris, ut ferunt, compellitur in plagam. Sauciatum gladio efferata saevities candelis ardentibus adurit, pie Christo supplicantem ludificat lasciva protervitas. Rogat amicum, sui immemor, male mulcatus, ut alio transferatur, ne ob sui eaedem multentur oppidani. Non tamen amovetur; et producit crudelitas vitam,

cui mortem simultas maturavit. Ligatum denique pedibus per callem **Stratum** silice raptant ad numen. Ibi die vicesima prima mensis Iulii, anno millesimo nongentesimo, haud procul a pago *Yentsepien,* insons sacerdos trucidatur, inseritur caelo iuvenis athleta Christi, triumphali corona decorus. At non expletur immanitas facinore patrato. Nam, capite abscisso, dissecatur corpus et, sepulcri carens honore, in praeterlabentem proicitur fluvium. Quoniam vero, ut ait Sanctus Hieronymus, « non moritur, quisquis sic victurus occiditur » *(Epist.* I, *ad Innocent.),* tanta virtus et pro Fide toleratum supplicium e sodalium atque populi memoria non exciderunt. Quocirca, processu ordinario confecto, de Servi Dei Alberici Crescitelli martyrio atque martyrii causa apud Sacram Rituum Congregationem acta est quaestio. Commissionem autem Introductionis Causae de eodem Famulo Dei Beatis Caelitibus accensendo Pius PP. XI, fel. mem., Decessor Noster, die vicesima prima mensis Decembris, anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo sua signavit manu. Absolutis deinde omnibus, quae iuxta sacri fori illius instituta cognoscenda fuerant atque pertractanda, coactisque de more Comitiis, Nos, decreto die quinta mensis Martii, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo, expedito, de eiusdem Venerabilis Alberici Crescitelli martyrio atque martyrii causa ita manifesto constare ediximus, ut, concessa a signis seu miraculis omnique alia opportuna dispensatione, ad reliqua pergi potuerit. Id unum superfuit discutiendum, utrum, stante approbatione martyrii martyriique causae necnon dispensatione a signis seu miraculis, tuto procedi posset ad sollemnem eiusdem Servi Dei Beatificationem. Quod dubium propositum est a Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis tum Praefecto atque Causae Ponente seu Relatore, in Generali Congregatione die octava mensis Augusti, anno, quem supra diximus, coram Nobis celebrata; omnesque, qui aderant, cum Cardinales sacris tuendis Ritibus praepositi tum Praelati (iiiïciales Patresque Consultores cunctis sententiis id affirmarunt. Nos tamen pro rei magnitudine et momento distulimus mentem aperire, ut caeleste auxilium impensis precibus ad Deum admotis Nobis pararemus. Itaque die tandem tertia mensis Septembris, eodem anno, postquam Divina Hostia litavimus, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micaräj Causae Relatore, Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo et Sacrae Rituum Congregationis Viro a secretis, atque dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generalidad Venerabilis Alberici Crescitelli sollemnem Beatificationem *tuto* procedi posse declaravimus. Quae cum ita sint, Nos, vota Instituti Pontificii a

Sanctis Apostolis Petro et Paulo et a Sanctis Ambrosio et Carolo pro missionibus ad exteras gentes nec non Cristifidelium ex Italia atque Sinis implentes, Apostolica Nostra auctoritate, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, facultatem facimus, ut Venerabilis Dei Servus Albericus Crescitelli, Martyr, *Beati* nomine in posterum nuncupetur, eiusque reliquiae, si exstent, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque ut eiusdem Imagines radiis decorentur. Praeterea, eadem Nostra auctoritate, concedimus, ut de illo recitetur quotannis Officium de Communi unius Martyris cum Lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa pariter de eodem Communi cum Orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Breviarii et Missalis Romani rubricas. Eiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in Archidioecesi Beneventana, intra cuius fines Beatus ipse ortus est, atque in dioecesi Hanciomensi, ubi, martyrio coronatus, e vita migravit, itemque in omnibus templis ac sacellis, ubique terrarum sitis, quibus Institutum Pontificium a Sanctis Apostolis Petro et Paulo et a Sanctis Ambrosio et Carolo pro missionibus ad exteras gentes utitur, ab omnibus fidelibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, a sacerdotibus omnibus, ad templa seu sacella, in quibus Beati ipsius festum agatur, convenientibus. Denique largimur, ut sollemnia Beatificationis eiusdem Famuli Dei, servatis servandis, in praedictis dioecesibus ac templis seu sacellis, die legitima auctoritate designanda, celebrentur, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis nec non Decretis de non cultu editis ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem, ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, etiam in iudicialibus disceptationibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significatione, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVIII mensis Februarii, Dominica II in Quadragesima, anno MCMLI, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

EPISTULA

AD EMUM P. D. IULIUM TIT. SANCTAE PUDENTIANAE S. R. E. PRESB. CARDINALEM SALIÈGE, ARCHIEPISCOPUM TOLOSANUM, NARBONENSEM, CONVENARUM ET RIVENSEM, QUINA LUSTRA EPISCOPATUS IMPLENTEM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Tibi decem ab inito sacerdotio lustra quinquennio ante feliciter celebranti gratulationes Nostras laetanti quidem animo publice declaravimus, bene multa eaque egregia erga Ecclesiam merita Ipsi memorantes, quae sacro ac pastorali munere tam diu sollerterque peracto tibi comparaveras. Nunc vero, quinto ac vicesimo episcopatus tui natali imminente, nova oblata occasione libenter utimur, ut tuae communique tuorum laetitiae fervidis votis Nostris cumulum plane afferamus. Tibi igitur, Dilecte Fili Noster, de proxima faustitate deque octogesimo aetatis anno recens expleto libentissime gratulamur copiamque donorum caelestium a Deo libéralissimo adprecamur. Quo autem pergrati eventus commemoratio maiores salutis fructus populo tuo afferre queat, facultatem ultro tribuimus, ut, statuta die, ipse per te vel per alium, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, suetis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Fervida denique omina, quae Nobis, adveniente sollemni Nativitatis Domini die, reverenter per litteras detulisti, tibi ex animo rependentes, in auspicium caelestium gratiarum inque peculiaris amoris Nostri testimonium, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, cunctoque clero fidelibusque tuae curae demandatis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXI mensis Decembris, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

*Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Servi Dei Alberici Gr escitelli, Martyris**

Or sono poco più di quattro anni, Noi celebravamo la glorificazione dei ventinove martiri della grande persecuzione, che insanguinò la Cina al principio di questo secolo. Ed oggi eccone uno nuovo, in attesa che ben altri ancora, se così piacerà al Signore, siano elevati agli onori degli altari.

Ammirabile nella celeste processione, la falange dei martiri dalle vesti purificate nel sangue dell'Agnello e risplendenti di luce, si avanza cantando le lodi di Dio. *Te Martyrum candidatus laudat exercitus.* I metalli infinitamente vari delle loro migliaia di voci si armonizzano in un coro incomparabile. Poiché tutti quelli, che portano nelle loro mani la palma dei vincitori, se differiscono tra di loro, come una stella del firmamento si distingue dalle altre in chiarezza, hanno nondimeno comune la straordinaria generosità nel corrispondere alla grazia eccezionalmente insigne di Cristo, crocifisso e vittorioso con la sua morte.

Avviene talvolta — la storia della Chiesa ne presenta ben rari esempi — che questa grazia e questa generosità si rivelino tutt'a un tratto, in una conversione improvvisa, che ha del miracolo e sconcerta le corte vedute umane. Ma nella maggior parte dei casi il martìrio non è che il coronamento di una intiera vita di eroismo quotidiano e di continua conformità al divino volere. Spesso la biografìa dei martiri, che precede e prepara il glorioso epilogo, colpisce di ammirazione coloro, che ne furono i testimoni o ne sono i lettori. Altre volte invece la grandezza e la santità di tutta una vita non si palesano che all'osservatore attento ; esse non offrono alla curiosità tratti impressionanti, ma non sono per ciò meno fulgide nella loro modesta e discreta semplicità. Tale Ci sembra essere il caso di Alberico Crescitelli.

Egli si è dato a Dio e alle anime, e si è dato interamente, per sempre, senza esitazione, come senza riserva. Ecco il segreto del suo eroico allenamento alla vittoria suprema. Per darsi completamente, ha rinunziato a tutto.

Non parliamo della rinunzia al benessere materiale, agli agi della vita, alle pretese dell'amor proprio. Anche un'anima grande può sen-

* **Habita die 19 Februarii mensis a. 1951.**

tire naturale inclinazione a simili allettamenti, ma essa li disprezza, e la vita del missionario è tutta intessuta di privazioni, insopportabili per i mediocri. Alcune infermità rendono al novello Beato particolarmente faticosi e dolorosi i viaggi a cavallo, soprattutto per strade impraticabili, interrotte da torrenti, affossate dalle piogge, nel rigore dell'inverno o nel calore torrido dell'estate. Sfinito al termine della lunga via, si stima anche troppo felice di trovare un tugurio miserabile, ripugnante d'immondizia, insalubre, senza un cantuccio tranquillo ove dormire in pace. « Il missionario, egli afferma, deve essere pronto a tutto, pur di ottenere il suo scopo, la conversione degl'infedeli. Coraggio dunque e all'opera, senza punto badare alle comodità personali")).

Egli rinunzia anche alle soddisfazioni e alle consolazioni del cuore, a tutto ciò che vi è di puramente naturale nelle sante affezioni della famiglia. Quale generosità, ma al tempo stesso di quale tatto e di quale delicatézza egli dà prova ! Spesso scrive a coloro che ha lasciati in patria ; in tutta la sua corrispondenza egli mostra un ottimismo, una tranquillità inalterabile, anche nelle ore in cui la croce di tutti i giorni si fa più pesante, la fame più attanagliante, il pericolo più grave, senza tuttavia far sorgere o alimentare nei suoi cari una illusione che diminuirebbe il loro merito nel sacrifìcio. « State di buon animo, egli ripete loro, non siate in pensiero per me. Io sono nelle mani di Dio e mi trovo contento ». Nulla di duro, nulla di stoico nelle sue maniere; egli sente vivamente e profondamente, ma è magnanimo e vuole comunicare la sua generosità a coloro che ama, elevandoli alla sua altezza.

Più che ai suoi sensi e al suo corpo, più che alla sua vita, più che al suo stesso cuore, l'uomo è ordinariamente attaccato al proprio giudizio, alla propria volontà. Anche a questa però il novello Beato rinunzia, a tal punto che in tutte le cose egli si rimette al volere del suo Vescovo e dei suoi Superiori. In ogni congiuntura li interroga per conformarsi in tutto al loro avviso e alle loro intenzioni, tanto che a prima vista potrebbe sembrare che egli manchi di idee e di propositi personali. Potrebbe sembrare ; ma in realtà come s'ingannerebbe chi lo giudicasse così ! Dal principio della sua vita sacerdotale sino alla fine, sino all'ora del martirio, egli sa dare prove di una risoluzione pronta, senza esitanza, ferma, senza secondi fini, nè rammarico, nè debolezze. Allorché viene a far visita a sua madre come sacerdote novello e a congedarsi da lei come missionario, mentre è sul punto di lasciare per sempre il luogo nativo, scoppia improvviso il colera. Senza riposo nè tregua, noncurante del grave pericolo di contagio, egli si dedica tutto al servizio dei colerosi. Ma, appena cessata la epidemia, nulla può più trattenerlo.

Missionario, egli rivendica con indomabile energia ai cristiani il diritto di ricevere, come i pagani, una parte eguale nella distribuzione del riso, in tempo di carestia. Poco a lui importano le inimicizie, che si attira con la sua fermezza. No, Alberico Orescitelli non è un debole, un irresoluto, un passivo ; egli è obbediente, e solo i forti sono capaci di esser tali con fedeltà e a costo di qualsiasi sofferenza.

Sarebbe però follia di rinunciare a tutto e a se stesso, per lasciare poi come deserto ciò che si abbandona; non si fa, non si ha il diritto di farlo, che per un più grande e più santo amore. Voi ben lo sapete, diletti figli dell'Istituto delle Missioni estere. Per amore di Dio, per amore delle anime, il vostro Confratello si è staccato da tutto e da sè stesso. Questo distacco e questo motivo sono evidentemente comuni a tutti i veri apostoli ; ma questo amore ha vari gradi secondo il temperamento e il carattere, secondo i doni naturali e soprannaturali di ciascuno. Quello, che anima il vostro Beato verso Dio, è calmo e forte ; una espressione, a lui familiare, e che egli ripete in varie forme, lo rivela : « Chi si espone a certi pericoli, sa quel che fa; egli mette la sua vita nelle mani di Dio, Signore della vita e della morte ». Nelle mani di Dio ! il suo grande pensiero, il pensiero permanente e dominante, che trasparisce così spesso nelle sue parole e nei suoi scritti.

Quanto al suo amore per le anime, per tutte le anime, ma particolarmente per quelle che l'obbedienza ha affidate alle sue cure personali, tutta la sua attività di missionario ne porta l'impronta : fare e rinnovare ogni giorno il dono della propria vita per esse; affrontare tutte le fatiche, tutte le pene, tutte le sofferenze, tutti i pericoli, senza risparmiarsi ; farsi tutto a tutti : ecco il suo programma, la sua storia. Un tratto lo dipinge esattamente, come uomo e come missionario : l'interesse che egli prova e manifesta per tutto ciò che riguarda i suoi cinesi del Shen-si. Egli ha avuto dalla natura un dono singolare di osservazione ; avverte tutto, il paese, gli usi, i costumi, il carattere, e ha l'arte di comunicare agli altri le sue note e i suoi studi di ordine scientifico, artistico, pratico. Le sue lettere alla madre contengono talvolta minuti particolari della economia domestica.

In uno spirito così ben dotato l'osservazione desta l'interesse, che è un aspetto dell'amore, e l'interesse alla sua volta stimola l'osservazione. Questa poi lo aiuta anche nel suo ministero apostolico ; gli serve a procurare il bene materiale, e indirettamente anche quello spirituale dei. suoi cari cinesi. Egli stesso esprime questo pensiero al principio di un suo studio sulla coltivazione del riso. « Non sembri strano, egli scrive, che un missionario si occupi di agricoltura. Certo non si dirà che sia

contrario all'apostolico ministero conoscere l'indole del popolo, cui si deve annunziare la buona novella. Cercare di conoscere e far vedere di interessarsi di ciò che più interessa, sembrami anzi uno dei modi di farsi tutto a tutti ».

Egli è passato così, amando e facendo il bene; meritava quindi di ricevere la grande ricompensa di coloro che hanno donato la loro vita per amore : il martirio che consuma e corona questo dono.

Il suo fu, umanamente parlando, orribile, uno forse dei più atroci che la storia ricordi. Nulla è mancato, nè la crudeltà dei tormenti, nè la loro durata, nè le umiliazioni più barbare, nè le sofferenze del cuore, nè i tradimenti ipocriti di falsi amici, ne i clamori ostili e minacciosi dei sicari, nè l'oscurità dell'abbandono !

Un mezzo secolo è trascorso. Da allora il martire gode la sua ricompensa presso Dio, nella beatitudine e nella gloria ; ma come questo stesso mezzo secolo è stato terribile per quel caro popolo, già in tante maniere provato !

Nel cielo, intorno al trono dell'Agnello immolato, la voce del nostro Beato, congiunta a quella di tanti altri martiri sacrificati nella medesima persecuzione, sale supplichevole verso il Giudice sovrano: — *Domine, ne statuas illis hoc peccatum!* [1] Noi abbiamo dato (essi esclamano) volentieri per loro la nostra vita fino alla morte, in segno del nostro grande amore. Il nostro sangue, dopo i nostri sudori e le nostre lacrime, è scorso su quella terra ; che esso non la lasci sterile, ma copiosamente la fecondi ! *Sanguis martyrum semen!* —

La Nostra voce e le vostre, diletti figli, si uniscano alle loro per attirare su quella Nazione, per la intercessione della Regina dei martiri, doni di luce e di grazia. E che su tutti gli apostoli della Cina, sul vostro Istituto in particolare, scendano abbondanti i favori celesti, in pegno dei quali Noi impartiamo di cuore a voi, a tutti i vostri confratelli, a tutti coloro per cui voi pregate, lavorate e soffrite, la Nostra Apostolica Benedizione.

* *Act.* 7, 59.

II

*Ad Excmum Virum Carolum Sommaruga, Reipublicae Liberiae Legatum extra ordinem liberis cum mandatis, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem**

Mr. Minister!

The solemn présentation of the Letters of Credence by the terms of which His Excellency, the President of the Repnblic of Liberia, after the retirement of your worthy Predecessor, appoints you to the post of Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary to the Holy See, has provided Your Excellency with an occasion for the expression of convictions which cannot but claim Our füllest attention and warrant Our hearty assent.

Your référence to the fact that the Free and Sovereign Republic of Liberia is intent on taking its place among the Christian nations makes piain Your Exeellency's persuasion that genuine belief in God, the profession of Christian truth and fìdelity to the fundamental tenets of the Catholic faith are indissolubly bound up with the sincere and constant assertion of human nature's most authentic and exalted values.

At the outset of your noble mission Your Excellency quite properly gives emphasis to a basic truth which is often forgotten, and offener perhaps deliberately buried in silence, especially to-day when far too frequently the border-lines dividing truth f rom error are dimmed and confused, with ensuing harm to the community no less than to individuáis.

True religion and profound humaneness are not rivais. They are sisters.

They have nothing to fear f rom one another, but everything to gain. Let each remain loyal to the law of its being, while it respects the vital needs and varied outward manifestations of the other, and the résultant harmonizing of two forces will endow any people engaged in the fulfillment of its appointed tasks with the most valuable incentives to real prosperity and solid progress.

For sundry reasons, familiar to anyone acquainted with the history of Liberia, the number of Catholics there is still relatively small. Ail the more gratifying, then, is the fact that they have been able — thanks largely to their achievement in the field of éducation and of charity —

* **Habita die 28 Februarii mensis a. 1951.**

to gain the esteem and confidence of their countrymen of différent beliefs, .as also the good will of the civil authorities.

We cherish, therefore, the fond hope — relying above ail on the enlightenment and fairness of the President of the Republic — that the membership and organizations of the Catholic portion of the Liberian people may continue to be guarantéed that freedom of movement and action to which they are entitled.

Our belo ved Catholic sons and daughters will surely know how to appreciate and make use of their acknowledged liberty with dignity and alertness to their responsibilities.

They will feel themselves honoured to turn to the advantage of their native land, so dear to Us as well, the full measure of that well-being and cultural and social progress born of a sound accord between the religious conscience and the national ideáis of a people which, like that jou represent, has behind it a past that still is young, and a future so so boundless before it.

With thèse sentiments We pray you, Mr. Minister, to transmit to His Excellency, the President, to the members of the Government and to ali the dear people of Liberia, Our greetings and best wishes for their happy and peaceful development, the while We invoke upon them ail, and in particular upon your Excellency, favours in rich abundance from on High.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS DATUS, OB PRIMUM CONVENTUM EUCHARISTICUM E TOTA NATIONE LITORIS AUREI, IN URBE RUMASI COADUNATIS.*

Venerable Brothers and dearly beloved of Africa, Our heart filis with an unwonted joy as We reflect that Our voice is reaching the tens of thousands of Our devoted children of the Gold Coast gathered together for the first Eucharistc Congress of that région, presided over by Our worthy Legate. Science forges a new link that unités the tomb of the chief of the apostles with your own St. Peter's that rises beautiful and majestic in historie Kumasi.

More than beautiful, your cathedral is eloquent ; and what a thrilling-story it tells of God's incessant love, of missionary zeal undaunted and unquenchable, from the days when the first members of the Society of African Missions prepared the field for the érection of a Vicariate Apo-

*** Die 25 Februarii mensis a. 1951.**

stolic just fifty years ago to the ever memorable year of jubilee, when it was Our privilège and consolation to erect the Hierarchy of British West Africa. Heroes in the faith have made possible the Congress of today. The Redeemer of the world hanging on the cross of Golgotha claimed your service and your souls; and aroused by this divine love brave priests and intrepid virgins consecrated to God went out from Europe to bring the glad tidings of salvation to the Gold Ooast. Ali too brief was the calendar of their missionary life ; yet others carne to take their place and for many years they too followed to an early grave. Today from heaven their spirits join you in your paean of praise and thanksgiving to the God of ali nations who has enriched you with the priceless gif t of faith and hope of eternai life.

Oh that faith, beloved children, it is that faith that links you most closely and unbreakably with the See of Peter and the Vicar of Christ on earth. It is the faith first preached by the apostles who were chosen by the divine Master Himself ; it is the faith that Cyprian and Augustine defended, undying luminaries of Catholic Africa ; for that faith the martyrs died in the Roman arena and on the pyre of Uganda ; its credo, one and the same re-echoes beneath the vaulted ceilings of the centrai basilica here of Catholicity, filis the vast spaces of your cathedra! and is heard no less clearly though in softer accents in the poorest village chapel. Today you are professing your faith especially in the Holy Eucharist, — sacrament most holy, sacramenti divine — and you öfter it the homage of your adoration. As the Sacred Host is raised on high in Mass or lifted aloft in jewelled ostensorium to bless you, your hearts cry out with the apostle Thomas : my Lord, my God ; and you know that your act of faith is shared by ali the Catholics throughout the world.

But when you receive Holy Communion and the Lamb of God becomes the food of your soni, oh then is union made perfect. « Is not the bread we break a participation in Christ's Body? » St. Paul writes.[1] « Though we are many in number, we are one bread, one body, for the same bread is shared by all » ; and « the effect of partaking of the Body and Blood of Christ is none other than to be transformed into Him whom we receive ».[2] « He is one, we are many ; He is one and we are «one in Him ».[3] « We are one because Christ is one and we are his mem-

[1] 1 *Cor.* 10, 16.

[2] S. LEO MAGN., *Serm.* 63; MIGNE P. *L.* t. 54, col. 357.

[3] S. AUG., *In Ps.* 88; MIGNE P. *L.* t. 37, col. 1124.

ber s ».[4] « Do not say that He is one and we are many, but say that though we are many, we are one in Him, who is one ».[5] That is what the Catholics of Africa hear d from their most illustrious teacher St. Augustine more than fifteen centuries ago, and his words come down to you with meaning unchanged, beeause they express eternai truth.

Dearly beloved children, you are hoping and praying that the Eucharistie Congress, sponsored with such apostolic zeal and wisdom by your revered archbishop, may bring many blessings to the Gold Coast and its people. We pray that your hope **many** be realised, and We like to contemplate the Ohurch of British West Africa moving forward from the never-to-be-forgotten festivities of this Eucharistie week as a compact body, conscious of their mutuai union in Christ Jesus, obedient under the spiritual guidance of their bishops, ready and eager to make their full contribution to the development, prosperity and peace of their dear country.

Through wise administration directed by the gracious rule of his Majesty King George, and the generous, loyal coopération of Nana Asantahene, your country has gained an enviable maturity and is now entering upon a new era of its politicai life. It will need the enlightened and unselfish civic dévotion of all its **Citizens,** if it is to reach the goal, alone worthy of it, of social justice for all classes, defence of family life and progress in educational facilities that will fit and inspire the rising générations to serve their God and their country with pride and unswerving fidelity. We are sure that the Catholics of the Gold Coast will be second to none in furthering realization of thèse noble aims.

Assuring you, Venerable Brothers, the right honourable civil authorities and Our dear Catholics of the Gold Coast of Our deep interest in the welfare of the peoples of British West Africa, with fatherly affection We impart to ail présent and to ail who have taken part in any of the cérémonies of the Eucharistie Congress Our Apostolic Blessing.

[4] S. AUG., *In Ps.* 60; MIGNE P. *L.* t. 36, col. 724.

[5] S. AUG., *In Ps.* 127; MIGNE P. *L.* t. 37, col. 1769.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

i

DECLARATIO

Plures abhinc menses in Republica Cecoslovacha multis iisque inauditis modis in Ecclesiae iura invasum est et in ipsas ecclesiasticas personas inique est impetit um : Ordinarii etenim locorum a suis muneribus impediti sunt; eorum pastoralia iura usurpata; ipsa officia Curiarum seu Ordinariatuum necnon beneficia ecclesiastica intrusis quibusdam personis sunt collata, laicorum arbitrio sese dioecesium regimini immiscere praesumentium.

Multis insuper Clericis et Religiosis libertas adempia est; nonnulli Episcopi, impio ausu, ad iudicem laicum tracti et in vincula sunt coniecti.

Novissime autem Pragensis Metropolita Excellentissimus P. D. Iosephus Beran, iamdiu captivus in aedibus episcopalibus detentus et ab exercitio iurisdictionis penitus impeditus, nequissime deportatus est a sua Sede et Archidioecesi.

Contra pairantes huiuscemodi delicta plures extant Sacri Canones, quibus ii omnes excommunicatione, pro casuum varietate, simpliciter vel speciali modo Apostolicae Sedi reservata, ipso facto incurrenda, plectuntur :

a) qui ad iudicem laicum traxerint Episcopum (Can. 2341) ;

b) qui violentas manus in personam Archiepiscopi vel Episcopi iniecerint (Can. 2343 § 3) ;

c) qui directe vel indirecte impediverint exercitium iurisdictionis ecclesiasticae, ad hoc recurrentes ad quamlibet laicalem potestatem (Can. 2334 n. 2) ;

d) qui contra legitimas ecclesiasticas Auctoritates machinantur aut earum potestatem quomodocumque conantur subvertere (Decr. S. C. Concilii diei 29 Iunii 1950 : A. A. S., Vol. XXXXII, anno 1950, pag. 601);

e) qui ecclesiasticum officium vel beneficium vel dignitatem sine institutione vel provisione canonica, ad normam Ss. Canonum facta, occupant vel in eadem sinunt illegitime immitti, vel eadem retinent (ibidem).

Proinde Sacra Congregatio Consistorialis declarat illos omnes, qui ad memorata delicta patranda vel physice vel moraliter concurrerint, aut eorumdem participes, ad normam Can. 2209 §§ 1-3, fuerint, excommunicationes supra relatas incurrisse eisque subiectos permansuros donec ab Apostolica Sede absolutionem obtinuerint.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 17 Martii 1951.

£g Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis.*

L. |£ S.

I. FERRETTO, *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Pius Divina Providentia Pp. XII, successivis Decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 20 Ianuarii 1951. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Beroeensi praefecit Exc. P. D. Eduardum Myers, hactenus Episcopum Titularem Lamenum et Auxiliarem Emi P. D. Bernardi S. R. E. Cardinalis Griffin, Archiepiscopi Westmonasteriensis, quem constituit Coadiutorem <(sedi datum » Westmonasteriensem.

die 27 Ianuarii 1951. — Cathedrali Ecclesiae Loidensi R. D. Ioannem Heenan, e dioecesi Brentwoodensi, moderatorem Societatis Missionalis apud clerum saecularem in Anglia.

die i Februarii 1951. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Viminaciénsi Exc. P. D. Septimium Peroni, hactenus Episcopum Nursinum.

die 2 Februarii 1951. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Beroënsi Exc. P. D. Pium Leonardum Navarra, hactenus Episcopum Terracinensem, Setinum et Privernensem.

die 3 Februarii 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Thennesiensi R. D. Augustinum D'Arco, Cubicularium intimum supra numerum Sanctitatis Suae, parochum ecclesiae S. Viti Martyris in civitate Isclana, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Friderici Emanuel, Episcopi Castri Maris.

die 5 Februarii 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Appiarensi R. D. Iosephum Lennox Federal, parochum ecclesiae cathedralis Raleighiensis, quem constituit Auxiliarem Exc. P. D. Duani Garrison Hunt, Episcopi Lacus Salsi.

die 7 Februarii 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Bassianensi R. D. Blasium Musto, Antistitem Urbanum, Vicarium Generalem Beneventanum et Professorem Theologiae dogmaticae in Pontificio Seminario Regionali Beneventano Pii XI, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Michaelis Fontevecchia, Episcopi Aquinatensis, Sorani et Pontiscurvi.

die 8 Februarii 1951. — Cathedrali Ecclesiae Tolucensi R. D. Arthurum Vêlez, parochum S. Ioseph in urbe, vulgo « Toluca ».

die 11 Februarii 1951. — Cathedrali Ecclesiae Arianensi R. D. Paschalem Venezia, Cubicularium intimum supra numerum Sanctitatis Suae, parochum ecclesiae S. Francisci Assisiensis ad viam ferream in civitate Abellinensi.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Nicomediensi R. D. Franciscum Carpino, Antistitem Urbanum, professorem Theologiae Sacramentariae in Pontificio Athenaeo Lateranensi, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ernesti Eugenii Filippi, Archiepiscopi Montis Regalis.

die 13 Februarii 1951. — Cathedrali Ecclesiae Capicensi R. D. Emanuelem Yap, Vicarium Generalem Archidioecesis Nominis Iesu et parochum in urbe, vulgo « Mandawe ».

die 17 Februarii 1591. — Titulari episcopali Ecclesiae Urusitanae Exc. P. D. Theophilum Pereira De Andrade, hactenus Episcopum Nampulensem.

die 19 Februarii 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Miletopolitanae R. D. Ioannem Ricote Alonso, rectorem seminarii Matritensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Leopoldi Ei jo y Garay, Episcopi Matritensis.

die 20 Februarii £951. — Titulari episcopali Ecclesiae Lundensi R. P. Ludovicum Antonium Palha, ex Ord. Fratr. Praedic, Administratorem Apostolicum Praelaturae *nullius* SSmae Conceptionis de Araguaia in Brasilia, quem constituit Praelatum *nullius* praedictae Praelaturae-

die 27 Februarii 1951. — Cathedrali Ecclesiae Pisciensi R. P. Aloisium Dinum Romoli, ex Ordine Fratrum Praedicatorum, Priorem Provincialem Sancti Marci et Sardiniae.

die 2 Martii £951. — Metropolitanae Ecclesiae S. Germani Exc. P. D. Carolum Eugenium Parent, hactenus Episcopum titularem Dianensem.

— Cathedrali Ecclesiae Nampulensi, Exc. P. D. Emanuelem DeMedeiros Guerreiro, hactenus Episcopum Sancti Thomae de Meliapor.

die 7 Martii 2951. — Coadiutorem cum iure futurae successionis Excnii P. D. Ioannis Swint, Episcopi Whelingensis, Exc. P.D. Thomam Joannem Me Donnell, Episcopum titularem Selensem et hactenus Auxiliarem Emi P. D. Francisci S. R. E. Card. Spellman, Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

die 13 Martii 1951. — Metropolitanae Ecclesiae Lancianensi, cui unita est Ecclesia Cathedralis Ortonensis, Exc. P. D. Benignum Lucianum Migliorini, hactenus Episcopum Reatinum.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

DECRETUM

DE MUTATIONE NOMINUM VICARIATUUM APOSTOLICORUM

Nuper Apostolicae Sedi expostulatum est ut nomina trium Vicariatuum Apostolicorum, qui in Aegypto exstant, mutentur et nova denominatio sumatur ab urbe residentiae Ordinariorum.

Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, habito favorabili voto Exctml Internuntii Apostolici, necnon singulorum Episcoporum trium Vicariatuum in Aegypto, referente infrascripto Cardinali a Secretis Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali in Audientia diei 27 m. Ianuarii huius anni 1951, benigne decernere dignatus est nomina praedictorum Vicariatuum Apostolicorum ita mutanda esse in posterum :

1. Vicariatus Apostolicus Alexandriae Aegypti loco antiquae •dictionis Vicariatus Apostolici Aegypti ;
2. Vicariatus Apostolicus Heliopolis in Aegypto loco antiquae -dictionis Vicariatus Apostolici Deltae Nili;
3. Vicariatus Apostolicus Portus Saidi loco antiquae dictionis Vicariatus Apostolici Canalis Suesii.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, die xxvin m. Ianuarii a. MCMLI.

£g E. Card. TISSERANT, *a Secretis.*

L. © S.

f V. Valeri, Archiep. tit. Ephesinus, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

LTJCERINA ET ALIARUM

MISSAE PRO EPISCOPO

Die XI Novembris 1950

DUBIUM. — Huic Sacrae Congregationi Concilii propositum fuit dirimendum sequens dubium : « Utrum, de Episcopi mandato, Capitulum <(diebus anniversariis electionis seu translationis et consecrationis eius- <(dem Episcopi teneatur tantum Missam solemnem celebrare, an etiam « eam pro Episcopo applicare ».

ANIMADVERSIONES. — *Caeremoniale Episcoporum* (lib. II, cap. 35 n. 1) statuit : ((Singulis annis, in diebus anniversariis electionis et consecra- <(tionis Episcopi Missam solemnem, vel per ipsum Episcopum, vel per « aliquam dignitatem seu canonicum, ipso praesente, celebrari con**ce** venit ».

Quae convenientia, *accedente Episcopi mandato,* fit obligatio. Nam Sacra Rituum Congregatio ad dubium : « An Missa solemnis in anniver- <(sariis electionis et consecrationis Episcopi sit *praeceptiva* in Cathedra- « libus et Collegiatis dioecesis, licet *Caeremoniale Episcoporum* (lib. II, « cap. 35 n. 1) solum dicat : *celebrari convenit* », die 14 Augusti 1858 in *Granaten.* N. 3078 respondit : « *Affirmative, accedente mandato Epi- <(scopi* ». Huius Missae obligatio confirmatur in ipsis Rubricis servandis ad normam Constitutionis Apostolicae *Divino afflatu* Pii Pp. X diei 1 Novembris 1911, tit. XII *(A. A. 8.,* vol. III, pag. 649).

Missae vero, de qua agitur, celebrationem, secumferre et obligationem eandem pro Episcopo applicandi eruitur ex canone 825 n. 4 Codicis Iuris Canonici: ((Numquam licet... alteram recipere eleemosynam pro sola ce- <(lebratione, alteram pro applicatione eiusdem Missae, nisi certo constet <(unam stipem oblatam esse pro celebratione sine applicatione ». Quae exceptio certo non exstat in casu : obligatio igitur Missam pro Episcopo applicandi logice continetur in ipsa obligatione celebrandi.

Quin immo, ne praesumi quidem potest Episcopum, Missae celebrationem praecipientem, ritum tantummodo exteriorem intendere et fructum Missae spiritualem excludere.

Quod confirmatur ex ipso *Caeremoniali Episcoporum,* quoad Missam pro Episcopo praedecessore defuncto, haec statuente : « Episcopus vice vens, praedecessoris sui proxime ante ipsum defuncti memoriam ha((bere debet, et pro eius anima singulis annis in die obitus anniversarium « celebrare, vel saltem Missae pro eius anima ab aliqua dignitate seu « canonico celebrandae, praesens assistere et in fine absolvere » (lib. II, cap. 36 n. 1).

Quo in loco nullum dubium quin Missae celebratio pro anima defuncti Episcopi et applicationem secumferat.

RESOLUTIO. — Proposito itaque ut supra dubio, in plenariis Comitiis die 11 Novembris 1950 habitis, Emi Patres huius Sacrae Congregationis responderunt : *Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.*

Quam resolutionem in Audientia diei 22 eiusdem mensis et anni Sanctissimus Dominus Noster Pius Pp. XII approbare et confirmare dignatus est.

Franciscus Roberti, *a secretis.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

COEISOPITEN.

BEATIFICATIONIS BT CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI IULIANI MAUNOIR, SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

In quantam religiosam et moralem abiectionem, Britanniae minoris incolae decimoséptimo saeculo deciderint, historia docet. Horrescit animus turpes superstition es recolendo, quae gentem illam inquinaverant, laqueisque Satanae alligaverant. Tantorum maiorum origo ignorantiae divinae legis est tribuenda, sed *parvuli petierunt panem et non erat qui frangerei eis* (Thr., 4, 4).

Verum infinita Dei misericordia, inter ceteros, fidelem suum servum Iulianum Maunoir, Societatis Iesu sodalem, suscitavit, qui omnibus omnia factus, totum se dedidit illarum gentium evangelizationi uberri-

mosque tulit animorum fructus, qui ei non modo gloriam, quae vitae sanctitati competit, compararunt, sed ampliorem quae apostolatui.

Scriptum est enim; ***Qui docti fuerint fulgebunt quasi splendor firmamenti, et qui ad iustitiam erudiunt multos, quasi stellae in perpetuus aeternitates*** (Dan., 12, 3). Qua gloria Deus Iulianum honestare velle videtur etiam coram hominibus. Ecclesia enim heroicas ipsum exercuisse virtutes, per decretum diei 6 Martii anno 1949 nos docuit, hodie vero per hoc aliud ipsius Dei testimonium affert. Duo enim miracula, quae in decreto hoc indicantur, Venerabilis Iuliani patrocinio obtenta, divinae actioni sunt tribuenda.

Duo tantum afferuntur; quia, perpensis causae adiunctis, Summus Pontifex a tertio, quod a iure requireretur, benigne dispensavit (decr. 25 Febr. 1949).

I. Puellula Ivo Le Goff in oppido Carhaix, intra Corisopiten. dioecesis fines, die 17 Iunii anno 1921, a motoria raeda violenter in terram fuit deiecta, illiso capite. Domum delata, omnibus destituta sensibus, a duobus medicis diligenter inspecta fuit, qui concorditer ipsam cerebralem passam esse gravem commotionem cum basis cranii fractura atque in imminentis mortis periculo versari edixerunt.

Biduo in eodem statu moritura permansit. Cum nulla sanationis spes, medicorum sententia, affulgeret, caeleste auxilium necessarii amicique implorarunt, Venerabilis Iuliani patrocinio interposito, cuius imaginem saepe infirmae corpori apponebant.

Ferventes has preces dignatus est Dominus exaudiré. Puella enim taliter illico reviviscere coepit, ut post paucos dies domo exire valuerit, perfecta recuperata valetudine, quae, non modo post undecim annos, quando a peritis physicis fuit inspecta, sed etiam hodie post initas nuptias perseverat.

Duo officiales periti, e nostri medici Collegii coetu selecti, medendum cum diagnosim tum infaustam prognosim plene confirmant. Ceteri eiusdem Collegii socii, uno dempto, plene his adhaerent in diagnosi, prognosi atque praeter naturae vires sanatione.

II. Sanatione altera, vere instantánea, Maria Cridou Vidua Goanvec fruita est. Et sane ; mulier haec, quae anno 1910 nonnulla, saltem suspectae, tuberculoseos symptomata passa fuerat, anno 1926 certe, ab hoc morbo fuit attacta, uti evidenter constat ex clinicis atque radiographicis argumentis, a quo per Venerabilis Maunoir patrocinium, die 13 Ianuarii anno 1931, fuit perfecte sanata. Nam, in peius mente valetudinis condicione, amicae consilio et invitationi morem gerens, ab oppido Pomelin automato ad Ecclesiam loci Pelvin, ubi Venerabilis Maunoir cor-

pus asservatur, non sine molestia fuit evecta. Templum ingrediens, meliuscule se sentit. Verum vix ad Venerabilis Iuliani sepulcrum accedit, re sanata est dicenda. Nam sine fulcimine stans, cum sociabus B. Virginis rosarium recitat, genibus privatim preces effundit, sine impedimento surgit, pium Viae Crucis exercitium peragit, ab Ecclesia recedit, cibo se reiicit, domum sine ullo incommodo revertitur atque ad pristina officia, agricola quoque, peragenda redit; quasi nunquam aegra fuisset.

Sanationem comprobant de visu testes, radiographicae tabulae atque cetera clinica sjmptomata. Unanimi sententia duo periti ex officio atque medicum collegium diagnosim, prognosim, perfectam atque perseverantem bonam valetudinem affirmant nec non ultra naturae leges sanationem evenisse.

Super utraque sanatione in Corisopitensi Curia Apostolici constructi sunt processus, qui, diligenti examine ex officio peracto, validi ad normam iuris ab Ipso Summo Pontifice agniti sunt.

Servatis itaque de iure servandis, post Medici Collegii studium, Praeparatoria Congregatio, die 6 Iunii elapso anno, habita est, dieque 30 Ianuarii anni huius Generalis, coram Ssmo D. N. Pio Papa XII, in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens, dubium proposuit discutiendum : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suum edidere suffragium : Beatissimus vero Pater, divini Spiritus illustrationem implorare atque obtinere cupiens astantium quoque preces enixe expetivit.

Quapropter Rfiios Cardinales Alexandrum Verde, Causae Ponentem, ac subscriptum S. R. C. Pro-Praefectum nec non R. P. Salvatorem Catucci, generalem Fidei Promotorem, meque Secretarium ad Se advocavit, sacroque Missae sacrificio pientissime litato, edixit : *Constare de duobus miraculis, Venerabili Iuliano Maunoir intercedente, a Deo patratis,* nimirum *de instantánea perfectaque sanatione cum, puellulae Ivonis Le Goff a gravi commotione cerebrali cum fractura basis cramicac, tum Mariae Cridou-Qoanvec a tulierculosi pulmonari.*

Hoc autem decretum rite promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Februarii a. D. 1951.

£8 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

AGRIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (HEVESI-BLUMENTAL)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Duae Mariae Blumental, conventae in causa, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. Romanae Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 11 Iunii 1951, hora undecima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Mariae Blumental curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Ioannes Teodori, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 6 Martii 1951.

O. Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Marie Blumental, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Kote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 11 juin 1951 à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Oonste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Marie Blumental devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Mercoledì, 28 febbraio 1951, il Santo Padre ha ricevuto in Solenne Udienza Sua Eccellenza il sig. dott. SOMMARTJGA CARLO, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica di Liberia.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 23 gennaio 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi han discusso :

I° su di un miracolo attribuito al Beato Antonio M. Gianelli, Confessore, Vescovo di Bobbio, fondatore dell'Istituto delle Figlie di S. Maria dell'Orto ;

2° su due miracoli attribuiti alla intercessione della Venerabile Rosa Venerini, fondatrice delle Maestre Pie, dette « Venerini ».

Martedì, 30 gennaio 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, alla augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi, hanno dato il loro voto :

I° sul martirio dei Ven. Servi di Dio Giuseppe Maria Diaz Sanjurjo, dell'Ordine dei Predicatori, Vescovo di Platea e Vicario Apostolico del Tonchino Centrale, di Melchiorre Garcia Sanpedro, dello stesso Ordine, Vescovo tit. di Tricona, Vicario Apostolico del Tonchino Centrale e di altri 23 compagni martiri;

2° sui miracoli del Ven. Servo di Dio Pio X ;

3° sui miracoli del Ven. Servo di Dio Giuliano Maunoir, della Compagnia di Gesù.

Martedì, 20 febbraio 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale,* nella quale gii Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno dato il loro voto :

I. Sul *Tuto* per la beatificazione dei Venerabili Servi di Dio :

I° Pio X;

2° Giuseppe Maria Diaz Sanjurjo, dell'Ordine dei Predicatori, Vescovo tit. di Platea, Vicario Apostolico del Tonchino centrale, e Compagni martiri ;

3° Giuliano Maunoir, sacerdote professo della Compagnia di Gesù.

II. Sui miracoli per la beatificazione dei Venerabili Servi di Dio :

I° Francesco Fasani, sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori Conventuali ;

2° Maria Vittoria Teresa Couderc, confondatrice delle Religiose di .Nostra Signora del ritiro al Cenacolo.

3° Placida Viel, dell'Istituto delle Suore delle Scuole Cristiane della Misericordia.

Martedì, 27 febbraio 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Ofiìciali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione della Venerabile Serva di Dio Maria Bertilla Boscardin, dell'Istituto delle Suore Maestre di S. Dorotea Figlie dei SS. Cuori.

Martedì, 13 marzo 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno dato il loro voto :

I. Sul *Tuto* per la beatificazione dei Venerabili Servi di Dio :

I° Francesco Antonio Fasani, sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori Conventuali.

2° Maria Vittoria Teresa Couderc, confondatrice delle Religióse di Nostra Signora del ritiro al Cenacolo.

3° Placida Viel, dell'Istituto delle Suore delle Scuole Cristiane della Misericordia.

II. Sui miracoli dei Beati :

1° Ignazio da Laconi, Confessore, dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini.

2° Emilia di Vialar, fondatrice dell'Istituto delle Suore di S. Giuseppe dell'Apparizione.

3° Maria Domenica Mazzarello, confondatrice delle Figlie di Maria Ausiliatrice.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

20 febbraio 1951. Il Revmo D. Albareda Anselmo M., dell'Ordine di san Benedetto, *Consultore della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

28 » » Il Revitio Padre Browne Michele, dell'Ordine dei Frati Predicatori, *Consultore della Commissione Pontificia per gli Studi Biblici.*

Parimenti, con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Prelati Domestici di Sua Santità :

17 dicembre 1946. Monsig. Tessier Massimo, dell'arcidiocesi di Ottawa.
23 settembre 1948. Monsig. Bochenek Giovanni, della diocesi di Tarnovia.
24 ottobre » Monsig. Chevalier Paolo, della diocesi di Le Mans.
» » » Monsig. Lepron Leone, della medesima diocesi.
13 dicembre » Monsig. Avard Arturo J., dell'arcidiocesi di Nuova York.
» » » Monsig. Congedo Giuseppe M., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Corrigan Giovanni J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Egan Giuseppe M., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Ehardt Giorgio C., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Filitti Bonaventura, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Kellenberg Walter P., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Kelly Guglielmo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Kreidel Giorgio A., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Maguire Giovanni J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. McGowan Giovanni D., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Middleton Giovanni S., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Moore R. Edoardo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Moylan Giovanni J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Mulcahy Roberto B., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Murphy Francesco J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. O'Shea Michele P., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Scally Giovanni J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Scully Giuseppe B., della medesima arcidiocesi.

13	dicembre	1948.	Monsig.	Szubinski Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig.	Waterson Edoardo J., della medesima arcidiocesi.
20		1949.	Monsig.	De Baeymaeker Giovanni, dell'arcidiocesi di Malines.
»	»	»	Monsig.	Kennedy Edwin Giuseppe, dell'arcidiocesi di S. Francisco in California.
18	febbraio	1950.	Monsig.	Lynch Giacomo J., dell'arcidiocesi di Nuova York.
25	aprile	»	Monsig.	Boyer Giorgio, della diocesi di Carcassona.
13	maggio		Monsig.	Carrière Zefirino, dell'arcidiocesi di Tolosa.
26	»	»	Monsig.	Jaroszewicz Giovanni, della diocesi di Kielce.
31	»	»	Monsig.	Mazanek Stanislao, dell'arcidiocesi di Cracovia.
17	giugno	»	Monsig.	Marx Adolfo, della diocesi di Corpus Christi.
21			Monsig.	Angelini Cesare, della diocesi di Pavia.
28	»		Monsig.	Coleman Tommaso Giuseppe, della diocesi di. Covington.
»			Monsig.	Fey Luigi G., della medesima diocesi.
»			Monsig.	Goebel Antonio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig.	Hanses Enrico A., della medesima diocesi.
1	agosto		Monsig.	Sorce Antonino, della diocesi di Caltanissetta.
9	»		Monsig.	Marinas Arcadio, dell'arcidiocesi di S. Cristoforo dell'Avana.
»	»		Monsig.	Kelly Giovanni, dell'arcidiocesi di Wellington.
13	»		Monsig.	Gerini Emilio, della diocesi di Albenga.
		»	Monsig.	Brennan Roberto E., dell'arcidiocesi di Los Angeles.
		»	Monsig.	Clarke Giovanni K., della medesima arcidiocesi.
	»		Monsig.	Collins Daniele Patrizio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig.	Dignan Patrizio G., della medesima arcidiocesi.
	»	»	Monsig.	Dolan Giacomo E., della medesima arcidiocesi.
»	»		Monsig.	Devlin Giovanni G., della medesima arcidiocesi.
»			Monsig.	Folien Vittorio, della medesima arcidiocesi.
»			Monsig.	Gallagher Giovanni L, della medesima arcidiocesi.
»	»		Monsig.	Keating Martino Cody, della medesima arcidiocesi.
»		»	Monsig.	Murphy Leone Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
		»	Monsig.	O'Carroll Tommaso F., della medesima arcidiocesi.
	»	»	Monsig.	O'Connor Michele Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig.	O'Flaherty Raimondo G., della medesima arcidiocesi.

13 agosto 1950. Monsig. O'Halloran Michele, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Scott Giorgio Montgomery, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Truxaw Giuseppe G., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Wade Edoardo E., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Loranger Sebastiano, della diocesi di S. Paolo dell'Alberta.
» » » Monsig. Rooney Eugenio, della medesima diocesi.
17 » » Monsig. Burant Felice, dell'arcidiocesi di New York.
» » » Monsig. Cirelli Ignazio, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Kelly Giacomo P., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Loehr Edoardo A., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Pigott Riccardo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Quinn Arturo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Rourke Bernardo J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Tempie Patrizio J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Zentgraf Giorgio J., della medesima arcidiocesi.
19 » » Monsig. Nocita Giuseppe, dell'arcidiocesi di S. Severina.
» » » Monsig. Kackachery Paolo, della diocesi di Trichur.
21 » » Monsig. Bernardi Mario, della diocesi di Cingoli.
» » » Monsig. Carpino Francesco, della diocesi di Noto.
» » » Monsig. Florit Ermenegildo (Roma).
» » » Monsig. Verzeroli Bartolomeo (Roma).
23 » » Monsig. Ciccimarra Nicola, della prelatura « nullius » di Altamura.
» » » Monsig. Madden Giacomo, della diocesi di Toowoomba.
13 settembre » Monsig. Bonfante Luigi, della diocesi di Verona.
16 » » Monsig. Pacheco Emanuele Beniamino, della diocesi di S. Marta.
4 ottobre » Monsig. Oppedisano Antonio, della diocesi di Gerace.
12 » » Monsig. Portelli Carmelo, della diocesi di Gozo.
15 » » Monsig. Pistoiesi Eraldo, della diocesi di Montalcino.
21 » » Monsig. Baggio Sebastiano, della diocesi di Vicenza.
23 » » Monsig. De Li va Ottavio, dell'arcidiocesi di Udine.
27 » » Monsig. Carli Luigi, della diocesi di Comacchio.
6 novembre » Monsig. Chaloux Adeodato, dell'arcidiocesi di Ottawa.
» » » Monsig. O'Neill Giovanni, della medesima arcidiocesi.
17 febbraio 1951. Monsig. Dunne Patrizio Giuseppe, della diocesi di Annidale.
» » » Monsig. Hynes Patrizio, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Mahony Lorenzo Michele, della medesima diocesi.
» » » Monsig. O'Reilly Lyman Giulio, della medesima diocesi.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità :

16	gennaio	1949.	Monsig. Lo Giudice Giovanni, dell'arcidiocesi di Salta.
»	»	»	Monsig. Ver gara Michelangelo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Sueldo Roberto, della medesima arcidiocesi.
25	febbraio	»	Monsig. Sroka Stanislao, della diocesi di Tarnovia
»	»	»	Monsig. Wegiel Wladislao, della medesima diocesi.
30	aprile	1950.	Monsig. Oardyn Giuseppe, dell'arcidiocesi di Malines.
»	»	»	Monsig. Devroede Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
	»		Monsig. Leclef Edmondo, della medesima arcidiocesi.
	»	»	Monsig. Michiels Alberto, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Sempels Victor, della medesima arcidiocesi.
23	maggio	»	Monsig. Wagner Giuseppe Luigi, della diocesi di Joliet 111.
13	giugno	»	Monsig. Brozzi Ulderico, della diocesi suburbicaria di Sabina e Poggio Mirteto.
»	»	»	Monsig. De Angelis Lorenzo, della medesima diocesi.
	»		Monsig. Diamilla Cesare, della medesima diocesi.
»	»		Monsig. Piccarozzi Antonio, della medesima diocesi.
17	»	»	Monsig. Kasper Francesco, della diocesi di Corpus Christi.
.25	»	»	Monsig. Dziedziak Ignazio, della diocesi di Tarnovia.
30	luglio	»	Monsig. Daino Liborio, della diocesi di Agrigento.
»	»	»	Monsig. Gambino Vincenzo, della medesima diocesi.
28	»	»	Monsig. Lubrecht Giuseppe A., della diocesi di Covington.
»	»	»	Monsig. Poole Oscar Leone, della medesima diocesi.
4	agosto		Monsig. Ollier Luigi, dell'arcidiocesi di Tolosa.
5	»		Monsig. Bianchi Augusto, della diocesi di Tortona.
13	»	»	Monsig. Bell Giovanni, dell'arcidiocesi di Los Angeles.
»	»		Monsig. Brouwers Antonio, della medesima arcidiocesi.
	»	»	Monsig. North Guglielmo E., della medesima arcidiocesi.
17	»		Monsig. Buckley Michele A., dell'arcidiocesi di New York.
	»		Monsig. Costello Giovanni M., della medesima arcidiocesi.
	»	»	Monsig. Fleming Giovanni M., della medesima arcidiocesi.
»			Monsig. Krug Giuseppe C., della medesima arcidiocesi.
	»		Monsig. Schultheiss Gustavo, della medesima arcidiocesi.
	»	»	Monsig. Walsh Carlo M., della medesima arcidiocesi.
19	»	»	Monsig. Canzonieri Carmelo, della diocesi di Ragusa.
»	»		Monsig. Marchesan Felice, del patriarcato di Venezia.
21	»		Monsig. Di Lorenzo Achille, dell'arcidiocesi di Napoli.
	»		Monsig. Benedetti Luigi (Roma).
	»	»	Monsig. Vona Costantino (Roma).
25	»	»	Monsig. Lupi Achille, della diocesi di Cremona.
16	settembre		Monsig. Gaod Carlo, della diocesi di Aosta.
»	»		Monsig. Sánchez Chica Daniele, della diocesi di S. Marta.

23 settembre 1950. Monsig. Zappetelli Giuseppe, della diocesi di Amelia.
4 ottobre » Monsig. Gaudenzio Daniele, della diocesi di Termoli.
7 » » Monsig. Gauda Antonio, della diocesi di Alba.
» » » Monsig. Dominguez Giuseppe Massimino, dell'arcidiocesi. di S. Cristoforo dell'Avana.
» Monsig. Assirelli Angelo, della diocesi di Modigliana.
12 Monsig. Buttigieg Clemente, della diocesi di Gozo.
15 Monsig. Cagneschi Angelo, della diocesi di Montalcino.
» Monsig. Fanti Sante, della medesima diocesi.
25 Monsig. Artoni Igino, della diocesi di Guastalla.
26 » Monsig. Cammarella Virginio, della diocesi di S. Marco e Bisignano.
Monsig. Di Carlo Ilario, della medesima diocesi.
» » Monsig. Savaglia Giuseppe, della medesima diocesi.
6 novembre Monsig. Marien Ruggero, dell'arcidiocesi di Montréal.
» » Monsig. Touchette Paolo, della medesima arcidiocesi.
» Monsig. Machi Alfio, della diocesi di Patti.
9 Monsig. Federici Adelelmo, dell'arcidiocesi di Urbino.
» Monsig. Galli Enea, della medesima arcidiocesi.
11 Monsig. Lajoie Valmore, della diocesi di S. Giacinto.
» Monsig. Lecompte Riccardo, della medesima diocesi.
Monsig. Petit Davide, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di Sua Santità :

13 agosto 1950. Monsig. Stefanini Giovanni Maria, della diocesi di Concordia.
23 settembre » Monsig. Aragiusto Nicola, della diocesi di S. Agata dei Goti.
9 novembre » Monsig. Biondelli Telesforo, dell'arcidiocesi di Urbino.

Cameriere d'onore soprannumerario di spada e cappa di Sua Santità:

17 aprile 1950. U sig. Thiel Melvin Giovanni, della diocesi di Gal veston.

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire :

La Commenda dell'Ordine di San G-regorio Magno, classe civile :

28 ottobre 1949. Al sig. de la Barre d'Esquelinnes Enrico, della diocesi di Tournai.
24 novembre » Al sig. de Cuyper Luigi, dell'arcidiocesi di Malines.

21 novembre 1949. Al sig. De Vocht Luigi, della medesima arcidiocesi.
20 gennaio 1950. Al sig. Neve de Mevergnies Paolo, della diocesi di Liegi.
29 » Al sig. Behogne Oscar, dell'arcidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Segers Paolo Guglielmo, della medesima arcidiocesi.
15 agosto » Al sig. Camarillo Adolfo, dell'arcidiocesi di Los Angeles.
» » » Al sig. Cosgrove Tommaso Byrne, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Dockweiler Tommaso A., della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Duque Ernesto, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Iijima Paolo Manji, della diocesi di Osaka.
» » » Al sig. del Valle Ignazio, dell'arcidiocesi di S. Cristoforo dell'Avana.
» » Al sig. Fantoni Luciano, dell'arcidiocesi di Udine.
8 settembre Al sig. Begossi Giuseppe, della diocesi di Vittorio Veneto.
11 Al sig. de France Enrico, dell'arcidiocesi di Parigi.
» » Al sig. Leduc Giovanni, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Worms Adriano, della medesima arcidiocesi.
19 » Al sig. Yassif Antonio (Libano).
23 » » Al sig. Oddi Gustavo (Homa).
» Al sig. Troili Cesare (Roma).
» » Al sig. Vitali Carlo (Roma).
» » » Al sig. Coriglioni Ugo, dell'arcidiocesi di Taranto.
5 ottobre » Al sig. de Chedid Massimo, della diocesi di Cairo dei Maroniti.
» » » Al sig. Fares Giuseppe, della medesima diocesi.
» » » Al sig. bey Sfer Antonio, della medesima diocesi.
» » Al sig. Taufik Lobbos, della medesima diocesi.
12 » Al sig. Vieri Filiberto, dell'arcidiocesi di Firenze.
19 » » Al sig. Giannelli Leone, della diocesi di Montalcino.
8 novembre » Al sig. Deckers Lorenzo Nicola, della diocesi di Haarlem.

17 *Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, elasse civile :*

20 gennaio 1950. Al sig. Duthoy Michele, della diocesi di Bruges.
» » Al sig. Hulpiau Augusto, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Waelkens Giuseppe, della medesima diocesi.
29 » » Al sig. Brumant Antonio, dell'arcidiocesi di Malines.
25 febbraio Al sig. Versteylen Benedetto, della medesima arcidiocesi.
18 maggio Al sig. Truszowski Witold, dell'arcidiocesi di Cracovia.
» » Al sig. Kraker Patton Giorgio, dell'arcidiocesi di Santa Fe (U.S.A.).
31 » Al sig. Lubowiecki Giovanni, dell'arcidiocesi di Cracovia.

7 agosto 1950. Al sig. Beniamen Paolo, dell'arcidiocesi di Sena.
» » » Al sig. Saada Boris, della medesima arcidiocesi.
13 » » Al sig. Dale Martino (Canada).
19 » » Al sig. Brophy Giacomo, dell'arcidiocesi di Canberra e Goulburn.
» » » Al sig. Cook Wilfrido Enrico, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Meagher Michele Gerardo, della medesima areidiocesi.
» » » Al sig. Meagher Pietro Giacomo, della medesima arcidio cesi.
» » » Al sig. Walsh Giovanni Carlo, della medesima arcidiocesi.
21 » » Al sig. Heinz Carlo, dell'arcidiocesi di Delhi e Simia.
» » » Al sig. Shri Beltie Shaha Gilani, della medesima arcidiocesi.
23 settembre » Al sig. Rigault Giorgio, dell'arcidiocesi di Parigi.
25 » » Al sig. Gadient Martino Giuseppe, della diocesi di Davenport.
» » » Al sig. Hutchinson Giacomo M., della medesima diocesi.
19 ottobre » Al sig. Olivieri Gabriele, della diocesi di Montalcino.
21 » » Al sig. de Boer Giuseppe Pietro, della diocesi di Haarlem.
26 » » Al sig. Gemignani Silvio, dell'arcidiocesi di Lucca.
28 » » Al sig. Baékis Stasys, dell'arcidiocesi di Parigi.
1 novembre » Al sig. Désormeaux Ernesto, dell'arcidiocesi di Ottawa.
» » » Al sig. Dumont Valmore, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Fortier Adelardo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig, Moncion Tommaso, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Murphy Emmet, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Phelan Filippo, della medesima arcidiocesi.
9 » » Al sig. Roche Maurizio Antonio Edoardo, del vicariato apostolico di Keewatin.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa :

23 settembre 1949. Al sig. Renault Giulio, dell'arcidiocesi di Malines.
24 novembre » Al sig. Con vent Emilio, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Lambert Giuliano, della medesima arcidiocesi.
5 gennaio 1950. Al sig. De Cock Andrea, della medesima arcidiocesi.
14 luglio » Al sig. Griva Giulio Cesare, dell'arcidiocesi di Torino.
26 » » Al sig. Pesci Corrado (Roma).
9 agosto » Al sig. Corti Emilio, della diocesi di Colle Val d'Elsa.
» » » Al sig. Erba Giovanni, dell'arcidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Barba Bruno (Roma).
21 » » Al sig. Buzzi Antonio, della diocesi di Casale Monferrato.
26 » » Al sig. Floridi Alfredo, della diocesi di Rimini.

26 agosto 1950. Al sig. Saraceni Gioacchino (Roma).
23 settembre » Al sig. Rocco Vincenzo, della diocesi di Campagna.
» » » Al sig. Stocchetti Agostino, dell'arcidiocesi di Milano.
29 » » Al sig. Todrani Pietro (Roma).
5 ottobre » Al sig. Battaglini Italo, della diocesi di Arezzo.
» » » Al sig. Rugi Gioacchino, dell'arcidiocesi di Milano.
6 » » Al sig. Mándese Giovanni, dell'arcidiocesi di Taranto.
12 » » Al sig. Reposo Mario, della diocesi di Brescia.
13 » Al sig. Lanfranchi Ercole, dell'arcidiocesi di Milano.
26 » Al sig. Bernardini Bernardino (Roma).
» » Al sig. Palumbo Silvano (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa :

24 novembre 1949. Al sig. Meert Francesco, dell'arcidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Ooms Augusto, della medesima arcidiocesi.
» Al sig. Poe Stefano, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Willemse Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
29 gennaio 1950. Al sig. Doms Ernesto, della medesima arcidiocesi.
24 giugno » Al sig. Kirchner Edoardo, dell'arcidiocesi di Washington.
14 luglio » Al sig. Sarchiapone Pasquale, della diocesi di Valva e Sulmona.
1 agosto Al sig. Durigon Lino, della diocesi di Concordia.
» » » Al sig. Ferrua Pietro, della diocesi di Pinerolo.
» » » Al sig. Criscione Porcelli Giovanni, della diocesi di Ragusa.
7 » » Al sig. Stéphany Habib, dell'arcidiocesi di Sena.
» » Al sig. Amir Gebrael, della stessa arcidiocesi.
13 » » Al sig. Bicheddu Costantino, dell'arcidiocesi di Sassari-
» » » Al sig. Deliperi Antonio, della medesima arcidiocesi.
19 Al sig. Bertani Agostino, della diocesi di Como.
21 » » Al sig. Caramel Attilio, della medesima diocesi.
» » Al sig. Terragni Alessandro, della medesima diocesi.
1 settembre » Al sig. Charles Luca, dell'arcidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Renault Giacomo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Wygen Gerardo, della medesima arcidiocesi.
4 ottobre Al sig. Scialpi Michele, dell'arcidiocesi di Taranto.
5 » » Al sig. Strini Costantino (Roma).
26 » » Al sig. Fusco Arnaldo (Roma).
28 » » Al sig. Berarducci Giuseppe, della diocesi di Rimini.
6 febbraio 1951. Al sig. Busatti Livio, della diocesi di Arezzo.

NECROLOGIO

13	dicembre	1950.	Monsig. Mazzini Luigi, Vescovo tit. di Filadelfia di Lidia.
1	gennaio	1951.	Monsig. Magone Giuseppe, Arcivescovo tit. di Nicomedia, Elemosiniere segreto di Sua Santità.
3	»	»	Monsig. Bahabanian Gregorio, Vescovo di Ancira degli Armeni.
8	»	»	Monsig. Chulaparambil Alessandro, Vescovo di Kottayan per i Siro-malabaresi.
13	»	»	Emo Sig. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI FRANCESCO, Vescovo di Òstia e Frascati, Decano del S. Collegio, Segretario della S. S. Congregazione del S. OflSzio, Prefetto della S. Congregazione Caeremoniale e Vicario Generale di Sua Santità per la Città di Roma e Distretto.
17	»	»	Monsig. Hennemann Francesco, Vescovo tit. di Copto, Vicario Apostolico di Cape Town.
19	»		Monsig. Inglese Lorenzo Giacomo, Vescovo tit. di MIopoli.
20	»		Monsig. Metzroth Enrico, Vescovo tit. di Tiatira.
28	»		Monsig. Munzani Pietro Doimo, Arcivescovo tit. di Tiana.
7	febbraio		Monsig. du Bois de la Villerabel Florent, Arcivescovo tit. di Eno.
13	»		Monsig. Kubina Teodoro, Vescovo di Czçstocliowa.
18	»		Monsig. Hopmans Pietro Adriano Guglielmo, Vescovo di Breda.
24	»		Monsig. Della Vedova Domenico, Vescovo tit. di Teodosiopoli di Armenia.
9	marzo		Monsig. Legge Pietro, Vescovo di Misnia.
16	»		Monsig. Radonski Carlo Miecislao, Vescovo di Wladislavia.
25	»		Monsig. Caruana Giorgio Giuseppe, Arcivescovo tit. di Sebastea.
28	»		Monsig. Courcoux Giulio Maria, Vescovo di Orléans.

An. et yol. XXXXIII 21 Aprilis 1951 (Ser. IT, v. XTIII) - N. 5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA **PII PP. XII**

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

TEFENSIS

PRAEFECTURA APOSTOLICA TEFENSIS IN PRAELATURAM ((NULLIUS)) ERIGITUR, EODEM SERVATO NOMINE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quum, Deo adiuvante, res catholica in Praefectura Apostolica Tefensi in Brasilia, postremis potissimum hisce annis, non mediocre susceperit incrementum, ita ut iam non missionalium cura regenda sit sed in dioecesim potius evehenda, Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Consistorialibus Negotiis praepositorum consilio, data antea venerabilis Fratris Caroli Chiarlo, Archiepiscopi Amideni et in Brasiliana Republica Nuntii Apostolici, favente sententia,, de consulto etiam S. Congregationis Fidei Propagandae, cuius hucusque iuris erat Praefectura illa, precibus dilecti Filii Ioachimi de Lange, hodierni Praefecturae illius Antistitis, qui ab Apostolica Sede enixe postulavit ut eadem Praefectura in Praelaturam ***nullius*** erigeretur, id rati in christifidelium maius spirituale bonum cessurum, annuendum statuimus. Supplentes igitur, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensum, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, quam supra memoravimus Praefecturam Apo-

stolicam Tefensem in Praelaturam *nullius* extollimus, erigimus et constituimus, iisdem Praefecturae servatis nomine et finibus. Illam insuper dicioni subducimus Sacrae Congregationis Fidei Propagandae, ac regimini subicimus Sacrae Congregationis Consistorialis. Novae istius Praelaturae *nullius* sedem in *Tefe* urbe constituimus et sacram aedem in S. Teresiae Virginis honorem Deo dicatam ad ecclesiae praelatiae gradum et dignitatem evehimus, cui idcirco eiusque pro tempore Praesulibus iura, privilegia, insignia et honores tribuimus, atque onera et obligationes iniungimus, quae ecclesiis praelatitiis earumque Praelatis sunt propria. Porro hanc Praelaturam *nullius* suffraganeam decernimus metropolitanae Ecclesiae Belemensi de Para, eiusque Antistitem metropolitico subiicimus iuri Archiepiscopi Belemensis de Para. Mensam autem praelatitiam constituent fidelium oblationes et Curiae emolumenta. Iubemus insuper ut e Seminario Minore, quod iam habetur, clero indigenae efformando, electi iuvenes ad Pontificium Collegium Pianum Latinum de Urbe mittantur in spem Ecclesiae instituendi. Quum autem huius temporis adiuncta haud permittant quominus in hac nova Praelatura *nullius* canonicorum capitulum constituatur, indulgemus ut pro canonicis dioecesani consultores ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Quod vero ad Praelaturae huius regimen et administrationem, clericorum et fidelium iura et onera, aliaque id genus, volumus ut rite serventur quae sacri canones praescribunt. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, ad exsecutionem mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem Nuntium Apostolicum in Brasiliana Republica, vel eum qui exsecutionis tempore illi praesit, delegamus et ipsi necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem quam primum fide dignum peractae exsecutionis actorum exemplum transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et enianatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit at-

tentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam evectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum ex Arce Gandulphi, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die undecima Augusti mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

E. Card. TI S SER ANT — Fr. A. I. Card. PIAZZA

8. Collegii Decanus — ***8. C. Consistorialis a Secretis.***

f Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc, *Deo. Proton. Apost.*

Ludo vicus Kaas, *Proton. Apost.*

EXPEDITA

die tertia Februarii mensis, anno duodecimo

Alfridus Marini, ***Plumbator.***

Loco © Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. **67. - Al. Trussardi.**

II

SOLIMÔES SUPERIORIS

PRAEFECTURA APOSTOLICA SOLIMÔES SUPERIORIS IN PRAELATURAM « NULLIUS » EVEHITUR ET CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Laeto accepimus animo Praefecturam Apostolicam Solimôes Superiorem in Brasilia, a v. m. Decessore Nostro Pio Decimo, die vicesima tertia Maii mensis, anno millesimo nongentesimo decimo ex amplissimi Amazonensis dioecesis territorii parte erectam, talia, Dei opitulante gratia, postremis potissimum hisce annis, suscepisse spiritualia incrementa, ut non amplius eius territorium missionalium iure regendum sit. Quare, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, deque data antea favente sententia venerabilis Fratris Caroli Chiarlo, Archiepiscopi titulo Amideni et in Brasiliana Republica Nuntii Apostolici, audita S. Congregatione Fidei Propagandae, cuius iuris hucusque Praefectura illa Apostolica erat, enixas dilecti Filii Wenceslai a Spoleto, hodierni eius Praefecti, preces admittendas censuimus, quibus a Sancta Sede postulabatur ut Praefectura illa in Praelaturam ***nullius dioecesis*** eveheretur. Supplentes igitur, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensum, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, Apostolicam quam diximus Solimôes Superiorem Praefecturam in Praelaturam ***nullius*** erigimus et constituimus, iisdem servatis Praefecturae nomine et finibus. Illam insuper de Sacrae Congregationis Fidei Propagandae dicione detrahimus, atque regimini subicimus S. Congregationis Consistorialis. Novae huius Praelaturae ***nullius*** sedem in urbe ***Sâo Paulo de Olivenca*** constituimus et sacram aedem Deo in honorem S. Pauli Apostoli dicatam, ad ecclesiae praelatitiae gradum et dignitatem evehimus, cui idcirco eiusque pro tempore Praesulibus iura et privilegia, insignia et honores tribuimus, atque onera et obligationes iniungimus, quae ecclesiis praelatitiis earumque Praelatis sunt propria. Hanc autem Praelaturam Solimôes Superiorem suffraganeam decernimus metropolitanae **Ecclesiae** Belemensi de Para, eiusque

Praelatum *nullius* metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Belemensis de Para. Mensam praelatitiam constituent fidelium oblationes et Curiae emolumenta. Iubemus porro ut ad clerum indigenam efformandum minus saltem seminarium quamprimum erigatur, ex quo electi iuvenes ad Pontificium Collegium Pian um Latinum Americanum in Urbem mittantur, in spem Ecclesiae instituendi. Quum autem praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus in hac nova Praelatura canonicorum capitulum constituatur, indulgemus ut pro canonicis dioecesani consultores ad iuris normam interim eligantur et adhibeantur. Quod vero ad Praelaturae huius regimen, administrationem, clericorum et fidelium iura et onera, aliaque attinet, volumus ut rite serventur quae sacri canones praescribunt. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, perficienda quem supra memoravimus venerabilem Fratrem Nuntium Apostolicum in Brasiliana Republica, vel eum qui exsecutionis tempore Nuntiaturae illi praesit, delegamus et ipsi necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem quam primum transmittendi fide dignum peractae exsecutionis actorum exemplum. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus* generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici

subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam, evectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et volutatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum ex Arce Gandulphi, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die undecima Augusti mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. B. Cancellario
E. Card. TISSERANT
S. *Collegii Decanus*

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis.

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

EXPEDITA

die vicesima quarta Ianuarii mensis, anno duodecimo
Alfridus Marini, *Plumbator.*

Loco £8 Plumbi

***Reg in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 59.* - Al. Trussardi.**

III

TUGUEGARAOANAE

(BATANENSIS ET BABUYANENSIS)

A DIOECESIS TUGUEGARAOANAE TERRITORIO PARS SEIUNGITUR, QUAE IN NOVAM ERIGITUR PRAELATURAM ((NULLIUS)), BATANENSEM ET B ABU Y ANEN SEM NOMINE.

P I U S E P I S C O P U S

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad faciliorem dominici gregis gubernationem haud parum confert recta Ecclesiarum circumscriptio, latissimum aliquando earum territo rium dismembrando, ut aucto Pastorum numero aeternae christifidelium saluti diligentiori ratione prospici possit. Quo moti consilio, de venera-

bilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consulto, Iubenti animo annuendum censuimus enixis venerabilis Fratris Alexandri Olalia, Episcopi Tuguegaraoani, precibus, quibus ab Apostolica Sede postulavit, ut insulas *Batanes, Babuyan* et *Fuga,* quas, ab episcopali sede longe absentes, valde arduum est Ordinario regere, uti par est, et gubernare, a sua dioecesi distrahere earumque territorium, in novam erigere Praelaturam *nullius* decernamus. Praehabito itaque venerabilis Fratris Aegidii Vagnozzi, Archiepiscopi Myrensis et in Insulis Philippinis Delegati Apostolici, favorabili voto, atque supplentes, quatenus opus sit, aliorum, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensum, quas memoravimus insulas *Batanes, Babuyan* et *Fuga* a dioecesis Tuguegaraoanae territorio suprema apostolica auctoritate Nostra distrahimus earumque territorium in Praelaturam *nullius* erigimus et constituimus, quam *Batanenseni et Babuyanensem* appellandam decernimus.

Novae huius Praelatura *nullius* sedem episcopalem in urbe vulgo *Basco* constituimus et templum in honorem S. Dominici Deo ibi dicatum, ad ecclesiae praelatitiae gradum et dignitatem evehimus et illi atque pro tempore Praesulibus iura et privilegia, honores et insignia tribuimus, quibus ceterae praelatitiae Ecclesiae et earum Antistites iure communi fruuntur et gaudent, una cum omnibus oneribus et obligationibus iisdem adnexis. Hanc insuper Praelaturam *nullius* Batanensem et Babuyanensem suffraganeam esse decernimus metropolitanae Ecclesiae Manilensi, ideoque eius Praelatum metropolitico iuri Archiepiscopi Manilensis pro tempore subiicimus. Iubemus porro ut minus saltem seminarium ad clerum indigenam efformandum quam primum condatur, ex quo electi iuvenes ad Pontificium Collegium Pianum Latinum Americanum in Urbem mittantur, in spem Ecclesiae sub fere Romani Pontificis oculis instituendi. Quum autem praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus in hac nova Praelatura *nullius* canonicorum capitulum constituatur, indulgemus ut interim pro canonicis dioecesani consultores ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Quoad porro Praelaturae regimen et administrationem, ad clericorum et fidelium iura et onera, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris Apostolici, sede vacante, electionem, rite servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod autem ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Mensam insuper praelatitiam constituent Curiae emolumenta

et fidelium collationes, in quorum bonum Praelatura ipsa erecta est, servato tamen canone 1500 I. C. quoad bonorum et fundationum divisionem, ad totam dioecesim modo pertinentium.

Omnia autem documenta et acta, quae novam respiciunt Praelaturam eiusque clericos et fideles ad istius Curiam, in proprio Tabulario adservanda, ab episcopali Curia Tuguegaraoana quam primum transmittantur. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta perficienda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem Delegatum Apostolicum in Insulis Philippinis, vel eum qui exsecutionis actu Delegationi praesit, deputamus et ipsi necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem quam primum transmittendi authenticum actorum exsecutionis exemplar.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quo quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia et potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notari publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario

attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei. ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Eomae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die trigesima Novembris mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. B. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
£. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C. Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, ***Proton. Apost..***
Albertus Serafini, ***Proton. Apost.***

EXPEDITA

die vicesima quarta Ianuarii mensis, anno duodecimo
Alfridus Marini, ***Plumoator.***

Loco 6B Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. **- Al. Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TEMPLUM IN HONOREM B. MARIAE V. ET S. MARTINI, EP., IN PAGO ((TA AL)V INTRA FINES LIPENSIS DIOECESIS DEO DICATUM, TITULO BASILICAE MINORIS CONDECORATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Conspicua Tempia Dei, quae tum pulchritudine, tum insignibus Marialibus vel Sanctorum Simulacris,, tum etiam summa fidelium religione celebrantur, amplissimis honoribus ac privilegiis de more institutoque Romanorum Pontificum propensa voluntate cohonestamus. Inter ea merito est sacra Aedes recensenda, quae in loco vulgo « Taal », intra fines dioecesis Lipensis, in honorem Beatae Mariae Virginis ac Sancti Martini Episcopi exaedificata, eundem pagum admodum nobilitai. Impensa ibidem excitatur Marialis pietas multaque florescunt Marialia Opera, quippe cum propinquum exstet Sanctuarium, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis « de Caisasay » nuncupatae dicatum, ad quod e longinquis quoque regionibus fideles turmatim accedere consueverunt. Tanta insuper molis amplitudine ac tam pulchris artis operibus eadem sacra Aedes prae ceteris eminet, ut inter clariora monumenta, nostris hisce temporibus in Philippinis Insulis exstructa, optimo sit iure adnumeranda. Quae cum ita sint, a Venerabili Fratre Alaphrido Verzosa, Lipensi Episcopo, enixe rogati

sumus ut memoratam Ecclesiam loci « Taal » titulo ac privilegiis Basilicae Minoris benigne honestare dignaremur. Nos autem, ne erga Deiparam Virginem Mariam Lipensium pietas umquam deficiat, sed potius magis in dies augeatur, attentis quoque amplissimis Venerabilis Fratris Gulielmi Piani, Archiepiscopi titularis Mcosiensis atque Nostri in Insulis Philippinis Delegati Apostolici, commendationibus, huiusmodi excipienda vota perlibenter censuimus. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, memoratam Ecclesiam, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis et Sancti Martini Episcopi dicatam atque in pago « Taal » intra fines Lipensis dioeceseos positam, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus cum omnibus privilegiis et iuribus, quae eidem titulo rite conveniunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec statuimus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xxn mensis Octobris, anno MCMXXXXVIII, Pontificatus Nostri decimo.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

Io BAPT. MONTINI
Subst. Secr. St.

II

SANCTUS GABRIEL ARCHANGELUS CAELESTIS APUD DEUM PATRONUS OMNIUM HISPANIAE LEGATORUM CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Pergratum Nobis fecit Dilectus Filius et Excellentissimus Vir Ioachim Ruiz Giménez Cortés, apud Nos Sedemque Apostolicam Extraordinarius ac liberis cum mandatis Hispaniae Orator, enixa depromens vota Illustris Viri Alberti Martin Artajo,

ab Exteris Negotiis Administri, nec non Legatorum cunctorum carissimae Nobis eiusdem Nationis, Nos ferventer adprecando ut Sanctus Gabriel Archangelus caelestis apud Deum Patronus omnium Hispaniae Legatorum constituatur ac declaretur. Summam enim percipimus voluptatem ex flore religiosae sanctaeque flammae, qua mentes animique tantorum ac nobilium Oratorum aluntur adeo ut ad hanc Nobis postulationem adhibendam impellantur. Eodem Nos ducti consilio, ut nempe, qui caelestis exstitit Nuntius, suo praesidio foveat, custodiat, adiuvet gerentes publica auctoritate patriae negotia, precibus a Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, Nobis relatis, annuendum censemus. Quare, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum *Sanctum Gabrielem Archangelum* omnium Hispaniae Legatorum caelestem apud Deum *Patronum* constituimus ac declaramus, omnibus et singulis honoribus et privilegiis liturgicis adiectis, quae rite Coetuum Patronis competunt. Fore denique confidimus ut caelestis huiusmodi ops amplissimum gravissimumque eorundem oratorum munus expeditius ac facilius reddere queat. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die v mensis Iunii, anno MCMXXXXIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO PRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

BEATISSIMA VIRGO MARIA, CUI TITULUS ((AUXILIUM CHRISTIANORUM)), TOTIUS S. VINCENTII DIOECESIS PRAECIPUA PATRONA CAELESTIS CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quidquid ad cultum promovendum fovendamque pietatem erga Beatam Virginem Dei Genetricem Mariam confert haud parvam cum afferat paterno cordi Nostro iucunditatem, pristinam Fidem catholicam, in Americam Latinam ab Hispanis sedulo studioseque invectam, numquam imminutam sed potius auctam esse, vehementer in Domino gratulamur. Haud aliter accidisse accepimus in Sancti Vincentii dioecesi, nuperrime in dicione Sancti Salvatoris a Nobismet Ipsis erecta, prout per Venerabilem Fratrem Petrum Arnaldum Aparicio, Sancti Vincentii Episcopum, Nobis allatum est. Eodem enim testante Praesule, omnes ipsius dioeceseos fideles ipsam Virginem Mariam, cui titulus « Auxilium Christianorum » est, tanta pietate tantoque amore colunt, ut multi Marialibus Confraternitatibus nomen dent, innumeras « Auxiliatricis » Imagines in domibus venerentur, pueri ac puellae in catholicis scholis eidem Deiparae se voveant. « Auxiliatricis » insuper ope ac tutela materna, novum Seminarium, moderantibus Sancti Ioannis Bosco filiis, ad efformandos recteque instituendos ac sana doctrina imbuendos divini Altaris Ministros, in spem dioecesis et Ecclesiae succrescentes, conditum atque exaedificatum est. Quibus omnibus perpensis, ne novissima sua dioecesis Caelesti careat Patrono, memoratus Ordinarius, nomine proprio nec non Consultorum, utriusque Cleri universique populi, enixas Nobis adhibuit preces ut Beatam Virginem Mariam, cui titulus ((Auxilium Christianorum », praecipuam Caelestem Patronam dioeceseos Sancti Vincentii benigne declarare dignaremur. Nos autem, de Fidei incremento et spirituali bono apud omnes populos, ut exigit supremum Nostrum Apostolicum munus, iugiter solliciti, huiusmodi precibus annuere perlibenter statuimus. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara", Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Beatissimam Virginem Mariam, cui ((Auxilium Christianorum » titulus adicitur, totius Sancti Vincentii dioeceseos praecipuam apud Deum Caelestem *Patronam* de-

claramus, facimus, constituimus, omnibus et singulis honoribus et privilegiis liturgicis adiectis, quae praecipuis locorum Patronis rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari : sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xxvm mensis Octobris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO PRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

IV

ECCLESIA IN HONOREM SANCTI VENANTII M. DEO DICATA, IN CIVITATE CAMBRÌNENSI EXSTANS, AD DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Sacras inter aedes quibus urbs Camerinensis decoratur, post Cathedrale Templum Beatissimae Virgini ab Angelo salutatae sacrum, potiorem absque dubio obtinet locum ecclesia, quae in honorem Sancti Venantii Hieromartyris praeclarissimi, qui in Sacra Liturgia merito dicitur *dux et decor Camertium,* in suburbio, uti fertur, saec. v vel vi post Christum natum aedificata est. In urbis magna direptione saec. xni fere eversa, Iulii Caesaris ex gente Varana cura et auspicio instaurata, anno MCCCCLXXX, ob magnum terrae motum, qui Camerinum pene diripuit, gravissima pertulit damna. Quibus reparandis Aloisius Poletti architectus operam dedit, Pius PP. IX, Decessor Noster immortalis memoriae, hominesque privati conspicuas contulerunt largitiones, ita ut templum ipsum, quod nunc cernitur, anno MDCCCLXXV, a Felicissimo Salvini, Camèrinensium Antistite, iterum sollemniter consecratum dedicatumque sit. Aedificium

formam crucis latinae, ut aiunt, refert; ara maxima variis marmoribus contecta, Canonicorum subselliis affabre factis, tabulis ex arte pictis, ornatur; multa atque magni pretii sacra supellectile et paramentis affluit; Sanctissimae Crucis atque Sanctorum, inter quas memoratu digna pars capitis S. Barnabae Apostoli, Reliquiis refulget. Frons peristylio soff ulta et epistylio, Christi eiusque SS. Apostolorum anaglypta referente, exornata est. In uno altari cryptae, quae « catacumba » vocatur, saec. xin exstructae et xvn, Viri Eminentissimi Pierbendetti cura et impensa ampliatae, in tres alas columnis divisae, Dominico Fontana architectore, ossa et cineres S. Venantii Martyris et S. Porphyrii Presbyteri et Martyris, in gemina marmorea arca religiose adservantur et fidelium habent maximam venerationem. Collegium Canonicorum, quorum curae inde ab anno MCCL templum concreditum fuisse documenta historica testantur, a Decessoribus Nostris rec. me. Paulo III et Urbano VIII privilegiis et honoribus ditatum fuit et sacris functionibus actuoso studio iugiter perfunctum est, hodieque, etsi numero imminutum, tamen una cum Sacerdotibus civitatis, praesertim festis diebus sollemnioribus, magno decore et laudabili pietate divinis rebus operatur. Insuper Decessores Nostri Paulus V, Clemens X et Pilis VI ecclesiam et altare Divi Venantii indulgentiis et spiritualibus donis auxerunt ita ut Christifideles non solum ex ipsa urbe Camerino sed ex tota archidioecesi sacram aedem celebrare frequentes et devoti soleant, adolescentem sed fortissimum heroëm, vetustae et illustris urbis vere columen et coeleste praesidium, veneraturi. Haec omnia Nobis referens Ven. Frater Iosephus D'Avack, hodiernus Archiepiscopus Camerinensium, Nos enixe rogavit ut memoratum templum, tot nominibus venerandum, ad dignitatem Basilicae Minoris evehere dignaremur. Quibus precibus Nos, Decessorum Nostrorum, quos memoravimus, vestigiis insistentes adnuere libenter decrevimus etiam ut Nostram erga Sanctum Märtyrern pietatem et erga Archidioecesim Camerinensem eiusque Praesul em paternam benevolentiam iterum manifestam faciamus. Quare, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum Ecclesiam Collegiatam et Paroecialem Deo in honorem Sancti Venantii Martyris dicatam atque in civitate et archidioecesi Camerinensi positam, ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus cum omnibus honoribus ac privilegiis quae eidem titulo conveniunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque

plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII mensis Novembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesie negotiis;

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

ALLOCUTIONES

I

Ad christifideles, die Paschatis Resurrectionis D. N. Iesu Christi, devota omina Summo Pontifici ac Veneratissimo Patri in foro Sancti Petri proclamantes. *

Da questo incomparabile luogo, ove, nel passato Anno Santo, l'Urbe e il mondo intero si sono insieme trovati in solenni e solennissime ore, inviamo alla moltitudine dei fedeli della Nostra diocesi di Roma, ai pellegrini qui convenuti per la Pasqua cristiana, e a quanti sulla terra ascoltano la Nostra voce, il commosso saluto del Padre comune.

Vi ha desti, diletti figli e figlie, l'annunzio angelico : *Surrexit!* È risorto ! Quel medesimo annunzio, rivolto un giorno a poche anime ancora sopraffatte dalla paura e dal tremore,[1] si ripete ad ogni schiudersi di primavera, e trasvola per ogni dove sull'onda melodiosa delle campane, per suscitare in milioni di anime il medesimo potente fremito di giubilo, il medesimo fervore di fede, il medesimo largo respiro di speranza.

Gioite ed esultate, diletti figli, poiché la vita che si rinnova in Gesù-risorto, nell'alba di Pasqua, è per ogni anima pegno di nuova vita, di salvezza e di futura risurrezione. Mistero di rinnovamento è la Pasqua. Tutte le sue voci lo invocano : scotete da voi il vecchio fermento della malizia e della malvagità ;[2] rivestitevi dell'uomo nuovo, quale è voluto»

* **Habita die 25 Martii mensis a. 1.951.**

[1] Cfr. Marc. 16, 6-8.

[2] **Cfr. 1 *Cor.* 5, 8.**

da Dio ; la mente si elevi alle cose celesti ; discenda in ciascun'anima la grazia santifica trice ; più alta e più concreta divenga la giustizia, più universale la carità ; in una parola, rinnovate i vincoli spezzati fra l'uomo e Dio, fra uomo ed uomo. Ridiventate figli, ridiventate fratelli !

Primo frutto sia la pace. *Pax vobis!*[3] È il nuovo saluto di Gesù risorto. Ciò che sulla sua culla era una promessa, nel di di Pascqua vuol essere una realtà, effetto della compiuta Redenzione. Quel saluto di pace, che risonò, venti secoli or sono, quasi suggello delle sue apparizioni e contrassegno della Chiesa nascente, si accolga, oggi più che mai, quale divino precetto vincolante ogni coscienza, si riceva quale dono inestimabile, sì attui come la impresa più degna della odierna civiltà, più bramata dal cielo e dalla terra.

Affinchè però il gaudio pasquale non tramonti col declinare del giorno, ma duri invece perenne per lunga stagione e penetri i cuori maggiormente colpiti dalla tormenta, che oggi sconvolge il mondo, scenda, o Gesù, la vostra benedizione, apportatrice di rinnovamento e di pace, su questo popolo, che a Voi innalza unanime un inno di lode, di gratitudine e <i'impetrazione.

Benedite, o Redentore divino, la sacra Gerarchia, i ministri del Santuario e gli aspiranti al sacerdozio, tutti coloro che, rinunziando al mondo, si sono a Voi consacrati nelle più varie forme della vita religiosa.

Benedite le balde schiere dell'apostolato dei laici, e ravvivate in loro, fino alla piena misura, il coraggio della professione cristiana, l'ardore dello zelo, la fermezza della virile fedeltà.

Benedite i Reggitori delle Nazioni e ispirate loro propositi di giustizia e di pace, di fraterne intese e di reciproci aiuti, affinchè, liberati da ogni brama di dominazione e di violenza, i popoli possano vivere e servire Dio nel pacifico lavoro e in serena tranquillità, e così pervenire dalla operosa giornata terrena alla beatitudine della Patria celeste.

Benedite le famiglie, nel cui grembo proteggitore crescono le generazioni, che dovranno formare la Chiesa del domani; benedite e sostenete i giovani e le fanciulle, la cui purezza, il cui valore, la cui spirituale letizia, sono una delle più fervide sollecitudini della vostra Sposa immacolata.

Benedite e confortate coloro, che gli allettamenti terreni e gli errori insidiosi hanno danneggiato nel sentimento e nel pensiero, nella condotta *e* nelle opere, e aiutateli a ritrovare dal folto della tiepidezza, della in-

Luc. 24, 86.

differenza, della lontananza da Dio, la via che sola conduce alla verità e alla salvezza.

Effondete questa vostra benedizione su tutti i sofferenti nel corpo e nello spirito; suscitate, in numero sempre maggiore, anime generose preste ad accorrere dovunque si oda un grido, un lamento, un sospiro, pronte a dedicare la loro mente e il loro braccio e le loro sostanze alla cura di tanti bambini abbandonati per le vie, al sostegno di tanti vecchi privi di ogni soccorso, di tanti miseri che stentano la vita tra il bisogno e le infermità, di tanti profughi randagi in cerca di un'altra patria, di tanti oppressi vittime delle umane ingiustizie; infondete coraggio a quanti gemono negli ospedali, nelle carceri, nei luoghi di esilio e di pena, forse anche ingiustamente; accrescete fortezza a coloro che patiscono nell'onore, nella libertà e nella carne per la difesa della loro fede : fulgidi esempi di fedeltà a Voi, divino Vincitore dell'inferno e della morte.

Trionfate, trionfate, o Gesù. Venga, si avanzi il vostro regno. Il vostro impero risplenda sulla terra, più conosciuto, più amato, più potente, come infinita è la potenza del vostro sangue divino, sparso a redenzione di tutto il mondo!

II

*Ad Delegatos Gallicae Sodalitatis, « Union des Catholiques de l'Enseignement Public » appellatae.**

De quel scepticisme parfois même dédaigneux aurait été le jouet, au déclin du siècle dernier et à l'aurore de celui-ci, l'audacieux qui eût alors prédit qu'un jour, un jour non lointain, Eome verrait accourir à elle, en nombre respectable, les membres catholiques de l'enseignement public de la France! Et pourtant, vous voici aujourd'hui, très chers fils et filles, près de trois mille, groupés en ce moment autour cle Nous, comme des enfants confiants et aimants autour de leur père !

L'Université de France ! Elle occupait une si belle place dans l'histoire de l'Eglise et de la Nation ! elle a pris une part si belle au progrès *ûe* la civilisation et de l'humanisme chrétien ! On ferait, avec les noms des grands hommes, des grands initiateurs et fondateurs, des grands saints, qu'elle a contribué à former, le plus glorieux « livre d'or » ! Et tandis que ce bien se faisait avec un éclat resplendissant à la Sorbonne *et* dans les grandes et illustres Facultés, il se faisait aussi, discrète-

* **Habita die 26 Martii mensis a. 1951.**

ment et d'autre manière, dans les plus humbles écoles publiques, par le dévouement des « magisters » de village !

Qui pourrait s'étonner que les adversaires de l'Eglise, inconscients des vrais intérêts de la France, aient cherché à provoquer la fissure qui, dans leurs plans, devait, petit à petit, s'élargir et s'approfondir? Faute de principes doctrinaux, précis et fermes, le monde intellectuel, surtout depuis la fin du dix-huitième siècle, était mal préparé à découvrir les infiltrations dangereuses, à réagir contre leur pénétration insensiblement progressive. Même sans hostilité voulue, sans dessein préconçu, sans qu'on y prît garde, l'esprit incertain des maîtres même des plus, illustres, le flottement et le vague de la pensée, devaient forcément faire sentir leurs effets dans l'instruction et dans l'éducation supérieure, secondaire, primaire de la jeunesse, effets de plus en plus étendus et profonds à chaque nouvelle génération.

Quant à l'impiété consciente, elle épiait et dirigeait pour l'exploiter,, l'évolution, ou plus exactement la déviation des grands mots équivoques de neutralité et de laïcité. Aveuglée par ses succès, elle ne savait, pas voir, cachée sous la cendre accumulée, presque étouffée par la contrainte, l'étincelle de vie chrétienne, de ferveur et de zèle, qui continuait de brûler, ardente, dans les cœurs des plus éminents parmi les savants et les intellectuels, dans ceux des héroïques instituteurs de l'enfance populaire.

Justement alors, au sein de l'enseignement public à tous ses degrés, en émouvante solidarité, maîtres et futurs maîtres encore élèves des écoles normales, commençaient à se montrer au grand jour; ils affichaient ouvertement leur foi et la faisaient respecter ; de moins en moins on osait affirmer l'opposition de la science et de la religion, et ceux qui s'y hasardent — il s'en trouve encore aujourd'hui — s'exposent à faire figure de retardataires.

Hors de vos rangs, la plupart des vrais savants, des éducateurs consciencieux qui ne partagent pas vos convictions et votre ferveur, n'hésitent pas à vous témoigner leur estime; et il n'en manque pas, parmi eux, qui, dans les occasions, Nous donnent à Nous-même les marques de leur plus sincère déférence. Nous en avons eu bien des exemples au cours de l'Année Sainte. Comment ne Nous réjouirions-Nous pas, sachant que ce revirement, humblement commencé et devenu si ample, est en grande partie votre mérite et celui de vos devanciers? Faut-il rappeler l'action modeste, mais profonde et graduellement croissante, du « Bulletin national des instituteurs et des institutrices catholiques de l'enseignement public », du petit « bulletin vert », comme on disait

alors, l'influence des premiers groupements, qui se formaient sous des noms divers et avec des nuances, et qui se multipliaient, tout en confluant vers une étroite et solide unité, pour une action commune, permanente et organisée?

Ce qui Nous cause une particulièrement vive impression en vous voyant ici, c'est la plénitude de votre manifestation : plénitude par l'ampleur et la variété de votre assemblée d'enseignants et futurs enseignants de toutes les branches et de tous les ordres, plénitude par l'objet que vous visez, car vous ne faites pas de votre réunion uniquement la fière et publique attestation de votre appartenance à l'Eglise et de votre fidélité à sa doctrine et à sa discipline, de votre dévotion filiale envers le Vicaire de Jésus Christ : vous en faites surtout un rendez-vous fraternel destiné à promouvoir ensemble, à développer et perfectionner en vous-mêmes la vie intérieure de foi, de prière, de zèle apostolique, de piété liturgique et contemplative, âme de votre activité professionnelle, considérant vos « Journées universitaires », non pas comme un Congrès, ni comme un simple pèlerinage, mais, suivant une heureuse et bien expressive formule, comme une sorte de grande « retraite ».

Vous avez grandement raison de mettre au premier plan de vos intentions votre progrès et votre perfectionnement spirituels. C'est votre valeur personnelle — humaine et chrétienne —, qui doit être non seulement la base, mais le ressort de toute votre action efiicace, aussi bien pour votre propre sanctification, que pour votre apostolat.

Car enfin votre force apostolique émane visiblement de l'exemple que vous donnez de votre foi et de votre conduite éminemment chrétienne; elle émane in visiblement de la surabondance de votre vie intérieure surnaturelle, qui se déverse sur toutes les âmes, à commencer par celles qui vous sont les plus proches, qui vous sont, pour une bonne part, confiées.

C'est également avec raison que vous vous souciez aussi d'exercer, par votre ministère d'enseignement, une influence plus directe ; et c'est ici qu'apparaît l'aspect délicat de votre apostolat.

Il était, à l'origine de votre mouvement, d'une indiscutable opportunité. L'évolution, encore bien partielle, de l'esprit, au cours de ce demi siècle, ne l'a pas rendu moins opportun. Nonobstant la continuelle sollicitude et l'insistance de l'Eglise à instruire les parents chrétiens du devoir primordial de donner à leur enfants une éducation, dont l'élément religieux, doctrinal et moral, ne fût pas disjoint de l'instruction purement humaine mais le pénétrât au contraire intimement; non-

obstant les encouragements qu'elle donne aux militants, qui prodiguent avec désintéressement leurs efforts et leur sacrifices pour soutenir et promouvoir l'école expressément catholique; il n'est pas moins vrai qu'un nombre immense d'enfants lui échappent par suite de circonstances trop souvent inéluctables, comme l'impossibilité de trouver à «a portée une école telle qu'on la souhaiterait, comme l'indifférence ou la négligence des familles, ou des considérations d'ordre temporel. Oes jeunes âmes seront-elles privées complètement de la formation chrétienne à laquelle elles ont droit?

A première vue, il semblerait que bien çtes entraves paralysent votre bonne volonté : interdiction d'aborder le terrain dit « confessionnel », étendu souvent par une acception abusive à tout le domaine religieux ; — variété infinie entre écoliers, élèves, étudiants, qui proviennent des milieux les plus divers, déjà marqués d'une première empreinte, où l'on reconnaît des formes d'éducation étrangement disparates ou l'absence de toute éducation ; — réserve qui s'impose à l'égard d'adolescents, dont les uns suivent des observances religieuses les plus hétéroclites, et dont les autres n'ont, hélas î aucune religion.

Malgré tout, vous estimez pouvoir et devoir, sans la moindre ingérence illégitime ou simplement illégale, faire du bien, un grand bien à ces jeunes âmes. Le pouvez-vous donc autrement que par cette influence secrète de la grâce débordante, dont Nous venons de parler, et de la prière?

L'Apôtre saint Paul déploie devant vos regards un très large horizon dans son épitre aux Romains (1, 20) : « Les perfections invisibles de Dieu, écrit-il, son éternelle puissance et sa divinité sont, depuis la création du monde, rendues visibles à l'intelligence par le moyen de ses œuvres ». Faudrait-il, par ces « œuvres », entendre uniquement les créatures matérielles et immédiatement perceptibles aux sens? ou n'est-il pas certain qu'il faut compter aussi les grandes lois générales, qui régissent le monde, et qui, même à défaut de la révélation et de la foi, se découvrent à la raison naturelle, loyale et attentive? Or ce sont toutes les branches du savoir humain, qui manifestent à l'intelligence et les œuvres de Dieu, et ses lois éternelles, et leur application à la marche physique, morale, sociale, du monde. Bien plus, il est impossible à qui que ce soit d'exposer avec ampleur et impartialité l'histoire des événements et des institutions, sans que, en dehors même de toute présentation, de toute insinuation dogmatique ou apologétique, on y voie briller, dans une clarté surhumaine, la lumière du Christ et de son Eglise.

Courage, confiance, persévérance, chers fils et chères filles ! Votre tâche est trop belle, trop visiblement bénie de Dieu pour douter que, à travers les épreuves et les difficultés qui ne vous manqueront jamais, à travers aussi les succès dont vous faites continuellement l'expérience,, elle parvienne, sinon à une victoire complète, du moins à de splendides résultats. Le bénéfice, qui en rejaillirait sur votre patrie elle-même, ne manquerait pas de dessiller bien des yeux, de concilier à votre œuvre la sympathie de plus d'un parmi ceux qui, de bonne foi, la regardent encore avec une certaine arrière-pensée de défiance et de réserve. C'est l'objet de Nos plus chers désir, de Notre plus ardente prière et, pour en hâter la réalisation, Nous implorons pour elle la faveur de Celui,, qui par excellence, est appelé « le Maître », au nom de qui, dans toute l'effusion de Notre cœur paternel, Nous vous donnons à vous, à vos collègues, à vos élèves, à vos familles, à tous ceux qui vous sont chers. Notre Bénédiction Apostolique.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS OPERARIIS HISPANIAE DATUS.*

Amadísimos hijos, empresarios, técnicos y trabajadores españoles^ reunidos en Madrid y provincias para consagraros a Cristo Redentor y rendir vuestro ferviente homenaje de filial devoción a su Vicario en la tierra :

¡ Qué hermoso espectáculo — dejadnos comenzar así — el de una masa imponente de obreros, como la vuestra, aclamando a Jesucristo como a su verdadero Redentor!

Porque al trabajador, al obrero, al hombre de una vida áspera y difícil, donde los problemas de hoy no alcanzan a hacer olvidar las preocupaciones del mañana, son muchos los que se le han presentado, y se* le presentan, especialmente en estos últimos tiempos, enarbolando la bandera de la redención. Vosotros, sin embrago, seguís aferrados a la bandera de Cristo. Y confesáis abierta y solemnemente con el primer Papa San Pedro : « No hay que buscar la salvación en ningún otro. Pues; no se ha dado a los hombres otro nombre debajo del cielo, por el cual debamos salvarnos» *(Act.* 4, 12). A El, a su Iglesia, al sucesor de Pedro« vosotros queréis permanecer fieles, cueste lo que cueste.

Pero lealtad con lealtad se paga. Y como seguramente vosotros espe-

* **Die 11 Martii mensis a. 1951.**

rais de Nos, en estos momentos, una palabra sobre lo que la Iglesia puede ofreceros para la seguridad de vuestra existencia y la satisfacción de vuestras justas aspiraciones, esa palabra, con todo Nuestro afecto paternal, os la queremos decir. Hela aquí, pues, en tres puntos :

1. Nadie puede acusar a la Iglesia de haberse desinteresado de la cuestión obrera y de la cuestión social, o de no haberles concedido la importancia debida. Pocas cuestiones habrán preocupado tanto a la Iglesia como esas dos, desde que, hace sesenta años, Nuestro gran Predecesor León XIII, con su Encíclica *Rerum Novarum*, puso en las manos de los trabajadores la Carta Magna de sus derechos.

La Iglesia ha tenido y tiene conciencia plena de su responsabilidad. Sin la Iglesia la cuestión social es insoluble; pero tampoco ella sola la puede resolver. Le hace falta la colaboración de las fuerzas intelectuales, económicas y técnicas de los poderes públicos.

Ella, por su parte, ha ofrecido, para la fundamentación religioso-moral de todo orden social, programas amplios y bien pensados. Las legislaciones sociales de los diversos países no son más que aplicaciones, en gran parte, de los principios establecidos por la Iglesia. No olvidéis tampoco que todo lo bueno y justo que halláis en los demás sistemas, se encuentra ya en la doctrina social católica. Y cuando ellos asignan metas al movimiento obrero, que la Iglesia rechaza, se trata siempre de bienes ilusorios que sacrifican la verdad, la dignidad humana, la justicia social o el verdadero bienestar de todos los ciudadanos.

2. En su historia, dos veces milenaria, la Iglesia ha tenido que vivir en medio de las más diversas estructuras sociales, desde aquella antigua con su esclavitud, hasta el moderno sistema económico, caracterizado por las palabras capitalismo y proletariado. La Iglesia nunca ha predicado la revolución social ; pero siempre y en todas partes, desde la Epístola de S. Pablo a Filemón hasta las enseñanzas sociales de los Papas en los siglos diez y nueve y veinte, se ha esforzado tenazmente por conseguir que se tenga más cuenta del hombre que de las ventajas económicas y técnicas, y para que cuantos hacen de su parte lo que pueden, vivan una vida cristiana y digna de un ser humano.

Por eso la Iglesia defiende el derecho a la propiedad privada, derecho que ella considera fundamentalmente intangible. Pero también insiste en la necesidad de una distribución más justa de la propiedad y denuncia lo que hay de contrario a la naturaleza en una situación social donde, Trente a un pequeño grupo de privilegiados y riquísimos, hay una enorme masa popular empobrecida. Siempre habrá desigualdades económicas. Pero, todos los que de algún modo pueden influir en la marcha de la so-

ciedad deben tender siempre a conseguir una situación tal, que permita a cuantos hacen lo que está en su mano, no sólo el vivir, sino aun el ahorrar.

Son muchos los factores que deben contribuir a una mayor difusión de la propriedad. Pero el principal será siempre el justo salario. Vosotros sabéis muy bien, qu.eridos hijos, que el justo salario y una mejor distribución de los bienes naturales constituyen dos de las exigencias más apremiantes en el programa social de la Iglesia.

Ella ve con buenos ojos y aun fomenta todo aquello que, dentro de lo que permiten las circunstancias, tiende a introducir elementos del contrato de sociedad en el contrato de trabajo y mejora la condición general del trabajador. La Iglesia exhorta igualmente a todo que contribuye a que las relaciones entre patronos y obreros sean más humanas, más cristianas y estén animadas de mutua confianza. La lucha de clases nunca puede ser un fin social. Las discusiones entre patronos y obreros deben tener como fin principal la concordia y la colaboración.

3. Pero esta obra la pueden llevar a cabo solamente hombres que viven de la fe y cumplen su deber en el espíritu de Cristo. Nunca fué fácil la solución de la cuestión social. Pero las indecibles catástrofes de este siglo la han hecho angustiosamente difícil. La reconciliación de las clases, la disposición al sacrificio y al respeto mutuo, la sencillez de la vida, la renuncia al lujo exigida imperiosamente por la actual situación económica : todo eso, y tantas otras cosas, sólo se podrán obtener con la ayuda de la Providencia y de la gracia de Dios. Sed, pues, hombres de oración. Elevad vuestras manos a Dios, para que, por su misericordia, y a pesar de todas las dificultades, se realice esa gran labor.

Con esta ocasión no podemos menos de dirigir algunas palabras de elogio paternal a esas Instituciones que habéis creado y continuáis creando en gran número con el fin de educar a los jóvenes trabajadores, haciendo de ellos excelentes obreros especializados y al mismo tiempo cristianos convencidos. No podríais hacer cosa mejor. En el auge y florecimiento de esa obra vemos un signo prometedor para el porvenir.

Se suele acusar a la fe cristiana de consolar al mortal, que lucha por la vida, con la esperanza del más allá. La Iglesia, se dice, no sabe ayudar al hombre en su vida terrena. Nada más falso. Os basta mirar al gran pasado de vuestra querida España; ¿quién ha hecho más que la Iglesia para que la vida familiar y social fuera ahí feliz y tranquila? Por lo que hace a la solución de la actual cuestión social, nadie ha presentado un programa que supere la doctrina de la Iglesia en seguridad, consistencia y realismo.

Por eso es tanto mayor sn derecho a exhortar y consolar a todos, recordándoles que el sentido de la vida terrena está en el más allá, en la vida eterna. Cuanto más vivamente os penetréis de esta verdad, tanto más os sentiréis impulsados a colaborar para una solución aceptable de la cuestión social. Siempre será verdad que lo más precioso que para ese fin puede dar la Iglesia es un hombre que, firmemente anclado en la fe de Cristo y de la vida eterna, cumpla, impulsado por ella, las tareas de esta vida.

Esto era lo que os queríamos decir.

Una palabra todavía, amadísimos trabajadores españoles, para aceptar y agradecer el homenaje a Nuestra humilde persona. Y en cuanto a Nuestra correspondencia, ¿qué os hemos de decir? Durante todo el Gran Jubileo, que acaba de terminar, hemos visto con Nuestros propios ojos, hemos tocado con Nuestras propias manas el fervor entusiasta del pueblo español por el Papa. Pero los peregrinos españoles — entre los que os recordamos, queridos trabajadores, especialmente a los que estuvisteis en la clausura de la Puerta Santa — han podido ver, han podido también experimentar el amor que el Papa les reserva. « España por el Papa ! » era su grito apasionado e incontenible ; al que **Nos** hemos contestado con paternal amor : « Y el Papa por España ! ».

Que Dios os bendiga, hijos queridísimos, y bendiga igualmente a vuestra patria y a vuestros dirigentes, como **Nos,** con plena efusión de afecto paternal, a todos os bendecimos.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

i

DECRETUM

Supremae huic Sacrae Congregationi propositum est dubium :

«Utrum magna prostratio *(gonyJclisia)*, ubi in usum venerit in celebratione Missae Ritus Byzantini, facienda sit post Christi verba, *im* consecratione panis et vini pronunciata, aut tandem post prolatam *« Epiclesim)).*

E.mi ac Revmi Cardinales rebus fidei ac morum tutandis praepositi in Plenario Conventu Feriae IV, die 20 Decembris 1950 habito, audito* Revmorum Consultorum voto, respondendum censuerunt :

Affirmative ad I^am^ partem;

Negative ad II^am^.

Et Feria V subsequenti, S sinus D. N. D. Pius Divina Providentia Pp. XII, in Audientia Excmo ac Revmo D. Adsessori S. Officii concessa,, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem adprobavit et publicari iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 12 Februarii 1951.

Marinus Marani, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius-*

II

DECRETUM

DE CONSECRATIONE EPISCOPI SINE CANONICA PROVISIONE

Suprema Sacra Congregatio Sancti Officii, ex speciali facultate sibi a Summo Pontifice facta, hoc edidit decretum :

Episcopus, cuiusvis ritus vel dignitatis, aliquem, neque ab Apostolica Sede nominatum neque ab Eadem expresse confirmatum, consecrans im

Episcopum, et qui consecrationem recipit, etsi metu gravi coacti (c. 2229, § 3, 3°), incurrunt *ipso facto* in excommunicationem Apostolicae Sedi -*specialissimo modo* reservatam.

Hoc decretum vim suam exeret ab ipso promulgationis die.

Datum ex Aedibus Sancti Officii, die 9 Aprilis .1951.

Marinus Marani, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarms*

SACKA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NILI AEQUATORIALIS
(GULUENSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS NILI AEQUATORIALIS, DEINCEPS ((GULUENSIS)) APPELLABITUR.

Cum iam mos invaluerit, ut missiones huius S. Congregationis iurisdictioni obnoxiae a sui cuiusque residentiae Ordinarii loci nomine, quantum fieri possit, appellentur, in iisdem plenariis comitiis die 20 Novembris 1950 habitis, in quibus Apostolicus Nili Aequatorialis Vicariatus nominatus est, Eminentissimi Patres Cardinales, huius Sacri Consilii Fidei Propagandae regimini praepositi, de ipsius Vicariatus denominatione mutanda egerunt.

Cum autem eiusdem Vicariatus Ordinarius in urbe Gulu sedem suam habeat, praelaudati Emi Patres Vicariatum Nili Aequatorialis deinceps Vicariatum Apostolicum Guîuensem vocandum esse censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam in Audientia diei 1 Decembris eiusdem anni, ab infrascripto huius S. Congregationis Cardinali Praefecto Ssmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, adprobare ratamque habere dignatus est, praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 1 Decembris anno Iubilaei 1950.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

X. © S.

f Celsus Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

i

ANDEGAVEN.

CANONIZATIONIS Ii. IOANNAE DELANOUE, CONGREGATIONIS S. ANNAE A PROVIDENTIA FUNDATRICIS.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Reassumptionis cmisae in casu et ad effectum de quo agitur.

Eodem die 11 Novembris mensis a. D. 1947, quo sollemnis Beatificatio Yenerabilis Ioannae Delanoue in Patriarchali Basilica Vaticana fuit celebrata, sanatio quaedam evenit, quae divino miraculo videtur tribuenda. Alias quoque gratias, ea intercedente Deus patrat, quasi ostendens ampliori gloria se velle honestare suam Famulam, quae profundis**Sima** humilitate, caritate, erga Deum ferventissime, erga proximum effusissima, claruit, atque victu cultuque asperrimo et horrido suum corpusculum adeo cruciavit, ut mirarentur aequales, quomodo vitam servare potuisset.

Quapropter duo S. R. E. Cardinales, duo Archiepiscopi, plures Episcopi aliique enixe Summum Pontificem sunt adprecati ut Canonizationis causa huius Beatae resumatur.

Quibus precibus Rmus P. Christophorus Berutti, Ordinis Praedicatorum, causae huius Postulator, Beatissimo Patri suas humiliter adiecit.

In Ordinaria itaque Congregatione, die 19 Decembris mensis Sacri anni nuper elapsi habita, subscriptus Cardinalis Causae Ponens seu Re lator dubium proposuit discutiendum : *An signanda sit commissio reassumptionis causae praedictae Beatae' in casu et ad effectum de quo agitur,* de eaque retulit. Emi ac Rmi Cardinales unanimi suffragio rescripserunt : *Signandam esse commissionem si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem a R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Generali Promotore, subsignata die, Beatissimo Patri relatione, Sanctitas Sua, rescriptum

Eminentissimorum Patrum ratum habens, Sua manu *commissionem reassumptionis causae B. Ioannae Delanoue* dignata est subsignare.

Datum Romae, die 7 Ianuarii, Dominica infra Octavam Epiphaniae Domini, a. 1951.

© C. Card. MICARA,, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

II

BRIXIEN.

CANONIZATIONIS B. MARIAE CRUCIFIXAE DI ROSA, VIRGINIS, FUNDATRICIS INSTITUTI ANCILLARUM A CARITATE.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Reassumptionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Ad refellendas impiorum calumnias, qui Ecclesiam acerrime impetunt, quasi ipsi non sit cordi pauperes, miseros egentesque adiuvare, fovere, condicione tenues elevare eisque opem ferre, aegris curam praestare, uno verbo proximorum necessitatibus omne genus succurrere, plurimum confert illorum vitam eis obicere, qui divini Redemptoris exempla doctrinamque secuti, totos se in eorum bonum impenderunt, pro eisdem vitam suam fundere paratos. Huiusmodi sunt plurimi quidem christifideles, sed praecipue ii, quos Ecclesia catholica in Sanctorum aut Beatorum albo ascribit. Porro B. Maria Crucifixa Di Rosa inter hos non mediocrem locum occupat. Ipsa enim totam se impendit in proximorum bonum uti evidenter constat ex ingenti operum mole cui per se suasque Filias manus apposuit. Valetudinaria, gerontocomia, pro auribus, oculis et mente captis hospitia ludosque constituit; carcere detentorum curae, parochialibus operibus, rudium catechizationi operam dare sibi atque Instituto a se condito proposuit perficienda, quae omnia, non parvis fortiter superatis difficultatibus, ad felicem perduxit exitum, heroicas exercendo virtutes a Deo per miracula confirmatas. Eapropter die 26 Maii a. D. 1940 Beatorum gloria est honestata.

Nec satis. Plures modo feruntur gratiae post Beatificationem, ea intercedente, a fidelibus obtentae. Quare plures Archiepiscopi et Episcopi, nec non Superiorissa Generalis Instituti , a Beata fundati, humi-

les Summo Pontifici porrexerunt preces ut canonizationis causa résumer etur.

Instante itaque Rmo P. Augustino a Virgine ex Ordine Ssmae Trinitatis Redemptionis captivorum, Postulatore legitime constituto, subscriptas Cardinalis causae quoque Ponens, in Ordinaria Congregatione die 19 Decembris elapsi anni, dubium posuit disceptandum : *An signanda sit commissio reassumptionis causae praedictae Beatae, in casu et ad effectum de quo agitur,* de eaque retulit.

Emi ac Rmi Cardinales unanimiter in affirmativam sententiam concedentes, rescripserunt : *Signandam esse commissionem si Ssmo placuerit.*

Facta autem a R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, relatione subsignato die Summo Pontifici, Sanctitas Sua, rescriptum Eminentissimorum Patrum ratum habens, Sua manu *commissionem reassumptionis causae B. Mariae Cruci fixae Di Rosa* dignata est subsignare.

Datum Romae, die 7 Ianuarii a. D. 1951.

£8 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S.

t A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

III

MEDIOLANEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI LUDOVICI NECCHI VILLA, VIRI LAICI E TERTIO ORDINE S. FRANCISCI.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Non sine divino instinctu pauperum Patriarcha, S. Franciscus Assisiensis, quomodo christianorum mores pluribus de causis in deterius dilabentes, instaurare in Christo possent, meditans, Tertium Ordinem condidit : « Qui, ut Leo XIII docet, natus aptus est multitudini : et quantum possit ad mores iustos, integros, religiosos, superiorum temporum monumenta et res ipsa declarat » (Enc. *Misericors,* 30 Maii 1883).

Huius enim Ordinis Sodales in sua quisque familiari condicione permanentes, divina atque Ecclesiae praecepta se servaturos profitentur (cfr. Leonem XIII, Enc. *Auspicato,* 17 Septembris 1882).

Quoniam autem divina lex ad perfectionem homines adducit, qui huius Ordinis regulas ad amussim servat ad christianarum virtutum vel heroicarum exercitium plane pervenit.

Mirabile nobis exemplum Dei Servus Ludovicus Necchi exhibet, qui Tertii huius Ordinis regulam professus in saeculo vivens, medicam artem exercuit, optimus paterfamilias fuit atque corpus infirmorum curando^ in eorum animum divina praecepta inserere studebat, uti ex eius vita, quam modo delibabimus, apparet.

Dei Famulus Mediolani die 19 Novembris anno 1876 primam lucem aspexit, dieque 27 mensis eiusdem baptizatus est. Christianae fidei rudimenta, quae a parentibus haurire non poterat, a duabus materteris, piissimis feminis, accepit; a nonnullis autem Societatis Iesu sodalibus religionem abunde fuit edoctus, adeo ut theologicam doctrinam calleret, immo aptus fuerit ad eam fortiter solideque defendendam adversus quoque ludimagistros atque studiorum universitatis professores. Praestanti ingenio praeditus, facile condiscipulos superavit eosque omni qua poterat ratione humanitate ac prudentia adiuvabat, eosque verbo et exemplo ad bonum efficaciter alliciebat, praesertim ad suscipienda sacramenta ; quare factum est ut eorum plures aut in recta via servaret aut ad hanc reduceret. Factus vir salutari hoc ministerio praecipue in infirmorum cura efficacissime est functus. Doctor enim in medicinae arte anno 1902 renuntiatus, atque ad militare servitium accitus, maxima diligentia ac studio infirmorum curam habuit, non dedignans vel humillima infirmis exhibere officia piisque exhortationibus eos ad patienter morbos sustinendos permovit. Nervis laborantium angores miseratus, eorum curationi speciali studio infractaque patientia se addixit, ut in eorum animos quietem atque tranquillitatem insereret; pluresque eius opera perfecte sanati sunt.

Filios, quos ex matrimonio suscepit, veluti thesauros a Deo sibi commissos, diligentissime educavit atque cetera coniugalia officia sancte servavit. Catholicae Studiorum universitatis Mediolanensis confundator fuit eiusque consilio, prudentia ac firmissima in Deum fiducia, eam constabilir i efficaciter adlaboravit.

A Venerabili Pio Papa X « Unionis Popularis » inter catholicos Praeses fuit renuntiatus ; aliis quoque muniis functus est ut in commune bonum operam suam conferret, sub omnimoda semper Ecclesiae Praesulum obedientia. Diro morbo correptus, die 10 Ianuarii a. 1930, Mediolani pientissime obiit.

Sanctitatis fama, qua vivens fruebatur, vehementius erupit, unde factum est ut Universitatis Catholicae opera in Mediolanensi Curia, Or-

dinária auctoritate, canonicae inquisitiones ab anno 1934 ad annum 1942 super scriptis, sanctitatis fama atque prohibito cultu non praestito peractae sint; quibus addendi sunt Rogatoriales processiculi in Curiis Comen., Vicentin., Utinen., Ianuen., Turritan. et Berolinen. adornati.

Plures interim Postulatoriae litterae Summo Pontifici oblatae sunt a quatuor Cardinalibus, octoginta octo Archiepiscopis et Episcopis aliisque.

Servatis itaque de iure servandis, Rmo P. Fortunato Scipioni, causae Postulatore, instante, Emus ac Rmus Cardinalis Benedictus Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, causae Ponens seu Relator, die 19 Decembris proxime elapsi anni sacri in Ordinario sacrae huius Congregationis coetu dubium proposuit disceptandum : *An signanda sit commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum, de quo agitur,* de eaque retulit. Emi ac Rmi Cardinales, auditis quoque Officialium Praelatorum suffragiis, praesertim vero voce et scripto R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, omnibus mature perpensis rescribendum censuere : *Signandam esse commissionem, si Ssmo placuerit.*

Facta itaque ab eodem Promotore, subsignato die, Ssmo D. N. Pia Papae XII relatione, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum Patrum ratum habens, *commissionem Introductionis causae Servi Dei Ludovici Necciii Villa* Sua manu dignata est signare.

Datum Romae, die 7 Ianuarii a. D. 1951, Dominica infra Octavam Epiphaniae Domini.

£g C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. $ S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

IV

ROMANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI PII PAPAE X.

SUPER DUBIO

An stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Venerabilis Servi Dei Beatificationem.*

<(Laetare Ecclesia Christi et conventum facite omnes, qui diligitis « eam : gaudete cum laetitia... ut exsultetis et satiemini ab uberibus consolationis vestrae» (Introit. M. Dom. IV. Quadr.).

Gaude, christiane popule; dies enim appropiat quo Pius Papa X beatorum gloria honestabitur tuumque ardentissimum votum explebitur, praemio affici videns eius virtutes, quas iure merito es admiratus. Boni enim Pastoris imago et lineamenta alte in omnium insculpta sunt cogitatione et corde.

Quaenam enim in illo innocentia morum, quaenam in loquendo suavitas et humanitas, quaenam in subeundis pro Christi regno laboribus nunquam non alacris, constans, serena industria, quaenam animi fortitudo in fide illimi servanda ac tutanda!

Attamen quod in eo in primis adversarii quoque sunt demirati, christiana est humilitas. Virtus haec eius sanctitatis famam totum per orbem aluit, eiusque sepulcrum reddidit gloriosum, gloriosiusque in proximo redditur a.

Etenim post eius obitum, qui die 20 Augusti mensis a. 1914 contigit, mature ordinaria auctoritate inquisitionibus peractis, cum nihil, scriptis perpensis, obstaret, beatificationis causa a. 1943 fuit introducta. Apostolicis processibus absolutis, servatisque de iure servandis, Summo Pontifice mandante, per Sacrae huius Congregationis decreta die^3 Septembris a. 1950 heroicae virtutes fuere recognitae, die 11 mox elapsi mensis due miracula eius interventu a Deo fuisse patrata declaratum est.

Verum ut ad ulteriora posset procedi, canonicum ius exigit ut Summus Pontifex in generali Congregatione, audita Patrum Cardinalium, Officialium Praelatorum, omniumque Consultorum sententia omnia servata fuisse ad normam legum, Tuto ad sollemnem beatificationem posse procedi decernat. Quapropter die 20 Februarii in huiusmodi Congregatione, infrascriptus Cardinalis S. B. C. Pro-Praefectus, causaeque Ponens, dubium proposuit discutiendum : *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Venerabilis Servi Dei Beatificationem.*

Quotquot aderant Rmi Cardinales ceterique unanimi affirmativo suffragio responderunt. Beatissimus vero Pater, uti mos est, adstantium preces petiit ut a montibus aeternis Ei opifera lux splenderet, ut quod inceptum est, iuste, recte, salutariter perficeretur.

Denique diem Dominicam hanc *Laetare* selegit ut supremam sententiam proferret. Quapropter infrascriptum Cardinalem, R. P. Salvatorem Natucci, Fidei generalem Promotorem meque Secretarium accivit, ac, sacrosancto eucharistico sacrificio sancte litato, edixit : Tuto *procedi posse ad Venerabilis Pii Papae X sollemnem Beatificationem.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri, in acta S. R. C. referri, Apo-

stolicasque Litteras sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 4 Martii, Dominica quarta Quadragesimae, anno D. 1951.

• SB C. Card. MICARA, Ep. Velitern., ***Pro-Praefectus***

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, ***Secretarius***

V

CORISOPITEK

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI IULIANI MAUNOIR, SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto ***procedi possit ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Beatificationem.***

Ad Patrem mox reversurus Christus Dominus Apostolis suis eorumque successoribus : ***Euntes,*** mandavit, ***in mundum universum, praedieate evangelium, omni creaturae*** (Me, 16, 15). Hoc mandato eos sai ministerii in animarum salutem sibi substituit : in exemplum autem se exhibuit, dicens : ***Spiritus Domini super me, propter quod unxit me, evangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde*** (Lc, 4, 18). Huic normae Venerabilis lulianus Maunoir ad amussim se accommodavit, totum se impendens et superimpendens in evangelizandis per ultra quadraginta annos Minoris Britanniae populis, eisque ad christianam perfectionem adducendis.

Quo in ministerio exercendo tantam apud aequales vitae sanctitatis existimationem sibi comparavit, ut, post pretiosam eius mortem, quae a. 1683 contigit, ordinaria auctoritate a. 1714 canonicae inquisitiones factae sint, post quas causa a. 1875 apud Sacram hanc Congregationem auctoritate Pii IX fel. rec. fuit introducta. Apostolico processu confecto servatisque de iure servandis, die 6 Martii a. 1949 heroicae eius virtutes, die autem 11 Februarii nuper elapsi, duo miracula, Apostolica auctoritate fuere recognita.

Hisce praeiactis, ut ad Beatificationem procedi possit omnino requiritur a iure, ut sacra Congregatio, coram Summo Pontifice coacta, perpen-

dat utrum omnia, quae sacri canones praescribunt, plene sint servata : quod die 20 Februarii actum est, dubium proponente Brno Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente : *An, stante approbatione virtutum ac duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Beatificationem,.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores in affirmativum suffragium concorditer consenserunt. Beatissimus vero Pater, rem coram Domino perpendere volens, supremum iudicium edere cunetatus est, adstantes monens ut preces Secum ingeminarent.

Hanc autem Dominicam quartam Quadragesimae selegit ut Suam aperiret mentem; quapropter Rmos Cardinales Alexandrum Verde, Causae Ponentem, atque infrascriptum S. R. C. Pro-Praefectum, R. P. Salvatorem Natucci Fidei Promotorem generalem meque Secretarium ad Se advocavit ; divinisque mysteriis sancte peractis, edixit : Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Iuliani Maunoir Beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari ac in acta Sacrae Rituum Congregationis Litterasque Apostolicas sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis, in Basilica Vaticana quandocumque celebrandis, expediri mandavit.

Datum Romae, 4 Martii, Dominica *Laetare* a. D. 1951.

£B C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S.

t A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

VI

LUCEEIN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI FRANCISCI ANTONII FASANI, SACERDOTIS PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM.

SUPER DUBIO

*An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur^*

« Quilibet religiosus, Seraphicus Doctor scribit, sex virtutibus, quae ((sex alis Seraphim mystice designantur, debet adornari et in superna « sublevari, ut sit fervens in iustitia, compatiens proximis propter Deum, « patiens in adversis, bono exemplo alios aedificans, circumspectus in « omnibus et super omnia Deo per orationis studium familiariter adhae-

« rens » (De sex alis Ser. VII, n. 15). Verba baec Venerabili Francisco Antonio Fasani, Ordinis Minorum Conventualium decori, plene conveniunt. Venerabilis enim, Seraphici Patriarchae imitator eximius, his virtutibus perfecte praeditum se exhibuit, ut per Sacrae huius Congregationis decretum, Summo Pontifice Leone XIII mandante, sollemniter die 21 Iunii anno 1891 recognitum est. Divina quoque superadditur Voluntas, quae per miracula, actionem Ecclesiae Servum Dei gloria honestare cupientis, approbare pronum est conicere.

Etenim ex pluribus gratiis seu miraculis, quae, Servi Dei interventione, a fidelibus recepta feruntur, duae mirae sanationes ab actoribus Sacrae huic Congregationi, uti vera miracula, exhibitae sunt, quae nunc hic referuntur.

I. Franciscus Tozzi, sub Iulii mensis finem a. 1944 medentium, peritorum ex officio, nostrique medici Collegii iudicio, gravissima septicohaemia chirurgica ex praegresso favo ad dorsi latus sinistrum fuit attactus.

Ad Lucerinum nosocomium translatus chirurgicam actionem subiit : post quam morbus aliquantulum de sua acerbitate remisit quidem, sed die 2 Augusti adeo vehementer saeviit, ut die 6 mensis, postmeridianis horis, medentium atque aegrorum ministrarum iudicio, Franciscus in mortale coma incidisset morsque immineret. Verum infirmus, qui vel a morbi initio Venerabilis patrocinium interposuerat, die 7, nocturnis adhuc horis, novam vitam in se refluere sensit perfecteque a septicohaemia sanatus est, omnibus letalibus symptomatis cessatis. Sanatio haec perseveravit.

Hanc autem praeter naturae vires evenisse cum medentes, tum Periti ex officio, medicumque Nostrae Congregationis collegium edicunt.

II. Valentinus Boccuzzi octo annos natus dum in agro prope « San Mango sul Calore)) non longe ab Abellino, die 10 Decembris a. 1943, versatur, Germani militis manuballistae glande fuit vulneratus. Glans gluteum musculum, descendens colon iliacumque os perforavit. Gravis fístula efformata est cum ossis necrosi, cuius sanatio sine chirurgici ferri actione impossibilis edicta est; haec autem actio locum non habuit. Pueri condiciones in peius ruebant, eumque ad mortis limen adduxerant. Verum quod homines periti chirurgico ferro tentare non sunt ausi, Dei omnipotentia, Venerabili Fasani fervide invocato interveniente, primis Februarii mensis diebus a. 1945, perfecit, quando fistulae causa in instanti contra naturae leges cessaverat. Puer abhinc optima valetudine fruitus est nullumque in eius corpore periati vulneris indicium a peritis physicis inventum est.

Super utraque mira sanatione in Lucerina Curia constructi sunt Apostolici processus, de quorum iuridica vi constat ex decreto sub die 6 Fe-

bruarii a. 1949 lato. Die vero 1 Augusti eiusdem anni Medicum nostrae Congregationis Collegium de his disceptavit. Die 7 Februarii elapsi anni Praeparatoria congregatio habita est ; Generalis vero coram Ssmo D. N. Pio Papa XII die 20 Februarii huius anni, in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, causae Ponens, dubium posuit discutiendum : ***An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.*** Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suum quisque tulerunt suffragium. Beatissimus vero Pater, his suffragiis auditis, Suam sententiam, uti mos est, aliquantisper ferre cunctatus est, ut in re tam gravi Suis adstantiumque precibus imploraret consilium.

Hanc vero selegit Dominicam quartam Quadragesimae ut Suam panderet mentem.

Quocirca Rmos Cardinales Alexandrum Verde atque infrascriptum, S. R. C. Pro-Praefectum, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei generalem Promotorem meque Secretarium ad Se advocavit, divinoque sacro pie celebrato, edixit : ***Constare de instantánea perfectaque sanatione cum Francisci Tozzi a letali septicohaemia chirurgica est) praegresso favo ad dorsi sinistrum latus, tum pueri Valentini Boccuzzi a fístula etiam ossis in iliaca sinistra regione.***

Hoc autem decretum promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 4 Martii, Dominica quarta Quadragesimae, anno D. 1951.

£B C. Card. MICARA, Ep. Velitern., ***Pro-Praefectus***

L.ffîS.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, ***Secretarius***

VII

TUNQ'ÜINEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI IOSEPHI MARIAE DIAZ SANJURJO O. P., EPISCOPI PLATAEARUM ET VICARII AP. TUNQUINI CENTR., MELCHIORIS GARCIA SAMPEDRO, O. P., EP. TRICO<-MIEN., EIUSDEM IN VICARIATU SUCCESSORIS ET SOCIORUM IN ODIUM FIDEI INTEREMPTORUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione martyrii et dispensatione ad tramitem canonis 2116 § 2 Codicis Iuris Canonici a miraculis seu signis, Tuto *procedi possit ad sollemnem eorumdem Venerabilium Servorum Dei Beatificationem.*

((Omnes sancti quanta passi sunt tormenta, ut securi pervenirent ad palmam martyrii » (Off. pl. Mm.). Venerabiles, qui medio saeculo decimonono in Tunquinensi regione horrenda atque atrocissima pro nomine Iesu passi sunt tormenta, divina praeveniente atque adiuvante gratia,, securi pervenerunt ad martyrii palmam. Triumphali palma honestati sunt in caelo, docente Apostolo : *Non sunt condignae passiones huius temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis* (Rom., 8, 18),, per proximantem autem Beatificationem, in terra quoque ab Ecclesia magnifica gloria coronabuntur. Proximantem diximus ; quia, approbato* martyrio per decretum diei 11 mensis Februarii p. e. latum, complanata maxima ex parte est via ad sollemnem Beatificationem. Sacri enim canones venerandaque Sacrae huius Congregationis traditio praecipiunt ut, post approbationem seu miraculorum seu martyrii, inquiratur utrum omnia quae a iure requiruntur sint servata, ut tuto pede procedi possit ad Beatificationem. Iamvero in hac causa huic mandato perfecte oboeditum est atque finis, quem lex intendit plene est obtentus. Etenim, perfectis ab Apostolicis Vicariis canonicis inquisitionibus, Benedictus; Papa XV commissionem Introductionis causae die 14 Novembris a. 191T subsignavit. Apostolicis processibus adornatis, horum, sicut et Ordinariorum, iuridica vis una cum oboedientia Urbanianis decretis super vetito cultu non praestito die 15 Iunii a. 1936 recognita fuit.

Ad causae expeditiorem cursum, actores ex ingenti occisorum numero* vigintiquinque selegerunt ut saltem interim de eorum martyrio in Sacra hac Congregatione pertractaretur. Hi vero sunt : 1. Iosephus Maria Diaz.

Sanjurjo O. P. Episcopus Plataearum, Vic. Apost. Tunq. Centralis; 2. Melchior García Sampedro, O. P. Episcopus Tricomiensis, Vic. Apost. Tunq. Centralis; 3. Dominicus Mnh; 4. Laurentius Ngôn, paterfamilias; 5. Dominicus An-Khám, paterfamilias; 6. Lucas Cai-Thin, paterfamilias; 7. Iosephus Cai-Tà, paterfamilias; 8. Dominicus Mao, paterfamilias; 9. Vincentius Tuóng; 10. Dominicus Nguyên; 11. Andreas Tuóng; 12. Dominicus Nhi; 13. Petrus Da; 14. Iosephus Tuân; 15. Petrus Dúng; 16. Petrus Thuân; 17. Vincentius Duong, paterfamilias; 18. Dominicus Toâi; 19. Dominicus Huyên, paterfamilias; 20. Dominicus Mâu, sacerdos O. P. ; 21. Iosephus Tuân, sacerdos O. P. ; 22. Iosephus Tue; 23. Dominicus Cam, sacerdos III Ord. Praed. ; 24. Thomas Khuông, sacerdos III Ord. Praed. ; 25. Paulus Doung.

De horum martyrio et causa martyrii ex decreto constat die 11 nuper elapsi mensis, Summo Pontifice approbante, edito. Ut acta complerentur, in generali Congregatione coram Ssimo D. N. Pio Papa XII die 20 Februarii habita Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens, dubium posuit discutiendum : *An, stante approbatione martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis ad tramitem can. 2116 § 2 Codicis Iuris Canonici,* Tuto *procedi possit ad eorumdem Venerabilium Servorum Dei Beatificationem.* Rmi Cardinales, Oficiales Praelati Patresque Consultores in unanime afíirmativum concessere suffragium. Beatissimus vero Pater sententiam ferre ad hanc usque diem Dominicam *Laetare,* distulit, ingeminans interim preces ut a Deo, Patre luminum, illustraretur.

Rmos itaque Cardinales Alexandrum Verde, Causae Ponentem atque infrascriptum S. R. C. Pro-Praefectum, nec non R. P. Salvatorem Catucci Fidei Promotorem generalem meque Secretariam accivit atque, divina litata Hostia, edixit : Tuto *Procedi posse ad Venerabilium Iosephi Mariae Diaz Sanjurio et Melchioris Carda Sampedro, Episcoporum, et viginti trium Sociorum Martyrum sollemnem Beatificationem.*

Hoc autem decretum promulgari, in acta Sacrae Rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis, expediri mandavit.

Datum Romae, die 4 Martii, Dominica *Laetare,* a. D. 1951.

© C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

Protonotari apostolici ad instar participantium *di 8. 8. :*

16 gennaio 1951. Monsig. Giacomelli Giovanni, della diocesi di Trieste e Capodistria.
21 febbraio » Monsig. Tobin Maurizio, della diocesi di Armidale.

Prelati Domestici di Sua Santità :

2 febbraio 1950. Monsig. Zabala Cleto, della diocesi di Mendoza.
18 » » Monsig. Lonardi Francesco, della diocesi di Verona.
17 aprile » Monsig. Defazy Eldrado, dell'arcidiocesi di Paraná.
8 maggio » Monsig. McAulay Alessandro, della diocesi di Charlottetown.
26 » » Monsig. Blanchard Carlo S., dell'arcidiocesi di Santa Fé (U.S.A.).
» » » Monsig. Bradley Guglielmo T., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Cassidy Filippo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Charewicz Sigismondo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Maguire Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Pajot Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Rieffer Giorgio, della medesima arcidiocesi.
20 luglio » Monsig. Cleary Tommaso F., della diocesi di Peoria.
» » » Monsig. Labonte Cristiano, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pilarek Francesco J., della medesima arcidiocesi.
21 » » Monsig. Hassel Enrico A., dell'arcidiocesi di S. Luigi.
13 agosto » Monsig. Fernandez Vittorino I. S., dell'arcidiocesi di Karachi.
18 » » Monsig. Cain Guglielmo J., della diocesi di Burlington.
» » » Monsig. Crowley Guglielmo A., della medesima diocesi.
» » » Monsig. Michulka Valentino, della medesima diocesi.
21 » » Monsig. Boudreau Alfredo, della diocesi di Antigonish.

21	agosto	1950.	Monsig. Kiely Giacomo M., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. McPherson Ugo, della medesima diocesi.
24	»	»	Monsig. Toranzos Samuele, della diocesi di Catamarca.
»	»	»	Monsig. Yillagra Annibale, della medesima diocesi.
27	»	»	Monsig. Cassidy Tomaso, della diocesi di Providence.
ì)	»	»	Monsig. Forest Giuseppe A., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Gibbons Giuseppe P., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Giroux Giuseppe L., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hanley Pietro A., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Higney Edoardo A., della medesima diocesi.
o	»	»	Monsig. Holland Cornelio J., (Iella medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Lennon Bernardo J., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mahoney Carlo J., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. McKitcben Tommaso J., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Rebello Antonio P., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Villiard Camillo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Vincent Enrico, della medesima diocesi.
31	»	»	Monsig. Bell Giovanni J., della diocesi di Worcester.
»	»	»	Monsig. Epinard Vittorio, della medesima diocesi.
»	»	».	Monsig. Kavanaugh Michele Patrizio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Lamothe Giovanni Battista, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Reilly Giovanni Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Multerei* Wenzel, della diocesi di La Crosse.
15	settembre	»	Monsig. Daly Guglielmo G., dell'arcidiocesi di. Boston.
»	»	»	Monsig. Doherty Michele E., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Donovan Daniele G., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Leach Walter, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mclnnis Carlo D., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Riley Tommaso G., della medesima arcidiocesi.
16	»	»	Monsig. Fabi Enrico G., della diocesi di Bahia Bianca.
»	»	»	Monsig. McMcoll Giuseppe O., della diocesi di Chicoutimi.
»	»	»	Monsig. Simard Ovidio D., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schall Giovanni P., della diocesi di Lafayette in Indiana.
19	»	»	Monsig. Alba Emanuele, della diocesi di Jaro.
»	»	»	Monsig. Ariete Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Esmero Salvatore, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Gonzalez Vincenzo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Javillo Fernando, della medesima diocesi.

23 settembre 1950. Monsig. de Madariaga Arino Emanuele, dell'arcidiocesi di- Santiago di Cuba.
6 novembre » Monsig. Deslauriers Cirillo, dell'arcidiocesi di Québec.
» » Monsig. Dumais Ernesto, della medesima arcidiocesi.
» » Monsig. Laberge Adolfo, della medesima arcidiocesi.
» » Monsig. Proulx Arturo, della medesima arcidiocesi.
» » Monsig. Tardif Raoul, della medesima arcidiocesi.
15 » Monsig. Corradini Annibale, della diocesi di Pontremoli.
16 » Monsig. Maielli Domenico, della diocesi di Troia.
» » Monsig. Marziale Domenico, della medesima diocesi.
» » Monsig. Petrilli Raffaele, della medesima diocesi.
21 » Monsig. Savard Felice, della diocesi di CMcoutimi.
3 » Monsig. Ribaudo Antonino, dell'arcidiocesi di Palermo.
15 dicembre Monsig. Cleary Vincenzo Francesco, dell'arcidiocesi dil Brisbane.
» Monsig. Kelly Giacomo Dionigi, della medesima arcidiocesi.
» Monsig. Prout Giacomo, della medesima arcidiocesi.
19 Monsig. Fernandes Vittore, della diocesi di Quilon.
20 Monsig. Chagnon Francesco S., della diocesi di Timmins..
» Monsig. Gauvin Giuseppe, della medesima diocesi.
Monsig. Martindale Ugo, della medesima diocesi.
Monsig. Matthieu Rosario, della medesima diocesi.
Monsig. Moreau Luigi, della medesima diocesi.
» Monsig. Pelletier Alberto, della medesima diocesi.
23 Monsig. Kemenes Giuseppe, dell'arcidiocesi di Agria.
24 Monsig. Figueiras Prudenzio, della diocesi di Resistencia.-
» Monsig. Alcalde Pietro Martino, della diocesi di S. Luigi di Argentina.
» Monsig. Cangiano Giovanni M., della medesima diocesi.
26 Monsig. Bonfiglioli Giuseppe, della diocesi di La Spezia..
29 Monsig. Donahie Giovanni B., della diocesi di Columbus.
» Monsig. Kerrigan Giovanni W., della medesima diocesi.
Monsig. Winel Rolando J., della medesima diocesi.
3 gennaio 1951. Monsig. Cherubini Francesco (Roma).
» » » MOD sig. Harrington Daniele B., della diocesi di Helena.
16 » » Monsig. Secondo Giovanni Battista, della diocesi di Albenga.
24 Monsig. Littarru Giuseppe, dell'arcidiocesi di Oristano.
» Monsig. Mastino Felice, della medesima arcidiocesi.
Monsig. Melis Giovanni, della medesima arcidiocesi.
» Monsig. Tulaba Stanislao, della diocesi di Vilkaviskis.
21 Monsig. Marani Marino, della diocesi di Macerata.

8 gennaio 1951. Monsig. Farina Marco, della diocesi di Bergamo.
9 » » Monsig. Giovanelli Amerigo (Roma).
» » Monsig. Perico Carlo, della diocesi di Bergamo.
14 » » Monsig. Crennan Giorgio, della diocesi di Wagga Wagga.
» » » Monsig. Gallagher Bryan, della diocesi di Geraldton.
16 » Monsig. Casonato Giuseppe, della diocesi di Treviso.
» » Monsig. Romersi Carlo, dell'arcidiocesi di Torino.
17 » Monsig. Benedetti Achille, dell'arcidiocesi di Udine.
5 marzo » Monsig. Enrici Domenico, della diocesi di Cuneo.
» » » Monsig. Forni Raffaele, dell'amministrazione apostolica di Lugano.
» » Monsig. Raimondi Luigi, della diocesi di Acqui.
» » » Monsig. Zanini Lino, del patriarcato di Venezia.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità :

15 maggio 1945. Monsig. Muñiz Alvarez Giuseppe, della diocesi di Tuy.
14 luglio 1947. Monsig. Pujol Jörn Michele, della diocesi di Barcellona.
27 aprile 1948. Monsig. Griera Caja Antonio, della medesima diocesi.
2 giugno » Monsig. Lisbona Alonso Pietro, della medesima diocesi.
20 maggio 1949. Monsig. Torregrossa Saiz Antonio, della diocesi di Coria.
24 agosto » Monsig. Toranzos Pia Carlo, della diocesi di Catamarca.
12 novembre » Monsig. Lattanzi Ugo, dell'arcidiocesi di Fermo.
25 marzo 1950. Monsig. Ramirez Antonio Giuseppe, della diocesi di di-mana.
13 giugno » Monsig. Pierce Enrico Kingsbury, dell'arcidiocesi di West minster.
17 » Monsig. Berenguer Sala Antonio, della diocesi di Barcel-lona.
20 luglio Monsig. Peters Roberto G., della diocesi di Peoria.
19 agosto Monsig. Simon Ladislao, dell'arcidiocesi di Strigonia.
27 » Monsig. Murray Guglielmo F., della diocesi di Providence.
31 » Monsig. Gannon Giovanni Francesco, della diocesi di Wor-cester.
5 settembre » Monsig. Gallagher Ralph G., dell'arcidiocesi di Boston.
» Monsig. Lyons Arturo V., della medesima arcidiocesi.
» Monsig. Murray Giovanni G., della medesima arcidiocesi.
» Monsig. O'Connell Enrico G., della medesima arcidiocesi.
» » Monsig. Robinson Giuseppe A., della medesima arcidiocesi.
» » Monsig. Sennott Roberto G., della medesima arcidiocesi.
» » Monsig. Stapleton Matteo P., della medesima arcidiocesi.
28 » Monsig. Allgeier Nicola, della diocesi di Fort Wayne.
» » Monsig. Badina Antonio, della medesima diocesi.
» Monsig. Dillon T. Emmett, della medesima diocesi.

28	settembre	1950.	Monsig. Doktor Giuliano F., della medesima diocesi.
	»	»	Monsig. Gapczynski Ignazio, della medesima diocesi.
	»	»	Monsig. Girardot Garlo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Guerre Francesco Saverio, della medesima diocesi.
	»	»	Monsig. Shea Michele, della medesima diocesi.
21	ottobre		Monsig. Coogan Luigi, dell'arcidiocesi di Nuova York.
»	»		Monsig. Donovan Daniele J., della medesima arcidiocesi.
10	novembre		Monsig. Matamoros Giovanni Battista, dell'arcidiocesi di Managua.
9	»		Monsig. Nash Giacomo B., dell'arcidiocesi di Nuova York.
11	»		Monsig. Királdi Lodovico, dell'arcidiocesi di Strigonia.
16	»		Monsig. Bonanni Domenico, della diocesi di Norcia.
18	»		Monsig. Szabo Ladislao, dell'arcidiocesi di Strigonia.
25		»	Monsig. Greco Raffaele, della diocesi di Lecce.
27		»	Monsig. Kelly Guglielmo G., dell'arcidiocesi di Denver.
30			Monsig. Bresciani Angelo, della diocesi di Mantova.
»		»	Monsig. Dwyer Roberto J., della diocesi di Salt Lake.
			Monsig. Vaughan Guglielmo E., della medesima diocesi.
3	dicembre		Monsig. Marques Torräo Francesco, della diocesi di Beja.
			Monsig. da Silva Campos Ne ves Augusto, della diocesi di Lamego.
»	»	»	Monsig. Gomez Almeida Giovanni Crisostomo, della diocesi di Viseu.
6			Monsig. Lozza Lino, della diocesi di Tortona.
s	»	»	Monsig. Lentini Sebastiano, della diocesi di Noto.
9		»	Monsig. Oddone Giovanni, della diocesi di Alessandria.
	»		Monsig. Bo Giuseppe, della diocesi di Asti.
»		»	Monsig. Spuntarelli Guglielmo, della diocesi di Foligno.
12	»	»	Monsig. Salvi Carlo, dell'arcidiocesi di Genova.
18	»		Monsig. Angioni Filippo, della diocesi di Alghero.
19	»		Monsig. Rebeira Giovanni, della diocesi di Quilon.
23	»	»	Monsig. Ciancio Nicolò, dell'arcidiocesi di Catania.
»	»		Monsig. Vota Carlo, della medesima arcidiocesi.
		»	Monsig. Liverani Vincenzo, della diocesi di Faenza.
	»		Monsig. Bruni Virginio, della diocesi di Sora.
»	»	»	Monsig. Tatangelo Pasquale, della medesima diocesi.
28	»	»	Monsig. Richetti Dino, della diocesi di La Spezia.
29	»		Monsig. Connelly Harry S., della diocesi di Columbus.
»	»	»	Monsig. O'Donnell Aroldo J., della medesima diocesi.
		»	Monsig. Governatori Lauro, della diocesi di Montefiascone.
2	gennaio	1951.	Monsig. Sartoreìli Pierluigi, della diocesi di Fiume.
	»	»	Monsig. Ducoli Maffeo, della diocesi di Savona.

2	gennaio	1951.	Monsig. Bongianino Luigi, dell'arcidiocesi di Vercelli.
8	»	»	Monsig. Freschi Abramo, dell'arcidiocesi di Udine.
»		»	Monsig. Giuliani Egidio, della medesima arcidiocesi.
»	»		Monsig. Moretti Aldo, della medesima arcidiocesi.
11		»	Monsig. Golia Carmelo, dell'arcidiocesi di Benevento.
»	»	»	Monsig. Szörenyi Andrea, dell'arcidiocesi di Colocza.
18			Monsig. Planner Francesco, dell'arcidiocesi di Praga.
19			Monsig. Kuriakose Nampiaparambil, dell'arcidiocesi di Ernakulam.
»	»		Monsig. Khouzam Giorgio, del patriarcato di Alessandria dei Copti.
		»	Monsig. Yassa Antonio, della diocesi di Tebe dei Copti.
24		»	Monsig. Vico Salvatore, della diocesi di Ampurias e Tempio.
			Monsig. Altieri Pasquale, dell'abbazia « nullius » di Monte Vergine.
	febbraio		Monsig. Angeleri Alfredo, della diocesi di Tortona.
13			Monsig. Gazzoli Pietro, della diocesi di Brescia.
14			Monsig. Lotario Carlo, della diocesi di Ivrea.
17			Monsig. Baiano Luigi, della diocesi di Casale Monferrato.
»	»	»	Monsig. Cavagna Giuseppe, della medesima diocesi.
18		»	Monsig. Grespan Vito Ippolito, della diocesi di London.
21			Monsig. Di Jorio Arturo, della diocesi di Calvi e Teano.
23			Monsig. Macchiarola Giuseppe, dell'arcidiocesi di Benevento.
»	»	»	Monsig. Moffa Salvatore, della medesima arcidiocesi.
»		»	Monsig. Robitaille Alessandro, della diocesi di Timmins.
2	marzo		Monsig. Maccari Carlo (Roma).
9			Monsig. Glorieux Achille, della diocesi di Lilla.

Camerieri segreti di spada e cappa soprannumerari di 8. S. :

22	maggio	1941.	U sig. de Ofiate y Lopez Mattia marchese di Ugena, della. diocesi di Madrid.
8	gennaio	1948.	Il sig. de Oñate Prendergast marchese Mattia, della medesima diocesi.
28	giugno	)>	U sig. de Aviles y de Sanz de Lanier Alfredo, della diocesi di Barcellona.
12	novembre	1950.	Il sig. de Urquijo y Olano conte Ignazio, della diocesi di Vittoria.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. 8. :

20	ottobre	1948.	Monsig. Alonso y Rojas Carlo J., della diocesi di Badajoz.
28	dicembre	1950.	Monsig. Bocchia Giuseppe, della diocesi di La Spezia.

28 dicembre 1950. Monsig. Della Gatta Enrico, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Faggioni Costantino, della medesima diocesi.
23 febbraio 1951. Monsig. Flach Andrea, delFarcidiocesi di Colocza.

Cameriere d'onore di spada e cappa di numero di 8. 8. :

21 gennaio 1951. 11 sig. Parisi Salvatore (Roma).

Camerieri d'onore di spada e cappa soprannumerari di 8. 8. :

8 dicembre 1939. Il sig. Cottet Fernando, della diocesi di Barcellona.
28 giugno 1948. Il sig. Zuñiga Sánchez Cerrudo Toribio, della diocesi di Madrid.
12 novembre 1950. Ii sig. Gonzalez Lasa Pietro, della diocesi di Bilbao.
» » » Il sig. Gonzalez Miranda Giovanni, della medesima diocesi.

Cappellani segreti d'onore di 8ua Santità :

11 gennaio 1951. Monsig. Dudas Stefano, dell'arcidiocesi di Colocza.
» » » Monsig. Kovâcs Vincenzo, della medesima arcidiocesi.
27 » » Monsig. D'Angelo Michele, della diocesi di S. Severo.
» » » Monsig. Totaro Bernardino, della medesima diocesi.

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato conferire :

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile :

8 maggio 1950. Al sig. Henrion Federico, del vicariato apostolico di Majunga.
» » » Al sig. Refft Orlando, deH'arcidiocesi di Montefeltro.
4 ottobre » Al sig. Sciarretta Amilcare, dell'arcidiocesi di Napoli.
26 » » Al sig. Bindi Nicola, della diocesi di Atri.
» » » Al sig. Verna Santino, della medesima diocesi.
15 novembre » Al sig. Matulionis Jonas, dell'arcidiocesi di Birmingham.
16 » » Al sig. Zanella Eugenio, della diocesi di Pontremoli.
18 » » Al sig. Spadafina Luigi, della diocesi di Cerignola.
6 dicembre » Al sig. Campoli Felice Maria (Roma).
20 » » Al sig. Lodi Filippo, dell'arcidiocesi di Ferrara.
6 gennaio 1951. Al sig. Termini Ercole, dell'arcidiocesi di Catania.
14 » » Al sig. Cassioli Giuseppe Amos, dell'arcidiocesi di Firenze.
19 » » Al sig. Doyle Michele Francesco, dell'arcidiocesi di Filadelfia.

21 gennaio 1951. Al sig. Pereyra Iraola Fernando, dell'arcidiocesi di Buenos Aires.
» » » Al sig. Boase Arturo, del vicariato apostolico di Kampala.
31 » » Al sig. Del Ciglio Umberto (Roma).
» » » Al sig. De Pirro Mcola (Roma).
13 febbraio » Al sig. Franchi Attilio, della diocesi di Brescia.
» » » Al sig. Lanti Alfredo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Rovetta Luigi, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Vigano Carlo, della medesima diocesi.

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe militare :

18 maggio 1950. Al sig. gen. Hickey Tommaso (U. S. A.).

Il Cavalierato dell'Ordirne di san Gregorio Magno, classe civile :

18 febbraio 1950. Al sig. Chittampalam Abraham Gardiner, della diocesi di Jaffna.
» » » Al sig. Lionel Bastiampillai Emmanuel, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Puvirajasinghe Giovanni, della medesima diocesi.
6 aprile » Al sig. Donnelly Guglielmo G., del vicariato apostolico di Ndola.
18 maggio » Al sig. Barela Orazio, dell'arcidiocesi di Santa Fé (U.S.A.)
» » » Al sig. Eckert Carlo G., della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. McCafirey Tommaso, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. McCulloch Frank Eliot, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Naranjo Severiano, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Sánchez y Baca Filippo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Schifani Luigi, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Schnedar Cristoforo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Shaya Raimondo P., della medesima arcidiocesi.
26 luglio » Al sig. Drago Ermanno A. M., dell'arcidiocesi di Karachi.
29 settembre » Al sig. Brunini Alessandro J., della diocesi di Natchez.
» » » Al sig. Brunini Edmondo L., della medesima diocesi.
» » » Al sig. Keyer Giacomo Ugo, della medesima diocesi.
18 novembre » Al sig. Militerni Giuseppe Maria, della diocesi di S. Marco e Bisignano.
6 dicembre » Al sig. Petta Giuseppe, della diocesi di Trichur.
15 » » Al sig. Mazzola Eligio, della diocesi di Brescia.
» » » Al sig. Cova Manes, della diocesi di Faenza,
13 febbraio 1951. Al sig. Bar Pietro, della diocesi di Brescia.
» » » Al sig. Perani Livio, della medesima diocesi.

La Commenda con Placca dell'Ordine di san Silvestro Papa:

21 gennaio 1951. Al sig. Pugnalin Alberto, della diocesi di Rosario.

La Commenda dell'Ordine di san Silvestro Papa:

16 ottobre 1950. Al sig. Cappabianca Mario (Roma).
26 » » Al sig. Ghetti Bruno, della diocesi di La Spezia.
» » Al sig. Revelli Francesco, dell'arcidiocesi di Milano.
» » Al sig. Scotti Luciano, della medesima arcidiocesi.
15 novembre Al sig. Baratti Attilio, della diocesi di Vigevano.
16 » Al sig. Longo Luigi Giuseppe, dell'arcidiocesi di Rossano.
18 » Al sig. Chiancone Gerardo Antonio, della diocesi di Andria.
Al sig. Ridolfì Rodolfo, della diocesi di Ascoli Satriano e Cerignola.
Al sig. Procaccini Tommaso R., dell'arcidiocesi di Benevento.
Al sig. Santi Giovanni, dell'arcidiocesi di Udine.
29 Al sig. Ferretti Ferruccio, dell'arcidiocesi di Taranto.
6 dicembre Al sig. Simoncelli Giovanni (Roma).
13 » Al sig. Ciprian Riño, della diocesi di Vicenza.
15 » Al sig. Panebianco Santi Maria, della diocesi di Patti^
» Al sig. Casoli Luigi, della diocesi di Reggio Emilia.
22 Al sig. Ferioli Edoardo, dell'arcidiocesi di Milano.
» Al sig. Pietragnoli Pio, del patriarcato di Venezia.
» » Al sig. Pittau Giovanni, del medesimo patriarcato.
3 gennaio 1951. Al sig. Venier Francesco, dell'arcidiocesi di Milano..
14 » » Al sig. Mottironi Alfredo (Roma).
» » Al sig. Patriarca Guido (Roma).
15 » Al sig. Leckie Lobo Carlo Fernando (Brasile).
17 » Al sig. Giaccone Emilio (Roma).
21 » Al sig. Lovelli Vito A., della diocesi di Castellaneta.
» Al sig. Gentile Vito Guido (Roma).
» Al sig. Signorio Francesco, della diocesi di Tortona.
Al sig. Ravagnan Mario, della diocesi di Chioggia.
24 Al sig. Valtorta Carlo, dell'arcidiocesi di Milano.
» Al sig. De Bellis Francesco (Roma).
» » Al sig. De Simone Antonino, della diocesi di Trapani-
26 Ai sig. Bernabei Gilberto (Roma).
31 Al sig. De Tornasi Giovanni (Roma).
13 febbraio Al sig. Capretti Alessandro, della diocesi di Brescia.
Al sig. Foresti Leonzio, della medesima diocesi.

"21 febbraio 1951. Al sig. Vesce Pasquale, della diocesi di Reggio Emilia.
» » » Al sig. Melandri Ignazio, della diocesi di Tarquinia.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Silvestro Papa :

2 maggio 1950. Al sig. Trinitas Giuliano, della diocesi di Nuova Segovia.
6 giugno » Al sig. Morando Albino, della diocesi di Alba.
16 » » Al sig. Cagiati Carlo (Roma).
19 agosto » Al sig. Cojuangco Edoardo, della diocesi di Lingayen.
)) » » Al sig. Bengson Vincenzo, della medesima diocesi.
'29 settembre » Al sig. Ford Tommaso, della diocesi di Jaro.
». » » Al sig. Ledesma Oscar, della medesima diocesi.
19 ottobre » Al sig. Meriggi Vittorino, della diocesi di Ivrea.
26 » » Al sig. Rota Ruggero (Roma).
» » » Al sig. Antonacci Elia, della diocesi di S. Severo.
» » » Al sig. Tata Genoveffa, della medesima diocesi.
28 » » Al sig. Valaitis Jonas, della diocesi di Hartford.
» » » Al sig. Lazzaroni Ugo, dell'arcidiocesi di Modena.
12 novembre » Al sig. Jucci Giorgio (Roma).
16 » » Al sig. Cucci Pasquale, dell'arcidiocesi di Rossano.
» » » Al sig. Rende Ercole, della medesima arcidiocesi.
18 » » Al sig. Grossi Armando (Roma).
23 » » Al sig. Landini Amedeo, della diocesi di Arezzo.
:29 » » Al sig. Acerbi Giovanni, della diocesi di Lodi.
6 dicembre » Al sig. Monticini Gino, della diocesi di Arezzo.
9 » » Al sig. Zingaretti Adelfo, della diocesi di Frascati.
15 » » Al sig. Novarese Ernesto, della diocesi di Casale Monferrato.
19 » » Al sig. Giampieretti Mario, dell'arcidiocesi di Urbino.
22 » » Al sig. Lovisetto Silvio, del patriarcato di Venezia.
6 gennaio 1951. Al sig. De Biagi Riccardo (Roma).
14 » » Al sig. Oriani Carlo Silvio, dell'arcidiocesi di Messico.
"21 » » Al sig. Pinzuti Alcide, della diocesi di Arezzo.
24 » » Al sig. Rampo Angelo, della diocesi di Belluno.
» » » Al sig. Doglioni Alberto, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Perucon Arrigo, della medesima diocesi.
»)) » Al sig. Pierobon Silvio, della medesima diocesi.
• 31 » » Al sig. Argenziano Pasquale (Roma).
10 febbraio » Al sig. Barile Antonio, della diocesi di Marsi.
» » » Al sig. Ferrari Vittorio, della diocesi di Vicenza.
13 » » Al sig. Bressanelli Enrico, della diocesi di Brescia.
» » » Al sig. Melati Luigi, della medesima diocesi.
~21 » » Al sig. Del Grossi Carlo, dell'arcidiocesi di Milano.

An. et vol. XXXXIII 8 Maii 1951 (Ser. II, t. XVIII) - N. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATAE IOANNAE DE VALOIS, GALLIAE REGINAE, FUNDATRICI ORDINIS SSMAE ANNUNTIATIONIS B. M. V., SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Virum dolorum et scientem infirmitatem (Is. 53, 3) se Christus Iesus hisce in terris praestare nobis voluit, ut certe primum sua morte perditum hominum genus in possessionem caelestis patriae restitueret, deinde etiam ut proposito exemplo doceret nequaquam posse nos, nisi terrenae vitae toleratis patienter aerumnis, salutem adipisci sempiternam. Qui igitur in hominibus Christum diligere, ut par est, sibi statuit, necesse prorsus est ut asperitates quoque sua sponte quaerat, non modo ut se Viro huic dolorum, quantum potest, assimulet, verum etiam ut cruciatus in se ultro susceptos cum Divini Redemptoris cruciatibus coniungens pro aliorum etiam hominum in Deum iniuriis satisfaciat. Ex quo videlicet consequitur aegritudines magno animo perferre seque ipsum voluntarie castigare insigne esse piorum hominum proprium. Quorum sane in numero procul dubio habenda est Ioanna, Galliae regina, cui hodie sanctorum caelitum honores decrevimus.

Enimvero ISTovigenti Regii, in Gallia, nata, die vicesima tertia mensis Aprilis, anno quadringentesimo sexagesimo quarto, ex Ludovico XI, Galliae rege, ac Carola e Sabaudiae familia, tormenta ab ipsa fere in-

fantia experta dici potest, quod praesertim pater, ingenio imperiosior, nullum neque erga uxorem neque erga filios studium declararet. Atque a Ioanna magis quam a ceteris liberis alienam voluntatem ideo gerere videbatur, quod infans, sive ob sexum sive ob gracilem corporis naturam, paternas spes fefellisset. Eam propterea, vix mensem unum natam, Duci Aurelianensium, fratri patrueli suo, iam tum despondit.

Vix quinquennis Ioanna nobili cuidam familiae, cui ab oppido Linières appellatio, instituenda concredita fuit, ubi mulierem quandam educatricem nacta fuit, pietate in primis praeditam, cuius ductu Dei amore atque ad virtutem proclivitate, quae veluti a natura ipsa expresserat, vel magis ardere coepit. Praecipue vero Ioannae religio erga Mariam Caeli Reginam ferebatur, quam, utpote quae terrestris genetriéis affectu foveri non posset, quasi suavissimam Matrem habebat, omnique pietatis officio filiorum digno colebat.

Interea nihil antiquius habere pater videbatur quam ut matrimonium, quod iam ab incunabulis filiae paraverat, omni ratione pacisceretur. Quamobrem, dolis, pollicitationibus minisque omne genus adhibitis, id molitus est ut Ludovicus dux eiusque mater, quamvis Ioannam scirent esse corpore aliquantulum deformem eandemque propterea fastidirent, praevias coniugii condiciones, quas civilis lex statuebat, die undetricesima mensis Octobris, anno millesimo quadringentesimo septuagesimo tertio, subsignarent, ac, duos post annos, ultimas matrimonii pactiones ratas, etsi aegre, haberent. Nec meliorem sortitae sunt exitum Ioannae tergiversationes. Nam, rege imperiose urgente, die sexta Augusti mensis, anno millesimo quadringentesimo septuagesimo sexto, in sacello arcis, quam Montrichard vocabant, coram Aurelianensium Episcopo, inter Ioannam, duodecim tunc annos natam, et Ludovicum, decimum quartum annum agentem, matrimonium contractum est. Quas post celebratas nuptias, in oppidum Linières Ioannae revertendum fuit, ibique segrex tristisque vita, ut antea, ducenda. Aliter ac spensus, matrimonium, quod praesertim Episcopo praesente celebratum fuit, legitimum ac firmum semper esse putabat. Ideoque, cum esset tam veri retinens ut sui temporis homines eam indubitanter dicerent « veritatem sitire », suum esse duxit suarum nuptiarum asserere efficacitatem. Neque huiusmodi opinionem ex eius animo evellerunt Ludovici convida, quae Christi Iesu intuens exemplum non modo patientissime nullo non tempore tulit, verum etiam magno animo ignovit; quin potius pro contumeliis perpetuum reddidit amorem.

Mortuo patre Ludovico XI rege, tantum abfuit ut Ioannae infelicitates minuerentur, ut etiam magis excrescere viderentur, opera potissimum sponsi, qui, contra novi regis eiusque sororis voluntatem, nunc aperte nunc dolose consilium sibi esse significabat initum matrimonium dissolvendi. Eoque discidium pervenit ut Ludovicus bis terque in custodiam traderetur. In quibus rerum adiunctis mire eluxit quantum Ioanna caritate christiana flagraret; nam, licet adverso coniugis animo graviter morderetur, nec ei officia in carcere praestare, nec Carolo VIII regi fratri suo supplicare dubitavit, ut illum de vinculis educeret.

Sed vel in peiorem partem res versae ac mutatae sunt cum, Carolo VIII sine virilis sexus liberis morte functo, ad regnum Ludovicus dux Aurelianensis pervenit, nomine Ludovici XII accepto. Etenim novensilis rex quasi in inimicorum numero optimam sponsam ducere pergens, non tantum quo die diadema accepit passus non est sibi adesse Ioannam, sed exinde quoque eam noluit videre coram. Quin etiam, paulo post, causam apud ecclesiasticum Tribunal instituit, ut contractum matrimonium nullum prorsus esse decerneretur.

In qua actione, permolesta quidem ac peracerba, cum sibi Ioanna persuasissimum haberet nuptias suas esse ratas, pro sui religione ac fortitudine animi, in eo comprobando curas omnes posuit. Nihilominus in causa plane concidit ; quoniam tribunal declaravit matrimonium nullum nulliusque momenti, obligationis vel efficaciae fuisse. Atque ea quae per causam singularium virtutum, quibus praestabat, clarissima, si unquam alias, specimina ediderat : caritatis videlicet, pudicitiae, prudentiae maturique iudicii, postquam sententia lata fuit, invictissimae etiam patientiae argumenta praebuit, Christi Iesu nempe gratia, cuius sibi dulce erat supremos imitari dolores.

Ludovicus XII rex, novis initis nuptiis, ducatum, cui a Berry appellatio, Ioannae administrandum adscripsit, cuius urbs caput Avaricum erat. Ibi piissima dux, nihil omnino de summa privatae vitae suae perfectione remittens, quae oportere vidisset, in melius corrigere ad christianaeque legis normam reducere aggressa est. Atque in publica re gubernanda iustitiam ac prudentiam nullo non tempore ostendit ; sed maxime caritatem, utpote quae semper aliorum hominum miseriis cuiusvis generis vehementer commoveretur, ab ope eis ferenda neque ingratis eorum animis neque naturae fastidio unquam retardata. Quod praecipue eluxit, cum, principem ducatus urbem urente pestilentia, Ioanna, sui neglegens periculi, aegrotos praesens sine ulla dubi-

latione invisere, benigne eis auxiliari, eorumque ulceribus curationem admovere quasi felicitati sibi duxit.

Ceterum quae in subiectos impendebat officia, eam nequaquam abstrahebant a Deo potissimas, quae ei debentur, officiis colendo. Aulam idcirco suam religiosae domus instar ordinavit, ita scilicet ut non modo in caelestem Patrem nihil impie in ea admitti pateretur, sed potius omnia ad pietatem inibi invitare vellet. Quod autem ad ipsam pertinebat, ardentiorem in dies amorem in animo suo fovebat erga Sponsum suum Cruci affixum ergaque Deiparam Mariam : cum divinis mysteriis in sacra aede dando operam, tum in remotioribus sui viridarii angulis quam diutissime poterat preces fundendo ac res meditando supernas.

Ex hisce suis cum Deo collocutionibus Ioanna lumen etiam operaque repetiit ad opus in rem deducendum,* quod illi valde cordi erat : ad condendum scilicet honori Mariae Virginis Sodalicium.

Qua in re opera consil io que usa est Gabrielis Mariae, Franciscalis Ordinis Sodalis, eius pietatis magistri. Qui, postquam Sodalitatis normae ad divinum quodammodo nutum scriptae fuerunt, Romam contendit, veniam constituendi Sodalicii a Summo Pontifice imploraturus. Ubi nonnullis evictis difficultatibus, quod optabat tamen consecutus est ; nam die decima secunda mensis Februarii, anno millesimo quingentésimo primo, Alexander VI, Decessor Noster, Litteras sub plumbo dedit, quibus *Ordo decem virtutum Mariae,* — qui alias a Beata Virgine Maria, alias a Virgine ab Angelo salutata postea appellatus fuit — canonice conditus fuit. Quem equidem Ordinem Ludovicus XII ratum in suo regno habuit.

Sodalitate igitur legitime probata, Ioannae curae fuit, ad aulam suam, monasterium exstruere, quod die vicesima prima mensis Novembris anno millesimo quingentésimo quarto, in festo Mariae Virginis ad templum deductae, sollemni ritu dedicatum fuit. In illud primas alumnas recepit, quas ipsa, adhibito in consilium Gabriele Maria, prudentissime rexit, omnibusque rebus ad vitam necessariis opportune instruxit. Cumque tempus omne, quod a ducatu gubernando supererai, virginibus illis instituendis tribueret, earum animos flagrantissimo amore imbuit sive in acerbissimos Iesu Christi cruciatus, sive in augustissimum Eucharistiae Sacramentum, sive denique in Deiparam Mariam, quam Communitati simul Matrem simul virtutum omnium exemplum proposuerat. Eandemque Christi Matrem Ioanna haberi volebat pro unica monasterii moderatrice, cum ea quae palam domui regendae praeesset, nonnisi « Ancillae » nomine esset nuncupanda, memoriae sane causa salutationis ab Archangelo Gabriele Virgini Mariae factae.

Enimvero in angelicam illius salutationis misterium, cuius imagines passim in monasterio proponebantur, tanta pietate Ioanna ferebatur — quippe in quo veluti germina virtutum omnium Dei Genetricis agnosceret — ut conditus ab ea Ordo « ab Annuntiatione Mariae Virginis » nomen denique inveniret, atque moniales in vulgus « Annuntiatae » vocitarentur.

Quamvis in aula dies ageret suos, Ioanna nihilo minus austerum monialium vitae institutum servare nitebatur. Quam ob rem, proprium conditae abs se Sodalitatis vestem sibi induere voluit, quam licet, pro sua vitae condicione, vestibus principalibus operiret, adeo tamen dilexit, ut sive in morte sive post mortem sibi detrahi vivens vetuerit. Sed, id spectans quod in Ordine magis quam vestis ad sanctimoniam facit, die Pentecostes, anno millesimo quingentésimo quarto, vota etiam, quae erant religiosae familiae propria, coram Gabriele Maria, nuncupavit. Atque nuncupata vota ea semper fide servavit, ut alumnis suis in omni virtutum genere exemplo esset et admirationi.

In primis, ut par erat, mirae erga Deum pietatis exempla praebebat; qua adeo eius ardebat animus, ut sua quasi sponte ad superna traheretur et ad perennem Caelestis Numinis laudem. Immo nihil aliud hisce in terris appetere videbatur quam Christo Iesu omnibus in rebus placere. Quapropter haud sane mirum si asseveratum a non paucis est Ioannam potiusquam « pietatem vixisse, eadem fuisse prope confectam »; si dictum est Divini Redemptoris eam pectoris penetralia pervestigare potuisse; si in earum numerum animarum in vulgus relata est, quae incensami erga sacratissimum Cor Iesu religionem longe ante professae testataeque sunt, quam haec in catholica Ecclesia communiter invalesceret; si denique, suorum veluti praemium officiorum, donum, quod vocant, lacrimarum divinitus accepit.

Ex hoc autem flagrantissimae pietatis quasi fonte Ioanna pariter alimentum pariter incitamentum sumebat ad ceteras etiam virtutes excolendas, quibus in exemplum omnibus praelucebat. Coluit animi demissionem, cuius gratia a suae magistro pietatis postulabat, ut suas sibi infirmitates veluti contumelias coram obiceret. Coluit per totum vitae cursum tam absolute castimoniam, ut re vera ad eam referri illud posset quod de Iudith scriptum est: « Nec erat qui loqueretur de illa verbum malum» (Idt. 8, 8). Coluit, etsi sanguine orta regio, paupertatis studium, sive libentissime primum tenuitatem sustinendo, ad quam ex patris voluntate redacta fuerat, sive deinde in egenos Deique cultum et gloriam erogando opes, quae erant cum ducatus administratione eo-

niunctae. Coluit denique voluntariam sui ipsius castigationem ; quoniam quantumvis infirma perpetuo laboraret valetudine, corpus tamen affli-ctare non parcebat, sive cilicino se frangens thorace, sive pectus sibi saxo tundens, sive flagellis ad sanguinem usque se caedens.

Quis ergo non opinetur talibus ornatam virtutibus animam iam fuisse caelo maturam? Ac profecto, post brevem morbum, die quarta mensis februarii anno millesimo quingentésimo quinto, annum agens unum supra quadragesimum, placidissime de hac vita migravit. Quo horae momento tradunt arcano lumine totum defunctae corpus fuisse collustratum, itemque splendentem nubem supra domum stetisse, quasi civibus nuntiaret ex his tenebris fuisse ad sempiternam lucem eam ereptam, quam omnes « bonam sanctamque ducissam » vocare solerent.

Nihil igitur mirum si et iusta illi persoluta sunt pompa maxima, et ad illius sepulcrum, de eius voluntate, in monasterii sacello positum, advolare christifideles coeperunt, ubi plurima prodigia patrata esse narrabantur.

At corpus eius quae, dum viveret, multis doloribus affecta fuerat, ne post mortem quidem molestiis caruit. Etenim eo tempore quo contentiones religionis causa in Gallia flagrabant, Calvinianae doctrinae sectatores quidam Ioannae corpus e sepulcro educere et, quamvis, ut fertur, sive vocem sive sanguinem edidisset, in publico loco incendere ausi sunt.

Ob brevem suae vitae cursum, Ioanna unum suae Sodalitatis Avaricense monasterium hisce in terris cognovit. Sed, post eius decessum, adeo Ordo floruit ut, saeculo decimo sexto exeunte, decem domus iam conditae essent, quibus, proximo ineunte saeculo, ad triginta aliae accesserunt. Quodsi Sodalitas, ob generale Gallicae Reipublicae turbamentum, gravissimas profecto iacturas fecit, non tamen omnino interiit; quin potius e scintillis, quae reliquae fuerunt, ita Sodalicium gradatim est postea restitutum, ut nostra aetate plura monasteria recenseat; in quibus uberes pietatis sanctimOniaeque fructus, praeterquam in Sodalicii alumnarum, in proximorum etiam utilitatem, Caelestium Regina auspice, progignuntur.

Interea autem sanctitatis opinio, quam Ioanna iam inde a suo obitu invenerat, in dies magis apud christifideles percrebrescebat, qui non frustra eius tutelam implorabant. Ex quo factum est ut anno millesimo septingentésimo quadragesimo secundo, Benedictus XIV, Decessor Noster, favorabili audita sententia S. Consilii Ritibus moderandis, eum cultum ratum habuerit quem sponte « ab immemorabili » populus eidem tribuerat, et Ioannam in Beatorum Caelitum album, aequipollenti, uti

aiunt, pronuntiatione rettulerit; posteaque Pius VI, Decessor Noster, anno millesimo septingentésimo septuagesimo quinto rite declaraverit Ioannam christianas virtutes heroum more coluisse, eiusque festum liturgicum, quod vocant, ab universa Gallia celebrari siverit.

Sed publicarum rerum conversio, quae in Gallia deinceps confata est, exortaeque inde perturbationes in causa sane praecipua fuerunt, quo minus de Sanctorum Caelitum honoribus Ioannae decernendis agi suo tempore potuerit.

Post igitur varios conatus frustra captos, ad nostram usque aetatem, ad annum dicimus millesimum nongentesimum tricesimum septimum, res ducenda fuit, cum dilecto Filio Renato Fontenelle, Canonico Vaticano, in hac causa Postulatoris partes, ut aiunt, Nobisque ipsis, antequam ad Petri Cathedram eveheremur, Relatoris concreditae fuerunt. Porro autem quod consecutum est bellum, in omnes fere gentes exardescens, si hinc effecit ut causa iterum procrastinaretur, hinc tamen, Deo sic providente, contra dedit, ut caelestes religiones Ioannae pronuntiandae in Iubilaris huius anni triumphos inciderent.

Ad hanc vero Ioannae sollemnem veluti consecrationem, uti usitatus est mos Ecclesiae, non antea devenimus, quam ad iudicium, quod de eius virtutibus prolatum fuerat, a Deo ipso quodammodo signa accederent omnino certa: nisi, inquimus, miracula prius rata habita fuissent, quae, Ioanna deprecante, patrata dicerentur.

E quibus miraculis tria, quae infra narrantur, ad propositam causam, de qua dicimus, tradito more probata sunt.

Anno millesimo septingentésimo quadragesimo tertio, puella Ioanna Maria Mazelhier, Albigae commorans, in Gallia Narbonensi, ob graviter suppurantem cheratitem, ipsamque captam irida, omnem plane aspectum amiserat. Frustra medicinis adhibitis, aegrotae parentes Ioanna Regina deprecatrice usi sunt ad Deum, qui puellae oculorum lumina restituit. Eamque sanationem medici testati sunt ope dumtaxat humana perfici neutiquam potuisse.

Alterum, quoad ad rem allatum est, miraculum eodem anno, eadem in urbe, in eodemque morbi genere patratum esse dicitur. De Ioanna Maria Chaynes, Antonii Revel uxore, agitur, quae atrophiae glaucomaticae causa, qua iam tres menses acriter laboraverat, oculorum lumina amiserat. Sed die vicesima octava mensis Iunii, cum divinis mysteriis in aede Virginis Deiparae ab Angelo salutatae adesset, implorato enixis precibus beatae Ioannae patrocinio, visum ilico recepit. Atque hac etiam

in re medici reique periti, ad hoc a S. R. C. delecti, sanationem declaraverunt humanas vires hisce conditionibus transgressam esse.

Tertio denique miraculo, anno millesimo nongentesimo tricesimo secundo, ad salutem reducta est Martha Fourrier, sodalis Ordinis ab Annuntiatione, ex archidioecesi Parisiensi. Quae stomachi ulcere, quo iam ab anno millesimo nongentesimo secundo affecta erat, bis eo adducta fuit ut de vita decedere videretur, planeque desperaretur a medicis. Sed nequaquam a ceteris sodalibus suis desperata fuit, quae novendialibus supplicationibus honori Legiferae Matris suae hanc ob rem operam dederunt. Atque precibus annuit benigne Deus. Nam die septima mensis Augusti aegrota se sanatam ilico sensit; eamque omnino esse re ipsa sanatam medici testimonio confirmarunt.

His de miraculis disceptatum est in *antepraeparatoria* et *praeparatorio,* quos vocant, S. Rituum Congregationis conventibus, coram venerabili Fratre Nostro Eugenio S. R. E. Cardinale Tisserant, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, qui, post Nostram ad supremum Pontificatum evectionem, Nobis in hac Canonizatione procuranda suffectus est; ac demum in generali, coram Nobis in Palatio Nostro in Arce Gandulphi prope Romam, die nona Novembris mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo octavo. In quo cum idem Cardinalis dubium proposuisset « *An et de quibus miraculis, post indultam B. Ioannae de Valois ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur* », omnes qui aderant Patres Cardinales, Officiales Praelati et Consultores suum quisque tulerunt suffragium. Nos vero iudicium Nostrum ad diem decimam nonam insequentis Decembris edere distulimus, omnesque hortati sumus ad Deo interim fundendas preces, ut Nobis divini luminis claritas in re tanti momenti praesto esset. Eo autem die, ad Nos arcessitis venerabilibus Fratribus Nostris quem supra diximus Cardinale Tisserant et Clemente S. R. E. Cardinale Micara, Episcopo Veliterno, S. Rituum Congregationis Praefecto, atque venerabili Fratre Alfonso Carinci, Archiepiscopo titulo Seleuciensi in Isauria, eiusdem S. Congregationis a Secretis, ac dilecto Filio Salvatore Natncci, Generali Fidei Promotore, sollemniter ediximus : ((*Constare de perfecta sanatione Ioannae Mariae Mazelhier a caecitate completa et insanabili ob cheratitem, suppurantem gravem in utroque oculo. Constare quoque de instantánea perfectaque sanatione cum Ioannae Mariae Chaînes a completa insanabili caecitate in utroque oculo ob atrophiam glaucomatosam, tum Sororis Marthae Fourrier a chronico ulcere iuxtapilorico cum pilori*

stenosi ». Decretum hoc in S. Rituum Congregationis acta eodem die relatum fuit.

Ad legitimum igitur huius Causae exitum hoc unum dubium excutiendum supererai, an, scilicet, tribus miraculis rite probatis, ad summum honoris fastigium, quo Ecclesia praeclarissimos filios suos tanta dignos gloria augere solet, Beata quoque Ioanna, Galliae Regina, *tuto* extolli posset. Dubium hoc ab eodem Cardinale Eugenio Tisserant in generali S. Rituum Congregationis coetu, die duodevicesima Ianuarii mensis superiore anno coram Nobis coacto propositum fuit, atque omnes qui aderant Patres Cardinales, Praelati Officiales et Consultores affirmantem sententiam protulerunt. Nos vero Nostrum patefacere iudicium ad diem decimam tertiam Februarii mensis ipsius anni distulimus, ut ingeminatis precibus maius interim lumen a Divino Spiritu acciperemus. Quo die ad Nos advocatis quos supra diximus Cardinalibus Eugenio Tisserant et Clemente Micara, atque Alfonso Carinci et Salvatore Natucci, divinaque Hostia prius litata. sollemniter pronuntiavimus : *Tuto procedi posse ad Beatae Ioannae, Galliae Reginae, sollemnem Canonizationem.*

Ut vero in re tanti momenti omnia a Praedecessoribus Nostris sapienter statuta servarentur, die decima quarta Martii mensis eiusdem anni, Consistorium secretum coram Nobis coactum est, in quo venerabilis Frater Noster Clemens Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus, brevem habuit sermonem de vita et miraculis Beatarum Bartholomaeae Capitanio, Virginis ; Mariae Iosephae Rossello, Virginis ; Ioannae de Valois, Galliae Reginae, atque acta recensuit, quae in earumdem Beatarum Beatificationis et Canonizationis Causis S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, uti legitima probaverat, magnoque omnes studio incendit ut Beatarum illarum memoria summis consecraretur honoribus. Quo sermone expleto, Patres Cardinales qui aderant suam singillatim sententiam tulerunt.

Eodem die, Consistorio *secreto* absoluto, statim in eadem aula *publicum* habitum est, in quo dilecti Filii Consistorialis Aulae Advocati, tum pro earum, quas modo memoravimus, Beatarum, tum Vincentiae Cerosa et Ioannae de Lestonnac Canonizatione diserte peroraverunt.. Quod pro Beata Ioanna, Galliae Regina, dilectus Filius Franciscus Xaverius Parisii eleganti oratione peregit.

Nos vero, quamvis Beatis illis sanctitatis honores decernere quam maxime cuperemus, verumtamen Advocatis Consistorialibus, per dilectum Filium Antonium Bacci, ab epistolis ad Viros Principes, respondimus non ante iudicium Nostrum laturos quam in Consistorio, quod *se-*

mipublicum vocatur, omnes tum Purpurati Patres, iterum, tum in Urbe adfuturi venerabiles Fratres Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi suam mentem Nobis aperirent.

Mandavimus itaque ut singulis Antistitibus commentarii mitterentur de earumdem Beatarum Causis, ut, re plene cognita, suam quisque sententiam ferre posset. Quod quidem Consistorium die secunda insequentis Maii mensis coram Nobis coactum fuit, et in eo Nos, adstantes Antistites alloc uti, eos rogavimus ut quid de Beatarum Bartholomaeae Oapitanio, Virginis ; Vincentiae Gerosa, Virginis ; Mariae Iosephae Rossello, Virginis ; Ioannae de Valois, Galliae Reginae ; et Ioannae de Lestonnac, Viduae, opinarentur, alius post alium, ex suae dignitatis ordine significare vellent. E latis suffragiis laeto animo accepimus omnes tum Purpuratos Patres, tum Sacrorum Antistites Beatas illas ad Sanctorum honores quam primum extollendas existimare. Diem itaque statuimus ad illarum Caelitum Canonizationem in Petriana Basilica celebrandam sollemnibus illis caeremoniis, quae ob ipsam apparatus maiestatem eventus magnitudinem declarare videntur. Canonizationi autem Beatae Ioannae, Galliae Reginae, diem Pentecostes, hoc est, vicesimum octavum Maii mensis, Anni Sacri millesimi nongentesimi quinquagesimi designavimus. De quibus rebus ut acta conficerent adstantibus Protonotariis Apostolicis mandavimus.

Cum tandem praestitutas dies illuxit, omnibus tum saecularis tum regularis cleri ordinibus, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus, pluribus Abbatibus, Episcopis, Archiepiscopis et Patriarchis, atque sacro S. R. E. Cardinalium Collegio sollemni pompa praeeuntibus, *Sanctorum Litanias* et hymnum *Ave Maris Stella* praecinentibus, Petrianam Basilicam, magnifice exornatam, et magna hominum multitudine stipatam, quos inter multi fideles e Gallia et non paucae sanctimoniales e Congregatione <(ab Annunciatione », ad quam condendam Regina ipsa operam suam contulit, Nos ipsi ingressi sumus, et, brevi ante altare maximum effusa prece, ad Nostram Cathedram, perreximus.

Tunc, praestita prius Nobis, uti de more, ab astantibus Cardinalibus oboedientia, venerabilis Frater Noster Clemens Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus et huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Francisco Xaverio Parisi, Consistorialis Aulae Advocato, *instanter, instantius, instantissime* a Nobis efflagitant ut Beatae Ioannae, Galliae Reginae, Sanctorum honores decerneremus. Nos autem, Divini Paracleti lumine una cum Clero et fidelibus prius

implorato, in Cathedra sedentes, uti universae Christi Ecclesiae Magister, sollemniter pronuntiavimus : *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatam Ioannam, Galliae Reginam, Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia universali illius memoriam quolibet anno, die eius natali, quarta nempe Februarii, inter Sanctas nec Virgines nec Martyres, pia devotione recoli debere. In nomine PaFßtris et Fiffcliiet Spiritus* £g *Sancti. Amen.*

Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, postulationi annuentes eiusdem Cardinalis Clementis Micara, per eundem Advocatum Consistorialem Franciscum Xaverium Parisi Nobis porrectae, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici expedirique iussimus ; adstantibus vero Protonotariis Apostolicis ut de Canonizatione hac publicum construerent instrumentum mandavimus. Gratias mox Omnipotenti Deo ex corde egimus, hymnum *Te Deum laudamus* cum confertissima multitudine calientes, ac primum novensilis Sanctae patrocinium invocavimus, eiusque brevi homilia teximus elogium, fideles omnes adhortantes ut ipsius memoriam pie prosequerentur ac virtutes praesertim imitarentur. Maxime autem omnes monuimus, ut in eius vitam intuerentur, ab eaque intellegerent non humanas amplitudines, non divitias, non saeculi voluptates felicitatem hominibus impertire posse, sed virtutem solummodo, qua, ut verbis Ciceronis utamur, «nihil est... formosius, nihil pulchrius, nihil amabilius » (Cic. Farn. IX, 14). Denique, postquam Apostolicam Benedictionem et plenariam admissorum indulgentiam astantibus impertivimus, ad altare accessimus incruentum sacrificium oblaturi.

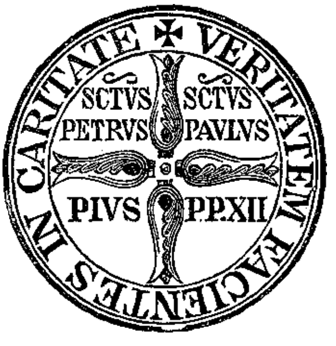
Sanctae igitur Ioannae, Galliae reginae, hisce Litteris consecrata memoria, omnibus bene perpensis, certa scientia deque Nostrae apostolicae potestatis plenitudine omnia et singula quae supra diximus iterum confirmamus, roboramus, statuimus, decernimus atque universae Ecclesiae catholicae denuntiamus.

Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis vel excerptis etiam impressis, manu tamen Notarii Apostolici subscriptis eiusque sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae iisdem hisce Litteris haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent.

Si quis autem Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, ascriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae ausu temerario infringere vel eis contraire, aut id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima octava Maii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.



© Ego EUGENIUS, Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae, Cardinalis TISSERANT, S. Collegii Decanus.

© Ego CLEMENS, Episcopus Veliternus, Cardinalis MICARA.

© Ego IOSEPH, Episcopus Albanensis, Cardinalis PIZZARDO.

© Ego BENEDICTUS, Episcopus Praenestinus, Cardinalis ALOISI-MASELLA.

© Ego ADEODATUS IOANNES, Episcopus Sabinensis et Mandelensis, Cardinalis PIAZZA.

Ego ALEXANDER, titulo S. Mariae in Cosmedin, Presbyter Cardinalis VERDE

Ego PETRUS, titulo S. Crucis in Hierusalem, Presbiter Cardinalis FuMASONi-BIONDI.

Ego FRIDERICUS, titulo S. Mariae de Victoria, Presbyter Cardinalis TEDRSCHINI.

Ego DOMINICUS, titulo S. Apollinaris, Presbyter Cardinalis IORIO.

Ego MAXIMUS, titulo S. Mariae in Porticu, Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS, S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus, Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.
Ego IOANNES, S. Georgii in Velabro Diaconus Cardinalis MERCATI.
Ego IOSEPH, S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. **E. Cancellario**

EUGENIUS Card. TISSERANT
8. Collegii Decanus

C. Card. MICARA
8. Rituum Congr. Praefectus.

f Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleucien., *Deo.* ***Proton.*** *Ap.*
Arthurus Mazzoni, ***Proton. Apost.***

Alfridus Liberati, ***Cane. Apost. Adiutor a Studiis.***

EXPEDITA

die septima, mensis Aprilis, anno tertiodecimo
Alfridus Marini, ***Plumoator.***

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXll, n. 95. **- Aloisius Trussardi,** ***a tadulario.***

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

1

LAOSIENSIS
(THAKHEKENSIS)

A VICARIATUS APOSTOLICI LAOSIENSIS IN INDOSINA TERRITORIO PARS SEIÜNGITUR, QUAE IN NOVAM PRAEFECTURAM APOSTOLICAM THAKHEKENSEM NOMINE ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Maius sane catholicae rei incrementum comparari et facilius dominici gregis regimini provideri potest, si latissimum plerumque enascentium inter ethnicos Ecclesiarum territorium dispertiatur et novae exinde condantur Missiones, aliorum Evangelii Praeconum curis concredendam Quod quidem perpendentes, venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacrae Congregationi Fidei Propagandae praepositi, facultatibus utentes sibi a Nobis concessis et per totum hunc labentem iubilarem annum valituris, in plenariis comitiis, proxime elapsa die duode-

vicesima huius mensis habitis, Vicariatus Apostolici Laosiensis in Indosina territorium bifariam dividere decreverunt, et quatuor provincias civiles, quas vocant *Gammon, SavannaJchet, Saravane* et *B&ssac,* ad Laosiense regnum pertinentes, in novam Praefecturam Apostolicam erexerunt, *ThaJchekensem* appellandam, et illam Societatis Parisiensis pro Missionibus ad Exteras Gentes sodalium curis, qui iamdiu impenso illic studio adlaborant, ad Apostolicae tamen Sedis nutum commiserunt. Nos vero hanc Sacrae Congregationis Fidei Propagandae sententiam approbantes ac ratam habentes, harum Apostolicarum Litterarum vi, suprema apostolica Nostra auctoritate confirmamus et idcirco novam Praefecturam Apostolicam Thakhekensem, uti supra circumscriptam, erectam et constitutam declaramus ac decernimus. Novae igitur huic Praefecturae Apostolicae eiusque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praefecti iure communi fruuntur et gaudent ; eosdem pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, ita disposita et constituta, rata ac valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum autem Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri, in ecclesiastica dignitate vel oificio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam disiunctionis, erectionis, constitutionis, concessionis, confirmationis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima prima Decembris mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
8. Collegii Decanus

P. Card. FTJMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco £ß Plumbi

EXPEDITA
die 24 Ianuarii, anno duodecimo
Alfridus Marini, *Plumbator.*

***Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 11.* - Al. Trussardi.**

II

RIOPEETENSIS

CANONICORUM COLLEGIUM IN CATHEDRALI ECCLESIA RIOPRETENSI ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Decessor Noster fel. rec. Pius Undecimus in apostolicis sub plumbo Litteris, quarum initium *Sollicitudo omnium Ecclesiarum,* anno millesimo nongentesimo vicesimo nono, Ianuarii mensis die quinta et vicesima datis, quibus novam in Brasilia dioecesim Riopretensem una cum Jaboticaballensi erexit, benigne indulsit ut, donec in ea constitui posset Capitulum Cathedrale, interim ad iuris tramitem pro Canonicis eligerentur et adhiberentur Consultores Dioecesani. Nunc vero venerabilis Frater Libanius Lafaiete, hodiernus Riopretensis Antistites, temporis tandem advenisse opportunitatem censuit in sua quoque cathedrali ecclesia constituendi Canonicorum Collegium, qui nempe suum efficiant senatum, Episcopo sacra solemniter peragenti adsint, atque in dioecesis regimine et administratione ipsum valeant consilio et opera iuvare. Quapropter supplices Apostolicae Sedi, ad quam unice spectat Canonicorum collegia instituere, porrexit preces, ut suam vellet rogationem excipere. Nos vero, auditis venerabilis Fratris Caroli Ohiarlo, Archiepiscopi titulo Amideni et in Brasiliana Bepublica Nuntii Apostolici, favorabili sententia et venerabilis Fratris Nostri S. R. E. Cardinalis S. Congregationis Consistorialis a Secretis consilio, quas diximus preces excipiendas duximus. Supplentes igitur, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, consensum, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, in cathedrali ecclesia Riopretensi erigimus Canonicorum Collegium, quod duabus constabit Dignitatibus, Decanatu nempe et Praepositura, atque octo Canonicatibus, quorum alter Canonico Theologo, alter Canonico Poenitentiario conferetur. Dignitatum et Canonicatuum donatio, etiam prima vice, fiet ad iuris communis normam. Indulgemus tamen ut, quousque beneficia illa congrua praebenda provisa non fuerint, Dignitates et Canonici, alio etiam beneficio praediti cum animorum curatione coniuncto, eligi possint. Divinum officium peragetur tantum diebus Nativitatis D. N. I. C,

Paschatis, Pentecostes, SS. Corporis Christi, Assumptionis Almae Dei Genetricis Mariae, S. Iosephi eius Sponsi, Cathedralis Titularis, Dominica die in Palmis, atque in novissimo triduo Hebdomadae Maioris. Cum autem non parum deceat ut qui in Episcopi consilium et senatum adsciscuntur quibusdam condecorentur insignibus, concedimus ut Dignitates et Canonici, intra fines dumtaxat propriae dioecesis et in functionibus capitularibus, vestem adhibeant talarem nigram cum fimbriis violacei coloris, zonam sericam pariter violaceam, rochetum cum reflexu coccineo, vel melhocremisi in manicis, mozetam e serico villoso nigro cum fimbriis coccineis et, secundum anni tempus, cappam cum pellibus albi coloris atque caligas violaceas. Quoad vero cetera omnia quae ad Capitulum Cathedrale attinet, officia scilicet, munera, iura et privilegia, ad amussim servari iubemus normas iuris communis ; proindeque, Nostris his Litteris ad effectum deductis et Capitulo constituto, ipso facto Consultores dioecesani a suo munere cessabunt. Volumus insuper ut capitulares constitutiones, ad iuris tramitem et secundum ea quae his Litteris statuta sunt, quamprimum conficiantur, quas postquam Episcopus probaverit, eas ab omnibus Dignitatibus et Canonicis religiose servari iubemus. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, perficienda venerabilem, quem supra memoravimus, Fratrem Nuntium Apostolicum in Brasilia, vel illum qui in exsecutionis actu Nuntiaturae praesit, delegamus, eidemque necessarias et opportunas concedimus facultates, etiam subdelegandi, ad effecutm de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, atque illi onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, transmittendi fide dignum exsecutionis actorum exemplum. Hasce autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum porro Litterarum exemplis vel excerptis omnibus, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri, in ecclesiastica dignitate constituti, munitis, eadem prorsus tribuatur fides quae hisce ipsis tribueretur ostensis. Nemini autem hanc paginam erectionis, constitutionis, concessionis, derogationis, commissionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpse-

rit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Eomae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima Ianuarii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. E. E. Cancellario
E. Card. TTSSERANT
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C. Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
„Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco £8 Plumbi

EXPEDITA

die vicesima quarta Ianuarii, anno duodecimo
Alfridus Marini, *Plumbator.*

***Reg in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 74.* - Al. Trussardi.**

III

AFRICA MERIDIONALIS

HIERARCHIA EPISCOPALIS IN AFRICA MERIDIONALI CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Suprema Nobis ab ipso Christo Domino concredita cura et potestas universam regendi et moderandi Ecclesiam Nos urget ut indefessis consiliis et laboribus diffundere nitamur sanctissimam Christi fidem religionemque in omnes terras, in illas potissimum regiones, quae nondum evangelica luce plene collustrantur, atque quaelibet statuere, quibus enascentium illic Ecclesiarum regimini et gubernationi aptius ac fructuosius consuli possit. Hinc, Dei favente Numine, anno millesimo nongentesimo quadragesimo sexto in Sinis, superiore autem anno in Africa Occidentali Britannicae ditionis, episcopalem hierarchiam constituere potuimus; hodie vero, Nostram sollicitudinem ad Africam Meridionalem Convertere censuimus, ubi per Evangelii Praeconum impensos labores, multiplicatis Missionibus, auctoque ethnicorum numero ad catholicam fidem traductor um, multisque sapienter et utiliter civilis cultus, religionis et caritatis florentibus institutis, laetissimos fructus res catholica,

Dei adiuvante gratia, accepit. Siquidem in Africa Meridionali ab ineunte saeculo decimo non paucorum catholicorum ibi commorantium curam spiritualem aliquot sacerdotes e clero saeculari Hollandiae susceperunt, qui frustra tamen varias inter adversitates allaborarunt et denique nulla facta accusatione, nulla servata iudicii forma, a gubernio civili finibus illis exturbati fuerunt.

Anno millesimo octingentesimo duodevicesimo Vicariatus Apostolicus pro Capitis Bonae Spei locorumque adiacentium territorio a fel. rec. Pio Papa VII erectus est et illi Praesul datus est ad evangelizationis opus ibi curandum primus Vicarius Apostolicus, Beda Slater, Congregationis Anglo-Benedictinae alumnus. At insequenti anno, cum eidem ad missionem publica potestas accessum denegaret, ipse suam elegit sedem in insula Mauritii, uti eiusdem quoque Apostolicus Vicarius, usque dum anno millesimo octingentesimo tricesimo septimo ab ipsius iurisdictione Vicariatus Bonae Spei detractus fuit; quo anno Apostolica Sedes, Vicariatu Apostolico Africae Meridionalis constituto, sacerdotem Dublinensem Ordinis Praedicatorum, Raymundum Grifiit, Episcopum titulo Palaeopolitanum atque primum totius Africae Meridionalis Vicarium Apostolicum designavit. Anno porro millesimo octingentesimo quadragesimo septimo Vicariatus iste in duos districtus, occidentalem et orientalem, divisus est, quo sacerdotes e clero saeculari mittebantur, quorum pars maior erant natione Hibernici, iam Collegii Urbaniani de Propaganda Fide alumni. Ob erectionem autem anno millesimo octingentesimo quinquagesimo, quintadecima die Novembris mensis, a fel. rec. Pio Papa IX factam Vicariatus Apostolici Natalensis, quem Missionales Oblati Mariae Immaculatae studiosissime excolere coeperunt, evangelizationis opus praecipue apud indígenas propria sumpsit initia. Quod temporis decursu, adventantibus illic aliis divini verbi satoribus, diversorum Ordinum et Congregationum sodalibus, tam prospera habuit incrementa, ut novas in amplissimo regionis illius territorio missionales circumscriptiones, Apostolicos nempe Vicariatus vel Praefecturas erigere necesse fuerit. Anno autem millesimo nongentesimo vicesimo secundo, die septima Decembris mensis, *ad decus et tutamen fidri catholicae augendum,* fel. rec. Pius Undecimus Decessor Noster Delegationem Apostolicam in Africa Meridionali constituit, ac primum Delegatum Apostolicum Iordanum Bernardum Gijlswijk, Archiepiscopum titulo Euchaïtenum, modo vita functum, elegit. Hodie vero viginti numerare datur ecclesiasticas circumscriptiones : in territorio scilicet *Unionis Sudafricanae* duodeviginti, quae sunt: in provincia civili Capitis Bonae Spei seu Coloniae Capitis : Vicariatus

Apostolici de Aliwal, de Cape Town, de Port Elizabeth, de Queenstown et de TJmtata; in provincia civili Natalensi : Vicariatus Apostolici de Eshowe, de Mariannhill et Natalensis; in provincia civili Orangensi seu Status Liberi de Orange : Vicariatus Apostolici Bethlehemensis et de Kroonstad ; in provincia civili Transwalensi : Vicariatus Apostolici Johannesburgensis, de Lydenburg, Praetoriensis et Abbatia *nullius* de Pietersburg. Insuper in regionibus Angliae patrocinio subiectis, Basutolandensi nempe et de Swaziland, duo eiusdem nominis Vicariatus. In quibus omnibus missionalibus circumscriptionibus tantum catholica res profecit, postremis potissimum hisce temporibus, ut opportunum visum sit ecclesiasticam inibi hierarchiam constituere.

Nos itaque, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Fidei Propagandae praepositorum consilio, attentis voto et precibus venerabilis Fratris Martini Lucas, Archiepiscopi titulo Adulitani et in Africa Meridionali Delegati Apostolici, et venerabilium eius Delegationis Ordinariorum Apostolicae Sedi oblatis, ac suppleto, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia, atque omnibus, uti negotii gravitas postulabat, mature perpensis, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, hierarchiam episcopalem, uti in ceteris fere omnibus catholici orbis partibus, in Africa Meridionali erigimus et constituimus, prout sequitur.

Quatuor deinceps inibi Provinciae ecclesiasticae erunt, nempe :

I. Provincia ecclesiastica *Civitatis Capitis* seu *Capetownensis,* complectens Metropolitanam Ecclesiam Civitatis Capitis seu Capetownensem, cui Cathedrales Ecclesiae suffraganeae subicientur: *Aliwalensis, Civitatis Reginae* seu *Queenstawnensis, Oudtshoomensis* et *Portus-Elizabethensis;*

II. Provincia ecclesiastica *Durbaniana,* quae complectetur Metropolitanam Ecclesiam *Durbanianam,* hucusque Vicariatum Apostolicum Natalensem, hoc nomine deinceps suppresso, cui suffraganeae erunt Cathedrales Ecclesiae *Collis Mariae* seu *Mariannhillensis, Esliowensis, KoJcstadensis* et *Umtatana;*

III. Provincia ecclesiastica *Praetoriensis,* constans Metropolitana Ecclesia *Praetoriensi* et Cathedralibus Ecclesiis ei suffraganeis *Ioannes- Burgensi, Lydenburgensi* et *Bremersdorpensi,* hucusque Vicariatu Apostolico de Swaziland, hoc quoque nomine deinceps suppresso, atque Abbatia *nullius* de Pietersburg alias constituta, quae in posterum *Pietersburgensis* vocabitur;

IV. Provincia ecclesiastica *Bloemfonteinensis,* quae novam com-

plectetur ecclesiam *Bloemfonteinensem,* quam iisdem hisce Litteris Nostris nunc erigimus et ad Metropolitanae Ecclesiae gradum et dignitatem evehimus, territorio constitutam partim e Vicariatu Apostolico Kimberliensi in Africa Meridionali hucusque exstante, civilibus nempe districtibus vulgo *Bloemfontein, Thabunch, de Wetsdorp, Jacobsdal, Boshof, Wepener, Redderburg,* adiectis quibusdam portionibus ex districtibus civilibus vulgo *Ladybrand* et *Hoopstad,* quae hucusque ad eumdem Vicariatum pertinebant, partim e Vicariatu Apostolico de Aliwal , districtibus civilibus seiunctis vulgo *Fauresmith, Philippolis, Smithfield, Edenburg, Trompsburg* et *Zastron,* in provincia civili Status Liberi de Orange iacentibus. Novae huic Metropolitanae Ecclesiae Bloemfonteinensi suffraganeae erunt cathedrales Ecclesiae *BetMehemensis, Keimoesana, Kimberleyensis, Kroonstadensis* et *Maseruena,* hucusque Vicariatus Apostolicus Basutolandensis nuncupatus. Quae omnes Ecclesiae tum Metropolitanae tum Suffraganeae et Praelatura *nullius* Pietersburgensis iurisdictioni Congregationis Fidei Propagandae, uti antea, subicientur ; earum vero regimen, administratio et pastoralis cura iisdem Missionalium Societatibus erit, quibus hucusque fuit, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum. Quatuor autem quas memoravimus provinciis ecclesiasticis, una cum suis metropolitanis et cathedralibus Ecclesiis, uti supra erectis et constitutis, Archiepiscopi seu Episcopi cuiusque sedes in locis, a quibus unaquaeque archidioecesis vel dioecesis nomen mutuatur, constituetur ; Antistitis vero cathedra in ecclesia erit, quae hucusque princeps habebatur in quoque Vicariatu Apostolico, nunc ad archidioecesis vel dioecesis gradum et dignitatem evecto. Novae porro metropolitanae Ecclesiae Bloemfonteinensis Archiepiscopi sedes in *Bloemfontein* urbe, cathedra vero in ecclesia Sacri Cordis Iesu erit. Singulis autem novis istis Metropolitanis seu Cathedralibus Ecclesiis earumque pro tempore Antistitibus omnia tribuimus iura et privilegia, honores, insignia et favores, quibus ceterae per orbem Metropolitanae et Cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur; itemque omnia ipsis onera et obligationes imponimus, quibus ceteri obstringuntur; Archiepiscopis insuper peculiarem concedimus facultatem Crucem ante se deferendi et sacro Pallio iuxta liturgicas leges utendi, postquam tamen istud illi in sacro consistorio ab Apostolica Sede postulaverint et obtinuerint. Cum autem locorum et huius temporis adiuncta haud permittant quominus in novis istis dioecesibus Canonicorum Capitulum modo erigatur, indulgemus ut pro Canonicis dioecesani Consultores, e clero saeculari sive regulari, ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Episcopalem insuper uniuscuiusque dioecesis mensam,

praeter bona iam ibi exsistentia, fidelium oblationes et Curiae emolumenta constituent. Ad iuvenum in spem Ecclesiae succrescentem institutionem volumus ut dioecesanum seminarium, ubi iam non exstet, cum primum fieri poterit, erigatur iuxta codicis iuris canonici praescripta et a S. Congregatione Fidei Propagandae traditas normas. Quod vero ad earumdem novarum dioecesium regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi attinet, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Volentes insuper Nos quas supra ereximus archidioeceses et dioeceses suis instruere Pastoribus, primum quidem novae Metropolitanae Ecclesiae Bloemfonteinensi ut infra providebimus : ceteros venerabiles Fratres dignissimus Praesules, qui usque nunc in sibi creditis Vicariatibus Apostolicis tam sedulam catholicae fidei prolatandae curam impenderunt, Archiepiscopos seu Episcopos suae cuiusque sedis renuntiamus et constituimus, ac proinde de apostolicae Nostrae potestatis plenituidne a vinculo liberamus Ecclesiarum Episcopalium, quarum titulos una cum Vicariatu hucusque tenuerunt, et ipsis earumdem novarum Ecclesiarum curam, regimen et administrationem quoad sive spiritualia sive temporalia bona plene committimus una cum omnibus iuribus et privilegiis, oneribus et obligationibus suo cuiusque pastorali muneri adnexis. Quapropter transferimus : 1) ab Ecclesia titulo Stectorena ad Ecclesiam metropolitanam Civitatis Capitis seu Capetownensem Andenum McCann ; 2) ab Ecclesia titulo Attudensi ad cathedralem Ecclesiam Aliwalensem Ioannem Lueck ; 3) ab Ecclesia titulo Syedrensi ad cathedralem Ecclesiam Civitatis Reginae seu Queenstawnensem Ioannem Baptistam Rosenthal ; 4) ab Ec^ clesia titulo Aborensi ad cathedralem Ecclesiam Ondtshoornensem Brunonem Hippel ; 5) ab Ecclesia titulo Bagaiensi ad cathedralem Ecclesiam Portus-Elizabethensem Hugonem Boyle; 6) ab Ecclesia titulo Turuzitana ad metropolitanam Ecclesiam Durbanianam Dionysium Eugenium Hurley ; 7) ab Ecclesia titulo Niciotana ad Ecclesiam cathedralem Collis Mariae seu Mariannbillensem Alfonsum Streit; 8) ab Ecclesia titulo Germanicopolitana ad Ecclesiam cathedralem Eshowensem Iosephum Aurelianum Bilgeri; 9) ab Ecclesia titulo Aezanitana ad Ecclesiam cathedralem Kokstadensem Evangelistam McBride ; 10) ab Ecclesia titulo Badiensi ad cathedralem Ecclesiam Umtatanam Iosephum Grueter; 11) ab Ecclesia titulo Traculena ad metropolitanam Ecclesiam Praetoriensem Ioannem Colburn Garner ; 12) ab Ecclesia titulo Legiensi ad cathedralem Ecclesiam loannes-Burgensem Gulielmum Patricium Whelan ; 13) ab Ecclesia titulo Bitensi ad cathedralem Ecclesiam Lydenburgen-

sem Ioannem Biegler; 14) ab Ecclesia titulo Thagastensi ad cathedralem Ecclesiam Bremersdorpensem Constantinum M. Atilium Barneschi; 15) ab Ecclesia titulo Siguitana ad cathedralem Ecclesiam Bethlehemensem Petrum Kelleter ; 16) ab Ecclesia titulo Adrasena ad cathedralem Ecclesiam Keimoesanam Henricum Iosephum Thünemann ; 17) ab Ecclesia titulo Tremithusia ad Ecclesiam cathedralem Kroonstadensem Gerardum Norbertum van Valsen ; 18) ab Ecclesia titulo Pachnemunitana ad Ecclesiam cathedralem Maseruenam Iosephum Delphinum Des Rosiers; 19) ad novam autem metropolitanam Ecclesiam Bloemfonteinensem aliis Nostris Litteris hac ipsa die datis venerabilem Fratrem eligimus Ermannum Iosephum Maysing, hactenus Episcopum Ecclesiae Minensis, cuius tituli vinculo absolvimus; 20) novae insuper cathedrali Ecclesiae Kimberleyensi, metropolitanae Ecclesiae Bloemfonteinensi suffraganeae, suo Praesule instruendae, per alias Apostolicas Litteras quam primum providebimus. Volumus vero ut omnes Vicarii Apostolici ad metropolitanas vel ad cathedrales Ecclesias e titularibus Ecclesiis ita translati, antequam in suae sedis canonicam veniant possessionem fidelitatis iusiurandum in manibus alicuius quem maluerint catholici Antistitis, gratiam et communionem cum Apostolica Sede habentis, iuxta statutam formulam, huiusque exemplar sui dictique Antistitis subscriptione ac sigillo munitum, ad S. Congregationem Fidei Propagandae quam primum transmittant; a catholicae autem fidei rituali professione renovanda eos suprema auctoritate Nostra liberamus, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Africa Meridionali Delegatum Apostolicum vel eum qui in exsecutionis actu Delegationi illi praeerit, deligimus eidemque necessarias et opportunas concedimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et illi onus iniungimus ad Sacram illam Congregationem Fidei Propagandae omnium actorum peractae exsecutionis exemplar, quam primum fas erit, transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac pote-

statis plenitudine factas et emanata», perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam erectionis, constitutionis, evectionis, concessionis, translationis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die undecima Ianuarii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus.

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

EXPEDITA

die quinta Aprilis mensis, anno tertio decimo
Alfridus Marini, ***Plumbator.***

Loco £B Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 96. **- A. Trussardi.**

IV

IARENSIS
(CAPICENSIS)

DIOECESIS JARENSIS TERRITORIUM BIPARTITUR ET NOVA ERIGITUR DIOECESIS CAPICENSIS NOMINE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ex supremi apostolatus officio, Nobis divinitus commisso, quo universo dominico gregi pascendo et gubernando consulimus, illud quoque Nobis curandum est ut, si qua exstet dioecesis nimio territorio redundans et crebrior in ea facta sit populi frequentia, illa dispertiatur et nova erigatur dioecesis alterius Pastoris regimini tradenda. Quam ob rem, attenta favorabili sententia venerabilis Fratris Aegidii Vagnozzi, Archiepiscopi titulo Myrensis et in Insulis Philippinis Delegati Apostolici, deque venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium «S. Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, enixis precibus, quibus venerabilis Frater Iosephus Maria Cuenco, Episcopus Jarensis seu S. Elisabethae, postulabat, ut suae dioecesis territorium bipartiretur et nova erigeretur dioecesis, alterius vigilantis Pastoris curis concredenda, libentissime annuendum censuimus. Supplentes igitur, quatenus opus sit, aliorum qui sua interesse praesumant consensum, Nos, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, certa scientia ac re mature perpensa, a territorio quam memoravimus dioecesis Jarensis civiles provincias vulgo *Capiz* et *Romblòn* seiungimus, harumque territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, *Capicensem* appellandam. Novam hanc dioecesim, illarum civilium provinciarum limitibus circumscriptam, surfraganeam fore decernimus metropolitanae Ecclesiae Nominis Iesu seu Caebuanae eiusque pro tempore Episcopum metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Nominis Iesu. Sedem autem episcopalem in urbe vulgo *Gapiz,* a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur, statuimus; paroecialem vero aedem, Deo in honorem Immaculatae Conceptionis B. M. V. dicatam, ibi exstantem, ad cathedralis Ecclesiae dignitatem evehimus ; cui atque Episcopis Capicensibus omnia tribuimus iura, insignia, privilegia et honores, quibus episcopales Ecclesiae earumque Praesules iure communi fruuntur; si-

mulque eos iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceterae cathedrales earumque Antistites in orbe catholico astringuntur. Praeterea, Ecclesiae Capicensis decori et utilitati consulere cupientes, in ea instituendum censuimus Canonicorum Collegium iuxta normas per alias Apostolicas Litteras edendas. Quamdiu vero dioecesis Episcopi senatu carebit, dioecesani consultores ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur.Mensam episcopalem constituent fidelium oblationes, in quorum bonum dioecesis erecta est, et Curiae Episcopalis emolumenta. Quod autem attinet ad bonorum divisionem, ad Jarensem dioecesim hucusque spectantium, servari iubemus Canonem 1500 Codicis Iuris Canonici; quod vero spectat ad novae dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad fidelium iura et onera aliaque id genus, quae sacri canones praescribunt adamussim servari mandamus. Quam primum insuper fas erit, minus saltem seminarium constituatur ad iuris canonici normam et iuxta regulas a S. Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus statutas, ex quo electi iuvenes ad Pontificium Pianum Latinum Collegium Americanum in Urbem mittantur, sub fere oculis Nostris in spem Ecclesiae instituendi. Cum vero dioecesis Capicensis erectio per has Apostolicas Litteras perfecta fuerit, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur ascripti, in cuius territorio legitime degunt. Iubemus denique ut documenta et acta novam respicientia dioecesim eiusque clericos, fideles ac bona temporalia, a Curia episcopali Jarensi ad Capicensem quam primum transmittantur, in huius tabulario diligenter asservanda. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta perficienda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Insulis Philippinis Delegatum Apostolicum deligimus, et illi necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem, quam primum authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, sea intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenos et in-

tegros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel oftiico constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die vicesima septima Ianuarii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C. Consistorialis a Secretis.

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 1/. **- Al. Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

SANCTUS IOSEPH, SPONSUS B. MARIAE V., PRAECIPUUS BARRANQUILLENSIS DIOECESIS PATRONUS CONFIRMATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quemadmodum plantariis novellis singulari cura atque munimento opus est, ne languescant, ita, quae nuper a Sede Apostolica constitutae sunt Dioeceses, Caelestis Patroni fidei peropportune committuntur, quo vigeant satius uberioresque fructus edant sanctitudinis ac pietatis. Neque perperam munus istud Sancto Ioseph demandatur, qui ab Aeterno Patre Divini Filii Matrisque Eius intactae custos electus est fidissimus, cuiusque tutelae credita est Ecclesia universa. His permotus, Aloisius Callistus Leiva Charry, Barranquillensis illa aetate Episcopus, clero populoque morem gerens, Sanctum Ioseph suae Dioeceseos, anno MCMXXXII erectae, Praecipuum apud Deum Patronum renuntiavit, quam electionem fel. mem. Pius PP. XI, Decessor Noster, vota Praesulis eiusdem, Nuntii Apostolici in Columbia amplissimae commendationis officio suffulta atque a rec. mem. Carolo Salotti Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, relata, peramanter excipiens, pro sua erga Ecclesiae omnes partes sollicitudine ac benevolentia comprobavit. Hac autem re, quasdam ob causas subinde obortas, non explicata neque confecta, Venerabilis Frater Salvator Antonius Castro, hodiernus Episcopus Barranquillensis, nunc in Romana Curia praesens, humilibus Nos adiit suppl nationibus ut, negotio huiuscemodi resumpto, Sanctum Ioseph tamquan Caelestem Patronum Dioeceseos, quam diximus, confirmare dignaremur. Nos autem, hisce temporibus, perturbatis admodum atque confusis, filios Nostros superni auxilii donis locupletare maxime volentes et optantes, precibus eiusmodi libenti animo statuimus obsecundare. Quapropter, motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum tenore perpetuumque in modum, *Sanctum Ioseph* Praecipuum Barranquillensis Dioeceseos apud Deum *Patronum* confirmamus seu constituimus ac declaramus, omnibus et singulis privilegiis liturgicis adiectis, quae praecipuis Dioeceseon Patronis rite competunt. Con-

trariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare a« permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die v mensis Decembris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De. speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

II

ECCLESIA SANCTI MATERNI, IN OPPIDO ((WALCOURT)) DIOECESIS NAMURCENSIS EXSTANS, BASILICAE MINORIS TITULO AC PRIVILEGIIS COHONESTATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Excultioribus Templis magisque religiosis ac frequentibus nullo non tempore Sedes Apostolica decus addere solebat, quo Christifidelium pietatem impensius exacueret et amplificaret. In his aliquem obtinet locum Ecclesia Deo in honorem Sancti Materni dicata, qua oppidum « Walcourt », intra fines Namurcensis dioeceseos positum, haud mediocriter nobilitatur. Qua in Aede signum Beatae Mariae Virginis tantam habet venerationem, ut supplicum turmae eodem accedant continenter neque intermisso studio et alacritate. Hoc etiam in laudem cedit praeclari Templi huius, quod ab antiquissima repetitur aetate, siquidem, ut historiae prodiderunt, omnium locorum sacrorum, quae ob cultum Virginis Deiparae in Belgica commendantur, unus hic est vetustissimus. Ea vero qua nunc praestat forma atque specie, Ecclesia saeculo xi est excitata, quo et Collegialis Aedis honor ei decretus, neque defuerunt qui per labentia saecula artificiosissimis operibus eam auctitarent, ita ut genus « Romanicum » et « Gothicum » aliaeque res spectabiles, quibus est differta, in egregiam pulchritudinem convenirent. Memoratu sane dignus canentium

suggestus, cumulate et lautissime ornatus, qui Caroli V Imperatoris munificentia^ nobile dicitur esse monumentum. Thesaurum quoque non immerito demirantur, quippe qui auri fabrefacti vi abundet. Propter Beatissimae Virginis simulacri religionem, quod durateum, argento obductum, arte « Romanica » conspicuum, inter antiquissimas statuas Almae Dei Genetricis in Belgica Dicione numeratur, Christifidelium, e tota regione, quasi in perfugium salutis et solacii stationem, ad hanc Ecclesiam sese recipientium, ingens consuevit esse multitudo, praesertim in festo Sanctissimae Trinitatis, quo geniali die admodum sollemnis pompa ducitur per pagum. Iamvero, expleto LXXV anno a quo hoc signum auctoritate Pii PP. IX, fel. mem., Decessoris Nostri, aurea redimitum est corona, eiusdem loci viri ecclesiastici, proceres et incolae per Venerabilem Fratrem Andream Charue, Episcopum Namurcensem, submissas ad Nos preces detulerunt, ut Templum, quod diximus, Basilicis Minoribus accensere dignaremur. Nos autem, qui omni ope annitimur, ut cultui Beatae Mariae Virginis ampliora ubique afferamus incrementa, vota huiusmodi libenti animo statuimus explere. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Sancti Materni in oppido « Walcourt » nuncupato et intra fines sito dioeceseos Namurcensis, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae eidem titulo rite competunt. «Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, sta üimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces **Aigiter** exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari : sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xin mensis Maii, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regeìi s
Pontificiis Diplomatihus expediendis.

III

VENERABILIS DEI FAMULUS FRANCISCUS ANTONIUS FASANI, SACERDOS, EX ORDINE FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quoniam ex Numinis consilio inopia et humilitas obtinent pro facultatibus et gloria, quemadmodum in divinis scriptum est libris : « nonne Deus elegit pauperes in hoc mundo, divites in fide, et heredes regni, quod repromisit Deus diligentibus se? » (IAC, II, 15), ideo praestantissimi quique Christifideles, e Salvatore similitudinem ducentes, in hac vita sua sponte erant miseri et infortunati, ut in caelestis patriae bona adoptaren tur, atque a rerum aestu et fluxis inanibusque saeculi studiis animum avocabant illi, quibus « esset magnum et uberrimum praedium ipse Deus » (S. AUG., *sermo CCGLV,* 1; 7>. *L.,* 38, 1570). Hanc immortalis laudis viam Sanctus Franciscus Asisinas carpsit, hanc institit Franciscus Antonius Fasani, Ordinis ab illo conditi alumnus egregius, cui Beatorum Caelitum honores hodie decernere statuimus. Luceria, in summo colle exaedificata urbs eaque prisco colore ac specie venusta, tantum virum progenuit, qui claritate rerum ipse emicaturus erat quasi « civitas supra montem posita » (cfr. MATTH., V, 14) ; ibi enim die sexta mensis Augusti, anno millesimo sexcentésimo octogesimo primo, humili loco natus est, cum parentes, Iosephus Fasani et Isabella La Monaca, agelli cultione victum quaeritarent, ac quattuor post dies sancto baptismate ablutus, nominibus inditis Donato, Antonio, Ioanne, Nicolao. Qui, a matre, proba muliere et post coniugis immaturam mortem facta legitimo foedere bivira, ad pietatem informatus, alienus a nugis, verecundiae et innocentiae retinens, religionum perquam studiosus, ab ineunte aetate ad veram gloriam contendit. Insidebat iam tum in mente ipsius species quaedam eius, quod postea initurus erat, muneris, cum, vix annum decimum agens, ex arbore de rebus divinis sacri oratoris instar dixerit, presbytero ad Eucharisticum Sacrificium administrare haberet in deliciis idque honestae lusionis causa cum aequalibus imitari, et, quamvis tenui victu ipse aleretur, panem cum esuriente dividere solerei. Quoniam vero in Beatam Mariam Virginem ab origine omnis labis expertem atque in Sanctum Franciscum Asisinatem et Antonium Patavinum singulari quodam ferebatur obsequio, Ordini Fratrum Minorum Conventualium,

apud quem Caelites illi quasi domestica coluntur religione, adulescens nomen dedit. Tirocinium in monte, Michaelis Archangeli praesentia consecrato, omnium cum laude emensus, Franciscus Antonius — haec enim nova eius appellatio — die vicesima tertia mensis Augusti, anno millesimo sexcentésimo nonagésimo sexto, paupertatis, castimoniae et oboedientiae vota animo infiammato nuncupavit. Ex translaticio more institutoque Ordinis provinciae, cui ascriptus erat, nonnullis in fratrum domiciliis studia diligentissime exercuit, quo tempore submissi animi moderatione, saeculi contemptu, Deo supplicandi perpetua consuetudine ac voluntaria castigatione is evasit quem aequalium assensus celebraret dilaudaretque posterorum recordatio. Anno millesimo septingentésimo tertio, e moderatorum permissione una cum sodale quodam Asisium concessit, ubi studiorum curriculum perficeret et, Antonio Marcheselli magistro usus, ad sepulcrum Seraphici Patris in huius se formaret mores ac virtutes. Profecto pietate ibi ceteros ita est praegressus, ut socii haberent quem imitarentur, et quem admirarentur invenirent seniores. Cum autem sacerdotium plurimi duceret, diu fluctuabatur animo, utrum id capesseret, sed dubitantem magister confirmavit dictoque audientem iussit sacris initiari. Postquam ergo, die undevicesima mensis Septembris, anno millesimo septingentésimo quinto, ad eiusmodi ascendit honorem, facto ex Ordinis more periculo, Romam se contulit, ut in Collegio Sancti Bonaventurae ad Templum Duodecim Apostolorum reconditioris doctrinae se traderet disciplinis; sed statim, religioni habens praesulum mandata conficere, Asisium in coenobium Sancti Francisci revertit, ut animum componeret ad subeundos pro aliorum salute labores. Procedens ergo quasi in solem et pulverem, sacras contiones per ieiunium quadragenarium in pago vicino habuit simulque auditus et probatus est. Ob quam ingenii et virtutis commendationem, anno millesimo septingentésimo septimo, ab Ordinis praesidum concilio Luceriam remissus, sodales, in spem religiosae familiae succrescentes, ut magister ad sanctimoniam instituit ac doctrinis erudivit. Mox etiam Lucermi coenobii rector creatus, gravia huiusmodi munera eo cum consilio ac diligentia exsequebatur, ut, quam de ipso habebant praepositi, vinceret opinionem ; re quidem vera fratres meliorem virtutis disciplinam reperiebant nullam quam contemplationem atque imitationem iuvenis moderatoris. Anno autem millesimo septingentésimo vicesimo primo, Clementis Pp. XI, Decessoris Nostri, iussu, Ordinis provinciam Sancti Angeli animo obnoxio suscepit administrandam, quo in dignitatis gradu collocatus, sodales ad severiorem vitae rationem revocavit. Itaque, suavitatem habens austeram et solidam, id

assecutus est, ut Ecclesiae preces horariae graviter, pie, moris et respirationibus interpositis, denuo noctu, ex pristina consuetudine, recitárentur, summa cura poneretur in paupertatis studio, omnia denique Ordinis praecepta sancte observaretur. Neque populi commodis deerat Franciscus Antonius, praesertim ut sacer orator ac paenitentiae administer, nullique parcebat labori, ut egenis atque aegrotis opitulantur, non dubitans vestem sibi detrahere qua mendicum contegeret, et ut in carcerem detrusis et capitis damnatis christianam afferret levationem. Deum in Sanctissimae Eucharistiae Sacramento praesentem incredibili quodam animi ardore excolebat, quo interdum factum est, ut sensus amitteret et in aera tolleretur. Almam Deiparam, ob cuius religionem patria huius viri appellata est « civitas Sanctae Mariae », praecipua ferebat laude eiusque honori carmina conscripsit, quae loci incolae adhuc canere solent in celebritate. Erat etiam Famulus Dei naturae ipsius habitu super noque quodam munere maxime aptus ad dicendum, qua in exercitatione, continentem plagam fere totam perlustrans, fructum consecutus est amplissimum. Non autem captiones vel inanes flosculos aucupabatur, sed, orationis materia ex Bibliis Sanctisque Patribus ducta, audientium animos, divino amore ipse calescens, perfringebat. Corpus macerabat asperrimis castigationibus, carnem cilicio ac flagro crucians, mensa sterili semel in die victitans, noctem agens paene insomnem. A Patre Francisco, Ordinis auctore, numquam desciscens, paupertati studebat vehementer adeo ut omnem cultum sive in veste sive in cella aspernaretur ; voluptatis quoque titillationes fortiter superans, in violatae castimoniae laude nomen suum ornavit. Lucerinam Sancti Francisci Aedem, vetustate ac situ obsoletam, stipe coacta instaurandam curavit, nihilque omittebat inexpertum, ut domus Dei decori et munditiae consuleret. Cui, cum iam pridem sibi mortuus esset, ut viveret in aevum, « soror mors » cara venit atque exspectata. Postquam, sciens ((sarcinulas sibi esse colligendas », quemadmodum dicebat ipse, necessarios, amicos, beneficiorum auctores iussit valere, febri correptus, lecto tenebatur. Ecclesiae Sacramentis piissime sumptis, die undetrigesima mensis Novembris, anno millesimo septingentésimo quadragesimo secundo, Luceriae, quae urbs fuerat quasi theatrum operae eius ac virtutis, naturae placide concessit cum occasu solis, affulgente sibi luce sempiternae beatitatis. Cum sacri aeris tinnitus, tristis ex more nuntius, esset auditus, omnis civitas ad domum funestara est effusa, gemitus ac ploratus edens Sanctumque obiisse conclamans; vix cohibita multitudo, quominus partem vestium eius surriperet. Postquam exanime corpus supremo mandatum est officio, fama sanctitatis

eius etiam, magis increbrescebat, quam Deum prodigiis confirmare videbatur. Idcirco, processibus ordinariis rite institutis ac perfectis, Causa de Venerabili Francisco Antonio in Beatorum Caelitum fastos referendo apud Sacram Rituum Congregationem agi coepta est; cuius introductionis Commissionem Gregorius Pp. XVI, Decessor Noster, anno millesimo octingentesimo trigesimo secundo, sua signavit manu. Omnibus ergo iis absolutis, quae in huiusmodi iudicio fuerant pertractanda, inita est disceptatio de virtutibus sive theologalibus sive cardinalibus Famuli Dei, quas, post acres investigationes probationesque ac sueta Comitia, ad gradum heroicum pervenisse Leo Pp. XIII, item Decessor Noster, lato decreto die vicesima prima mensis Iunii, anno millesimo octingentesimo nonagésimo primo, edixit. Cum deinde exerceretur quaestio de miraculis, quae, Venerabili Francisco Antonio Fasani deprecante, a Deo ferebantur patrata, ac de quibus, magna sane cognitione dignis, in Congregationibus Antepraeparatoria, Praeparatoria et denique Generali, die vicesima mensis Februarii, hoc anno, coram Nobis celebrata, actum est, Nos, omnibus rebus perpensis, de duobus, edito decreto die quarta mensis Martii eiusdem vertentis anni, pronuntiavimus constare. Una superfuit disquisitio, an Famulus Dei inter Beatos Caelites tuto foret recensendus; quod quidem dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente seu Relatore, in Generali Conventu, die tertia decima mensis Martii, eodem hoc anno, coram Nobis habito. Omnes autem, qui aderant, cum Purpurati Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi tum Praelati Officiales Patresque Consultores cunctis suffragiis id affirmaverunt. Nos tamen pro rei magnitudine mentem distulimus aperire, quo ad tam gravem ferendam sententiam supernum adiumentum, enixis precibus ad Deum admotis, amplius Nobis obveniret. Itaque, die tandem vicesima septima eiusdem mensis et anni, postquam sacris pie sumus operati, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, atque Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Relatore, necnon Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo et Supremi Consilii Sacris Ritibus praepositi Viro a secretis, ac dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ad Venerabilis Famuli Dei Francisci Antonii Fasani Beatificationem *tuto* procedi posse declaravimus. Quae cum ita sint, Nos, vota Ordinis Fratrum Minorum Conventualium implentes, harum Litterarum vi atque auctoritate Nostra Apostolica, facultatem facimus, ut

Venerabilis Dei Servus Franciscas Antonius Fasani, Sacerdos, *Beati* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beati imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illo quotannis recitetur Oificium de Communi Confessoris non Pontificis cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem communi cum Orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi autem Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesi Lucerina, in qua Beatus ipse ortus est ac diem obiit supremum; itemque in Templis et Sacellis ubique terrarum sitis, quibus Ordo Fratrum Minorum Conventualium utitur, ab omnibus Christifidelibus qui horas canonicas recitare teneantur, et quod ad Missas attinet, a Sacerdotibus omnibus, ad Templa seu Sacella, in quibus Beati eiusdem festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Francisci Antonii Fasani, servatis servandis, supra dictis in Templis seu Sacellis celebrentur, postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, etiam in iudicialibus disceptationibus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significatione hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die ***XY*** mensis Aprilis, Dominica tertia post Pascha, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Re gen s
Pontificiis diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD EMUM P. D. EDUARDUM TIT. S. SU S ANNAE S. R. E.' PRESB. CARDINALEM MOONEY, ARCHIEPISCOPUM DETROITENSEM, VICESIMUM QUINTUM EPISCOPATUS ANNUM IMPLENTEM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Tibi prima episcopatus gaudia post quinque lustra redintegranti periucunda profecto exstabit tua bene actae vitae conscientia ac Nostra de ipsa faustitate gratulatio. Ipse enimvero, postquam heic Romae in primaevo flore sacris litteris doctrinisque enutritus es, sacerdotio initiatus, Theologiam dogmaticam in Seminario Clevelandensi adolescentes clericos docuisti, tum Rectoris munere perfunctus es; deinde, animarum cura in ecclesia Sancti Patritii civitatis Youngstown exercita, in urbano Pontificio Americae Septentrionalis Collegio, cuius alumnus fueras, magistrum pietatis egisti. Quae quidem tua erga Ecclesiam merita probe noscens, Decessor Noster ven. mem. Pius XI te, ad dignitatem archiepiscopalem evectum, Delegatum Apostolicum in Indiis Orientalibus renuntiavit. Tuam autem in obeundo hoc munere sollertiam luculenter testantur inter cetera plures novae Missiones erectae, tres dioeceses clero indigenae concreditae ac nova Delegationis Apostolicae sedes a catholicis Indiarum in memoriam iubilaei sacerdotalis ipsius Pii XI feliciter condita. Translatus deinde ad Apostolicam in Iaponia Delegationem et biennio post ad episcopalem sedem Roffensem in America, denique primus archiepiscopus metropolitanae istius sedis Detroitensis es auspicato nominatus. Praecipuas autem pastoralis officii tui curas impendisti ad novas paroeciales ecclesias sacrarumque Missionum sedes et oratoria condenda, ad catecheticam institutionem tum in scholis paroecialibus tum extra omni ope industriaque fovenda, ad opera socialia in bonum praesertim opificum provehenda, ad ineundas medicorum et mulierum curis infirmorum incumbentium consociationes, itemque ad salutaria aliorum caritatis operum incrementa. Quapropter Nos tibi, Dilecte Fili Noster, dum pro muneribus pastoralibus tam auctuose utiliterque gestis meritam tribuimus laudem, omnia a Domino fausta, prospera iucunda ominamur. Quo interea proximus sollemnitatis tuae

dies maiores populo tuo salutis fructus afferre queat, tibi ultro concedimus, ut, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, peculiaribus servatis normis ad Sacrum Iubilaeum attinentibus. Caelestis autem remunerationis praenuntia praecipuaeque Nostrae caritatis testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, Dilecte Fili Noster, cunctoque clero populoque tuae vigilantiae tradito amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die Circumcisionis Domini, T mensis Ianuarii, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

II

AD EMUM P. D. MICHAELEM TIT. S. ANASTASIAS S. R. E. PRESB. CARDINALEM DE FAULHABER, ARCHIEPISCOPUM MONACENSEM ET PRISINGENSEM, ANNUM QUADRAGESIMUM AB EPISCOPATU ET TRICESIMUM A SUSCEPTA PURPURA IMPLENTEM.

PIUS PP. XII

Unserm geliebten Sohn Michael Kardinal von Faulhaber Erzbischof von München-Freising.

Binnen kurzem werden Sie, geliebter Sohn, dank Gottes gnädiger Fügung unter der freudigen Anteilnahme des Klerus und der Gläubigen der Erzdiözese München-Freising zwei aussergewöhnliche Erinnerungs- und Freudentage begehen können : den der vierzigjährigen Wiederkehr der heiligen. Bischofsweihe und den der dreissigjährigen Zugehörigkeit zum Höchsten Senat der Heiligen Römischen Kirche als Kardinalpriester des Titels von St. Anastasia.

Wir können Uns vorstellen, dass Sie — der innersten Stimme und Stimmung Ihres Herzens folgend — es vorzögen, die Rückschau auf diese beiden bedeutsamen Daten Ihres von Gott gesegneten Lebensweges in der Stille der Betrachtung und dankerfüllter Versenkung in die gnadenvollen Absichten des Ewigen Hohepriesters zu einem Erntedankfest Ihrer* Seele werden zu lassen, abseits von allen äusseren Feiern und Veranstaltungen.

Ohne Ihrer Demut und Selbstlosigkeit nahetreten zu wollen, senden Wir Ihnen mit vollem Bedacht und im Bewusstsein, damit der Ehre Dessen zu dienen, der Sie in Seiner Gnade zum Priester-und Hohepre-

stertum berufen hat, Unsern väterlichen Gruss und zugleich mit ib m den Ausdruck Unseres innigen Dankes und uneingeschränkter Wertschätzung für die hervorragenden und in ihrer Art einzigen Dienste, die Sie in diesen vier Jahrzehnten Ihres Bischoftums und den drei Jahrzehnten des Kardinalats der Kirche und den Seelen geleistet haben.

Der Sonntag Sexagesima des Jahres 1911, wo Sie im Kaiser dorn von Speyer aus der Hand des Erzbischofs von Bettinger die Bischofsweihe erhielten, der 7. März 1921, wo Unser Vorgänger Benedikt XV. Sie zum Kardinal kreierte, der 9. März mit der Birettaufsetzung und Ihrer noch heute unvergesslichen Dankrede an den Pontifex, der 10. März als Tag des öffentlichen Konsistoriums mit der Feierlichen Aufsetzung des roten Hutes, der 13. März, wo Sie am Fusse des Palatin Besitz von Ihrer römischen Titelkirche ergriffen-alle diese Daten sind für immer in die Annalen der Mutterkirche eingeschrieben. Und nunmehr, wo die bevorstehenden Gedenkfeiern diese längst vergangenen Tage in den Vordergrund der Erinnerung rücken, erkennen alle diejenigen, die noch Sinn für wahre Werte und noch ein Auge für wirkliche Verdienste haben, mit Genugtuung und Stolz, dass der Kirche und ihrem Volke in jenen Stunden ein Bischof und ein Kardinal geschenkt wurde, dessen reichem Lebenswerk sich die bewundernde Hochschätzung aller Gutgesinnten mit Recht zuwendet.

Niemand weiss besser als Wir zu ermessen, was in diesen vierzig Jahren an Verantwortung und Mühe, an Aufgaben und Opfern, und manchmal, auch an Leiden sich auf den Schultern dessen häufte, der bei seiner Bischofsweihe sich unter dem Evangelienbuch dem ***jugum Domini*** beugte. Gott hat es gewollt, dass Wir Jahre hindurch Augen-und Ohrenzeuge Ihres bischöflichen Wirkens wurden, da Wir als Päpstlicher Nuntius in Bayern in Kriegs-und Nachkriegszeit eine Zeitenwende durchlebten, die Uns für immer unvergesslich bleiben wird. Jene Zeit hat Uns Einblicke in Ihr Wollen und Streben, in Ihr Wirken und Vollbringen, in Ihre Zielsetzungen und Gesinnungen gegeben, die zu Unsern tröstlichsten Erfahrungen und freudigsten Erinnerungen gehören.

Am 1. November des Heiligen Jahres sahen Wir Sie, geliebter Sohn, in ungebrochener Frische und Rüstigkeit bei jener ***solemnitas solemnitatum,*** wo Wir der katholischen Welt das Dogma der leiblichen Aufnahme der Gottesmutter in den Himmel verkündigen durften. Möge die gebenedeite Jungfrau, die der fromme Sinn Ihres engeren Heimatlandes als die Patronin Bavariae verehrt, Ihnen von dem Ewigen Hohepriester die Gnade erflehen, Ihrem gläubigen Volke noch lange der weise Führer, der wachsame Hüter, der unermüdliche Helfer, der unbeirrbare

Wahrheitskünder zu sein in einer Zeit¿ wo Licht und Finsternis, Wahrheit und Irrtum, Christentum und AntiChristentum um die Seele der Völker ringen.

In dieser Gesinnung senden Wir Ihnen, Ihren Mitarbeitern, dem Welt-und Ordensklerus und allen Gläubigen der Erzdiözese als Ausdruck Unserer stets gleichbleibenden Liebe und als Unterpfand himmlischen Gnadenbeistandes aus väterlichem Herzen den Apostolischen Segen.

Aus dem Vatikan, am Sonntag Sexagesima, den 28. Januar 1951.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

*Ad participantes Conventui internationali de <(Mouvement universel pour une Confédération^ mondiale ».**

Très sensible à votre déférente démarche, Nous vous adressons, Messieurs les membres du Congrès du « Mouvement universel pour une Confédération mondiale », Notre cordial salut de bienvenue. Notre vif intérêt pour la cause de la paix dans une humanité si durement tourmentée vous est bien connu. Nous en avons donné de fréquents témoignages. Il est, d'ailleurs, inhérent à Notre mission. Le maintien ou le rétablissement de la paix a toujours été et est de plus en plus l'objet de Notre constante sollicitude. Et si, trop souvent, les résultats ont été loin de répondre à Nos efforts et à Nos actes, l'insuccès ne Nous découragera jamais, tant que la paix ne régnera pas dans le monde. Fidèle à l'esprit du Christ, l'Eglise y tend et y travaille de toutes ses forces ; elle le fait par ses préceptes et par ses exhortations, par son action incessante, par ses incessantes prières.

Elle est, en effet, une puissance de paix, là du moins où on respecte et apprécie à leur valeur l'indépendance et la mission qu'elle tient de Dieu, là où l'on ne cherche pas à faire d'elle la docile servante des égoïsmes politiques, là où l'on ne la traite pas en ennemie. Elle veut la paix, elle fait œuvre de paix, et son cœur est avec tous ceux qui, comme elle, la veulent et s'y dévouent. Encore sait-elle, et c'est son devoir, discerner entre les vrais et les faux amis de la paix.

* **Habita die 6 Aprilis mensis a. 1951.**

Elle la veut, et pour cela elle s'applique à promouvoir tout ce qui, dans les cadres de l'Ordre divin, naturel et surnaturel, contribue à assurer la paix. Votre Mouvement, Messieurs, s'attache à réaliser une organisation politique efficace du monde. Rien n'est plus conforme à la doctrine traditionnelle de l'Eglise, ni plus adapté à son enseignement sur la guerre légitime ou illégitime, surtout dans les conjonctures présentes. Il faut donc en venir à une organisation de cette nature, quand ce ne serait que pour en finir avec une course aux armements où, depuis des dizaines d'anneées, les peuples se ruinent et s'épuisent en pure perte.

Vous êtes d'avis que, pour être efficace, l'organisation politique mondiale doit être de forme fédéraliste. Si vous entendez par là qu'elle doit être affranchie de l'engrenage d'un unitarisme mécanique, ici encore vous êtes d'accord avec les principes de la vie sociale et politique fermement posés et soutenus par l'Eglise. De fait, aucune organisation du monde ne saurait être viable, si elle ne s'harmonise avec l'ensemble des relations naturelles, avec l'ordre normal et organique qui régit les rapports particuliers des hommes et des divers peuples. Faute de quoi, quelle qu'en soit la structure, il lui sera impossible de tenir debout et de durer.

C'est pourquoi Nous sommes convaincu que le premier soin doit être d'établir solidement ou de restaurer ces principes fondamentaux dans tous les domaines : national et constitutionnel, économique et social, culturel et moral.

Dans le domaine national et constitutionnel. Partout actuellement, la vie des nations est désagrégée par le culte aveugle de la valeur numérique. Le citoyen est électeur. Mais, comme tel, il n'est en réalité qu'une des unités, dont le total constitue une majorité ou une minorité, qu'un déplacement de quelques voix, d'une seule même, suffira à inverser. Au regard des partis, il ne compte que pour sa valeur électorale, pour l'appoint qu'apporte sa voix; de sa place et de son rôle dans la famille et dans la profession, il n'est pas question.

Dans le domaine économique et social. Il n'y a aucune unité organique naturelle entre les producteurs, dès lors que l'utilitarisme quantitatif, la seule considération du prix de revient, est l'unique norme, qui détermine les lieux de production et la distribution du travail, dès lors que c'est la « classe », qui répartit artificiellement les hommes dans la société, et non plus la coopération dans la communauté professionnelle.

Dans le domaine culturel et moral. La liberté individuelle, affranchie de tous les liens, de toutes les règles, de toutes les valeurs objectives et sociales, n'est, en réalité, qu'une anarchie mortelle, surtout dans l'éducation de la jeunesse.

Tant qu'on n'aura pas affermi sur cette base indispensable l'organisation politique universelle, on risque de lui inoculer à elle-même les germes mortels de l'unitarisme mécanique. Nous voudrions inviter à y réfléchir, précisément du point de vue fédéraliste, ceux qui songent à l'appliquer par exemple à un parlement mondial. Autrement, ils feraient le jeu des forces dissolvantes, dont l'ordre politique et social n'a déjà que trop souffert; ils n'aboutiraient qu'à ajouter un automatisme légal de plus à tant d'autres qui menacent d'étouffer les nations et de réduire l'homme à n'être plus qu'un instrument inerte.

Si donc, dans l'esprit du fédéralisme, la future organisation politique mondiale ne peut, sous aucun prétexte, se laisser engager dans le jeu d'un mécanisme unitaire, elle ne jouira d'une autorité effective que dans la mesure où elle sauvegardera et favorisera partout la vie propre d'une saine communauté humaine, d'une société dont tous les membres concourent ensemble au bien de l'humanité tout entière.

Quelle dose de fermeté morale, d'intelligente prévoyance, de souplesse d'adaptation devra posséder cette autorité mondiale, nécessaire plus que jamais dans les moments critiques où, face à la malveillance, les bonnes volontés ont besoin de s'appuyer sur l'autorité ! Après toutes les épreuves passées et présentes, oserait-on juger suffisantes les ressources et les méthodes actuelles de gouvernement et de politique? En vérité, il est impossible de résoudre le problème de l'organisation politique mondiale sans consentir à s'écarter parfois des chemins battus, sans faire appel à l'expérience de l'histoire, à une saine philosophie sociale, et même à une certaine divination de l'imagination créatrice.

Voilà, Messieurs, un vaste champ de travail, d'étude et d'action ; vous l'avez compris et regardé bien en face ; vous avez le courage de vous y dépenser; Nous vous félicitons, Nous vous exprimons Nos veux de bons succès et Nous appelons de tout cœur sur vous et sur votre tâche les lumières et le secours de Dieu.

II

*Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Servi Dei Francisci Antonii Fasani.**

Parlando dell'accoglienza che gli era stata fatta a Nazareth, Gesù diceva con un accento di tristezza : « ***Non est propheta sine honore nisi in patria sua et in domo sua)).*** Un profeta non è senza onore, fuorché

*** Habita die 18 Aprilis mensis a. 1951.**

nella sua patria e in casa propria.[1] Egli stesso ha voluto, per incoraggiamento dei suoi discepoli, sperimentare la verità dolorosa di questo detto, non smentita che in ben rari casi. Il vostro Beato, diletti figli, che Noi abbiamo avuto il gaudio di elevare agli onori dell'altare, è stato una di queste eccezioni. Salvo alcuni anni dedicati alla sua formazione ecclesiastica e intelletuale, egli ha trascorso tutta la sua vita nella città natale. Il figlio e l'apostolo di Lucera è sfuggito così alla sorte comune, è stato sottratto alla regola generale : forse perchè egli era già distaccato da tutti gli allettamenti e gli appoggi umani, da tutte le piccolezze dell'amor proprio.

Egli rivendica a sè la sua condizione di figlio di un povero zappatore, lavoratore della gleba; contempla con amore, ringraziando Iddio, la misera casetta nativa, ch'egli ritrova rimasta in piedi nel crollo dei palazzi che un violento terremoto ha fatto cadere in rovina; non si stanca di ripetere che, se Colui il quale « solleva dalla polvere il misero »,[2] non lo avesse chiamato al suo servizio, sarebbe stato eguale a tutti i suoi congiunti, sarebbe andato, come loro, a tagliare la legna o a guardare i suini. Soprattutto con quale rispetto, con quale filiale tenerezza, alla porla del convento, ove la folla dei più bisognosi attende pazientemente dalla carità il quotidiano pasto frugale, egli porge la scodella della minestra calda alla madre, (c la povera Isabella », che sta sulla soglia, mescolata al gruppo degli indigenti, come Maria attendeva Gesù dinanzi alla entrata della Sinagoga.

Ma « chi si umilia sarà esaltato ».[3] La stima, Panetto, la venerazione lo circondano. Egli non ha bisogno di schermirsene. Come l'Apostolo, insensibile al caso che si fa di lui, questo umile sa mostrare la sua fermezza e sostenere il prestigio della autorità, che egli ha dal Signore e non dagli uomini. Egli si dà alla cura dei poveri, dei malati, dei carcerati; predica dai pulpiti, con non minor scienza teologica che semplicità comunicativa, la dottrina e la legge di Cristo ; fa sentire il suo pugno di ferro nella riforma dei religiosi e nella restaurazione della osservanza regolare, congiungendo e dosando, ovvero alternando, secondo il bisogno, la severità e la dolcezza, senza detrimento della fortezza e della carità.

Quale poema sono gli ultimi giorni della sua santa vita ! Un giro di visite alle famiglie a cui lo legano vincoli di gratitudine, e dalle quali vuol prendere l'estremo congedo ; un supremo sforzo per alzarsi di notte,

[1] MATTH., 13, 57.
[2] *Ps. .112,* 7.
[3] LTTC, 14, 11.

tremante per la febbre, affine di rispondere alla chiamata di nn suo penitente gravemente infermo ; una mattinata di confessioni ; un'ultima giornata di fedeltà alla vita comune, e infine, sul letto ove lo mantiene l'ubbidienza, la serena preparazione prima di andare a render conto a Dio della sua vita e della sua missione.

Giunta per lui l'ora della ricompensa, l'umile e glorioso figlio di Lucera è acclamato, pianto, invocato da tutta la popolazione della sua città natale, senza distinzione di classe e di grado.

Più di due secoli sono trascorsi dal beato suo transito, senza che s'impallidisse la sua memoria. Possa essa vivere sempre nel vostro ricordo e anche più nella vostra fedeltà a imitare i suoi esempi, qualunque sia la condizione in cui voi dovrete svolgere la vostra attività. E intanto, implorando su di voi le più elette grazie divine, impartiamo di cuore a voi e a tutti i membri della vostra serafica Famiglia la Nostra paterna Apostolica Benedizione.

ACTA 88. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Pius Divina Providentia Pp. XII, successivis Decretis Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 10 Novembris 1950. — Titulari episcopali Ecclesiae Comanensi in Armenia praefecit R. P. Laurentium Sahag Koguian, e Congregatione Mechitaristarum Vindobonensi, Vicarium Generalem pro Dioecesi Patriarchali Ciliciae Armenorum.

die 18 Ianuarii 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Sinnensi R. P. Maximum Hermaniuk, e Congregatione Ssmi Redemptoris, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Basili! Vladimiri Ladyka, Exarchae Apostolici pro fidelibus ruthenis Manitobae in Canada.

*die **2J¡.** Februarii.* — Titulari episcopali Ecclesiae Erythritanae R. D. Ghebre Iesus Iacob, e clero saeculari ritus alexandrini-aethiopici, Administratorem Apostolicum pro fidelibus eiusdem ritus in Erythraea.

— Titulari episcopali Ecclesiae Sozusensi in Lybia R. D. Hailé Maryam Cahsay, e clero saeculari ritus alexandrini-aethiopici, Administratorem Apostolicum christifidelium in Aethiopia residentium.

die 10 Martii. — Novo constituto Exarchatui Apostolico pro fidelibus ruthenis Provinciae Saskatchewan in Canada tamquam primum Apostolicum Exarcham deputavit Exc. P. D. Andream Roborecky, Episcopum Titularem Tanaitanum, hactenus Auxiliarem Exc. P. D. Basilii Vladimiri Ladyka, Exarchae Apostolici fidelium ruthenorum Canadae Centralis.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

i

LEOPOLDOPOLITAN.

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM VICARIATUUM APOSTOLICORUM

Cum ob territorii Vicariatus Apostolici Leopoldopolitani, Congregationi Immaculati Cordis Mariae concrediti, divisiones per tempora peractas districtus urbis, in qua Ordinarius residet, a reliquo territorio ad ipsum Vicariatum pertinente, separatus mansisset cumque limites Vicariatus ecclesiastici civilibus distructum limitibus non amplius responderent, visum est Sacrae buie Congregationi de Propaganda Fide incommodis, quae memoravimus, remedium afferre.

Itaque Emi ac Revmi Patres Cardinales eiusdem S. Consilii regimini praepositi, in plenariis comitiis, die 22 Maii huius anni habitis, cum rem mature perpendissent, a Vicariatu Apostolico de Koango et a Vicariatu Apostolico de Kisantu, Societati Iesu commissis, parvam portionem, in occidentali eorundem Vicariatuum parte sitam, item a Vicariatu Apostolico de Coquilhatville, Missionariis Sacratissimi Cordis Iesu concredito, exiguam territorii linguam in meridionali parte, ad occidentalem versus, eiusdem Vicariatus sitam, ita distrahendas et Vicariatui Apostolico Leopoldopolitano adnectendas esse censuerunt, ut huius limites in illis territorii partibus cum Vicariatibus, quos diximus, deinceps hi haberentur : quoad *Vicariatum Apostolicum de Koango* spectat : cursus fluminis Likulu ex sua confluentia cum flumine Kasai usque ad suas scaturigines ; exinde linea recta usque ad scaturigines fluminis Tua; inde linea recta usque ad fontes fluminis Dweme, quod ortum ducit prope limitem Vicariatus Apostolici de Kisantu; quoad *Vicariatum Apostolicum de Kisantu* spectat : e fontibus fluminis Mfuna, ubi Vicariatus Leopoldopolitanus Vicariatum de Matadi tangit, linea; recta ab occidente ad orientem versus asque ad confluentiam fluminis Ndjili et fluminis Didingi; dein cursus huius postremi fluminis; exinde ex istius fontibus linea recta usque ad confluentiam fluminum « Black-River » et Eumene ; illinc linea recta usque ad scaturigines fluminis Dweme, usque ad novos limites cum Vicariatu de

Koango ; quoad *Vicariatum Apostolicum de Goquilhatville* spectat : a loco inter sectionis primi gradus latitudinis australis cum gradu 18° 9' longitudinis orientalis, a capite rivuli Lonkoi septemtrionem versus, linea recta usque ad confluentiam rivuli Pili cum rivulo Londo; dein cursus rivuli Löndo usque ad eiusdem scaturigines ; inde rivulus Loole usque ad locum ubi confluit cum rivulo Lonkoi maiore et rivulo Dwali ; inde, orientem versus, cursus Dwali integer; dein a fontibus rivuli Dwali linea ducta per caput rivulorum Mokondu et Ipeke, usque ad fontes rivuli Botifili, unde fines praesentes communes Vicariatuum, de quibus agitur, inveniuntur.

Quam Emorum Patrum sententiam Sacra haec Congregatio de Propaganda Fide, de mandato SSmi D. N. Pii Div. Prov. Pp. XII, vigore scilicet facultatum sibi ab Eodem specialiter concessarum, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus eiusdem Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 24 Maii anno Iubilaei 1950.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. © S.

f C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Singulis, ut infra, datis Decretis Sacri Consilii Christiano Nomini Propagando, Ssmus Dnus Noster Pius Div. Prov. Pp. XII dignatus est sequentes providere Ecclesias, nimirum :

die 1 Decembris 1950. — Titulari episcopali Ecclesiae Cerbalitanae R. P. D. Ioannem Baptistam Cesana, Congregationis Filiorum S. Cordis Iesu praefecit, quem constituit Vicarium Apostolicum Guluensem.

die 23 Decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Niciotanae R. P. D. AJphonsura Streit, Congregationis Missionariorum de Mariannhill, quem constituit Vicarium Apostolicum de Mariannhill.

— Titulari episcopali Ecclesiae Nasaitensi R. P. D. Adulphum Schmitt, Congregationis Missionariorum de Mariannhill, quem constituit Vicarium Apostolicum de Bulawaj^o.

— Cathedrali Ecclesiae Hyderabadensi R. P. D. Alphonsum Peretta, Instituti Pontificii a Ss. Apostolis Petro et Paulo et a Ss. Ambrosio et Carolo pro missionibus ad exteras gentes sodalem.

die 11 Ianuarii 1951. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Oyrrhensi Exc. P. D. E. N. Michaelem 0'Brien, hactenus Episcopum tit. Alindensem.

III

NOMINATIONES

Decretis, ut infra, datis, Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad suum beneplacitum renunciavit :

die 27 Octobris 1950. — R. P. Franciscum Carroll, Societatis Missionum ad Afros, *Praefectum Apostolicum Capitis Palmensis.*

— R. P. Patritium Iosephum Antonium Danton, O. E. S. A., *Praefectum Apostolicum Yolaënsem.*

— R. P. Henricum Vallejo, Congregationis Missionis sodalem, *Praefectum Apostolicum de Tierradentro.*

— R. P. Gratianum Martínez, e Congregatione Missionis, *Praefectum Apostolicum* ***AroAicensem.***

die 7 Decembris. — R. P. Iosephum Gerardum Grondin, e Societate de Maryknoll pro missionibus exteris, *Praefectum Apostolicum Musomensem.*

die 5 Ianuarii 1951. — R. P. Salvatorem Martínez Aguirre, S. I., *Superiorem ecclesiasticum Tarahumarensem.*

die 26 Ianuarii. — R. P. Gulielmum Kupfer, Societatis de Maryknoll pro missionibus exteris, *Praefectum Apostolicum Taichungensem.*

IV

DESIGNATIO PRO APPELLATIONE

Iuxta Can. 1594 § 2 Codicis Iuris Canonici Archiepiscopus Calcuttensis pro causis in secunda instantia suae Archidioecesis designavit Tribunal dioecesis de Ranchi. Quam designationem Ssmus D. N. Pius Pp. XII in Audientia diei 4 mensis Ianuarii 1951 approbavit.

V

APPROBATIO CONSTITUTIONUM

Decreto Sacrae Congregationis de Propaganda Fide diei 18 mensis Decembris 1950 Constitutiones Sororum Visitationis a Sancta Maria in Iaponia definitive approbatae sunt.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

i

CONSTANTIEN. ET ABRINGEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI PLACIDAE VIEL, SECUNDAE SUPERIORISSAE GENERALIS INSTITUTI SCHOLARUM CHRISTIANARUM A MISERICORDIA.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

S. Ioannes Baptista Vianney de Instituto Scholarum Christianarum a Misericordia loquens, haec dixit : <(Institutum hoc a Sancta Maria Magdalena Postel conditum est, et Superiorissa quae modo ei successit magno gressu eius vestigia premit ». Venerabilem Placidam Viel hac laude illustrare voluit Sanctus Parochus, quia Servae Dei virtutes eiusque sanctitatis fama late iam tunc vulgatae erant. Iudicium hoc a Sacra hac Congregatione et a Summo Pontifice Pio XII plene confirmatum est decreto die 9 Februarii anno 1941 edito, quo heroicae Venerabilis Piacidae virtutes recognitae sunt. Nec satis. Ipse enim Deus intercessionem Servorum Suorum, qui ad eius gloriam totis animi viribus procurandam heroice adlaborarunt, gratam habens, saepe miracula patrare dignatur, quasi de eorum virtutibus testimonium reddens.

Hoc de Venerabili Placida Viel evidenter comprobatur. Plures enim seu gratiae seu miracula eius interventu obtenta feruntur, ex quibus duae sanationes a causae actoribus exhibitae sunt, quae uti vera miracula, iuridice recognita, per hoc decretum, ad Beatificationem obtinendam, nunc promulgantur.

I. Soror Simpliciana ex Instituto Scholarum Christianarum a morbo Pottiano cervico dorsuali fuit attacta. Morbus eam per plures annos afflixit. Incassum multiplicibus curationibus cedentibus, Simpliciana ex oboedientia quotidie ad Venerabilis sepulcrum in Ecclesia Abbatiae « St. Sauveur-le-Vicomte » situm, ubi ipsa morabatur, accedebat et pro sua sanatione orabat. Tota quoque religiosa familia Venerabilis patrocinium implorabat. Sexies novendiales preces Simpliciana effudit, sub finem extemplo sanata perfecte et perseveranter est, nocte inter diem quartum Octobris et quintum anno 1921.

Cum medentes tum officiales periti, medicumque nostrae Congregationis Collegium plene conveniunt in diagnosi, infausta prognosi atque in f atendo sanationem naturae vires excessisse.

II. Pottiano quoque morbo Maria Lepaulmier Vidua Minot fuerat affecta. Ab anno 1906 per viginti annos morbus eam cruciavit. Quatuor saltem vertebrae a tuberculari carie fuerant corrosae. Quare cogebatur orthopaedico uti thorace ut domesticis curis quoquo modo posset attendere. Cum nulla superfuisset sanationis spes, Maria tandem cum aliis Venerabilis Viel patrocinium imploravit. Die 13 Ianuarii 1926 Maria sanata se sentit, sequenti die tboracem orthopaedicum exuit, baculum deponit, ad parochialem domum loci Postbal, longe duo fere chilometra, pedibus, via nive cooperta, agilis et sine lassitudine accedit, omnia domestica officia resumit, post bimestre, pariter pedibus ad Venerabilis sepulcrum, in Abbatia S. Salvatoris situm, quatuordecim longe chilometra a Sua domo, pergit. In recuperata valetudine perseveravit, uti comprobatur technica inspectione duodecim post annos peracta. Periti ex officio, Collegium medicum plene conveniunt cum medentibus in diagnosi atque reservata quod ad sanationem prognosi.

Apostolici processus super utraque mira sanatione in Constantiensi dioecesi constructi fuere pro quorum iuridica vi die 18 Aprilis anno 1928 et 24 Ianuarii 1940 edita fuere decreta.

Medicum nostrae Congregationis Collegium de utraque sanatione die 13 Maii anno 1949 pertractavit ; Praeparatoria Congregatio die 18 Aprilis anteacti anni coacta fuit; Generalis demum coram Ssmo D. N. Pio Papa XII die 20 Februarii anni huius, in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens dubium posuit disceptandum : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Rimi Cardinales, Officiales Praelati ac Patres Consultores suum quisque protulit suffragium. Beatissimus vero Pater, his attente auscultatis, supremam sententiam noluit statim ferre, sed adstantes ut Secum Deum, luminum Patrem, enixis precibus exorarent est hortatus, ne a divino placito in iudicando vel minime discederet.

Dominicam hanc, sacrae Quadragesimae quartam, selegit ut rem definiret. Quare Rmos Cardinales Alexandrum Verde Causae Ponentem atque infrascriptum, S. R. O. Pro-Praefectum, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei generalem Promotorem meque Secretarium arcessivit, Sacraque Hostia pientissime Deo oblata, edixit : *Constare de instantánea perfectaque sanatione cum Sororis Simplicianae a morbo Pottiano*

cervice dorsuoli, tum Mariae Lepaulmier Viduae Minot a mordo Pottiano dorso-lumbari.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 4 Martii, Dominica *Laetare,* a. D. 1951.

£8 G Card. MIGARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. £g S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

II

LUGDUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS MARIAE VICTORIAE TERESIAE COUDERC, CONFUNDATRICIS SOCIETATIS DOMINAE NOSTRAE A RECESSU COENACULI.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

« Humilis dicitur Christus, scribit S. Laurentius a Brundusio, quia nihil sibi arrogat, nihil sibi tribuit, sed omnia Patri... hinc vitam humillimam duxit in mundo... cum omnibus humillime con versabatur, neminem contemnebat, neminem aspernabatur ; *humilis corde* (Mt., 11, 20), quia cum esset aequalis Deo, humiliavit semetipsum usque ad mortem crucis. Humilitatem autem et mansuetudinem... proponit, ut imitemur, quoniam humilitas et mansuetudo veluti bases et fundamenta sunt omnium virtutum » (vol. IX, 180-181).

Venerabilis Maria Victoria Teresia Couderc omnibus plene refulsit virtutibus, sed plenissime humilitate ac mansuetudine, praesertim quando plures per annos veluti segregata a societate, in humillima officia incumbens, vitam duxit *absconditam cum Christo in Deo.*

Quae condicio, licet mundi oculis abiecta forte videretur, pretiosa fuit in Societatis bonum ob merita, quae Venerabilis Mater tunc lucrata est, quae super Institutum ingentes benedictiones et beneficia a Divino Corde attraxit, unde eius propagatio per orbem, uberrimique fructus in animorum salutem obtenti.

Verum divina munificentia erga Suam Famulam evidenter quoque se ostendit, eius gloriam fovendo apud fideles ut novum sanctitatis exemplar admirentur et imitentur. Et sane; post eius pretiosam mortem,

quae die 26 Septembris anno 1885 contigit, servatis omnibus de iure servandis, non modo Beatificationis causa introducta est, sed etiam heroicae virtutes die 12 Maii 1935 approbatae fuere.

Nunc autem duae mirae sanationes Sacrae huic Congregationi exhibitae sunt, quae uti vera miracula a Deo patrata sunt habendae, Venerabilis Couderc interventione implorata.

I. Maria Antonia Froppier gravissima cheratoconiunctivite ulcerosa lymphatica recidivante cum gravibus inyopicis perturbationibus laevi oculi, quae fere ad caecitatem eam adduxerant, fuit attacta. Infirma novem supra triginta annos oculorum morbo laboraverat, ob quem dexter oculos chirurgice fuit effossus.

In hac condicione versata est usque ad sanationem. Ad nihilum cedentibus iteratis medicis curationibus, ingeminatae preces, Venerabilis patrocinium implorantes, effusae sunt. Die 12 Octobris 1947 in instanti infirma perfecte sanata est. Novem medici e nostro Collegio plene concordant in diagnosi, prognosi, quod ad sanationem infausta, atque sanatione naturae vires excedente, perfecta et perseverante.

II. Secunda sanatio Sororem Hyginiam Maranzana respicit, e Societate a Venerabili condita.

Haec apoplectiformi cornate fuit affecta, quod ad imminens mortis limen medicorum iudicio eam die 13 Ianuarii anno 1948 adduxerat.

Invocata a consororibus tum fuit Venerabilis Couderc intercessio. Nocte ineuntis 14 diei infirma perfecte sanata est a cornate omnibusque aliis morbi adiunctis, uti medentes ceterique testes affirmant. Nostrum medicum Collegii iudicium de diagnosi, infausta prognosi atque sanatione naturae vires excedente a medente editis plene ac concorditer confirmat.

In Curiis Lugdunensi anno 1949 pro prima, Taurinensi eodem anno pro altera sanatione constructi sunt processus, pro quorum iuridica vi die 6 Novembris anno 1949 latum est decretum.

De utraque sanatione medicum Collegium die 30 Martii mensis a. 1950 pertractavit.

Praeparatoria Congregatio die 14 Novembris eiusdem anni, Generalis vero, coram Ssmo D. N. Pio Papa XII die 20 Februarii huius anni coacta est, in qua infrascriptus Cardinalis S. R. C. Praefectus Causaeque Ponens, dubium posuit discutiendum: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur*. Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores suffragium ediderunt. Beatissimus vero Pater rem coram Deo perpendere volens, adstantium quoque preces quasi in auxilium petivit, ut apertius Dei beneplacitum Ipsi patefieret.

Porro Dominicam hanc, *Laetare,* quartam Sacrae Quadragesimae selegit, ut supremum in re ederet iudicium.

Quapropter Cardinalem infrascriptum, E. P. Salvatorem Natucci Fidei Promotorem generalem meque Secretarium vocavit atque, Missae sacrificio religiose celebrato, edixit : *Constare de instantánea perfectaque sanatione cum Mariae Antonias- Froppier a gravissima cheratoconiunctivite ulcerosa lymphatica recidivante cum gravibus myopicis perturbationibus laevi oculi, tum. Sororis Hyginiae Maranmna a letali cornate apoplectiformi.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 4 Martii, Dominica *Laetare,* a. D. 1951.

£3 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleucien., *Secretarius.*

III

LUCERINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI FRANCISCI ANTONII FASANI, SACERDOTIS PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM.

SUPER DUBIO

An, stante virtutum et duorum miraculorum approbatione, Tuto *procedi possit ad sollemnem Venerabilis Francisci Antonii Fasani Beatificationem.*

Summa christianae perfectionis ratio est imitari, dum vivimus, quantum humana sinat natura, divinum exemplar D. N. I. C. quo perfectius ipsius gloriae in caelo conformes efficiamur, docente Apostolo : *Quos praescivit et praedestinavit conformes fieri imaginis Filii sui... quos autem praedestinavit hos et vocavit, et quos vocavit, hos et iustificavit, quos autem iustificavit, illos et glorificava* (Rom., 8, 29, 30). Deus autem caelesti quidem gloria omnes Servos suos remuneratur, nonnullos vero inscrutabili suo consilio, ex iis qui in heroicis eminuerunt virtutibus, ad exemplum, ad incitamentum atque ad consolationem iustorum, in mundo quoque extollit atque decorat.

Franciscus Antonius Fasani, ex inclito Minorum Conventualium Ordine, virtutibus omnibus, quae Fratrem Minorem decent, claruit, insigni praesertim erga Beatam Virginem pietate. Ipse enim, uti de serapbico Patriarca scribit S. Bonaventura : « Paupertatis professor, « paenitentiae forma, veritatis praeco, sanctitatis speculum et totius « evangelicae perfectionis exemplar, superna praeventus gratia, ordi« nato progressu ab intimis pervenit ad summa » (Leg. mai., XIII, 1).

Quod Venerabilis ad summa pervenerit, iuridice ex toto iudiciali ordine, ab Apostolica Sede in huiusmodi causis praescripto et perfecte servato, evidenter constat.

Venerabilis enim Luceriae in Apulia a. 1681 natus, anno vix quintodecimo Fratrum Minorum Conventualium Ordini se adiunxit; sancteque fine die 29 Novembris a. 1742 quievit. Sanctitatis fama erumpente, Ordinaria auctoritate inquisitiones peractae sunt, atque Beatificationis causa a Gregorio Papa XVI a. 1832 fuit introducta. Apostolici processus super virtutibus et super miraculis fuere constructi felicique exitu. Quare die 21 Iunii anno millesimo octingentesimo nonagésimo primo Leo XIII fel. rec. heroicas Servi Dei virtutes approbavit. Ssmus vero D. N., Pius PP. XII, die 4 huius mensis et anni duo miracula eo intercedente a Deo patrata recognovit.

Quum itaque omnia de iure servanda plene fuerint servata, ut de hoc iuridice constaret, in Generali Congregatione die 13 mensis huius coram Summo Pontifice habita, Rmus Cardinalis Alexander Verde, causae Ponens, dubium discutiendum proposuit : *An, stante virtutum et duorum miraculorum approbatione,* Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Venerabilis Beatificationem.*

Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores unanimiter responderunt : *Affirmative.* Beatissimus vero Pater preces esse iterandas dixit, ut divinum beneplacitum agnosci possit, antequam ad supremam edendam sententiam Ipse procederet. Subsignatum diem ad hunc finem selegit.

Quare ad Se Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente, atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali meque Secretario arcessitis, Sacrosancto Missae Sacrificio pientissime litato, edixit : Tuto *procedi posse ad sollemnem, Venerabilis Francisci Antonii Fasani Beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari, et in acta S. R. C. referri; Apostolicas quoque Litteras sub anulo Piscatoris de Beatificationis sol-

lemnibus in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 27 Martii a. D. 1951.

Cfr C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

h. *%* S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

IV

AQUEN.

CANONIZATIONIS B. MARIAE DOMINICAE MAZZARELLO, VIRGINIS, CONFUNDA - TRICIS INSTITUTI FILIARUM MARIAE AUXILIATRICIS.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Ineffabili miserentis Dei consilio factum est, ut dum, anteacto saeculo mediante, impii satanico odio homines a Deo avertere, eorumque intellegentias moresque corrumpere totis viribus moliuntur, Ipse ex Ecclesiae sinu viros ac mulieres suscitaret, qui sanctae vitae exemplo, verbo ac multiformi actione tot malis se opponerent totque ruinas repararent.

Insignem porro prae ceteris suscitavit virum, S. Ioannem Bosco, cui *dedit sapientiam et prudentiam multam nimis et latitudinem cordis, quasi arenam quae est in littore maris* (3 Reg. 4, 29). Hic primum per se, postea per suos filios plura puerorum centena milia a saeculi contagione indemnia servavit pluresque ad christianam perfectionem adduxit. Ne autem puellae simili beneficio carerent, non absque divino instinctu Mariam Dominicam Mazzarello S. Ioannes selegit, quia in ea qualitates inspexit, quae eam aptam ad tantum opus prudenter ac sapienter iudicavit.

Mira enim simplicitate, mira humilitate, sui despectu, singulari prudentia ceterisque virtutibus ditata, digna quae non modo Filiarum Mariae Auxiliatricis Institutum regeret, sed vere confundatrix atque sancti fundatoris aemula sit habenda. Re sane vera post eius pretiosam mortem, quae die 14 Maii anno 1881 contigit, Sanctitatis fama tam vivax erupit, ut servatis de iure servandis Beatificationis gloria die 20 Novembris 1938 fuerit honestata. Nec satis; eius enim interventione

duo a Deo patrata sunt miracula, quae ad eius Canonizationem viam sternunt. Breviter hic exponuntur :

I. Soror Maiorina Avalle ex Instituto Filiarum Auxiliatricis, medicorum iudicio, a morbo phlogistico suppurativo subacuto recidivante affecta fuit in abdomine. A quo morbo, eorumdem iudicio, sine chirurgica actione ipsa nullo modo convalescere poterat. Hisce in adiunctis Maiorina quae in oppidum « Roppolo » biennio ante se contulerat, extremis Ecclesiae Sacramentis fuit roborata. Ferventiores preces ad Beatae Mariae Dominicae Mazzarello interventionem obtinendam effudit. Die decima quarta Augusti anni 1941 in graviori condicione versabatur. Verum post mediam noctem, renovatis cum infirmarum ministra precibus, paululum obdormivit. Expergefacta, perfecte sanatam se esse advertit, quod Soror ministra verum esse recognovit primis horis sequentis diei, 15 Augusti. Sanationem naturae vires excedere medens, testes omnes, periti ex officio, Collegiumque medicum fatentur.

II. Puerulam Carolam Ramponi in oppido Castano in Bugellensi dioecesi commorantem, unanimi cum medentium tum officialium peritorum atque medici nostrae Congregationis Collegii sententia, acuta néphrites cum gravi urhaemia ad mortis limen adduxerat, adeo ut Extrema Unctio ei fuerit die 24 Novembris anni 1945 collata.

Fusis pro sanatione precibus, implorato B. Mariae Dominicae Mazzarello patrocinio, de cuius reliquiis particula infirmae capiti est supposita, hora 18 eiusdem diei, puella a nephritis symptomatis fuit exempta, dieque sequenti a ceteris morbi consectariis. In recuperata valetudine perseveravit, uti periti physici anno 1948 recognoverunt. Medentes, testes omnes, officiales Periti, maximaque medici Collegii pars naturae vires ad sanandam puellam impares affirmant.

Super his sanationibus in Bugellensi pro prima, in Mediolanensi Curia pro altera Apostolici confecti sunt processus, pro quorum iuridica vi die 6 Februarii anno 1949 editum est decretum.

De utraque sanatione idem medicum Collegium die 10 Octobris mensis anno 1949 disceptavit.

Praeparatoria Congregatio die 14 Martii elapsi anni habita est, Generalis demum coram Ssmo D. N. Pio Papa XII die 13 mensis huius ; in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Relator, dubium proposuit : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.*

Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suum. quisque protulit suffragium; Beatissimus vero Pater, sententiam edere aliquantisper distulit, volens, effusis precibus, rem coram Domino per-

pendere. Diem hunc autem selegit, tertiam feriam post paschalia gaudia, ut supremum decretum panderet.

Quocirca Emis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto nec non R. P. Salvatore Catucci, Fidei Generali Promotore, meque Secretario arcessitis, divino sacrificio eximia pietate celebrato, edixit : *Constare de instantánea perfeotaque sanatione cum Sororis Maiorinae Avalle a morbo phlogistico suppurativo subacuto recidivante in abdomine, clinice insanabili, tum puellae Carolae Ramponi a néphrite acuta cum gravi urhaemia.*

Hoc autem decretum promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 27 Martii a. D. 1951.

C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ***rB*** S-

f A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

V

MASSILIEN.

CANONIZATIONIS B. AEMILIAE DE VI ALAR, FUNDATRICIS INSTITUTI SORORUM S. IOSEPH AB A P PA RITIONE.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Quo magis seu malitia seu humana inscitia aliquem Dei Servum deprimere, dum vivit, conatur, eo magis a Deo is exaltatur, semper quidem post eius mortem, saepe quoque dum adhuc in mundo versatur. Beata Aemilia de Vialar, quae apostolico exardescens zelo, se suaque omnia ad Dei notitiam et gloriam dilatandam generose impenderat, immo eodem fine Institutum Sororum S. Ioseph ab Apparitione condidit, quas in dissitas quoque regiones inter infideles miserat, difficile dictu est quot, in hoc quoque opere moliendo, molestias, quot angores, quot calumnias, quot fraudes, quibus in pauperiem fuit redacta, sustinuerit. Verum haec omnia virili animo, Deo confisa tulit ac superavit, mira virtutum omnium, patientiae praesertim, humilitatis et caritatis exempla proferens.

Quae virtutes, post eius felicem exitum, qui a. 1856 evenit, Beatificationis honores die 18 Iunii a. 1939 ei compararunt. Nec hic divina

munificentia suae Famulae meritis vicem reddere constitit. Ad altiora enim eam Deus vocare videtur; duo namque miracula, prae ceteris quae eius interventu post beatificationem Ipse patravit, seduli actores ad Canonizationis honores ei comparandos Sacrae huic Congregationi exhibuerunt, quae in decreto hoc referuntur.

I. Soror Teresia Moran ex Instituto a Beata condito diffusa sclerosi fuit attacta. Quum nullum medicum remedium efficax evasisset Beatae Matris interventionem infirma Sororesque ferventibus precibus imploravere. Has preces Beata Aemilia exaudivit, atque miraculum a Deo pro sua Filia obtinuit. Soror enim Teresia die 10 Martii a. 1946* in instanti a gravissimo hoc morbo convaluit perfecte atque perseveranter, uti periti physici, aliique testes affirmant.

II. Soror Maria Brendan pottiano laborabat morbo, qui unam vertebram destraxerat duasque alias graviter corroserat. Incassum adhibita remedia cesserunt, adeo ut medentes de infirmae salute desperaverint. Suppliciter tum Beatae praesidium est invocatum; die vero 24 Octobris mensis a. 1943 Soror puncto temporis perfecte sanata est; quae sanatio persistit, uti periti a. 1949 recognoverunt atque ceteri testes asseverant.

De utraque hac sanatione in Salopiensi Curia Episcopali pro prima, in Massiliensi pro altera, constructi sunt Apostolica auctoritate processus, pro quorum iuridica vi die 2 Ianuarii a. 1949 decretum est editum. Diebus 11 Iulii ac 21 Novembris eodem anno Medicum Nostrae Congregationis Collegium de utraque sanatione pertractavit, recognovitque has sanationes praeter naturae leges evenisse. Die 28 Martii elapsi anni Praeparatoria Comitia coacta fuerunt, Generalis vero die 13 mensis huius coram Ssmo D. N. Pio PP. XII, in quibus Rmus Cardinalis Fridericus Tedeschini, Causae Ponens, dubium posuit disceptandum : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores quid de ambabus sanationibus sentirent libere aperuerunt.

Beatissimus vero Pater supremam sententiam edere aliquantisper supersedit, ut gravem hanc rem coram Deo perpenderet, adstantes quoque eodem fine preces fundere hortatus.

Diem itaque hunc selegit ut Suum proferret iudicium. Advocatis igitur Rmis Cardinalibus Friderico Tedeschini, Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto nec non R. P. Salvatore Natuccî Fidei Generali Promotore meque Secretario, divina Hostia sancte oblata, edixit : *Constare de instantánea perfectaque sanatione, Beata*

Aemilia De Violar intercedente, cum Sororis Teresiae Moran, a diffusa sclerosi, tum Sororis Mariae Brendan a tuberculari spondylite dorsuoli.

Hoc autem decretum rite promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 27 Martii a. D. 1951.

£g C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectum.*

L. & S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

VI

CONSTANTIEN. ET ABRINCEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI PLACIDAE VIEL, SECUNDAE SUPERIORISSAE GENERALIS INSTITUTI SCHOLARUM CHRISTIANARUM A MISERICORDIA.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis sollemnem Beatificationem.*

Exsultat in caelo Sancta Maria Magdalena Postel, quae dilectam filiam Placidam Viel, suarum virtutum aemulam, quaeque in conditi Instituti regimine prima ei successit, in similem, ac suam, gloriam in mundo videt properare : exsultant Sanctae Matris Filiae, quae honore, quo Venerabilis Placida proxime est afiicienda, divinam erga suum Institutum voluntatem atque iudicii confirmationem a se de eadem lati, admirantur, quam, ob morum suavitatem et in regendo humanitatem, Bonae Matris titulo decoraban t.

Iure autem merito hoc titulo Venerabilis decorabatur, quia omnium virtutum splendore coruscabat.

((Instar columbae candidae » die 4 Martii a. 1877 ad superos evolavit. Sanctitatis fama erumpente, ordinariaque auctoritate canonicis inquisitionibus in Constantiensi Curia peractis; Pius Papa XI fel. rec. die 22 Iulii anno sacro 1925 Commissionem Introductionis Causae obsignavit. Apostolicis processibus consummatis, servatisque de iure servandis, die 9 Februarii a. 1941 Ssmus D. N. Pius Papa XII heroicas virtutes, die autem 4 mensis huius duo miracula a Deo patrata approbavit.

Reliquum erat, ut, ad Beatificationem procedi posset, in Generali Congregatione coram Summo Pontifice Rmi Cardinales, Officiales Prae-

lati Patresque Consultores suum panderent consilium. Dubium igitur : *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis sollemnem Beatificationem,* in Generali S. R. C. coetu die 13 huius mensis a Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente, fuit propositum, cui omnes unanimi consensu affirmativum tulerunt suffragium. Beatissimus vero Pater Suum edere iudicium distulit, ut, ingeminatis precibus, divino in re tanti momenti lumine illustraretur.

Feriam hanc tertiam post Paschalia gaudia selegit ut supremam ferret sententiam.

Quapropter Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto nec non R. P. Salvatore Catucci, Fidei Generali Promotore meque Secretario accitis, Sanctoque Eucharistico Sacrificio pientissime litato, edixit : Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Placidae Viel Beatificationem.*

Hoc autem decretum promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri, Apostolicas quoque Litteras sub anulo Piscatoris de sollemnibus Beatificationis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 27 Martii a. D. 1951.

£fc C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. ® S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (SOFIO - PES DI VILLAMARINA)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Caroli Pes di Villamarina, conventi in causa, eundem citamus ad comparendum sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 1 Augusti 1951, hora duodecima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An sententia Rotalis diei 15 Iulii 1950 confirmanda vel infirmanda sit in casu.

Ordinarii locorum, parochi sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Dñi Caroli Pes di Villamarina curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur.*

Arcturus Wynen, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 14 Aprilis 1951.

Ovidius Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Charles Pes di Villamarina, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 1 août 1951, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Doit-on confirmer ou casser la sentence Rotale du 15 juillet 1950 dans cette cause?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Charles Pes di Villamarina devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

27 aprile 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Mieara Clemente, ***Membro del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.***

30 » » Il Revmo Padre Halusczynskyj, dell'Ordine Basiliano di San Giosafat, ***Consultore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.***

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

21 luglio 1919. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, ***Protettore delle Suore Scolare di Graz del Terz'Ordine di San Francesco*** (Austria).

15 settembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore Cappuccine del Terz'Ordine Francescano della Madre del Divin Pastore*** (Barcellona).

9 gennaio 1950. S. E. Revma Monsig. Tañí Antonio, ***Nunzio Apostolico in Honduras e Nicaragua.***

11 maggio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, ***Protettore delle Suore « Siervas de San José »*** (Salamanca).

24 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Piccole Francescane di Maria*** (Québec).

18 giugno » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, ***Protettore dei Missionari della Santa Famiglia*** ('s-Hertogenbosch).

25 luglio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Religiose Francescane della Vergine Immacolata*** (Pasto).

24 agosto » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Pro-***

tettore delle Religiose dell'Apostolato del Sacro Cuore di Gesù (Avana).

29 agosto 1950. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto/ ***Protettore delle Suore della Santa Vergine e, di Santa Caterina*** (Warmia).

22 settembre » L'Eiöo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, ***Protettore delle « Religiosas Filipenses*** » (Barcellona) .

30 ottobre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto, ***Protettore delle Suore dell'Immacolata Concezione della Beata Vergine Maria*** (Varsavia).

4 novembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale van Roey Giuseppe Ernesto, ***Protettore delle Religiose di Santa Giuliana, Apostoline del SS. Sacramento*** (Bruxelles).

» dicembre » U Revñío Sac. Fontana Gatells Raimondo, ***Uditore del Tribunale della S. Rota presso la Nunziatura Apostolica di Madrid.***

12 » » L'Emo e Revino Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore dei Fratelli di Nostra Signora di Lourdes*** (Gand).

19 » » S. E. Revma Monsig. Burzio Giuseppe, ***Nunzio Apostolico in Cuba.***

20 » » L'Illmo e Revmo Monsig. Callori di Vignale Federico, ***Pro-Maestro di Camera di Sua Santità.***

22 » » S. E. Revma Monsig. Pignedoli Sergio, ***Nunzio Apostolico in Bolivia.***

12 gennaio 1951. S. E. Revma Monsig. Venini Diego, ***Elemosiniere Segreto di Sua Santità.***

13 » » Il Revmo Padre Browne Michele, O. P., ***Maestro del Sacro Palazzo Apostolico.***

» » » S. E. Revma Monsig. van Lierde Canisio, ***Sacrista di Sua Santità e Vicario Generale della medesima Santità Sua per la Città del Vaticano.***

26 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Vicario Generale di Sua Santità per la città di Roma e distretto.***

29 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Massimi Massimo, ***Protettore delle Religiose « Figlie del Calvario »*** (Messico).

6 febbraio 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Canali Mcola, ***Protettore dell'Almo Collegio Capranicense*** (Roma).

24 febbraio 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Figlie del Cuore di Maria*** (Parigi).
» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, ***Protettore della Congregazione del Sacro Cuore di Gesù Bambino*** (Marsiglia).
1 marzo » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore del Terz'Ordine Regolare di San Francesco*** (Roma).
» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Piazza Giovanni Adeodato, ***Protettore delle Suore dell'Immacolata*** (Genova).
8 » » L'Illmo e Revmo Monsig. Ercole Pietro, ***Prelato Chierico della Reverenda Camera Apostolica.***
9 » » S. E. Revma Monsig. Muench Luigi Giuseppe, ***Nunzio Apostolico in Germania.***
10 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, ***Prefetto della Sacra Congregazione Ceremoniale.***
13 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto, ***Protettore delle Suore della Sacra Famiglia*** (Cesena).
» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Fumasoni Biondi Pietro, ***Protettore delle Suore del Buon Samaritano*** (Sydney).
9 aprile » S. E. Revñia Monsig. Vagnozzi Egidio, ***Nunzio Apostolico nella Repubblica delle Filippine.***

Assistenti al Soglio Pontificio :

23 aprile 1948. S. E. Revma Monsig. Huwiler Burcardo, Vescovo titolare di Vazari.
11 febbraio 1949. S. E. Revma Monsig. Chávez y Gonzales Luigi, Arcivescovo di San Salvador.
20 settembre 1950. S. E. Revma Monsig. Fitzmaurice Edmondo J., Vescovo di Wilmington.
7 novembre » S. E. Revma Monsig. Schlarman Giuseppe Enrico, Vescovo di Peoria.
» dicembre » S. E. Revma Monsig. Finbarro Ryan Patrizio, Arcivescovo di Porto di Spagna.
19 gennaio 1953. S. E. Revma Monsig. Traglia Luigi, Arcivescovo titolare di Cesarea di Palestina.
25 » » S. E. Revma Monsig. Pezzullo Federico, Vescovo di Policastro.
12 febbraio » S. E. Revma Monsig. Bonomini Felice, Vescovo di Como.

30 marzo 1951. S. E. Revma Monsig. Gagnor Giuseppe Pietro, Vescovo di Alessandria. •

Protonotari Apostolici ad instar participantium :

22 luglio 1947. Monsig. Rodríguez Molina Angelo Gustode, della diocesi di Valparaiso.
15 settembre 1948. Monsig. Rasera Vittorio, della diocesi di Ugento.
31 ottobre 1949. Monsig. Wrohlewski Boleslao, della diocesi di Czestochowa.
15 aprile 1950. Monsig. O'Grady Guglielmo, della diocesi di Bretwood.
4 maggio » Monsig. Aviña Ruiz Narciso, dell'arcidiocesi di Guadalajara.
19 luglio » Monsig. Piossek Luigi, della diocesi di Berlino.
25 » » Monsig. Reidy Giacomo B., della diocesi di Peoria.
» » » Monsig. Gilbert Eduardo A., della diocesi di Steubenville.
19 agosto » Monsig. Dangin Edoardo V., dell'arcidiocesi di New York.
» » » Monsig. Dineen Luigi C, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Furlong Filippo J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Gaffney Edoardo R., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. McCaftrey Giuseppe A., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Nelson Giuseppe A., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. O'Donnell Giovanni J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Scanlan Arturo J., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Walsh Francesco W., della medesima arcidiocesi.
28 » » Monsig. Tierney Taddeo W., della medesima arcidiocesi.
12 settembre » Monsig. Phelan Francesco L., dell'arcidiocesi di Boston.
7 ottobre » Monsig. Garcia Feito Bellarmino, delTarcidiocesi di San Cristoforo dell'Avana.
» » » Monsig. Bozic Giovanni, della diocesi di Ragusa.
» » » Monsig. Frondosa Antonio, della diocesi di Jaro.
21 » » Monsig. Liguori Loreto, della diocesi di Aversa.
» » » Monsig. Carotenuto Alberto, della medesima diocesi.
24 » » Monsig. Fearns Giovanni M. A., dell'arcidiocesi di New York.
9 novembre » Monsig. Ehardt Giorgio C, della medesima arcidiocesi.
18 » » Monsig. Dianzani Antonio, della diocesi di Grosseto.
» » » Monsig. Bianchini Giuseppe, della medesima diocesi.
27 » » Monsig. Altavista Nicola, dell'arcidiocesi di Rossano.
19 dicembre » Monsig. Scalìa Giuseppe, dell'arcidiocesi di Catania.
» » » Monsig. Kennedy Patrizio F., della diocesi di Salt Lake.

19 dicembre 3950. Monsig. Kubelbeck Guglielmo J., della diocesi di Superior.
30 » » Monsig. Cappai Paolo, della diocesi di Alghero.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire :

La Gran Croce dell'Ordine Piano :

21 dicembre 1950. A S. E. il sig. de Castello Branco Clark Federico, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario del Brasile presso la Santa Sede.
» » » A S. E. il sig. Larrea Carlo Manuel, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario dell'Equatore presso la Santa Sede.
» » » A S. E. il sig. Paternotte de la Vaillée Alessandro, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario del Belgio presso la Santa Sede.

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

1 giugno 1949. Al sig. de Harenne Carlo Alberto (Belgio).
30 » 1950. Al sig. Magistrati conte Massimo (Italia).
» » » Al sig. Hide Bonner Paolo (New York).
» » » Al sig. Romani Pietro (Italia).

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile :

21 dicembre 1950. A S. E. il sig. Alvarez Vidaurre Antonio, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario del Salvador presso la Santa Sede.
» » » A S. E. il sig. Gentil François, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario di Monaco presso la Santa Sede.

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile :

7 settembre 1950. Al sig. Trasloheros Giulio, dell'arcidiocesi di Mexico.
» » » Al sig. Moyersoen Romano, della diocesi di Gand.
30 ottobre » Al sig. Garcia Blanco Andrea, della diocesi di Salamanca.
19 dicembre » Al sig. Houben dott. Francesco, della diocesi di Ruremonda.

La Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

30 giugno 1950. Al sig. Carignani on. Giovanni (Italia).

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Silvestro Papa :

30 giugno 1950. Al sig. Ferrari Agradi prof. Mario (Italia).

An. et Vol. XXXXIII 10 Maii 1951 (Ser. II, T. XVIII) - N. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE APOSTOLICAE

VENERABILES DEI FAMULI IOSEPPIUS MARIA DIAZ SANJURIO, EPISCOPUS PLATAEEN. ET VICARIUS APOST. TUNQUINI CENTR., MELCHIOR GARCIA SAMPEURO, EPISCOPUS ÏRICOMIEN., EIUSDEM IN VICARIATU SUCCESSOR, EX ORDINE FRATRUM PRAEDICATORUM, ET XXIII SOCII TUNQUINENSES, MARTYRES, BEATI RENUNTIANTUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — « Albae iam ad messem » (Io., IV, 35) remotae illae Asiae Orientalis regiones, « Tunquinenses » nuncupatae, inde a saeculo xvni, iure habebantur, quippe cum, Evangelico per Fratres Ordinis Sancti Dominici centum annis ante recepto praeconio, primitias Martyrum, tamquam uberes purpuratosque fructus, Christo ediderint. Decursu postea temporis novos Martyrum surculos, e Dominiciana arbore, cum inter Hispanos tum inter indigenas eaedem protulerunt regiones; adeo ut haec Christi Iesu verba: «alius est qui seminat, et alius est qui metit: Ego misi vos meteré quod vos non laborastis : alii laboraverunt, et vos in labores eorum introistis » (ibid., 37-38) ad illas quoque plagas transferri possent. Etenim per saeculum xix, annis MDCCCXXX ac dein MDCCCXLVin et praesertim ab anno MDCCCLVI ad MDCCCLXII, brevibus dumtaxat interiectis quietis ac pacis temporibus, quibus missionalia Opera prospera utebantur fortuna, novae Christianorum insectationes concitatae sunt, quae novos pietatis flores ac martyrii fructus splendide ediderunt. Nam quo magis in Christifideles saeviit Tunquinensium Regum crudelitas, eo magis illorum effulsit immota fides ac generosiores apparuerunt animi. Quorum numerus etsi ingens computatur, aliquot tan-

tum Caelitum honores a Romanis Pontificibus usque adhuc receperunt. Nunc autem iuvat Nos, pro Nostro Apostolico munere, novos referre in Beatorum album Martyres, qui Sancti Dominici Gusmani praeceptis conformati atque in Tunquinensi Dicione decessores suos vestigiis consecuti, ab anno MDCCCLVI ad MDCCCLXII pro Christi nomine effuderunt sanguinem. In his quoque fidelium insectationibus nec defuerunt tyranni, in quibus praecipue Tu-Duc, Tunquinensium Rex idemque crudelissimus, nec fraudes et insidiae. Quo enim diligentius conficerentur Regis mandata ac maius pleniusque Christianorum esset excidium, duo potissimum animi motus excitati fuerunt, primitiva nempe erga praeteritorum spiritus pietas necnon patriae amor", ac si Christiani avitam religionem civiumque libertatem impugnarent. Proinde dubium apud Sacram Rituum Congregationem impense agitatum est : utrum veluti Regis inimici, an potius in odium fidei, Ecclesiae Catholicae alumni interempti fuerint. Magis magisque de vero agi martyrio visum est : nam, sive ex Tunquinensium Optimatum parte, sive ex fidelium, semper et praecipue quaestio fuit de religione christiana, adeo ut cum Europaei tum indigenae potius pro Christo mori quam foedari constanter maluerint. In illis Dominicianis Missionibus mille tercenti quindecim tunc necati sunt : mille amplius coronati Martyres caelicolae facti. De quibus Fratrum Praedicatorum Ordo apud Vicariatus Apostolicos prius, apud Apostolicam hanc Sedem postea, ut Causa de eorum martyrio declarando introduceretur, feliciter adlaboravit. Tandem Decessor Noster, rec. mem. Benedictus Pp. XV, die XIV mensis Novembris, anno MCMXVII, Commissionem introductionis Causae manu propria signavit ac deinde Apostolicus Processus rite est institutus. Sed,, pro expeditiore Causae cursu, viginti quinque tantum ex his selecti sunt, quorum duo Hispani iidemque Episcopi, ceteri indigenae. Placet quidem Nobis uno eodemque triumpho et illos et istos, strenuos héroes,, decorare. Horum autem de vita et gloriosa morte summatim potiora iuvat attingere. Qui viginti quinque nominatim sunt : I. Iosephus Maria Diaz Sanjurjo, O. P., natione Hispanus, Episcopus titulo Plataeensis, Vicarius Apostolicus Tunquini Medii. Anno MDCCCXVIII, ex piis parentibus prope Lucum Augusti ortus est. Studiorum curriculum in dioecesano Seminario « Conciliari » et in Campostellana Studiorum Universitate feliciter emensus laureamque consecutus, inclyto Fratrum Praedicatorum Ordini nomen dedit, quo facilius Missionariorum vitam ampiecterftur, atque, noviciorum tirocinio maxima cum laude peracto,, sollemnibus votis, anno MDCCCXLIII, Deo se devinxit, et insequenti anno- ad Philippinas Insulas, haud parvis superatis periculis, laetus appulit.

Cum autem Pius Pp. IX, fel. rec., Decessor Noster, novum Tunquini Medii Vicariatum Apostolicum, ex orientali plaga partem seiungens, efformasset, Iosephus Maria Sanjurjo Coadiutor Vicarii ipsius Tunquini Medii et Episcopus titularis Plataeensis renuntiatus est et, anno MDCCCXLix, inchoata iam per Tu-Duc Eegem insectatione, consecratus. Provectus est quidem ad honorem martyrii. Mox enim, exquisitus ad necem et a paganis crudeliter comprehensus, capitis est damnatus. Die autem xx mensis Iulii, anno MDCCCLVH, suppliciis fortiter toleratis, quo magis pro Christo Domino eiusque Eegno in illas regiones inferendo pateretur, a suis carnifieibus flagitavit, ut caput triplici obtruncaretur ictu. Proprio purpuratus sanguine, ad palmam gaudens evolavit. — II. Melchior Garcia Sampedro, O. P., in paroecia Sancti Stephani apud « Cienfuegos », in civili provincia Ovetensi pagum, e Ioanne et Francisca Suarez piis parentibus die xxix mensis Aprilis, anno MDCCCXXI, natus est. Christianam sortitus institutionem, studia sedulo exercuit, quamvis inopia laboraret, hisque etiam in Studiorum Universitate operam navavit ; quibus perfectis, Sancti Dominici Ordinem in Collegio pro Missionibus civitatis « Ocaña », parentibus frustra repugnantibus, ingressus est, ubi, anno MDCCCXLVI, sollemnia emisit vota. Attamen non prius quam anno MDCCCXLIX, quo ex Philippinis Insulis ad Tunquini oras tandem pervenerat, suae ad missionalia Opera et ad martyrium animi inclinationi satisfacere potuit. Tantam in fidei agone sollertiam tan tamque ostendit firmitatem, ut, ipsa vaf errimi Tu-Duc Regis progrediente insectatione, ad episcopalem dignitatem, titulo Tricomiensi, evectus fuerit et Auxiliaris renuntiatus Ven. Servi Dei Iosephi Mariae Sanjurjo, Episcopi titulo Plataearum et Vicarii Apostolici Tunquini Centralis, cuius, pro Domino interfecti, successor evasit. Die autem i mensis Septembris, anno MDCCCLV, sollemni pompa magnoque fidelium concursu episcopalem adeptus consecrationem, maioris pietatis impensiorisque in animarum salutem voluntatis incitamentum accepit, donec, anno MDCCCLVIII, in arctissimam deductus custodiam atque ad necem inquisitus, die xxvin mensis Iulii, est necatus. — III. Dominicus Mnh, qui, optimus vir catholicus, Crucem calcare recusans, martyrium laetus subiit die II mensis Iunii, anno MDCCCLXII. — IV. Laurentius Ngôn, qui, uxorem et liberos ad tuendam veram fidem hortatus, praeclarum martyrii exemplum, die x x n mensis Maii, eodem anno, ipsis reliquit. — V. VI. VII. Dominicus An-Kháin e Tertio Ordine Sancti Dominici, Lucas Cai-Thin, eiusdem filius, et Iosephus Cai-Tà, omnes e provincia « Nam-Dinh », divites et in populo Optimates, multa pro Christo tormenta perpessi, cum noluissent Redemptionis

signum calcare, die xin mensis Ianuarii, anno MDCCCLTX, martyrii palmam adepti sunt. — VIII. IX. X. XI. XII. Dominicus Mao, Vincentius Tuòng, Dominicus Nguyên, Andreas Tuòng, Dominicus Nhi, omnes divites et patresfamilias, die xvi mensis Iunii, anno MDGCCLXII pro vera £de saevam obierunt mortem. — XIII. Petrus Da, sexagesimum annum agens, in exsilium missus est et, multis tormentis superatis, constans in christiana religione permansit, pro qua, in ardentem rogum iniectus, die XVII mensis Iunii, anno MDCCCLXII, vitam profudit. — XIV. Iosephus Tuan, paterfamilias et agricola, Crucem pedibus calcare iussus, eam, genibus flexis, adoravit, exclamans : « Tu es fortitudo mea ! » Martyrium subiit die VII mensis Ianuarii, anno MDCCCLXII. — XV. XVI. Petrus Düng et Petrus Thuân, uterque paterfamilias et piscator, pro Christo Domino die vi mensis Iunii, anno MDCCCLXII igne cremati sunt. —XVII. Vincentius Duong, agricola, diutinum et crudele perpessus exsilium, ad rogum die vi mensis Iunii, eodem anno, damnatus est. — XVIII. XIX. Dominicus Toái et Dominicus Huyên, piscatores et patresfamilias, quorum alter, in carcerem detrusus, ita fideles est allocutus : « adeste animis, fratres, pro Christo haec patimur ! ». Ob eorum in fidei professione constantiam, die v mensis Iunii, eodem anno, rogo interempti sunt. — XX. Dominicus Mâu, Sacerdos ex Ordine Fratrum Praedicatorum : piissimus, furente insectatione, Rosarii coronam ante pectus publice ferebat et Christianos ad professionem verae religionis constanter hortabatur. Ductus ad supplicium, manibus iunctis, ac si sacris operaretur, martyrium subiit : die v mensis Novembris, anno MDCCCLVIII, securi subiectus est. — XXI. Iosephus Tuân, item Sacerdos ex Ordine Fratrum Praedicatorum quinquagesimum agens annum, proditus a falso fratre et in carcerem compulsus, in quo animis sedulam curam adhibere non desiit, eodem mortis genere occubuit mense Aprili, anno MDCCCLXI. — XXII. Iosephus Tue, aetate florens, die i mensis Iunii, anno MDCCCLXII, capite amputato, gloriosam rettulit palmam. — XXIII. Dominicus Cam, Sacerdos, Tertii Ordinis Sancti Dominici sodalis, nolens a Christo magistro suo desciscere, die xi mensis Martii, anno MDCCCLIX, sanguine effuso sacra dogmata firmavit. — XXIV. Thomas Khuông, Sacerdos, Tertii Ordinis Sancti Dominici sodalis, christianum se esse invicto animo professus, in custodiam traditus est et die XXX mensis Ianuarii, anno MDCCCLX, ante Crucem genibus nisus, in pia supplicatione securi interfectus. — XXV. Paulus Doung, vir e prioribus, religionem colebat diligenter. Nolens Crucem Christi contemnere, flagris caesus est et, inedia diuturna tolerata, die III mensis Iunii, anno MDCCCLXII, ad Regem Martyrum laetus evolavit. De horum

martyrio martyriique causa nec non de signis seu miraculis penes Sacrorum Rituum Congregationem proposita est quaestio. Post duas autem Congregationes, Antepraeparatoriam nempe et Praeparatoriam, alia Generalis Congregatio coram Nobis die xxx mensis Ianuarii, anno MCMLI, habita est; cumque profecto constiterit XXV Famulorum Dei internecionem in odium Catholicae Fidei apprime evenisse, Nos, sollemni Decreto die xi mensis Februarii eiusdem anni de eorumdem martyrio martyriique causa ita evidenter constare declaravimus, ut, concessa a signis seu miraculis omnique alia opportuna et necessaria dispensatione, ad ulteriora procedi posset. Illud discutiendum supererai, an, stante approbatione martyrii martyriique causae nec non dispensatione a signis seu miraculis, tuto procedi posset ad sollemnem ipsorum XXV Dei Servorum Beatificationem. Hoc dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, causae Ponente seu Relatore, in Generali Congregatione coram Nobis habita die xx mensis Februarii, anno MCMLI; omnesque qui aderant, tum Cardinales tum Officiales Praelati Patresque Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, ut a Patre luminum caeleste auxilium impetraremus. Quod cum impensis precibus fecissemus, tandem die quarta mensis Martii, eodem vertente anno, die Dominica « Laetare », Eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, atque memorato Patre Cardinali Causae Relatore, necnon Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulari Archiepiscopo, ipsius Congregationis Viro a secretis, et dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ediximus ad sollemnem XXV Venerabilium Servorum Dei, quos supra memoravimus, Beatificationem *Tuto* procedi posse. Quae cum ita sint, Nos, precibus universae Fratrum Praedicatorum religiosae Familiae, Antistitum, Cleri, et Christifidelium Tunquinensis regionis permoti, Apostolica Nostra auctoritate, harum Litterarum vi, perpetuumque in modum, facultatem facimus ut in posterum Venerabiles Servi Dei Iosephus Maria Diaz Sanjurjo, O. P., Episcopus titularis Plataeensis et Tunquini Medii Vicarius Apostolicus, Melchior Garcia Sampedro, O. P., Episcopus titularis Tricomiensis et eiusdem in Vicariatu successor, necnon tres et viginti eorum Socii, quos laudavimus, *Beati* nuncupentur, eorumque reliquiae, si exstent, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque eorundem Ser-

vorum Dei Imagines radiis decorentur. Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus, ut de illis recitetur Officium quotannis de Communi plurimorum Martyrum et Missa de eodem Communi celebretur iuxta rubricas Missalis et Breviarii cum Romani tum Ordinis Fratrum Praedicatorum, cum Orationibus propriis per Nos approbatis. Eiusmodi vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri concedimus tum intra fines Vicariatuum Apostolicorum nunc de Buichu, de Bacninh, de Hanoi, de Haipbong, tum in illis Hispaniae dioecesibus, unde uterque Sacrorum Antistes, martyrio coronatus, ortum habuit, tum denique in omnibus Templis et Sacellis, coenobiis Ordinis Fratrum Praedicatorum, etiam Monialium, ac Tertii Ordinis Sancti Dominici ubique terrarum adnexis, ab omnibus Christifidelibus qui Horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus Presbyteris tam e saeculari quam e religioso Clero, ad Templa seu Sacella, in quibus Beatorum eorundem festum celebretur, convenientibus. Denique largimur, ut sollemnia Beatificationis eorundem Famulorum Dei, servatis servandis, in praedictis Vicariatibus Apostolicis, dioecesibus ac Templis sive Oratoriis, quae nominavimus, die per Ordinarios respective designando, celebrentur, intra annum postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite peracta fuerint. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis necnon Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint, atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in disceptationibus etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significati oni, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIX mensis Aprilis, Dominica V post Pascha, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis diplomatihus expediendis

EPISTULAE

I

AD EXCMÜM P. D. RAPHAELEM DE GIULI, EPISCOPUM ALBINGANENSEM: ALTERO EXEUNTE SAECULO AB OBITU S. LEONARDI A PORTU MAURITIO.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Altero expleto saeculo, ex quo S. Leonardus a Portu Mauritio post mortalis huius vitae cursum ad Superos evolavit, suos addecet cives, addecet Franciscalis Ordinis sodales, quorum in sacro agmine militavit, Ecclesiam addecet universam, cuius est decus et ornamentum, tantum divini verbi praeconem commemorare eiusque peculiari studio celebrare laudes. At addecet imprimis intento omnes animo recogitare qua ipse ratione potuerit tam excelsum attingere sanctitudinis fastigium, atque innumeras hominum multitudines, vel e recto devias itinere, vel vitiorum caeno sordescentes ad Christum reducere, ad eiusque obtemperandum legibus, sequenda exempla.

Inde a iuvenili aetate, caducis saeculis despectis gaudiis fluxisque vanitatibus, Deo se totum dedidit; ac vixdum potuit Franciscalem Ordinem ingredi, ad evangelicae vitae perfectionem concitatiore cotidie gradu ita contendit, ut Seraphici Patriarchae imaginem in se referre mirantibus omnibus videretur.

Ad Augusti Sacramenti aram longissimas suavissimasque precando traducere horas, almam Dei Genetricem impense venerari eiusque sibi praesentissimum conciliare praesidium, cruci fixi Redemptoris simulacrum sibi habere carissimum, ac Iesum Christum per Calvariae iter acérrimos patientem dolores, vel e mortis pendentem patibulo diu amanterque meditari, haec omnia peragere sollemne habuit; ac supernam exinde vim hausit, qua quidem roboratus caelestem quamdam vivendi formam adeptus est, ac tam praeclaris virtutibus suum exornavit animum, ut divina gratia suffultus divinaque ope armatus ad sanctissima certanda certamina miles evaderet fortissimus, apostolus fieret indefatigabilis.

Itaque impiger ac strenuus divini verbi praeco omnes paene Italiae regiones et urbes, sacris habitis expeditionibus, perlustravit ; neque montana oppida, etsi asperrima, adire recusavit, neque ad ignotos viculos se conferre praetermisit ut omnes, quotquot posset, Iesu Christo lucri-

faceret. Ubicumque autem per Sacras Missiones, quae dicuntur, concionem ad populum habebat, inibi christiani reflorebant mores, pietas in Deum, in proximos caritas exardescebant, acerrima ac diuturna restinguebantur odia, mutuae componebantur simultates, pax ac tranquillas in domestico convictu conciliabantur, ac Sacramenta, quae supernae vitae sunt fontes, non sine salutaribus fructibus fere ab omnibus frequentabantur.

Grande sane spectaculum erat summaque admiratione dignum humilem hunc cernere Franciscalis Ordinis sodalem, apostolicis itineribus, ieiuniis, ciliciis, voluntariisque cruciatibus libenter susceptis paene consumptum, innumeram, qua stipatus erat, multitudinem tam vehementer excitare ac permovere ad deflenda commissa cuiusque sua, ad caelestia adipiscenda bona, ad mutuam inter se inflammandam caritatem, ut ex multorum oculis lacrimae prorumperent, ex omnium vero animis melioris sanctiorisque vitae proposita elicerentur.

Norunt omnes quantum ad hoc efficiendum contulerit pius ille mos, a S. Leonardo quam latissime propagatus, supremos Iesu Christi cruciatus amantissime recolendi, eiusque ad Calvariam iter elata cruce effusisque precibus per stationes turmatim celebrandi.

Itaque eo auctore hortatoreque mirabilis illa multis locis habita est christianae vitae renovatio, quae nostris etiam temporibus tam necessaria est; et quae, ut per Iubilarem Annum Romae celebratum feliciter evenit, ita per Annum Sacrum ubique gentium celebrandum bonorum omnium in votis esse debet. Id peculiari modo fìat hortati sumus per sacras illas conciones ad populum habendas, quae Sacrae Missiones vocantur, et quarum a Decessore Nostro fel. rec. Pio XI S. Leonardus a Portu Mauritio caelestis Patronus designatus fuit;[1] « quandoquidem experiundo est cognitum hoc divini verbi praedicationis genus multum multumque valere non modo ad errores refellendos et ad christianam doctrinam recte explanandae sed ad id etiam assequendum, divina aspirante gratia, ut audientium animi ex terrenis rebus ad caelestia revocati tam salubriter commoveantur, ut suas labes eluant atque expient, et ad arduum ingrediendum virtutis iter sincera ac generosa voluntate exstimulentur ».[2] Nullo igitur aptiore modo putamus saeculare eiusmodi eventum celebratum iri; atque adeo si clerus tibi creditus, Venerabilis Frater, incenso apostolatus studio, si populus tuis curis demandato intento animo actuosaque voluntate sacris huius generis concionibus vocaverint, salutares fructus colligent uberrimos.

[1] **Cf. Litt. Apost.** ***Romani Pontifices, A. A. S.*** **1923, vol. XV, p. 196.**

[2] **Const. Apost.** ***Per Annum Sacrum, A. A. S.*** **1950, vol XXXII, p. 854.**

Id Nos paterno ominantes animo, ut effectum feliciter detur a Deo precamur; dum tibi tuisque omnibus atque iis peculiari modo, qui celeberrimum hunc divini verbi praeconem civem fuisse suum gloriantur, itemque Franciscalis Ordinis sodalibus universis, supernorum munerum auspicem amantisque Nostrae voluntatis testem Apostolicam Benedictionem perlibenter impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die xxvm mensis Februarii, anno* MDCCCCLi, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

II

AD REVMUM P. BENEDICTUM PESCI, MINISTRUM PROVINCIAE ROMANAE ORDINIS FRATRUM MINORUM : ALTERO EXEUNTE SAECULO AB OBITU S. LEONARDI A PORTU MAURITIO.

PIUS PP. XII

Dilecte fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Auspicato sane contingit, ut, rite expiatis in hac Alma Urbe plurimorum animis Iubilaeo maximo, cuius quidem universo orbe fruendi facultatem prorogavimus, hoc vertente anno celebretur sollemnis de Sancto Leonardo a Portu Mauritio commemoratio, altero scilicet labente saeculo, quum ipse terrestre exsilium caelesti patria feliciter commutavit. Etenim praeclarus ille evangelii praeco, ad Ligustica quidem ora in lucem editus, Romanos tamen factus electione, non unius dumtaxat regionis finibus emendatricem actionem suam circumscripsit, sed Italiam late peragravit, ut in excultis urbibus pagisque rusticis fidei morumque integritatem ad evangelicae caritatis iustitiaeque rationes; restitueret. Huius autem operae uberrimi fructus non minus verbi efficacia, quam vitae sanctimonia ardentique eius caritate exorti sunt. Quare insignis vir, Ordinis sui decus atque ornamentum, potens in opere et sermone, a Pio XI, Nostro ven. mem. Decessore, caelestis Patronus omnium est constitutus sacerdotum, qui ad sacras populares Missiones in regionibus catholicis ubique terrarum incumbunt. Peropportune igitur per saecularis huius anni decursum sollemnes peragantur ritus et sacrae ad populum contiones, ut acta et virtutes atque apostolicus spiritus celeberrimi praeconis revocentur atque exempla ad imitandum quam plurimis fidelibus proponantur. Quemadmodum enim

Sancti Leonardi tempestate, ita in praesenti non parum deferbuit divina caritas ; nec levis est officiorum christianorum neglectio aut relaxatio. Inter tantam saeculi mollitiem et fastidium laborum, multi sane homines in aucupandis vitae commodis, in consectandis avide voluptatibus aetatem consumunt. Florentibus vero evangelicis virtutibus, facile floreret et fides et pietas et omnis christiana laus ; sedaretur nimia caducarum rerum appetitio, nec pertaederet, quod gravissimum plerisque ducitur onus, domitas habere virtute cupiditates. Nos itaque, dilecte fili, qui animarum salutem profectumque tanti facimus et commendamus, saecularia ista sollemnia in honorem Sancti Leonardi a Portu Mauritio, quae heic Romae proxime initia habebunt, merita laude afficimus Nostraque auctoritate confirmamus. Clarissima profecto Sancti Leonardi exempla confidimus non parum esse coniatura ad exacuendam in primis Fratrum Minorum apostolicam virtutem, ut iidem, flagranti pietate morumque sanctitudine praelucentes, effusa ad Deum prece rerumque caelestium contemplatione instructi ac parati, divini verbi praedicationi renovato quodam ardore sedulam operam impendant et copiosos salutis fructus in christiano populo exinde percipiant. Quorum interea conciliatrix impensaeque Nostrae caritatis testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, dilecte fili, tuisque religiosis sodalibus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xn mensis Martii, anno MDCCCCLi, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

i

Causae quae in Tribunali Sacrae Romanae Rotae actae sunt anno 1950, quarum definitiva sententia editur tantum in parte dispositiva.

I. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob conditionem appositam.***

Turnus Rotalis: A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard, A. Canestri.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocatus: B. Pellegrini.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 5 Ianuarii : « Negative ».

II. BABYLONEN.-LATINORUM - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, D. Staffa.

Vinculi Defensor deputatus: I. Parisella.

Advocatus: B. Pellegrini.

Dubia: I. «An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : IL « An praestandum sit Sanctissimo consilium pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 10 Ianuarii : Ad I. « Negative ». Ad II. « Affirmative, proliibito tamen actori transitu ad novas nuptias, inconsulta Sancta Sede ».

III. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocatus: O. Bernardini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 10 Ianuarii : « Negative ».

IV. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum fidei.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, D. Staffa, ***Ponens,*** I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Costa Albesi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 13 Ianuarii : « Negative ».

V. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem consensus et oh exclusum bonum prolis.***

Turnus Kotalis: **I.** Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, A. Fidecicclii.

Vinculi Defensor deputatus : R. Bidagor.

Advocati: **P. *A.*** D'Avack, **I.** Ojetti.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 14 Ianuarii: « Affirmative ».

VI. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob viri impotentiam.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens, A.*** Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: A. De Iorio.

Advocatus: C. Bernardini.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 14 Ianuarii : « Affirmative, vetito viro transitu ad alias nuptias inconsulta S. Sede ».

VII. BURDIGALEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob invaliditatem dispensationis.***

Turnus Rotalis: B. Filipiak, ***Ponens,*** G. Doheny, **P.** Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus : I. Moretti.

Advocatus: D. Lazzarato.

Dubium: « An sententia Rotalis diei .3 Martii 1942 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 14 Ianuarii: « Infirmandam esse, ideoque non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

VIII. ASCOLANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: F. Brennan, ***Ponens,*** D. Staffa, G. Doheny.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: **I.** Spinelli.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 18 Ianuarii : « Affirmative ».

IX. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus: I. Sirna.

Advocatus: C. Bernardini.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 21 Ianuarii : « Negative ».

X. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum et ob exclusum bonum sacramenti.***

Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Êrennan, D. Staffa.

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocati: E. Ruífini, ***pro actrice; A.*** Bertola, ***pro convento.***

Dubium: « Ali constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 24 Ianuarii : «Negative».

XI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Fidecicclii, F. Brennan, ***Ponens,*** I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: O. Bejan.

Advocatus: C. Bernardini.

Dubium: « An sententia Rotalis diei 23 Decembris 1948 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 25 Ianuarii : « Infirmandam esse, ideoque constare de nullitate matrimonii, in casu ».

XII. IANUEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum, bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: P. Capobianco.

Advocatus: H. Napoleoni.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 26 Ianuarii : « Negative ».

XIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem consensus*** et DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii : B. Pellegrini.

Dubia : I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu » ; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione «uper matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia die 28 Ianuarii : « Negative ad utrumque ».

XIV. ROMANA. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, B. Filipiak, ***Ponens,*** G. Doheny.

Vinculi Defensoris Substitutus : A. Del Corpo.

Advocatus: C. Ciprotti.

Dubium : « An sententia Rotalis diei 24 Martii 1949 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 28 Ianuarii : « Confirmandam esse, ideoque non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

XV. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** A. Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus: R. Romano.

Dubium: « An sententia Rotalis diei 17 Iunii 1948 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 28 Ianuarii : « Confirmandam esse, seu non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

XVI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: H. Caiazzo, ***Ponens,*** A. Fidecicchi, F. Brennan.

Vinculi Defensor deputatus: C. M. Berutti.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: V. Castiglione Humani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 3 Februarii: « Negative ».

XVII. FLORENTINA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum sacramenti.***

Turnus Rotalis: I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, A. Fidecicchi.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocatus: E. Ruffini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 6 Februarii: « Affirmative ».

XVIII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: I. Parisella.

Advocatus: I. Ojetti.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 7 Februarii : « Negative ».

XIX. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum sacramenti.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, I). Staffa.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus: H. Serafini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 8 Februarii : « Negative ».

XX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, I. Teodori, G. Doheny, ***Ponens.***

Promotor Iustitiae: I. Pendola.

Vinculi Defensor deputatus: S. Alvarez Menendez.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium : « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 9 ***Februarii :*** « Affirmative, vetito tamen viro transitu ad alias nuptias inconsulta Sancta Sede ».

XXI. IANUEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis et ob conditionem appositam.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens, A.*** Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: H. Raco.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: M. D'Alfonso.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 9 Februarii : « Negative ».

XXII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: B. Filipiak, ***Ponens,*** G. Doheny, P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus: G. Oesterle.

Advocati: F. Della Rocca, H. Graziani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 18 Februarii : « Negative ».

XXIII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus: O. Vijverberg.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: G. Felici.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Februarii : « Negative ».

XXIV. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum et ob exclusum bonum sacramenti.***

Turnus Rotalis: A. Wynen, ***Ponens,*** A. Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Februarii : « Affirmative ».

XXV. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII oft ***impotentiam viri.***

Turnus Rotalis: F. Brennan, ***Ponens,*** I. Pasquazi, P. Mattioli.

Vinculi Defensoris Substitutus: A. Del Corpo.

Advocati: C. Bernardini, R. Ottaviani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Februarii : « Affirmative, vetito tamen viro, vi iuris naturalis, transitu ad alias nuptias ».

XXVI. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum sacramenti et bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: A. Cairoli.

Advocatus: A. Merlo.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 28 Februarii: «Affirmative, vetito tamen viro transitu ad alias nuptias, nisi prius coram Exciño Ordinario vel eius Delegato iuramento promiserit se matrimonialem consensum praestiturum ad normam legi» (can. 1081 § 2) ».

XXVII. ENGOLISMEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: F. Brennan, I. Pasquazi, P. Felici, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus : E. Wagner.

Advocatus: B. Pellegrini.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 28 Februarii : « Negative ».

XXVIII. MATRITEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***
Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** A. Canestri, I. Teodori.
Vinculi Defensor deputatus : S. Alvarez Menendez.
Advocatus: I. Torre.
Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».
Sententia diei 4 Martii: « Negative ».

-XXIX. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex Capite vis et metus.***
Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens, I.*** Teodori, F. Brennan.
Vinculi Defensor deputatus: S. Alvarez Menendez.
Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Spinelli.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 4 Martii : « Negative ».

XXX. BUGELLEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob conditionem appositam.***
Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Canestri, ***Ponens,*** 1. Teodori.
Vinculi Defensor deputatus: I. Sirna.
Advocatus: F. Bersani.
Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 4 Martii : « Negative ».

XXXI. NICOTRIEN. ET TROPIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***
Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard.
Vinculi Defensor deputatus : H. Raco.
Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: G. Felici.
Dubium: «An sententia Rotalis diei 23 Ianuarii 1948 sit confirmanda, •vel infirmanda, in casu ».
Sententia diei 8 Martii: « Confirmandam esse, ideoque non constare de matrimonii nullitate, in casu ».

XXXII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***
Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens, A.*** Canestri, I. Teodori.
Vinculi Defensor deputatus: P. Tocanel.
Advocatus: V. Trocchi.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 11 Martii : « Negative ».

XXXIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.
Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: A. Cairoli.

Advocatus: F. Bersani.

Dubia: I. «An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 14 Martii: *Aa* I. « Negative ». Ad II. « Affirmative, vetito viro transitu ad alias nuptias inconsulta Sancta Sede ».

XXXIV. MASSANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus: V. Ait.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: F. Bersani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 18 Martii: « Affirmative ».

XXXV. SYRACUSANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: I. Parisella.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: B. Pellegrini.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 18 Martii: « Affirmative ».

XXXVI. VASHINGTONEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob conditionem appositam.***

Turnus [totalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, P. Mattioli, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus : I. Sirna.

Advocati: C. Bernardini, R. Costa Albesi.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 18 Martii : « Negative ».

XXXVII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis et sacramenti, et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, D. Staffa, ***Ponens,*** I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: A. Gambari.

Advocatus: I. Pacelli.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 22 Martii: « Negative ad utrumque ».

XXXVIII. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, B. Filipiak, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 22 Martii: « Negative ».

XXXIX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum et ob ignorantiam substantiae matrimonii.***

Turnus Rotalis: A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard, A. Canestri.

Vinculi Defensoris Substitutus: A. Del Corpo.

Advocati ex mandato gratuiti patrocinii: C. Corsanego, G. Felici.

Dubium: « An sententia Rotalis diei 17 Iunii 1946 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 22 Martii : « Confirmandam esse, seu non constare de matrimonii nullitate, in casu ».

XL. TARVISINA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum.***

Turnus Rotalis: F. Brennan, ***Ponens,*** I. Pasquazi, P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus: G. Ciuffa.

Advocatus: F. Bersani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 24 Martii : « Negative ».

XLI. AQUIPENDIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob defectum formae.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens, A.*** Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: F. Ligi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 25 Martii: « Affirmative ».

XLII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob conditionem appositam.***

Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, D. Staffa.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocati: H. Serafini, ***pro actore;*** C. Corsanego, ***pro conventa.***

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 28 Martii : « Negative ».

XLIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob viri impotentiam.***

Turnus Rotalis: F. Brennan, I. Pasquazi, P. Mattioli, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: C. Berutti.

Advocati: R. Santoro, R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 29 Martii : « Affirmative, vetito tamen viro transitu ad alias nuptias, vi iuris naturalis ».

XLIV. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob conditionem appositam.***

Turnus Rotalis: D. Staffa, ***Ponens,*** I. Pasquazi, P. Felici.

Vinculi Defensor deputatus: P. Capobianco.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 31 Martii: «Affirmative».

XLV. AGRIGENTINA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: D. Staffa, ***Ponens,*** I. Pasquazi, P. Felici.

Vinculi Defensor deputatus: G. Andreozzi.

Advocatus: C. Bernardini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 3 Aprilis « Negative ».

XLVI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens, A.*** Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: P. Tocanel.

Advocatus: C. Bernardini.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 14 Aprilis : « Negative ».

XLVII. VENETIARUM - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak, P. Mattioli.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 17 Aprilis : « Negative ».

XLVIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam mulieris et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: D. Staffa, ***Ponens,*** I. Pasquazi, P. Felici.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocatus: G. Jaut.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu » ; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 17 Aprilis : « Negative ad utrumque ».

XLIX. FRIBURGEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Szenwie.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 18 Aprilis : « Negative ».

L. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum- bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, D. Staffa.

Vinculi Defensor deputatus: I. Casoria.

Advocatus: D. Lazzarato.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 18 Aprilis : « Affirmative. Conventa vero ad novas ne

transeat nuptias, nisi prius coram Ordinario, sub iurisiurandi fide, promiserit se coniugalibus muniis recte vacaturam fore ».

LI. BRUKLYNIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum sacramenti et bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, B. Filipiak, ***Ponens.***

Promotor Iustitiae: I. Pendola.

Vinculi Defensor deputatus: S. Alvarez Menendez.

Advocatus: P. Oiprotti.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 19 Aprilis : « Affirmative, vetito tamen mulieri transitu ad alias nuptias nisi coram Ordinario loci sub fide iurisiurandi promittat se consensum matrimonialem praestituram esse ad normam legis (can. 1081 § ***2) ».***

LII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, A. Fidecicchi.

Vinculi Defensor deputatus: I. Raco.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Szenwic.

Dubium: « An sententia Rotalis diei 26 Iulii 1948 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 20 Aprilis : « Infirmandam esse, ideoque constare de nullitate matrimonii, in casu ».

LIII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus: A. Cairoli.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: C. Bernardini.

Dubia: I. « An concedenda sit nova iudicii instantia, in casu » ; et quatenus affirmative: II. « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 20 Aprilis : Ad I. « Negative ». Ad II. « Provisum in praecedenti ».

LIV. VERSALIEN. - DAMNORUM.

Turnus Rotalis: H. Caiazzo, ***Ponens,*** A. Fidecicchi, F. Brennan.

Promotor Iustitiae: I. Pendola.

Advocati: M. D'Alfonso, ***pro actrice;*** H. Serafini, ***pro convento.***

Dubium: « An et in quanam mensura locus sit damnorum refectioni, in casu ».

Sententia diei 21 Aprilis: « Negative ».

LV. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus : I. Sirna.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Lenti.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu » ; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 21 Aprilis : Ad I. « Affirmative ». Ad II. « Provisum in primo ».

LVI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum; ob simulationem consensus.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens, A.*** Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Spinelli.

Dubùim: «An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 22 Aprilis : « Negative ».

LVII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: F. Brennan, ***Ponens,*** D. Staffa, I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocatus: R. Szenwie.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 26 Aprilis: « Negative ».

LVIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impedimentum criminis.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard.

Vinculi Defensor deputatus: P. Tocanel.

Advocatus: M. D'Alfonso.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 29 Aprilis : « Negative ».

LIX. MECHLINIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum; ob simulationem consensus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, ***Ponens,*** A. Wynen, G. Heard.

Vinculi Defensor deputatus: I. Sirna.

Advocatus: D. Lazzarato.

Dubium: « An confirmanda vel infirmanda sit sententia Rotalis diei 22 Maii 1943, in casu ».

Sententia diei 29 Aprilis : « Confirmandam esse, ideoque non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

LX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

***Vinculi Defensor deputatus:* S.** Gomez.

Advocatus: I. Torre.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 2 Maii : « Negative ».

LXI. PATAVINA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob clandestinitatem.***

Turnus Rotalis: I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus: G. Oesterle,

Advocatus: I. Torre.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 4 Maii : « Negative ».

LXII. NEAPOLITANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** A. Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: C. Vij**Verberg.**

Ex mandato gratuiti patrocinii, Advocati: I. Torre, ***pro actrice;*** i. De Forgellinis, ***pro convento.***

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 6 Maii : « Affirmative ».

LXIII. IANUEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: H. Caiazzo, ***Ponens,*** A. Fidecicchi, F. Brennan.

Vinculi Defensor deputatus: I. Parisella.

Advocatus: R. Romano.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 12 Maii : « Negative ».

LXI V. CHAMBERIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob clandestinitatem.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, F. Brennan, D. Staffa, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: I. Sirna.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: H. Graziani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 12 Maii : « Negative ».

LXV. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri, et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, A. Fidecicchi.

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: E. Ruffini.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative: II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 16 Maii: Ad I. « Negative ». Ad II. « Affirmative ».

LXVI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: F. Brennan, ***Ponens,*** D. Staffa, I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 17 Maii : « Negative ».

LXVII. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis:!?. Brennan, ***Ponens,*** D. Staffa, I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: A. Cairoli.

Advocatus: A. D'Alessandri.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 17 Maii : « Affirmative ».

LXYIII. LUGDUNEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem totalem.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus: S. Gomez.

Advocatus: A. D'Alessandri.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 19 Maii : « Negative ».

LXIX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum, ob simulationem consensus.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** A. Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: S. M. Vitale.

Advocatus: V. Trocchi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 20 Maii : « Affirmative ».

LXX. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: G. Heard, G. Doheny, ***Ponens,*** P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus: A. Schönegger.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Szenwie.

Dubia: I. «An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 22 Maii : Ad I. « Affirmative, vetito tamen viro transitu ad alias nuptias, ad normam can. 1068 § 1, C. I. C. ». Ad IL « Provisum in primo ».

LXXI. MEDIOLANEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: G. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocati: I. Pacelli, B. Pellegrini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 23 Maii : « Negative ».

LXXII. FLORENTINA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: F. Brennan, I. Pasquazi, P. Felici, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: S. Vitale.

Advocati: A. Catelani, R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 23 Maii: « Negative ».

LXXIII. HELIOPOLITANA MARONITARUM - NULLITATIS MATRIMONII ***ob defectum dispensationis ab impedimento consanguinitatis, et*** ALIMENTORUM.

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus: O. Be jan.

Advocati : P. Ciprotti, ***pro actore;*** C. Bernardini, ***pro conventa.***

Dubia: I. « An constet de matrimonii nullitate in casu »; et quatenus affirmative : II. « An constet de viri N. obligatione, et quo titulo, solvendi in favorem mulieris Z. pensionem vel aliam pecuniae summam » ; III. « An sententia primae instantiae habenda sit pro nullitate aut pro validitate matrimonii ».

Sententia diei 25 Maii: Ad I. «Affirmative». Ad II. «Affirmative». Ad III. « Negative ad primum, affirmative ad alterum, seu sententiam primae instantiae habendam esse pro validitate matrimonii ».

LXXIV. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusionem boni prolis et boni sacramenti.***

Turnus Rotalis: A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard, A. Canestri.

Vinculi Defensor deputatus: O. Bejan.

Advocatus: I. Spinelli.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 25 Maii : « Affirmative, vetito viro transitu ad alias nuptias, nisi coram Ordinario loci sub fide iurisiurandi declaraverit se cum recta intentione et absque exclusione boni prolis novum matrimonium initurum esse ».

LXXV. EPOREDIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ev capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: B. Filipiak, ***Ponens,*** G. Doheny, P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus: P. Capobianco.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: H. Graziani.

Dubia: I. « An appellatio proposita a Defensore vinculi reicienda sit ob fatalia inutiliter elapsa » ; et quatenus negative : II. « An sententia Rotalis diei 15 Iulii 1949 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 2G Maii : Ad I. « Negative ». Ad IL « Confirmandam esse, ideoque constare de nullitate matrimonii, in casu ».

LXXVI. TARVISINA SEU VENETIARUM - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, ***Ponens, A.*** Wynen, G. Heard.

Vinculi Defensoris Substitutus: A. Del Corpo.

Advocatus: R. Romano.

Dubium: « An sententia. Rotalis «liei 3 Ianuarii 1948 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 27 Maii: « Confirmandam esse, ideoque non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

LXXVII. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum sacramenti.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus : I. Casoria.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Maii : « Negative ».

LXXVIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri.***

Turnus Rotalis : A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, I. Pasquazi.

Vinculi Defensoris Substitutus: A. Del Corpo.

Advocati: R. Romano, ***pro actore;*** C. Bernardini, ***pro conventa.***

Dubium: « An sententia Rotalis diei 5 Martii 1947 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 30 Maii : « Infirmandam esse, seu constare de nullitate matrimonii in casu, vetito tamen actori transitu ad novas nuptias, inconsulta Sancta Sede ».

LXXIX. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: G. Heard, P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: I. Parisella.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: E. Albertario.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 31 Maii : « Affirmative ».

LXXX. MESSANEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus: S. Alvarez Menendez.

Advocatus: A. D'Alessandri.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 3 Iunii : « Affirmative ».

LXXXI. BURDIGALEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: D. Lazzarato.

Dubia: I. « An ulterior causae propositio concedenda sit, in casu »; et quatenus affirmative: II. « An constet **de** nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 5 Iunii : Ad I. « Negative ». Ad II. « Provisum in primo ».

LXXXII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob conditionem appositam.***

Turnus Rotalis : H. Caiazzo, ***Ponens,*** A. Fidecicchi, F, Brennan.

Vinculi Defensor deputatus: A. Schönegger.

Advocatus: P. A. D'Avack.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 5 Iulii : « Negative ».

LXXXIII. MASSILIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob defectum formae.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: B. Pellegrini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 6 Iunii: « Negative ».

LXXXIV. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** A. Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocati: C. Corsanego, E. Ruffini.

Dubia: I. «An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 10 Iunii : Ad I. « Negative ». Ad II. « Affirmative, vetito viro transitu ad alias nuptias inconsulta Sancta Sede ».

LXXXV. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam mulieris et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: H. Caiazzo, ***Ponens, A.*** Fidecicchi, F. Brennan.

Vinculi Defensor deputatus: I. Trezzi.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: B. Pellegrini.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : IL « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 16 Iunii: Ad I. «Negative». Ad II. «Affirmative, vetito mulieri transitu ad alias nuptias inconsulta Sancta Sede ».

LXXXVI. IANUEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem consensus.***

Turnus Rotalis: A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard, A. Canestri.

Vinculi Defensor deputatus: C. Vijverberg.

Advocatus: P. Ciprotti.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 17 Iunii : « Negative ».

LXXXVII. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus : I. Casoria.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 17 Iunii : « Negative ».

LXXXVHI. PRATEN. – NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusam indissolubilitatem.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Fidecicchi, P. Felici, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: O. Bejan.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: H. Napoleoni.

Dubium: « An sit confirmanda, vel infirmanda, sententia Rotalis diei 20 Iulii 1937, in casu ».

Sententia diei 21 Iunii : « Infirmandam esse, ideoque constare de matrimonii nullitate, in casu ».

LXXXIX. N. N. – NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: I. Sima.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Ottaviani.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 23 Iunii : « Negative ad utrumque ».

XC. ROMANA – NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem consensus.***

Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, F. Brennan, ***Ponens,*** I. Pasquazi.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus: A. Angelini Rota.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Iunii : « Negative ».

XCI. ROMANA – NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: I. Teodòri, A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan.

Vinculi Defensor deputatus: S. M. Vitale.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Iunii : « Affirmative ».

XCII. SALERNITANA – NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, F. Brennan, ***Ponens,*** I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: I. Sirna.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: G. Felici.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Iunii : « Negative ».

XOIII. PLATIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum donum prolis.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** H. Caiazzo, A. Fidecicchi.

Vinculi Defensor deputatus: S. M. Vitale.

Advocatus: T. Ragusa.

Dubium : a An sententia Rotalis diei 3 Iunii 1949 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 28 Iunii : « Confirmandam esse, seu non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

XOIV. VIGLEVANEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***od conditionem appositam.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, G. Doheny, ***Ponens,*** P. Mattioli.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus: P. A. D'Avack.

Dubium : a An sententia Rotalis diei 27 Ianuarii 1949 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 28 Iunii : « Confirmandam esse, ideoque non constare de matrimonii nullitate, in casu ».

XCV. LUGANEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob vim et metum; ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: G. Heard, F. Brennan, ***Ponens,*** I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: S. M. Vitale.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: C. Bernardini.

Dubium: a An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 30 Iunii : « Negative ».

XCVI. APUANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 4 Iulii : « Negative ».

XCVII. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem consensus; ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: P. Felici, ***Ponens,*** G. Doheny, P. Mattioli.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocati: C. H. Emprin Guardini, R. Romano.

Dubium: a An sententia Rotalis diei 11 Maii 1949 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 5 Iulii : « Confirmandam esse, ideoque non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

XCVIII. GLASGUEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, I. Pasquazi, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: I. Parisella.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii : F. Cartoni.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 7 Iulii: « Negative ».

XCIX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensoris Substitutus : A. Del Corpo.

Advocatus: C. Bernardini.

Dubium : « An sententia Rotalis diei 25 Ianuarii 1950 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 8 Iulii: « Infirmandam esse, seu non constare de matrimonii nullitate, in casu ».

C. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam mulieris et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: H. Caiazzo, A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan.

Vinculi Defensor deputatus: P. Capobianco.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Galassi.

Dubia: I. « An constet de matrimonii nullitate, in casu » ; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 11 Iulii : « Negative ad utrumque ».

CI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob conditionem appositam.***

Turnus Rotalis: H. Caiazzo. ***Ponens,*** A. Fidecicchi, F. Brennan.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocati: E. Ruifini, ***pro actrice;*** A. Angelini Rota, ***pro convento.***

Dubium,: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 11 Iulii : « Negative ».

CIL N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, G. Doheny, ***Ponens,*** P. Mattioli.

Vinculi Defensoris Substitutus : A. Del Corpo.

Advocati: F. Della Rocca, I. Spinelli.

Dubium: « An sententia Rotalis diei 16 Martii 1919 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 13 Iulii : « Infirmandam esse, ideoque non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

CUI. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** A. Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocati: A. Catelani, H. Graziani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 13 Iulii : « Negative ».

OIV. N. N. – NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusionem boni prolis et boni fidei et ob impotentiam viri.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus : C. Berutti.

Advocati: M. A. Pacelli, I. Torre.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 15 Iulii: « Negative».

CV. NARNIEN. – NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: H. Caiazzo, ***Ponens,*** A. Fidecicchi, F. Brennan.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Benedetti.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei IT Iulii: « Negative ».

CVI. ALEPPEN. ARMENORUM - CREDITI.

Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, P. Mattioli.

Promotor Iustitiae: I. Pendola.

Advocati: P. Ciprotti, ***pro actore;*** P. Guidi, ***pro parte conventa.***

Dubia : I. « An sententia Rotalis diei 5 Iulii 1949 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu » ; II. « A quanam parte sustinendae sint et qua mensura expensae iudiciales et advocatorum honoraria sive in prima sive in secunda instantia ».

Sententia diei 17 Iulii: Ad I. « Confirmandam esse ». Ad IL « Expensas iudiciales primae et secundae instantiae a parte vieta esse solvendas ; honoraria vero advocatorum primae et alterius instantiae compensari ».

OVIL CATANEN. – NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus^ P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: A. Cairoli.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: H. Graziani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 19 Iulii : « Affirmative ».

CVIII. N. N. – NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam utriusque coniugis et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis : A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard, A. Canestri.

Vinculi Defensor deputatus : V. Bartoccetti.

Advocatus: R. Romano*

Dubium: « An sententia Rotalis diei 11 Iunii 1949 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 20 Iulii : « Confirmandam esse, ideoque non constare de nullitate matrimonii, in casu, neque consilium praestandum esse Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato ».

CIX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Botalis : I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, A. Fidecicchi.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: F. Ligi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 22 Iulii : « Negative ».

CX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusionem boni fidei et boni sacramenti.***

Turnus Rotalis : A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus: I. Sirna.

Advocatus: I. Spinelli.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 22 Iulii: « Negative ».

CXL ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak, G. Doheny.

Vinculi Defensor deputatus : O. Bejan.

Advocati: F. Della Rocca, H. Graziani, ***pro actrice;*** C. Pacelli, ***pro convento.***

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 22 Iulii : « Negative ».

CXII. LUGDUNEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, I. Pasquazi, P. Felici, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: G. Oesterle.

Advocatus: B. Pellegrini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 25 Iulii : « Negative ».

CXIII. RuPELLEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, L Teodori, P. Mattioli, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: H. Raco.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Galassi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Iulii: « Negative ».

CXIV. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: H. Caiazzo, ***Ponens,*** A. Fidecicchi, I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: E. Wagner.

Advocatus: F. Bersani.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 28 Iulii : « Negative ».

CXV. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: I. Sirna.

Advocatus: R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 29 Iulii : « Negative ».

CXVI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem consensus et ob*** ***'Conditionem appositam.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, G. Heard, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: A. Cairoli.

Advocatus: M. D'Alfonso.

Dubium: « An sententia Rotalis diei 28 Octobris 1949 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 29 Iulii : « Confirmandam esse, seu non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

CXVII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, P. Mattioli, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocatus: I. Torre.

Dubia: I. « An constet de matrimonii nullitate, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione ;super matrimonio rato et non consummato ».

Sententia diei 4 Augusti: « Negative ad utrumque».

CXVIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** I. Pasquazi, P. Felici.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus: I. Torre.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione asuper matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 5 Augusti: « Negative ad utrumque ».

CXIX. MATRITEN. - SEPARATIONIS (INCIDENTIS).

Turnus Rotalis: P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak, G. Doheny.

Promotor Iustitiae: I. Pendola.

Advocati: I. Torre, ***pro actrice;*** C. Bernardini, ***pro convento.***

Dubia: I. « An appellatio admittenda sit, in casu » ; et quatenus negative : II. « An sit concedenda retractatio causae ad normam can. 1989, in casu ».

Sententia diei 22 Iulii: Ad I. «Affirmative». Ad II. «Provisum in primo ».

CXX. ANTIOCHEN. MELCHITARUM - NULLITATIS MATRIMONII ***et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: A. Wynen, ***Ponens,*** D. Staffa, P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus: I. Trezzi.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Spinelli.

Dubia: I. « An constet de matrimonii nullitate, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato ».

Sententia diei 30 Septembris : Ad I. « Negative ». Ad II. « Affirmative, vetito viro transitu ad alias nuptias ».

OXXI. ROMANA - IURIUM.

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, ***Ponens,*** A. AVynen, G. Heard.

Promotor Iustitiae deputatus: P. Tocanel.

Advocati: A. D'Alessandri, ***pro actore;*** O. et I. Pacelli, ***pro parte conventa.***

Dubium: « An sustineatur translatio Revmi Dñi Iulii Belvederi e coetu professorum ordinariorum in Athenaeo Urbano de Propaganda Fide in coetum professorum stabilium ».

Sententia diei 4 Octobris : « Affirmative ».

OXXII. PERUSINA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum sacramenti.***

Turnus Rotalis: D. Staffa, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: V. Bartoccetti.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 6 Octobris: « Negative ».

CXXIII. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum sacramenti et bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, B. Filipiak, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 14 Octobris : « Negative ».

CXXIV. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO,

Turnus Rotalis : F. Brennan, ***Ponens,*** D. Staffa, I. Pasquazi.

Vinculi Defensoris substitutus : A. Del Corpo.

Advocatus: T. Ragusa.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu »; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 16 Octobris : Ad I. « Negative ». Ad II. « Affirmative ».

CXXV. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri.***

Turnus Rotalis : A. Fidecicchi, I. Pasquazi, P. Felici, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: O. Bejan.

Advocatus: A. D'Alessandri.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 17 Octobris : « Affirmativo, vetito viro transitu ad alias nuptias ».

CXXVI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem consensus.***

Turnus Rotalis: G. Heard, ***Ponens,*** A. Canestri, I. Teodori.

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocatus: I. Lenti.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 21 Octobris : « Negative ».

CXXVII. NEAPOLITANA - NULLITATIS MATRIMONII ea? ***capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor deputatus: A. Cairoli.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: V. Trocchi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei *2Í* Octobris: « Negative ».

CXXVIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri.***

Turnus Rotalis: A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard, A. Canestri.

Vinculi Defensor deputatus: R. Bidagor.

Advocatus: D. Lazzarato.

Dubium : « An sententia Rotalis diei 21 Iulii 1939 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 25 Octobris : « Infirmandam esse, seu constare de matrimonii nullitate, in casu ».

CXXIX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: P, Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak, G. Doheny.

Vinculi Defensor deputatus: F. Romita.

Advocatus : H. Graziani.

Dubium : « An sententia Rotalis diei 3 Februarii 1919 sit confirmanda, vel infirmanda, in casu ».

Sententia diei 25 Octobris : « Confirmandam esse, ideoque non constare de nullitate matrimonii, in casu ».

CXXX. IANUEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob defectum formae canonicae.***
Turnus Rotalis: A. Canestri, I. Teodori, P. Mattioli, ***Ponens.***
Vinculi Defensoris Substitutus: A. Del Corpo.
Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: H. Napoleoni.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 25 Octobris: « Affirmative ».

CXXXI. BONONIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***
Turnus Rotalis : A. Jullien, Decanus, A. Wynen, B. Filipiak, ***Ponens.***
Vinculi Defensor: I. M. Pinna.
Advocatus: R. Romano.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 28 Octobris : « Negative ».

CXXXI i. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri.***
Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, D. Staffa.
Vinculi Defensor deputatus: O. Bejan.
Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii : R. Romano.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 31 Octobris : « Negative ».

CXXXIII. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***
Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** B. Filipiak, ***G.*** Doheny.
Vinculi Defensor deputatus: V. Ait.
Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Torre.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 7 Novembris : « Negative ».

CXXXIV. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite conditionis appositae.***
Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, D. Staffa.
Vinculi Defensor deputatus: E. Wagner.
Advocatus: I. Spinelli.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 14 Novembris : « Negative ».

CXXXV. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***
Turnus Rotalis: P. Felici, ***Ponens,*** B. Filipiak, P. Mattioli.
Vinculi Defensor deputatus: G. Brisebois.
Advocatus: F. Cartoni.
Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».
Sententia diei 15 Novembris : « Negative ».

CXXXVI. HIERACEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, B. Filipiak, ***Ponens,*** P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus : P. Tocanel.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: Ii. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 18 Novembris : « Negative ».

CXXXVII. BUGELLEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusionem boni prolis et boni sacramenti.***

Turnus Rotalis: H. Caiazzo, ***Ponens,*** A. Fidecicchi, F. Brennan.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocatus: C. Bernardini.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 24 Novembris : « Negative ».

CXXXVIII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob simulationem totalem; ob exclusum bonum sacramenti.***

Turnus Rotalis: A. Wynen, ***Ponens,*** G. Heard, A. Canestri.

Vinculi Defensor deputatus: I. Trezzi.

Advocatus: B. Pellegrini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 25 Novembris : « Negative ».

CXXXIX. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, A. Fidecicchi.

Vinculi Defensor deputatus: A. De Iorio.

Advocatus: A. Merlo.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 27 Novembris: « Negative ».

CXL. TAURINEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, D. Staffa.

Vinculi Defensor deputatus: V. Bartoccetti.

Advocati: C. H. Emprin Guardini, R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 28 Novembris: « Affirmative ».

CXLI. TARVISINA SEU VENETIARUM - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor deputatus: I. Sirna.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. De Forgellinis.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 2 Decembris : « Negative ».

OXLIL MONTEREYEN. FRESNEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***Ob vim et metum ; ob exclusum bonum sacramenti.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus: P. Ciprotti.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 5 Decembris: «Negative».

CXLIII. NEO-EBORACEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusionem boni prolis et boni sacramenti.***

Turnus Rotalis: A. Jullien, Decanus, A. Wynen, B. Filipiak, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: C. Vijverberg.

Advocatus: D. Lazzarato.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 6 Decembris : « Negative ».

CXL1V. PARISIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusionem boni sacramenti.***

Turnus Rotalis: I. Teodori, ***Ponens,*** H. Caiazzo, A. Fidecicchi.

Vinculi Defensor deputatus: V. Bartoceetti.

Advocatus: F. Cartoni.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 11 Decembris : « Negative ».

CXLV. SOUTHWARCEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: B. Filipiak, ***Ponens, <3r.*** Doheny, P. Mattioli.

Vinculi Defensor deputatus : V. Ait.

Advocatus: R. Romano.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 11 Decembris: « Negative ».

CXLVI. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusum bonum prolis.***

Turnus Rotalis: A. Fidecicchi, ***Ponens,*** F. Brennan, D. Staffa.

Vinculi Defensor deputatus : C. Vijverberg.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: B. Pellegrini.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 12 Decembris : « Affirmative, prohibito viro transitu ad alias nuptias, nisi prius coram Ordinario loci sub iurisiurandi fide promittat se in futuris nuptiis coniugalibus muniis recte vacaturum ».

CXLVII. N. N. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob impotentiam viri et*** DISPENSATIONIS SUPER RATO.

Turnus Rotalis: D. Staffa, ***Ponens,*** I. Pasquazi, P. Felici.

Vinculi Defensor deputatus: F. Fournier.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: R. Romano.

Dubia: I. « An constet de nullitate matrimonii, in casu » ; et quatenus negative : II. « An consilium praestandum sit Sanctissimo pro dispensatione super matrimonio rato et non consummato, in casu ».

Sententia diei 15 Decembris : Ad I. « Negative ». Ad II. « Affirmative, vetito viro transitu ad alias nuptias, inconsulta Apostolica Sede ».

OXLVIII. ATUREN, SEU AQUEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ob conditionem appositam.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor: I. M. Pinna.

Advocati: I. B. Ferrata, H. Napoleoni. ^

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 16 Decembris : « Negative ».

CXLIX. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis : A. Jullien, Decanus, A. Wynen, G. Doheny, ***Ponens.***

Vinculi Defensor deputatus: G. Andreozzi.

Advocatus: V. Trocchi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 16 Decembris: « Negative ».

CL. ROMANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob exclusionem boni prolis et boni sacramenti.***

Turnus Rotalis : F. Brennan, ***Ponens,*** D. Staffa, I. Pasquazi.

Vinculi Defensor deputatus: I. Parisella.

Advocatus: A. Angelini Rota.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 19 Decembris: « Affirmative ».

CLL S. CHRISTOPHORI DE HABANA - NULLITATIS MATRIMONII ***ob amentiam mulieris.***

Turnus Rotalis: I. Pasquazi, ***Ponens,*** P. Felici, B. Filipiak,

Vinculi Defensor deputatus: V. Ait.

Advocatus: F. Della Rocca.

Dubium: «An constet de nullitate matrimonii, in casu».

Sententia diei 19 Decembris : « Negative ».

OLII. ALBA IULIEN. - NULLITATIS MATRIMONII ***ex capite vis et metus.***

Turnus Rotalis: A. Canestri, ***Ponens,*** I. Teodori, H. Caiazzo.

Vinculi Defensor: I. Stella.

Advocatus ex mandato gratuiti patrocinii: I. Lombardi.

Dubium: « An constet de nullitate matrimonii, in casu ».

Sententia diei 20 Decembris : « Affirmative ».

II

Causae quae eodem anno 1950 transactam fuerunt vel quae absque definitiva sententia, ex peculiaribus circumstantiis, finem habuerunt; quibus adduntur decreta quoad recursus contra libellorum reiectionem.

I. PARISIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob exclusionem boni prolis et boni sacramenti,*** coram R. P. P. Iosepho Pasquazi.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 2 Ianuarii, declarat appellationem desertam esse et acta causae in archivo reponi iubet.

II. CHICAGIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob exclusionem boni prolis et boni sacramenti,*** coram R. P. I). Francisco Brennan.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 5 Ianuarii, causam peremptam declarat et acta in archivo reponi iubet.

III. ROMANA - ***Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum sacramenti,*** coram R. P. D. Francisco Brennan.

Cum nullus actus processualis positus fuerit per annum et ultra, R. P. D. Ponens, decreto diei 21 Ianuarii, causam declarat peremptam et acta in archivo reponi iubet.

IV. PARISIEN., - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,*** coram R. P. D. Augusto Fidecicchi.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 31 Ianuarii, appellationem declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

V. BONONIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,*** coram R. P. I). Au gusto Fidecicchi.

Cum per plures annos nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 31 Ianuarii, appellationem desertam declarat, et acta in archivo reponi iubet.

VI. VERSALIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob vim, et metum,*** coram R. P. D. Augusto Fidecicchi.

Cum per plures annos nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 1 Februarii, appellationem desertam declarat et acta causae in archivo reponi iubet.

VII. PANORMITANA - *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. D. Augusto Fidecicchi.

Cum per plures annos nullus processualis actus positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 1 Februarii, appellationem desertam declarat, et acta causae in archivo reponi iubet.

VIII. ROMANA - *Nullitatis matrimonii, ob exclusionem boni sacramenti et boni prolis,* coram R. P. D. Henrico Caiazzo.

Cum per annum nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 9 Februarii, appellationem declarat desertam et mandat acta causae in archivo reponi.

IX. LBMOVICEN. - *Nullitatis matrimonii {Reiectionis libelli),* coram R. P. D. Iosepho Pasquazi.

Visa instantia qua patronus actoris declarat se renuntiare recursui adversus decretum Tribunalis Lemovicen. reiicientis libellum introductorium causae, R. P. D. Ponens, decreto diei á Martii, renuntiationem admittit, et acta in archivo reponi iubet.

X. TAURINEN. - *Nullitatis matrimonii; ob exclusum bonum prolis,* coram R. P. D. Henrico Caiazzo.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 7 Martii, instantiam declarat peremptam atque mandat acta causae in archivo reponi.

XI. BITURICEN. — *Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum prolis,* coram R. P. D. Henrico Caiazzo.

Cum per annum et ultra, post appellationem, nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 7 Martii, appellationem ipsam desertam declarat atque mandat acta causae in archivo reponi.

XII. BAIOCEN. - *Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,* coram R. P. D. Francisco Brennan.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 28 Martii, causam declarat peremptam et acta in archivo reponi iubet.

XIII. ROMANA - *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. *D.* Francisco Brennan.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 28 Martii, causam peremptam declarat et acta in archivo reponi iubet.

XIV. PARISIEN. - *Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,* coram R. P. D. Francisco Brennan.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 28 Martii, causam peremptam declarat et acta in archivo reponi iubet.

XV. MASSANA - *Nullitatis matrimonii,* oft *simulationem consensus,* coram R. P. D. Francisco Brennan.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 28 Martii, causam peremptam declarat et acta in archivo reponi iubet.

XVI. TAURINEN. - *Nullitatis matrimonii,* oft *vim et metum,* coram R. P. D. Henrico Caiazzo.

Cum per annum nullus actus processualis positus fuerit post interpositam appellationem, R. P. D. Ponens, decreto diei 31 Martii, appellationem ipsam declarat desertam ac iubet acta in archivo reponi.

XVII. BAMBERGEN. - *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. D. Arcturo Wynen.

Cum per plures annos nullus actus iudicialis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 12 Aprilis, appellationem ab actore interpositam declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XVIII. VERSALIEN. - *Nullitatis matrimonii, ob exclusam indissolubilitatem,* coram R. P. D. Iosepho Pasquazi.

Cum per annum et amplius nullus processualis actus positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 12 Aprilis, appellationem desertam declarat et acta causae in archivo reponi iubet.

XIX. ROMANA - *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum et ob exclusum bonum prolis,* coram R. P. D. Iosepho Pasquazi.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 12 Aprilis, appellationem declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XX. ROMANA - *Nullitatis matrimonii, ob exclusionem boni fidei et boni prolis, et ob vim et metum,* coram R. P. D. Iosepho Pasquazi.

Cum per annum nullus positus fuerit actus processualis, R. P. D. Ponens, decreto diei 12 Aprilis, appellationem declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

XXI. AMBIANEN. - *Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum prolis,* coram R. P. D. Guillelmo Heard.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 20 Aprilis, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

XXII. PATAVINA - ***Nullitatis matrimonii, od amentiam ex parte mulieris,*** coram R. P. D. Ioanne Teodori.

Cum curator partis conventae acceptaverit renuntiationem causae factam ab actore, R. P. D. Ponens, decreto diei 26 Aprilis, appellationem declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XXIII. ROMANA - ***Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,*** coram R. P. D. Ioanne Teodori.

Cum nullus actus processualis intra tempus a iure statutum positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 26 Aprilis, appellationem declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XXIV. N. N. - ***Nullitatis matrimonii, ob impotentiam mulieris,*** coram R. P. D. Ioanne Teodori.

Cum nullus actus processualis positus fuerit intra tempus a iure statutum, R. P. D. Ponens, decreto diei 26 Aprilis, appellationem declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XXV. PARISIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum sacramenti,*** coram R. P. D. Ioanne Teodori.

Transacto tempore a iure statuto quin ullus actus processualis sit positus, R. P. D. Ponens, decreto diei 26 Aprilis, appellationem declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XXVI. PARISIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum sacramenti,*** coram R. P. D. Petro Mattioli.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 28 Aprilis, causam declarat peremptam et acta in archivo reponi iubet.

XXVII. CARTHAGINEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum prolis et ob vim et metum,*** coram R. P. D. Henrico Caiazzo.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 24 Maii, appellationem declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XXVIII. NANNETEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,*** coram R. P. D. Henrico Caiazzo.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P, D. Ponens, decreto diei 24 Maii, instantiam declarat peremptam et iubet acta causae in archivo reponi.

XXIX. ROMANA - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum et ob conditionem appositam,*** coram R. P. D. Henrico Caiazzo.

Cum nullus actus processualis positus fuerit post appellationem per an-

num, R. P. D. Ponens, decreto diei 6 Iunii, appellationem ipsam declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XXX. BARCINONEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,*** coram R. P. D. Guillelmo Heard.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 17 Iunii, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

XXXI. PARISIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,*** coram R. P. D. Guillelmo Heard.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 17 Iunii, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

XXXII. MASSILIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,*** coram R. P. D. Boleslao Filipiak.

Cum per annum nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 19 Iunii, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

XXXIII. BAIONEN. - ***Nullitatis matrimonii, Incidentis de supplemento in^ structionis,*** coram R. P. D. Boleslao Filipiak.

Cum per annum nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 19 Iunii, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

XXXIV. ROMANA - ***Nullitatis matrimonii, Incidentis de ulteriore proposi tione causae,*** coram R. P. D. Boleslao Filipiak.

Cum per annum nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 19 Iunii, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

XXXV. TAURINEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,*** coram R. P. D. Alberto Canestri.

Cum intra tempus a iure statutum nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 23 Iunii, appellationem declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XXXVI. NEAPOLITANA - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,*** coram R. P. D. Boleslao Filipiak.

Cum pars actrix renuntiationem exhibuerit et pars altera renuntiationem tacite acceptaverit, R. P. D. Ponens, decreto diei 23 Iunii, renuntiationem admittit et acta causae in archivo reponi iubet.

XXXVII. VICTORIEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,*** coram R. P. D. Alberto Canestri.

Cum intra tempus) a iure statutum nullus actus processualis positus fue-

rit, R. P. D. Ponens, decreto diei 23 Iunii, appellationem declarat desertam et acta causae in archivo reponi iubet.

XXXVIII. N. N. - *Nullitatis matrimonii, ob impotentiam mulieris,* coram R. P. D. Petro Mattioli.

Attenta renuntiatione appellationis a Defensore vinculi H. S. Tribunalis exhibita, R. P. D. Ponens, decreto diei 27 Iunii, causam finitam decernit, itemque exsecutioni demandandam esse iubet sententiam praecedentis Turni, vetito mulieri transitu ad alias nuptias.

XXXIX. EBEOICEN. - *Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum prolis,* coram R. P. D. Henrico Caiazzo.

Visa instantia Patroni actoris, qua renuntiat novae Audientiae seu ulteriori causae propositioni, R. P. D. Ponens, decreto diei 7 Iulii 1950, admittit instantiae renuntiationem et iubet acta reponi in archivo.

XL. ROMANA - *Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum fidei et ob conditionem appositam,* coram R. P. D. Iosepho Pasquazi.

Visis litteris quibus actor scribit se renuntiare instantiae, visa declaratione partis conventae, qua acceptat renuntiationem, R. P. D. Ponens, decreto diei 17 Iulii, admittit renuntiationem et acta in archivo reponi iubet.

XLI. HIEROSOLYMITANA - *Nullitatis matrimonii, ob exclusionem boni prolis et boni fidei,* coram R. P. D. Arcturo Wynen.

Attento obitu viri conventi, R. P. D. Ponens, decreto diei 2 Augusti, causam finitam declarat et acta in archivo reponi iubet.

XLII. MELEVITANI - *Iurium,* coram R. P. D. Petro Mattioli.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 7 Augusti, causam peremptam declarat et acta in archivo reponi iubet.

XLIII. S. SEVERI - *Nullitatis matrimonii, ob defectum consensus,* coram R. P. I). Henrico Caiazzo.

Visis instantia conventae et testimonio obitus actoris, perpenso quod per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 7 Augusti, causam peremptam declarat ac iubet acta in archivo reponi, salvo iure recurrendi, cuius interesse potest, ad Supremum Apostolicae Signaturae Tribunal ad beneficium restitutionis in integrum obtinendum.

XLIV. PATAVINA - *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. D. Petro Mattioli.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 7 Augusti, causam peremptam declarat, et acta in archivo reponi iubet.

XLV. FLORENTINA - ***Nullitatis matrimonii, of defectum formae,*** coram R. P. D. Petro Mattioli.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 7 Augusti, causam peremptam declarat et acta in archivo reponi iubet.

XLVI. ROMANA - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,*** coram R. P. D. Francisco Brennan.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 19 Octobris, causam desertam declarat et acta in archivo reponi iubet.

XLVII. LIBURNEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,*** coram R. P. D. Francisco Brennan.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 19 Octobris, causam desertam declarat et acta in archivo reponi iubet.

XLVIII. PICTAVIEN. - ***Iurium,*** coram R. P. D. Alberto Canestri.

Cum nullum responsum fuerit obtentum circa innumeras dilationes et fluctuationes usque ad cogendos Iudices ad ponendum terminum in exhibitione alicuius actus iudicialis, aut componendae quaestionis, termino ipso elapso, R. P. D. Ponens, decreto diei 23 Octobris, causam declarat desertam, et acta in archivo reponi iubet.

XLIX. IANUEN. - ***Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,*** coram R. P. D. Alberto Canestri.

Cum intra tempus a iure statutum nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 4 Novembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

L. ROMANA - ***Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum prolis,*** coram R. P. D. Alberto Canestri.

Cum intra tempus a iure statutum nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 4 Novembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LI. ROMANA - ***Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,*** coram R. P. D. Alberto Canestri.

Cum pars actrix supremum diem obierit, R. P. D. Ponens, decreto diei 6 Novembris, causam declarat peremptam et acta in archivo reponi iubet.

LII. MASSILIEN. - ***Restitutionis in integrum,*** coram R. P. D. Iosepho Pasquazi.

Visa renuntiatione actoris recursui ad S. R. Rotam adversus decretum

Tribunalis Aquensis; peracta notificatione eiusdem renuntiationis parti conventae, R. P. D. Ponens, decreto diei 7 Novembris, renuntiationem admittit et acta in archivo reponi iubet.

LITI. MELDEN. - *Nullitatis matrimonii, ot) conditionem appositam,* coram R. P. D. Guillelmo Heard.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 16 Novembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LIV. NEAPOLITANA - *'Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. D. Guillelmo Heard.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 16 Novembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LV. MONACEN. - *Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,* coram R. P. D. Guillelmo Heard.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 16 Novembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LVI. FLORENTINA — *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. D. Arcturo Wynen.

Cum actor per biennium nullum posuerit actum iudicialem, R. P. I). Ponens, decreto diei 27 Novembris, appellationem declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LVII. FLORENTINA - *Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,* coram R. P. D. Ioanne Teodori.

Tempore, quod ius statuit, transacto, quin ullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 4 Decembris, appellationem desertam declarat et acta in archivo reponi iubet.

LVIII. BRIXIEN. — *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. D. Ioanne Teodori.

Nullo actu processuali posito intra tempus a iure statutum, R. P. D. Ponens, decreto diei 4 Decembris, appellationem desertam declarat et acta in archivo reponi iubet.

LIX. BUGELLEN. - *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. D. Ioanne Teodori.

Tempore a iure statuto transacto quin ullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 4 Decembris, appellationem declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LX. CIVITATIS VATICANAE - *'Nullitatis matrimonii, ot simulationem totalem et ob exclusionem boni sacramenti et boni prolis,* coram R. P. D. Petro Mattioli.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 5 Decembris, instantiam peremptam declarat et acta in archivo reponi iubet.

LXI. HILDESHEIEN. - *Nullitatis matrimonii, ob simulationem consensus et ob exclusionem indissolubilitatis,* coram R. P. D. Arcturo Wynen.

Cum pars actrix per plures annos nullum posuerit actum iudicialem, R. P¿ D. Ponens, decreto diei 6 Decembris, eius recursum, ad obtinendam novam propositionem causae, declarat desertum et acta in archivo reponi iubet.

LXII. NEO-EBOGACEN. - *Nullitatis matrimonii, Reiectionis libelli,* coram R. P. D. Ioanne Teodori.

Patres de turno, decreto diei 11 Decembris, statuerunt : libellum in casu esse reiiciendum.

LXIII. N. N. - *Nullitatis matrimonii, ob defectum consensus, ob exclusam indissolubilitatem, ob conditionem appositam, et ob impotentiam mulieris,* coram R. P. D. Dino Staffa.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 11 Decembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LXI V. N. N. - *Nullitatis matrimonii et Dispensationis super rato,* coram R. P. D. Dino Staffa.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 12 Decembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LXV. PANORMITANA - *Nullitatis matrimonii, ob defectum consensus,* coram R. P. D. Dino Staffa.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 12 Decembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LXVI. NEAPOLITANA - *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R. P. D. Dino Staffa.

Cum per annum et amplius nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 13 Decembris, causam declaret peremptam et acta in archivo reponi iubet.

LXVII. NEAPOLITANA - *Nullitatis matrimonii, ob vim et metum,* coram R, P. D. Dino Staffa.

Cum per ann um et ultra nullus actus processualis positus fuerit, E. P. D. Ponens, decreto diei 14 Decembris, causam declarat peremptam et acta in archivo reponi iubet.

LXVIII. VLADISIÌAVIBN. - *Separationis,* coram R. P. D. Dino Staffa.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 16 Decembris, causam declarat peremptam et acta in archivo reponi iubet.

LXIX. DREPANEN. - *Nullitatis matrimonii, ob nullitatem dispensationis, ob nullitatem exsecutionis rescripti dispensationis, et ob ignorantiam naturae matrimonii,* coram R. P. D. Iosepho Pasquazi.

Cum per annum et ultra nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 28 Decembris, causam declarat desertam et acta in archivo reponi iubet.

LXX. ROMANA - *Nullitatis matrimonii, ob conditionem appositam,* coram R. P. D. Pericle Felici.

Cum a plus quam anno nullus actus iudicialis positus fuerit, R. P. D. Ponens, decreto diei 30 Decembris, causam declarat peremptam et acta in archivo reponi iubet.

LXXI. IANUEN. - *Nullitatis matrimonii, ob exclusum bonum prolis,* coram R. P. D. Pericle Felici.

Cum a plus quam anno nullus actus processualis positus fuerit, R. P. D. Ponens,, decreto diei 30 Decembris, instantiam declarat peremptam et acta in archivo reponi iubet.

An. et vol. XXXXIII 26 Maii 1951 (Ser. II, v. XVIII) - N. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

GAGAYANA ET ZAMBOANGENSIS (OZAMISANAÌ

A DIOECESIUM CA GAYAN AE ET ZAMBOANGENSIS TERRITORIO PARTES SEIUNGUNTUR, QUARUM TERRITORIUM IN NOVAM ERIGITUR PRAELATURAM ((NULLIUS)), OZ AMI SANAM APPELLANDAM.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Supremum Nobis divinitus commissum munus apostolicum, quo universam christianam rempublicam regere et moderari debemus, a Nobis exigit ut latissimum aliquando dioecesium quarumdam territorium dispertire, novasque erigere dioeceses decernainus, sollerti aliorum Antistitum regimini et pastorali curae concredendas. Quo moti consilio lubentissime annuendum censuimus venerabilium Fratrum Iacobi Thomae Hayes, Episcopi Oagayani, et Aloisii Dei Rosario, Episcopi Zamboangensis, enixis Nobis oblatis precibus, qui, considerantes in suarum dioecesium peramplo territorio, ad sui gregis in dies crebriori frequentiae opitulandum et ad pietatis operum copiam conservandam augendamque non amplius unius vel vigilantissimi Pastoris curam sufficere posse; neque coeterum esse amplius cur Zamboangensis dioecesis litorale detineat civilis provinciae vulgo *Lanao* spatium, quo Ootabatensi, in Praelaturam *nullius* nuper erectae, uniebatur provinciae ; imo peropportunum esse provinciae *Lanao* fines unitati restituere, expostulaverant ut ab Apostolica Sede civilium provinciarum vulgo *Misamis Oc-*

cidentalis et *Lanao* territorium in Praelaturam *nullius* erigi decernatur. Nos itaque, audita favorabili sententia venerabilis Fratris Aegidii Vagnozzi, Archiepiscopi titulo Myrensis et in Insulis Philippinis Delegati Apostolici, de consilio venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum, ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel aliorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a territorio dioeceseos Cagayanae totam civilem provinciam vulgo *Misamis Occidentalis* et partem quae ad eamdem dioecesim pertinet provinciae *Lanao* seiungimus; a dioecesis vero Zamboangensis territorio aliam eiusdem provinciae *Lanao* partem distrahimus; ac totum hoc territorium, utramque civilem memoratam provinciam complectens, in Praelaturam *nullius,* Ozamisanam nomine appellandam, erigimus et constituimus. Novae huius Ozamisanae Praelaturae sedem in urbe vulgo *Ozamis* constituimus eiusque paroeciale templum, Deo in honorem Immaculatae Conceptionis B. M. V. dicatum, ad Ecclesiae Praelatitiae gradum et dignitatem evehimus, cui eiusque pro tempore Praesuli iura omnia et privilegia tribuimus eisque onera et obligationes imponimus, quae praelatitiis ecclesiis earumque Praelatis ad iuris tramitem sunt adnexa. Decernimus insuper ut Praelatura *nullius* Ozamisana metropolitanae Ecclesiae Nominis Iesu sit suffraganea eiusque pro tempore Praelati metropolitico Nominis Iesu Archiepiscopi iuri subiecti sint. Mensam autem praelatitiam constituent Curiae emolumenta et christifidelium oblationes. Iubemus tandem ut quam primum fieri poterit minus saltem seminarium, ad clerum indigenam instituendum, erigatur, ex quo electi iuvenes ad Pontificium Collegium Pianum Latinum Americanum in Urbe mittantur, ut ibi in spem Ecclesiae sub fere Romani Pontificis oculis educentur. Quod autem ad novae huius Praelaturae *nullius* Ozamisanae regimen, administrationem, ad clericorum et fidelium iura et onera, bona eamdem spectantia aliaque huiusmodi attinet, rite servari iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Documenta porro et acta novam Praelaturam respicientia a Curiis Cagayana et Zamboangensi ad Ozamisanam Curiam quamprimum mittantur. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta perficienda venerabili quem supra memoravimus Fratri in Insulis Philippinis Delegato Apostolico munus committimus eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo

agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum ; onusque imponimus ad S. Congregationem Consistorialem authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanata s, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere : et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prors'c* tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die vicesima septima Ianuarii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

© EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

© Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C. Consistorialis a Secretis.

f A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc, *Decanus Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco £8 **Plumbi**

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 2. - **Al. Trnssardi.**

II

DE CAQUETA

(FLORENTIAE - LAETITIAE - SIBUNDOYENSIS)

VICARIATUS APOSTOLICUS DE CAQUETA BIPARTITUR ET NOVUS VICARIATUS APOSTOLICUS FLORENTIAE NOMINE ET PRAEFECTURA APOSTOLICA LAETITIAE APPELLATIONE ERIGUNTUR; NOMEN AUTEM VICARIATUS DE CAQUETA TN VICARIATUS APOSTOLICI SIBUNDOYENSIS MUTATUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo efficacius catholicae fidei propagandae in Missionibus nimio territorio redundantibus consuli possit, haud dubie valde iuvat Missiones illas in partes dividere, aliasque Missiones condere aliis Evangelii satoribus concredendas. Hoc moti consilio venerabiles Fratres Nostri Cardinales S. Congregationi Fidei Propagandae praepositi, audita venerabilis Fratris Antonii Samoré, Archiepiscopi titulo Ternobeni et Nuntii Apostolici in Republica Columbiana, favorabili sententia, Nos rogaverunt ut Vicariatus Apostolici de Caqueta territorium ita tripertito dividere decernamus ut regio, quam vulgo vocant *Intendencia de Caqueta*, in Vicariatum Apostolicum *Florentiae* nomine constituatur, et regio quam vocant *Comisaria de Amazones* in Praefecturam Apostolicam *Laetitiae* nomine erigatur ; Vicariatus vero de Caqueta ad regionem reducatur, quae *Comisaria de Putomayo* vulgo nuncupatur, eiusque nomen in Vicariatus Apostolici *Sibundoyensis* nomen mutetur, ex urbis nomine, in qua Ordinarius suam habet sedem ; fines autem novarum circumscriptionum cum finibus conveniant suae cuiusque regionis, remanentibus tamen Vicariatui Apostolico Sibundoyensi districtibus vulgo *de Sancta Rosa* et *El Encano.* Nos itaque, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, Venerabilium quos diximus Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositorum sententiam probare ratamque habere statuimus, ideoque, de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi Vicariatum Apostolicum Florentiae ac Praefecturam Apostolicam Laetitiae erigimus et constituimus, et novum illum Vicariatum Instituto Missionum a Consolata, Praefecturam vero Ordini Fratrum Minorum Capulatorum, ad Nostrum tamen et Sanctae Sedis be-

neplacitum, concredimus; nomen insuper antiqui Vicariatus Apostolici de Caquetà in Vicariatus Apostolici Sibundoyensi* nomen mutamus. Novo autem Vicariatui illi novaeque Praefecturae eorumque pro tempore Antistitibus omnia tribuimus iura, privilegia, potestates et facultates, quibus ceteri Vicariatus seu Praefecturae eorumque Praesules iure communi fruuntur, itemque eos omnibus obstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri obstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis aut excerptis, subscriptione et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce Litteris haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam divisionis, erectionis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei ausu temerario contraire liceat. Si quis vero id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimi primo, die octava Februarii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. Ii, **Cancellario**

EUGENIUS Card. TISSE KANT — P. Card. FUMASONI BIONDI

S. Collegii Decanus — ***S. C. de Propaganda Fide Praefectus.***

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loc-**o** ^ Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 93. ***Al.*** **Trussardi.**

III

de BANGrKA et BILLITON
(PANGKALPINANGENSIS)

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE BANGKA ET BILLITON IN VICARIATUM APOSTOLICUM PANGKALPINANGENSEM APPELLANDUM EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si enascens inter ethnicas gentes Ecclesia quaedam, per sedulas Evangelii praeconum curas, non mediocre susceperit incrementum, solet Apostolica Sedes ad potioris dignitatis gradum illam evehere. Cum itaque Praefectura Apostolica de Bangka et Billiton in Indonesia, per Apostolicas Litteras *G um propagaUoni* datas, die vicesima septima decembris mensis, anno millesimo nongentesimo vicesimo tertio, a Pio XI, Decessore Nostro, condita, postremis potissimum hisce annis, laetos tulerit evangélicos fructus, congruum sane visum est eam ad Vicariatus Apostolici gradum extollere. De venerabilium igitur Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Fidei Propagandae praepositorum consilio, attenta quoque favorabili sententia venerabilis Fratris Georgii de Jonghe, Archiepiscopi titulo Misthiensis, in Indonesia Internuntii Apostolici, ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine Praefecturam illam de Bangka et Billiton in Vicariatum Apostolicum, Pangkalpinangensem, ex urbe ubi ipsius Ordinarius sedem habet, deinceps appellandum, erigimus et constituimus. Illum vero iisdem Societatis a Sacris Cordibus Iesu et Mariae, vulgo de *Piepws,* Sodalibus, qui tam sollerter in regione illa Christi regno propagando allaborant, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, concreditum volumus. Novo autem huic Vicariatui Pangkalpinangensi eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, potestates et facultates, quibus ceteri per orbem Vicariatus eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut ex-

cerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae iisdem hisce haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini tandem hanc paginam evectionis, erectionis, concessionis statuti et voluntatis Nostrae infringere liceat. Quod si quis hoc ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die octava Februarii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus.

A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc, *Decanus Coli. Proton. Ap.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco 83 Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXX, n. 97. - **Al. Trussardi.**

IV

GASPESIENSIS

CANONICORUM COLLEGIUM IN CATHEDRALI ECCLESIA GASPESIENSI ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cathedralia Canonicorum collegia, iuxta codicis normam, ad hoc potissimum constituta sunt, ut Sacrorum Antistitum senatum, clericorum nempe coetum efficiant, qui et sollemniorem in ecclesiis cultum Deo exhibeant et Episcopis praesto sint consilium poscentibus eorumque vices gerant, sede vacante, in dioecesis regimine. Ad unam autem Apostolicam Sedem spectat collegia illa erigere.

Cum itaque venerabilis Frater Albinus Leblanc, Episcopus Gaspesiensis supplices Nobis porrexerit preces, ut Canonicorum collegium in sua cathedrali Ecclesia constitueretur, Nos, audita venerabilis Fratris Hildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titulo Synnadensis et in Ditione Canadensi Delegati Apostolici, favorabili sententia,

atque de consilio Venerabilis Fratris Nostri S. R. E. Cardinalis S. Congregationis Consistorialis a Secretis, suppleto, quatenus opus sit, aliorum qui sua interesse praesumant consensu, de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine in cathedrali Ecclesia Gaspesiensi Canonicorum collegium erigimus et constituimus.

Una ipsum constabit Dignitate, scilicet Decanatu, atque novem Canonicis, quorum alter erit Canonicus Theologus, alter vero, si fieri poterit, Canonicus Paenitentiarius erit.

Tum Dignitatis cum Canonicatuum donatio, etiam prima vice, fiet ad iuris communis normam. Indulgemus tamen ut, quousque congrua canonicalis praebenda constituta non fuerit, canonici ad canonicatum electi altero beneficio, etiam cum curatione animorum coniuncto, potiri possint.

Concedimus insuper ut divinum officium in choro persolvatur tantum in Commemoratione B. M. V de Monte Carmelo, die nempe sextadecima Iulii mensis, et in festo S. Ioannis Brébeuf et Sociorum Martyrum Canadensium, die videlicet vicesima sexta Septembris mensis, data facultate dioecesis Ordinario convocandi Capitulum ad officium divinum persolvendum in diebus feriatis quotiescumque alterutrum quod diximus festum in diem dominicum inciderit.

Cum autem non parum deceat ut qui in Episcopi consilium ac senatum asciscuntur quibusdam condecorentur insignibus, statuimus ut Dignitas et Canonici, intra fines propriae dioecesis dumtaxat et in sacris ritibus capitularibus, vestem talarem nigram adhibeant cum fimbriis violacei coloris, rochetum cum reflexu violaceo in manicis, mozetam violacei coloris et, iuxta temporum opportunitatem, cappam violacei coloris, pellibus armellineis aut rubris sericis ornatam.

Quoad insuper cetera omnia quae Canonicorum Collegium attinent, officia scilicet, munera, iura et privilegia, adamussim serventur normae iuris communis ; proindeque, ad exsecutionem Nostris hisce Litteris demandatis, ipso facto Consultores dioecesani a suo munere cessabunt. Volumus denique ut quam primum capitulares constitutiones, ad iuris normam et secundum quae supra a Nobis statuta sunt, conficiantur, quas ab Episcopo adprobatas ab omnibus Capitularibus religiose adservari iubemus.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta perficienda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in ditione Canadensi Delegatum Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praeerit, delegamus, eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agi-

tur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, ipsique onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, peractae exsecutionis actorum authenticum exemplar transmittendi. Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces exsistere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, minime obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum vero Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, sigilloque viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam erectionis, constitutionis, statuti, concessionis, commissionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignatione omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima septima Februarii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
CLEMENS Card. MICARA
S. Collegii Subdecanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Ludovic us Kaas, *Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco SS Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 1. **- Al. Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATA VIRGO MARIA AB IMMACULATO CORDE TOTIUS DIOECESIS LEOPOLDINENSIS IN BRASILIA PRAECIPUA PATRONA CAELESTIS, INSUPER S. ANTONIUS MARIA CLARET, E. C., ET S. TERESIA A IESU INFANTE, V., EIUSDEM DIOECESIS PATRONI SECUNDARII PROCLAMANTUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Paterna caritas, qua Christifideles omnes complectimur, Nos admonet ut eorum bono spirituali atque emolumento, quantum in Domino possumus, consulamus. Hac profecto de causa, cum edoceamur a Venerabili Fratre Delphino Ribeiro Guedes, Episcopo Leopoldinensi, eius dioecesim, novissime a Nobismet Ipsis canonice constitutam, nullum adhuc proprium caelestem Patronum habere, Nos eorundem fidelium pietatem confirmare potissimum volentes, pio huiusmodi praesidio illam libenter obtegendam censemus. Rettulit autem Praesul ipse Christicolas suos Beatam Mariam Deiparam Virginem ab Immaculato Corde tam constanti ac flagranti pietate prosequi, ut cum Clerus tum populus Deiparam ipsam sub praefato titulo eiusdem dioeceseos Patronam praecipuam apud Deum pro Nostra benignitate renuntiari quam maxime exoptarent. Enixas insuper adhibuit Ordinarius idem preces ut duos quoque caelestes Patronos secundarios addere dignaremur, Sanctam nempe Teresiam a Iesu Infante, Virginem, et Sanctum Antonium Mariam Claret, Episcopum et Confessorem, cui Caelitum honores nuperrime tribuimus. Quibus omnibus mature perpensis, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, ad augendam in Brasiliana ista novissima dioecesi erga Virginem Mariam et Dei Famulos fidelium pietatem, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, ex certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, Beatam Virginem Mariam ab Immaculato Corde totius Leopoldinensis dioeceseos in Brasilia praecipuam apud Deum *Patronam,* nec non Sanctum Antonium Mariam Claret, Episcopum et Confessorem, et Sanctam Teresiam a Iesu Infante, Virginem, eiusdem dioecesis *Patronos secundarios,* omnibus ac singulis liturgicis privilegiis adiectis quae locorum Patronis rite competunt constituimus, facimus ac declaramus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas

atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die i mensis Iunii, anno MCML^ Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

II

BEATISSIMA VIRGO MARIA (f A PERPETUO SUCCURSU)) PRAECIPUA WILCANNIENSIS DIOECESIS CAELESTIS PATRONA DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Gravis saeculi iactati procellis vel admissorum obruti magnitudine, mortales viam salutis aptiorem non expediunt quam Caelestem Matrem Mariam inclamando eique haerendo cum sincera fide. A qua enim omne speratur auxilium, a qua nullum non exsistit praesidium, hanc maiorum nostrorum pietas « a Perpetuo Succursu » rectissime nuncupavit. Hoc igitur nomine eadem Virgo Deipara in dioecesi Wilcanniensi, ut accepimus, instantius solet compellari atque certa percoli religione. Quo eum ipsum cultum satius proveheret et amplificarci, Venerabilis Frater Thomas Martinus Fox, hodiernus Episcopus Wilcanniensis, vota quoque universi Cleri sibi crediti depromens, Nobis supplicavit, ut Beatissimam Virginem Mariam, titulo, illo honestatem, suae dioeceseos praecipuam apud Deum Patronam renuntiare dignaremur. Nos vero, tam sanctum consilium non modo probantes sed Nostro etiam oraculo volentes confirmare, expostulationes huiusmodi ex animo statuimus audire. Quocirca, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum *Beatissimam Virginem*

Mariam « a Perpetuo Succursu » praecipuam dioecesis Wilcanniensis Caelestem apud Deum *Patronam* constituimus et declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus regionum Patronis rite competunt. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive igno pan ter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die vi mensis Septembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO PRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

III

VENERABILIS DEI FAMULA PLACIDA VIEL, VIRGO, INSTITUTI SORORUM SCHOLARUM CHRISTIANARUM A MISERICORDIA GENERALIS ANTISTITA SECUNDA, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Magnum est moderari hominibus cura consilio ac virtute, nam, quemadmodum ait Sanctus Gregorius Pp. I, Decessor Noster, *a* sit rector operatione praecipuus, ut vitae viam subditis vivendo denuntiet » *(Reg. past.,* III ; *P. L.,* LXXVII, 28). Ii enim, quibus est praepositus quisquam, non solum iussis atque notationibus informandi sunt ad probitatem, sed etiam exemplum, idque in primis, ab eo ducant oportet. Antistitam ergo extollamus, Placidam Viel, quae sororum sibi creditarum ea fuit perfectrix, ut in Beatorum Caelitum fastos non immerito foret referenda. In regione Galliae, posita ad Oceanum Britan-
11 i cum, Victoria, Eulalia, Iacoba, cui postea inter sanctimoniales cooptatae nomen Placida, die vicesima sexta mensis Septembris, anno millesimo octingentesimo quinto decimo, nata est ex Hervaeo Viel et Anna La

Lande, undecim filiorum parentibus, qui, agrorum cultione vitae rationibus consulentes, summum bonum collocabant in sanctis maiorum institutis. Eodem die sacra abluta baptismate, illis, cum adolesceret, obsequi studebat, qua in virtute ratio regendi optima solet inhaerere. Quamvis esset parum erudita, ea tamen doctrina, quae in consequenda sanctitudine versatur, multis coepit piissima puella antestare. Postquam caelestis epuli primum particeps effecta est, in divinarum rerum meditatione magis magisque erat defixa, a qua minime se abstrahebat, licet operam daret arti vestium conficiendarum. Nihil proinde mirandum, quod, superno quodam, ut videtur, acta invitamento, pagum natalem, quem « Quettehou » appellant, eumque praediorum amoenitate formosissimum, virgo annorum duodeviginti reliquit, nomen datura Instituto Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia, cuius est puellarum persequi disciplinam atque officia caritatis. Cum igitur e complexu parentis, propter quam aspexerat hanc lucem, se evellisset, aliam in coenobio « Saint-Sauveur-le-Vicomte » matrem invenit, Sanctam dicimus Mariam Magdalenam Postel, Congregationis illius auctorem, quae ad vitam caelestem quandam ducendam eius animum composuit. Itaque, procul habita a saeculi tumultu, summum omnium negotium, sanctimoniae adeptionem, ita instituit, ut brevi emicaret pietate, moderatione, verecundia. Biennio post rite sumpta veste religiosa ac nomine Placidae sibi imposito, tirocinium est ingressa, senior quam florens eius ferebat aetas. Facta coquae administra, religioni habuit illiberales eiusmodi subire labores et in omnibus exercere animi facilitatem atque lenitudinem. Die tandem vicesima prima mensis Septembris, anno millesimo octingentesimo duodequadragesimo, votorum sponsione Deo obligata, a Matre Maria Magdalena, quae instinctu quodam divino afliatuque praesagierat hanc muneri suo esse successuram, gravia officia recepit. Quo ipsa ac nonnullae sociae doctrinis amplius expolirentur, in locum « Argentan » profectae sunt, ubi in scholam magistris instituendis convenirent, praeposita ceteris Sorore Placida quod ad religiosae vitae exercitationem. Postquam in urbe Abrincis ludum atque ofiicinam aperuit pro puellis, haec, annum agens septimum et vicesimum, iussa est no vicus virtutis disciplinam adhibere. Sed longe maius negotium virgo timidior neque multum in rebus atque usu versata mox suscepit. Cum enim sacra turris, non ita pridem denuo exstructa, ex foeda tempestate concidisset ruina, atque aedes continens coenobio « Saint-Sauveur-le-Vicomte » etiamtum esset diruta et eversa, Famula Dei, antistita auctore, regiones vel longinquas peragravit, ut stipem cogeret ad opera reficienda. Anno igitur millesimo octingentesimo quadragesimo

quarto, Soror Placida asperum iter iniit; sed, nimio pavore offusa, constitit in limine lacrimansque ad moderatricis pedes se proiecit. Deus autem, a iacente et afflicta virgine exoratus, sic animum eius excitavit, ut strenue deinceps in publicum prodiret et Ecclesiae Institutique commodi causa alacris omnia experiretur. Urbes igitur et oppida patriae perlustrans, optimates et ipsam reginam adiit, a quibus pecuniam pro Salvatoris templo emendicaret. Quo tempore eius navitate et industria Lutetiae Parisiorum alia Congregationis sedes constituta est, a Beata Maria Virgine gementium solatrice nuncupata. Cum vero die sexta decima mensis Iulii, anno millesimo octingentesimo quadragesimo sexto, Sancta Maria Magdalena Postel, aetate ac laboribus confecta, in lacrimabundarum sororum coetu, quas inter et Ancilla Dei fuit, vita excessisset, advocato sodalium concilio, haec, praeter exspectationem, cunctis fere suffragiis facta est antistita generalis, quamvis annos nata esset non nisi unum et triginta. Dei voluntati modestissime obtemperans, tantum munus suscepit, voluit autem, ut, donec pecuniae colligendae gratia peregrinantur, Soror Maria, necessitudine sibi iuncta, ageret vicariae partes. Sculponeata vel nudis pedibus ambulans, iterum ferebat vias, atque ostia humilium ac divitum pulsabat summa moderatrix mendicissima. Licet Germanorum esset expers sermonis, etiam Coloniam Agrippinam, Berolinum, ubi ad Borussiae regem est admissa, Vindobonam et pagum <*s* Frohsdorf » petiit, ubi Henricum V convenit. Tot laborum fructum tandem assecuta est amplissimum, nam die duodetrigesima mensis Augusti, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo sexto, Episcopus Lucionensis Divini Salvatoris templum sartum tectum magna cum religione et caerimonia consecravit. Plurimum quoque Famula Dei annitebatur, ut nova sacrarum virginum conderet domicilia, unde factum est, ut in haud mediocre corpus excrescerent sodales. Anno niillesimo octingentesimo undesexagesimo, Romam se contulit, ubi aditum habuit ad rec. mem. Pium Pp. IX, Decessorem Nostrum; qui, pro sua humanitate sollerti antistitae bene precatus, laudis decreto, quod dicunt, die tertia mensis Maii, eodem anno, expedito, Institutum auctoritate Apostolica probavit. Tantam autem vim et virtutem Famula Dei e pietate duxit, cuius filiabus praebuit exemplum singulare atque luculentum. Sanctissimae Eucharistiae Sacramentum et almam Deiparam Mariam excoluit diligenter et amore prosecuta est perpetuo. Quo percita, omni studio contendit, ut admissa prohiberet, hoc in ore iugiter habens : « dummodo nulla Deo iniuria inferatur ! ». Piam gentis humanae Parenti ab aliis factam, supplicationibus et cruciatibus sua sponte toleratis numquam desiit piare, atque Deo ita se tradi-

der at, ut totum **vitae** tempus ad Eius unius accommodaret voluntatem. Itaque Sanctae Mariae Magdalenae Postel quasi imaginem summa eius similitudine expressit; quod Sanctus Ioannes Maria Vianney testatus est, cum puellae sciscitanti, in qua sodalitate religiosae vitae genus amplecteretur, Institutum Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia probaret hisce verbis : « auctor est admodum sancta, quae autem modo eius locum obtinet, ipsam consequitur vestigiis ». Praecipua vero benignitate Famula Dei fuit erga omnes homines, pauperes potissimum, maerentes, aegrotos, aetate provectos. Qua ex parte iuvat memorare, cum, anno millesimo octingentesimo septuagesimo, acre arderei bellum, eam milites minus fortunatos tecto accepisse, esurientes confirmasse cibo, vulneratis assedisse in valetudinario a se ipsa adornato. Propensissima fuit voluntate in pupillos, qui priores apud eam partes habuerunt, et quos in domibus Congregationis instituit ad rectos mores et humanitatem. Demissum gerens animum, vel qua antistita generalis nullo voluit frui beneficio, adeo ut in communi semper dormitorio cubaret. Cum sordidissimus quidam vir ei alapam duxisset, suaviter « haec », inquit, « debetur mihi, sed quid pro sacra aede dabis »? Supernis quoque muneribus cumulata, laeta in contracta paupertate acerbisque morbis, quibus diu vexabatur, digna fuit, quae immortale ferret praemium virtutis. Ecclesiae Sacramentis religiose sumptis, ut ad Sanctae Mariae Madgalenae Postel animum Institutum iugiter se excitaret, vitam Deo obtulit. Die tandem quarta mensis Martii, anno millesimo octingentesimo septuagesimo septimo, quae « Placida » appellata erat ac fuerat reapse, in Divini Salvatoris coenobio placida morte quievit. Cum frequens populus virgini iusta faceret, Episcopus Constantiensis de eius laude graviter dixit et magnifice. Anno millesimo octingentesimo octogesimo tertio, corpus in aede illa conditum est, pro qua Famula Dei tot exanclaverat labores. Percrebrescens autem in dies eius fama sanctimoniae caelestibus signis visa est confirmari. Quapropter Causa de Beatorum Caelitum honoribus eidem tribuendis agi coepta est, atque, post ordinarios processus, Commissio introductionis Causae, penes Sacram Rituum Congregationem instituendae, a Pio Pp. XI, rec. mem., die vicesima secunda mensis Iulii, anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto, obsignata. Apostolicis deinde inquisitionibus rite absolutis, de virtutibus theologalibus et cardinalibus Venerabilis Placidae Viel fuit disceptatum; quas, omnibus expensis ac perspectis, Nos, edito decreto die nona mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo primo, ad heroicum pervenisse gradum sollemniter ediximus. Exercita postea quaestione de miraculis, quae, Ancilla Dei de-

precante, a Deo ferebantur patrata, omnique re diligenter exquisita, die quarta mensis Martii, hoc anno, de duobus pronuntiavimus constare. Unum igitur superfuit excutiendum, an Famula Dei inter Beatos Caelites tuto foret recensenda; quod quidem dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente seu Relatore, in generali conventu, die tertia decima mensis Martii, eodem hoc vertente anno, coram Nobis celebrato. Omnes autem, qui adfuerunt, cum Purpurati Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi tum Praelati Officiales Patresque Consultores, cunctis suffragiis id affirmaverunt. Nos tamen mentem distulimus aperire, quo ad tam gravem sententiam ferendam supernum adiumentum, enixis precibus ad Deum admotis, amplius Nobis obveniret. Itaque, die tandem vicesima septima eiusdem mensis et anni, accitis Venera/bili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, memorato Cardinali Causae Relatore, Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo et eiusdem Sacri Consilii Viro a secretis nec non dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, postquam sacris pie sumus operati, ad Venerabilis Famulae Dei Placidae Viel Beatificationem *tuto* procedi posse ediximus. Quae cum ita sint, Nos, vota Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia implentes, harum Litterarum vi atque auctoritate Nostra Apostolica, facultatem facimus, ut Venerabilis Dei Serva Placida Viel, Virgo, *Beatae* nomine in posterum nuncupetur, .eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam, ut eiusdem Beatae imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus, ut de illa quotannis recitetur Officium de Communi Virginum cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesi Constantiensi, cuius intra fines Beata ipsa orta est ac diem obiit supremum, itemque in templis et sacellis ubique terrarum sitis, quibus Institutum Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia utitur, ab omnibus Christifidelibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod, ad Missas attinet, a sacerdotibus omnibus, ad templa seu sacella, in quibus Beatae eiusdem festum agatur, convenientibus. Denique largimur, ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Placidae Viel, servatis servandis, supra dictis in templis seu sacellis celebrentur,

diebus legitima auctoritate statuendis, intra annum, postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem, ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significatione hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die vi mensis Maii, Dominica infra Octavam Ascensionis D. N. I. Ch., anno **m civili**, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD EMUM P. D. NORMANNUM S. R. E. CARD. GILROY. ARCHIEPISCOPUM SYDNEYENSEM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS AC (EPISCOPOS AUSTRALIAE DENA LUSTRA CELEBRANTES A PROCLAMATIONE FOEDERATIONIS STATUUM EIUSDEM AUSTRALIAE.

PIUS PP. XII

To Our Venerable Brethren The Archbishops and Bishops of Australia.

It has seemed but proper to üs, Venerable Brethren, to address a special word to you on the occasion of your présent meeting, so happily coinciding with the initiation of the religious functions marking Catholic participation in the Golden Jubilee Year commémoration of the establishment of the Australian Commonwealth.

The insertion, in the preamble of your Constitution, of the words ((humbly relying on the blessing of Almighty God », pledged the Australian people to look to Divine Providence as their guiding inspiration. Almighty God has rewarded that spirit of humble trust in Him by be-

stowing manifold blessîngs on the Continent of Australia, transforming it within a short span of years into a fertile soil wherein flourish the ideáis of Christian civilization. Mindful of this abiding divine assistance, you are now about to celebrate this memorable milestone in the history of your country by rendering heartfelt thanks to Him Who is the Donor of every perfect gif t.

We rejoice with you, Venerable Urethren, as, with legitímate pride, you view in retrospect the notable accomplishments that have marked the advance of your country in the politicai, social and economie field, and that reflect such credit upon the foresight of your statesmen, the integrity of your judiciary and the intelligence, industriousness and law-abiding character of your citizenry. But it is especially from the contemplation of the growth of the Church of God in Australia, from such humble beginnings to become so great a power for good and for the salvation of immortal souls, that Our joy is made full. It was a pleasure for Us to expérience at first hand the quality of your Catholic training, when on the occasion of the recent war We received thousands of valiant Australian youth, and again, more recently, the numerous pilgrims from your country who at great personal sacrifice came to participata in the spiritual grâces of the Holy Year. They gave palpable évidence of their strong faith, which itself is a striking testimony to the leadership of apostolic Bishops and zealous priests, supported by the self-sacrificing and indefatigable labours of Brothers and Sisters, particulary in the Catholic schools which you maintain at such great expense, so that Christ may be formed in the young. Nor in recalling your good works should We fail to mention the spirit of Christian charity which opened the doors of your country to welcome so large a number of the dispossessed victims of the war and of those constrained to emigrate by unemployment and the pressure of surplus populations. Especially would We commend the splendid **Organization** which you, Venerable Brethren, so painstakingly established throughout the Australian nation to ensure that the Catholics amongst those « New Australians » should not lack for religious assistance and, as so **often** happened as a result of the spiritual neglect of the emigrant, be lost to the faith. This example of Catholic Action is worthy of high commendation.

We do not minimize the difticulties of this grave hour and We are particularly aware of the danger from the spreading cancer of secularistic materialism ; but as other challenges to the Gospel of Christ have been met successfully in the past, We are confident that under your

enlightened leadership, thèse new dangers will likewise be overeóme to the greater glory of God.

As a pledge of Our affectionate benevolence, We cordially impart to you, Venerable Brethren, to your devoted priests, to the religious Brothers and Sisters, and to Our dear children in Christ throughout Australia, Our paternal Apostolic Bénédiction.

From the Vatican, April 2[nd], 1951.

PIUS PP. XII

II

AD EMUM P. D. EUGENIUM S. R. E. CARD. TISSERANT, EPISCOPUM OSTIENSEM PORTUENSEM ET S. RUFINAE, SACRI COLLEGII DECANUM AC S. CONGREGATIONIS PRO ECCLESIA ORIENTALI SECRETARIUM, PRIMO EXEUNTE SAECULO A SODALITATE SS. CYRILLI ET METHODII CONDITA.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Catholicos novimus, qui e Slavorum gente Romae commorantur, una cum iis consociatos, qui ad Pontificium cooptati sunt Collegium Russicum, Sacro Consilio auspice Ecclesiae Orientali praeposito, plenum saeculum mox celebraturos esse, ex quo Sodalitas a Ss. Cyrillo et Methodio feliciter in Slovenia constituta fuit. Per diuturnum hoc temporis spatium tam magna haec Sodalitas suscepit incrementa, ut in Moraviam, in Hungariam, in Croatiam et apud alias gentes, haud mediocri cum christiani nominis emolumento, se propagaverit. Populorum pietatem excitare erga caelestes Patronos suos Slavorumque Apostolos, ad eorum imitanda praeclara exempla christianorum mores revocare ac permovere quam maxime, atque eos omnes, qui ab Ecclesiae unitate defecissent, ad Ss. Cyrilli et Methodii insistendum vestigiis adhortari, ideoque ad unum ovile pro viribus reducere ad unumque Pastorem, Romanum nempe Pontificem ; haec omnia in huius Sodalitatis laudem peculiari modo cessere. Per huius autem saeculi decursum eventus recensentur, qui, non modo cum huius Sodalitatis, sed cum totius etiam Ecclesiae fastis arctissime coniunguntur. Cum millesimus nempe volveretur annus, ex quo S. Cyrillus sanctissimo obitu ex mortali hac vita ad sempiternam evolavit, Slavorum Episcopi non pauci a Decessore Nostro fel. rec. Pio IX suppliciter petiere ut Sanctorum horum fratrum Cyrilli et Methodii festum in universo ea-

tholico orbe celebrandum concederetur. Quod quidem alius Decessor Noster piae mem. Leo XIII, Encyclicis datis Litteris *Grande munus,*[1] in quibus horum Sanctorum Caelitum laudes extulit diserteque praedicavit, libentissime annuit ac decernere voluit. Has laudes, haec praeconia repetiit ac renovavit proximus Decessor Noster imm. mem. Pius XI, missis litteris ad Serviorum, Croatarum, Slovenorum ac Cech oslovacoruni Archiepiscopos et Episcopos,[2] cum undecimum expleretur saeculum, ex quo S. Cyrillus in huius mortalis vitae lucem editus est. Hisce autem Eomanorum Pontificum curis hortationibusque actuosa respondit Sodalitatis huius navitas atque sollertia : etenim eius potissimum sodalium consilio et opera sexaginta abhinc annis nova exorta est pia consociatio, quae a « Ss. Cyrilli et Methodii Apostolatu » nuncupatur ; ac praeterea Velehradensis Academia ac Velehradense Pontificium Collegium condita fuere ; atque inibi ex universis pro facultate Nationibus celebrati sunt conventus, quibus omnes a catholica unitate aberrantes ad unum tandem ingrediendum ovile enixe stuclioseque invitarentur.

Haec omnia memoratu digna ac gratissima sunt, cum clare inde pateat quantum possit catholica religio ad hominum animos sancte excolendos, ad eorum reformandos mores et ad mutuam fraternamque conciliandam concordiam. At in praesens apud illas gentes quas Cyrillus et Methodius apostolicis itineribus peragrar un t, ac non modo ad christianum, sed ad civilem etiam adduxerunt cultum, huius optime meritae Sodalitatis condiciones haud faciles profecto sunt. Ad oeconomicarum rerum discrimen ex recenti immanique bello partum — quod quidem discrimen generosa etiam incepta praepedit — hoc adicitur : Ecclesia nempe cernitur debita non frui libertate sua, idque saepenumero conti n gere ut catholicorum consociationes neque necessariis opibus neque sponte agendi facultate polleant. Cupimus igitur ut per próximas praesertim saeculares celebrationes incensae ab omnibus, peculiarique modo ab huius Sodalitatis sociis ad Deum admoveantur preces, ut Slavorum gentes, in tot rerum angustiis constitutae, avitam illam invicto animo retineant fidem, quam olim Cyrillus et Methodius iisdem impertierunt vel, si ab ea misere discesserint, ut quantocius et quam libenter eam iterum amplectantur. Id a divina bonitate impetrent hi sanctissimi Caelites, Slavorum Apostoli, patroni, tutores; reminiscantur iidem quot quantosque exantlarint labores pro eorum salute adipiscenda, atque adeo e recto eos aberrare itinere ne permittant, quin immo ad Ecclesiae unitatem, si ab ea secesserunt, quam primum, Dei aspirante Numine, reducant.

[1] *Acta Leonis,* vol. II, a. 1880, p. 125 sq.
[2] *A. A. 8.,* vol. XIX, a. 1927, p. 93 sq.

Hoc esto praecipuus harum celebrationum fructus, quem superna gratia alat, a flagrantissimis bonorum omnium supplicationibus impetrata.

Interea vero paternae Nostrae benevolentiae testis esto Apostolica Benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater Noster, cunctisque huius Sodalitatis sociis peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die iv mensis Aprilis, a. MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

III

AD REVMUM P. D. PAULUM SAVINO, PRAELATUM REFERENDARIUM S. TRIBUNALIS SIGNATURAE APOSTOLICAE ET PONTIFICIAE ACADEMIAE ECCLESIASTICAE PRAESIDEM: ANNO CCL AB EADEM ACADEMIA CONDITA EXEUNTE.

PIUS PP. XII

Le memorie che la Pontificia Accademia Ecclesiastica vuol celebrare nel suo quinto cinquantenario di vita sono così inserite negli annali pontifici di questo periodo, che dalla lieta commemorazione non può essere assente Panimo Nostro e la Nostra parola.

Non possiamo infatti non rilevare, in questa circostanza, come agli alti fini per cui l'Istituto fu creato, e alle cure dei Pontefici che ne promossero l'incremento, non meno che alle Nostre, esso rispose egregiamente, dando frutti dei quali è lecito rallegrarsi.

Così che siamo lieti di rendere la Nostra buona testimonianza a un Istituto che la sapienza del Nostro Predecessore Clemente XI diede alla Sede Apostolica con opportuno senso della convenienza di rivolgere a Sacerdoti favoriti di particolare educazione sociale e intellettuale, una cura speciale per adeguare ad essa la loro formazione ecclesiastica e per prepararli ad uffici di maggiore responsabilità nel servizio della Chiesa; e possiamo con legittima soddisfazione osservare come l'Accademia corrispose nel corso non breve della sua vita a tale idea, per lungo tempo accogliendo e istruendo Nobili Ecclesiastici, adattando poi aspetti, consuetudini, studi ai successivi bisogni dei tempi, e sempre tenendo fede, con coerente aderenza, al suo tradizionale programma.

Appare così ih questa visione di scorcio della storia dell'illustre istituzione l'armonia con cui alla coltura intellettuale dei suoi Alunni, nutrita di discipline ecclesiastiche e diplomatiche, di sociologia e di

diritto, di conoscenza dello stile curiale e dei vari idiomi più diffusi fra i popoli, come d'ogni altro utile e interessante sapere, è stata intrecciata ed anteposta, con profonda comprensione della vera missione della Chiesa, la sollecitudine di educare in ciascuno di essi una ferma e sensibile coscienza sacerdotale, affinchè nel candidato agli uffici rappresentativi della Santa Sede si venga preparando l'apostolo del Vangelo, pronto a fare della sua opera un sublime, religioso ministero. La Pontificia Accademia ha in ciò il suo primo e più nobile titolo di esistenza e di soddisfazione, e i suoi Alunni il segreto per il felice successo della loro futura operosità.

Consapevoli dei grandi bisogni morali, ond'è travagliata la nostra età, ed esperti e quasi già partecipi delle molteplici prove con cui la Chiesa Romana deve provvidenzialmente cimentarsi, i giovani ecclesiastici prescelti per questa alta scuola di scienza e di coraggio sapranno oggi, non meno dei loro predecessori, formare un degno corpo, sostenuto da un vigile senso di grandi doveri ed animato da pronto desiderio di dedicare i talenti e la vita al servizio loro commesso, nella ferma convinzione non essere migliore, nè più autorevole rappresentanza della Sede Apostolica, ora più che mai, anche nel mondo diplomatico, se non là dove la figura del divino Maestro più sinceramente risplende nella verità professata, nella giustizia vissuta, e nella carità prodigata.

E Noi non possiamo esprimere più ardente voto per la feconda vitalità e per la migliore fortuna dell'Accademia Ecclesiastica, quanto quello ch'essa si mantenga atta per nuovo e lungo avvenire a così provvida funzione educatrice.

Con questi sensi auguriamo ricca di ogni frutto spirituale la celebrazione di tale fausto anniversario, e impartiamo di cuore a te, diletto figlio, ai tuoi collaboratori e agli Alunni di ieri e di oggi la Nostra Apostolica Benedizione.

Dal Vaticano, 14 Aprile 1951.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

*Ad Delegatos Actionis Catholicae Italicae Romae coadunatos**

Diletti figli e figlie - Uomini e Donne, Gioventù maschile e femminile, Maestri e Maestre, dell'Azione cattolica Italiana - di gran cnore vi salutiamo e vi ringraziamo della diligenza, con cui vi siete applicati nei giorni scorsi allo studio di due questioni di capitale importanza per la vita religiosa, pubblica e privata, in Italia. Da parte Nostra non intendiamo oggi di tornare ancora una volta su quei temi, nè stimiamo necessario di esprimervi la paterna gioia, che voi leggete nei Nostri occhi, al vedervi adunati in così gran numero intorno a Noi; ma desideriamo piuttosto di richiamare la vostra attenzione su alcuni pensieri che riguardano l'Azione cattolica in se stessa.

1. - Anzitutto voi siete *Azione cattolica.* Questa parola « Azione », al tempo stesso precisa e compresiva, indica il carattere proprio della vostra organizzazione e vi distingue da altre associazioni cattoliche. Non già che queste non esercitino anch'esse un'azione, ma la loro azione tende generalmente ad uno scopo peculiare e determinato, che si vuol conseguire mediante un lavoro organizzato e permanente, sia che esse svolgano la loro attività nell'ordine religioso e caritativo, ovvero in quello sociale economico, o in altri campi della coltura. Perciò queste associazioni prendono ordinariamente il loro stesso nome dal fine che si propongono.

Voi invece vi chiamate semplicemente « Azione cattolica », perchè, avendo un fine generale, e non particolare o specifico, non siete un asse fisso, intorno al quale graviti il meccanismo di una organizzazione qualsiasi, ma piuttosto come un luogo d'accolta, ove convergono e si organizzano i cattolici di azione.

Da ciò consegue che non vi possono essere fra voi — come ve ne sono legittimamente e utilmente in altre associazioni —, accanto ai veri e propri membri attivi, altri, per così dire, « onorari », i quali semplicemente aderiscono allo scopo oggettivo dell'associazione, rinnovano regolarmente la loro iscrizione, pagano il loro contributo finanziario, forse anche ricevono le pubblicazioni periodiche e prendono talvolta parte

* **Habita die 3 Aprilis mensis a. 1951.**

alle assemblee. Invece non sarebbe concepibile nn gruppo di Azione cattolica, in cui si reclutassero membri non pienamente attivi. Acquistare la tessera di socio, ascoltare conferenze o discorsi, sottoscrivere al giornale, forse anche senza poi leggerlo ; può questo bastare per dirsi vero membro dell'Azione cattolica? Non vi sarebbe opposizione fra il nome e la cosa? Meriterebbe il nome di Azione cattolica un piccolo nucleo di membri attivi, a cui una folla amorfa di aderenti facesse scorta e coro nelle grandi manifestazioni pubbliche?

2. - L'Azione cattolica è — voi ben lo sapete — a un titolo speciale direttamente subordinata alla potestà della Gerarchia ecclesiastica, di cui è la collaboratrice nell'apostolato. Nell'Azione cattolica italiana la Presidenza generale e dei vari gruppi diocesani e parrocchiali spetta ai laici, i quali però sono assecondati e guidati dagli assistenti ecclesiastici; mentre nelle Congregazioni mariane, che pure possono dirsi ***pieno iure*** Azione cattolica, il parroco è il Presidente nato.[1] Ma affinchè l'assistenza alle vostre Associazioni femminili sia veramente santa e fruttuosa, i sacerdoti con fine e delicato riserbo lasciano completamente alle dirigenti, e in ogni caso alle cure e nelle mani di donne religiose e sagge, ciò che queste possono fare da sè, talvolta anche meglio, restringendo essi stessi la loro opera al ministero sacerdotale.

Queste considerazioni sull'organizzazione dell'Azione cattolica Ci inducono ad aggiungere alcuni avvertimenti generali, richiesti anche da talune non rette tendenze manifestatesi al tempo nostro.

Anzitutto una parola sul concetto dell'apostolato. Esso non consiste soltanto nell'annunzio della buona novella, ma anche nel condurre gli uomini alle fonti della salute, pur con pieno rispettò della loro libertà, nel convertirli e nell'educare i battezzati, con arduo sforzo, a divenire perfetti cristiani.

Sarebbe inoltre erroneo il vedere nell'Azione cattolica — come è stato da alcuni recentemente affermato — qualche cosa di essenzialmente nuovo, un mutamento nella struttura della Chiesa, un nuovo apostolato dei laici, che sarebbe a lato di quello del sacerdote, e non a questo subordinato. Sempre vi è stata nella Chiesa una collaborazione dei laici all'apostolato gerarchico, in subordinazione al Vescovo e a coloro, cui il Vescovo ha affidato la responsabilità della cura delle anime sotto la sua autorità. L'Azione cattolica ha voluto dare a questa collaborazione soltanto una nuova forma e organizzazione accidentale per il suo migliore e più efficace esercizio.

[1] **Cfr. *Constit. Bis saeculari,* 27 Septembr. 1948; *A. A. S.,* voi. 40, pagg. 893 e segg.**

Sebbene l'Azione cattolica in origine sia, come la Chiesa stessa, organizzata secondo le diocesi e le parrocchie, tuttavia ciò non impedisce il suo ulteriore sviluppo al di là e al di sopra dei limiti ristretti della parrocchia. Si deve anzi riconoscere che, nonostante tutta l'importanza dei valori e delle energie fondamentali e insostituibili della parrocchia, la complessità, rapidamente crescente, tecnica e spirituale della vita moderna, può richiedere urgentemente una più larga estensione dell'Azione cattolica. Ma questa anche allora rimane sempre un apostolato dei laici, sottomesso al Vescovo o ai suoi delegati.

3. - L'attività dell'Azione cattolica si estende a tutto il campo religioso e sociale, fin dove, cioè, giunge la missione e l'opera della Chiesa. Ora ben si sa che il normale accrescimento e invigorimento della vita religiosa suppone una determinata misura di sane condizioni economiche e sociali. Chi non si sente stringere il cuore al vedere quanto la miseria economica e i mali sociali rendono più difficile la vita cristiana secondo i comandamenti di Dio e troppo spesso esigono eroici sacrifìci? Ma da ciò non si può conchiudere che la Chiesa debba cominciare col metter da parte la sua missione religiosa e procurare prima di tutto il risanamento della miseria sociale. Se la Chiesa è stata sempre sollecita nel difendere e nel promuovere la giustizia, essa, fin dal tempo degli Apostoli, anche dinanzi ai più gravi abusi sociali, ha adempiuto la sua missione e, con la santificazione degli animi e con la conversione degli interni sentimenti, ha cercato d'iniziare il risanamento anche dei mali e dei danni sociali, persuasa com'è che le forze religiose e i principi cristiani valgono, meglio di ogni altro mezzo, a conseguirne la guarigione.

-1. - La esterna e ben disciplinata organizzazione dell'Azione cattolica non esclude, ma anzi promuove la personale perspicacia e lo spirito di previdenza e di iniziativa dei singoli — ognuno secondo le proprie qualità e capacità —, in permanente contatto coi membri di Azione cattolica del medesimo luogo, della medesima professione, della medesima cerchia. Ciascuno si tiene cordialmente a disposizione, ogniqualvolta si sente il bisogno di qualche attività o campagna cattolica. Col suo entusiasmo e con la sua dedizione ognuno apporta un aiuto disinteressato alle altre unioni e istituzioni, che possono desiderare il suo concorso per ottenere più sicuramente e più perfettamente il loro proprio fine.

In altri termini, non sarebbe compatibile col vero concetto di Azione cattolica la mentalità di associati, i quali si considerassero come le ruote inerti di una macchina gigantesca, incapaci di muoversi da se stesse, finché la forza centrale non le fa girare. Nè sarebbe ammissibile di vedere i capi dell'Azione cattolica essere come i manovratori di una centrale

elettrica davanti al quadro di comanda, attenti soltanto a lanciare o ad interrompere, a regolare o a dirigere la corrente nella vasta rete.

Soprattutto essi debbono esercitare un influsso personale morale, che sarà l'effetto normale della stima e della simpatia che sapranno conciliarsi e che darà credito ai loro suggerimenti, ai loro consigli, all'autorità della loro esperienza, ogniqualvolta si tratterà di mettere in moto le forze cattoliche pronte all'azione.

5. - Noi non abbiamo bisogno d'insegnarvi che l'Azione cattolica non è chiamata ad essere una forza nel campo della politica di partito. I cittadini cattolici, in quanto tali, possono ben unirsi in una associazione di attività politica; è il loro buon diritto, non meno come cristiani che come cittadini. La presenza nelle sue file e la partecipazione di membri dell'Azione cattolica — nel senso e nei limiti suaccennati — è legittima e può essere anche del tutto desiderabile. Non potrebbe invece ammettersi, anche in virtù dell'articolo 43 del Concordato fra la S. Sede e l'Italia, che l'Azione cattolica italiana divenisse una organizzazione di partito politico.

6. - L'Azione cattolica non ha nemmeno per natura sua la missione di essere a capo delle altre associazioni e di esercitare su queste un ufficio di quasi autorevole patronato. Il fatto che essa è posta sotto la immediata direzione della Gerarchia ecclesiastica non porta con sè una simile conseguenza. Infatti il fine proprio di ogni organizzazione è quello che determina il modo della sua direzione. E può ben darsi che questo fine non richieda ed anzi non renda opportuna tale immediata direzione. Ma non per ciò quelle organizzazioni cessano di essere cattoliche e unite alla Gerarchia.

Paragonato con esse, il senso specifico dell'Azione cattolica consiste, come abbiamo detto, nel fatto che essa è come il punto d'incontro di quei cattolici attivi, sempre pronti a collaborare con l'apostolato della Chiesa, apostolato per divina istituzione gerarchico, e che trova nei battezzati e cresimati i suoi cooperatori ad essa soprannaturalmente congiunti.

Da ciò deriva una conseguenza, che è al tempo stesso un paterno ammonimento, non per l'Azione cattolica di un determinato Paese, ma per PAzione cattolica di ogni Paese e di ogni tempo. La sua costruzione, cioè, dovrà adattarsi nelle diverse regioni alle particolari circostanze del luogo ; ma in un punto tutti i suoi membri hanno da essere eguali : nel *sentire cum Ecclesia*, nella dedizione alla causa della Chiesa, nella obbedienza verso coloro che lo Spirito Santo ha costituiti Vescovi per reggere la Chiesa di Dio, nella filiale sottomissione verso il

Pastore supremo, alla cui sollecitudine Cristo ha affidato la sua Chiesa. E come potrebbe essere altrimenti, mentre voi, membri dell'Azione cattolica, formate, per così dire, quasi una cosa sola col Vescovo e col Papa?

Con tale augurio, v'impartiamo con effusione di cuore, diletti figli e figlie, la Nostra Apostolica Benedizione.

II

Ad christifideles, qui Romae convenerant ad beatificationem vigintiquinque Martyrum in Tonchino/'

Ad peregrinos e Dominiciana Familia.

Nel giorno stesso in cui la Chiesa ha celebrato la festa di S. Pietro martire, voi avete provato, diletti figli di S. Domenico, una ben legittima gioia nel veder aggiungersi alla schiera già così numerosa di Beati, vestiti della vostra bianca veste e portanti palme nelle loro mani,[1] nuovi eletti, figli anch'essi, a diversi titoli, del vostro glorioso Patriarca.

Alla loro testa sono due Vescovi missionari, dalla Spagna, terra di santi, venuti alle lontane regioni del Tonchino, per portarvi, con la luce del Vangelo di Cristo, anche il dono della loro vita,[2] spesa nei travagli e nei cimenti dell'apostolato, consumata nel sacrificio supremo. Con quale impeto, con quale amore essi l'hanno offerta! Amore per il Pastore divino, amore per le pecorelle del suo gregge ! E quanto è commovente la figura del Beato Giuseppe Diaz Sanjurjo : Come il cervo assetato desidera un corso d'acqua, parimenti egli, ferito d'amore di Dio, bramava il martirio ! Così scriveva di lui, diciotto giorni prima della immolazione, il suo confratello, Melchiorre García Sampedro, che doveva, un anno dopo, estinguere anch'egli nel suo sangue la sete del Dio vivo,[3] di cui ardeva.

Condotti da questi due corifei, altri ventitre vittoriosi partecipano al loro trionfo. Tutti veneravano in S. Domenico il loro Padre : due sacerdoti erano membri del suo Ordine, altri due, egualmente sacerdoti, erano Terziari domenicani ; e i rimanenti, di cui sette avevano ricevuto nel battesimo il nome di Domenico, non attestavano forse anch'essi la filiazione spirituale di tutto il Tonchino orientale?

* Habita die 2 Maii mensis a. 1951.

[1] Cfr. *Apoc,* 7, 9

[2] Cfr. *1 Thess.,* 2, 8.

[3] *Ps. kl,* 3.

Con gli occhi levati al cielo, essi contemplavano, uniti fra loro ed a quelli che li avevano preceduti nella gloria degli altari, la innumerevole falange degli eroi, che, soprattutto negli anni fra il 1856 e il 1862, avevano dato a Cristo la testimonianza del loro sangue.

Ad peregrinos e Vietnam.

C'est pour vous, chers fils du Vietnam, un bien puissant et bien doux réconfort, au milieu des tristesses et des angoisses de votre belle et bien-aimée patrie, que la glorification de vos martyrs, à laquelle vous venez d'assister en union de cœur avec tous vos compatriotes, que les circonstances actuelles retiennent loin d'ici. Elle est pour vous un motif de juste fierté et d'inébranlable espérance.

De fierté, car enfin ces milliers de vos frères qui ont, depuis plus de deux siècles, versé leur sang pour la défense et la conservation de leur foi, crient bien haut le courage, la générosité de votre peuple, sa fidélité à Dieu et à la sainte Eglise, en dépit des troubles de la guerre, des persécutions, des ruines de vos villes et de vos temples, de la dispersion et de la situation dramatique de vos prêtres et des fidèles. Et néanmoins, malgré tant et de si graves obstacles, la religion continue, chez vous, de réaliser de nouveaux progrès, comme l'attestent les nombreuses conversions de ces derniers temps.

D'espérance aussi, disions-Nous, car le sang des martyrs est, comme l'on a dit avec vérité, une semence de chrétiens. Or, quelle admirable légion de martyrs, échelonnée à travers les générations et recrutée dans toutes les classes de votre patrie ! Car ils sont bien aussi de votre patrie, ces missionnaires religieux de divers ordres et de diverses nations, qui ont tout quitté pour se donner à vous et qui ont mêlé leur sang avec celui de vos pères et de vos frères, ce sang dont la voix, unie à celle du sang rédempteur de Jésus, s'élève puissante vers le Père des miséricordes.

Sursum corda ! très chers fils. Faites monter votre reconnaissance vers le Christ, vers l'Agneau immolé, dont le sang vous a sauvés, vous sauve et vous sauvera toujours ; faites-la monter votre reconnaissance vers la Vierge immaculée, qui naguère passait chez vous, comme une mère au milieu de ses enfants, comme une reine au milieu de son peuple, acclamée par des foules innombrables; faites-la monter votre reconnaissance vers vos bienheureux martyrs, vers ceux du passé, vers ceux qui viennent de grossir leurs phalanges, vers ces deux Pontifes, fils du glorieux saint Dominique et de la noble Espagne, vers tous vos frères du Vietnam, confesseurs de la foi, qui, par la variété de leurs caractères et de leurs conditions, représentent réellement votre patrie tout entière.

Confiance donc et toujours confiance ! Entendez-le ce cri ! Qu'il vibre joyeusement dans vos coeurs! Puisse-t-il, malgré la distance et les difficultés des communications, retentir aussi dans les cœurs de Nos bien-aimés fils, retenus loin de Nous et loin de vous par leurs devoirs ou par leurs épreuves! Qu'à eux aussi, comme à vous, parvienne, en gage de Notre paternelle affection, Notre Bénédiction Apostolique.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

EXCMIS PP. DD. ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS CUNCTISQUE CHRISTIFIDELIBUS AFRICAE MERIDIONALIS DATUS, CONSTITUTIONEM HIERARCHIAE ECCLESIASTICAE CELEBRANTIBUS.*

In the liturgica! office of today, the fifth Sunday after Easter, holy Mother Church recalls the opening chapter of a letter that St. Peter wrote to the faithful of Pontus, Galatia, Cappadocia, Asia and Bithynia. How the great soul of that Prince of the Apostles must have thrilled with consolation and a just pride as he contemplated the rapid spread of the Gospel of his divine and loved Master ! Did his thoughts go back to those peaceful days of Capharnaum and the lake of Galilée, when Jesus told him and his fellow-fishermen to launch out into deep water and let down the nets for a catch ; and they took a great quantity of fish, so that the net was near breaking.[1] « Then Jesus said to Peter : Do not be afraid ; henceforth thou shalt be a fisher of men ».[2] Did he remember his first sermon preached in Jerusalem shorthly after the résurrection of Christ? <(About three thousand souls were won for the Lord that day ».[3] Now he can address churches flourishing up and down the countries of Asia and Greece, and his own episcopal See he will establish in Rome, the very centre and heart of the world empire.

Time and again that joy experienced by the first Vicar of Christ has found echo in the hearts of his successor s in Rome, when Patrick brought Ireland into the f old of the divine Shepherd, Augustine brought England, Boniface Germany, Cyril and Methodius the nation of the Slavs ; and the sheer joy that pénétrâtes Our own soul today is not unlike theirs, as We address you, Venerable Brothers and belo ved children gathered to celebrate the érection of the Hierarchy in the Union of South Africa.

* Die 29 Aprilis mensis a. 1951.

[1] Luc, 5, 4-6.

[2] *Ibid.,* 10.

[3] *Acts, 2,* 41.

Oh, many décades have passed since the Church was established in your vast and rich country: it is almost a **Century** and a half since Mass was first offered in Cape Town, and your revered cathedral of St. Mary has witnessed the growth of a hundred years. But today the Church in the Union of South Africa has come of age. Its growth has been steady, solid and secure. Schools are flourishing ; you have your Catholic press and seminary; there are hospitals and orphanages for the sufïering and needy members of the Body of Christ. All praise to the intrepid missionaries, whose courage and détermination despite formidable obstacles and repeated rebuffs have written a glorious page in the annals of South Africa. We cannot refrain from mentioning with a special sensé of regard and gratitude the Sisters, native and foreign, who have been of such incalculable assistance to the clergy in the spiritual and corporal works of mercy.

If it is right to look back today and rejoice in the achievements of the past, it is of paramount importance to study prayerfully, with devout and eager zeal the bright vision of limitless progress that unfolds before you. This, We are sure, is the daily concern of your Bishops ; and no one will realize more clearly and more emphatically than they that, if the Church in South Africa is to meet the challenge of the future successfully, there must be a marked increase in the number of native clergy. That means that the native Catholic home must be permeated by a strong faith, a high esteem of the priesthood, a consciousness of the exalted privilège and honour that come to any family, when God calis one of its sons to the service of the altar. Parents imbued with such a spirit will not be wanting in generosity to give of their best to the Lord of the harvest, whose loving heart grieves for lack of helpers to gather it in. When the Church is served and governed by priests and bishops of your own nation, thoroughly trained in the sacred sciences and deeply grounded in the spiritual life, then will the hopes and prayers of the early missionaries be fulfilled; then their long years of toil and sacrifice amid périls and privations, will have received a recompense a hundred-fold.

That God, in His boundless love for the Church in South Africa, may hasten that day, We raise a fervent prayer to Mary, Queen of the Apostles; while with paternal affection We impart to you, Venerable Brothers and to your dear flocks, the Apostolic Bénédiction.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Pius Divina Providentia Pp. XII, successivis Decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 20 Novembris 1950. — Titulari episcopali Eclesiae Baratensi praefecit, R. D. Michaelem Endrey Eipel, dioecesis Vaciensis, moderatorem supremum Actioni Catholicae in Hungaria promovendae, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Iulii Czapik, Archiepiscopi Agriensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Ulpianensi, R. D. Ioannem Bard, canonicum metropolitanae Ecclesiae Colocensis, a secretis Actioni Catholicae in Hungaria promovendae, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Iosephi Grosz, Archiepiscopi Colocensis.

die 25 Februarii 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Capsitanae Exc. P. D. Alaphridum Verzosa et Florentin, hactenus Episcopum Lipensem.

die 20 Martii. — Titulari episcopali Ecclesiae Voncariensi Exc. P. D. Henricum Rau, Canonicum Capituli Metropolitani Platensis, quem deputavit, Auxiliarem Exc. P. D. Thomae Solari, Archiepiscopi Platensis.

die 23 Martii. — Cathedrali Ecclesiae Passofundensi, nuper erectae, Exc. P. D. Claudium Colling, hactenus Episcopum titularem Coronen sem.

die 27 Martii. — Cathedrali Ecclesiae Mimatensi Revmum D. Aemilium Pirolley, Vicariam Generalem Archidioecesis Bisuntinae.

— Cathedralibus Ecclesiis Terracinensi, Privernensi et Setinae, ad invicem perpetuo unitis, R. D. Aemilium Pizzoni, Archipresbyterum-Parochum loci « S. Daniele del Friuli » archidioecesis Utinensis.

— Cathedrali Ecclesiae Nursinae R. D. Hilarium Roatta, Parochum loci « Mondovi-Breo » dioecesis Montis Regalis in Pedemonte.

— Titulari episcopali Ecclesiae Dianensi R. P. Iosephum Romualdum Gerardum Mongeau, e Congregatione Oblatorum B. M. V. Immaculatae, quem constituit Praelatum Praelaturae *nullius* Cotabatensis et Suluensis.

die 28 Martii. — Cathedrali Ecclesiae Kansanopolitanae in Kansas Exc. P. D. Eduardum Iosephum Hunkeler, hactenus Episcopum Insulae Grandis.

die 8 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Succursensi et Sancti Aegidii R. D. Hannibalem Muñoz Duque, pro-Vicarium Generalem dioecesis Sanctae Rosae de Osos.

die U Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Aureliopolitanae in Asia Exc. P. D. Nicolaum Canino, hactenus Episcopum Oppidensem.

die 18 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Reatinae R. D. Raphaelem Baratta, Antistitem Urbanum, Vicarium Generalem archidioecesis Perusinae.

die 30 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Jalapensi in Guatimala, nuper erectae, Exc. P. D. Michaelem Angelum García Arauz, hactenus Episcopum titularem Sophenensem.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

PONDICHERIEN. - CALCUTTEN.

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM AKCHIDIOECESIUM

Cum Exc.mi ac Revmi Domini Augustus S. Colas, Archiepiscopus Pondicheriensis et Ferdinandus Périer, Calcuttensis Archiepiscopus, concorditer postulassent ut territorium de Chandernagore, nuper e subiectione Gallicae Reipublicae solutum et in Indicae Unionis ditionem receptum, a iurisdictione Pondicheriensis Archidioeceseos distraheretur et Archidioecesi Calcuttensi uniretur, Emi ac Revmi Patres huic Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositi, attento favorabili voto Exc. P. D. Leonis Petri Kierkels, Archiepiscopi titularis Salaminensis et in Unione Indica Apostolici Internuntii, in plenariis comitiis die 29 mensis Ianuarii vertentis anni habitis, considerantes eam iurisdictionis translationem maxime suaderi propter vicinitatem su-

pradicti territorii ad urbem Calcuttensem, rem Summo Pontifici commendandam censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam Ssmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII ab infrascripto huius Sacrae Congregationis Secretario in Audientia diei 8 mensis Februarii currentis anni relatam, Summus Pontifex ratam habuit et confirmavit et praesens ad rem Decretum confici mandavit.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die VIII mensis Februarii A. D. 1951.

P. Card. FUMA SONI BIONDI, *Praefectus.*

L. $ S.

f C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

OFFICIUM IN FESTO ASSUMPTIONIS B. MARIAE VIRGINIS

Die 15 Augusti

IN ASSUMPTIONE B. MARIAE VIRGINIS

Duplex I classis cum Octava communi

Omnia de Communi Festorum B. Mariœ Virginis, praeter ea quœ hic habentur propria.

IN I VESPERIS

Antiphonae de Laudibus.

Capitulum *Judith Î3, 22*

Benedixit te Dominus in virtute sua, quia per te ad nihilum redegit inimicos nostros. Benedicta es tu, filia, a Dómino Deo excelso, prae ómnibus mulieribus super terram.

Hymnus

O prima, Virgo, pródita
E Conditoris spiritu,
Predestinata Altissimi
Gestare in alvo Filium;

Tu perpes nostis femina
Pronuntiata daemonis,
Oppléris una gratia
Intamináta origine.
Tu ventre Vitam cóncipis,
Vitamque ab Adam pérditam,
Dise litándae Victimae
Carnem ministrans, íntegras.
Merces piáclo débita,
Devieta mors Te deserit, "
Almíque consors Filii
Ad astra ferris corpore.
Tanta eoruscans gloria,
Natura cuncta extollitur,
In Te vocata verticem
Decoris omnis tangere.
Ad nos, triumphans, exsules,
Regina, verte lumina,
Caeli ut beatam patriam,
Te, consequámur, auspice.
Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre et almo Spiritu
In sempiterna saecula. Amen.

f. Exaltáta est sancta Dei Genitrix.
1$. Super choros Angelorum ad caelestia regna.

Ad Magnif. Ant. Virgo prudentissime, * quo progréderis, quasi aurora valde rutilans? Filia Sion, tota formósa et suavis es, pulchra ut. luna, electa ut sol.

Oratio

Omnipotens sempiterne Deus, qui Immaculatam Virginem Mariam,. Filii tui Genitricem, corpore et ánima ad caelestem gloriam assuinpsisti : concede quaesumus, ut ad supèrna semper intènti; ipsius gloriae mereâmur esse consortes. Per eundem Dominum.

AD MATUTINUM

Invit. Venite, adoremus Regem regum, * Cujus hodie ad aethéreum Virgo Mater assumpta est caelum.

¡ *Ps. 94.* Venite, exsultémus.

Hymnus

Surge! Jam terris fera bruma cessit,
Ridet in pratis decus omne florum,
Alma quae Vitae Genitrix fuisti,
Surge, María!
Lílium fulgens velut in rubéto,
Mortis auctorem teris una, carpens
Sóntibus fructum patribus negatum
Arbore vitae.
Arca non putrì fabricáta ligno
Manna tu servas, fluit unde virtus,
Ipsa qua surgent animata rursus
Ossa sepúlcris.
Praesidis mentis docilis ministra,
Haud caro tabo patitur resolvi;
Spiritus imo sine fine consors
Tendit ad astra.
Surge! Dilecto pete nixa caelum,
Sume consértum diadèma stellis,
Teque natorum récinens beatam
Excipe carmen.
Laus sit excelsas Triadi perennis,
Quae Tibi, Virgo, tribuit coronam,
Atque reginam statuitque nostram
Próvida matrem. Amen.

IN I NOCTURNO

Ant. Exaltata est * sancta Dei Genitrix super choros Angelorum ad caelestia regna.

Ant. Paradisi portae * per te nobis apertae sunt, quae hodie gloriósa cum Angelis triumphas.

Ant. Benedicta tu * in mulieribus, et benedictus fructus ven tris tui.

y. Exaltáta est sancta Dei Genitrix.

H. Super choros Angelorum ad caelestia regna.

De libro Génesis

Lectio j *Cap. 3, 9-15*

Vocavit que Dominus Deus Adam, et dixit ei : Ubi es? Qui ait : Vocem tuam audivi in paradiso ; et tlmui eo quod nudus essem, et abscóndi me. Cui dixit : Quis enim indicavit tibi quod nudus esses, nisi quod ex ligno de quo praecéperam tibi ne coméderes, comedísti? Dixítque Adam : Mulier, quam dedisti mihi sociam, dedit mihi de ligno, et comèdi. Et dixit Dominus Deus ad mulierem : Quare hoc fecisti? Quae respondit : Serpens decépit me, et comèdi. Et ait Dominus Deus ad serpéntem : Quia fecisti hoc, maledictus es inter omnia animántia et bestias terrae ; super pectus tuum gradiéris, et terram cómedes cunctis diebus vitae tuae. Inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius; ipsa conteret caput tuum, et tu insidiáberis calcáneo ejus.

Vidi speciósam sicut colúmbam, ascendéntem désuper rivos aquarum, cujus inaestimabilis odor erat nimis in vestimentis ejus ; * Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum et lilia convállium. ***f.*** Quae est ista quae ascendit per desertum sicut virgula fumi ex aromátibus myrrhae et thuris? Et sicut.

Lectio ij *Ex Epist. I ad Cor., Cap. 15, 20-26*

Christus resurrexit a mortuis, primítiae dormiéntium; quoniam quidem per hominem mors, et per hominem resurrectio mortuorum. Et sicut in Adam .omnes moriantur, ita et in Christo omnes vivificabúntur ; unusquisque autem in suo órdine : primítiae Christus ; deinde ii qui sunt Christi, qui in adventu ejus crediderunt. Deinde finis, cum tradiderit regnum Deo et Patri, cum evacuáverit omnem principatum, et potestatem, et virtutem. Oportet autem illum regnare, donec ponat omnes inimicos sub pedibus ejus. Novissima autem inimica destruétur mors.

1$. Sicut cedrus exaltáta sum in Libano, et sicut cypréssus in monte Sion : quasi myrrha electa, * Dedi suavitatem odóris. ***y.*** Et sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans. Dedi.

Lectio iij *Ex Epist. I ad Cor., Cap. 15, 53-57*

Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptiónem, et mortale hoc induere immortalitatem. Cum autem mortale hoc indù erit immortalitatem, tunc fiet sermo qui scriptus est : Absórpta est mors in victoria. Ubi est, mors, victoria tua? ubi est, mors, stimulus tuus? Stimulus

autem mortis peccatum est, virtus vero peccati lex. Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum Jesum Christum.

i?. Quae est ista quae processit sicut sol, et formósa tamquam Jerusalem? * Viderunt eam filiae Sion, et beatam dixerunt, et reginae laudaverunt eam. y. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosar um et lilia convállium. Viderunt. Gloria Patri. Viderunt.

IN II NOCTURNO

Ant. Specie tua * et pulchritudine tua intènde, prospere procede et regna.

Ant. Sanctificavit * tabernaculum suum Altissimus.

Ant. Gloriósa * praedicentur de te, Virgo Maria.

f. Assumpta est Maria in caelum : gaudent Angeli.

0. Laudantes benedicunt Dominum.

Sermo sancti Joannis Damascèni

Oratio 2 de Dormitione B. M. V. post initium

Lectio iv

Hodie sacra et animata arca Dei viventis, quae suum in útero concepit Creatorem, requiéscit in templo Domini, quod nullis est exstructum manibus. Et David exsúltat ejus parens, et cum eo choros ducunt Angeli, celebrant Archangeli, Virtutes glorifican t, Principatus exsultant, Potestates collaetántur, gaudent Dominatiónes, Throni festum diem agunt, laudant Cherubim, gloriam ejus praedicant Seraphim. Hodie Eden novi Adam paradlsum suscipit animatum, in quo soluta est condemnatio, in quo plantátum est lignum vitae, in quo opérta fuit nostra nú ditas.

1$. Ornátam monllibus filiam Jerusalem Dominus concupivit : * Et videntes eam filiae Sion, beatissimam praedicaverunt, dicentes : Unguéntum effúsum nomen tuum. *f* Astitit regina a dextris tuis in vestitu deauráto, circumdata varietate. Et videntes.

Lectio v

Hodie Virgo Immaculata, quae nullis terrenis inquinata est affèctibus, sed caelestibus educata cogitationibus, non in terram reversa est; sed, cum esset animatum caelum, in caelestibus tabernâculis collocatur. Ex qua enim omnibus vera vita manavit, quomodo illa mortem gustaret? Sed cedit legi latae ab eo quem genuit; et, ut filia veteris Adam, véte-

rem sententiam subiit (et ejus Filius, qui est vita ipsa, eam non recusávit) ; ut autem Dei viventis Mater, ad illum ipsum digne assumitur.

1$. Beatam me dicent omnes generationes, * Quia fecit mihi Dominus magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. *f.* Et misericordia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia.

Lectio vj *Ex Actis Pii Papœ XII*

Quoniam vero universa Ecclesia fidem in corpóream Beatae Mariae Virginis Assumptionem per saeculorum decursum manifestavit, et totius orbis Episcopi prope unanimi consensione petierunt ut haec veritas, quae Sacris Litteris innititur, Christifidelium animis penitus est ínsita, ceterisque revelatas veritatibus plane cónsona, tamquam divinae et catholicae fidei dogma definiretur, Pius duodecimus Pontifex Maximus, totius Ecclesiae votis annuens, statuit hoc Beatae Mariae Virginis privilegium sollemniter renuntiare. Itaque die prima novembris anni maximi JubilaM millèsimi nongentesimi quinquagesimi, Romae in foro ad sancti Petri Basilicam patente, plurimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium atque Episcoporum ex dissitis etiam regionibus astante coetu, coram ingenti Christifidelium multitudine, universo catholico orbe plaudènte, corpóream Beatae Mariae Virginis Assumptionem in caelum infallibili oráculo in haec verba proclamavit : Postquam supplices etiam atque etiam ad Deum admóvimus preces, ac Veritatis Spiritus lumen invocávimus, ad Omnipotentis Dei gloriam, qui peculiarem benevolentiam suam Mariae Virgini dilargitus est, ad sui Filii honorem, immortalis saeculorum Regis ac peccati mortisque victóris, ad ejusdem augustae Matris augendam gloriam et ad totius Ecclesiae gaudium exsultationémque, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra pronuntiamus, declaramus et definimus divinitus revelatum dogma esse : Immaculatam Deiparam semper Virginem Mariam, expleto terrestris vitae cursu, fuisse corpore et ánima ad caelestem gloriam assumptam.

1$. Beata es, Virgo Maria, quae Dominum portasti, Creatorem mundi : * Genuisti qui te fecit, et in aeternum pérmanes Virgo. y. Ave, Maria, gratia plena; Dominus tecum. Genuisti. Gloria Patri. Genuisti.

IN III NOCTURNO

Ant. Gaude, Maria Virgo : * cunctas haereses sola interemisti in universo mundo.

Ant. Cadi annuntiant * justitiam ejus, et omnes populi vident gloriam ejus.

Ant. Cantate Dómino * canticum novum, quia mirabilia fecit in te, o Maria.

y. Maria Virgo assumpta est ad aethéreum thálamum.

~E$. In quo Rex regum stellato sedet sólio.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam

Lectio vij *Lue. 1, 1^1-50*

In illo tempore : Repleta est Spiritu Sancto Elisabeth et exclamavit voce magna, et dixit : Benedicta tu inter mulieres. Et reliqua.

Homilia sancti Petri Canisii

De Maria Deipara Virgine, lib. V. c. VI

Ferias Deiparae sacras, ut frequenter, ita reverenter peragit Ecclesia, certo intelligens, Deo gratum, et christifidelibus dignum, hoc esse officium, qui inter beatos et beatas omnes beatissima Domini et Dei nostri Mater, certis anni temporibus ac publicis caeremoniis saepenumero celebratur. Inter has autem ferias, quae tot saeculis religióse hactenus observantur, festum Assumptionis máximum reputatur, locumque principem tenet. Nec dies quidem ullus Mariae laetior feliciórque contigit, si et animae et corporis felicitatem eo die illi collatam rite contemplemur : ideoque si antea unquam, tunc vel máxime spiritus et ánima et corpus ejus in Deum vivum mirabiliter exsultávit, ipsaque summo iure dicere potuit : Respéxit humilitatem ancillae suae : Ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes : quia fecit mihi magna qui potens est.

0. Diffusa est gratia in labiis tuis : * Propterea benedixit te Deus in aeternum, y. Myrrha, et gutta, et casia a vestimentis tuis, a domibus eburneis, ex quibus delectavérunt te filiae regum in honore tuo. Propterea.

Lectio viij

Quare nos etiam, qui te Filiumque tuum amamus, o ter beata et vere augusta Mater, non possumus huic praeclarae et incomparàbili felicitati tuae non ex ánimo gratulari, quandoquidem quaecumque a Dómino tibi et de te dicta sunt, tam pulchro exitu concluduntur, ac omni ex parte tandem perficiuntur. Beata quas non modo credi disti, sed fidei etiam omnisque virtutis fructum et finem hodie consecuta es, et ejus quem tantopere amasti atque desiderasti, jucundlssimo conspectu nunc demum perfrui meruisti. Emmanuelem in castellimi mundi hujus intrántem, tanquam hóspitem, hóspita excepísti : hodie ab illo vicissim in regale suum

palatium exciperis, et tanquam mater tali Salomone digna magnifice primum honoráris.

Beata es, Virgo Maria, Dei Genitrix, quas credidísti Dómino : perfecta sunt in te quae dicta sunt tibi : ecce exaltáta es super choros Angelorum : * Intercéde pro nobis ad Dominum Deum nostrum, ***y.*** Ave Maria, gratia plena : Dominus tecum. Intercéde. Gloria Patri. Intercéde.

Lectio ix

Felix dies, qui tam pretiosum munus de hujus mundi deserto transmisit, et ad sanctam aeternámque civitatem ita perduxit, ut commune et incredibile gaudium, nec minor admiratio caelítibus ómnibus crearétur. Felix dies, qui sponsae languéntis tam ardentibus quam diuturnis desideriis satisfecit, ut quod quaesiverat inveniret, quod petiverat acciperet, quod expectárat secura possideret, nimirum in illa summi aeternique boni perfecta visióne atque fruitióne penitus conquiéscens. Felix dies, qui ancillam Domini humillimam eo usque provexit ac extulit, ut praestantissimi caeli Regina, mundique Domina efficeretur, et ne altius quidem posset assurgere, quoniam in Regni sólio sublimata, post Christum gloriósa resedit. Felix hic planeque venerandus dies est, qui Reginam et Matrem nobis potentem simul et clementem in regno Dei constituit ac confirmavit, ut eandem, quae Judicis mater assidue manet, matrem misericordiae nobis faventem, apud Christum patrocinántem, nostraeque salutis negotia fideliter procurántem habeamus.

Te Deum laudamus.

AD LAUDES ET PER HORAS

Ant. 1. Assumpta est Maria in caelum : * gaudent Angeli, laudantes benedicunt Dominum.

2. Maria Virgo assumpta est * ad aethéreum thálamum, in quo Rex regum stellato sedet sólio.

S. In odorem * unguentórum tuorum currimus : adolescentula dilexerunt te nimis.

If. Benedicta * filia tu a Dómino : quia per te fructum vitae communicávimus.

5. Pulchra es * et decora, filia Jerusalem, terribilis ut castrórum acies ordinata.

Capitulum ***Judith 13, 22***

Benedixit te Dominus in virtute sua, quia per te ad nihilum redegit inimicos nostros. Benedicta es tu, filia, a Dómino Deo excelso, prae ómnibus mulieribus super terram.

Hymnus

Solis, o Virgo, radiis amicta,
Bis caput senis redimita stellis,
Luna cui praebet pedibus scabéllum
Inclita fulges.
Mortis, infèrni domitríxque noxae,
Assides Christo studiósa nostri,
Teque reginam celebrat potentem
Terra polúsque.
Damna sed perstat sóboli minári
Creditae quondam Tibi dirus anguis;
Mater, huc clemens ades, et maligni
Cóntere collum.
Asseclas diae fidei tuére,
Tránsfugas adduc ad ovile sacrum,
Quas diu gentes tegit umbra mortis
Undique coge.
Sóntibus mitis veniam precáre,
Adjuva flentes, inopes et aegros,
Spes mica cunctis per acuta vitae
Certa salutis.
Laus sit excélsae Triadi perennis,
Quae Tibi, Virgo, tribuit coronam,
Atque reginam statuitque nostram
Próvida matrem. Amen.

y. Exaltáta est sancta Dei Genitrix.

1$. Super choros Angelorum ad caelestia regna.

Ad Bened. Ant. Quae est ista * quae ascendit sicut aurora consúrgens,. pulchra et luna, electa ut sol, terribilis ut castrórum acies ordinata?

Oratio

Omnipotens sempiterne Deus, qui Immaculatam Virginem Mariam,, Filii tui Genitricem, corpore et ánima ad caelestem gloriam assumpsisti : concede quaesumus, ut ad supèrna semper intènti ; ipsius gloriae mereámur esse consortes. Per eumdem Dominum.

AD TERTIAM

Capitulum Benedixit te, *ut supra.*

3$. *br.* Exaltáta est * Sancta Dei Genitrix. Exaltáta. *y.* Super choros Angelorum ad caelestia regna. Sancta. Gloria Patri. Exaltáta.

y. Assumpta est Maria in caelum : gaudent Angeli.

í#. Laudantes benedícunt Dominum.

AD SEXTAM

Capitulum *Judith 13, 2^-25*

Benedictus Dominus, quia hodie nomen tuum ita magnificavit, ut non recedat laus tua de ore hominum.

0. *br.* Assumpta est Maria in caelum : * Gaudent Angeli. Assumpta est. *f.* Laudantes benedícunt Dominum. Gaudent. Gloria Patri. Assumpta.

y. Maria Virgo assumpta est ad aethéreum thálamum.

1$. In quo Rex regum stellato sedet sólio.

AD NONAM

Capitulum *Judith, 15, 10*

Tu gloria Jerusalem, tu laetitia Israel, tu honorificentia populi nostri.

3$. *br.* Maria Virgo assumpta est * Ad aethéreum thálamum. María, y. In quo Rex regum stellato sedet sólio. Ad aethéreum. Gloria Patri. Maria.

f. Dignare me laudare te, Virgo sacrata.

0. Da mihi virtutem contra hostes tuos.

IN II VESPERIS

Antiphonae et Capitulum de Laudibus.

Hymnus Ave, maris stella.

y. Exaltáta est sancta Dei Genitrix.

ty. Super choros Angelorum ad caelestia regna.

Ad Magnif. Ant. Hodie * Maria Virgo caelos ascendit : gaudéte, quia cum Christo regnat in aeternum.

Et fit Commemoratio sequentis.

Die 18 Augusti

DE QUARTA DIE INFRA OCTAVAM B. MARIAE V.

semiduplex.

Ant. Virgo prudentissime, *f.* Exaltáta est. *Oratio* Omnipotens.

Pro Commemoratione S. Agapiti, Mart.: Ant. Iste Sanctus, *f.* Gloria et honore.

Oratio

Laetatur Ecclesia tua, Deus, beati Agapiti Martyris tui confisa suffragiis : atque, ejus precibus gloriósis, et devota permaneat, et secura consistat. Per Dominum.

IN I NOCTURNO

De Cánticis canticorum

Lectio j *Cap. i\, 7, 12*

Tota pulchra es, amica mea, et mácula non est in te. Veni de Libano, sponsa mea, veni de Libano : veni, coronáberis, de capite Amana, de vértice Sanir et Hermon, de cubílibus leónum, de móntibus pardórum. Vulnerasti cor meum, soror mea, sponsa, vulnerasti cor meum, in uno oculórum tuorum et in uno crine colli tui. Hortus conclusus, soror mea sponsa, hortus conclusus, fons signátus.

Vidi speciósam sicut colúmbam, ascendéntem désuper rivos aquarum, cujus inaestimabilis odor erat nimis in vestimentis ejus ; * Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosar um et lilia convállium. V. Quae est ista quae ascendit per desertum sicut virgula fumi ex aromátibus myrrhae et thuris? Et sicut.

Lectio ij *Ibid., Cap. 6, 3-9; 8-1*

Pulchra es, amica mea, suavis et decora sicut Jerusalem : terribilis ut castrórum acies ordinata. Una est columba mea, perfecta mea, una est matris suae, electa genitrici suae. Viderunt eam filiae, et beatissimam praedicaverunt; reginae, et laudaverunt eam. Quae est ista, quae progreditur, quasi aurora consúrgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrórum acies ordinata? Quae est ista, quae ascendit de deserto, deliciis áffluens innixa super dilectum suum?

t$. Sicut cedrus exaltáta sum in Libano, et sicut cypréssus in monte Sion : quasi myrrha electa, * Dedi suavitatem odóris. ***Y*** Et sicut cinnamómum et balsamina aromatízans. Dedi.

Lectio iij *Ibid., Gap. 8,* 6-7

Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum, quia fortis est ut mors dilectio, dura sicut internus aemulátio : lampades ejus, lampades ignis atque flammárum. Aquae multae non potuerunt extinguere caritatem nec flumina óbruent illam. Si dederit homo omnem substantiam suam, pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.

Quae est ista quae processit sicut sol, et formósa tamquam Jerusalem? * Viderunt eam filiae Sion, et beatam dixerunt, et reginae laudaverunt eam. y. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum et lilia convállium. Viderunt. Gloria Patri. Viderunt.

IN II NOCTURNO

Ex Constitutione Apostólica Pii Papae XII

Lectio iv

Sanctorum Patrum ac theologorum argumenta considerationésque Sacris Litteris, tamquam último fundaménto, nituntur; quae quidem almam Dei Matrem nobis veluti ante oculos proponunt divino Filio suo coniunctissimam, ejiisque semper participántem sortem. Quamobrem quasi impossibile videtur eam cernere, quae Christum concepit, peperit, suo laete aluit, eumque inter ulnas habuit pectorique obstrinxit suo, ab eodem post terrestrem hanc vitam, etsi non ánima, corpore tamen separatam. Cum Redemptor noster Mariae Filius sit, haud poterat profecto, utpote divinae legis observator perfectlssimus, praeter ¿Etérnum Patrem, Matrem quoque suam dilectissimam non honorare. Atqui, cum eam posset tam magno honore exornare, ut eam a sepulchri corruptione servaret incolumem, id reapse fecisse credendum est.

R'. Ornátam monílibus filiam Jerusalem Dominus concupivit : * Et videntes eam filiae Sion, beatissimam praedicaverunt, dicentes : Unguentimi effúsum nomen tuum. V. Astitit regina a dextris tuis in vestitu deauráto, circumdata varietate. Et videntes.

Lectio v

Máxime autem illud memorándum est, inde a saeculo secundo, Mariam Virginem a sanctis Patribus veluti novam Hevam propóni novo Adae, etsi subiectam, arctissime conjúnctam in certamine illo adversus inferórum hostem, quod, quemadmodum in protoevangélio praesignifi-

eátur, ad plenissimam deventúrum erat victoriam de peccato ac de morte, quas semper in gentium Apóstoli scriptis inter se copulantur. Quamobrem, sicut gloriósa Christi anástasis essentialis pars fuit ac postremum hujus victoriae tropaeum, ita Beatae Virginis commune cum Filio suo certamen virginei corporis « glorificatióne » concludendum erat ; ut enim idem Apostolus ait, « cum... mortale hoc induerit immortalitatem, tunc fiet sermo, qui scriptus est : absórpta est mors in victoria ».

3$. Beatam me dicent omnes generationes, * Quia fecit mihi Dominus magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. V. Et misericordia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia.

Lectio vj

Idcirco augusta Dei Mater, Jesu Christo, inde ab omni aeternitate, <(uno eodemque decréto » praedestinatiónis, arcano modo conjúncta, immaculata in suo conceptu, in divina maternitate sua integèrrima virgo, generósa Divini Redemptoris socia, qui plenum de peccato ejusque consectariis deportávit triumphum, id tandem assecuta est, quasi supremam suorum privilegiorum coronam, ut a sepulchri corruptione servaretur immunis, utque, quemadmodum jam Filius suus, devicta morte, corpore et ánima ad supérnam caeli gloriam eveherétur, ubi Regina refulgéret ad ejusdem sui Filii dexteram, immortalis saeculorum Regis.

R. Beata es, Virgo Maria, quae Dominum portasti, Creatorem mundi : * Genuisti qui te fecit, et in aeternum pérmanes Virgo. y. Ave, María, gratia plena ; Dominus tecum. Genuisti. Gloria Patri. Genuisti.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam

Lectio vij *Cap. 1, !tl-50*

In illo tempore : Repleta est Spiritu Sancto Elisabeth et exclamavit voce magna, et dixit : Benedicta tu inter mulieres. Et reliqua.

Homilia sancti Petri Damiani

In Nativitate B. Mariæ V.

Virgo Dei Genitrix, cujus pulchritudinem sol et luna mirántur, súbveni, domina, clamántibus ad te júgiter : Reverteré, reverteré Sunamítis, reverteré, reverteré, ut intueámur te. Tu benedicta, et super benedicta, reverteré per potentiam. Fecit in te magna qui potens est, et data est tibi omnis potestas in caelo et in terra. Nihil tibi impossibile, cui

possibile est despera tos in spem beatitudinis relevare. Quomodo enim illa potestas tuae potentiae poterit obviare, quae de carne tua carnis suscepit originem? Accedis enim ante illud áureum humanae reconciliationis altare, non solum rogans, sed imperans, domina, non ancilla. Moveat te natura, potentia moveat, quia quanto potentior, tanto misericórdior esse debébis. Potestati enim cedit ad gloriam, injurias ulcisci nolle cum possit. Reverteré per amorem. Scio, domina, quia benignissima es,, et amas nos amóre invincibili, quos in te et per te Filius tuus et Deus tuus summa dilectione dilexit. Quis scit quoties refrigeras iram Judicis, cum justitiae virtus a praesentia deitatis egreditur?

Diffusa est gratia in labiis tuis : * Propterea benedixit te Deus in aeternum, y. Myrrha, et gutta, et casia a vestimentis tuis, a domibus ebúrneis, ex quibus delectavérunt te filiae regum in honore tuo. Propterea.

Lectio vii]

Reverteré per singularitátem. In manibus tuis sunt thesauri miserationum Domini, et sola electa es, cui gratia tanta conceditur. Absit ut cesset manus tua, cum occasionem quaeras salvandi míseros et misericordiam effundendi! neque enim tua gloria minuitur, sed augetur, cum paenitentes ad veniam, justificáti ad gloriam assumuntur. Reverteré ergo,, Sunamitis, id est, despécta, cujus animam pertransivit gladius, quae fabri uxor appellata fuisti. Ad quid? Ut intueámur te. Summa gloria, est post Deum te videre, adhaerere tibi, et in tuae protectionis munimine demorári. Audi nos. Nam et Filius nihil negans honorât te, qui est Deus benedictus in saecula saeculorum. Amen.

3$. Beata es, Virgo Maria, Dei Genitrix, quae credidísti Dómino r perfecta sunt in te quae dicta sunt tibi : ecce exaltáta es super choros Angelorum : * Intercéde pro nobis ad Dominum, Deum nostrum. ***f.*** Ave, María, gratia plena; Dominus tecum. Intercéde. Gloria Patri. Intercéde.

Pro S. Agapito

Lectio ix

Agapitus Praenestinus, quindecim annos natus, Aureliano imperatóre, martyrii cupidíssimus, cum propter constantiam religionis, imperatoris jussu, primum nervis diutissime caesus, deinde in tetrum carcerem conjéctus esset, ut nihil omnino per quatuor dies gustáret, e custodia est eductus. Et, ardentibus carbónibus capiti ejus impositis, Deo agens gratias, iterum affectus verbéribus, nudus ita pedibus su-

sponsus est, ut ingens fumus e subjécto igne os ejus obrúeret. Tum fervens aqua in ejus ventrem effusa est, inaxillaéque contractas. Quo-tempore judex, e tribunali lapsus, paulo post mortuus est. Ea re incenso imperatóre, sanctum júvenem jubénte f er is objíci, cum illae non audérent attingere, Praenéste glàdio percússus est.

Te Deum laudamus.

A& Laudes pro Commemoratione S. Agapiti: Ant. Qui odit. ***f.*** Justus ut palma.

V esper 03 de sequenti, Commemoratio praecedentis.

DECRETUM

URBIS ET ORBIS

Missa in honorem B. Mariae Virginis in caelum Assumptae approbata, congruum erat ut etiam officium iis adornatum esset laudibus,, quae Deiparae Virgini ob definitum corporeae Assumptionis dogma merito tribuendae erant. Quapropter Sacra Rituum Congregatio supra relatum officium Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XII per infrascriptum Eminentissimum Cardinalem Pro-Praefectum approbandum submisit. Eadem Sanctitas Sua propositum schema probare dignata est; simulque mandavit ut loco veteris officii in Breviario Romano exstantis, novum hoc poneretur in posterum unice adhibendum ab iis qui Romano Breviario adstringuntur. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, die 27 Aprilis 1951.

£ß C. Card. MICARA, Ep. Velitern., ***Pro-Praefectus***

L. © S.

f A. CARINCI, Archiep. Seleuc, ***Secretarius***

ACTA TRIBUNALIUM

SACEA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

BUFFALEN.

NULLITATIS MATRIMONII (MC COMBS - BAILBY)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Guillelmi Bailey, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 6 Augusti 1951, hora 11 ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An sententia rotalis diei £7 Iunii 19Jf9 confirmanda vel infirmanda sit in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Dñi Guillelmi Bailey ^curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Ioannes Teodori, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 7 Maii 1951.

Ovidius Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle, de M. Guillaume Bailey, ^défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 6 Août 1951, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Doit-on confirmer ou casser la sentence Rotale du 15 Juin 1949 dans cette cause?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Guillaume Bailey devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

An. et vol. XXXXÍII 22 Iunii 1951 (Ser. II, v. XVIII) - N. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

SACRA CONSISTORIA

i

CONSISTORIUM SECRETUM

Feria secunda, die xxvni mensis Maii anno MCMLI, in consueta Aula Palatii Apostolici Vaticani fuit *Consistorium secretum*, cuius acta ex ordine referuntur.

I - CAMERARIUS SACRI COLLEGII

Reverendissimus Cardinalis Canali detulit ac reddidit perulam Sacri Collegii S. R. E. Cardinalium Beatissimo Patri, qui eam tradidit Reverendissimo Cardinali Mercati, pro hoc anno ipsius Sacri Collegii Cardinalium Camerario.

II - OPTIO ECCLESIAE

Tum Revmus Cardinalis Fridericus Tedeschini, dimisso Titulo Sanctae Mariae de Victoria, optavit Ecclesiam suburbicariam Tusculanam. Quo ex aula egresso, Beatissimus Pater, panditam optionem benigno favore prosequi intendens, providit Ecclesiae Tusculanae de Revmo Friderico S. R. E. Presbytero Cardinali Tedeschini, eum praeflciens in Episcopum et Pastorem, prout in decreto expediendo. In aulam consistorialem iterum ingressus, Revmus Cardinalis Tedeschini suum locum petiit postremum inter Cardinales Ordinis Episcopalis.

III - PROVISIO ECCLESIARUM

Postea Ssmus sequentes proposuit Ecclesias :

Titulari archiepiscopali Ecclesiae Tyanensi praefecit R. D. Bernardum Ioannem Alfrink, Consultorem Commissionis Biblicae et professorem Exegeseos Veteris Testamenti in Universitate Noviomagensi, quem constituit Coadiutorem Emi P. D. Ioannis S. R. E. Cardinalis de Jong, Archiepiscopi Ultraiectensis.

Cathedrali Ecclesiae Creensburgensi noviter erectae, Exc. P. D. Hugonem Aloisium Lamb, hactenus Episcopum titularem Helensem.

Cathedrali Ecclesiae Comaclensi R. D. Natalem Mosconi, parochum ecclesiae S. Abundii in civitate Cremonensi.

Titulari episcopali Ecclesiae Caesarianensi R. P. D. Fultonem Ioannem Sheen, Antistitem Urbanum, Moderatorem nationalem Societatis pro Fidei propagatione in Statibus Foederatis Americae Septemtrionalis, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Francisci S. R. E. Cardinalis Speli man, Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

Titulari episcopali Ecclesiae Christopolitanae R. P. D. Maximum Tessier, Antistitem Urbanum, et vice-cancellarium Curiae archiepiscopalis Ottaviensis, quem constituit Auxiliarem Exc. P. D. Alexandri Vach on, Archiepiscopi Ottaviensis.

Insuper edixit per Apostolicas sub plumbo Litteras Ecclesiae suburbicariae Ostiensi praefecisse Revmum P. D. Cardinalem Eugenium Tisserant, Sacri Collegii Decanum et Episcopum suburbicarium dioecesis Portuensis et S. Rufinae, qui proinde eamdem dioecesim Portuensem et S. Rufinae Ostiensi in personam cumulavit.

Postea alios per Apostolicas sub plumbo Litteras iam renunciatos sacrorum Antistites publicavit, videlicet :

ARCHIEPISCOPOS :

Sionensem, dioecesi in archidioecesim evecta, Aloisium Alonso Muñoyérro, iam Episcopum Seguntinum.

Bostrenum, Ioannem Youhanna Gandour.

Angelorum, Octavianum Márquez Toriz.

Iconiensem, Sergium Pignedoli, Nuntium Apostolicum in Republica Boliviana.

Ánasarthensem, Iosephum Vieira Alvernaz, iam Episcopum Coccinensem, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Iosephi Da Costa Nunes, Archiepiscopi Goani-Damanensis.

Adanensem, Didacum Venini, Eleemosynarum Secretum Summi Pontificis.

Bloemfonteinensem, noviter erecta archidioecesi, Hermannum Iosephum Meysing, iam Episcopiim Minensem.

Civitatis Capitis, noviter erecta archidioecesi, Adenum Me Cann, iam Episcopum Stectorenum.

Praetorianensem, noviter erecta archidioecesi, Ioannem Colburnum G amer, iam Episcopum Traculenum.

Durbanianum, noviter erecta archidioecesi, Dionysium Eugenium Hurley, iam Episcopum Turuzitanum.

Cyrrhensem, Ericum Normannum Michaelem O' Brien, iam Episcopum Alindensem.

S. Ioannis Terrae Novae, Patritium Skinner, iam Episcopum Zenobiensem.

Beroeensem, Eduardum Myers, iam Episcopum Lamenum, Coadiutorem Emi P. D. Bernardi S. R. E. Cardinalis Griffin, Archiepiscopi Westmonasteriensis.

Viminaeiensem, Septimium Peroni, iam Episcopum Nursinum.

Beroënsem, Pium Leonardum Navarra, iam Episcopum Terracinensem, Setinum et Privernensem.

Nicomediensem, Franciscum Carpino, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Ernest! Eugenii Filippi, Archiepiscopi Montis Regalis.

Naeolensem, Iosephum Rabbani, iam Episcopum Constantiniensem.

Sherbroohensem, dioecesi in archidioecesim evecta, Philippum Servulum Desranleau, iam Episcopum eiusdem dioecesis.

Sancti Germani, Carolum Eugenium Parent, iam Episcopum Dianen sem.

Delhiensem et Simlensem, Iosephum Alexandrum Fernandes, iam Episcopum Aphnaetenum.

Lancianensem et Episcopum Ortonensem, Benignum Lucianum Migliorini, iam Episcopum Reatinum.

Leueadensem, Alphonsum Espino y Silva, iam Episcopum Cuernavacensem, Coadiutorem cum iure successionis Excmi P. D. Gulielmi Tritschler, Archiepiscopi Monterrejensis.

EPISCOPOS :

Bullensium Regiorum, Herbertum Bednorz, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Stanislai Adamski, Episcopi Katovicensis.

Conumensem in Armenia, Laurentium Sahag Koguian.

TJlpianensem, Ioannem Bard, Auxiliarem Exc. P. D. Iosephi Grösz, Archiepiscopi Colocensis.

Baratensem, Michaelem Endrey-Eipel, Auxiliarem Exc. P. D. Iulii Czapik, Archiepiscopi Agriensis.

Cerbalitanum, Ioannem Baptistam Cesana, Vicarium Apostolicum Guluensem.

Tamasitannm, Iosephum Rincón Bonilla, Auxiliarem Exc. P. I). Marci Sergii Godoy, Episcopi Zuliensis.

Tuscamiensem, Mauritium Schexnayder, Auxiliarem Exc. P. D. Iulii Beniamini Jeanmard, Episcopi Lafayettensis.

Alladensem, Patricium O' Boyle.

Porphyriensem, Canisium van Lierde, Praefectum Sacrarii et Vicarium Summi Pontificis in Civitate Vaticana.

Papantlensem, Ludovic um Cabrera Cruz.

Zamorensem, Eduardum Martínez González, iam Episcopum Attaeatanum.

Lyciensem, Franciscum Minerva, iam Episcopum Neritonensem.

Drepanensem, Conradum Mingo.

Niciotanum, Alphonsum Streit, Vicarium Apostolicum de Mariannhil.

Nasaitensem, Adulphum Schmitt, Vicarium Apostolicum De Bulawayo.

Ingelinnm, Andream Jacques, Vicarium Apostolicum de Boma.

Hyderdbadcnsem, Alphonsum Beretta.

Nueerinum et Tadinensem, Iosephum Pronti, iam Episcopum Aquipendiensem.

Calvensem et Theanensem, Iacobum Palombella, iam Episcopum Muranum.

Philadelphenum inLydia, Petrum Zuccarino, Coadiutorem Exc. P. D. Bernardi Bertoglio, Episcopi Bobiensis.

Vartanensem, Albertum Cousineau, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Mariae Jan, Episcopi Capitis Haitiani.

Umtatanum, noviter erecta dioecesi, Iosephum Grueter, iam Episcopum Badiensem.

Portus Elizabethensis, noviter erecta dioecesi, Hugonem Boyle, iam Episcopum Bagaiensem.

Oudtshoomensem, noviter erecta dioecesi Brunonem Hippel^ iam Episcopum Aborensem.

Maseruenum, noviter erecta dioecesi, Iosephum Delphinum Des Rosiers, iam Episcopum Pachnemunitanum.

Lydenburgensem, noviter erecta dioecesi, Ioannem Riegler, iam Episcopum Bitensem.

Kroonstadensem, noviter erecta dioecesi, Gerardum Norbertum Van Velsen, iam Episcopum Tremithusium.

Kokstadensem, noviter erecta dioecesi, Evangelistam Me Bride, iam Episcopum Aezanitanum.

Keimoesanum, noviter erecta dioecesi, Enricum Iosephum Thiinemaim, iam Episcopum Adrasenum.

Iohannesburgensem, noviter erecta dioecesi, Gulielmum Patricium Whelan, iam Episcopum Legiensem.

Eshowensem, noviter erecta dioecesi, Iosephum Aurelian um Bilgeri, iam Episcopum Germanicopolitanum.

Collis Mariae, noviter erecta dioecesi, Alphonsum Streit, iam Episcopum Mciotanum.

Civitatis Reginae, noviter erecta dioecesi, Ioannem Baptistam Rosenthal, iam Episcopum Syedrensem.

Bremersdorpensem, noviter erecta dioecesi, Constantinum Mariam Narneschi, iam Episcopum Thagastensem.

Bethlehemensem, noviter erecta dioecesi, Petrum Kelleter, iam Episcopum Siguitanum.

Aliwalensem, noviter erecta dioecesi, Ioannem Lueck, iam Episcopum Attudensem.

Sinnensem, Maximum Hermaniuk, Auxiliarem Exc. P. D. Basilii Vladimiri Ladyka, Archiepiscopi Martyropolitani.

Ambianensem, Renatum Stourm.

Loidensem, Ioannes Heenan.

Thignieensem, Raphaelem Angelum Palazzi, iam Episcopum Hemceuvensem.

Thennesiensem, Augustinum D'Arco, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Friderici Emanuel, Episcopi Castri Maris.

Appiarensem, Iosephum Lennox Federal, Auxiliarem Exc. P.D. Duani Garrison Hunt, Episcopi Civitatis Lacus Salsi.

Bassianensem, Blasium Musto, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Michaelis Fontevecchia Episcopi Aquinatensis, Sorani et Pontiscurvi.

Tolucensem, Arthurum Vêlez.

Tidditanum, Caesarem Franciscum Benedetti, Vicarium Apostolicum Cuevensem.

Bladiensem, Nicolaum Gabrielem Van der Vesten, primum Vicarium Apostolicum Pangkalpin angensem.

Arianensem, Paschalem Venezia.

Capicensem, noviter erecta dioecesi, Emmanuelem Yap.

Urusitanum, Theophilum Pereira De Andrade, iam Episcopum Nampulensem.

Miletopolitanum, Ioannem Rieote Alonso, Auxiliarem Exc. P. D. Leopoldi Ei jo y Garay, Episcopi Matritensis.

Lundensem et Praelatura Nullius SSmae Conceptionis de Araguaia, Ludovicum Antonium Palba.

Sozusensem in Lyoia, Hailè Maryain Cahsai.

Erythritanum, Iacobum Gebre Iesus.

Capsitanum, Alfridum Verzosa y Florentin, iam Episcopum Lipensem.

Pisciensem, Aloisium Dinum Romoli.

Nampulensem, Emmanuelem De Medeiros Guerreiro, iam Episcopum Sancti Thomae de Meliapor.

Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Swint, Episcopi Whelingensis, Thomam Ioannem Me Donnell, Episcopum Selensem.

Cyparissiensem, Alfridum Le Pailleur, iam Episcopum de Chittagong,

Siniamensem, Antonium Pott.

Alindensem, Gabrielem Manek, primum Vicarium Apostolicum Larantukanum.

Coropissenum, Leonem Adulphum Messner, primum Vicarium Apostolicum de Ambanja.

Nilopolitanum, Antonium Thijssen, primum Vicarium Apostolicum Endehenum.

Tigiensem, Gulielmum Van Bekkuin, primum Vicarium Apostolicum Rutengensem.

Thyatirenum, Emericum Szabo, Auxiliarem Exc. P. D. Andreae Hamvas, Episcopi Csanadensis et Administratoris Apostolici archidioecesis Strigoniensis.

Christianopolitanum, Emericum Kisberk, Auxiliarem Exc. P. D. Ludovici Shvoy, Episcopi Albae Regalensis.

Voncariensem, Henricum Rau, Auxiliarem Exc. P. D. Thomae Solari, Archiepiscopi Platensis.

Passofundensem, noviter erecta dioecesi, Claudium Oolling, iam Episcopum Ooronensem.

Terracinensem, Privernensem et Setinum, Aemilium Pizzoni.

Nursinum, Hilarium Boatta.

Mimatensem, Aemilium Pirolley.

Dianensem et Praelatum « nullius » Cotabatensem et Suluensem, noviter erecta praelatura, Iosephum Romualdum Gerardum Mongeau.

Kansanopolitanum in Kansas, Eduardum Iosephum Hunkeler, iam Episcopum Insulae Grandis.

Attaeatanum, Vitalem Bonifacium Bertoli, Vicarium Apostolicum Tripolitanum.

Succursensem et Sancti Aegidii, Hannibalem Muñoz Duque.

Aureliopolitanum in Asia, Nicolaum Canino, iam Episcopum Oppidensem.

Paotimensem, Iosephum Petrum Fan.

ZenoHensem, Petrum Carretto, Vicarium Apostolicum de Eajaburi.

Lamenum, Xistum Mazzoldi, primum Vicarium Apostolicum de Bahr el-Gebel.

Reatinum, Raphaelem Baratta.

Gonstantiniensem, Iosephum Hiltl, Auxiliarem Exc. P. D. Michaelis Buchberger, Archiepiscopi-Episcopi Ratisbonensis.

Jalapensem in Guatimala, noviter erecta dioecesi, Michaelem Angelum Garcia Arauz, iam Episcopum Sophenensem.

Agnusiensem, Thomam Ioannem Feeney, Vicarium Apostolicum Caro] inensem et de Marshall.

Belabitenensem, Ioannem Greif, Vicarium Apostolicum Tororoënsem.

Oaesctriensem in Bitliynia, Antonium Ieremiam Pesce, primum Vicarium Apostolicum Dodomaönsem.

Troianum, Iosephum Amici, Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Fortunati Mariae Forma, Episcopi Fodiani.

IV - PRAESTATIO IURAMENTI

Provisione Ecclesiarum peracta. Revmus Cardinalis Tedeschini, Episcopus Tusculanus, iuramentum de more praestitit.

V - RELATIO CAUSARUM

Revmus Cardinalis Micara, Pro-Praefectus Congregationis Sacrorum Rituum, impetrata Beatissimi Patris venia, sermonem habuit de vita et miraculis Beatorum Confessorum : Antonii Mariae Gianelli, Episcopi Bobiensis, fundatoris Sororum Beatae Mariae Virginis ab horto; Francisci Xaverii Mariae Bianchi, sacerdotis, e Congregatione Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum ; Ignatii a Laconi, laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum ; necnon Beatarum Virginum : Aemiliae de Vialar, fundatricis Instituti Sororum a Sancto Ioseph ab Apparitione, et Mariae Dominicae Mazzarello, confundatricis Instituti Mariae Auxiliatricis ; ac recensuit acta quae, in causa beatificationis et canonizationis eorumdem Beatorum ac Beatarum Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admittenda et approbanda censuit.

Relatione expleta, Ssmus Dominus Noster Revmorum Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivit et singuli Patres Cardinales .sententiam suam aperuerunt.

VI - POSTULATIO PALLIORUM

Deinde Emus ac Revmus Dominus Cardinalis Tisserant, S. Collegii Decanus, postulavit S. Pallium pro Cathedrali Ecclesia *Ostiensi.*

Personaliter vero institerunt pro Pallio Antistites Ecclesiarum Metropolitanarum : *8. Ioannis Terrae Novae* et *Lancianensis,* atque Episcopalis *Troianae* (ex privilegio).

Per Procuratores autem facta est postulatio Palliorum ab Ecclesiis Metropolitanis : *Angelorum, Bloemfonteinensi* (noviter erecta), *Civitatis Capitis* (noviter erecta), *Praetoriaensi* (noviter erecta), *Durbaniana* (noviter erecta), *¡SherbrooJcensi* (noviter erecta), *Delhiensi* et *Simlensi.*

II

CONSISTORIUM PUBLICUM

Subinde in eadem Aula Consistoriali, fuit *Consistorium publicum* pro solemni peroratione Causarum Canonizationis Beatorum Confessorum : Antonii Mariae Granelli, Episcopi Bobiensis, fundatoris Sororum Beatae Mariae Virginis ab horto, Francisci Xaverii Mariae Bianchi, sacerdotis, e Congregatione Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum et Ignatii a Laconi, laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum; necnon Beatarum Virginum: Aemiliae de Vialar, fundatricis Instituti Sororum a S. Ioseph ab Apparitione, et Mariae Dominicae Mazzarello, confundatricis Instituti Mariae Auxiliatricis.

DD. Camillus Corsanego, Paulus Guidi, Franciscus Xaverius Parisi, Ioannes Bapt. Ferrata, Aloisius Philippus Re, Sacrae Consistorialis Aulae Advocati, respective retulerunt vitam, virtutes et miracula Beatorum, qui supra commemorati sunt, atque pro canonizatione de more institerunt.

R. P. D. Antonias Bacci, Apostolicarum Litterarum ad Principes Secretarius, stans a sinistro Pontificii Solii latere, DD. Advocatis in genua provolutis Sanctitatis Suae nomine his verbis respondit :

« Caelites quinque, quibus ut Sanctorum decernantur honores orationibus vestris, studioso obsequentique animo habitis, a Pontifice Maximo petiistis, tam excelsa virtute, mirandis a Deo datis signis comprobata, renident, ut digni omnino videantur, qui sanctitatis insignibus decorati, in exemplum omnibus praeluceant.

Multis equidem rebus saeculum hoc nostrum indiget : superna sapientia indiget, quae mentibus, errorum caligine fuscatis, animisque, vitiorum illaqueatis illecebris, affulgeat ; indiget iustitia, quae omnibus, primumque aeterno Nomini, debita officia tribuat; caritate indiget, quae tot aerumnas, miserias, dolores mulceat ac relevet; concordia denique, quae discordantium rerum rationes aequa lance componat; ac pace, quae gentes, quae cives, quae animos fraterno foedere coniungat.

At opus est imprimis **Christiana** sanctitudine ; quae quidem si vim suam in privatam publicamque vitam largiter efficienterque exseret, tum procul dubio cetera etiam omnia feliciter habebuntur. Id igitur valde opportunum est, ut Ecclesia, cui a Divino Redemptore causa credita fuit homines conducendi universos ad sempiternam patriam ad sempiternamque beatitatem, novis editis monitis novisque propositis exemplis, haec doceat omnes, ad haec alacriter assequenda omnes permoveat.

Quamobrem facile inde patet quantopere Augustus Pontifex exoptet serenam horum caelitum frontem fulgentioribus exornare gemmis; eosdemque pleniore in luce ponere, ut quam plurimi ad eorum insistendum vestigiis alliciantur.

Votis igitur vestris Pontificis Maximi vota omnino respondent; attamen ut ipse est moris Apostolicae huic Sedi a maioribus traditi custos religiosissimus, gravem non vult hanc causam ante decernere, quam in Consistorio *Semipublico,* quod octo post dies celebrabitur, Purpuratorum Patrum eorumque omnium, quotquot in Urbe aderunt Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, suffragia exquisierit atque probaverit.

Interea vero per me vos adhortatur universos, ut effusis ad Deum precibus uberiora Sancti Spiritus lumina menti Suae impetrare velitis ».

III

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM

Feria secunda, die iv mensis Iunii a. MCMLI, in Palatii Apostolici Vaticani consueta Aula, *Consistorium semipublicum* habitum est de Canonizatione Beatorum Confessorum : Antonii Mariae Gianelli, Episcopi Bobiensis, fundatoris Sororum Beatae Mariae Virginis ab horto; Francisci Xaverii Mariae Bianchi, sacerdotis, e Congregatione Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum ; Ignatii a Laconi, laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum ; necnon Beatarum Virginum : Aemiliae de Vialar, fundatricis Instituti Sororum a Sancto Ioseph ab

Apparitione, et Mariae Dominicae Mazzarello, confundatricis Instituti Mariae Auxiliatricis.

Huic actioni Beatissimus Pater sic praefatus est :

VENERABILES FRATRES,

Vobis profecto omnino cognitum est cur vos hodie hunc in amplissimum consessum convocaverimus; causae agendae sunt de Beatis Caelitibus quinque, quos cupimus — atque una Nobiscum idem vos omnes universumque catholicum exoptare orbem putamus — sanctitudinis insignibus sollemni ritu honestare. Eorum nomina nostis; nostis eorum virtutes eximias; ac nostis etiam valido eorum patrocinio miranda prorsus signa a Deo fuisse patrata, quibus divina quasi nota eorum sanctimonia confirmata fuisse videtur.

Neque vobis ignotum est hisce de singulis causis apud Sacrum Consilium ritibus tuendis disceptatum actumque fuisse diligentissime, ac praeterea octo ante dies Consistoria duo fuisse celebrata, alterum secretum, publicum alterum.

Ex iis, quae summatim attigimus, omnibus luculentissime patet qua studiosa prudentia diligentiaque haec Apostolica Sedes utatur in rebus tanti momenti tantaeque gravitatis pertractandis ac decernendis.

Iamvero translaticio ab ea usitato mori nolumus Nos ullo modo contraire. Quamquam enim Nobis est penitus certum confirmatumque in iis, quae ad religionis et ad morum tradenda praecepta attineant, ex ipsius Ecclesiae Conditoris pollicitationibus supernum Sancti Spiritum auxilium non esse Nobis defuturam, optamus tamen ut Nobis, gravissimas eiusmodi Apostolici muneris partes explentibus, lumen quoque mentis vestrae ne desit. Quamobrem nolumus hos Beatos Caelites perpetuae compotes felicitatis declarare, eosdemque sancte vivendi exempla christifidelibus ad imitandum proponere, ante quam lucem etiam consilii vestri Nobiscum vos singuli communicaveritis.

Velitis igitur, Venerabiles Fratres, alius ex alio, secundum dignitatis vestrae ordinem, quid hac in re opinemini, aperte considerateque Nobis significare.

Exceptis adstantium suffragiis, Summus Pontifex haec addidit verba :

Etsi dubium Nobis non erat fore vos omnes una Nobiscum consensuros ut Beati hi Caelites quinque in Sanctorum numerum referantur, vos tamen cernere una mente, una voce idem exoptare ac petere, haud mediocris delegationis causam Nobis affert.

Sciatis igitur Nobis deliberatum esse eos in Vaticanae Basilicae maiestate sanctitudinis honoribus sollemni ritu decorare; Nobis dicimus, qui fore omnino confidimus, ut id non modo in catholici nominis decus cedat, sed christiano etiam populo — cui quidem nova haec virtutum omnium praeclarissima exempla ad imitandum Apostolica auctoritate Nostra proponentur — salutare sit ac frugiferum quam maxime. Hoc enim est, ut omnes norunt, naturae hominum consentaneum : probe praeclareque factis, magis quam impertitis praeceptis, animos moveri ac voluntates.

Placet autem iam nunc sollemnibus hisce celebrandis ritibus diem praestituere: hoc est Beatis Virginibus Aemiliae de. Vialar ac Mariae Dominicae Mazzarello sanctitatis infula redimiendis diem dicere **xxiv** huius mensis; Beatis vero Confessoribus Antonio Mariae Gianelli, Francisco Xaverio Mariae Bianchi atque Ignatio a Laconi diem statuere **xxi** proximi mensis Octobris.

Interea autem ne gravamini, Venerabiles Fratres, supplicibus una nobiscum Deo instare precibus ut haec, quae omnibus in votis sunt, ad Dei gloriam et ad Ecclesiae ornamentum utilitatemque quam plurimum conferant.

De quibus omnibus ut acta iuridica conficerent, Dominis Consistorialis Aulae Advocatis 'rogantibus, adstantibus Protonotariis Apostolicis mandatum de more est.

LITTERAE DECRETALES

BEATAE MARIAE ANNAE A IESU DE PAREDES, VIRGINI, SANCTORUM CAELITUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Lilia spinis internase! in agris haud raro videmus. Sed virginitatis lilium, quae vere virginitas habenda sit, voluntariorum cruciatuum semper quasi spinis circumsaepiri et sacro docemur eloquio et communiter Ecclesiae fastis. Quod ex eo proficisci nemo profecto diffitetur, quod virginitas eiusmodi est fios, qui nisi multis iisque saepe laboriosis cautionibus muniatur, caeno facile oblinatur. Id, praeter plurimos alios, praeclarissimo probat exemplo Maria Anna a Iesu de Paredes, Virgo, quam hodie, universa exsultante Ecclesia, in sanctorum album ascripsimus; cuius sane piissimae vitae summa, Christi Dei proximorumque amore, pudicitia ac sponte suscepta corporis afilietatione continetur tota.

Maria Anna a Iesu de Paredes, die tricésima prima Octobris mensis, anno millesimo sexcentésimo decimo octavo, in lucem edita fuit Quiti, quae hodie Reipublicae Aequatorianae urbs caput est; quam ob rem *Quítense Lilium* in vulgus nuncupatur. Parentes habuit Hieronymiim Zenel de Paredes, Toleti in Hispania non mediocri loco natum, et Mariam Annam Granobles Jaramillo ex Quiti primoribus, fortunae non destituios bonis at christianis praesertim moribus praestantissimos ; qui die vicesima secunda Novembris filiam sacro fonte intingi in principe urbis templo curarunt. Cui adhuc infanti ne miraculis quidem defuit Deus. Patre orbata, rus matrem comitata erat. Quadam dominica die cum in proximum pagum, ut sacro adesset, equo veheretur, inter tumidum torrentem transmittendum a calcitrante equo in aquas proiecta est, quae nedum eam vorarent, velut sub eius plantis solidatae, nec madefecerunt.

Porro quam intime ad res divinas a prima infantia traheretur, testantur incredibilis in ea aetatula omnium humanarum voluptatum fuga et insaturabilis orationis et voluntariae sui ipsius castigationis cupiditas. Dum ruri cum matre suisque versaretur, non semel diu fru-

stra quaesita, aut in aliquo angulo precibus dedita reperiebatur aut in nemoris recessu corpusculum spinosis virgulis verberans. Quodam vespere cum somno super genua sororis maioris natu oppressa iacuisset, haec temperare lacrimis non potuit, cum, puellam nudans, vepribus succinctam invenit, tam artis tamque crudelibus ut sanguine vestes redundarent. Quid ergo mirum si, quae vepribus et verberibus pro voluptatibus inhiaret, luxu inaurium, monilibus sericarumque vestium nunquam alliceretur, immo omni vanitatis studio expers ornamenta quaevis non modo sponte fastidiret, sed etiam lacrimis deprecaretur? Nec voluntaria sui corporis afflictatione solum et precibus contenta erat, sed studio etiam divinae laudis augendae flagrabat; quo incensa puellas aequales suas, ad pietatis exercitationem domi suae socias adhibebat, sive Deiparae altaria ornaret, sive Christi Iesu perdolentis stationes, ponderosam crucem portans, repeteret.

Tot virtutibus puella decorata apparebat, ut, quamvis translaticiam aetatem nondum attigisset, eam Ioannes Camacho e Societate Iesu, rerum divinarum magister, eucharistica dape reficiendam putaret, atque ad interiorem animi vitam summis curis excolendam. Qua peculiari Dei providentia factum est ut Maria Anna, Ignatianis Sodalibus ducibus, paulatim ad supremum christianae perfectionis apicem per breve vitae curriculum conscenderet.

Caelestis vix dapis particeps puellula facta, secum pie cogitare cum coepisset quid pro tanta largitate Divino Largitori retribueret, superna profecto aspirante gratia, perpetuam virginitatem septennis Deo vovit; quem propterea nonnisi Sponsi nomine exinde semper vocavit. Ardens divini amoris, quod animo conceperat, incendium assidua lectione scriptorum Sanctarum Virginum Teresiae a Iesu et Catharinae Senensis alebat iucundissime. Quem amorem, auditis primorum in Iaponia Martyrum gestis, eousque crescere sibi in pectore sensit ut, puellis cognatis comitantibus, iter in Mainarum terras, fidei prolatandae causa, arripere conaretur, aut Christum incolis aut Christo suum sanguinem datura. Sed, sacra expeditione ad irritum cadente, iterum tentandum censuit quid in eo genere posset : cum sociis enim iisdem deliberavit *Pichincha* montem, qui urbi imminet, ascendere, ea scilicet mente ut, solitariam vitam cum iis imitata, vetustum Deiparae Virginis signum ibi veneraretur. Sed ob exortas difficultates piae puellae domum revertenduin fuit Deique nutum exspectandum. Attamen quodnam esset divinae mentis consilium non illico Mariae Annae constitit : nam dum ii,

qui eidem pro parentibus erant, animadvertebam ad quod vitae genus ea inclinaret, primum illam moniales a Sancta Catharina, dein moniales a S. Clara ad sua quaeque instituta alliciebant; quoadusque prudentissimus eius pietatis magister, certis allatis causis, eidem suasit ad alia ipsam divinitus vocari : ad animi nempe sui perfectionem intra parietes domesticos quaerendam. Ita factum est ut quae suorum civium pro tutela futura erat, inter cives suos vitam degeret, ut iis, exemplo .proposito, ostenderet quo modo domi sancte sit vivendum. Omnes enim admirari poterant Mariam Annam iuventute florentem, pulchritudine, ut ferunt, splendentem, ingenio, urbanitate ac modestia praestantem, morumque suavitate cunctis earam; omnes item ornatam eam videbant dotibus, quibus animos sibi devinciret : comitate in agendo, sagacitate in iudicando, dexteritate ad femineas artes texendi, suendi, acu pingendi, ad cantum et fides ; gestautem aliquando manibus citharam, qua aut in familiae gremio blande recrearet suos, aut seipsam doloribus oppressam identidem levaret. Aspiciebant praeterea graviora etiam naturae dona, cum opus esset, exhibentem : prudentiam feminae insolitam, virilem quandam strenuitatem, constantiam supra vires humanas, atque in terri tam animi fortitudinem, qua etiam daemones frustra formidulosos non semel profligavit; qua teterrimas infirmitates corporis; qua animi anxietates omni corporis cruciatu acerbiores invicta toleravit. Narrant denique eam a Deo prophetiae dono donatam fuisse apertisque miraculis commendatam.

Vix duodennis Dei voluntati obsecundans, in domus cubiculum sibi commodatum secessit, ut vitam solis caelestibus rebus intentam institueret. A quo cubiculo se non exituram statuit nisi semel in die, ut eucharistico pane in sacra aede reficeretur, divinis mysteriis interesset, pietatis magistri consilia exquireret, orationi piisque exercitiis quatuor vel quinque horas vacaret. Domum circiter meridiem revertebatur, non quidem ut requiesceret, sed ut famulae ritu ad mensam ministraret ac pauperibus, qui ad precariam stipem confluerent, deserviret. Post meridianum vero tempus in manuum labore, piorum librorum lectione, recitatione horariarum precum ac meditatione totum ponebat. Sub noctem per integram horam cum suis animum intime relaxabat, exemplum supponens quam puris placidisque iucunditatibus christiana familia frui possit. Cum autem ceteri per nocturnam quietem membra somno darent, secedebat illa in tacitum cubiculum suum, totamque noctem, praeter duas tantum vel tres horas, orationi et voluntariis sui corporis

cruciatibus tribuebat. Bis vel etiam ter de nocte flagris ferreisque flagellis seipsam caedens, tam crudeliter in suum saeviebat corpus, ut sanguine parietes sparger en tur solumque difflueret. Nocturnas preces genu flexo plerumque fundebat; statis autem diebus per horam a cruce dependens, cuius fastigio et capillis et manibus obligabatur paene examinis. Mox tormento inusitati generis somnum brevissimum vexabat ; nam pro lecto scalis utebatur acutis gradibus, qui suae carni cruenta signa imprimebant, ac pro pulvinari petra aut stipite. In qua vitae ratione, quae pro multiplici, immo cotidiano martyrio habenda est, ab anno duodecimo aetatis suae ad vicesimum sextum, ea fortitudine eaque constantia perseveravit, quae homines in admirationem non vertere non posset. Cuius fortitudinis et constantiae, quae nonnisi divini amoris igne ali poterat, hanc interiorem causam reperimus, quod opem divinam omni ratione et studio undique sibi pia iuvenis compararet. Hinc quod patientia invicta impedimenta superaret omnia a multis opposita ne, contra illius temporis consuetudinem, ei ad eucharisticam mensam cotidie liceret accedere. Hinc quod Beatissimae Virginis tutelae se totam committeret, atque in Lauretanam Sodalitatem accipi postularet; quam Matrem dilectissimam omni obsequiorum genere sibi devinciebat. Hinc quod in Tertium S. Francisci Asisinatis Ordinem, sex ante mortem annis, ascriberetur, ut multiplicibus gratiis atque indulgentiis, quibus Seraphici Patris cingulum ditatum est, frui posset.

Nec ista satis illi fuere : artiorem namque cum Deo coniunctionem quaerens, quamquam domi apud suos versabatur, nuncupare tamen voluit paupertatis, castitatis atque oboedientiae vota. Evangelicae paupertatis studiosa, commodatum sibi in paterna domo cubiculum, ut primum ingressa est, ornatu omni spoliandum curavit, nec aliud in eo retineri passa est quam quae ad pietatem et ad sui ipsius castigationem pertinerent; tabulam Trinitatem augustam referentem, effigiem Christi cruci affixi, imagines Divini Pueri ac Deiparae Virginis; ac praeterea tres cruces, aliam a qua penderet orans, aliam magni ponderis, quam Iesu patientis ad Calvariam iter repetens humeris gestaret, aliam spinis consertam, cuius amplexu dilaniaretur ; aream etiam in qua mortui simulacrum franciscanum sodalium veste indutum iacebat; capsam plenam ciliciis et flagellis ; scalam denique, in qua somnum capiebat. Omnem etiam vestium varietatem abiecit, nigra tantum stola contenta, quae talarem tunicam, quam Sodales Ignatiani gestant, quodammodo imitaretur. De bonis hereditariis cum sua sponte decessisset, domus

eras, sororem primum eiusque dein filiam demisse obsecravit, ut se veluti mendicam hospitio acciperent. Ne quid vero sibi iam super esset sui, vivens vel proprio nomine, moriens autem cubiculo etiam suo carere voluit.

De Mariae Annae vero castimonia innuere satis sit ipsam testatam esse se, divinae misericordiae dono, quid esset turpitudo ne mente quidem sibi fingere posse. Quam innocentiam e sacro baptismatis fonte hauserat, quamque hominibus, dum viveret, per angelicam pudicitiam ostenderat, hanc illibatam Deo sub mortem reddidit. Deus autem ut famulae suae castitati quasi astipularetur, ex eius sanguine, qui forte in horti fossulam sparsus erat, niveum, ut memoriae traditur, lilium tribus apertis corollis renidens, paulo post eius mortem, nullo semine fundere fecit ; quo portento factum est ut ad hanc usque diem nomine *Quitensis Lilii* Maria Anna donaretur.

Oboedientiam autem ita coluit, ut Deum ipsum per praepositos suos loqui sibi crederet ; ut quibusvis eorum nutibus se circumagi pateretur ; ut iucunda omnia, si quid ii opponerent, relinqueret, atque e contrario durissima quaeque, si iuberent, amplecteretur ; quemadmodum tunc accidit, cum eucharisticam mensam, eius pietatem tentandi causa, in eius usu esse vetuerunt. Atque in ipsa exercenda christianae vitae perfectione nihil unquam suo arbitratu, sed omnia ad suorum moderatorum voluntatem sibi suscipienda statuit.

Porro tria, quae nuncupaverat, vota nonnisi praeclara testificatio amoris erant, quo artissime cum Deo coniungebatur. Hinc teneram caritatem erga Caelestem Patrem alebat ; erga Verbum Incarnatum, cuius infantiam deliciis affluens contemplabatur, cuius cruciatus non modo assidua memoria versabat, sed, ut diximus, varii generis tormentis in se sumptis pro viribus etiam imitabatur. Erga augustissimum Eucharistiae sacramentum ardentissima flagrabat pietate; ac propterea videre erat sanctam iuvenem in templo Societatis Iesu cotidie genibus flexis, immotam, oculis demissis, Deo suo, quo in sacra mensa refecta erat, dulciter frui, atque sacrificiis, quotquot ibidem peragerentur, insanabili pietate interesse. Divina autem Eucharistia non tantum illius animum, sed corpus quoque, praeter naturae leges, reficere videbatur. Narrant enim plurimi testes Mariam Annam, saltem per septem postremos suae vitae annos, quovis terrestri cibo sibi negato, angelorum solummodo pane sese nutrivisse : ita scilicet, ut si quando caelesti convivio prohibita esset, tunc semianimis iaceret.

Nemo autem amore Dei penitus inflammatur, quin illius flammae in

suos etiam proximos erumpant; etenim *hoc mandatum habemus a Deo ut qui diligit Deum, diligat et fratrem suum* (I Io., IV, 21). Quod divinum praeceptum Maria Anna constanti fide servavit. Cum in proximis suis Christum ipsum agnosceret, nullum fuit unquam caritatis officium tam arduum aut vile quod non laeta perficeret : esurientium famem pane, quem sua manu paraverat, sublevabat ; pauperum sordida capita mundabat ; pedes lavabat, nuditatem vestibus, quas ipsa confecerat, cooperiebat. Sed sororum quoque filias et consobrinas ad haec misericordiae opera efficienda atque ad amorem egentibus miserisque demonstrandum incitabat. Quandoque etiam domus fámulas ad se benigne congregabat, quas inter vel humi sedens, quo melius earum fiduciam iniret, eas prolixe docebat quo modo mariale rosarium recitarent, sacro adessent, easque ad pietatem et castimoniam hortabatur. Infirmis aderat, animum addebat, atque alimenta, quae ipsa coxerat, indefessa suavitate ministrabat. Magis animorum quam corporum calamitatibus commota, nihil inexpertum omittebat cum de peccatoribus e vitiorum coeno extrahendis ageretur, cumque de divina iustitia alienis sceleribus concitatam proprio sanguine placanda. Quem in finem non modo in immania tormenta sponte se dabat, sed morbos etiam gravissimos, hydropisim praecipue, patientissime Dei gratia, tolerabat. Persuasum enim erat Dei Famulae se a Deo electam fuisse, non ut quocumque modo virtutis apicem attingeret, caritatemque erga proximos retineret, sed ut ad Dei nutum se propitiationis victimam pro populo offerret, corpusque suum exhiberet *hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium* (Rom. XII, 1).

Ineunte anno millesimo sexcentésimo quadragesimo quinto, cum Maria Anna prima adhuc floreret adulescentia, *Riobamba* urbs vehementissimo terrae motu deleta est ; qui montium tremor ad Quitum usque pertinere visus est, ruinam exitiumque huic etiam urbi minitans, quam iam pestis mortifera extenuabat. Ad decem milia corpora prostrata sunt ; terror invaserat omnes. Quarta dominica die Quadragesimae cum publica supplicatio in sacra aede Instituti Societatis Iesu haberetur, haec orator inter dicendum protulit : « se vitam libenter pro populi salute daturum, poenasque unum sponte subiturum ». Quibus auditis, Maria Anna a Iesu, magno amoris impetu se in locum oratoris suffecit, mortemque in se convertit. Atque adnuisse suis precibus Deum, mortis interiore quodam subitoque attactu ea sensit; quae domum vulnerata reversa est ac dolorum morsus indesinentes per duos menses toleravit,

omni supplicio atrociores, felix tamen quod pestis terraeque motus statim post suam immolationem desivissent. Tandem die vicesima sexta mensis Maii, anno millesimo sexcentésimo quadragesimo quinto, postquam tres dies in extrema mortis colluctatione transiisset, Christi morientis efflgiei prius pedes et latus, dein, subito quodam fervore correpta, capitis quoque coronam deosculata, quasi inter Redemptoris spinas, supremum vitae spiritum efflavit, victimae partes ad finem usque agens. Ubi primum per urbem auditum est decessisse Mariam Annam a Iesu, una fuit omnium conclamatio : *Puellam sanctam esse mortuam;* unus omnium concursus, ut eam iacentem venerarentur, una omnium cupido, ut particulam ex eius vestibus vel ex voluntariae castigationis instrumentis secum ferre liceret. Tantus fuit in civibus pietatis impetus ut franciscalis vestis, qua in morte induta erat, in minutas partes concidenda esset ut particulam singuli acciperent, utque vocandi essent custodes, qui eductis gladiis corpus defenderent. Quod tandem exanime corpus, comitantibus Episcopo, magistratibus ingeniique populi multitudine, in templum Societatis Iesu delatum est, ubi Maria Anna se condi saepius vivens petierat. Civitatis admiratio in immensum crevit cum deductum corpus ad altare, cui superposita erat statua Beatae Virginis Lauretanae, oculos, uti traditur, aperuit stellis splendidiores, in caelestem Matrem amanter intentos. Sed cum christifidelium concursus adeo augeretur ut prope opprimerei custodes, necesse fuit properato sacras exuvias in sepulcrum inferre, ubi tribus post mensibus, repertae sunt incorruptae atque suave olentes.

Haec aliaque miracula popularibus Mariae Annae certam opinionem inseruerunt eam caelestis patriae compotem esse, atque spem fore ut ea aliquando sanctorum fastis ascriberetur.

Quam ob rem, iteratis ab universa civitate Quitensi postulationibus, in Episcopali Curia eiusdem urbis causae ordinariae super vita, fama sanctitatis, virtutum et miraculorum in genere, aliisque super scriptis et super liturgico cultu eidem Dei Servae non exhibito actae fuerunt; posteaque Decessor Noster im. mem. Benedictus XIV, die decima septima mensis Decembris, anno millesimo septingentésimo quinquagesimo septimo, Commissionem, quam vocant, Causae introducendae manu sua subsignavit. Duodecima vero die mensis Martii anno millesimo septingentésimo septuagesimo sexto alius Decessor Noster fel. rec. Pius VI, decreto edito, Venerabilem Servam Dei christianas virtutes heroum more coluisse sanxit. Postea, instituta quaestio est de miraculis, quae,

Maria Anna deprecante, contigisse dicebantur; ac duo potissimum in eodem Sacrorum Rituum conventu, omnibus maturo iudicio perpensis, vera explorataque reperta sunt. Quapropter Pius Nonus ad Quirinales Aedes, die duodecima Ianuarii mensis, anno millesimo octingentesimo quadragesimo septimo, ad se accersitis Patribus' Cardinalibus Ludovico Micara, Episcopo Ostiensi et Veliterno, SS. Rituum Congregationis Praefecto, ac Ludovico Altieri, Causae Relatore una cum Andrea M. Frattini, S. Fidei Promotore et Iosepho Gaspare Fatati eiusdem S. Congregationis a Secretis, sollemniter pronunciavit : *Constare de duobus miraculis tertii generis a Deo patratis, invocata Ven. Maria Anna a Iesu De Paredes, scilicet de primo: Subitae perfectaeque sanationis Angelae P olido Escorza ab enormi tumore empìiy sematico una cum uteri et adiacentium pwrtium laesione;* de altero : *Subitae perfectaeque sanationis Angelae Polido ab inveterato tumore scirrhoso in abdominis visceribus cum enormi symptomaiico oedemate.* Decreto autem die decima nona Iulii mensis eiusdem anni dato, ab onere propositionis et approbationis tertii miraculi idem Pontifex Postulator es absolvit ; denique die vigesima nona Septembris eodem anno, edito Decreto, quod de *Tuto* vocant, Beatificationis Litteras in forma brevi die insequentis mensis septima dedit. Beatificationis vero sollemnia, ob gravissima illorum temporum adiuncta, nonnisi die vigesima Novembris anno millesimo octingentesimo quinquagesimo tertio peragi potuerunt. Cum autem, postquam tributi sunt Mariae Annae Beatorum Caelitum honores, plurima nuntiarentur miracula, quae, ea deprecante, in diversis Americae Meridionalis regionibus patrata dicebantur, Canonizationis Causa, instante Camillo Beccari, Societatis Iesu Postulatore, attentisque supplicibus litteris aliquot Patrum Cardinalium, Sacrorum Antistitum, necnon Praepositi Generalis Societatis Iesu, Rectorum Collegii Piani Latini Americani et Collegii Hiberni in Urbe, et plurium Quitensium civium, anno millesimo nongentesimo tertio, a Decessore Nostro Leone Tertiodecimo redintegrata est; et aliquot post annos a dilecto Filio Carolo Miccinelli, Societatis Iesu Postulatore Generali, binae sanationes, quae infra narrantur, Sacrae Rituum Congregationis disquisitioni exhibitae sunt. Carmela Martínez Cordova, Aloisii Elsitdié uxor, laborabat traumate totius abdominis, viscerum ptosi, gastrointestinali dilatatione et ventre adeo péndulo, ut hic fere genua attingeret : quam morborum cognitionem non modo medicus qui aegram curabat, sed periti quoque ex ofiicio ipsumque medicorum S. Rituum Congregationis Collegium unanima sententia confirmarunt. Verum die decima septima Iunii mensis, anno

millesimo nongentesimo quadragesimo quinto, dum Beatae Mariae Annae a Iesu reliquiae sollemni pompa per Conchae Aequatoris vias ducuntur, Carmela enixe ab ea sanationem implorat. Quae domum cum rediisset, sanatam se sensit, ac sequentibus diebus medicus, post diligentem inspectionem, omnia suo quoque loco restituta fuisse recognovit. Atque huiusmodi sanationem naturae viribus tribui non potuisse, neque chirurgico ferro obtineri, medicus ipse, periti, medicorumque Collegium ad unum omnes affirmant.

Altera sanatio ita narratur : Puer Ferdinandus Crespo Toral sex annos natus, die decima quarta Iunii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo quarto, tam acutum colicae appendicis morbum nactus est, ut plures medici edixerint, pueruli ventrem chirurgicae sectioni quam citissime esse subiciendum, ut, si fieri posset, eius vita servaretur. Quam morbi cognitionem a medicis factam gravemque prognosim officiales periti medicorumque S. Rituum Congregationis Collegium confirmarunt. Porro pueri mater, Beatae Mariae Annae a Iesu studiosissima, simul ac eius reliquias filioli pectori apposuit, illico hic omnino convaluit.

Super his sanationibus postquam duo ex officio periti medicorumque S. Congregationis Collegium, re exactissimo iudicio examinata, favorabilem sententiam ediderunt, die octava mensis Novembris, superiore anno, Congregatio praeparatoria, quam dicunt, habita est, die vero decima tertia Decembris Congregatio generalis coram Nobis instituta est, in qua venerabilis Frater Noster Benedictus Cardinalis Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, Causae ponens, hoc dubium disceptandum proposuit : An et de quibus miraculis, post Beatae indultam ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur. Patres Cardinales, Officiales Praelati et Consultores suum quisque suffragium ediderunt. Nos vero iudicium Nostrum in diem duodecimum Ianuarii huius anni distulimus, ut in re tanti momenti ferventibus fusis precibus divinam voluntatem clarius agnosceremus. Quapropter eo die ad Nos accivimus venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales SS. Rituum Congregationis Praefectum et Causae Ponentem, venerabilem Fratrem Alfonsum Carinci, eiusdem S. Congregationis a Secretis et dilectum Filium Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem Generalem, sacroque religiose facto, sollemniter ediximus : *Constare de duobus miraculis a Deo, Beata Maria Anna a Iesu de Paredes intercedente, patratis, nimirum de instantánea perfectaque sanatione eum Carmelinae Mar-*

tiriez Elsitdié a ptosi et dilatatione gastro-intestinali cum ventre péndulo, tum pueri Ferdinandi Crespo Toral ab appendicite acuta; atque Decretum hoc promulgari mandavimus.

Ad legitimum huius Causae exitum hoc unum dubium excutiendum supererai; utrum scilicet, duobus miraculis rite probatis, ad Beatae Mariae Annae a Iesu Sanctorum caelitum honores decerni possent. Quod dubium idem Cardinalis Benedictus Aloisi Masella, Causae Relator, die vigesima octava Februarii disceptandum proposuit : atque omnes adstantes tum Patres Cardinales, tum Officiales Praelati et Consultores unanimi suffragio id fieri posse affirmaverunt. Nos vero Nostram sententiam ad diem quintam mensis Martii distulimus, ut clarius Sancti Spiritus lumine perfunderemur. Quare in illam diem Cardinales Clementem Micara, S. Congregationis Rituum Praefectum et Benedictum Aloisi Masella, Causae Ponentem, Alfonsum Carinci eiusdem S. Congregationis a Secretis et Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem Generalem, ad Nos convocavimus atque Sacris operati, sollemniter ediximus : *Tuto procedi posse ad Beatae Mariae Annae a Iesu sollemnem Canonizationem.*

Sectantes vero Praedecessorum Nostrorum vestigia, primum in Consistorium Secretum S. R. E. Cardinales in diem sextam decimam elapsi Martii mensis ad Nos accivimus eorum sententiam rogaturi. In quo venerabilis Frater Noster Clemens Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus, sermonem habuit de vita, gestis et miraculis Bb. Antonii Mariae Claret et Vincentii Mariae Strambi, Pontificum Confessorum, atque Bb. Mariae Goretti, Virginis et Martyris, Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat et Mariae Annae a Iesu de Paredes, Virginum, et singillatim acta recensuit, quae in eorum Causis Beatificationis et Canonizationis S. Rituum Congregatio, re prius severe deliberata, sumpserat et probaverat. Quibus peractis, Nos adstantium Patrum Cardinalium singulorum sententiam rogavimus. Mox Consistorium publicum habuimus ad sollemnem eorumdem Beatorum ac Beatarum Canonizationis perorationem dicendam; quam dilectus Filius Ioannes Baptista Ferrata, Aulae Consistorialis Advocatus, ornato sermone pro Beata Maria Anna a Iesu de Paredes dixit, Nosque enixe rogavit ut ad optatam Canonizationem quam citius deveniremus. Nos vero, quamvis rem properare vehementer cuperemus, de ea non antea decernere statuimus quam, secundum sapientissimum Decessorum Nostrorum institutum, in Consistorio semipublico, quod vocant, tum Purpurati Patres iterum, tum

Sacrorum Antistites in Urbem adfuturi, suam mentem aperirent. Mandavimus propterea ut singulis Antistitibus commentarii de eorumdem Beatorum et Beatarum vita, virtutibus et miraculis, atque de eorum Causis actorum omnium a S. Rituum Congregatione mitterentur, ut ipsi, re plene cognita, suam possent ferre sententiam. Die autem vicesima septima Martii Consistorium semipublicum in consueta Vaticani Palatii aula habitum est, cui non pauci adfuerunt Antistites ex vicinioribus praecipue dioecesibus, qui cum amplissimo Cardinalium Collegio in unanimem sententiam convenerunt ut propositae Canonizationes quam primum celebrarentur. Quibus suffragiis laeto animo acceptis, decrevimus hos Caelites sanctorum honoribus decorandos, statuentes ut Canonizationis sollemnia pro Beata Maria Anna de Paredes in Vaticana Basilica hac die nona Iulii perageremus. Interea omnes adstantes Venerabiles Fratres enixe rogavimus, ut Nobiscum suas preces coniungere vellent, quibus fausta et salutaria catholicae Ecclesiae a Deo implorarentur. De quibus omnibus ut iuridica acta conficerent, dilectis Filiis qui adstabant Protonotariis Apostolicis mandavimus.

Quo adveniente die, cunctis saecularis et regularis cleri ordinibus, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus, Abbatibus, Episcopis, Archiepiscopis, atque Sacro S. R. E. Cardinalium Collegio praeeuntibus, Nos ipsi solemni pompa Patriarchalem Basilicam Vaticanam, inagnificentissime ornatam innumerisque splendentem lychnis atque maxima fidelium multitudine stipatam, quos inter spectabilis Reipublicae Aequatorianae Legatio cum fere quingentis peregrinis ex eadem Nobis dilecta Republica aliarumque Rerum publicarum legationes, ingressi sumus et ad Nostram Cathedram perreximus. Tunc, praestita prius Nobis a venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus iuxta ritum oboedientia, Clemens Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus et huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Ioanne Baptista Ferrata, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, *instanter j instantius* et *instantissime* postulavit ut Nos Beatam Mariam Annam a Iesu de Paredes, Virginem, summis sanctitatis honoribus decorare dignaremur. Sancti igitur Divini Sjpiritus lumine implorato, Nos, Domini Nostri Iesu Christi in terris Vicarius et Supremus catholicae Ecclesiae Magister, ex divi Petri Cathedra solemniter declaravimus : *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad eœsaltationem fidei catholicae et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, ma-*

tura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatam Mariam Annam a Iesu de Paredes, Virginem, Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia Universali eius memoriam quolibet anno die eius natali, vicesima nempe Maii, inter Sanctas Virgines pia devotione recoli debere. In nomine PaÇfëtHs et Fipfelii et Spiritus £& Sancti. Amen. Qua Canonizationis formula a. Nobis prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Micara per eumdem Consistorialis Aulae Advocatum Nobis oblatis, hasce Decretales Litteras sub plumbo confici et expediri iussimus, praesentibusque Protonotariis Apostolicis ut de eiusdem Canonizationis memoria publicum conficerent instrumentum mandavimus. Debitas deinde omnipotenti Deo gratias acturi, hymnum *Te Deum* cum amplissima fidelium multitudine cecinimus, atque novensilis Sanctae patrocinio invocato, breviter laudibus praedicavimus niveum eius virginitatis candorem, asperrimam, quae sponte sumpsit, sui castigationem, eximiamque erga proximos suos caritatem; atque ad praeclara eius virtutum exempla sequenda huius temporis iuventutem incitavimus. Deinde adstantibus apostolicam benedictionem et plenam suorum peccatorum indulgentiam paterno amore impertivimus ; ac demum sacrum pontificali ritu fecimus.

Nostris itaque hisce Decretalibus Litteris novensilis huius Sanctae consecrata memoria, una Nobiscum summo gaudio exsultet in primis nobilis Nobisque carissima Aequatoriana civitas, quae angelicam illam protulit filiam, et universa Christi Ecclesia; ac Deo optimo Maximo dignas persolvimus grates, quod ad sacri huius anni triumphos illum etiam adicere voluit, ut in caelorum viridario, lilii candidissimi instar, tam mirabilem Virginem demonstrare Nobis licuerit, in quam christifideles, ad aeternam patriam contendentes, exemplum ac tutelam pariter sumpturi, prospicere possint.

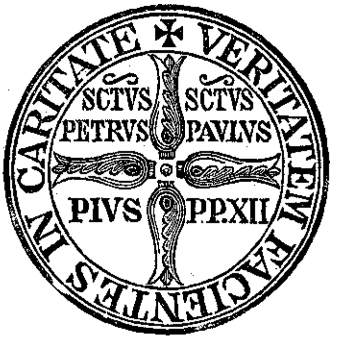
Omnibus itaque bene perpensis, certa scientia deque Nostrae apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula quae supra diximus confirmamus, roboramus, decernimus atque universae Christi Ecclesiae denunciamus.

Mandamus insuper ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis eiusque sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris haberetur, si

ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Si quis autem Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae ausu temerario infringere vel eis contraire aut attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die nona Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.



£g Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

£B Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

gg Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

Çǫi Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

£g Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

Ego ALEXANDER titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego FRIDERICUS titulo S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis TEDESCHINI.

Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis IORIO.

Ego MAXIMUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.
Ego IOANNES S. Georgii in Velabro Diaconus Cardinalis MERCATI.
Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. E. E. **Cancellario**

© EUGENIUS Card. TISSER ANT $ CLEMENS Card. MICARA
8. Collegii Decanus. *S. Rituum Congr. Pro-Praefectus*

f Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleucien., *Dec. Proton. Ap.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, ***Cane, Apost. Adiutor a studiis.***

EXPEDITA

die vicesima sexta Aprilis, anno tertio decimo
Alfridus Marini, ***Plumbator.***

Reg in Cane. Ap., vol. LJXIÎ, n. 98. **- Aloisius Trussardi,** ***a tabulario.***

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULUS AC PRIVILEGIA BASILICAE MINORIS CONFERUNTUR ECCLESIAE DEO IN HONOREM B. MARIAE V. IN CAELUM ASSUMPTAE, IN VALLE UMBROSA INTRA FINES FESULANAE DIOECESIS, DICATAE.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — In edito monte Etruriae eodemque opacis nemoribus vestito dulcique uligine laeto Templum Beatae Mariae Virginis in Caelum Assumptae continensque monasterium exstant, quae caput sunt ac sedes praecipua Congregationis Vallis Umbrosae. In hisce enim umbris frigidis, silentibus, frondosis, quas non attingit iluxi saeculi tumultus, Sanctus Ioannes Gualbertus, eiusdem sodalitatis religiosae auctor et pater, cuius et Deiparam Virginem Caelo receptam peculiarem voluit esse tutricem, die ix mensis Iulii, anno MLI, Aedem illam, a se antea excitatam, consecrandam curavit idemque asceterium constituit quod pietatis ac doctrinae foret alacris palaestra et, in tanto illius aetatis rerum discrimine, tam honestae exercitationis fructus quasi ex umbráculo cumulate produceret in solem. Ecclesia ipsa, quae una efii-

citur aula, exquisitioris artis « Barocae », quam vocant, redolet elegantiam ; in tholo, octo columnis generis Ionici suffulto, Beatissima Virgo Maria ad caelestem gloriam Assumpta nitidis gratisque coloribus cernitur expressa; admiraris etiam scamna chori, utpote opere vermiculato admodum spectabilia. Ceterum Ecclesia, in cuius officiis Monachi Vallis Umbrosae impigri versantur, Sanctorum Reliquiis atque sacra afiìuit supellectile, adeo ut, quod ad domus Dei decorem, nihil in ea videatur desiderari. Hoc autem prae Nobis ferendum inclytum hoc coenobium inde ab initio domicilium quoddam exstitisse religionis Marialis eamque a Sancto Conditore et eius filiis in Christifidelium animis haud intermisso studio esse defixani; qui etiamnum festo die Assumptionis Beatae Mariae Virginis perfrequentes montem quotannis ascendunt, ut, quam in vota vocent, Almae Deiparae potiantur muneribus supernis. Hoc igitur Templum in prioribus regionis Etruriae numeratur quae hoc Virginis Mariae Mysterio fuerint dedicata, indeque is cultus amplissime provectus est ac dilatatus. Cum ergo proximo anno nonum revolvatur saeculum ab hac Aede consecrata, dilectus filius Aemilianus Lucchesi, hodiernus Abbas Generalis Congregationis Vallis Umbrosae Ordinis Sancti Benedicti, nomine quoque suae fidei creditorum, atque populi christiani precibus de auctiore Dei Genetricis elatione morem gerens, submisse Nobis supplicavit ut Ecclesiam, quam saepe diximus, praecipuo honore condecorare dignaremur, Basilicam Minorem eam renuntiantes. Nos autem, ad peculiarem in Virginem Caelestem observantiam a puero assueti, ut tam probatae Eius religioni maiora afferremus incrementa et Templum hoc, per longam annorum seriem cultus eiusdem nobile praesidium ac propugnaculum, merito ornaretur titulo honoris, supplicationes huiusmodi, quibus Dilecti Filii Nostri Eliae Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyteri Cardinalis dalla Costa, Archiepiscopi Florentini, necnon Venerabilis Fratris Ioannis Giorgis, Episcopi Fesulani, amplissima accesserat commendatio, libenti animo censuimus audiendas. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Ecclesiam Deo in honorem Beatae Mariae Virginis in Caelum Assumptae consecratam atque in Valle Umbrosa, intra fines Fesulanae Dioeceseos, exstantem, ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis liturgicis quae Templis itidem insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ;

illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII mensis Novembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

II

VENERABILIS DEI FAMULUS IULIANUS MAUNOIR, SACERDOS PROFESSUS SOCIETATIS IESU, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam — Dominus Noster Iesus Christus, munus a Patre post resurrectionem acceptum cum apostolis communicans, multa et praeclara promisit eis qui fidem essent accepturi : *Signa,* inquit,... *haec sequentur: in nomine meo daemonia eiicient; linguis Ioquentur novis... Super aegros marius imponent et bene habebunt* (Me, 16, 17-18). Interdum sane in Ecclesiae rebus gestis, temporibus potissimum calamitosis, Dominus, qui, ut miserator et misericors medicus, optima periculosissimis morbis adhibet medicamenta, viros tanta fide tantaque caritate flagrantes excitavit, ut signa facere et « omnia in Christo instaurare » a Deo meruerint. Quod quidem saeculo decimo septimo Britanniae Armoricae felicissime contigit. Quae provincia, dudum tam religiosa tamque prospera, sed bellis civilibus vexata et cleri incuria diu neglecta, in miserrimam condicionem erat delapsa. Tum mirabiliter a Deo electus, lulianus Maunoir, donis a Christo promissis cumulate ornatus — quippe qui linguam ignotam paucissimis diebus, Beata Maria iuvante, didicerit, daemones potenti virtute frequenter fugaverit, innumerabiles cum animorum tum corporum morbos sanaverit — surrexit ut gigas et, signis verba sequentibus et confirmantibus, nobilis huius provinciae faciem sic renovavit ut « Britanniae Apostolus », ab aequalibus suis nuncupatus, agnosceretur et praecipua causa cur regiones, vel ab eo ipso vel ab eius disci-

pulis et adiutoribus excultae, fide et moribus etiam nunc ceteris praestare videantur. Die autem i mensis Octobris anno MDCVI, in pago Sancti Georgii de Reintembault, intra dioecesis Rhedonensis fines, mediocri quidem loco, sed e parentibus fide, christiana vita, caritate in pauperes insignibus natus est. A teneris annis, non pauca in eo eluxerunt divinae vocationis indicia, cum pietas iam matura in SS. Eucharistiam, tum incredibilis quidam ardor ut socios aequales et exemplo et puerilibus contionibus ad virtutes alliceret. In collegium Rhedonense Societatis Iesu admissus, inter ceteros alumnos mox specimen industriae ac pietatis se praebuit atque in Mariana Sodalitate prudentia et caritate emicuit. Monitis Ioannis Rigoleuc, sui magistri, multum et in litteris et in sanctorum scientia profecisse dicitur. Ut primum certior factus est de laboribus quos Societatis missionarii cum apud Indos, tum in Iaponia, tum in propioris Orientis regionibus exanclaverant, sine mora eos imitari statuit. Quam ob rem a Petro Ooton, olim regio confessario, tum Provinciali, in Societatem adscitus, Lutetiam Parisiorum festinavit ut tirocinium inciperet. Vix religiosae vitae limen intraverat, cum, absolutam perfectionem sibi proponens, soli gratiae caelesti innixus et puro Dei amore incitatus, maximis quam potuit itineribus ad sanctitatem strenue contendit. Sibi enim proposuerat : Ut Deo maxime satisfaciam ! ut Deum amem quam maxime ! Philosophiae cursu in Flexensi collegio absoluto, ubi sanctum Isaacum logues, postea Märtyrern, socium habuit, in collegium Corisopitense missus, litteras docuit cum uberrimo puerorum et in doctrina et magis etiam in moribus fructu. Tunc primum Venerabilem Michaelem Le îsᵀobletz convenit, saecularem sacerdotem egregium, cuius virtutes a Venerabili Dei Servo Pio PP. X heroicae iam pridem declaratae sunt, qui solus fere in vastis Armorieae campis animorum religiosae institutioni operam dabat. Hic haud semel divinitus intellexerat sibi a Deo successorem parari qui opus inceptum amplissime propagaret. Ut primum Iulianum adspexit, eum agnovit. « Comperi, ait, eum a Deo esse electum et Eius gratia praeoccupatum ». Ab eo tempore sensit Iulianus se ad Armoricas missiones allici, quamvis antea Canadenses constanter sibi proposuisset; ideo, oboedientia fretus, diebus quibus a scholarum labore vacabat, agrestibus pueris christianam doctrinam coepit tradere. Dum theologicis disciplinis in Universitate Biturigensi vacat, gravissimo morbo affectus est. Iam proximam mortem laetus exspectabat, cum, emisso de missionibus Armoricis amplectendis voto, praeter omnium spem subito convaluif. Hoc fere tempore in somniis sibi ipse visus est rusticum virum Armorico more vestitimi humeris portare. Idcirco, sacerdotio auctus et ultimis proba-

tionibus Rothomagi absolutis, iussu Praepositi generalis Oorisopitum est revocatus atque iam missionibus tam in pagis et vicis quam in urbibus Britanniae usque ad mortem, id est per quadraginta duos annos, se totum et unice devovit. Septem dioeceses, Oorisopitensem praesertim, Leonensem et Trecorensem sine intermissione lustravit. Omnes cuiusvis condicionis homines, pauperes praecipue, aratores, nautas, piscatores, caritate, nullis incommodis parcens neque laboribus ullis, ardentissima eloquentia, canticis spiritualibus tradendis, tabulis explicandis, sacris pompis instruendis, maxime tandem Sacramentis Paenitentiae et Eucharistiae accuratissime frequentandis excoluit. Nec minus clero quam plebi christianae profuit, quippe qui saeculares sacerdotes, ad mille fere, socios sibi adiungeret ut opus a Michaele Le Nobletz inchoatum in immensum augeret. Quorum plerique egregios verbi divini praecones vel optimos parochos sese exhibuerunt et fructus quos in vinea Domini colligebant sponte sua carissimo magistro tribuebant, ut post Iuliani mortem multi testati sunt. Qua de causa non tantum Armoricae Apostolus passim appellari coeptus est, sed sancto Vincentio Ferrerio meruit comparari. Ad tantam animorum messem metendam non modo verba sed exempla profuerunt. Singulari erat animi demissione ut contumelias et calumniam incredibili vultus mentisque serenitate toleraret; in omni loco vel tempore orationi deditus, sensus adsidua vigilantia custodiebat: unde angelica in eo elucebat castimonia. Neque defuerunt prodigia, divinae approbationis testimonia: sanationum virtus, mirum in elementa et in daemones imperium, occultarum rerum notitia, futurarum praedictio. Quibus meritis donisque ornatus atque tot tantisque laboribus confectus, dum, de proxima morte admonitus, ad collegium Corisopitense festinaret, morbo in itinere correptus, apud presbyterum quemdam amicum sistere coactus est et in vico Plévin, « in terris sancti Oorentini », id est in Cornubia, ut praesagierat, divitis viri hospitio humiliter recusato, pauper pauperum more in Christi crucifixi osculo die XXVIII m. Ianuarii an. MDCLXXXIII placidissime obdormivit. Cuius cor mox Corisopitum delatum et ab episcopo et a populo summa reverentiae significatione exceptum est. Ossa vero, in ecclesia parochiali « Plévin » tumulata, per tria fere saecula a fidelibus sanationes et beneficia postulantibus frequentata sunt. Quem omnes « Britanniae Armoricae Apostolum » iam appellabant, « Sanctum » exinde unanimi populi praedicaverunt. Cum vero sanctitatis fama in dies apud omnes percrebnerit prodigiorum quoque causa, quae eiusdem intercessione a Deo patrata ferebantur, anno MDCCXIV ordinaria auctoritate inquisitiones factae sunt, donec Decessor Noster Pius PP. IX, rec. mem., anno

MDCCCLXXV, Introductionem Causae propria manu signavit. Apostolico processu confecto servatisque de iure servandis, in Generali Congregatione coram Nobis, die vi mensis Martii anno MCMXLIX habita, Venerabilis Servi Dei virtutes heroicum attigisse fastigium sollemniter declaravimus. Deinde suscepta est quaestio de miraculis, quae, ipso Venerabili intercedente, patrata a Deo ferebantur. Post duas Congregationes, Antepraeparatoriam nempe et Praeparatoriam, tandem in Generali Coetu, Nos Ipsi, Decreto die xi mensis Februarii anno MCMLI edito, de eorum veritate auctoritate Nostra declaravimus. Cum igitur esset de virtutum heroicitate deque miraculis prolatum iudicium, illud tantum supererat discutiendum, utrum Venerabilis Dei Servus inter Beatos Caelites tuto recensendus foret. Hoc autem dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente, seu Relatore, in Comitiis Generalibus, quae coram Nobis die xx mensis Februarii, hoc ipso anno, habita sunt; omnesque qui aderant cum Patres Cardinales tum Sacrorum Rituum Officiales Praelati et Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos vero in tanti momenti negotio Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem die quarta mensis Martii, Dominica « Laetare » eodem anno, Eucharistico Sacro rite litato, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, et memorato Patre Cardinali Causae Relatore, necnon Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulari Archiepiscopo, ipsius Congregationis Viro a secretis et dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ediximus ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli Iuliani Maunoir Beatificationem *tuto* procedi posse. Quae cum ita sint, Societatis Iesu nec non Episcoporum, Cleri et fidelium dioecesium Britanniae Armoricae totiusque Galliae vota implentes, praesentium Litterarum tenore Nostraque Apostolica Auctoritate, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famulus Iulianus Maunoir, Sacerdos Professus e Societate Iesu, *Beati* nomine in posterum nuncupetur eiusdemque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, ac praeterea ut in posterum eiusdem Beati imagines radiis decorentur permittimus. Item Auctoritate Nostra concedimus ut de eodem Beato quotannis Officium recitetur et Missa celebretur de Communi Confessoris non Pontificis cum lectionibus et orationibus propriis per Nos adprobatis, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero

Officii recitationem ac Missae celebrationem fieri largimur, iuxta morem, in Rhedonensi Archidioecesi, ubi Beatus ipse natus est, et in Corisopitensi dioecesi ubi supremum obiit diem ; itemque in Templis et Sacellis ubique terrarum sitis, quibus Societas Iesu utitur, ab omnibus Christifidelibus qui horas canonicas recitare teneantur et, quod ad Missam attinet, a presbyteris omnibus, tam e saeculari quam e religioso clero, ad templa seu sacella, in quibus festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Iuliani Maunoir, servatis servandis, in supradictis templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis Decretisque de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum Apostolicarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in iudicialibus etiam disceptationibus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XX mensis Maii, in Festo Sanctissimae Trinitatis, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD EMUM P. D. IOSEPHUM ERNESTUM TIT. SANCTAE MARIAE DE ARACAELI S. R. E. PRESB. CARDINALEM VAN ROEY, ARCHIEPISCOPUM MECLINIENSEM, QUINTUM AC VICESIMUM EPISCOPATUS ANNUM FAUSTE IMPLENTEM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Explenti feliciter tibi, quatuor abhinc annos, decem ab inito sacerdotio lustra exsistimationem ac benevolentiam Nostram publice per Litteras declaravimus, plura eademque eximia tua erga Ecclesiam civilemque consortionem promerita jucunda sane memoria recolentes. Quum autem hodie tibi instet natalis episcopatus dies quintus ac vicesimus, nova quidem oblata opportunitate, proximam huiusmodi faustitatem communemque tuorum laetitiam auctoritate Nostra adaugere libentissime exoptamus. Illa enimvero Dei honoris salutisque animarum studia, quibus constanter flagrasti, postremis hisce annis minime deferbuerunt, sed clariore in dies luce enituerunt. Tibi itaque, Dilecte Fili Noster, de pastorali officio tam diu sollerterque gesto vehementer gratulamur, impensa Deum precatione exorantes, ut novas tibi addat vires teque donis solaciisque supernis velit cumulare. Quo interea auspicati eventus celebratio in maiorem cedat populi istius utilitatem, tibi ultro facultatem largimur, ut, die constituta, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Caelestis denique praesidii in auspicium inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, cunctoque clero et fidelibus tuae vigilantiae concreditis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Aprilis, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

II

AD EXCMUM P. D. IOANNEM PANICO, ARCHIEPISCOPUM TIT. IUSTINIANENSEM, IN PERUVIANA REPUBLICA NUNTIUM APOSTOLICUM, QUARTO REVOLUTO SAECULO AB ORTU LIMANAE UNIVERSITATIS STUDIORUM A S. MARCO.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. - Limana Universitas studiorum a S. Marco, Peruviae inclita gloria eiusque memoratu dignis recensita fastis, antiquitatis honore spectamus, mox, ut percepimus, quadringentis a suo ortu feliciter revolutos celebrabit annos. Quibus saecularibus sollemnibus ut accessio fiat laetitiae,, optatum est Nos quoque aliquo modo iis interesse. Pro Nostra itaque erga Peruvianam gentem caritate, quam experiundo novimus catholicam religionem fideli colere obsequio et Apostolicae Sedi in exemplum addictam deditamque esse, invitatui huiusmodi libenter annuimus atque hac de causa te, Venerabilis Frater, Legatum deligimus, renuntiamus,, constituimus, qui vices Nostras festis in illis coetibus geras et, quasi vox Nostra effectus, nomine Nostro bona et salutaria illic proloquaris.

Scimus praeclarum illud doctrinarum domicilium in christiana sua. origine palam gloriari et praedicandum honestamentum reputare se Sancti Evangelistae caelitis appellatione insigniri. Hinc illud igitur recte incitamentum sumat et ductum, ad ea concordi voluntate firmisque propositis magis magisque perficienda, quae quidem optimo cuique probanda, et christianae humanitati et dilectae patriae sint utilia. Quid profecto salubrius, conducibiles et sanctius christiana sapientia? Tum vera caelitus data, tum humano nisu reperta, Evangelii legem, moralia praecepta, artes, disciplinas, litteras, servato ordine, immensa quadam complexione eadem sapientia ob oculos disponit; et unde haruit uberrimum lumen ad Deum, hominem, universum cognoscendum, pollentes excipit vires ad publicos privatosque mores iuste et recte conformandosi Nulla enimvero inter fidem et veri nominis scientiam, utramque a Deo veritatis auctore exortam, repugnantia esse potest; quin etiam si ipsae amico fuerint foedere iunctae, harum ope et via humanum genus et terrestrem et sempiternam felicitatem attinget. Quocirca magni aestimentur humanae doctrinae et artes, ex quibus, si honesti leges servantur,, tot emolumenta et delegationes vitae exsistunt; pluris vero ducatur fides, sanctimoniae comes, quae « attingit inaccessa, deprehendit ignota,.

comprehendit immensa, apprehendit novissima, ipsamque denique aeternitatem suo illo vastissimo sinu quodam modo circumcludit Hac amplissima laude cupimus avemusque Universitatem istam studiorum splendidius usque collucere, multa prece Deum exorantes, ut inceptis, laboribus, nisibus eo convertendis lumen et robur desuper largiatur. Haec postquam salutariter ominati sumus, ut stata celebratio maiorem spiritalem utilitatem afferat, deprompti optatis libenter obsecundantes, concedimus iis qui eiusdem Universitatis studiorum sacellum « antiquum » vocatum festo illo die inviserint, indulgentiam plenariam, suetis condicionibus sibi vel defunctis lucrandam. Nihil denique Nobis reliquum est, nisi ut perinsigni moderatori universitatis studiorum a S. Marco-et huius decurialibus doctoribus et alumnis imprimisque tibi, cui legationis Nostrae conlatum est munus, Apostolicam Benedictionem, supernae gratiae pignus, impertiamus.

Datum Romae apud S. Petrum, die prima mensis Maii anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

*Ad christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Ven.Servae Dei Placidos Viel**

On serait tenté, chers fils et chères filles, de mettre sur les lèvres de votre bienheureuse Mere Placide Viel, certaines paroles de saint Paul, par lesquelles le grand Apôtre exprimait à la fois la pauvreté tremblante de sa nature, impuissante à accomplir la mission formidable que Dieu lui avait confiée, et la force qu'il sentait en lui, indomptable, par la grâce du Christ qui le réconfortait.

Comment, en effet, sinon par Faction d'une grâce toute surnaturelle, expliquer le contraste si frappant entre le tempérament, le caractère, les antécédents, la préparation de cette petite paysanne timide, gauche, sans instruction, sans la moindre expérience de la vie du monde, et sa carrière d'une activité rare, exceptionnelle, pour ne pas dire unique?

[1] S. BEBNABDI in *Gant. Sermo LXXVI,* 6.

* Habita die 9 Maii mensis a. 1951.

Vous en rendez un témoignage d'une haute éloquence, vous tous, pèlerins accourus des diverses régions, pour lui porter l'hommage de votre admiration et de votre reconnaissance.

Elle ne craint pas, elle n'a jamais craint le travail, ni le sacrifice, ni la souffrance; mais elle s'y exerçait dans les offices et les besognes les plus humbles, en sous-ordre au service de la cuisinière, occupée à laver la vaisselle, à couper le bois et les broussailles dans les haies pour préparer le feu. Telles sont ses attributions. Elle n'a pas encore vingt ans, et sa supérieure, la grande fondatrice, sainte Marie-Madeleine Postel, qui en a déjà soixante-dix-neuf, la désigne à l'Evêque comme celle qui devra être, immédiatement après elle, la Supérieure générale de la Congrégation.

Tout manque encore à la famille religieuse : édifices, finances, personnel. Sœur Placide, encore presqu'une enfant, est chargée de pourvoir à la fois à tout cela ; fondatrice de maisons et de communautés, maîtresse à vingt-sept ans d'une cinquantaine de novices, et avec cela quêteuse de fonds et de vocations.

N'étaient la précision et la véracité indiscutable des documents immédiats et détaillés, on hésiterait à croire vraie l'histoire de ses pérégrinations, d'abord avec une compagne, puis absolument seule. Faut-il voir ici l'essor soudain d'une nature ardente jusque-là comprimée? Non, car elle, qui n'avait jamais quitté son village, qui, renfermée dans son couvent, tremblait à la pensée de traverser la rue, est restée tellement la même que, à peine franchie la porte de la maison, elle se sent défaillir, elle rebrousse chemin et va se jeter dans les bras de sa sainte Mère, qui l'envoie passer une demi-heure devant le Saint-Sacrement. Alors, mais seulement alors, c'est la transformation. Elle est prête, et la voilà désormais sur les grand'routes et à travers bois, aux champs et à la ville, par tous les temps, sous la pluie et dans la neige, de jour et de nuit, dormant à la belle étoile ou dans des cabanes peu rassurantes. Elle parcourt ainsi la France, la Prusse, l'Autriche, la Westphalie, la Belgique, sans connaître les langues; elle s'introduit d'elle-même, sans la moindre recommandation ou présentation, à l'improviste, dans les bureaux des ministères, dans les évêchés, dans les cours royales et princières. Dans ses visites aux souverains, dans ses démarches, les personnages si divers, qu'elle aborde de sa propre initiative, ne savent qu'admirer davantage : sa déconcertante simplicité ou son aisance modeste et désinvolte.

C'est ainsi qu'elle fonde maisons, pensionnats, écoles à la campagne

et en ville, y compris un établissement considérable à Paris en plein quartier populaire, un noviciat en Westphalie !

En 1846, Marie-Madeleine Postel mourait presque nonagénaire; Sœur Placide, entre deux expéditions, est élue à sa place Supérieure générale, à l'unanimité moins deux voix, dont elle devra longtemps sentir douloureusement l'hostilité. A peine assumée sa charge, elle reprend sa vie de courses, menant de front son activité de fondations, de quêtes, de recrutement, de gouvernement, joignant la plus maternelle tendresse pour la fragilité à la plus inflexible fermeté en matière d'obéissance et de régularité.

Ah ! chères filles, quelle leçon, quel exemple et quelle obligation pour vous de marcher sur les traces de vos deux premières Mères, d'avoir comme elles une vie pleine et sainte ! Qui d'entre vous pourrait alléguer comme excuse un plus grand écart entre l'indigence de la nature et la richesse de la grâce? C'est encore sur une parole de saint Paul que Nous vous laisserons ; « Par la grâce de Dieu je suis ce que je suis et sa grâce, en moi, n'a pas été vaine ; j'ai travaillé plus que tous, non pas moi pourtant, mais la grâce de Dieu, qui est avec moi ».[1] En appelant sur vous toutes cette grâce souverainement puissante et transformante, Nous vous donnons de tout cœur, à vous, à vos Sœurs répandues par le monde,, à vos œuvres, à tous ceux qui vous sont chers, Notre Bénédiction Apostolique.

II

A.d christifideles qui Romae convenerant ad beatificationem Ven. Scrivi Dei Juliani Maunoir/

C'est une belle leçon d'optimisme, mais d'optimisme sain, clairvoyant, actif et surnaturel, que donnent, chers fils et chères filles, la vie, l'histoire et la glorification de Julien Maunoir. En présence des incontestables misères de tout ordre qui affligent aujourd'hui le monde, des difficultés de toute sorte qui paralysent sa restauration, de l'insuffisance des ressources en remèdes et en hommes capables de les appliquer avec fruit, on voit et l'on entend trop d'expressions d'un pessimisme stérile et stérilisant. Pessimisme bien divers en ses manifestations. Tandis que d'aucuns, découragés, renoncent ou sont tentés de renoncer à l'effort, tout au moins de le relâcher, semblables un peu à ce pauvre

[1] *Cor.* 15, 10.

* **Habita die 22 Maii mensis a. 1951.**

Elie, qui s'asseyait tristement à l'ombre d'un arbuste, en attendant la mort,[1] d'autres en prennent allègrement leur parti et, estimant qu'il n'y a plus rien à faire, ne font plus rien, à supposer qu'ils aient jamais fait quelque chose.

La situation, au temps et au pays où vivait et peinait le nouveau Bienheureux, était-elle plus encourageante? L'ignorance religieuse n'était guère moins profonde; elle était seulement moins habilement voilée sous le fallacieux décor d'une science profane, superficielle et vaine. L'intempérance régnait avec toute la séquelle des autres vices, qui naissent d'elle ou qui l'accompagnent. Conséquences de guerres religieuses, relents d'hérésie étaient encore aggravés par la carence du clergé, faute de vocations ou faute d'esprit sacerdotal. Par surcroît, l'effervescence populaire, les agitations sociales surexcitées par la levée des impôts, rendaient encore plus malaisé le ministère spirituel et l'apostolat. Le tableau, qui pourrait être plus complet, inviterait au parallèle avec le temps présent, et la comparaison ne serait peut-être pas au désavantage de celui-ci.

Par suite de quelle transformation, la Bretagne a-t-elle réussi à mériter, depuis, d'être montrée au monde en exemple de vie ardente, morale, profondément chrétienne? Elle-même en attribue l'honneur, après Dieu, la Vierge et ses saints Patrons, à ses missionnaires, au premier rang desquels elle vénère le bienheureux Julien Maunoir.

Qu'a-t-il donc fait et quel fut son secret? Il fut tout simplement apôtre, mais il le fut dans toute l'extension et toute la force du terme : apôtre du Christ, formé à son école, docile à ses principes et à ses leçons, pénétré de son pur esprit. Beaucoup de catholiques fervents ont à cœur d'être aussi de ces apôtres-là, quelques-uns sans en connaître les caractères et les conditions ; bien d'autres, et Nous Nous en réjouissons, avec une notion et un programme précis. Action intense, adaptation aux dispositions et aux méthodes du temps. Il Nous semble bien que ce furent là, entre autres, les traits de la physionomie et de l'activité du bienheureux Julien Maunoir, vrai congréganiste de la très sainte Vierge, comme le furent, au même temps, saint Jean Eudes et, après lui, saint Louis Grignion de Montfort. Peut-être les entendait-il à sa manière, comme d'autres les entendent à la leur, et peut-être aussi, pour ne pas dire certainement, sa manière de les entendre en a aésuré le succès.

En fait d'action intense, Maunoir peut soutenir aisément et victorieusement la comparaison avec qui que ce soit : labeurs, fatigues, in-

[1] **Cfr. *S Reg.* 19, 4.**

commodités, souffrances, sans jamais se reposer ni s'épargner dans la succession ininterrompue des missions, et quelles missions ! sur le continent et dans les îles, prédication, processions, catéchismes, confessions, visite des malades et le reste. A lire sa vie, on se demande comment un seul homme a pu suffire à. tant de travaux, comment sa nature a pu tenir tête à un tel surmenage. Comment? Par l'effet de l'adage entendu au sens chrétien : *Mens agitât molem.*[2] Homme d'action plus que personne, il mettait au-dessus de l'action l'étude, au-dessus de l'étude la prière. Si puissant était son attrait pour elle que son maître Michel Le Nobletz croyant devoir le mettre en garde contre un excès, qui pût compromettre l'expansion de sa vie apostolique. L'histoire montre que, de sa part, ce préjudice n'était pas à redouter; elle montre en même temps de quelle source, exubérante et pure, jaillissait sa prodigieuse activité extérieure. Il avait, dit-il lui même, reçu de Dieu un don d'oraison, qui le tenait en continuelle union avec lui.

Avec raison, avec aussi, parfois, quelque illusion ingénue de découverte et d'innovation, on prône l'adaptation du zèle : il faut être de son temps, il faut être de son milieu. Saint Paul le disait déjà ou, mieux, il en donnait l'exemple : *Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos.*[3] Ainsi faisait également le bienheureux Julien Maunoir, et il faudrait bien chercher pour lui trouver en cela un émule qui le surpasse. C'est pour se mettre à la portée de tous qu'il apprend leur langue difficile, qu'il enseigne à l'aide de grands tableaux figurés la doctrine et la morale, qu'il les met en refrains et en couplets, si bien imprimés dans la mémoire qu'on les chante encore aujourd'hui ; il sait mettre en œuvre maintes industries qui touchent la foule plus profondément encore que vivement. S'il voyage surtout à pied et par les grands chemins, c'est dans l'espoir de rencontrer au passage et de recueillir les agneaux dispersés, les brebis errantes. Pareil au bon père de famille, il tire de son trésor « nova et vetera)),[4] le vieux et le neuf, ce qui convient pour le moment.

Fiers bretons, acclamez votre bienheureux, soyez fidèles à ses leçons comme l'ont été vos pères, demandez-lui avec confiance la persévérance et le progrès dans votre foi et dans votre vie chrétienne. Prêtres et apôtres de la Bretagne et de partout, inspirez-vous à ses exemples; son école est sûre et de bon rendement; son intercession, de là-haut, continuera par vous son œuvre d'ici-bas.

[2] *Verg. Aeneis,* 6. 727.

[3] *1 Cor.* 9, 22.

[4] *Matt.* 13, 52.

Vous tous enfin, que la flamme du zèle dévore, qui, d'un cœur sincère et ardent, vous dévouez au salut et à la rénovation de votre temps et de votre pays, imitez le bienheureux Julien Maunoir infatigable dans l'action, mais action qui déborde de la surabondance de sa vie intérieure surnaturelle; imitez-le, hardi dans l'adaptation aux circonstances présentes et fermement attaché à ce qui, dans les traditions, est toujours actuel, parce que immuable et éternel.

Et Nous, chers fils et chères filles, qui invoquons sur vous les grâces sanctificatrices de Dieu, les faveurs les plus exquises de la Vierge Immaculée, Pappui de sainte Anne, de vos célestes Patrons, du bienheureux Julien Maunoir, Nous vous donnons, avec toute Notre affection paternelle, Notre Bénédiction Apostolique.

III

*Ad Exemum Virum Manuelem V. Moran, Oratorem extra ordinem liberis cum mandatis Reipublicae Philippinarum, Summo Pontifici Litteras publicas pörHgentern**

Señor Embajador :

El comienzo de la misión del primer Embajador que la República de Filipinas, próxima ya al primer lustro de su existencia, ha enviado a esta Santa Sede, para que represente, digna y eficazmente, en el centro del mundo católico, los intereses y las aspiraciones de aquella noble nación, es un fruto característico de la postrer evolución de los tiempos, igualmente claro tanto si se le considera como lógica conclusión de las agitaciones pasadas, cuanto si se le quiere ver cual inicio prometedor de un porvenir lleno de promesas para los más elevados finés de la cristiandad y de la humanidad.

Una mirada al mapa de las regiones sudasiáticas y oceánicas hace que salte enseguida a la vista el punto vital del globo terráqueo donde la Providencia ha colocado a su pueblo, católico en su mayoría, el campo de vida y de acción que le ha asignado en medio de la comunidad de los pueblos, salpicándolo todo con los mil encantos y mil riquezas que vienen a ser como la característica de esta nación, esparcida en millares de islas a cual más primorosa.

El nacimiento y el primer desarrollo de la joven independencia filipina se lleva, pues, a cabo en una zona y en una época llena de agita-

* **Habita die 4 Iunii mensis a. 1951.**

clones y de peligros, capaces de perturbar hasta las instituciones estatales más viejas y mejor consolidadas.

Por eso los gobernantes de esta República, con prudente resolución,, quieren reforzar los contactos con esta Sede de Pedro y, por el hecho- mismo, con aquellas energías espirituales que continuamente se esfuerzan por hallar el camino que conduzca desde los choques destructores- de las fuerzas exteriores hasta la colaboración fraternal en el sincero- espíritu de mutua comprensión y de estricta justicia.

Hace tiempo que **Nos** seguimos con verdadero interés y con participación paternal el desarrollo interior de aquellas lejanas islas y los- acontecimientos exteriores de aquellos territorios, cuyos efectos económicos, sociales y espirituales no pueden menos de dejarse sentir, positiva o negativamente, en el incremento y en la prosperidad del Estado-

Vuestro catolicismo, Señor Embajador, no es precisamente de ayer,, puesto que, sin contar la visita a alguna de vuestras islas del gran apóstol del Oriente, San Francisco Javier, bastaría recordar el 1521 como fecha de la primera Misa celebrada en vuestro territorio y el 1565* como data de la llegada de los primeros misioneros estables capitaneados por el gran Fray Andréas de Urdaneta. A sus esfuerzos apostólicos^ en un territorio donde el ímpetu misional de las dos naciones ibéricas, parecía unirse de nuevo para abrazar la tierra, los hijos de vuestro suela supieron corresponder de modo admirable y sois hoy en el Extremo Oriente una nación predominantemente católica. Por eso estamos bien seguros de que Nuestros amados hijos e hijas de Filipinas — especialmente los que han sido profundamente educados y formados en el espíritu de la fe católica y por eso mismo más obligados a la plena conciencia de sus deberes cívicos — harán cuanto en su mano esté para incluir en los fundamentos de un Estado, que se halla en fase tan importante de su desarrollo, las necesarias garantías que han de asegurar a la maternal actividad de la Iglesia la indispensble libertad de movimientos en el campo de la educación, de la cura de almas, del cultivo del progreso social y de la conservación del ideal de la familia cristiana en toda su esplendorosa pureza.

Las expresiones que Vuestra Excelencia, Señor Embajador, Nos acabade dirigir confirman Nuestra confianza de tener a Nuestro lado, en Vuestra Excelencia, un representante de su nación bien penetrado de- la grandeza de su cargo, realmente inspirado en elevados sentimientos,, lleno de conocimientos y de amplitud de miras; un representante que, en todas las manifestaciones de su alto oficio, se dejará guiar por la-

convicción de que, entre los más preciados valores espirituales de su pueblo — por él y por Nos tan amado — ocupa el primer lugar la conservación y el aumento de su fe.

Si esta base cristiana, defendida de los peligros y libre de movimientos en su ilimitada potencialidad, se mantiene como se debe mantener, nunca le faltarán a su pueblo — rodeado, sí, de peligros, pero colocado también en una posición providencial — aquellas personas que sabrán resolver con energía, valor, decisión y espíritu de sacrificio todos los problemas humanos de su patria, relacionándolos, de modo cada vez más íntimo, con los más altos y más nobles intereses de la humanidad.

Largo y trabajoso es el camino desde la obtención formal de la independancia hasta su plena actuación y su desarrollo creativo en todos los campos de la vida de una comunidad libre — en el espíritu del Cristianismo — de todas las impurezas que traen consigo los egoísmos individual y colectivo.

Que el Señor dé a todos los que tienen en sus manos el poder y sobre -cuyas espaldas pesa la responsabilidad, la claridad de miras, la aspiración sincera, la enérgica voluntad y el espíritu de iniciativa, valerosa y bien intencionada, que la seriedad de su cargo y la gravedad de la hora perentoriamente exigen.

Con este deseo en el corazón y esta plegaria en los labios enviamos al Excelentísimo Señor Presidente de la República — cuya visita a Roma tan gratamente recordamos — Nuestro cordial saludo. Y mientras invocamos sobre sus funciones y las de su Gobierno, y sobre todo el querido pueblo fiilipino, la protección del cielo, damos igualmente a Vuestra Excelencia la más afectuosa bienvenida.

Nos queremos terminar expresando Nuestra esperanza más ferviente •de que esta misión suya, Señor Embajador, que ahora tan felizmente comienza, pueda contribuir a que su patria, tan probada entre los amargos sufrimientos de la guerra, vea pronto el día en que la « Cruz del Sur » resplendezca en el límpido cielo filipino, alegrando a un pueblo que, en la consciente serenidad de su propio valer y de sus proprias fuerzas, confiando en la fraternal colaboración de todos los buenos — más acá y más allá de sus fronteras — camina confiando hacia una nueva felicidad, un progreso pacífico y una auténtica prosperidad, cada vez mayores.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS DATUS, E TOTA REPUBLICA GUATIMALENSI OB PRIMUM CONVENTUM EUCHARISTICUM IN URBE CAPITE COADUNATIS.*

Venerables Hermanos y amados hijos que, reunidos en la ciudad de Guatemala, clausuráis en este momento las solemnes jornadas de vuestro primer Congreso Eucaristico Nacional.

Cuando, a fines de la pasada centuria, y con la intención peculiar de promover y consolidar el reinado social de Jesucristo en el Santísimo Sacramento, comenzaba, Casi tímidamente y entre no escasas dificultades, el movimiento de los Congresos Eucarísticos Internacionales, ¿quién hubiera podido pensar que aquella Asamblea de Lila — Junio de 1881 —, con toda su modestia, estaba llamada a ser el primer eslabón <de una cadena gloriosa, que habría de enlazar a no tardar todos los continentes y todas las naciones en una sola explosión de amor, de gloria y de exaltación triunfal, como la que estamos viendo en nuestros días? *Tua est, Domine,... potentia et gloria... et tibi laus;* Tuyo es, Señor,... el poder y la gloria... y a ti se debe alabanza.[1]

Pero de los grandes Congresos Internacionales, y como natural preparación y complemento, surgiría enseguida la idea de los Congresos Nacionales, que precisamente en vuestra América española, como correspondía a la robusta fe y a la sólida piedad de la católica comunidad hispánica, ha mostrado una asombrosa fecundidad : Chile, San Salvador, Argentina, Cuba, Bolivia, Ecuador y Perú — para no salimos de los principales en estos últimos diez años — han sido los dignos escenarios de tan estupendos triunfos.

Ahora bien; para quien conociese, aun someramente, la naturaleza y la historia de las naciones que integran el Mundo Nuevo, era cosa clara que, en tan gloriosa relación, el nombre de Guatemala no podía ni debía faltar.

No es Nuestra intención, al expresarnos así, referirnos tan sólo a vuestro privilegiado país en cuanto fondo apropiado para cualquier magnífico acontecimiento, con sus volcanes humeantes, sus ruidosas cata-Tatas, sus bíblicas planicies del interior, sus risueños y prósperos vergeles del litoral y todos aquellos encantos y abundancias, que hacen de

*** Die 22 Aprilis mensis a. 1951.**

[1] 1 Paral. 29, 11.

él como un resumen de toda belleza y riqueza natural. Nuestro pensamiento más bien volaba a aquellas viejas civilizaciones precolombinas, de exquisita cultura y de profunda y limpia religiosidad, con que se inicia el libro de vuestra historia; recordaba aquel 25 de Julio de 1524, cuando vuestro país entraba en los tiempos nuevos, ante un altar de la Virgen Santísima y del Señor Santiago, ignorando el hierro del vencedor o el gesto duro de la conquista, y solamente gracias a la labor pacífica y apostólica de los misioneros de Jesucristo y de su Iglesia — una nación fundada por un puñado de frailes inermes! —; evocaba las figuras señeras de vuestra vida nacional: un obispo Marroquín, a quien os reconocéis deudores de todo lo bueno que tenéis; un Hermano Pedro de Betancourt, en cuyo espíritu inflamado de celo y de caridad habrían de fundirse las mejores esencias del alma nacional; rememoraba que, si en vuestras letras ha sonado un nombre eminente, si ha habido entre vosotros un hombre de ciencia singular, han sido siempre, casi sin excepción, hombres y nombres que la Iglesia de Jesucristo reivindica también como suyos.

No; Guatemala, sobre todo la Guatemala eucaristica, cuya devoción al Santísimo Sacramento del altar es la más firmemente arraigada en los pechos de sus hijos auténticos; la Guatemala que había llenado las Iglesias de media América con los sagrarios, las custodias, los cálices y los copones salidos de las maravillosas manos de sus prodigiosos orfebres; la Guatemala que, en su capital, goza del insigne privilegio de la Adoración continua y sucesiva del Señor Sacramentado expuesto en sus Iglesias, no podía faltar y no ha faltado. Y ahí estáis vosotros ahora mismo dando testimonio al cielo y a la tierra de que Guatemala está donde debía estar.

Y en estos momentos inefables, hijos amadísimos, cuando hasta el mismo Señor eucaristico escuchará más propicio nuestras plegarias, ¿qué es lo que le vamos a pedir?

Las maravillas de la ciencia llevan en estos momentos hasta vuestros oidos las cálidas vibraciones de Nuestra voz paternal. Pero por los mismos espacios insondables los ángeles de paz se diría que Nos traen el eco callado de las oraciones que susurran vuestros labios. Y Nos parece que decís:

((¡ Víctima divina, perpetuamente inmolada por nosotros; danos muchos y santos sacerdotes, porque nuestras iglesias son como una lámpara apagada, cuando les falta la mano ungida que encienda en ellas la luz de la Eucaristía e ilumine después con esta nuestras cansadas pupilas!

¡Pan celestial, «pan de vida»,[2] que santificas nuestras almas, santifica sobre todo nuestras familias y reúnelas en torno a Ti, para hacerlas tuyas, para purificarlas y para darles aquella cohesión y estabilidad que solamente en Ti, roca viva, podrán encontar!

¡ Dios eucaristico, imán de los corazones; encadena los nuestros con los dulces hierros de tu amor ; de ese amor que nosotros, los hijos de esta « Guatemala de la Asunción » queremos aprender en el regazo de nuestra Madre, tres veces coronada!

Que El, hijos amadísimos, os escuche como merecéis y como **Nos** se lo pedimos ; que El obtenga para las instituciones católicas de un pueblo, que tanto debe a la Iglesia, aquella libertad, aquel respeto y hasta aquella protección, que con razón creen merecerse; que El os otorgue la serenidad en la vida pública y el justo equilibrio en la vida social, por el único camino seguro y aceptable, que es el que enseña la Iglesia ; que El os defienda de los falaces engaños de los enemigos, descubiertos y solapados, de vuestra fe ; que El os haga tales que con vuestra conducta vayáis pregonando que la Iglesia católica no es ni puede ser nunca, — ni en sus fieles, ni en sus ministros de cualquier grado y procedencia — un peligro para nada ni para nadie, ofreciendo en cambio la más desinteresada y más eficaz colaboración para la verdadera felicidad y progreso de los pueblos.

Vuestra nación, camino entre dos continentes y puente entre dos océanos, está llamada sin duda ninguna a los más altos destinos; pero no habrá de olvidarse nunca de que para cumplir debidamente este llamamiento providencial ha de ser fiel ante todo a su vocación cristiana. Vuestro país suele simbolizarse con el hermosísimo quetzal, de plumaje esmeralda, oro y rubí, que tras las rejas de la jaula pronto languidece y muere ; que el Dador de todo bien no permita que nadie le despoje de su mejor ornamento, que es su fe, aherrojándole con las prisiones del engaño y del error, poniendo en peligro hasta su vida.

Así se lo pedimos a Nuestra Señora de la Asunción, vuestra y Nuestra Madre amorosísima ; así lo imploramos ante el altar del Señor de Esquipulas, que sabe las ansias y los deseos de todo buen corazón guatemalteco ; así lo esperamos del Dios encarnado y escondido, que en este solemnísimo momento adoráis ; mientras que a todos los presentes, a cuantos han colaborado en el Congreso y a toda la amadísima Guatemala, con la plena efusión de Nuestro corazón, paternalmente bendecimos.

[2] Io., **6, 48.**

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Lunedì, 4 giugno 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Prof. Dott. MANUEL V. MORAN, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica delle Filippine, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 3 aprile 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano alla augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno dato il loro voto :

I. Sul ***Tuto*** per la Canonizzazione dei Beati :

1° Ignazio da Laconi, Confessore, dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini.

2° Emilia di Vialar, Vergine, fondatrice delle Suore di San Giuseppe dell'Apparizione.

3° Maria Domenica Mazzarello, Vergine, fondatrice dell'Istituto delle Figlie di Maria Ausiliatrice.

II. Sui miracoli dei Beati :

1° Antonio M. Gianelli, Vescovo Confessore, fondatore delle Suore di S. Maria dell'Orto.

2° Francesco Saverio M. Bianchi, Confessore, della Congregazione dei Cherici Regolari di San Paolo (Barnabiti).

Martedì, 17 aprile 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su tre miracoli attribuiti alla intercessione : due del Ven. Servo di Dio Antonio M. Pucci, sacerdote dell'Ordine dei Servi di Maria, ed uno della Ven. Serva di Dio Maria Bertilla Boscardin, dell'Istituto delle Suore Maestre di Santa Dorotea, Figlie dei Sacri Cuori.

Martedì, 15 maggio 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti ***preparatoria,*** nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione della Venerabile Serva di Dio Maria Raffaella del Sacro Cuore, fondatrice delle Ancelle del Sacro Cuore, nonché su di un miracolo attribuito alla intercessione della Venerabile Serva di Dio Rosa Venerini, fondatrice delle Maestre Pie « Venerini ».

Martedì, 12 giugno 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti ***ordinaria,*** nella quale gli Emi e Revmi Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno discusso sulla introduzione della causa dei Servi di Dio Alfonso Maria Fusco, sacerdote, fondatore dell'Istituto delle Suore di San Giovanni Battista, e Giuseppe Freinademetz, sacerdote della Società del Verbo Divino. Hanno inoltre discusso sugli scritti della Serva di Dio Maria Teodora Voiron, dell'Istituto delle Suore di San Giuseppe di Chambery.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

19 gennaio 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, ***Protettore dell'Istituto Secolare « Società Sacerdotale della S. Croce e Opus Dei*** » (Madrid).

27 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Terziarie Domenicane di Santa Caterina da Siena*** (Bogota).

29 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale McGuigan Giacomo Carlo, ***Protettore delle Suore di San Giuseppe*** (Toronto).

i aprile » L'Emo **e** Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore della Misericordia Ospedaliere*** (Roma).

» » » L'Emo **e** Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore della Provvidenza dell'Immacolata Concezione di Champion*** (Namur).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore della Congregazione della Risurrezione di N. S. G. C (Resurrezionisti)*** (Roma).

4 aprile 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore di Gesù e Maria*** (Roma).

*9 » » L'Enio e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, ***Protettore degli Oblati di S. Francesco di Sales*** (Roma).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Tedeschini Federico, ***Protettore delle Oblate di S. Francesco di Sales*** (Trojes).

3> » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Roques Clemente Emilio, ***Protettore delle Figlie della Provvidenza*** (Saint-Brieuc).

NECROLOGIO

14 marzo 1951, Monsig. Videmari Antonio Tommaso, Vescovo tit. di Neocesarea di Siria.

18 Monsig. Zaya Abele, Arcivescovo di Urmia dei Caldei.

20 Monsig. Tetrault Lorenzo, Vescovo tit. di Tabuda, Vicario Apostolico di Bukoba.

5 aprile Monsig. Rosi Giovanni, Vescovo di Montefiascone.

6 » Monsig. Sieffert Augusto, Vescovo tit. di Poliboto.

17 » Monsig. Pinson Enrico Maria Giuseppe, Vescovo di Saint-Flour.

21 » Monsig. Ritter Saverio, Arcivescovo tit. di Egina, Nunzio Apostolico.

7 maggio Monsig. de Lima Valverde Michele, Arcivescovo di Olinda e Recife. "

9 » Monsig. Felici Ettore, Arcivescovo tit. di Corinto, Nunzio Apostolico in Irlanda.

» Monsig. Grassi Domenico, Vescovo di Vijayavada.

17 Monsig. Cassidy Giacomo, Vescovo di Fall River.

24 Monsig. Accioly Sobral Adalberto, Arcivescovo di san Luigi del Maragnano.

31 Emo Sig. Card. DOUGHERTHY DIONISIO, del tit. dei Ss. Nereo ed Achilleo, Arcivescovo di Filadelfia.

3 giugno Monsig. Murray Gerardo, Arcivescovo tit. di Bizia.

13 » Monsig. Cassini Cipriano, Vescovo di Pengpu.

17 » Monsig. Pays Giovanni Giuseppe, Vescovo di Carcassona.

An. et yol. XXXXIIÍ 2 Iulii 1951 (Ser. II, T. XYIH) - N. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PH PP, XÏÏ

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

SHERBROOKENSIS

NOVA IN CANADA ERIGITUR PROVINCIA ECCLESIASTICA, IN QUA CATHEDRALIS ECCLESIA SHERBROOKENSIS AD METROPOLITANAE ECCLESIAE GRADUM EXTOLLITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Universi dominici gregis regimen, Romano Pontifici divinitus commissum, postulat ut dioecesium ordo hierachicus aliter ordinetur quotiens hoc maiori Dei gloriae, Catholicae Ecclesiae laudi et animorum bono futurum esse videatur. Omnibus siquidem perspectum est quantum catholica res, novissimis praesertim hisce annis, in Canadensi Ditione profecerit. Ibi enim, Deo opitulante, christifidelium numerus magis magisque in dies percrescit, paroeciales ecclesiae multiplicantur, ecclesiasticae ac religiosae vocationes late florent, et non pauca orta sunt catholica instituta ad iuvenes eradiendos, ad indigentes sublevandos, ad infirmorum morbis medendum. Maxima insuper est auctoritas, quam catholicae studiorum universitates inter viros, etiam acatholicos, litterarum et honestarum artium doctrina excultos, obtinent; et vere laudabilis Pastorum industria ad documenta de re sociali Romanorum Pontificum divulganda et ad effectum adducenda. Nil igitur mirum si Nobis, quinque tantum annis post Provinciae ecclesiasticae S. Germani in archidioecesis Quebecensis territorio erectionem, preces porrectae sint ut Nos, attentis

rerum locorumque peculiaribus adiunctis, novam in territorio illo ecclesiasticam provinciam erigere, huiusque metropolitanam sedem in episcopali civitate Sherbrookensi statuere decernamus. Nos itaque, concordi favente sententia tum venerabilium Fratrum Mauritii Roy, Archiepiscopi Quebecensis, et Pauli Aemilii Léger, Archiepiscopi Marianopolitana tum Hildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi tituto Synnadensis in Phrygia et in Ditione Canadensi Delegati Apostolici, atque de venerabilis Fratris Nostri S. R. E. Cardinalis S. Congregationis Consistorialis a Secretis consilio, considerantes revera, labore potissimum et industria Episcopi et Cleri Sherbrookensis, catholicorum numerum, vitae christianae studium in populo et in actionis catholicae praesertim sodalibus non parum excrevisse, attenta quoque illic negotiorum ad opificia pertinentium prosperitate et civilium Institutorum frequentia, supplentes, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensum, re mature perpensa ac certa scientia, de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, primum quidem ab ecclesiastica provincia Quebecensi dioecesim Nicoletanam, et a provincia Marianopolitana dioeceses S. Hyacinthi et Sherbrookensem abstrahimus et novam ex tribus istis dioecesibus provinciam ecclesiasticam erigimus, cuius Metropolitana Ecclesia erit Ecclesia Sherbrookensis, quam proinde ad gradum et dignitatem Ecclesiae Metropolitanae evehimus et extollimus cum omnibus iuribus, privilegiis et praerogativis, quibus ceterae per orbem metropolitanae sedes ad iuris communis normam gaudent. Dioeceses vero Nicoletanam et S. Hyacinthi suffraganeas facimus novae illi Metropolitanae Ecclesiae earumque Episcopos metropolitico iuri subicimus Archiepiscopi Sherbrookensis pro tempore exsistentis.

Archiepiscopo insuper Sherbrookensi peculiarem concedimus facultatem crucem intra suae provinciae limites ante se ferendi et sacro Pallio iuxta liturgicas leges utendi, postquam tamen illud, in sacro consistorio rite postulatum, ab Apostolica Sede ipse obtinuerit. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta perficienda, venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Ditione Canadensi Delegatum Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praeerit, delegamus, eique necessarias et opportunas tribuimus facultate etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem peractae exsecutionis actorum authenticum exemplum quamprimum transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam

si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitate vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die secunda Martii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C. Consistorialis a Secretis.

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthur us Mazzoni, *Proton. Apost.*

***Loco* £B Plumbi**

***Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 7.* - Al. Trussardi.**

II

r INSULARUM SUNDAE MINORUM
(ENDEHENI - LARANTUKANI - RUTENGENSIS)

TRES NOVI VICARIATUS APOSTOLICI, NEMPE ENDEHENUS, LAR ANTUKANU S ET RUTENGENSIS IN INDONESIA ERIGUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Omnium Ecclesiarum qua urgemur sollicitudo, illud etiam a Nobis expostulat ut latissima plerumque Missionum territoria dispertiatur, et aliae condantur Missiones vigilantium aliorum Praesulum regimini concredendae.

Quo moti consilio, ad maius christianae religionis incrementum et dominici gregis bonum facilius in Indonesia assequendum, tres novos ibi Vicariatus Apostolicos erigendos duximus.

De venerabilium itaque Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Fidei Propagandae praepositorum consilio, favorabili quoque habita sententia venerabilis Fratris Georgii de Jonghe d'Ardoye, Archiepiscopi titulo Misthiensis et in Indonesia Internuntii Apostolici, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ex integro territorio Vicariatus Apostolici Insularum Sundae Minorum deque duabus, Insulis *Pantar* et *Alor*, hucusque ad Vicariatum Apostolicum Atanibuaënsem pertinentibus, novos tres Vicariatus Apostolicos, ut sequitur describen dos, erigimus et constituimus eosque dilectis Filiis Missionalibus Societatis Verbi Divini sodalibus commissos volumus, qui illic plurimos iam annos tam sollerter ad Christi regnum prolatandum adlaborant, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum. Tres novi Vicariatus hi erunt : 1. Vicariatus Apostolicus *Endehenus,* qui tribus constabit districtibus civilibus, quos vocant *N gada, Endeh* et *Maumore,* nec non duabus insulis adiacentibus *Sumba* et *SumMwa;* 2. Vicariatus Apostolicus *Larantulcanus,* integrum complectens districtum civilem Larantukanum et duas quas supra memoravimus insulas *Pantar* et *Alor,* quas a Vicariatus Apostolici Atambuaënsis territorio, harum Litterarum vi, atque apostolica Nostra potestate, distrahimus; 3. Vicariatus Apostolicus *Rutengensis,* integrum comprehendens districtum

civilem, quem *Manggarai* nuncupant. Novis itaque tribus istis Vicariatibus Apostolicis eorumque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus eorumque Antistites iure communi fruuntur et illos iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur.

Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae his iisdem haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam divisionis, erectionis, constitutionis, concessionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis autem id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die octava mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
CLEMENS Card. MICARA
8. Collegii Subdecanus

P. Card. PTJMASONI BIONDI
8. C. de Propaganda Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 29. **- Al Trussardi.**

III

DE GAMBIA

(BATBURSTENSIS IN GAMBIA)

MISSIO ((SUI IURIS)) DE GAMBIA IN PRAEFECTURAM APOSTOLICAM ERIGITUR, BATHURSTENSEM IN GAMBIA NOMINE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si qua exstet inter gentes, nondum christiana luce collustratas, exordiens Ecclesia, in qua evangelii praeconum opera et studio catholica religio laetos comparaverit fructus maioresque in futurum profectus sperare iubeat, digna sane eadem censetur, quae ad potioris dignitatis

gradum extollatur. Cum itaque in Africa Occidentali Britannicae ditionis Missio *sui iuris* de Gambia, curis Congregationis a S. Spiritu sodalium plurimos iam annos concredita, postremis praesertim bisce annis non mediocre susceperit incrementum, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Fidei Propagandae praepositorum consilio, habita quoque favorabili sententia venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titulo Apameni in Bithynia et Apostolici in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegati, ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia ac omnibus mature perpensis, suprema apostolica Nostra auctoritate Missionem illam *sui iuris* in Praefecturam Apostolicam erigimus et constituimus, nomine tamen *Bathurstensem in Gambia* ex Bathurst urbis, illius regionis capitis, nomine appellandam. Novam autem Praefecturam istam iisdem Congregationis a S. Spiritu sodalibus commissam volumus, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum. Novae itaque Praefecturae Apostolicae Bathurstensi eiusque pro tempore Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur eosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce ipsis ostensis haberetur. Nemini vero hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die octava mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus.

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco £8 Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 21. - **Al Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

SANCTA FRANCISCA XAVERIA CABRINI, V., OMNIUM EMIGRANTIUM PATRONA APUD DEUM CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Superiore iam aetate, sed praesertim hac, qua degimus, perturbata et iniqua, plurimos ad quaeritandum victum atque ad hominum nequam insectationes et laqueos declinandos a patriis avelli focis novimus et in transmarinas regiones commigrare. Quodsi hi eo modo fortunam interdum valent amplificare, saepe tamen in sat magnum discrimen spirituale veniunt, quin nonnulli, Fidei patrimonio naufragi, sancta maiorum instituta plane dediscunt. Atque exstitit mulier, virtutis et probitatis lumen spectabile, Francisca Xaveria Oabrini, quae gloriosum exsudavit laborem demigrantes et animo et corpore relevandi. Multis ergo in locis Americae Septentrionalis, Mediae, Australis, ludos infantiae pro patria extorrium subole condidit, aperuit scholas pro eadem, publica instituit hospitia pupillorum. Ex ea ipsa gente, quae alibi sedes collocaverat, adversa valetudine affectos saepe invisebat, in carceribus detentos solabatur, capitis damnatos flexanimo sermone componebat ad pianda facinora et ad supplicium christiana cum moderatione subeundum. Pelago pluries se credens, tumescentes tempestates fusis precibus compescuit animosque demigrantium erexit atque confirmavit; quae vecturam interdum obstruebant, difficultates easque graves, ipsa sustulit cum modestia et fide. Ita vivens et post mortem, Sanctorum gloria circumfluens, nobilis haec Ecclesiae alumna praesidio erat et est miseris eius generis hominibus ea quidem caritate, quae, ut ait Sanctus Augustinus, « ad alios se inclinat, ad alios se erigit, aliis blanda, aliis severa, nulli inimica, omnibus mater » (De cath. rud., XY). Quapropter merito appellata est Sancta Francisca Xaveria Cabrini « Mater Emigrantium » et, hoc nomine praestabilis, in vota solet vocari. Quare Institutum Missionariarum a Sacratissimo Corde, quod ipsa condidit, omnesque emigrantes per Venerabiles Fratres Archiepiscopos et Episcopos Civitatum Foederatarum Americae Septentrionalis et Canadensis Dicionis Nobis supplicaverunt, ut Sanctam Franciscam Xaveriam Cabrini omnium Emigrantium Caelestem apud Deum Patronam renuntiare dignaremur. Nos autem, antiquissi-

mum rati saluti consulere eorum qui, de finibus suis exeuntes, alias quaerunt sedes, precibus huiusmodi libenti animo statuimus obsecundare. Idcirco, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Sanctam Franciscam Xaveriam Cabrini, Virginem, omnium Emigrantium Caelestem apud Deum *Patronam* constituimus et declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis quae praecipuis coetuum Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die VIII mensis Septembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO PRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

II

TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS DITATUR CATHEDRALE TEMPLUM URBINATENSE.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quandoquidem in Petriani fori magnificentia, frequentissimi populi christiani circumfusi laetitiis, Beatam Mariam Virginem certo oraculo nuper pronuntiavimus corpore et anima Caelo esse receptam, haec religio non perperam magis iam splendescit in Ecclesia, atque cultiora templa, eiusmodi Mysterio dedicata, peculiarem accipiunt honoris ac gloriae materiam. In quorum numero Cathedralem Ecclesiam Urbinatensem habemus, quae, Almae Deiparae in Caelum Assumptae atque Sancto Crescentino, Martyri, eiusdem civitatis atque Archidioeceseos Patrono, sacra, et molis amplitudine

et artificiosorum operum felici copia in laudem cedit atque ornamentum urbis istius, bonarum artium ac virorum illustrium nobilis parentis. Haec quippe Aedes, pluries refecta ac praesertim fel. mem. Clementis Pp. XI, Decessoris Nostri, municipis Urbinatis, donis cumulata, anno MDCCLXXXI, terrae motu misere corruit in ruinas, sed, ingenti molitione restituta, in novum idque perelegans excrevit Templum. Quo igitur satius nobilitaretur, atque cultu Beatissimae Mariae Virginis Christifidelium animi interius perfunderentur, Venerabilis Frater Antonius Tani, IJrbinatensis Archiepiscopus, suo ac Canonicorum Collegii nomine, eas Nobis adhibuit preces ut Ecclesiam Cathedralem, quam diximus, ad Basilicae Minoris fastigium provehere dignaremur. Nos autem, antiquissimum rati filios Nostros, inter eas, quibus premuntur, angustias, adducere ut ad Caelorum convolent Reginam, mortalium perfugium ac praesidium, volentesque Aedem illam fausta huius dogmatis a Nobis definiti memoria fulgere, votis eiusmodi ultro libenterque statuimus concedere. Quocirca, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Cathedralem Urbinatensem, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis in Caelum Assumptae et Sancti Crescentini, Martyris, consecratam, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afiicimus et exornamus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis liturgicis, quae Templis hoc nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII mensis Novembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRTJGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

III

SANCTUS IOANNES GUALBERTUS, C, PUBLICORUM SILVARUM CUSTODUM EX ITALIA PATRONUS CAELESTIS DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Viridantes silvae, magnifica sane opera Dei, frondosam praebent lassis mortalibus umbram eorumque vires confirmant, animum quoque devocantes a rerum aestu, ad caelestia haud gravatum traducunt, multimodis demum inserviunt vitae cultui hominumque utilitati. Ne vero montes ac rura venustis spolientur arboribus, ut iisdem rursus conserantur plagae incultae et clivi vestiantur, nemorum caeduorum et incaeduorum ducatur ratio, ne quid denique detrimenti quoquo modo iis obveniat, impigri vigilant publici custodes silvarum. Qui igitur id munus exsequuntur, eos perutile videtur peculiari obtegi praesidio superno, quo corporibus ipsorum atque animis satius sit consultum. Atque subit mentem Sactus Ioannes Gualbertus, qui, in tacito secretoque luco Apennini Tusci vitam transigens, in rerum divinarum meditatione erat defixus ac voluntariis se exercebat cruciatibus atque, ut e vetustatis eruitur monumentis, una cum sodalibus plurimum impendebat curae silvarum cultui. Ideo Venerabilis Frater Constantinus Stella, Archiepiscopus Aquilanus, vota excipiens Agriculturae Silvarum - que provehendarum in Italia Administri, Moderatoris publici consilii silvis administrandis praepositi, Praefecti scholae in loco « Cittaducale », quem dicunt, omniumque saltuariorum, submisse Nos rogavit ut Sanctum Ioannem Gualbertum Caelestem iis Patronum constituere dignaremur. Nos autem, onus atque munus huiusmodi non parvi facientes, ut iugiter ipsi praesenti fruerentur adiumento tam sancti Silvicolae, haec vota libenti animo censuimus explenda. Quaproper, audito Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Sanctum Ioannem Gualbertum, Confessorem, ordinis publicorum silvarum custodum ex Italia Praecipuum apud Deum *Patronum* Caelestem facimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus coetuum Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas

atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xn mensis Ianuarii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

IV

NOVA PAROECIA, A SANCTO EUGENIO PAPA I NUNCUPANDA, IN URBE CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Petrianae navis provido gubernatori sacram, aedem curialem omnes fere nominis Catholici gentes in hac alma Urbe stipe coacta excitare voluerunt, cum haud ante multum tempus annum a suscepto episcopatu xxv Nos expleremus, qui cum augusto illo Pontifice non solum nomine, sed etiam Apostolici muneris dignitate sumus coniuncti. Tam honestum consilium vehementer probavimus, quod et praecipuam filiorum erga Nos significaret pietatem et hisce temporibus, quibus, in urbibus potissimum frequentioribus, salus animarum agitur ac fidei tutamentum, admodum esset accommodatum. Quoniam autem exitiabile et internecivum tum ardebat bellum, quo difficultates omne genus afferebantur, opus nonnihil est tardatum. Re tandem explicata, stat nunc ad auras tholus magni excultique templi in valle Iulia, quam dicunt, ea in Urbis regione cuius incolae propius sibi religionis domicilium desiderant, cum numerus eorum creverit iidemque ab aedibus Immaculati Cordis Mariae atque Sanctae Crucis ad viam Flaminiam longius absint. Neque solum horum Christifidelium rebus sic consulitur, sed etiam clericorum a sacerdotio recentium, quandoquidem, per Litteras motu proprio datas die II mensis Aprilis, anno MCMXLIX, Institutum ibi condidimus, in quo ad sacrum ineundum munus ii ratione et usu conformarentur. Paroeciam vero hanc

presbyteris saecularibus Romanae dioecesis Nostrae credimus, probe confisi, quos officia sua alacres persequi noverimus, eos summo studio esse annisuros ut boni mores colantur religionique plurimum detur incrementi. Quapropter, obtento vel suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi, a paroeciis Immaculati Cordis Mariae, Sanctae Crucis in regione Flaminia, Sanctae Mariae « de populo » ac Sancti Roberti Bellarmini partem, per Venerabilem Fratrem Nostrum Clementem S. R. E. Cardinalem Micara, Episcopum Veliternum Nostrumque in spiritualibus in Urbe Vicarium Generalem, definiendam, seiungimus ac separamus et novam ex ea ac distinctam paroeciam a Sancto Eugenio nuncupandam erigimus et constituimus eiusque, clero saeculari Romano commissae, parochis pro tempore omnia iura ac privilegia concedimus et impertimus, quibus aliae huius almae Urbis paroeciales ecclesiae earumque parochi utuntur, fruuntur et gaudent, atque onera omnia et obligationes ipsis imponimus, quibus alii Urbis parochi iure communi vel legitima consuetudine subiciuntur. Pro noviter vero sic erectae paroeciae et parochi eiusque vices gerentium sustentatione, congruam dicemus dotem. Rebus itaque, ut supra, dispositis, ad ea omnia exsecutioni mandanda eundem Venerabilem Fratrem Nostrum in Urbe Cardinalem Vicarium deputamus, cui propterea necessarias et opportunas concedimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur alium virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum cum potestate dirimendi controversias, si quae in exsecutionis actu oriturae sint, facto insuper eidem onere authenticum exemplar peractae exsecutionis redigendi et in tabulario Vicariatus Urbis religiose asservandi. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xvi mensis Martii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

V

AP TITULUM ET DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR PAROECIALE TEMPLUM SANCTI EUGENII PAPAE I IN URBE.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Honoris pastoralis nobile caput atque christianae fidei melita parens, Roma templorum cultu ac religione ceteris urbibus una antecellit adeo ut hominum turmae quam plurimae omni tempore mirabundae illa invisant earumque pietas novis ibi augescat incrementis. Sacris hisce aedibus cunctae fere gentes, quas ex Apostolico munere commendatas Nobis habemus, templum, a sancto Eugenio nuncupandum idque Romana maiestate dignum, collata stipe addere voluerunt, cum sollemnibus frequentaretur annus a delato ad Nos episcopatu quintus et vicesimus. Amplum ergo aedificium, in amoena Urbis regione, quae Vallis Iulia vocitatur, eleganti manu exstructum, huiusmodi est ut christianae familiae egregius in Nos animus plane inde percipiatur. Sed et civium saluti idem hoc orbis Catholici quasi donum valde conducit, cum templum non ita pridem curiae sedes fuerit constitutum. Volentes autem huic operi, in ipsa flamma luctiferi belli inchoato neque mediocri molitione tandem absoluto, veluti fastigium imponere, Nos, in sacro dedicationis ritu, maximum altare consecrabimus proximo die festo Sancti Eugenii, cui cognomines sumus. Quo igitur aedi, observantiae erga Nos spectabili monumento, etiam maior adiungeretur honor, preces ad Nos admotae sunt ut eam Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus. Quibus libenter admissis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum curiale Templum, Sancto Eugenio in hac alma Urbe sacrum, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* decoramus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis quae aedibus, eodem honore insignibus, rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis Maii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

VI

VENERABILIS DEI FAMULUS PIUS PAPA X BEATUS RENUNTIATUR

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quoniam « Christus dilexit Ecclesiam et seipsum tradidit pro ea ut illam sanctificaret x> *(Ephes.,* V, 25), numquam defuerunt nec deesse poterunt, inter Christifideles, qui ceteros virtutum laude ita antecedant ut eorum exempla ad imitandum proponantur. Hinc omni tempore Sanctorum atque Beatorum nobilissimum agmen quasi turba magna « quam dinumerare nemo *potest* ex omnibus gentibus et tribubus et linguis » *(Apoc,* VII, 9), scilicet cuiusque aetatis et conditionis viri et mulieres qui Sponsae Christi pulchritudinem augere et laetitiam multiplicare, usque ad consummationem saeculi, non desinent. Cui fulgidissimo agmini etiam Nobis, qui, licet immeriti, in tanto rerum discrimine, Petrianae navis gubernacula tractamus, benignissimus Dominus dedit, praesertim Anno Sacro proxime elapso, multos addere praeclarissimos héroes, quorum triumphos magno celebravimus animi Nostri gaudio. At suavissimae Dei dementiae placuit Christi in terris Vicario hodie talem conferre gratiam, qualis a duobus amplius saeculis, id est ab anno MDCCXII, quo Pius V in Sanctorum canonem a Clemente XI relatus fuit, nemini ex Decessoribus Nostris est concessa : alium nempe Pontificem Summum in Beatorum numerum referendi : Pontificem, quem Nos ipsi cognovimus, cuius virtutes eximias propius admirati sumus, cui operam Nostram studiosa atque devota dedimus voluntate : Pium dicimus huius nominis Decimum. Qui natus est in humili pago, cui vulgo nomen « Riese », intra fines Dioecesis Tarvisinae, die n mensis Iunii, anno MDCCCXXXV, ex Ioanne Baptista Sarto et Margarita Sansón, tenuioris quidem fortunae sed honestate et antiqua virtute praestantibus, quos Deus decem sepsit filiorum corona. Insequenti die lustralibus aquis ablutus, nomen habuit Iosephum Melchiorem. Puerulus vividae et laetae indolis, tamen pietatis flore, piissima matre magistra, ita excelluit ut oppiduli curio non dubitaret illum « nobilissimam animam » suae paroeciae appellare. Post elementorum ludum in natali loco celebratum, maiore discendi studio impulsus, ut scholas ordinis superioris frequentaret, cotidie per quattuor annos, saepe nudis pedibus, proximum oppidum Castrum Fr ancor um petebat. Sacramento Confirmationis die i mensis Septembris, anno MDCCCXLV, roboratus ac prima Eucharistica Communione die vi mensis Aprilis, anno MDCCCXLVII, refectus, cum ad ecclesiasticam

vitam amplectendam propensam voluntatem constanter ostenderet, anno MDCCCL, mense Septembri, clericali veste, ut ardentissime optaverat, indui meruit; et mense Novembri, favente Patre Cardinali Iacobo Monico, Venetiarum Patriarcha atque municipe suo, inditum Patavinum Seminarium, magno gaudio perfusus, ingressus est. Quantum ibidem pietate et doctrina profecerit, ex moderatorum illius sacri ephebei testimonio facile deduci potest : ((*disciplina nemini secundus, ingenii maximi, memoriae summae, spei maximae* » (ex tabulario Sem. Patav.). Praesagium plenissime confirmarunt eventus. In templo enim principe Castri Francorum die xvin mensis Septembris, anno MDCCCLVIII, sacerdotali dignitate auctus, aliquot post dies, in natali oppido summa cum laetitia, necessariis suis, meritissima matre in primis, atque popularibus omnibus gestientibus, Sacrum Sollemne primum peregit et mense Novembri humilis loci *Tumboli* Parocho religiosissimo at exigua valetudine praepeditos adiutor datus est. Statim et venerandus ille curio et ruricolae illius paroeciae iuvenis huius sacerdotis egregias dotes, humilitatem, paupertatem, festivam indolem, studium assiduum omnibus quomodocumque opitulandi, contionandi insuper peritiam singularem experti et admirati sunt. Quas virtutes compertus Episcopus Tarvisinus, anno MDCCCLXVII, Iosephum Sarto ad regendam frequentiorem paroeciam Saltiani elegit, ubi magis in dies apparuit quanta in Deum et proximos caritate animus Servi Dei flagrar et, quanta morum suavitate, mansuetudine, modestia, paupertatis studio excelleret, praesertim luctuosissima lue, anno MDCCCLxxiii, grassante. Novem annis ibidem transactis, Cathedralis Ecclesiae Tarvisinae Canonicus, Episcopalis Curiae Cancellarius ac pietatis magister Clericorum Seminarii renuntiatus, haec honorifica simul et gravia munera, quae, ab honoribus ac dignitatibus toto pectore abhorrens, tantum ex oboedientia acceperat, otii, ut semper, acerrimus osor, consueta navitate et sollertia adimplevit; adeo ut, anno MDCCCLXXIX, Tarvisina Sede vacante, cunctis suffragiis Vicarius Capitularis electus fuerit. Quo etiam in officio exsequendo talia dedit prudentiae et dexteritatis documenta ut, anno MDCCCCLXXXIV, omnibus plaudentibus, ipso tamen invito et frustra renitente, Mantuae Episcopus dictus fuerit. In hac Alma Urbe, ad S. Apollinaris, die xvi mensis Novembris consecratus, et Dioecesim mense Aprili anni insequentis, ingressus, statim novo sibi commisso mystico gregi generosi animi sui thesauros largius profundere coepit, « omnibus omnia factus » *(I Gor.,* IX, 22), ut omnes Christo lucrifaceret et Mantuanae Ecclesiae multis ac magnis necessitatibus provideret. Recolendum in primis eius, uti res postulabat, inflammatum studium ut adulescens Clerus, pro rerum ac temporum adiunctis, recte instituere-

tur ut in catholicis consociationibus, actio promoveretur et sacrae liturgiae decus augeretur. Hinc sublatae simultates, vitia saepe inveterata radicitus evulsa, scandala perempta, ea invecta quae ad Decalogi praecepta pertinent; mirifice fides aucta, roborata morum honestas. Quid igitur mirum, si apud Mantuanos cives Episcopus Iosephus Sarto pie ac sancte audierit, quippe qui, flammescente tantum caritate Christi actus, pauperum turmis non modo stipem ubertim suppeditare, dapes praebere, vestes attribuere, verum etiam pedes flexis genibus deosculari soleret? In Consistorio die xn mensis Iunii, anno MDCCCXCIIIJ habito, Leo Pp. XIII, rec. mem., qui Episcopum Mantuanum in magna habebat aestimatione et singulari amplectebatur amore, inter Patres Cardinales eum adnumeravit et post triduum amplissimae Ecclesiae S. Marci Venetiarum Patriarcham praefecit, ut clare pateret non tantum Sedi, etsi permagnae, sed potius viro meritissimo Romanae Purpurae honorem dari. Mirabilis urbs, Hadriatici maris Regina, quae novum Patriarcham diu desideraverat, illum summo gaudio et universali plausu die xxiv mensis Novembris, anno MDCCCXCIV, excepit statimque omnis ordinis Venetiarum incolae eius humanitate ac virtute capti sunt. Et revera, si vestes et quae novae dignitatis erant propria excipias, nihil in Famuli Dei moribus et consuetudine vitae mutatum reperiat. Eadem humilitas et despectus sui, idem paupertatis et laboris amor, idem gloriae Dei et animabus aeternae salutis procurandae ardentissimum et constans studium. Ut Mantuae, ita et Venetiis in primis Cleri disciplinae instaurandae et sanctitati fovendae operam dedit ; populi pietatem et christianarum virtutum cultum renovare et augere : divinorum rituum decorem, cantum ecclesiasticum in pristinam dignitatem revocare ; mores corrigere, abusus pellere, iura Ecclesiae vindicare suaviter ac fortiter studuit. Leone XIII, immortalis memoriae, e vivis sublato, anno MCMIII, Cardinalis Iosephus Sarto, die iv mensis Augusti, eodem anno, evectus est ad apicem Summi Pontificatus, quem reluctans, cum lacrimis, suscepit « in crucem », sibi nomen imponens Pii Decimi. In Beati Petri Cathedra constitutus, quid Religionis bonum, quid tempora postularent intuens, hanc pergrandem sane et insignem Pontificatus sui notam futuram edixit : *instaurare omnia in Christo.* Famulo autem Dei, qui experiendo noverat vix quicquam ad hominum in Christo restaurationem efficacius esse quam sanctam Clericorum vitam, nulla potior cura fuit, quam ut ii omnes, qui in sortem Domini vocati essent, pietate, oboedientia ac scientia prae ceteris eminerent. Hinc primis Encyclicis Litteris « E supremi » sacricolis animum suum pandere voluit, eos vehementer hortatus, ut quae sursum sunt sa-

perent, quae sursum sunt quaererent. Seminaria Italiae praecipuis curis complectens, novo ordine composuit iisque altioribus quoque divinarum humanarumque rerum studiis magnum attulit incrementum : christianae philosophiae cultores ad pugnandum pro veritate, Aquinate duce, excitavit : studiis Rei Biblicae provehendis Athenaeum in Urbe instituit, ac, quinquagesimo Sacerdotii sui anno redeunte, Clerum universum ad sacra suscepti muneris officia diligenter servanda, suavissimo exhortatione concitavit. Ecclesiae leges, per multa volumina dispersas, in unum corpus, temporum conditionibus accommodatum, redegit, et ut negotiorum expeditio celerior fieret, Romanam Curiam novis institutis ordinavit. De sempiterna animorum salute maxime sollicitus, christianam cathechesim pueris et adultis rite tradendam curavit : rectam rationem de rebus divinis dicendi instituit ; artem musicam maiestati Sacrorum convenienter servire iussit. Sanctimoniae fautor, divina caritate adspirante, caelestis epuli frequentiorem, immo cotidianum usum invexit atque ut pueri inde a tene]la aetate ad Sacram Synaxim accederent vehementer hortatus est; in omnibus praeterea Ecclesiae filiis impensiorem in SS. Eucharistiae Sacramentum amorem aluit incenditque. Magister inerrans fidei, doctrinas omnium errorum portenta renovantes, insignibus Encyclicis Litteris « Pascendi » detexit ac necessario rigore repressit. Acerrimus Religionis vindex ac libertatis Christi Ecclesiae fortissimus custos, *civile Veto,* quod dicitur, in electione Romani Pontificis, pro pastoralis officii sui conscientia, reiecit : leges de civitatibus ab Apostolica Sede scindendis seu separandis impavide repudiavit : Galliae, magna afflictione laboranti, novos Episcopos dedit, et pravorum hominum erumpentem audaciam compescuit. Ad Religionis praesidium collapsam Actionis Catholicae disciplinam restituit, restitutamque firmavit : Catholicorum sociali actioni novam formam praescripsit, novaque munera praefinivit : opificum consociationes in viam religiosam sapientissimis legibus direxit opportunioribusque Iuris sanctionibus Religiosorum Ordines communivit. Ad christianam fidem promovendam et praeservandae! novas in Urbe paroecias erexit et paroecialem vitam omnibus modis fovit auxitque : universis Dioecesium necessitatibus prospexit : novis praeconum Evangelii missionibus christianum nomen dilatavit; ut dissidentes Orientales ad unitatem Ecclesiae revocaret, omne adhibuit studium, ac vere pauperum amantissimus Pater orphanorumque adiutor, quibusvis populi sui calamitatibus consulere numquam desiit. Non labore victus, sed acerbissimo dolore attritus ob infaustum saevumque Europaeum illis diebus exortum bellum, die XV mensis Augusti, anno MCMXIV, aegrotare coepit morboque velociter

ingravescente, die xix ad extremum deductus est. Omnibus Ecclesiae Sacramentis roboratus, vicesima die eiusdem mensis mortalem vitam cum aeterna placidissime commutavit, Catholico orbe complorante et Sanctum statim illum conclamante, quasi primam ac nobilissimam immanis belli iam furentis victimam. Sollemnibus exsequiarum rite in Basilica Vaticana absolutis, die xxni mensis Augusti, in Sacris Cryptis, ubi vivens sibi sepulturam elegerat, conditus est. Nominis vero Catholici gentes, eum statim propter eximias virtutes, quibus nomen suum ornaverat, deprecatorem habuerunt apud Divinam Maiestatem. Idcirco plures Purpurati Patres, Sacrorum Antistites, Vicarii et Praefecti Apostolici, piae consociationes ac praesertim sodalicia ab Actione Catholica appellata, Catholicae studiorum Universitates et Christifideles ex ordine laicorum, impensis precibus hanc Sedem Apostolicam rogaverunt ut inclito illi christianae familiae Parenti Beatorum Caelitum honores decernerentur. Quam quidem percrebrescentem famam sanctimoniae Deus quoque signis caelestibus visus est confirmare. Itaque post processus ordinaria potestate institutos, Causa de Venerabili Servo Dei Pio Pp. X in Beatorum album ascribendo apud Sacram Rituum Congregationem agi coepta est, cuius introductionis Commissionem Nos die duodecima mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo tertio, manu Nostra signavimus. Omnibus deinde iis absolutis quae in huiusmodi iudicio fuerant pertractanda, inita est disceptatio de virtutibus sive theologalibus sive cardinalibus Famuli Dei, quas, post acres investigationes probationesque ac sueta comitia, lato decreto die tertia mensis Septembris eiusdem anni, ad gradum heroicum pervenisse Nos ediximus. Cum postea exerceretur quaestio de miraculis quae, Venerabili illo Ecclesiae Pastore deprecante, a Deo ferebantur patrata, ac de quibus in Congregationibus Antepraeparatoria, Praeparatoria et denique Generali, die trigesima mensis Ianuarii, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, coram Nobis habita, actum est, Nos, omnibus rebus perpensis, de duobus, edito decreto die undecima mensis Februarii, eodem hoc vertente anno, pronuntiavimus constare. Una superfuit disquisitio, an Famulus Dei inter Beatos Caelites tuto foret recensendus; quod quidem dubium propositum est a Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto et Causae Ponente seu Relatore, in Generali Conventu, die vicesima eiusdem mensis et anni coram Nobis celebrato. Omnes autem, qui adfuerunt, cum Patres Cardinales Sacris tuendis Ritibus praepositi tum Praelati Officiales Patresque Consultores cunctis suffragiis id affirmaverunt. Nos tamen pro

rei magnitudine mentem distulimus aperire quo ad tam gravem ferendam sententiam supernum adiumentum, enixis precibus ad Deum admotis, amplius Nobis obveniret. Itaque, die tandem quarta mensis Martii, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, accitis memorato Cardinali Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto et Causae Relatore, Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo et Supremi Consilii Sacris Ritibus praepositi Viro a secretis, necnon dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, post Eucharisticum Sacrum pie celebratum, ad Venerabilis Famuli Dei Pii Pp. X sollemnem Beatificationem *tuto* procedi posse declaravimus. Quae cum ita sint, Nos, universae Ecclesiae Catholicae vota implentes, harum Litterarum vi atque auctoritate Nostra Apostolica, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Servus Pius Pp. X *Beati* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beati imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illo quotannis recitetur Officium de Communi unius Summi Pontificis cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum oratione propria approbata celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi autem Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in Dioecesibus Tarvisina, cuius intra fines Beatus ipse ortus est, Mantuana et Venetiarum, in quibus Sacrorum Antistitis munere sancte est perfunctus, ac demum Romana, in qua ut Ecclesiae Catholicae Episcopus ac gregis christiani Summus Pastor diem obiit supremum, ab omnibus Christifidelibus qui horas canonicas recitare teneantur et, quod ad Missas attinet, a presbyteris omnibus, tam e saeculari quam e religioso Clero, ad templa seu sacella, in quibus Beati ipsius festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Pii Pp. X, servatis servandis, in supra dictis templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in iudicialibus quoque disceptationibus eadem pror-

sus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die in mensis Iunii, Dominica infra Octavam Sacratissimi Cordis Iesu, anno MCMLi, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIO

Ad consultantium christifidelium multitudinem, in foro sancti Petri in Vaticano coadunatam, beatificationem, Pii Papae Decimi devote celebrantem.[*]

Una celeste letizia inonda il Nostro cuore ; un inno di lode e di gratitudine alPOnnipotente prorompe dalle Nostre labbra per averCi il Signore concesso di elevare all'onore degli altari il Beato Nostro Predecessore, Pio X. È altresì gaudio e riconoscenza di tutta la Chiesa, che voi visibilmente rappresentate, diletti figli e figlie, adunati qui sotto i Nostri occhi come un mare vivente, o che, sparsi sulla superfìcie della terra, Ci ascoltate nell'esultanza di questo giorno benedetto.

Un voto comune si è compiuto. Fin dal tempo del suo pio transito, mentre alla sua tomba s'infoltivano sempre più i devoti pellegrinaggi, da tutte le Nazioni affluivano suppliche ad implorare la glorificazione dell'immortale Pontefice. Esse emanavano dai più alti gradi della Gerarchia ecclesiastica, dal Clero secolare e regolare, da tutte le classi sociali, e specialmente dalle più umili, da cui egli stesso era germogliato come purissimo fiore. Ed ecco che questi voti sono esauditi; ecco che Dio, negli arcani disegni della sua Provvidenza, ha scelto l'indegno successore di lui, per appagarli, e far risplendere, nella mesta penombra che offusca il cammino ancora incerto del mondo di oggi, il fulgido astro della sua bianca figura, affinchè rischiari la via e raffermi i passi della umanità smarrita.

Ma, mentre la gioia, di cui il Nostro cuore trabocca, Ci spinge irresistibilmente a cantare in lui le meraviglie di Dio, la Nostra voce esita, come se le parole dovessero mancarci, insufficienti come sono ad esaltare degnamente, pur con rapidi cenni, la vita e la virtù del Sacerdote, del Vescovo, del Papa, nella prodigiosa ascensione dalla piccolezza del borgo

* **Habita die 3 Iunii mensis a. 1951.**

nativo e dalla umiltà dei natali al culmine della grandezza e della gloria sulla terra e nel cielo.

Da oltre due secoli non si era più levato sul Pontificato romano un giorno di splendore paragonabile a questo, nè era risonata con tale veemenza e concordia la voce, ad esso inneggiante, di tutti coloro, per i quali la Cattedra di Pietro è la rocca su cui è ancorata la loro fede, il faro che conforta la loro indefettibile speranza, il vincolo che li salda nella unità e nella carità divina.

Quanti, anche fra voi, conservano ancora vivo nel loro spirito e nel loro cuore il ricordo del novello Beato ! Quanti rivedono ancora col pensiero, come lo rivediamo Noi stessi, quel volto spirante una bontà celeste ! Quanti lo sentono vicino, vicinissimo a loro, questo Successore di Pietro, questo Papa del ventesimo secolo, che nel formidabile uragano sollevato dai negatori e dai nemici di Cristo, seppe dimostrare fin dal principio una consumata esperienza nel maneggiare il timone della navicella di Pietro, ma che Iddio chiamò a sè, mentre più violenta infuriava la tempesta ! Quale dolore, quale scoraggiamento, allora, al vederlo dileguarsi, nel colmo dell'angustia per un mondo sconvolto !

Ma ecco che la Chiesa lo vede oggi ricomparire, non più come un nocchiero lottante faticosamente alla barra contro gli elementi scatenati, ma come un Protettore glorioso, che dal cielo l'avvolge col suo sguardo tutelare, nel quale brilla l'aurora di un giorno di consolazione e di forza, di vittoria e di pace !

* * #

Quanto a Noi, che eravamo allora agli inizi del Nostro sacerdozio, già al servizio della Santa Sede, non potremo mai dimenticare la intensa Nostra commozione, quando, nel meriggio di quel 4 agosto 1903, dalla Loggia della Basilica Vaticana la voce del Cardinale Primo Diacono annunziò alla moltitudine che quel Conclave — così notevole per tanti aspetti ! — aveva portato la sua scelta sul Patriarca di Venezia, Giuseppe Sarto.

Fu allora pronunziato per la prima volta al cospetto del mondo il nome di Pio X. Che cosa doveva significare questo nome per il Papato, per la Chiesa, per l'umanità? Mentre oggi, dopo quasi mezzo secolo, Noi ripassiamo in spirito il succedersi dei gravi e complessi avvenimenti che lo hanno riempito, la Nostra fronte s'inchina e le Nostre ginocchia si piegano in ammirata adorazione dei consigli divini, il cui mistero lentamente si svela ai poveri occhi umani, man mano che si compie nel corso della storia.

Pastore, buon Pastore, egli fu. Ad essere tale egli parve nato. In tutte le tappe del cammino che via via lo conduceva dall'umile focolare nativo, povero di beni della terra, ma ricco di fede e di virtù cristiane, al vertice supremo della Gerarchia, il Figlio di Riese rimaneva sempre eguale a se stesso, sempre semplice, affabile, accessibile a tutti, nella sua canonica di campagna, nello stallo capitolare di Treviso, nel vescovado di Mantova, nella Sede patriarcale di Venezia, nello splendore della Porpora romana, e continuò ad essere tale nella maestà sovrana, sulla sedia gestatoria e sotto il peso della Tiara, il giorno in cui la Provvidenza, modellatrice lungimirante delle anime, inclinò lo spirito e il cuore dei suoi Pari a rimettere il vincastro, caduto dalle mani affievolite del grande Vegliardo Leone XIII, in quelle paternamente ferme di lui. Di tali mani appunto il mondo aveva allora bisogno.

Non avendo potuto stornare dal suo capo il terribile onere del Sommo Pontifiicato, egli, che aveva sempre fuggito gli onori e le dignità, come altri invece rifuggono da una vita ignorata ed oscura, accettò fra le lagrime il calice dalle mani del Padre divino.

Ma una volta pronunziato il suo *Fiat*, questo Umile, morto alle cose terrene e tutto anelante alle celesti, dimostrò del suo spirito l'indomabile fermezza, la robustezza virile, la grandezza del coraggio, che sono le prerogative degli Eroi della santità..

Fin dalla sua prima Enciclica, fu come se una fiamma luminosa si fosse levata a rischiarare le menti ed accendere i cuori. Non diversamente i discepoli di Emmaus sentivano avvampare i loro petti, mentre il Maestro parlava e svelava loro il senso delle Scritture.[1]

Non avete forse provato anche voi questo ardore, diletti figli che avete vissuto quei giorni, e avete udito dalle sue labbra la esatta diagnosi dei mali e degli errori del tempo, e insieme indicate le vie e i rimedi per guarirne? Quale chiarezza di pensiero ! Quale forza di persuasione ! Era bene la scienza e la saggezza di un profeta ispirato, l'intrepida franchezza di un Giovanni Battista e di un Paolo di Tarso ; era la tenerezza paterna del Vicario e Rappresentante di Cristo, vigile a tutti i bisogni, sollecito a tutti gl'interessi, a tutte le miserie dei suoi figli. La sua parola era tuono, era spada, era balsamo ; si comunicava intensamente a tutta la Chiesa e si estendeva ben al di là con efficacia; attingeva l'irresistibile vigore non solo dall'incontestabile sostanza del contenuto, ma anche dal suo intimo e penetrante calore. Si sentiva in essa fervere l'anima di un Pastore che viveva in Dio e di Dio, senz'altra mira che

i Luc. 24, 32.

di condurre a Lui i suoi agnelli e le sue pecorelle. Perciò se, fedele alle venerande secolari tradizioni dei suoi antecessori, egli conservò sostanzialmente tutte le solenni (non già fastose) forme esteriori del cerimoniale pontificio, in quei momenti il suo sguardo soavemente mesto, fisso verso un punto invisibile, mostrava che non a se stesso, ma a Dio, andava tutto l'onore.

Il mondo, che oggi lo acclama nella gloria dei Beati, sa che egli percorse la via assegnatagli dalla Provvidenza con una fede da trasportare le montagne, con una speranza inconcussa, anche nelle ore più fosche ed incerte, con una carità che lo incalzava a votarsi a tutti i sacrifici per il servizio di Dio e per la salvezza delle anime.

Per queste virtù teologiche, che erano come l'orditura fondamentale della sua vita e che egli praticò in un grado di perfezione, che superava incomparabilmente ogni eccellenza puramente naturale, il suo Pontificato rifulse come nelle età d'oro della Chiesa.

Attingendo in ogni istante alla triplice fonte di queste virtù regine, il Beato Pio X ingemmò e consumò il corso della intera sua vita con l'esercizio eroico delle virtù cardinali: fortezza tetagrona ai colpi di ventura, giustizia di una inflessibile imparzialità, temperanza che si confondeva col rinnegamento totale di se stesso, prudenza avveduta, ma prudenza dello spirito che è « vita e pace », svincolata dalla « sapienza della carne, che è morte e nemica di Dio)).[2]

È forse vero, come alcuni hanno affermato o insinuato, che nel carattere del Beato Pontefice la fortezza spesso prevalse sulla prudenza? Tale ha potuto essere l'opinione di avversari, di cui la maggior parte erano anche nemici della Chiesa. Nella misura però in cui fu condiviso da altri, pur ammiratori dello zelo apostolico di Pio X, quell'apprezzamento si rivela contraddetto dai fatti, quando si abbia riguardo alla pastorale sollecitudine di lui per la libertà della Chiesa, per la purezza della dottrina, per la difesa del gregge di Cristo da pericoli imminenti, che non sempre trovava in taluni tutta quella comprensione e quella intima adesione, che avrebbe dovuto attendersi da loro.

Ora che il più minuzioso esame ha scrutato a fondo tutti gli atti e le vicissitudini del suo Pontificato, ora che si conosce il seguito di quelle vicende, nessuna esitazione, nessuna riserva è più possibile, e si deve riconoscere che anche nei periodi più difficili, più aspri, più gravi di responsabilità, Pio X, assistito dalla grande anima del suo fidissimo Segretario di Stato, il Cardinale Merry del Val, diede prova

* Cfr. *Rom.* 8, 6-7.

di quella illuminata prudenza, che non fa mai difetto nei santi, anche quando nelle sue applicazioni essa si trova in contrasto, doloroso ma inevitabile, con gl'ingannevoli postulati della prudenza umana e puramente terrena.

Ool suo sguardo d'aquila più perspicace e più sicuro che la veduta corta di miopi ragionatori, vedeva il mondo qual era, vedeva la missione della Chiesa nel mondo, vedeva con occhi di santo Pastore quale ne fosse il dovere in seno ad una società scristianata, ad una cristianità contaminata o almeno insidiata dagli errori del tempo e dalla perversione del secolo.

Illuminato dalla chiarezza della verità eterna, guidato da una coscienza delicata, lucida, di rigida dirittura, egli aveva spesso sul dovere presente e sulle risoluzioni da prendere, intuizioni, la cui perfetta rettitudine sconcertava coloro che non erano dotati degli stessi lumi.

Per natura, nessuno più dolce, più amabile di lui, nessuno più amico della pace, nessuno più paterno. Ma quando in lui parlava la voce della sua coscienza pastorale, non contava che il sentimento del dovere : questo imponeva silenzio a tutte le considerazioni della umana debolezza; tagliava corto a tutte le tergiversazioni; decretava i provvedimenti più energici, anche se penosi al suo cuore.

L'umile « curato di campagna », come talvolta si è voluto chiamare — e non a sua menomazione — di fronte agli attentati contro i diritti imprescindibili della umana libertà e dignità, contro i sacri diritti di Dio e della Chiesa, sapeva ergersi gigante in tutta la maestà della sua autorità sovrana. Allora il suo *non possumus* faceva tremare e talvolta indietreggiare i potenti della terra, rassicurando al tempo stesso gli esitanti e galvanizzando i timidi.

A questa forza adamantina del suo carattere e della sua condotta, manifestata fin dai primi giorni del suo Pontificato, si deve attribuire, prima lo stupore, e poi l'avversione di coloro, che vollero fare di lui il *sigwum cui contradicetur,* rivelando così il fondo oscuro delle proprie anime.

Non dunque eccessiva prevalenza della fortezza sulla prudenza. Al contrario queste due virtù, che danno quasi il crisma a coloro che Dio presceglie a governare, furono in Pio X equilibrate a tal segno, che, all'esame obiettivo dei fatti, egli apparisce tanto eminente nell'una, quanto eccelso nell'altra. Non è forse quest'armonia di virtù, nelle alte regioni dell'eroismo, impronta di santità matura?

* * *

Un uomo, un pontefice, un santo di tale elevatezza difficilmente troverà lo storico che sappia abbracciare tutta insieme la sua figura, e in pari tempo i suoi molteplici aspetti. Ma anche la semplice e scarna enumerazione delle sae opere e delle sue virtù, quale Noi stessi possiamo in questo momento soltanto tentare con brevi ed incompleti cenni, basta a destare la più viva ammirazione.

Di lui può certo dirsi che in ogni campo, a cui rivolse l'attenzione e la mano, entrò assistito da una intelligenza chiara, alta e larga, e da una rara qualità dell'animo, che lo rendeva egualmente felice nell'analisi, come potente nella sintesi, stampando in ogni sua opera l'impronta della universalità, non meno che della unità, volta a tutto ricapitolare e restaurare in Cristo.

Difensore della fede, araldo della verità eterna, custode delle più sante tradizioni, Pio X rivelò un senso finissimo dei bisogni, delle aspirazioni, delle energie del suo tempo. Perciò egli ha preso posto fra i più gloriosi Pontefici, depositari fedeli sulla terra delle chiavi del regno dei cieli, e ai quali l'umanità va debitrice di ogni suo vero avanzamento nella retta via del bene e di ogni suo genuino progresso.

Il suo zelo per l'influsso morale della Chiesa ha fatto di lui un incomparabile promotore delle scienze sacre e profane. 35 necessario forse di ricordare il nuovo impulso dato agli studi biblici? l'efficace incremento a quelli filosofici e teologici secondo il metodo, la dottrina e i principi dell'Angelico Dottore? E, nell'ordine delle scienze umane, occorre forse menzionare la riorganizzazione dell'Osservatorio astronomico? nel campo delle arti, il rinnovamento della musica sacra, il riordinamento della Pinacoteca?

Egli però non è un estraneo mecenate o un puro teorico, soddisfatto solo nell'assegnare uno scopo, impartire un ordine e lasciare poi ad altri la intera esecuzione. La sua opera invece è contributo essenziale, è direzione effettiva. Sagace nell'astenersi dalle inutili minuzie, essa giunge però fino al concreto ed al particolare, determinando con esattezza e senso pratico le vie da percorrere, affinchè lo scopo sia conseguito facilmente, rapidamente, pienamente. Così egli operò nella Codificazione del diritto canonico, che può dirsi il capolavoro del suo Pontificato. Fin dall'inizio vi si risolve col coraggio illuminato dei grandi, affronta animosamente *Varduum sane munus* e vi si dedica con indefessa assiduità. E sebbene — per usare le parole del suo Successore Benedetto XV[3] —

* Cfr. *Allocut. Constit.* 4 decembr. 1916 - *Acta Ap. Sedis* yol. 8 pa. 466.

non fu a lui dato di condurre a fine l'immensa opera, tuttavia egli solo ha da essere considerato autore di quel Codice *(is tamen unus huius Codicis habendus est auctor)* e quindi il suo nome dovrà essere per sempre celebrato come uno dei più illustri Pontefici nella storia del diritto canonico, accanto ad un Innocenzo III, ad un Onorio Iti, ad un Gregorio IX.

Se ad ognuna di queste imprese egli è mosso sempre dallo zelo per la gloria di Dio e per la salute e la perfezione delle anime, con quanta sollecitudine egli dovette applicarsi alla cura dei pastori stessi del sacro gregge, dai quali dipende più direttamente e immediatamente l'onore di Dio e la santificazione delle anime? Lo dicono i suoi costanti sforzi per dotare la Sposa di Cristo di un clero per santità e dottrina pari alla sua altissima missione. E chi potrebbe rileggere senza commozione la paterna Esortazione *Haerent animo* (4 aug. 1908), dove si specchia nitida la sua anima sacerdotale, nel ricordo giubilare della sua ordinazione?

Penetrato dal pensiero di S. Paolo che il sacerdote è costituito per gli uomini in tutte le cose che riguardano Dio,[4] egli nulla trascura di ciò che può contribuire al più efficace esercizio di questo sublime ufficio.

Innanzi tutto nel diffondere la conoscenza viva della dottrina cristiana. Così egli promulga sagge istruzioni per confermarne la necessità, determinarne l'oggetto, stabilirne il metodo.[5] Non gli basta : egli stesso cura che sia composto un nuovo catechismo per adattare questo insegnamento a tutte le età e a tutte le intelligenze. Nè gli basta ancora : in alcune domeniche spiega personalmente il Santo Vangelo del giorno ai fedeli delle parrocchie di Roma. A buon diritto fu egli dunque chiamato il Papa della dottrina cristiana.

L'arido vuoto, che lo spirito settario del secolo aveva scavato intorno al sacerdozio, egli si affretta a colmarlo mediante l'attiva collaborazione dei laici nell'apostolato. Nonostante le avverse circostanze, anzi da queste stimolato, Pio X cura, se non proprio inizia, con rinnovati indirizzi, la formazione di un laicato forte nella fede, unito con perfetta disciplina ai vari gradi della Gerarchia ecclesiastica. E quanto oggi si ammira in Italia e nel mondo, nel vasto campo dell'Azione cattolica, dimostra come provvidenziale sia stata l'opera del nostro Beato, la quale riverbera su di lui una luce, che, durante la sua vita, forse a pochi soltanto fu dato di pienamente presagire. Onde le schiere dell'Azione cattolica, tra

[4] Cfr. *Bebr.* 5, 1.

* Encicl. *Acerbo nimis,* 15 apr. 1905.

le anime elette che esse ricordano e venerano come antesignane e |>ro-motrici del loro salutare movimento, a giusto titolo debbono porre il Beato Pio X.

Un altro ostacolo di somma gravità si opponeva alla restaurazione di una società cristiana e cattolica : da una parte, cioè, la divisione nel seno stesso della società, e dall'altra, la frattura che separava la Chiesa dallo Stato, particolarmente in Italia. Con la larghezza e la chiarezza di vedute proprie dei santi, egli senza permettere la minima lesione dei principi immutabili e inviolabili, sa tracciare la regole per la organizzazione di un'azione popolare cristiana, mitigare il rigore del *non expedit,* e preparare di lunga mano il terreno per quella conciliazione, che avrebbe dovuto portare la pace religiosa in Italia.

Ma ciò che è singolarmente proprio di questo Pontefice è di essere stato il Papa della SSma Eucaristia al tempo nostro. Qui sfolgora di riflessi quasi divini l'intima consonanza e comunione di sentimenti nel Vicario di Cristo con lo spirito stesso di Gesù. Se Noi tacessimo su questo punto, si leverebbe la schiera dei fanciulli di ieri e di oggi ad osannare a Colui il quale seppe abbattere le secolari barriere, che li tenevano lontani dal loro Amico dei tabernacoli. Solo in un'anima sapientemente candida ed evangelicamente infantile, come la sua, poteva trovare risoluta eco l'ardente sospiro di Gesù : Lasciate che i fanciulli vengano a me ! ed insieme la comprensione del dolcissimo desiderio di questi di correre all'abbraccio del Redentore divino. Così fu egli a dare Gesù ai bambini e i bambini a Gesù. Se ne tacessimo Noi, parlerebbero gli altari stessi del Ssmo Sacramento a testimoniare la esuberante fioritura di santità, che per opera di questo Pontefice dell'Eucaristia è sbocciata in innumerevoli anime, alle quali la frequente e quotidiana Comunione è ormai canone fondamentale di perfezione cristiana.

* * *

Diletti figli e figlie! LTn'ora di gloria passa su di noi in questo vespro luminoso. E gloria che investe da vicino il Pontificato romano, gloria che irraggia per tutta intera la Chiesa, gloria che avvolge qui dappresso la pregata tomba di un umile figlio del popolo, che Dio ha eletto, ha arricchito, ha esaltato.

Ma soprattutto è gloria di Dio, perchè in Pio X si rivela l'arcano della sapiente e benigna Provvidenza, la quale assiste la Chiesa e per essa il mondo, in ogni epoca della storia. Che cosa — Ci domandavamo in principio — avrebbe significato il nome di Pio X? Ci sembra di vederlo ora chiaramente.

Per la sua Persona e per l'opera di lui Dio volle apprestare la Chiesa ai nuovi e ardui doveri che i futuri tempi turbinosi le riserbavano. Preparare tempestivamente una Chiesa concorde nella dottrina, salda nella disciplina, efficiente nei suoi Pastori; un laicato generoso, un popolo istruito ; una gioventù santificata fin dai primi anni ; una coscienza cristiana solerte per i problemi della vita sociale. Se oggi la Chiesa di Dio, lungi dal retrocedere di fronte alle forze distruggitrici dei valori spirituali, soffre, combatte e per divina virtù avanza e redime, si deve in gran parte all'azione lungimirante e alla santità di Pio X. Oggi appare manifesto come tutto il suo Pontificato fu supernamente diretto secondo un disegno di amore e di redenzione, per disporre gli animi ad affrontare le nostre stesse lotte e per assicurare le nostre e le venture vittorie.

Voi pertanto, che lo sentite presente, vivo e vicino, nell'opera svolta in sua vita, e nella tutela che da oggi vi ricopre, confidate nella sua intercessione e pregate insieme con Noi, così :

O beato Pontefice, fedele servo del tuo Signore, umile e fido discepolo del divino Maestro, nel dolore e nella gioia, nei travagli e nelle sollecitudini sperimentato Pastore del gregge di Cristo, volgi il tuo sguardo su di noi, che siamo prostrati dinanzi alle tue virginee spoglie. Ardui sono i tempi in cui viviamo; dure le fatiche che essi esigono da noi. La Sposa di Cristo, affidata già alle tue cure, si trova di nuovo in gravi angustie. I suoi figli sono minacciati da innumerevoli pericoli nell'anima e nel corpo. Lo spirito del mondo, come leone ruggente, va attorno cercando chi possa divorare. Non pochi cadono sue vittime. Hanno occhi e non vedono; hanno orecchi e non odono. Chiudono lo sguardo alla luce della eterna verità; ascoltano le voci di sirene insinuanti ingannevoli messaggi. Tu, che fosti quaggiù grande suscitatore e guida del popolo di Dio, sii ausilio e intercessore nostro e di tutti coloro che si professano seguaci di Cristo. Tu, il cui cuore si spezzò, quando vedesti il mondo precipitare in sanguinosa lotta, soccorri l'umanità, soccorri la cristianità, esposta presentemente a simili cimenti; ottieni dalla misericordia divina il dono di una durevole pace, e come adito ad essa, il ritorno degli spiriti a quel senso di vera fratellanza, che sola può ricondurre fra gli uomini e le nazioni la giustizia e la concordia voluta da Dio. Così sia !

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO- S. OFFICII

NOTIFICATIO

Suprema Sacra Congregatio S. Officii, decreto feriae IV, diei 17 Ianuarii 1951, redegit ad statum laicalem Sacerdotem MICHAELEM COLLIN, a Congregatione Sacerdotum a S. Corde Iesu iam dimissum et per plures dioeceses pervagantem, qui saepe ac variis modis praescripta sacrorum canonum violaverat.

Associationem autem cui titulus « *Institut des Apôtres de* **r** *Amour Infini - Opera degli Apostoli dell/Amore Infinito* » quam praedictus Sacerdos, absque approbatione competentis Auctoritatis Ecclesiasticae, condere praesumpserat, eadem Suprema S. Congregatio dissolvit atque vetuit rursus constitui.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 30 Maii 1951.

Marinus Marani, *Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

i

DECRETUM

ERECTIONIS VICARIATUS CASTRENSIS IN DITIONE CANADENSI

Materna Ecclesiae pietas quaecumque aeternae fidelium saluti profutura sunt sedula navitate instruenda curat. Ideoque Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, spirituali bono consulere satagens eorum qui Ditionis Canadensis Exercitu! nomen dedere vel eidem quovis modo subiiciuntur, habito favorabili voto Excmi P. D. Ildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titulo Synnadensis in Phrygia, et in Ditione Canadensi Delegati Apostolici, necnon de consilio infrascripti Cardinalis S. C. Consistorialis Secretarii, porrectis Sibi precibus annuendum

censuit ac Vicariatum Castrensem in memorata Ditione Canadensi erigit et constituit, cuius sedes in urbe Octaviensi erit.

Vicariatus Castrensis constabit : Vicario Castrensi, tribus cappellanis delegatis et cappellanis militum.

Vicarius Castrensis libere nominatur a Romano Pontifice unus ex Ordinariis locorum Canadensibus.

Vicario Castrensi tribuitur facultas constituendi Cappellanum maiorem cuius esto Vicarii Generalis officium gerere et munus.

Cappellanos omnes, ab Ordinariis proprius praesentatos vel commendatos, nominat Vicarius Castrensis.

Deficiente quacumque de causa Vicario Castrensi, administrationem ad interim Vicariatus assumet cappellanus maior, si constitutus sit, sin autem cappellanus delegatus antiquior, ad normam canonis 106.

Vicario Castrensi competit iurisdictio personalis, tum fori interni tum fori externi.

Unusquisque cappellanus delegatus potestate a Vicario Castrensi delegata fruetur pro copiis terrestribus, maritimis vel aeréis sibi speciatim concreditis.

Cappellanis militum curam animarum Vicarius Castrensis committet.

Vicarii Castrensis iurisdictioni subiiciuntur omnes militum cappellani, universae copiae Canadenses sive terrestres, sive maritimae, sive aêreae actu stipendia merentes, omnes utriusque sexus fideles, sive laici sive alicui Religioni adscripti, quacumque causa copiis stabiliter deservientes, dummodo in stationibus vel locis militibus reservatis habitualiter commorentur.

Cum vero in perampla Canadensi Ditione hic aut illic, praesertim in dissitis locis, militum quaedam stationes ad instar pagorum efformatae sint, ubi domus, quas cum sua quisque familia milites inhabitant, scholae pro ipsorum pueris ac puellis et alia huiusmodi habentur, cumque Ordinarius loci spirituali animarum curae per parochum aut missionarium aut quemlibet alium sacerdotem providere non possit et illuc sine gravi incommodo accedere nequeat, Sanctitas Sua benigne indulgere dignata est ut iurisdictioni personali Vicarii Castrensis omnes et singuli in praedictis pagis commorantes subiiciantur usque dum praedicta rerum adiuncta perseverent, certiore facto loci Ordinario in peculiaribus casibus.

Vicarii Castrensis iurisdictio, cum in territoriis Ordinariis locorum subiectis exerceatur, eorumdem iurisdictioni cumulatur. Proinde cappellani militum, quoad ecclesiasticam disciplinam, potestati quoque

subiiciuntur Ordinarii loci in quo versari contingat, cui in casibus urgentioribus et quoties Vicarius Castrensis providere non poterit, fas erit in eos animadvertere etiam canonicis sanctionibus, monito confestim Vicario Castrensi.

In stationibus seu praesidiis vel pagis, quae supra memoravimus, primo et principaliter Vicarius Castrensis iurisdictionem exercet, secundario et quoties Vicarius Castrensis eiusque cappellani absint vel desint, semper autem iure proprio, Ordinarius loci atque parochus, initis opportunis consiliis cum Vicario Castrensi et militum ducibus.

Ad matrimonium quod attinet subditorum quos supra memoravimus, adamussim servetur praescriptum canonis 1907 § 2 C. I. C, iuxta quem « pro regula habeatur ut matrimonium coram sponsae parocho celebretur, nisi iusta causa excuset » et accurate omnes expleantur actus qui, ad normam iuris, celebrationem matrimonii praecedere et subsequi debent.

Diligenter conficiantur atque serventur libri baptizatorum, confirmatorum, matrimoniorum et defunctorum.

Super quibus rebus Ssmus Dominus Noster praesens edi iussit Consistoriale Decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae fuissent.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 17 Februarii 1951.

Fr A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis.*

® ^* Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

II

B. V. MARIAE A SS.MO ROSARIO SEU POMPEIANAE

DECRETUM

DE NOMINIS MUTATIONE

Pontificium Sanctuarium Pompeianum et adnexa caritatis Opera, per Constitutionem Apostolicam *Beatissimae Virginis* diei 20 Martii anni 1926, in Praelaturam *nullius dioeceseos* erecta fuerunt, a Beatissima Virgine Maria a Sacratissimo Rosario nuncupata; cui per subsequens Consistoria^ Decretum diei 8 Maii anni 1935 adnexum est territorium *Communis Pompeiani* limitibus circumscriptum.

Cum igitur in praesens nomen *Pompeii* totum celebretur per orbem et ubique gentium usu vigeat in primis ad Pontificium Sanctuarium eiusque Opera necnon Praelaturam *nullius* potius indicandam quam ipsam

civitatem Pompeianam, Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, praesenti Consistoriali Decreto, benigne decernere dignatus est ut Praelatura *nullius* in posterum *Pompeiana,* nuncupetur, retento tamen alio quoque titulo : Beatissimae Virginis Mariae a Ssmo Rosario. Posthac igitur Praelatura *nullius* appellabitur : *Pompeiana* seu *Beatissimae Virginis Mariae a Ssmo Rosario.*

Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 8 Maii 1951.

Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis.*

L ÇU. S

^ '

Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

III

DECRETUM

DE VETITO CIVILIUM NOBILIARIUM TITULORUM USU IN EPISCOPORUM INSCRIPTIONIBUS ET ARMIS.

Attentis dispositionibus, quae de nobilitatis familiaris titulorum et signorum usu in Episcoporum inscriptionibus et armis iamdiu latae fuerunt, i. e. Constitutione Apostolica « Militantis Ecclesiae » diei 19 decembris 1644 et Consistoriali Decreto diei 15 ianuarii 1915, (v. *Acta Ap. Sedis*, a. vn-1915, pag. 172), Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, mature perpendens huiusmodi saeculares nobilitatis titulos vel notas pristinum amisisse iuridicum fundamentum et ab hodiernis rerum hominumque condicionibus dissentire, veteres immutare novasque edicere normas peropportunum duxit.

Quapropter, praesenti Consistoriali Decreto, idem Ssmus Dominus Noster decernere dignatus est ut Ordinarii omnes in suis sigillis et insignibus seu armis, necnon in epistularum ac edictorum inscriptionibus, titulorum nobiliarium, coronar um aliarumve saecularium notar um usu in posterum prorsus abstineant, etiam si ipsi episcopali vel archiepiscopali sedi sint adnexa.

Contrariis quibusvis, etiam specialissima mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 12 Maii 1951.

£¡3 Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis.*

£8- ®' Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

IV

DECLARATIO

Quum quidam nedum violentas manus sacrilege iniicere in Excimum P. D. Iosephum Grösz, Archiepiscopum Colocensem, sed et Illum ad iudicem laicum trahere et iniquo iudicio subiicere atque ab exercitio Suae archiepiscopalis iurisdictionis impedire ausi sint, haec Sacra Consistorialis Congregatio declarat eos omnes qui huiusmodi delicta patraverint, sive mandantes cuiuscumque generis et gradus, sive complices quos praefata delicta, sua natura, postulaverint, sive illos qui ad delictorum consummationem induxerint vel in hanc quoquo modo concurrerint, si tamen sine eorum auxilio delictum non fuisset commissum, excommunicationem latae sententiae speciali modo Sedi Apostolicae reservatam — ad tramitem cann. 2343 § 3, 2341, 2334 n. 2, 2209 §§ 1-3, — contraxisse ceterasque poenas pro qualitate delinquentium incurrisse ad normam sacrorum canonum Codicis Iuris Canonici.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 29 Iunii 1951.

£g Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis.*

^ I. Ferretto, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

i

DE CHACO
(CUEVENSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DE CHACO DEINCEPS CUEVENSIS APPELLABITUR

Cum in comitiis plenariis die 29 mensis Ianuarii vertentis anni habitis, Emmi ac Revmi Patres Cardinales huic Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositi agerent de providendo Vicariatus Apostolici de Chaco in Republica Boliviana novo Praesule, ipsius Vicariatus Apostolici denomination em mutandam esse censuerunt et Vicariatum Apostolicum de Chaco deinceps Vicariatum Apostolicum Cuevensem, e nomine civitatis residentiae Ordinarii appellandum.

Quam Emmorum Patrum sententiam, in Audientia diei 8 Februarii eiusdem anni ab infrascripto buius S. Congregationis Secretario SSmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Pp. XII relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, adprobare ratamque habere dignatus est, praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 8 mensis Februarii a. D. 1951.

P. Card. FTJMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. © S.

f C. Costantini, Archiep. tit.. Theodos., *a Secretis,*

II

DE KATANGA SEPTENTEIONALI

(KONGOLOËNSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DE KATANGA SEPTENTRIONALI DEINCEPS KONGOLOËNSIS APPELLABITUR.

Cum in Congi Belgici finibus, nomen Vicariatus Apostolici de Katanga Septemtrionali, Patribus e Congregatione Sancti Spiritus concrediti, hodiernis rerum condicionibus respondere destitisset, Sacrum hoc Fidei Propagandae Consilium de novo nomine eidem Vicariatui imponendo deliberavit.

Itaque haec eadem Sacra Congregatio, cum perpendisset Ordinarium praelaudati Vicariatus in Kongole urbe, quod illius regionis caput est, suam habere sedem, cumque mos iam invaluerit, ut missiones a loco, in quo suus cuiusque Ordinarius residet appellentur, SSmo proponendum censuit, ut Vicariatus de Katanga Septemtrionali deinceps Vicariatus Apostolicus Kongoloënsis nuncupetur.

Quam Sacrae huius Congregationis sententiam ab infrascripto Secretario in Audentia diei 8 eiusdem mensis et anni SSmo Dno Nostro Pio Divina Providentia Papae XII relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide,, die 8 Martii anno Domini 1951.

P. Card. FTJMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. © S.

f C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis,*

III

LWANG-WA
(ALBERCORNENSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DB LWANGWA DEINCEPS ALBERCORNENSIS APPELLABITUR.

Cum in Rhodesia Septentrionali Vicariatus Apostolicus de Lwangwa, Societatis Missionariorum Africae (vulgo *Pères Blancs)* curis commissus, nomine, quod a flumine eius territorium percurrente ducitur, hodiernis rerum condicionibus parum responderet, visum est huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide ab *Abercom* urbe, quae eius regionis caput est, eumdem Vicariatum deinceps appellari.

Quapropter, haec Sacra Congregatio, cum votum ea de re favorabile accepisset tum ab Excrno P. D. Davide Mathew, Archiepiscopo titulo Apameno in Bithynia atque Delegato Apostolico Africae Orientalis et Occidentalis Britannicae, tum ab Excimo ac Revmo praelaudati Vicariatus Ordinario, mutationem nominis, ut supra dictum est, Sanctissimo proponendam censuit.

^"Quam vero ipsius S. Congregationis propositionem, ab Excmo eiusdem Secretario in audientia diei octavae Martii vertentis anni SSmo Dno Nostro Pio Div. Providentia Papae XII relatam, Summus Pontifex, benigne accipiens, memoratum de Lwangwa Vicariatum in posterum *Vicariatum Apostolicum Abercornensem* nuncupandum esse statuit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 8 Martii anno Domini 1951.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. © S.

f C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

IV

NILI SUPERIORIS
(TORORОЁNSIS)

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS NILI SUPERIORIS DEINCEPS TOROËNSIS APPELLABITUR.

Cum nomen Vicariatus Apostolici Nili Superioris, qui in territorio Protectoratus Ugandensis ditionis Britannicae Patribus Societatis Missionariorum Sancti Ioseph de Mill Hill concreditus est, loci naturae praesentibusque rerum condicionibus, praesertim post Apostolici Kampalaènsis Vicariatus erectionem, non amplius responderet, visum est ad eiusdem Vicariatus Nili Superioris denominationis mutationem procedere.

Itaque Emi ac Revmi Patres Cardinales huius Sacrae Congregationis de Propaganda Fide regimini praepositi, in plenariis comitiis die 7 vertentis mensis huius anni habitis, cum Excmi P. Dñi Davidis Mathew, Archiepiscopi titulo Apameni in Bithynia atque Apostolici in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegati, sententiam ea de re expendissent, eiusdemque S. Dicasterii morem iamdudum inolescentem, nuncupandi nempe missiones, quatenus fieri potest, a suae cuiusque Ordinarii sedis nomine, prae oculis habuissent, memoratum Vicariatum Apostolicum Nili Superioris *Tororocnsem,* ex nomine Tororo urbis, ubi Vicarius Apostolicus illius Vicariatus residet, deinceps appellandum censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam, in Audientia diei 10 eiusdem mensis et anni Ssmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII ab infrascripto huius Sacrae Congregationis Secretario relatam, Summus Pontifex, benigne excipiens, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum fieri iussit.

Datum ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 10 Maii anno Domini 1951.

£g P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. © S.

f C. Costantini, Archiep. tit. Teodos., *a Secretis.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

CALARITANA

CANONIZATIONIS B. IGNATII A IACONI, LAICI PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM CAPUCCINORUM.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Sicut humilitas omnium virtutum, ita superbia radix est et fundamentum vitiorum omnium. Porro humilitas quo est profundior eo maior est caritas, quae hominem magis magisque Deo unit eiusque dilectionem pariter ei conciliat, ad perfectionis culmen adducit divinaque charismata saepe communicat ad populi quoque bonum promovendum.

Humillimus Ignatius, quem Laconienses civem, Oapulati autem Fratres sodalem habere gloriantur, Seraphici Patris virtutes imitando, praeceptaque diligentissime servando, quaesitoris munere fungens, innumeras animas Christo lucrifecit.

Ardentem hunc zelum miraculorum gloria Deus munifice rependit sive ante pretiosam mortem, quae die 11 Maii anno 1781 evenit, seu post et adhuc. Quibus virtutibus atque miraculis rite probatis Beatificatione die 16 Iunii anno 1910 fuit honestatus. Canonizationis causa resumpta, duae mirae sanationes huic Congregationi fuere exhibitae, de quibus in hoc Decreto est sermo.

I. Raphaela Tocco, uxor Aloisii Spiga, septuagenaria, incurabili omnino attacta fuit hepático carcinomate, uti cum medentes, tum periti ex officio medicumque Nostrae Congregationis Collegium concorditer asseverant. Die 16 Ianuarii anno 1916 extrema Sacramenta ei fuerunt collata. Die 13 Februarii infirma ingeminatis precibus B. Ignatii intercessionem imploravit, cuius imaginem acceperat, placideque per totam noctem obdormivit. Sequenti mane expergefacta perfecte sanatam se esse advertit, statimque ad pristina redivit officia in meliori quam ante infirmitatem condicione. Unanime est in medica arte peritorum iudicium sanationem hanc nullimode naturae viribus posse tribui.

II. Gratia Carroni, tuberculari diathesi affecta, tuberculari fibrocaseosa peritonite attacta fuit cum infausta quoad vitam prognosi. Die

27 Augusti anno 1947 de mane in gravissima adhuc condicione versabatur. Paulo post meridiem, B. Ignatio ferventer invocato, Gratia valetudinem adeo perfecte recuperavit, ut eodem die e domo valuerit exire et suum medentem invisere. Periti physici nullum morbi indicium superesse nullumque in eumdem recidendi periculum adesse affirmant. Concorditer in hac quoque sanatione periti naturae viribus efficaciam quamcumque abnuunt.

In Archiepiscopali Calaritani Curia pro primo miraculo, in N/uorensi pro altero, Apostolica auctoritate constructi sunt processus, pro quorum iuridica vi die 6 Februarii anno 1949 editum est decretum.

« Medicum nostrae Congregationis Collegium de utraque sanatione die 17 Octobris eiusdem anni sedulo disceptavit. Die 23 Maii elapsi anni Praeparatoria Congregatio, die vero 13 huius mensis Generalis coram Ssmo D. N. Pio Papa XII coacta est, in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens, dubium discutiendum proposuit : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Beatissimus Pater Rmorum Cardinalium, Officialium Praelatorum Patrumque Consultorum suffragiis attente auscultatio, supremum iudicium aliquantisper differre statuit, iuxta morem, ut interim ingeminatis precibus divinum beneplacitum cognoscere imploraret.

Ad sententiam itaque ferendam hanc elegit diem 27 Martii, tertiam feriam post paschalia gaudia.

Quapropter Rmi Cardinales Alexander Verde, Causae Ponens atque infrascriptus S. R. C. Pro-Praefectus nec non R. P. Salvator Natucci Fidei Promotor Generalis atque ipse Secretarius ad Beatissimum Patrem accessimus, qui Sacrosancto Eucharistico Sacrificio religiose Ii tato, edixit : *Constare de instantánea perfectaque sanatione, B. Ignatio a Laconi intercedente, cum Rapliaëlae Spiga Tocco ab hepático sarcomate tum Gratiae Garroni a tuberculari fibrocaseosa peritonite.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 27 Martii a. D. 1951.

83 C. Card. MICARÌ, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius.*

II

LUGDUNEN., SEU MECHLINIEN., SEU VIVARIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS MARIAE VICTORIAE TERESIAE COUDERC, CONFUNDATRICIS SOCIETATIS DOMINAE NOSTRAE A RECESSU COENACULI.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis sollemnem Beatificationem,*

S. Bernardus parabolam de virginibus exponens : « Prudentes virgines, ait, oleum in vasis reponunt, quia... praeter illa opera quae « proximis lucent... aliqua in occulto (ubi solus Pater videt) opera fa« ciunt, ut si forte illa, quae conspicua et clara sunt, flatus laudis hu« mariae extinxerit, oleum occultae conscientiae suffragetur. Haec est « gloria filiae Regis ab intus... Latenter igitur quae praevalet operatur, « petit secretum, orationibus pulsat caelum, fundit lacrimas testes amo« ris et cum dilecto, illo suo suspirio gemituque fabulatur » (Serm. de Virg.).

Venerabilis Maria Victoria Teresia Couderc hoc sancti Doctoris praeconium apprime promeretur. Ipsa enim prudens Virgo plura quidem commendanda opera ad Dei gloriam animorumque salutem patravit ; praesertim in condenda Societate Dominae Nostrae a Recessu Coenaculi, in qua primas agens partes, mirabilis fuit, verum mirabiliorem se probavit, quando inscrutabili divinae Providentiae consilio, ei secretum petere, uti vehementer concupierat, orationibus incumbere, testes amoris lacrimas fundere ac cum dilecto caelesti Sponso intime tabulari datum fuit, iuxta illud Apostoli : *Nostra autem conversatio in caelis est* (Phil., 3, 20).

Ex hac caelesti conversatione spiritum hausit, quo ardua superavit atque sanctitatem attigit.

Etenim virtutum fama, quae septem supra quadraginta annos fere latuit, post eius mortem, quae die 26 Septembris a. 1885 accidit, vehementer exsiluit. Quare die 13 Iulii a. 1927 Pius Papa XI fel. rec, processibus ordinaria auctoritate in Lugdunensi, Vivariensi et Mechliniensi Curiis confectis rite pensatis, Beatificationis causam introduci mandavit. Apostolicae postea inquisitiones fuere peractae seu super virtutibus in specie, seu super miraculis, felicique exitu. Heroicae enim virtutes decreto die 12 Maii a. 1935, a Pio Papa XI fuere approbatae : duo

vero miracula a Ssmo D. N. Pio Papa XII die 4 huius mensis fuere pariter approbata. Ut autem ad sollemnem Beatificationem procedi possit, sacri canones requirunt in Generali Congregatione coram Summo Pontifice dubium discuti quod de Tuto appellatur.

Quapropter die 13 mensis huius infrascriptus Cardinalis S. R. C. Pro-Praefectus, Causaeque Ponens in huiusmodi Congregatione dubium posuit disceptandum : *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad eiusdem Venerabilis sollemnem Beatificationem.*

Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores in affirmativum omnes concessere suffragium. Beatissimus vero Pater noluit statim suam aperire mentem, ut rem tam gravem coram Deo perpenderet, orationi instando.

Hanc autem tertiam feriam post Pascha selegit ut supremam ederet sententiam.

Quocirca infrascripto Cardinali, R. P. Salvatore Natucci, Generali Fidei Promotore meque Secretario accitis, divina Hostia litata, edixit : Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Mariae Teresiae Condere Beatificationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari ac in acta S. R. C. referri, Apostolicas quoque Litteras sub Piscatoris anulo de Beatificationis sollemnibus in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 27 Martii a. D. 1951.

£8 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro Praefectus.*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

. III

AQUÉN.

CANONIZATIONIS B. MARIAE DOMINICAE MAZZARELLA), CONFTJNDATRICIS INSTITUTI FILIARUM MARIAE AUXILIATRICIS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam ab Apostolica Sede eidem Beatae venerationem, Tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.*

Servus Dei Pius Papa IX, uberes fructus, quos S. Francisci Salesii Societas, a S. Ioanne Bosco paulo ante condita, in adulescentulorum institutione referebat, admirans, eumdem sanctum impulit ut similis- pro puellis Societatis fundamenta iaceret. Sanctus, qui rem iam mente^ perpenderat, Romani Pontificis consilio uti vero praecepto oboedire statuit. Quoniam autem ei a Deo sagax intuitus datus fuerat, quo uniuscuiusque ingenium introspiceret, Mariam Dominicam Mazzarello e Filiarum Mariae Immaculatae Congregatione selegit, quam aptam iudicavit, ut tanti operis sociam assumeret. In ea enim profunda humilitas, unde perfecta obedientia.

((Vera obedientia, ita S. Antonius Patavinus, est humilis, devota,. « festina, iucunda, perseverans. Humilis in corde, devota in voce, fe- « stina in iussione, iucunda in executione, perseverans in adimpletione « (Serm. Dom. 2 Adv.) et alibi : Verus obediens... est humanus ad com- ic patiendum proximo, stabilis in proposito (Serm. D. 2. p. Epiph.) ». Huiusmodi dotibus Beata Maria Dominica ditata erat. Nec fiducia, quam in ea S. Ioannes posuerat, eam fefellit. Institutum enim Filiarum Mariae Auxiliatricis prudenti consilio, sancto praesertim exemplo, vigili actione, ea moderante, prospere feliciterque conditum auxit in societatis et Ecclesiae bonum.

Sancto praesertim exemplo diximus, ipsa enim heroicas virtutes exercuit, accedentibus autem miraculis, Beatificationis honores a Pio XI fel. rec. a. 1938 assecuta est. Resumpta Canonizationis causa, duae mirae sanationes uti miracula die 17 Martii anni huius fuere approbatae.

Complanata est itaque via ad Canonizationem, quatenus Sacra haec Congregatio ad amussim quae requiruntur in his causis servavit. Ut: autem hoc iuridice constet, sacri canones requirunt ut ultima habeatur Generalis Congregatio coram Summo Pontifice, in qua cuncta Congre-

gatio, actis perpensis, declaret Tuto procedi posse ad acta, quae proximius Canonizationem respiciunt. Dubium hoc Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens, in huiusmodi Congregatione die 3 Aprilis habita, proposuit, cui unanimi consensu omnes Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores *Affirmative* responderunt. Beatissimus vero Pater ad hunc diem edere sententiam distulit, ut ingeminatis interim precibus divino illustraretur lumine.

Quare Rmos Cardinales Alexandrum Verde, Causae Ponentem, atque infrascriptum S. R. C. Pro-Praefectum nec non R. P. Salvatorem Catucci, Generalem Fidei Promotorem meque Secretarium ad Se accivit, divinoque celebrato sacrificio, edixit : Tuto *procèdi posse ad sollemnem Beatae Mariae Dominicae Mazzarello Canonizationem.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 1 Maii a. D. 1951.

83 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

T'. & S-

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

IV

MASSILIEN.

CANONIZATIONIS B. AEMILIAE DE VI ALAR, FUNDATRICIS INSTITUTI S. IOSEPH AB APPARITIONS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem, Tuto *procedi possit ad ipsius sollemnem Canonizationem.*

Beata Aemilia De Vi alar ad quantum sanctitatis gradum pervenerit evidenter ostenditur ex amaritudinibus, doloribus, angoribus, caiumniis multisque tribulationibus quibus, Deo permittente, vexata fuit. E parentibus generis nobilitate conspicuis a. 1797 in oppido « Gaillac » in Archidioecesi Albiensi orta, vel ab incunabulis, divina praeveniente -gratia, ad pietatem prona, succrescente vero aetate, caritatis operibus omne genus se dedidit, divinoque instinctui oboediens, Sororum Institutum fundavit, quod, ob magnam, qua erga sanctum Patriarcham Ioseph religionem ferebatur, eius patrocinio commendavit, titulum addens

•*ab Apparinone :* Angeli visionem Incarnationem divini Verbi mysterium sancto Ioseph revelantis,' recolere intendens.

Icosium vocata, missionali ardens caritate, illuc cum suis filiis accurrat, ubi amplos animorum manipulos Deo reddidit. Commota acerrima tempestate curam suam super Dominum proiecit et humilitatem, patientiam, caritatem ceterasque virtutes heroice exercens, victoriam reportavit, non sinens Deus in perpetuum vacillare iustum. (Cf. Ps., 54, 23). Quae virtutes sanctitatis famam ei compararunt seu ante mortem, quae a. 1856 Massiliae contigit, seu post. Quare servatis de iure servandis, a Ssmo D. N. Pio Papa XII inter Beatas Virgines die 18 Iunii a. 1939 fuit annumerata. "Resumpta Canonizationis causa, duo miracula feria tertia post Paschalia gaudia huius anni, Idem approbavit.

Ut acta, huic sacrae Congregationi pro canonizatione commissa, completa declarentur, a iure praecipitur ut in Generali sacrorum Rituum Coetu, coram Summo Pontifice, dubium disceptetur : *An, stante duorum miraculorum approbatione post indultam ab Apostolica Sede venerationem.* Tuto *procedi possit ad eiusdem Beatae sollemnem Canonizationem.* Dubium hoc die 3 nuper elapsi mensis Rmus Cardinalis Fridericus Tedescumi proposuit; quotquot autem aderant Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores in affirmativum suffragium concesserunt. Beatissimus vero Pater, his omnibus auscultatis, omnes una Secum preces effundere hortati]s est, ut Sua mens illustraretur ad recte iudicandum, antequam supremam sententiam ferret.

Hunc autem diem ad hoc selegit. Accitis itaque ad Se.Rmis Cardinalibus Friderico Tedeschini, Causae Ponente, et infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci, Promotore Generali Fidei meque Secretario, divino litato sacrificio, edixit : Tuto *procedi posse ad Beatae Aemiliae De Vialar sollemnem Canonizationem.*

Hoc autem decretum publici fieri iuris atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 1 Maii a. D. 1951.

£g C. Card. MICARA, Ep. Velitern., ***Pro-Praefectus.***

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

V

BOBIEN,

CANONIZATIONIS BEATI ANTONII MARIAE Gì ANELLI, CONFESSORIS, EPISCOPI BOBIEN., FUNDATORIS CONGREG AIT ONT S SORORUM B. MARIAE V. AB HORTO.

SUPER DUBIO

An, stante duorum miraculorum approbatione post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, Tuto *procedi possit ad ipsius sollemnem Canonizationem.*

Quidam Sacerdos, qui quadriennali consuetudine cum Beato Antonio Maria Gianelli fruitus fuerat, antequam animam Deo redderet, haec de eodem asseveravit : <(Integra eius vita recte potest haberi uti iugis « ac perpetuus actus fidei, spei, caritatis erga Deum et proximos. Omnes eius actiones, omnia eius verba, omnes eius cogitationes unum ((idemque principium, unicum eundemque finem habebant ; Dei gloriam, ((salutem animarum ».

Haec verba perfecte describunt beati personam a teneris unguiculis ad mortem usque. Puer, iuvenis, Sacerdos, vicarius parochus, Archipresbyter Olavarensis, Episcopus non modo nunquam a christiana perfectione deflexit, sed « quasi lux splendens processit et crevit usque ad «perfectum die» *{Prov.,* 4, 18).

Quod ab ipsa Apostolica Sede rite recognitum est. Etenim, probata sanctitatis fama, Introductionis causae commissionem Leo Papa XIII,. die 2 Iunii anno 1896 signavit.

Apostolicis inquisitionibus peractis, Benedictus PP. XV die 11 Aprilis 1920 heroicas Venerabilis Servi Dei virtutes, Pius PP. XI die 8 Iunii 1924 miracula approbavit, die vero 20 Iulii eiusdem anni edixit : Tuto *posse ad Beatificationem procedi.*

Haec locum habuit die 19 Aprilis 1925. Resumpta, anno sequenti,, causa, constructisque super duobus miraculis Apostolica auctoritate processibus, eorumque iuridica vi recognita, per decretum, die 1 Maii anni huius editum, miracula haec a Ssmo D. N. Pio Papa XII fuerunt approbata.

Ulterius sacri canones, antequam Summus Pontifex in Consistoriis de Beatorum Canonizatione pertractet, decernunt ab hac Sacra Congregatione esse declarandum se omnia, quae sui sunt iuris, fuisse ad amussim servata, ideoque : Tuto *procedi posse ad Canonizationem.*

Quod factum est : unanimi enim consensu cum Rmi Cardinales, tum Officiales Praelati Patresque Consultores in affirmativum suffragium concesserunt. Beatissimus Pater, his votis exceptis, Suam supremam ferre sententiam in hunc diem distulit, ferventes interim effundens preces.

Quare accitis Rmis Cardinalibus Friderico Tedeschini Causae Ponente, atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, nec non R. P. Salvatore Catucci, Generali Promotore Fidei meque Secretario, sacrosancto Sacrificio piissime Deo oblato, edixit : Tuto *posse procedi ad sollemnem Beati Antonii Mariae Gianelli Canonizationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Maii a. D. 1951.

£8 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. © S.

f A. CARINCI, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

VI

NEAPOLITANA

CANONIZATIONIS BEATI FRANCISCI XAVERII M. BIANCHI, SACERDOTIS PROFESSI CONGREGATIONIS CLERICORUM REGULARIUM S. PAULI BARNABITARUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, Tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.*

Si quis B. Francisci Xaverii Mariae Bianchi vitam attente perpendat, mirabitur quomodo hic vir activam, quam dicunt, vitam contemplativa temperaverit et quomodo utramque exercendo, ad christianae ac religiosae perfectionis culmen pervenerit.

Ex optimis parentibus Arpini die 2 Decembris a. 1743 ortus, inde a tenella aetate supernis benedictionibus dulcedinis praeventus, totum se divinae voluntati commisit, a qua nullimode recessit umquam. Congregationi Clericorum Regularium S. Pauli Barnabitarum se adiunxit. Sacerdos factus sacris ministeriis impigre attendit, atque munia sibi concredita suavi humanitate perfectissime obivit, uberrimos animorum fructus

colligens. Hanc autem efficacitatem ex intima cum Deo unione abunde hauriebat, praesertim ex vivissima religione, qua erga sacratissimam Eucharistiam, quasi alter S. Antonius Maria Zaccaria, ferebatur, cuius pietatis indubia atque mirabilia signa non defuerunt.

Morbidis doloribus patientissime diu toleratis die 31 Ianuarii a. 1815,. Ecclesiae sacramentis refectus, lectissimam animam exhalavit.

Sanctitatis fama magis magisque erumpente, in Neapolitana archiepiscopali Curia informativus processus constructus fuit atque Romam delatus. Pius VII s. m. die 23 Aprilis a. 1822 commissionem Introductionis causae beatificationis sua manu obsignavit ; servatis de iure servandis, Pius Papa IX die 23 Februarii a. 1857 heroicas Servi Dei virtutes, Leo XIII die 25 Martii a. 1892 duo miracula eius interventione a Deo patrata approbavit; die vero 8 Septembris eiusdem anni Tuto ad beatificationem procedi posse decrevit, Litteraeque Apostolicae sub die 19 Decembris a. 1892 expeditae fuere, sollemnia vero locum habuerunt die 22 Ianuarii a. 1893. Resumpta die 5 Iulii a. 1932 Canonizationis causa, perfectisque processibus, die 1 Maii anni huius, duas sanationes vera esse miracula Ssmus D. N. Pius Papa XII edixit.

Ut autem munus Sacrae huic Congregationi in his causis commissum constet esse perfectum, a iure requiritur ut Rmi Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores Summo Pontifici significent : Tuto posse ad Beati Canonizationem procedi. Quod revera factum est. Beatissimus vero Pater Suam mentem aperire aliquantisper differre statuit, ut effusis precibus a Deo amplius illustraretur.

Hunc autem selegit diem. Quare advocatis ad Se Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Generali Promotore meque Secretario, divino sacrificio litato, edixit : *Tuto procedi posse ad Beati Francisci Xaverii Mariae Bianchi sollemnem Canonizationem.*

Hoc autem decretum promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 11 Maii a. D. 1951.

££ C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. © S.

f A. CARINCI, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM'UNIVERSITATIBUS

PORTALEGREN, IN BRASILIA

DECRETUM

UNIVERSITAS STUDIORUM CATHOLICA PORTALEGRENSIS IN BRASILIA ERIGITUR"

Tot inter sollicitudines hoc in primis Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus perpetuo curat ut salutaria sapientiae atque virtutis germina, teneris adolescentium mentibus inserta, lectissimam subolem praeparent, bonarum frugum probitatis doctrinaeque feracem. Libenter ergo eadem Sacra Congregatio novit religiosos viros Instituti Fratrum Maristarum anno Domini 1931 in Portalegrensi Brasiliae Urbe scholas superiorum studiorum iuvenibus aperuisse, ultimis vero hisce annis tres academicas Facultates constituisse, quas publica civilis Auctoritas approbatione munivit.

Cum Excmus P. D. Archiepiscopus Portalegrensis supplices preces nuper porrexerit ut Universitas canonice erigeretur, haec Sacra Congregatio accurate perpendit Statuta sibi diligenter subiecta normasque quibus cathedrae singularum Facultatum reguntur, omniaque vidit bene disposita esse ad propositum finem assequendum christianae iuventutis rite instituendae educandaeque.

Pro suo igitur munere infrascriptus Cardinalis Praefectus huius Sacrae Congregationis rem Summo Pontifici in Audientia retulit, qui votis expressis benigne obsecundare dignatus est.

Quapropter haec eadem Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus, auctoritate a Smo D. N. Pio Div. Prov. PP. XII sibi collata, has academicas Facultates cum adnexis scholis a Fratribus Maristis Portalegriae conditas in *Catholicam Universitatem* erigit atque eam erectam declarat, titulo Pontificio insignitam, cum omnibus iuribus, officiis et privilegiis, quae ad huiusmodi Instituta pertinent, dummodo fideliter serventur quae tum canonicis tum peculiaribus legibus praescribuntur : contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Callisti, die 1 mensis Novembris, in festo Omnium Sanctorum, dogmaticae definitioni B. Mariae Virginis in, caelum Assumptae sacro, anno Iubilaei MCML.

£g I. Card. PIZZARDO, Ep. Alban., *Praefectus.*

L. © S.

f C. Confalonier!, Archiep. Nicopolit., *a Secretis**

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

NOVAKCEN.

NULLITATIS MATRIMONII (GARIS-HAVILAND)

Cum ignoretur locus actualis commorationis D.nae Adine Haviland, conventae in causa de qua supra, eandem citamus ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 5 Octobris 1951 hora undecima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Adine Haviland •curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Henricus Caiazzo, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 23 Iunii 1951.

Ovidius Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Adine Haviland, -défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 5 octobre 1951 à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Adine Haviland devront, dans la •mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

Àn. et vol. XXXXIII 6 Iulii 1951 (Ser. II, v. XTIII) - N. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE ENCYCLICAE

AU VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE SACRIS MISSIONIBUS PROVEHENDIS.

PIUS PP. XII

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Evangelii praecones, qui in immensis paene laboris campis desudant «ut sermo Dei currat et clarificetur»,[1] peculiari modo menti animoque obversantur Nostro, dum quintus ac vicesimus volvitur annus, ex quo Decessor Noster imm. rec. Pius XI, Encyclicis editis Litteris *Rerum Ecclesiae*[2] datisque per eas sapientissimis normis, Catholicas Missiones magis magisque provehendas curavit. Ac Nobiscum considerantes quantos per hoc temporis intervallum sanctissima haec causa progressus habuit, haud mediocri perfundimur gaudio. Siquidem — ut die XXIV mensis Iunii, anno MDCCCCXXXXIV, occasione data asseveravimus, cum eos coram admissos affati sumus, qui

[1] **77 *Thess.*,** III, **1.**

[2] ***Acta Apostolicae Sedis,* 1926, p. 65 sq.**

Pontificia Opera Missionalia moderantur — « actuosa illa navitas, qua christianae religionis propagatores praestant tum in regionibus Evangelii luce iam collustratis, tum apud gentes, quibus eadem nondum affulsit, talem vim, impulsionem amplitudinemque assecuta est, qualis numquam fortasse in Catholicarum Missionum annalibus recensetur ».[3]

In praesens tamen, dum túrbida ac minacia tempora currunt, ac populi non pauci rebus inter se repugnantibus invicem seiunguntur, perquam opportunum videtur Nobis eiusmodi causam etiam atque etiam commendare, quandoquidem Evangelii nuntii humanam christianamque bonitatem omnibus suadent, et ad fraternam illam eos adhortantur communemque necessitudinem, quae gentium contentiones Nationumque fines, exsuperat.

Quam ad rem, cum moderatores huius generis Operum eadem occasione allocuti sumus, haec praeter cetera verba fecimus: « ... Muneris vestri indoles, quae nullis Nationum obstringitur limitibus, itemque communis vester fratemusque labor praeclaram illam Catholicae Ecclesiae notam quasi ante omnium oculos et in sua luce positam designant, quae quidem discordiam renuit, discrepantiam refugit, atque a discidiis illis aliena prorsus abest, quae populos perturbant atque interdum misere subvertunt; christianam dicimus fidem christianamque erga omnes caritatem, quae ultra quaelibet dimicantium castra, ultra quoslibet Civitatum terminos, ultra omnes terrarum tractus atque oceani immensitates transvehuntur, vosque singulos universos ad eam excitant atque exstimulant assequendam metam, quam cum assecuti eritis, Dei Regnum ad omnes pertinebit terrarum orbis partes ».[4]

Quamobrem occasionem libenter nacti quinti revoluti lustri,, ex quo Litterae Encyclicae *Rerum Ecclesiae* editae fuere, et uberem iam peractum laborem magna cum animi oblectationem

* *A. A. S.*, 1944, p. 209.
« *A. A. S.*, 1944, p. 207.

dilaudamus, et ad ulterius usque alacritate summa procedendum adhortamur omnes: omnes dicimus Venerabiles in Episcopatu Fratres, Evangelii propagadores, sacrorum administros ac singulos christifideles, sive qui in territoriis christianae adhuc veritate excolendis operantur, sive qui ubicumque terrarum vel supplicibus ad Deum admotis precibus, vel Missionum candidatos instituendo iuvandoque, vel denique corrogata stipe gravissimae eiusmodi causae opitulantur.

Ac primum placet heic ea breviter attingere, quae ad incrementa pertinent hac in re feliciter habita. Anno MDCCCCXXVI sacrae Missiones CD numerabantur, in praesens autem DC circiter censentur; catholici vero inibi commorantes ad centies ac quinquagies centena milia nondum excreverant, dum hodie fere ducenties et octogiens centena milia iam exaequant. Eodem anno sacerdotes vel e clero adventicio vel indigena fere DCCC supra XIV milia habebantur, dum hodie plusquam DCCC supra xxvi milia recensentur. Tunc temporis Missionibus fere omnibus sacri Pastores praeerant ex alienigenarum gentibus orti; horum autem post XXV annorum spatium LXXXVIII Missiones clero indigenae creditae sunt; ac non paucis in locis, cum Ecclesiastica Hierarchia iam rite constituta sit atque Episcopi sint ex locorum incolis delecti, vel luculentius patet Iesu Christi religionem reapse catholicam esse, atque ad nullam terrarum orbis partem quod attinet, extraneam esse habendam.

Itaque, ut exemplis utamur, in Sinis et in nonnullis Africae regionibus Ecclesiastica Hierarchia ad sacrorum canonum normas condita est; tria, eaque gravissimi momenti, « Plenaria » Concilia celebrata fuere, primum anno MDCCCCXXXIV in Indosinis, anno MDCCCCXXXVII in Australia alterum, tertium vero elapso anno in India. Seminaria primis disciplinis tradendis, quae minora dicuntur, valde numero ac vi adaucta sunt;

sacrorum autem alumni, qui ad altiorem doctrinam instituuntur, cum quinque ac viginti ante annos MDCCLXX tantummodo essent, sunt in praesens MMMMCCC; ac multorum sacerdotii candidatorum domicilia aedificata fuere, quae ad universam pertinent regionem. Eomae, apud Urbanianum Athenaeum «Missionale Institutum » conditum est; itemque Romae aliisque in locis «Missionologiae)), quae dicitur, ((Facultates)) ac magisteria non pauca constituta fuerunt. Hac pariter in alma Urbe Petrianum fuit Collegium instructum, in quo indigenae sacerdotes penitius aptiusque ad sacras disciplinas, ad virtutem, ad apostolatum conformantur. Fuere praeterea studiorum Universitates conditae duae; collegia ac scholae altioribus vel mediis excolendis doctrinis, quae prius MDC circiter numerabantur, hodie ad plusquam quinque milia censentur; ludi litterarum primordiis tradendis duplicem propemodum attigere numerum; atque id ipsum de sedibus medicamentis dilargiendis ac de valetudinariis asseverari potest, in quibus omne genus infirmi, aegroti ac vel leprosi curantur. Huc quae sequuntur accedunt: « Missionalis Cleri Sodalitas» per hoc annorum spatium magnum cepit incrementum; institutum est ortum, cui nomen « Fides » et cuius est de religiosis rebus exquirere, comparare ac pervulgare nuntia; scripta typis edita fere ubique et numero augescunt et longe lateque proferuntur; non pauci sacris Missionibus provehendis Conventus celebrati fuere, in quibus quidem ille peculiari modo memoratu est dignus, qui Romae fuit Anno vertente Sacro habitus, quique luculenter ostendit quae quantaque fuerint hac de causa suscepta; haud ita multo ante Kumasi, in Africae Ora, quae Aurea dicitur, Eucharisticus Congressus adstantium multitudine conspicuus pietatisque fervore mirabilis celebratus est; ac denique Pontificio Operi a S. Infantia precibus ac collata stipe promovendo peculiaris dies quotannis a Nobis assignatus est;[5] quae omnia praeclare patefaciunt Apostolatus incepta mutatis rerum condicionibus succrescentibus-

[5] **Epist. *Praeses Consilii, A. A. S.,* 1951, pp. 88-89.**

que nostrorum temporum necessitatibus, rationibus novis aptioribusque initis, opportune respondere.

Neque silentio praetereundum est, hoc annorum spatio Apostolicas Delegationes quinque variis in regionibus, quae a Sacri Consilii catholicae propagandae fidei iurisdictione pendent, legitime conditas fuisse; praeterquam quod sacrarum Missionum territoria habentur non pauca quae Apostolicis Nuntiis vel Internuntiis subiecta sunt. Quam ad rem asseverare libet horum Praesulum praesentiam navitatemque uberrimos iam edidisse fructus; idque potissimum effecisse, ut apostolici Missionalium labores aptiore ordine atque adiutrice invicem opera ad eamdem conferrent assequendam metam. Ad quam quidem contingendam haud parum etiam iidem contulere legati Nostri, cum singulas saepe invisendo regiones, tum auctoritate Nostra Episcoporum coetus identidem participando, in quibus quae locorum Ordinarii pro sua quisque prudentia experiundo novissent, ea ad communem utilitatem conducerentur, ac collatis consiliis expeditiores ac faciliores susciperentur apostolatus rationes. Haec praeterea fidei operumque fraterna conspiratio illud etiam attulit, ut publici magistratus atque ii, qui catholico non censeantur nomine, christianam religionem maiore in aestimatione haberent.

Quae heic presse breviterque de rerum missionalium incrementis, **XXV** horum annorum spatio habitis, scribendo attigimus, et quae per Anni Sacri decursum Nobis cernere licuit — cum multitudines non parvae e longinquis regionibus, ab Evangelii praeconibus excultis, Romam confmxere, superna Dei munera Nostramque benedictionem impetraturae — haec, dicimus, Nos vehementer commovent ad Apostoli gentium flagrantissima iteranda vota, qui ad Romanos scribit: « . . . ut aliquid impertiar vobis gratiae spiritualis ad confirmandos vos; id est,, simul consolari in vobis per eam, quae invicem est, fidem vestram atque meam » .[6]

« ***Rom.,*** i, 11-12. »

Ac videtur Nobis Divinus ipse Magister illa omnibus repetere verba, consolationis hortationisque plena: « Levate oculos vestros, et videte regiones quia albae sunt iam ad messem ».[7] Attamen, cum christianae veritatis propagatores praesentibus necessitatibus impares sint, hisce verbis invitamentum illud eiusdem Divini Redemptoris quodammodo respondet : « Messis quidem multa, operarii autem pauci. Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam ».[8]

Novimus utique, non sine magno animi solacio, eorum numerum, qui in praesens superno quodam instinctu permoti ad grande illud vocantur munus Evangelium usquequaque terrarum propagandi, erecta cum Ecclesiae spe feliciter augeri; at multum etiam atque etiam faciendum superest, multum est adhuc supplicibus precibus a Deo impetrandum. Innumeras illas gentes Nobiscum in animo considerantes, quae ad unum ovile et ad unum salutis portum per hos sacrorum administros vocandae sunt, hanc ad caelestem Pastorum Principem Nos admovemus Ecclesiastici vocem: «Sicut... in conspectu eorum sanctificati es in nobis, sic in conspectu nostro magnificaberis in eis, ut cognoscant te, sicut et nos cognovimus quoniam non est Deus praeter te, Domine ».[9]

* * *

Haec autem salutifera incrementa, quae sacrarum Missionum causa suscepit, non modo divini verbi satoribus tot tantisque laboribus steterunt, sed multo etiam sanguine per factum martyrium generose profuso. Hoc enim annorum decursu haud defuerunt in nonnullis Nationibus nascentis inibi Ecclesiae insectationes acerrimae; atque nostris etiam temporibus non desunt in extremis orientalis terrarum orbis partibus regiones,

[7] Ioan., IV, 35.
[8] Matth., IX, 37-38.
[9] *Eccli.*, XXXVI, 4-5.

quae hac de causa sacro purpurantur cruore. Ad Nos siquidem perlatum est christifideles non paucos, idcirco quod fuerunt ac sunt religionis suae tenacissimi., itemque virgines Deo devotas, missionales, sacerdotes indígenas, atque etiam nonnullos Episcopos e suo fuisse domicilio e suarumque rerum possessione deturbatos, ac vel extorres in inedia languescere, vel in vinculis, in carceribus, in publicae custodiae campis detineri, vel interdum etiam fuisse immaniter trucidatos.

Summa animus Noster aegritudine oppletur, dum horum carissimorum filiorum angustias, dolores, mortem recogitamus; eosdemque omnes non modo paterna voluntate prosequimur, sed paterna etiam veneratione recolimus, quandoquidem probe noscimus altissimum eorum munus ad martyrii quoque dignitatem interdum evehi. Iesus Christus, martyrum primus, edixit: « Si me persecuti sunt, et vos persequentur»;[10] « in mundo pressuram habebitis : sed confidite, ego vici mundum » ;[11] <(nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit multum fructum affert ».[12]

Qui christianae veritatis christianaeque virtutis nuntii propagatoresque longe a patriis laribus, sanctissimo hoc munere fungentes mortem occumbunt, semina sunt, ex quibus aliquando Dei nutu fructus germinabunt uberrimi. Quamobrem Paulus apostolus asseverabat: « Gloriamur in tribulationibus » ;[13] ac S. Cyprianus Episcopus et martyr christianos suorum temporum consolabatur atque adhortabatur hisce verbis: « Gaudere nos et exsultate voluit in persecutionibus Dominus, quia, quando persecutiones fiunt, tunc dantur coronae fidei, tunc probantur milites Dei, tunc martyribus patent caeli. Neque enim sic nomen militiae dedimus, ut pacem tantummodo cogitare, et detrectare et recusare militiam debeamus, quando

[10] IOAN., XV, 20.

[11] IOAN., XVI, 33.

[12] IOAN., XII, 24-25.

[13] *Rom.*, V, 3.

in ipsa militia primus ambulaverit Dominus, humilitatis et tolerantiae et passionis magister, ut quod fieri docuit, prior faceret, et quod pati hortatur, prior pro nobis ipse pateretur ».[14]

Ii etiam Evangelii satores, qui hodie in longinquis plagis desudant, causam provehunt illi haud dissimilem, quae in primaeva Ecclesiae aetate agebatur. Etenim fere in iisdem rerum condicionibus ii Romae versabantur, qui una cum Apostolorum Principibus Petro et Paulo Romani Imperii arci evangelicam inferebant veritatem. Quisquis considerat nascentem eo tempore Ecclesiam nullis instructam fuisse humanis opibus, sed angustiis, aerumnis, insectationibus vexatam, vehementi admiratione non percelli non potest, inermem cernens christianorum manipulum potentiam devicisse, qua forsitan numquam exstitisset maior. Quod autem tunc contigit, iterum procul dubio iterumque eveniet. Quemadmodum David adulescens, potiusquam funda divino auxilio confisus, gigantem Goliath ferrea armatura ornatum prostravit, ita divina illa societas, quam Christus condidit, nulla umquam poterit terrena devinci potestate, sed omnes est insectationes serena fronte superatura. Quamquam probe noscimUs hoc ex divinis oriri pollicitationibus defuturis numquam, facere tamen non possumus quin gratum iis omnibus patefaciamus animum Nostrum, qui impavidam et invictam fidem suam Iesu Christo atque Ecclesiae, columnae et fundamento veritatis,[15] testati sunt, eos una simul adhortantes ut eadem semper constantia coeptum iter pergant.

Huius invictae fidei strenuaeque fortitudinis saepissime ad Nos nuntii afferuntur, qui magno Nos solacio afficiunt. Quodsi non defuerunt qui Catholicae Ecclesiae filios ab alma hac Urbe, ab hac nempe Apostolica Sede, seiungere conarentur, quasi id debitus erga Nationem cuiusque suam postularet amor, debita requireret fidelitas; at iure meritoque iidem respondere potue-

[14] S. CYPRIANI *Epist. LVI; ML,* IV, 351 A.

[15] Cf. J *Tim.,* III, 15.

runt ac possunt nullis se civibus cedere in patria caritate; summa tamen sinceritate percupere iusta libertate perfrui.

Illud autem praesertim ante mentis oculos habeatur oportet, quod iam supra attigimus: id nempe, quod adhuc hac in causa faciendum superest, ingentem prorsus exposcere operam innumerosque opifices. Reminiscamur fratres nostros, qui «sederunt in tenebris et in obscuro »,[16] immensam esse hominum multitudinem, qui ad millies decies centena milia aestimari possunt. Videtur igitur inenarrabilis ille amantissimi Iesu Christi Cordis adhuc resonare gemitus: « et alias oves habeo,, quae non sunt ex hoc ovili: et illas oportet me adducere, et vocem meam audient, et fiet unum ovile, et unus pastor ».[17]

Ac pastores non desunt, ut profecto nostis, Venerabiles Fratres, qui oves ex hoc uno ovili, ex hoc uno salutis portu abducere enitantur; ac nostis pariter huius generis periculum alicubi impendere cotidie maius. Quamobrem Nos et immensam eiusmodi hominum multitudinem Nobiscum coram Deo considerantes, qui evangelicae veritatis adhuc expertes sunt, itemque grave illud discrimen, ut oportet, reputantes in quod tam multi coniciuntur vel ob invalescentem « materialismum atheum », qui dicitur, vel ob quamdam doctrinam nomine christianam, quae reapse tamen « communismi » commenta erroresque sapit, vehementissima animi sollicitudine anxitudineque compellimur ad apostolatus opera usquequaque omnique ope provehenda; ac veluti Nobismet ipsis datum sacri vatis hortamentum illud autumamus: « Clama, ne cesses, quasi taba exalta vocem tuam ».[18]

Peculiarique modo apostolicos sacrarum Missionum opifices, qui in internis Latinae Americae regionibus operantur, supplicibus Deo commendamus precibus, cum Nobis exploratum sit

[16] *Ps.*, avi, io

[17] IOAN., X, 16.

[18] Is., LVIII, 1.

quibus iidem periculis, quibus insidiis, ob palam teeteve grassantes acatholicorum errores, obnoxii sint.

* * *

Eo autem consilio ducti, ut Evangelii praeconum opera efficacior usque evadat, utque ne una quidem eorum sudoris eorumque sanguinis stilla incassum cadat, placet heic principia «ac normas breviter enucleare, quibus Missionalium actio ac ''navitas regatur oportet.

Ac principio animadvertendum est illum, qui superno quodam afflatu ad id vocatur, ut evangelica veritate christianaque virtute dissitas ethnicorum gentes excolat, ad munus omnino grande, omnino excelsum destinatum esse. Is enim vitam suam Deo consecrat, tit eius Regnum ad ultimos usque terrarum •orbis terminos propagetur. Is non quaerit quae sua sunt, sed quae Iesu Christi.[19] Is denique pulcherrirnas illas Apostoli gentium sententias sibi peculiari modo datas tribuit : « Pro Christo... legatione fungimur»;[20] «In carne enim ambulantes, non secundum carnem militamus » ;[21] « Factus sum infirmis infirmus, ut infirmos lucrifacerem » .[22] Debet igitur regionem illam, ad quam Evangelii lucem allaturus venit, quasi alteram patriam considerare debitaque eam adamare caritate; atque adeo non terrena emolumenta quaerat neque ea, quae ad Nationem suam vel ad Religiosum Institutum suum spectent, sed ea potius, quae ad salutem pertineant animorum. Utique gens sua suaque Sodalitas impenso amore prosequendae sunt, sed flagrantiore etiam studio diligenda Ecclesia est. Ac meminerit nihil esse Sodalitati suae profuturum, quod Ecclesiae bono obstet.

19 **Cf. *Phü.,* II, 21.**

20 **7/ *Cor., V,* 20.**

21 ***U Cor.,* X, 3.**

22 ***i Cor,* IX, 22.**

Opus praeterea est ut qui ad huius generis apostolatum vocantur, dum adhuc apud suos sunt, non modo ad omnes virtutes ad omnesque ecclesiasticas disciplinas instituantur ac conformentur, sed peculiares etiam illas doctrinas et artes addiscant, quae aliquando sibi, cum apud exteras gentes Evangelii nuntios agent, summae erunt utilitatis. Itaque linguarum gnari scientesque sint oportet, earum praesertim, quae olim sibi necessariae erunt; ac rebus etiam rationibusque satis erudiantur, quae ad medicinam, ad agriculturam, ad ethnographiam, ad historiam, ad geographiam et ad cetera eiusmodi attineant.

Eo autem, ut omnes norunt, hae sacrae expeditiones primo loco spectant, ut christianae veritatis lumen novis gentibus luculentius affulgeat, utque novi habeantur christiani. Ad illud tamen, extremam veluti metam, contendant necesse est — quod quidem semper ante mentis oculos esse debet — ut nempe Ecclesia apud alios populos firmiter constabiliatur, eidemque propria, ex indigenis delecta, tribuatur Hierarchia.

In Epistula, quam superiore anno, die ix mensis Augusti, ad dilectum Filium Nostrum dedimus Petrum S. R. E. Presb. Cardinalem Fumasoni Biondi, Praefectum Sacri Consilii christiano nomini propagando, haec inter alia scribebamus: « Ecclesia equidem nullum habet propositum in populos dominandi, aut imperio in res modo temporales potiundi, uno cum flagret studio omnibus gentibus supernum fidei lumen afferendi, humani civilisque cultus incrementum fovendi fraternamque populorum concordiam ».[23]

In Epistula vero Apostolica *Maximum illud*,[24] a Decessore Nostro imm. mem. Benedicto XV anno MDCCCCXIX data, itemque in Encyclicis Litteris *Rerum Ecclesiae*,[25] a proximo Decessore Nostro fel. rec. Pio XI editis, sacras Missiones eo niti oportere edicebatur, quasi ad supremum efficiendum propositum,

[23] Epist *Perlibenti equidem; A. A. S.*, 1950, p. 727.

[24] *A. A. S.*, 1919, p. 440 sq.

[25] *A. A. S.*, 1926, p. 65 sq.

ut in novis nempe terris constitueretur Ecclesia. Ac Nosmet ipsi, cum, ut supra diximus, anno MDCCCCXXXXIV, Missionalium Operum moderatores coram admisimus, haec, quae sequuntur, verba fecimus: « Consilium, quod Evangelii praecones grandi generosoque animo capiunt, eo contendit ut Ecclesia ad novas regiones ita propagetur, ut inibi altiores usque radices agat, ac possit quam primum ob suscepta incrementa, nullo iam Missionalium Operum adiumento, vivere ac florescere. Haec enim Missionalia Opera non sibi inserviunt, sed ad excelsum illum, quem supra diximus, finem assequendum studiose actuoseque annitantur necesse est; quem cum attigerint, tum ad alia libenter se conferent incepta ».[26] « Quapropter divini verbi satores propagatoresque non in excultis iam apostolatus campis, quasi in suis domiciliis resident, cum ad eos potius pertineat universum terrarum orbem evangelica veritate collustrare ac christiana consecrare sanctitudine. Initum nempe a missionalibus propositum hoc est: Divini Redemptoris Regnum, qui e triumphata morte surrexit, et cui omnis potestas in caelo et in terra data est,[27] ex aliis ad alias plagas citatiore cotidie gradu proferre, usque ad ultimum ignotumque tectum, usque ad ultimum ignotumque hominem)).[28]

Patet tamen Ecclesiam non posse novis in regionibus apte recteque constabiliri, nisi opportuna ac consentanea ibi habeatur rerum operumque ordinatio, ac praesertim nisi necessitatibus par clerus indigena rite sit institutus ac conformatus. Placet hac de causa graves sapientesque sententias Litterarum Encyclicarum *Rerum Ecclesiae* quasi mutuando iterare: « ... Si curandum, ut alumnorum indigenarum frequentia sit unicuique vestrum quam maxima, eos praeterea rite effingere atque excolere studete ad sanctitatem sacerdotali vitae congruentem ad eumque apostolatus spiritum cum studio frater-

" *A. A. S.*, 1944, p. 210.

[27] Cf. MATTH., XXVIII, 18.

*• *A. A. 8.*, 1944, p. 208.

iiae salutis coniunctum, ut parati sint vel vitae iacturam pro tribulibus civibusque suis facere ».[29]

<(Fac, ex bello aliisve politicis eventis in alicuius Missionis territorio alterum regimen alteri suffici, et aut posci aut decerni missionalium exterorum e certa quadam Natione discessum: fac item — quod sane difficilius eveniet — indígenas, qui ad altiorem humanitatis gradum pervenerint et civilem quamdam maturitatem attigerint, velle, ut sui iuris fiant, externae Civitatis sibi imperantis et procuratores et copias et missionales ab suo territorio exigere, idque aliter, quam vi adhibita, impetrare non posse. Quae tum, rogamus, impenderet per eas regiones Ecclesiae pernicies, nisi, quasi quodam rete sacerdotum indigenarum per totum territorium disposito, necessitatibus plebis Christi adiunctae esset plene consultum ? »[30]

Dum haec, quae proximus Decessor Noster quasi praesagienti animo scribebat, in extremis Orientis regionibus non paucis effecta dari cernimus, vehementi Nos moerore afficimur. Inibi enim quae florentissimae habebantur Missiones iam albae ad messem,[31] in praesens, proh dolor, summis premuntur angustiis. Nobis utinam sperare liceat fore ut Coreae ac Sinarum gentes, quae e sua ipsa natura humanitate nobili ta teque pollent, ac civilis cultus splendore iam antiquitus enituere, non modo a turbulentis contentionibus bellicisque conflictationibus quam primum liberentur, sed ab infensa etiam doctrina illa, quae, cum terrena solummodo quaerat, caelestia renuit; atque adeo christianam exterorum missionalium indigenarumque sacerdotum caritatem virtutemque recte aestiment, qui quidem suis laboribus ac suae etiam, si opus sit, vitae iactura ad nihil aliud contendunt, nisi ad verum sincerumque populi bonum.

Immortales Deo grates agimus quod iam in utraque Natione frequens in spem Ecclesiae succrevit e popularibus dele-

[29] ***A. A. S.*, 1926, p. 76.**

[30] **Ibidem, p. 75.**

[31] **Cf. IOAN., IV, 35.**

ctus clerus, et quod iam ibi Dioeceses non paucae illius gentis Episcopis creditae fuere. Ad quod quidem si tandem devenire-licuit, exterorum missionalium laudi est tribuendum.

Hac tamen de re aliquid notandum opportunum ducimus, quod tum consideran ter ob oculos tenendum esse putamus, cum sacrae Missiones, quae prius adventicio clero commissae erant, eiusdem Nationis Episcopis ac sacerdotibus excolendae regundaeque demandantur. Religiosum illud Institutum, cuius sodales dominicum agrum suo profuso sudore proseindendum curarunt, cum ex mandato Sacri Consilii catholicae propagandae Fidei vineam ab se excultam ac iam uberibus refertam fructibus aliis agricolis concredit, non eam necesse est omnino derelinquat; sed rem utilem ac consentaneam egerit, si novo Episcopo, ex eo populo delecto, adiutricem operam suam praestare perrexerit. Sicut enim in ceteris omnibus catholici orbis Dioecesibus plerumque religiosi sodales Ordinario locorum Antistiti adiumento sunt, ita pariter iidem in Missionum regionibus, etsi ex alia orti sunt gente, veluti auxiliares copiae sanctum certam certamen non desinent; atque ita feliciter eveniet quod Divinus Magister ad puteum Sichar edixit : « Et qui metit, mercedem accipit, et congregat fructum in vitam aeternam: ut, et qui seminat, simul gaudeat, et qui metit ».[33]

Cupimus praeterea non modo sacros Missionum administros' per Encyclicas has Litteras alioqui et adhortari, sed eos etiam e laicorum ordine, qui « corde magno et animo volenti »[33] in Actionis Catholicae agminibus militantes suam missionalibus, adiutricem navant operam.

Affirmari equidem potest adiutricem eiusmodi laicorum operam, quam hodie Actionem Catholicam vocamus, inde ab Ec-

[32] IOAN., IV, 36.

[33] *II Mach.*, I, 3.

clesiae originibus non defuisse; quin immo ex ea Apostolos ceterosque Evangelii propagatores haud mediocre suscepisse auxilium, christianam vero religionem haud levia habuisse incrementa. Itaque a gentium Apostolo, ad hanc rem quod attinet, Apollo, Lidia, Aquila, Priscilla, Philemon commemorantur; ab eodemque ad Philippenses scribitur: « Etiam rogo et te, germane compar, adiuva illas quae mecum laboraverunt in Evangelio cum Clemente, et ceteris adiutoribus meis, quorum nomina sunt in libro vitae ».[34]

Parique modo omnibus exploratum est christianam doctrinam non solum ab Episcopis ac sacerdotibus, sed a magistratibus quoque, a militibus, a privatisque civibus per consulares: vias propagatam fuisse. Christifideles ad milia bene multa, a, catholica suscepta fide recentes, quorum hodie nomina ignorantur, cum studio novae provehendae religionis, quam amplexi erant, vehementissime flagrarent, evangelicae veritati iter sternere enisi sunt; quamobrenìpost centum circiter annos christianum nomen christianaque virtus iam ad principes omnes> Romani Imperii urbes pervenerant.

S. Iustinus, Minucius Felix, Aristides, consul Acilius Glaber, patricius Flavius Clemens, S. Tarcisius ac paene innumeri sancti sanctaeque martyres, cum succrescentem Ecclesiam suis laboribus suoque profuso cruore confirmaverint ac fecundaverint, quodammodo dici possunt Actionis Catholicae antesignani, ac praecursores. Placet heic pulcherrimam illam auctoris epistulae ad Diognetum sententiam referre, quae hodie etiam videtur admonitionis plena: « Christiani... patrias habitant proprias, sed tamquam inquilini; ... omnis peregrina regio eorum est patria, et omnis patria peregrina ».[35]

Irruentibus autem per Mediae Aetatis decursum barbaris gentibus, principes viros principesque feminas cernimus ac vel humiles artifices strenuasque e christiana plebe mulieres totis.

" ***PUL,*** **IV, 3.**

[53] ***Epist, ad Diognetum,*** **V, 5; ed. Funk, I, 399.**

viribus eniti ut populares suos ad Iesu Christi religionem rite sancteque converterent, ad eamdemque eorum conformarent mores, utque, ingruente periculo, religio ac civitas in tuto ponerentur. Una cum immortali Decessore Nostro Leone Magno, qui Attilae Italiam invadenti fortiter obstitit, romani Consulares duo, ut memoriae traditur, aderant. Dum Lutetiam Parisiorum terrificae Hunnorum turmae obsident, sacra virgo Genovefa, cui haud intermissae supplicationes asperaeque paenitentiae opera in deliciis erant, mirabili caritate suorum civium animis corporibusque pro viribus consulit. Theodolinda, Langobardorum Regina, gentem suam ad christianam amplectendam religionem studiose advocat. In Hispania Reccaredus Rex populum sibi creditum ex Arianorum haeresi ad veram fidem reducere conatur. In Gallia autem non modo sacrorum Antistites habentur, qui — ut Remigius Episcopus Rhemensis, Caesarius Episcopus Arelatensis, Gregorius Episcopus Turonensis, Eligius Episcopus Noviomensis atque alii plures — virtute et .apostolatus ardore enituere, sed Reginas etiam cernere licet, quae, per illius aetatis decursum, indoctos ac rudes christianam veritatem docent, infirmos vero, famélicos omneque genus miseros aiunt, relevant atque reiiciunt: itaque, ut exemplis utamur, Clotilda Clodovaei animum ita ad catholicam religionem allicit ac permovet, ut eum tandem ad verae vitae lavacrum libentissime adducat; Radegunda autem ac Bathilda aegrotorum curam summa caritate suscipiunt ac lepra etiam affectis medicantur. In Anglia Bertha Regina S. Augustinum, illius gentis apostolum, venientem excipit, ac coniugi suo Ethelberto dedita opera suadet ut evangelica praecepta secundis accipiat auribus. Ac vixdum Angli-Saxones, sive optimates vel ex infima plebe, sive homines vel mulieres, sive senes vel iuvenes christianam amplectuntur fidem, quasi divini amoris instinctu permoti arctissimis pietatis, fidelitatis, observantiaeque vinculis cum hac Apostolica Sede coniunguntur.

Parique modo in Germania mirandum sane spectaculum ha-

betur, cum S. Bonifacius eiusque socii regiones illas apostolicis itineribus peragrant generosoque sudore fecundant. Fortis enim illius generosaeque gentis filii filiaeque incitato quodam animorum motu monacis, sacerdotibus, Episcopis adiutricem suam navitatem actuose praestitere, ut amplissimis illis regionibus evangelicae veritatis lumen latius cotidie affulgeret, utque christiana praecepta christianaque virtus, non sine uberibus salutis fructibus, magis magisque in dies proveherentür.

Nullo igitur non tempore Catholica Ecclesia non tantum indefesso cleri labore, sed socia etiam laicorum hominum advocata opera, et nova religionis incrementa peperit et ad auctorem in re quoque sociali prosperitatem populos adduxit. Norunt omnes quid hac de causa egerit in Germania S. Elisabetha Thuringiae Landgravia; quid in Castella S. Ferdinandus Rex; quid denique in Gallia S. Ludovicus IX : ii nempe, ob suam sanctimoniam suamque studiosam operam, salutiferam contulere vim in varios societatis ordines, sive benefica instituendo incepta, sive veram religionem usquequaque propagando, sive Ecclesiam fortiter tuendo, sive potissimum omnibus in exemplum praeeundo. Neque ea ignota sunt, quae per Medii Aevi cursum optime merita laicorum effecere sodalicia; in quae quidem artifices atque opifices utriusque sexus cooptabantur, qui, etsi in saeculo suam traducebant vitam, nihilo secius excelsam quamdam evangelicae perfectionis speciem prae oculis habebant, ad eamque et ipsi contendebant alacriter, et una cum clero ut ceteri omnes contenderent actuose enitebantur.

Iamvero, quae in primaevis Ecclesiae temporibus habebantur rerum condiciones, eaedem in plerisque regionibus, hodie a missionalibus excultis, adhuc habentur; vel saltem populos illos necessitates premunt, quibus subsequente aetate respondere atque occurrere necesse erat. Quamobrem oportet omnino homines e laicorum ordine generosam, diligentem laboriosamque operositatem suam inibi cum hierarchico cleri apostolatu consocient, in Actionis Catholicae conf ertissima agmina con-

.fluentes. Catechistarum opera utique necessaria est, iisdemque cupimus debitas tribuere laudes ; attamen non minus est necessaria eorum sedula sollertia, qui nullo accepto honorario, sed divina solummodo permoti caritate sacrorum administris in eorum obeundo munere praesto sunt atque auxiliantur.

Cupimus igitur ut ubique pro facultate catholicorum virorum catholicarumque mulierum consociationes constituantur, itemque iuvenum, qui litterarum disciplinarumque studiis vacant, operariorum atque artificum, eorum qui gymnicis palaestricisque ludis dant operam, atque cetera sodalicia piaeque sodalitates, quae veluti auxiliariae missionalium copiae dici queunt. In iisdem autem constituendis informandisque sodalium potius probitas, virtus, alacritas aestimentur ac censeantur, quam numerus.

Animadvertendum praeterea est nihil magis valere ad patrum matrumque familias fiduciam missionalibus conciliandam, quam diligentissimam eorum filiorum curam suscipere. Qui quidem, si mentem ad christianam veritatem, si mores ad virtutem assequendam converterint, non solum ad familiae cuiusque suae, sed ad totius quoque communitatis vim, decus et ornamentum conferent; ac non raro id efficient ut, si christianorum communitatis vita aliquantum debilitata remiserit, ad pristinum eam vigorem feliciter revocent.

Quamvis autem, ut omnibus perspectum est, Actio Catholica ad christiani praesertim apostolatus opera provehenda vim suam exserere debeat, nihil tamen prohibet quominus ii, qui in eius agmina adsciti sunt, consociationes etiam participare queant, quarum sit res sociales ac politicas ad Evangelii principia ac rationes conformare; quin immo ut non modo qua cives, sed qua catholici etiam id agant, ius concedit, quo fruuntur, officium, ad quod tenentur, postulat.

* * *

Quandoquidem vero iuvenes, ii praesertim, qui litteris, optimis disciplinis ingenuisque artibus excoluntur, futurae aetatis

futurarumque rerum cursum dirigent, nemo est qui non **videat** quantopere intersit ut de alumnorum ludis, scholis, collegiis summa habeatur cura. Sacrarum igitur Missionum moderatores paterno adhortamur animo, ut, nullis parcentes laboribus nullisque pro facultate sumptibus, haec incepta totis viribus provehant.

Litterarii siquidem ludi ac scholae id afferunt praesertim utilitatis, ut inter missionales et ethnicos cuiusvis ordinis opportunae instituantur necessitudines, utque imprimis iuventus, quae cerea flectitur, ad catholicam intellegendam, aestimandam assequendamque doctrinam facilius alliciatur. Hi exculti iuvenes, ut omnes norunt, rem publicam in posterum moderaturi sunt; ac plebis multitudines eos quasi duces ac magistros sunt secuturae. Apostolus gentium coram etiam doctissimorum virorum coetu celsissimam Evangelii sapientiam patefecit, cum in Atheniensi Areopago ignotum Deum adstantibus annuntiavit. Quodsi, hac etiam adhibita ratione, frequentes non erunt, qui ad Divini Redemptoris obtemperandum praeceptis se penitus converterint, plures tamen erunt, qui suavi quodam sensu se commoveri experientur, supernam huius religionis pulchritudinem considerantes eiusque sectatorum caritatem.

Sunt praeterea alumnorum ludi ac collegia ad omne genus errores refellendos utilissima, qui hodie potissimum acatholicorum ac communistarum opera cotidie latius serpunt, atque iuvenum praesertim animis palam tecteve instillantur.

Nec minus utile est opportuna scripta typis edere et in vulgus propagare. Putamus hac super re necessarium non esse Nos multum immorari; patet enim omnibus quantum diaria, ephemerides ac commentarii valeant sive ad veritatem virtutemque in sua luce ponendas ac mentibus animisque inculcandas, sive ad fallacias, fucatas veri specie, detegendas, sive ad ementita illa refutanda commenta, quae vel religionem offendant, vel quaestiones de re sociali acriter agitatas non sine magno animorum detrimento perperam proponant. Valde igitur eos **di-**

laudamus Pastores, quibus cordi est eiusmodi scripta recte diligenterque exarata ac guttembergia arte prodita quam latissime pervulgare. Quodsi iam haud parum hac de causa factum est, multum adhuc superest faciendum.

Placet etiam heic opera illa atque incepta maximopere commendare, quibus cuiusvis generis morbis, infirmitatibus, angustiis pro viribus consulitur; valetudinaria dicimus, hospitales domus lepra infectis excipiendis curandisque, sedes medicamentis opportune dilargiendis, ac varia ea domicilia, in quibus senibus, puerperis, infantibus aliisque auxilio egentibus pro facultate prospicitur. Haec profecto, quae quasi pulchriores viridarii flores Nobis videntur, in quo evangelici verbi satores operantur, Divinum ipsum Redemptorem veluti ante oculos ponunt, qui «pertransiit benefaciendo et sanando omnes».[36]

Procul dubio haec insignia caritatis opera efficacitate summa ethnicorum animos praeparant atque alliciunt ad christianam profitendam fidem ad christianaque amplectenda praecepta; atque adeo Iesus Christus apostolis edixit: « In quamcumque civitatem intraveritis, et susceperint vos... curate infirmos, qui in illa sunt, et dicite illis: appropinquavit in vos Regnum Dei ».[37]

Necesse tamen est ut qui religiosi viri ac sacrae virgines ad haec aliquando frugifere praestanda se vocatos sentiant, dum adhuc in patria cuiusque sua commorantur, ea sibi comparent mentis animique adiumenta, quae hodiernae id genus artes postulent. Novimus haud deesse virgines, Deo devotas, quae publica huius exercendae disciplinae adeptae diplomata, cum horríficos morbos, ut lepram, peculiari studio vestigaverint, eisdemque consentanea remedia invenerint, meritis debeant ornari laudibus. Hisce Nos, quemadmodum missionalibus omnibus, qui suam in leprosorum domibus operam generoso animo prae-

[36] *Act.*, X, 38.

[37] Luc, X, 8-9.

stant, paterna benedicimus voluntate, eorumque excelsam caritatem mirabundi dilaudamus.

Ad medicinam autem et ad chirurgiam quod attinet, opportunum profecto erit laicos etiam viros in auxilium adsciscere, qui tamen non modo publica huius exercendae artis documenta iam adepti fuerint, libentesque velint suam patriam relinquere ut missionalibus praesto sint, sed necessariis quoque rectae doctrinae virtutisque ornamentis polleant.

* * *

Ad aliud in praesens gradum facimus, quod non minoris momenti est minorisve gravitatis ; cupimus nempe de re sociali, aliquid attingere, ad iustitiae caritatisque normas ordinanda. Dum communistarum placita, quae usquequaque hodie proferuntur, simplices ac rudes popularium mentes facile decipiunt, illae videntur auribus Nostris Iesu Christi resonare voces : « Misereor super turbam ».[38] Necesse est prorsus recta ea principia, quae hac de causa Ecclesia docet, ad effectum studiose, diligenter, actuose deducantur. Necesse est prorsus populos omnes perniciosis illis erroribus servare immunes, vel si iam iisdem infecti sint, ab infensis huiuscemodi liberare doctrinis, quae praesentem fruendum mundum tantummodo, quasi unam mortali huic vitae metam hominibus assequendam proponunt; cumque universa, quae habentur, Civitatis potestati atque arbitrio potiunda ac moderanda committant, humanae personae dignitatem ita imminuunt, ut ad nihilum propemodum redigant. Necesse est prorsus privatim, publice edocere omnes ad immortalem nos patriam veluti exsules contendere; et ad sempiternum aevum ad sempiternamque esse destinâtes beatitatem, quam veritate ducti virtuteque permoti aliquando assequi debeamus. Christus solummodo humanae iustitiae vindex est, atque humani doloris, qui in praesens vitari nequit, solator sua-

[38] MARO, VIII, 2

vissimus; ipse unus ostendit nobis pacis, iustitiae aeternique gaudii portum, ad quem quidem omnes, divino redempti sanguine, post terreni huius incolatus iter perveniamus oportet.

Attamen omnibus officium est, prouti fieri potest, praesentis etiam huius vitae angustias, miserias angoresque, quibus fratres afficiantur, mitigare, lenire ac relevare.

Multis quidem, quae in re sociali habeantur, iniustis condicionibus caritas aliquatenus mederi potest; id tamen non satis. Principio enim iustitiam vigescere, dominari ac reapse ad effectum deduci opus est.

Quam ad rem ea referre placet, latine reddita, quae anno MDCCCCXXXXII sub Natalicia Iesu Christi sollemnia coram Sacro Purpuratorum Patrum Collegio Praesulumque coetu diximus: « Ecclesia, quemadmodum varia illa socialismi genera damnavit, quae Caroli Marx doctrinam sectantur, ita eadem in praesens iterum reprobat, ut suum officium postulat, utque postulat aeterna hominum salus, quae fallacibus hisce ratiocinandi modis insidiosisque impulsionibus grave in discrimen vocatur. Ecclesia tamen neque ignorare, neque non perpendere potest opifices, dum suam enitantur condicionem ad meliorem statum evehere, ad aliquid saepenumero offendere, quod non modo naturae consentaneum non est, sed Dei etiam ordinationi obstat statutoque ab eo terrenis opibus fini. Quamvis igitur viae ac rationes, de quibus supra diximus, utpote perniciosissimae reprobari debeant, quinam tamen christianus, quinam sacerdos implorationi illi aures claudere potest, quae ex imo prorumpit animo, et quae in communitate a iusto Deo condita iustitiam postulat ac fraternam omnium hominum necessitudinem? Id praetermittere, id silere, coram aeterno Numine culpa vacare non potest; idque Apostoli sententiae contradicit, qui dum mentibus inculcat oportere omnino falsa refellere, edocet tamen necesse esse errantibus benignitate summa occurrere, eorumque argumenta considerare, spem fovere, obsecundare votis... Quamobrem humanae personae dignitas generali

hac norma, veluti naturali fundamento, innititur: omnibus nempe ius esse, ad vivendum necessarium, terrenis hisce bonis utendi; cui quidem iuri primarium illud officium respondet privatam quamdam possessionem singulis omnibus, prouti potest, attribuendi. Iuridicae normae, ab humanis legibus ortae, quae privati dominii ius moderantur, mutari possunt, atque rerum usum plus minusve circumscriptum concedere; atsi sincera voluntas est hominum societatem pacandi tranquillandique, opus est prorsus id efficere, ut operarii, qui patres familias iam sunt, vel aliquando erunt, eiusmodi oeconomicae servituti ne sint obnoxii, quae cum humanae personae iuribus congruere nequeat.

Haud multum autem interest utrum haec servitus a nimio privatorum possessiottum potentatu oriatur, an potius ab absoluta ipsius Civitatis in rebus omnibus potestate pendeat; quin immo, quando suprema Civitatis auctoritas in universam, privatam publicamque civium vitam dominatur, et in mentium etiam cogitationes, consilia, sententias, in ipsamque conscientiam invadere conatur, talis inde proficiscitur libertatis defectio, e qua maiora etiam detrimenta maioresque pernicies, ut experiundo constat, haberi possunt ».[39]

Ad vos etiam pertinet, Venerabiles Fratres, qui in catholicarum Missionum territoriis sollertem vestram navatis operam, diligenter curare ut haec principia ac normae effecta dentur. Peculiaribus ac variis locorum rerumque condicionibus prae oculis habitis, atque in Episcoporum conventibus, in synodis in aliisque coetibus collatis invicem consiliis, pro facultate contendite, ut provida illa de re oeconomica ac sociali sodalicia, consociationes atque instituta opportune excitentur, quae nostra haec tempora populique vestri indoles postulare videantur. Id procul dubio pastorale officium vestrum poscit, ne grex vobis creditus ob novos errores, iustitiae veritatisque specie indutos, et ob pravas impulsiones e recto itinere transversus agatur.

[39] *A. A. 8.*, 1943, pp. 16-17.

Evangelii propaga tores, qui vobiscum una sollerter operantur, hac etiam in promovenda causa omnibus praeluceant ac praestent; ita enim pro certo habebunt illud non sibi fore dictum: « Eilii huius saeculi prudentiores filiis lucis... sunt)).[40] Opportunum tamen erit ut, quotiescumque fieri, potest, idoneos sibi adsciscant e laicorum ordine catholicos viros, qui probitate rerumque tractandarum prudentia conspicui, eiusmodi incepta suscipiant ac provehant.

' -

Superioribus aetatibus amplissimus missionalium apostolatus campus nec statutis circumscribebatur ecclesiasticarum dicionunl terminis, nec Religiosis Ordinibus vel Sodalitatibus una cum succrescente clero indigena excolendus concedebatur. Quod quidem, ut omnes norunt, hodie plerumque evenit; atque evenit etiam interdum ut nonnullae regiones religiosis viris demandatae sint peculiaris provinciae eiusdem Instituti. Nos profecto huius rei utilitatem cernimus; quandoquidem hisce rationibus ac normis catholicarum Missionum ordinatio expeditior ac facilior redditur. Contingere tamen potest ut ex hoc agendi modo haud levia incommoda ac detrimenta oriantur, quibus mederi pro viribus opportunum est. Iam Decessores Nostri causam eiusmodi datis Litteris,[41] quae supra memoravimus, pertractarunt, ac sapientissimas hac de re dederunt normas; quas Nobis placet in praesens iterare ac confirmare, vos paterne adhortantes ut easdem « pro cognito ac perspecto, quo flagratis, religionis animarumque salutis studio, piis *accifiatis* animis atque ad obtemperandum compositis. Territoria ea quidem, quorum curam navitati Apostolica Sedes vestrae demanda vit ut ea Christo Domino adiungeretis, cum sint plerumque amplissima, fieri interdum potest, ut missionalium ex Institutis cuiusque vestris longe inferior sit numerus quam necessitas

[40] Luc, XVI, 8.

[41] Cf. *A. A. S.*, 1919, p. 444; et *A. A. S.*, 1926, pp. 81-82.

postulet. Ne igitur dubitetis, quemadmodum in dioecesi rite constituta solent Episcopo alii ex alia Sodalitate aut clericali aut laicali religiosi viri, aliae ex alia Congregatione Sorores,, adesse atque auxiliari, ita in propagationem christianae fidei> ad institutionem iuventutis indigenae, ad ceteras huiusmodi, utilitates promovendas, laborum socios advocare atque adsciscere religiosos sodales ac missionales, qui e vestro sodalicio non sint, sive ii sacerdotio potiantur, sive ad laicalia, quae vocant, Instituta pertineant. Sancte quidem glorien tur Ordines ac Congregationes Religiosae cum de sibi data ad ethnicos populos missione, tum de partis ad hunc diem Christi Regno accessionibus; at meminerint se territoria Missionum non iure quodam proprio ac perpetuo accepisse, sed ad Apostolicae Sedis nutum habere, cui propterea et ius et officium incumbit rectae et plenae eorum cultioni prospiciendi. Nec igitur Romanus Pontifex apostolico muneri hoc unice satisfaciat si territoria maioris minorisve magnitudinis alia inter alia Instituta distribuat; sed — quod pluris interest — nullo non tempore omnique sua cura providere debet, ut ea ipsa Instituta tot missionales ac, potissimum, tales in regiones sibi creditas dimittant, qui his, qua late patent, christianae veritatis luce complendis abunde sufficiant atque efficacem dent operam ».[42]

* * *

Aliud praeterea attingendum superest, quod valde cupimus quam clarissime omnibus pateat. Illam Ecclesia, inde ab originibus ad nostram usque aetatem, sapientissimam normam semper secuta est, qua quidquid boni, quidquid honesti ac pulchri variae gentes e propria cuiusque sua indole e suoque ingenio habent, id Evangelium, quod amplexae sint, non destruat neque restinguat. Ecclesia siquidem cum populos ad altiorem humanitatem ad cultioremque vitam, christiana religione auspice, advocat, non illius morem gerit, qui luxuriantem silvam

[42] *A. A. 8.,* 1926, pp. 81-82.

nulla habita ratione caedat, prosternât ac diruat, sed illius potius, qui bonum surculum rudibus arboribus inserat, ut suaviores dulcioresque fructus aliquando edant atque maturent.

a Humana natura, quamvis ob miserum Adae casum hereditaria labe infecta sit, aliquid tamen in se habet naturaliter christianum;[43] quod quidem, si divina luce collustratur divinaque alatur gratia, ad veri nominis virtutem supernamque vitam evehi aliquando potest.

Quamobrem Catholica Ecclesia ethnicorum doctrinas neque despexit neque respuit, sed eas potius, a quovis errore et a quavis impuntate liberatas, christiana sapientia consummavit atque perfecit. Ita pariter eorum ingenuas artes ac liberales disciplinas, quae iam ad tam excelsum fastigium alicubi pervenerunt, ipsa benigne excepit, diligenter excoluit, et ad talem pulchritudinis apicem provexit, ad qualem antea fortasse numquam pervenerant. Peculiares quoque populorum mores eorumque tralaticia instituta non omnino cohibuit, sed quodammodo sacravit; atque etiam eorum dies festos, immutata ratione ac forma, ad martyrum memorias et ad sacra mysteria celebranda traduxit. Quam ad rem optime quidem S. Basilius scribit: «Quemadmodum... infectores quidquid tingendum est, prius curis quibusdam praeparant, et ita demum colorem sive purpureum, sive quempiam alium inducunt: eodem modo et nos quoque, si indelebilis in nobis honesti gloria omni tempore permansura est, his externis ante initiati, deinde sacras et arcanas doctrinas ediscemus : et solem velut in aqua videre assueti, sic luci ipsi oculos admovebimus... Certe quemadmodum arboris propria vita est, tempestivo fructu scatere, et tamen folia etiam circum ramos exagitata aliquid eis ornamenti conciliant: ita et animae quoque primarius fructus est veritas ipsa, sed tamen haud ingratus est externae sapientiae amictus, tamquam si folia quaedam fructui et umbraculum et aspectum non inamoenum praebeant. Dicitur igi-

" **Cf.** TERTTJIX., ***Apologet.,*** **cap. XVII;** ***ML,*** **I, 377 A.**

tur et Moyses ille perquam eximius, cuius nomen apud omnes homines ob sapientiam maximum est, exercitato in Aegyptiorum disciplinis animo, ita ad eius, qui est, contemplationem devenisse. Similiter autem posterioribus quoque temporibus sapientem Danielem sapientiam Chaldaeorum in Babylone edoctum, ita demum doctrinas sacras attigisse tradunt».[44]

Ac Nosmet ipsi in primis, quas edidimus, Encyclicis Litteris *Summi Pontificatus* haec scribebamus: « ... Divini verbi praecones innumeris pervestigationibus per temporum decursum summo labore summoque studio habitis, civilem enisi sunt variarum gentium cultum earumque instituta satius digniusque agnoscere, atque sua ipsarum animi ornamenta ac dotes ita colere ac provehere, ut faciliora inibi atque uberiora Iesu Christi Evangelium incrementa caperet. Quidquid in populorum moribus indissolubili vinculo superstitionibus erroribusque non adstipulatur, benevole nullo non tempore perpenditur ac, si potest, sartum tectumque servatur ».[45]

In oratione autem, quam ad Pontificiorum Operum Missionalium moderatores anno MDCCCCXXXXIV habuimus, haec inter alia dicebamus: « Evangelii nuntius ac praeco Iesu Christi apostolus est. Munus, quo fungitur, non illud postulat ut qualem civilem cultum Europae populi susceperint, talis, neque ullo modo alius, in longinquas Missionum terras, quasi transposita arbor, transferatur ac propagetur; sed illud potius, ut novae gentes, quae interdum antiquissima excultaque humanitate glorientur, ita edoceantur ac conformentur, ut aptae parataeque evadant ad christianorum morum christianaeque vitae principia libenti actuosoque animo excipienda: quae quidem principia cum quolibet civili cultu congruere possunt, modo sanus atque integer sit, atque eidem pleniorem queunt vim conferre humanam tutandi dignitatem felicitatemque assequendi. Catholici indigenae, etsi primo loco magnae Dei familiae eiusque Regni

[44] S. BASIL., *Ad adolescentes, 2; MG,* XXXI, 567 A.
[45] *A. A. S*, 1939, p. 429.

cives sunt,[4,5] haud desinunt tamen esse terrenae etiam suae patriae cives ».[47]

# # #

Decessor Noster fel. rec. Pius XI, Iubilari Anno MDCCCCXXV, amplissimam rerum missionalium Expositionem instrui iussit, cuius exitum, felicissimum sane, hisce suis ipse verbis describit: ((Res quasi a Deo prodita videtur, ex qua novo quodam testimonio vivam Ecclesiae Dei compaginem, ubique gentium unam cohaerere, experiundo etiam comperimus... Reapse ingentis instar immensique libri exstitit et adhuc prostat Expositio ».[48]

Nos quoque eo consilio ducti, ut sacrarum expeditionum. egregia promerita, ea potissimum quae ad cültiorem humanitatem peculiari modo spectant, quam plurimis innotesceret, per elapsi Anni Sacri decursum, uberem documentorum copiam colligi, atque, uti nostis, haud procul a Vaticanis Aedibus publice ad spectandum exhiberi statuimus, per quae scilicet, sive apud gentes iam excultas sive apud populos rudioris adhuc ingenii, christiana optimarum artium instauratio, a missionalibus invecta, luculenter ostenderetur.

Exinde revera patuit quantopere ad ingenuarum artium profectum et ad studia, quae de hac re apud Athenaea pertractantur, Evangelii praeconum opera contulerit; patuit quoque Ecclesiam nativo cuiusvis gentis ingenio non obstare, sed illud potius quam maxime perficere.

Benignissimo autem Deo illud referimus acceptum, quod singulari studio atque favore omnes huiusmodi eventum exceperint, palam profecto testantem missionalem rem auctis pollere viribus amplioribusque vigere incrementis. Siquidem sacrorum operariorum navitate, apud ethnicas gentes inter se loco dissitas moribusque dissimiles, Evangelii afflatus adeo ani-

[46] Cf. *Ephes.*, II ,19.

[47] *A. A. 8.*, 1944, p. 210.

[48] Allocutio 10 ianuarii 1926.

mos imbuere valuit, ut huiusmodi optimarum revirescentium artium diserta testimonia protulerit. Hinc rursus perspectum est christianam fidem, animis insitam congruentibusque moribus expressam, unam posse hominum mentes ad ea exquisitissima opera perficienda evehere, quae profecto haud deficiens exstant Ecclesiae Catholicae laus, divinique cultus splendidissimum ornamentum.

Probe meministis per Encyclicas Litteras *Rerum Ecclesiae* eam vehementer commendari, quam Missionalis Cleri Sodalitatem vocant, et cuius est homines ex utroque clero sacrorumque alumnos adsciscere ad catholicarum Missionum causam coniunctis viribus omnique ope propagandam. Nos autem, qui prosperos huius Sodalitatis progressus, uti supra diximus, non sine magna animi iucunditate perspeximus, enixe percupimus ut eadem latius usque excrescat, ac sacerdotum iisdemque concrediti populi studiosiorem cotidie voluntatem exstimulet ad missionalia opera adiuvanda. Haec Sodalitas quodammodo fons est, unde ad cetera eiusmodi pontificia instituta, a Propagatione Fidei videlicet, a S. Petro Apostolo pro Clero indigena et a S. Infantia, tamquam ad florescentes agros irrigüae aquae decurrunt. Non est cur verbis immoremur in praestantia, necessitate, praeclaris meritis horum Operum illustrandis, quae quidem plurimis, iisque uberrimis, Decessores Nostri cumularunt indulgentiarum divitiis. Nobis perplacet sane christifidelium élargitiones, die praesertim sacris iuvandis Missionibus assignata, corrogari; primis tamen in optatis Nobis est, ut omnes Omnipotenti Deo preces adhibeant, ut ad missionalium munera vocatos adiuvent, utque Pontificia Opera, quae diximus, quam maxime, dato nomine, promoveant. Haud ignoratis sane, Venerabiles Fratres, festum a pueris peculiari modo idcirco celebrandum nuper a Nobis institutum esse, ut Opus a S. Infantia supplicationibus habitis ac collata stipe provehatur. Inde assuescant hi fittoli Nostri pro infidelium salute Deum instanter exorare ; atque uti-

nam eveniat ut suis in animis, adhuc innocentiam redolentibus, apostolatus missionalis germina apte insita adolescant.

Praeterea meritis iuvat honestare laudibus tot tantaque incepta, quae eadem de causa Religiosorum Instituta tam impenso studio provehunt, ut Pontificiis Operibus Missionalibus omni ope auxilientur; itemque paternam placet Nostram profiteri benevolentiam iis feminarum coetibus quae ad liturgicas vestes ac iintea conficienda utiliter adlaborant. Illud denique universis Ecclesiae administris, Nobis sane dilectissimis, asseveramus: operam, a christiano populo datam pro infidelium salute procuranda, in optimos reviviscentis fidei fructus efflorescere ; atque auctis sacrarum expeditionum studiis auctum pariter pietatis incrementum respondere.

Nolumus denique Encyclicis hisce Litteris finem imponere, quin ad clerum et ad christifideles universos mentem cogitationemque Nostram studiose convertamus, eisdemque cumprimis gratum admodum profiteamur animum. Equidem hoc etiam anno a filiis Nostris opis subsidiique largitatem Missionibus adiuvandis, haud mediocriter auctitatam esse comperimus. Certe nusquam caritas vestra utilius quam in hoc opere collocari potest, quippe quod sit Christi Regno latius proferendo ac tot fidei exsortium saluti ministrandae destinatum; quandoquidem ipse Dominus «mandavit... unicuique de proximo suo».[4]*

Quam ad rem, quae in epistula Dilecto Filio Nostro Petro S. R. E. Presb. Card. Fumasoni Biondi, eidemque Sacri Consilii Praefecto catholicae propagandae Fidei, die ix mensis Augusti, anno MDCCCCL data, scripsimus, ea in praesens nova sollicitudine permoti iterum instando placet admonere: « Omnes christifideles... in suscepto proposito sacras expeditiones provehendi perseverent, suas in earum bonum industrias multiplicent, enixas Deo preces indesinenter adhibeant, ad missionalium munera vocatos adiuvent, eis necessaria auxilia pro viribus suppeditando.

[19] *Eccli.*, XVII, 12.

Ecclesia enim corpus Christi mysticum est, in quo « si quid patitur unum membrum,compatiuntur omnia membra».[50] Quapropter cum plura ex his membris hodie acerbis discrucientur doloribus ac vulneribus sauciata reperiantur, omnes christifideles sacro tenentur officio cum illis quadam virium animorumque necessitudine sese coniungendi. In quibusdam Missionum locis bellicus furor ecclesias non paucas ac missionalium sedes, scholas, valetudinaria horrendum in modum vastavit delevitque. Ad haec damna repensanda, ad tot aedificia denuo exstruenda, totus orbis catholicus, quem constat singulari erga sacras expeditiones sollicitudine et caritate teneri, idonea subsidia liberaliter praestabit ».[51]

Vobis, Venerabiles Fratres, probe cognitum est universam paene hominum consortionem in oppositas acies, pro Christo scilicet vel contra, hodie proclivi cursu prolabi. Humanum genus gravissimo in praesens divexatur discrimine, ex quo aut Christi salus, aut teterrimae sequentur ruinae. Actuosa Evangelii praeconum sollertia ac navitas Christi Regnum amplificare quidem contendit; at alii praecones sunt, qui cum ad materiam omnia referant, ac beati aeternique aevi spem quamlibet reiciant, ad condicionem homines indignissimam adducere conentur.

Maiore igitur ratione Catholica Ecclesia, amantissima omnium hominum mater, quotquot in terrarum orbe habet, universos advocat filios ut intrepidis evangelicae veritatis satoribus sociam pro viribus operam praestare studeant collatione stipis, precum suffragio, caelestiumque ad missionalium munus vocationum praesidio. Eos deinde materne compellat ut misericordiae induant viscera,[52] ut velint apostolici laboris, si non re, studio tamen esse participes, ut denique irritum cadere ne sinant benignissimi Cordis Iesu votum, qui « venit..

'* *I Cor.,* XII, 26.

" *A. A. 8.,* 1950, pp. 727-728.

" Cf. *Coloss.,* III, 12.

quaerere et salvum facere quod perierat ».[53] Si vel ad unum domesticum convictum christianae fidei lumine quoquo modo illustrandum recreandumque contulerint, tunc divinae quamdam virtutis impulsionem, in aevum usquequaque increscentem, sciant indidem exortam; si vel unum sacrorum administrum instituendum adiuverint, tot deinceps Eucharistici Sacrificii, apostolici muneris sanctimoniaeque fructus in ipsos uberrime redundabunt. Christifideles enim universi in unam eamdemque amplissimam coëunt familiam, cuius membra militantis, purgantis, triumphantisque Ecclesiae secum invicem bona participant. Nihil igitur aptius esse videtur quam « Sanctorum Communionis» dogma ad sacrarum expeditionum utilitatem gravitatemque christiani populi menti voluntatiqüe recte inculcandam.

Paternis hisce conceptis votis, opportunisque editis principiis ac normis, fore confidimus ut, quinto ac vicesimo expleto anno, ex quo Encyclicae Litterae *Rerum Ecclesiae* in lucem prodiere, auspicium inde sumant catholici omnes ad nova ac cotidie auctiora sacris Missionibus procuranda incrementa.

Interea autem hac suavissima spe freti, cum vobis singulis, Venerabiles Fratres, tum clero populoque universo, iis nominatim, qui vel domi precibus ac collata stipe, vel apud exteras gentes sua dedita opera, sanctissimam eiusmodi causam provehunt, Apostolicam Benedictionem, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem effuso animo impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die II mensis Iunii, in festo S. Eugenii I, anno MDCCCCIX Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

" Luc, XIX, 10.

An. et yol. XXXXIII 11 Augusti 1951 (Ser. II, v. XTIII) - N. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATARUM CAELITUM AEMILIAE DE VIALAR ET MARIAE DOMINICAE MAZZARELLO, VIRGINUM, IN BASILICA VATICANA DIE XXIV MENSIS IUNII A, MCMLI PERACTA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime *factam, per Advocatos Sacri Consistorii, a Viro Eminentissimo Clemente* **S.** *R. E. Card. Micara, Pro-Praefecto S. Rituum Congregationis, Revmus D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, Sanctitatis Suae nomine, haec respondit:*

Grande iam advenit horae momentum. Qui Iesu Christi vices in terris agit, decretorium oraculum editurus est. Superi laetantur; inferi contremiscunt; ac militans Ecclesia nova excipit incitamenta virtutum. Niveum praesertim virginitatis lilium, quod in sacris hisce virginibus intactum enituit, mortales omnes ad caelestia advocat suavissimeque allicit.

Tum Sanctissimus Dominus Noster, omnibus aperto capite surgentibus, Ipse sedens in Cathedra mitramque gestans, de plenitudine Apostolici ministerii solemniter sic pronunciavit :

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum

Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio ; Beatam Aemiliam de Vialar et Beatam Mariam Dominicam Mazzarello, Virgines, Sanctas esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illarum memoriam quolibet anno die earum natali, Aemiliae nempe die vigesima quarta augusti, et Mariae Dominicae die decima quarta maii, inter Sanctas Virgines non Martyres pia devotione recoli debere. In nomine Pa **£¡3** tris et Fi £g Iii et Spiritus Sancti.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Dum sacrarum virginum vitam recolimus, quas hodie in hac tanta maiestate rerum hominumque celebritate sanctitatis insignibus decoravimus, earum imprimis menti Nostrae occurrit christianae fortitudinis virtus, qua eaedem inde a tenera aetate omnia vincere enisae sunt, quaecumque arduum praepediebat iter ad evangelicam assequendam perfectionem ad eamque omni ope suis sodalibus inculcandam. Paternam relinquere domum, terrenae huius vitae gaudiis, quae vel in edita vel in humili fortuna sperare licet, volenti ac generóso animo vale dicere, nihil aliud optare, nihil petere, nisi Dei optemperare voluntati, qui eas ad grandia vocabat munera: haec omnia earum indolem ostendunt, quae, si ex natura fortis ac strenua fuit, fuit etiam superna gratia tam uberrime alita ac confirmata, ut mirandum in modum eniteretur.

Haec autem invicta animi fortitudo tum luculentissime in utraque virgine refulsit, cum opus fuit ut nascentes earum ductu moderationeque Communitates gravissimas omne genus difficultates eluctarentur ac superarent. Nullis enim neglectis cu-

ris, ac diuturnis exantlatis laboribus, litterarum ludi puellis educandis tenuioris praesertim condicionis multis in locis aperti sunt; eademque de causa collegia, opificia, pupillarum domus condita fuere. Praeterea sacrae utriusque Sodalitatis virgines, suae Antistitae infiammata caritate compulsae, angustiis, miseriis, aerumnis relevan dis dederunt operam; ac corporum curandis morbis tam suavi agendi modo se addixere, ut saepenumero languescentes etiam infirmorum animos in spem érigèrent melioris aevi potiorisque felicitatis. Neque id satis; sed tam Aemilia de Vialar, quam Maria Dominica Mazzarello, cum vehementer percuperent christianum nomen propagare, in longinquas etiam regiones, evangelica veritate nondum collustratas, suas filias miserunt, quae Missionalibus praesto essent, eosque in recta potissimum puellarum ac mulierum institutione summopere adiuvarent.

Quibus in multiplicibus rebus gravibusque inceptis illud peculiari modo mirandum est : sacrarum nempe harum virginum Antistitae, quamvis tantis distinerentur curis, sollicitudinibus, laboribus, quamvis tot periculis, angustiis, difficultatibus opprimerentur, nihil tamen umquam amisisse serenae illius suavisque tranquillitatis, quae innata quasi dos videbatur earum animi.

At innata omnino non erat; sed caelitus insita, sed superna alita gratia, sed incenso erga Deum, erga proximos amore confirmata ac salidata. Cum Divino enim Redemptore arctissime perpetuoque coniungebantur; quandoquidem cum eo familiariter colloqui eumque vehementer adamare iisdem in deliciis erat. Ex hac vero flagranti caritate vis praepotens eliciebatur, cui omnia vincere ac superare facile erat.

Id optime quidem aureus ille de imitatione Christi libellus explicat, in quo haec leguntur, intenta meditatione digna: **(i** Magna res est amor, magnum omnino bonum; quod solum leve facit omne onerosum,[1] et fert aequaliter omne inacquale.

[1] Cfr. MATTH. XI, 30.

Nam onus sine onere portat, et omne amarum dulce et sapidum efficit.

Amor Iesu nobilis ad magna operanda impellit, et ad desideranda semper perfectiora excitat...

Nihil dulcius est amore, nihil fortius, nihil altius, nihil latius, nihil iucundius, nihil plenius, nihil melius in Caelo et in terra; quia amor ex Deo natus est,[2] nec potest, nisi in Deo, super omnia creata quiescere.

Amans volat, currit, et laetatur; überlest, et non tenetur.

Dat omnia pro omnibus, et habet omnia in omnibus; quia in uno summo super omnia quiescit, ex quo omne bonum fluit et procedit ».[3]

Multa habet saeculum hoc nostrum, quae ex pulcherrimis hisce ac salutaribus sententiis discat; multa, quae ex sancte vivendi exemplis harum virginum imitanda suscipiat. Homines hodie nimio saepius ab aeternis bonis ad fluxa et caduca deflectunt, in eademque se misere ingurgitant, quasi terrenae huius vitae voluptates sua ipsorum possint infinita explere desideria. Atque adeo id evenit ut subsequentium rerum varietate eventuumque vicibus perpetuo agitentur, utque mentes animique eorum idcirco semper inquieti fiant, quia in Deo, eum adamando, non requiescant. Cum vero — quod non raro accidit — ad virtutem et ad proba facinora iter difficilius evadit, undenam ii possunt necessariam vim fortitudinemque haurire, si cum caelestis gratiae fonte sitienter non cohaereant ? Facile decidunt ac concidunt; cumque hac de causa eorum voluntates enervatae iaceant, non ad excelsa enituntur, sed ad ima potius infeliciter dilabuntur.

Omnes igitur, quotquot adestis, atque omnes etiam, qui longe absentes, vel radiophonicae artis ope haec verba Nostra quasi praesentes auditis, vel eadem aliquando per commentarios relata lecturi eritis, mentem animumque vestrum ad lucem convertite, quae a Sanctis hisce Caelitibus refulget, et ad

[2] Cfr. IOAN. IV, 7.

[3] *De Imitatione Christi,* III, 5.

superna tam vehementer vos invitat. Pro certo habeatis nihil esse hac in mortali vita virtute pulchrius, nihil amabilius, nihil magis frugiferum. Christiana namque virtus túrbidos animi motus coercet ac dirigit, voluntates temperat, et ad fortiter recteque agendum compellit; in anxitudine dat quietem, in laboribus solacium, in tempestatibus serenitatem, et in apostolatus operibus, quae hodie praesertim non ad clerum solummodo pertinent, sed una cum eo ad laicorum etiam ordinem, studiosam illam impertit alacritatem, quam adipiscenda animarum salus ab omnibus postulat.

Hoc impetrent hae Sanctae Caelites a bonorum omnium datore Deo; ita quidem ut quasi sacrum ver novum hac in misera terra efflorescat; omnesque, suo cuiusque officio fideliter obtemperantes, intimae illius tranquillitatis lumine fruantur, quae quasi species sit atque auspicium sempiternae aliquando assequendae beatitatis. Amen.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

DE AMBANJA

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE AMBANJA IN VICARIATUM APOSTOLICUM EIUSDEM NOMINIS EXTOLLITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad potioris dignitatis gradum iure meritoque solet Apostolica Sedes provehere quamlibet inter ethnicos enascentem Ecclesiam, quae Evangelii praeconum apostolico labore non mediocres quoad religionem et christifidelium numerum profectus susceperit. Quod quidem, ob sedulas Ordinis Fratrum Minorum Capulatorum Missionalium curas, in Praefectura Apostolica de Ambanja nunc esse factum laeto animo accepimus. Quare, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Fidei Propagandae consilio, Praefecturam illam ad Vicariatus Apostolici gradum et dignitatem extollere statuimus. Sup-

pleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, re mature perpensa ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, Praefecturam Apostolicam de Ambanja in insula de Madagascar ad Vicariatum Apostolicum erigimus et constituimus, iisdem servatis finibus; illumque eorumdem sodalium Ordinis Fratrum Minorum Capulatorum sollertibus curis, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, concreditum volumus. Novo itaque huic Vicariatui Apostolico eiusque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici eorumque Antistites iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam provectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die octava mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FTJMASONI BIONDI
8. Congr. de Prop. Fide Praefectus

Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*
Ioseph Caprio, *Proton. A.post.*

Loco © Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 25 - **Al. Trussardi.**

II

PITTSBURGENSE (GREENSBURGENSIS)

A DIOECESIS PITTSBURGENSIS TERRITORIO PARS SEIUNGATUR, QUAE IN NOVAM ERIGITUR DIOECESIM, GREENSBURGENSEM NUNCUPANDAM.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ex supremi apostolatus munere, Nobis, licet immerito, divinitus commisso, illud quoque sollicite curare debemus, ut, si qua exstet dioecesis territorii amplitudine et fidelium frequentia praestantior, ita ut ab uno vel vigilantissimo Pastore regi nequeat, illa dispertiatur et nova exinde dioecesis constituatur alteri concredenda Antistiti. Quo moti consilio, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Consistorialibus Negotiis praepositorum consulto, venerabilis Fratris Hamleti Ioannis Cicognani, Archiepiscopi titulo Laodicensis in Phrigia et in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegati Apostolici, postulationem excipiendam duximus, qua, habita favorabili sententia dilecti Filii Nostri Dionysii S. R. E. Cardinalis Dogherty, Archiepiscopi Philadelphiensis, et venerabilis Fratris Ioannis Francisci Dearden, Episcopi Pittsburgensis, ab Apostolica Sede poscebatur ut territorii pars ad diocesim Pittsburgensem modo spectans seiungeretur, ut exinde nova dioecesis constitui posset. Quapropter Nos, suppleto, quaetenus opus sit, quorum intersit vel aliorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, ad christifidelium bonum satius provehendum eorumque necessitatibus, pro locorum adiunctis, aptius consulendum, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a dioecesis Pittsburgensis amplissimo territorio quatuor comitatus civiles vulgo *Armstrong, Indiana, Westmoreland* et *Fayette* seiungimus, quorum territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, quam *Greensburgensem* appellandam decernimus, a comitatus *Westmoreland* urbe principe, vulgo *Qreensburg,* in qua sedem episcopalem Agimus. Templum vero Ssmo Eucharistiae Sacramento dicatum, in hac urbe exstans, ad Ecclesiae Cathedralis dignitatem evehimus; huic itaque et pro tempore Episcopis Greensburgensibus iura omnia, honores, insignia et privilegia attribuimus, quibus ceterae per orbem cathedra-

les Ecclesiae earumque Praesules iure communi gaudent; iisdem pariter oneribus et obligationibus astringimus, quibus ceteri locorum Ordinarii astringuntur. Novam hanc cathedralem Ecclesiam Greensburgensem sufíraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Philadelphiensi, eiusque pro tempore Episcopos metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Philadelphiensis. Volumus porro ut donec Canonicorum Collegium cathedrale constitui nequeat, pro Canonicis Consultores dioecesani ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Episcopalem novae dioecesis mensam Curiae emolumentis et fidelium oblationibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, constitutam volumus. Mandamus insuper ut quam primum fieri poterit dioecesanum seminarium saltem parvum iuxta sacros canones et normas S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus erigatur. Quoad autem attinet ad dioecesis istius regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quoad vero ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut, simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur ascripti, in cuius territorio legitime degunt. Volumus denique ut documenta omnia et acta, quae novam dioecesim eiusque clericos et fideles respiciunt, quamprimum fas erit, a Cancellaria dioecesis Pittsburgensis Curiae tradantur dioecesis Greensburgensis. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, exsecutioni mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegatum Apostolicum deligimus vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praesit, eidemque facultates necessarias et opportunas concedimus etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum et illi onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem quamprimum authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum transmittendi. Praesentes autem Litteras firmas, validas, efficaces esse et fore omnesque suos plenos et integros effectus obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari; id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, sigilloque viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini vero

hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima Martii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*
Ioseph Caprio, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 59 **- AL Trussardi.**

III

GUATIMALEN.

NOVA CONSTITUITUR ECCLESIARUM CIRCUMSCRIPTIO IN GUATIMALA ET NOVAE ERIGUNTUR DIOECESES, NEMPE ZACAPENSIS, JALAPENSIS IN GUATIMALA, SOLOLENSIS ET S. MARCI IN GUATIMALA ATQUE ADMINISTRATIO APOSTOLICA AD NUTUM S. SEDIS, EL PETEN.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Omnium in catholico orbe Ecclesiarum sollicitudo, Romano Pontifici divinitus commissa, postulat ut dioecesium circumscriptiones, illarum potissimum, quae territorii amplitudine et christifidelium frequentia praestant, ita immutentur ut, aucto Pastorum numero, facilius ac salubrius dominici gregis regimini consuli possit. Quo moti consilio Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, favorabilibus auditis sententiis venerabilium Fratrum Mariani Rossell et Arellano, Archiepiscopi Guatimalensis, Georgii García Caballeros, Episcopi Altensis, et Raymundi M. Martín, Episcopi de Vera Paz, oblatis Nobis precibus, quibus venerabilis Frater Ioannes M. Aemilius Castellani, Archiepisco-

pus titulo Pergensis et in Republica Guatimalensi Nuntius Apostolicus, enixe postulavit ut de nova dioecesium circumscriptione ac de quattuor cathedralium Ecclesiarum atque unius Administrationis Apostolicae erectione decerni possit, Iubenti animo annuendum censuimus. Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, aliorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, primo quidem ab archidioecesis Guatimalensis territorio provincias civiles vulgo *Zacapa, Ghiquimula, Izabal, Jalapa, El Progreso, Retalhuleu* et partem, quae ad eam pertinet, provinciae vulgo *Mazatenango* vel *Suchitepéquez ;* a dioecesis autem Altensis territorio provincias civiles vulgo *San Marcos, Èuehuetenango, El Quiche,* *Solóla* et reliquam partem quae eam contingit provinciae vulgo *Mazatenango* vel *Suchitepéquez;* a territorio porro dioecesis de Vera Paz civilem provinciam vulgo *El Peten* atque municipium vulgo *Morazân* seiungimus. Qua dioecesium seiunctione peracta, novas erigimus dioeceses *Zacapensem, Jalapensem in Guatimala, Sololensem* et *S. Marci in Guatimala* nuncupandas, et insuper Administrationem Apostolicam ad nutum S. Sedis, cui nomen erit *El Petén.*

Proinde archidioecesis Guatimalensis posthac intra fines continebitur civilium provinciarum vulgo *Guatemala, Santa Rosa, Escuintla, Sacatepéquez* et *Ghimaltenango.*

Dioecesis Altensis amplectetur fines civilium provinciarum vulgo *Quezaltenango, Totonicapân* et *Retalhuleu.*

Dioecesis de Vera Paz finibus coartabitur provinciarum civilium *Alta Vera Paz* et *Baja Vera Paz* finibus, nuper a civili potestate constitutis.

Dioecesis Zacapensis complectetur provincias civiles *Zacapa, Ghiquimula* et *Izabal;* episcopalem vero sedem in urbe *Zacapa* statuimus et templum Deo in honorem Divi Petri, Apostolorum Principis, ibi exstans dicatum ad cathedralis Ecclesiae gradum evehimus.

Dioecesis Jalapensis in Guatimala territorio continebitur civilium provinciarum *Jalapa, Jutiapa* et *El Progreso,* prout istae nunc exstant, mutationibus allatis, circumscriptae. Eius episcopalem sedem in *Jalapa* urbe constituimus et templum Deo in honorem Exspectationis Partus B. M. V. dicatum ad Ecclesiae cathedralis fastigium elevamus.

Dioecesis Sololensis finibus comprehendetur civilium provinciarum *Solóla, El Quiche* et *Mazatenango* vel *Suchitepéquez.* Illius sedem Episcopi in *Solóla* urbe constitutam volumus et paroecialem Ecclesiam B. M. V. in Caelum Assumptae sacram, ibi exstantem, cathedralis titulo decoramus.

Dioecesis vero S. Marci in Guatimala binas continebit civiles pro-

vincias *San Marcos* et *Huehuetenango.* Episcopalem autem sedem in urbe vulgo *San Marcos* Agimus et aedem in honorem S. Marci Evangelistae Deo dicatam ad cathedralis dignitatem extollimus.

Administratio tandem Apostolica *EI Petén* ad nutum Sanctae Sedis territorium amplectetur provinciae vulgo *EI Petén* nuncupatae. Novis quas diximus cathedralibus Ecclesiis eorumque pro tempore Episcopis iura omnia, insignia, favores et privilegia largimur, quibus ceterae in orbe cathedrales Ecclesiae et earum Praesules iure communi pollent; eosdem item oneribus adstringimus et obligationibus, quibus ceteri ligantur Episcopi.

Decernimus insuper ut, quemadmodum dioeceses Altensis et de Vera Paz, ita et novae dioeceses Zacapensis, 'Jalapensis in Guatimala, Sololensis et S. Marci in Guatimala, suffraganeae sint metropolitanae Ecclesiae Guatimalensi, earumque pro tempore Episcopi metropolitico Archiepiscopi Guatimalensis iuri subiciantur. Ut vero in quas memoravimus novis cathedralibus ecclesiis divinus cultus eo qua par sit splendore exerceatur, in earum unaquaque constituendum statuimus Canonicorum Collegium iuxta normas per alias Apostolicas Litteras edendas ; quamdiu vero iste Episcopi senatus desit, dioecesanorum consultorum coetus ad iuris tramitem eligatur et adhibeatur. Uniuscuiusque novae dioecesis mensam episcopalem constituent Curiae emolumenta et fidelium oblationes. Quod autem ad divisionem bonorum attinet, servandum iubemus praescriptum canonis iuris canonici 1500. Quoad vero ad singularum dioecesium quas modo ereximus regimen, administrationem, Vicarii Capitularis, sede vacante, electionem, clericorum et fidelium iura et onera aliaque id genus, adamussim servari iubemus quae sacri canones praescribunt. Novarum autem dioecesium singulis Antistitibus summopere curae sit minus saltem seminarium in unaquaque dioecesi constituere ad normam iuris canonici et secundum regulas a S. Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus statutas, ut iuvenes in sortem Domini vocati in spem Ecclesiae instituantur. Decernimus insuper ut, simul ac hae Litterae Nostrae ad effectum deductae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Praecipimus quoque ut omnia documenta et acta, quae novas dioeceses earumque clericos, fideles ac bona temporalia respiciunt, a Curiis Guatimalensi, Altensi et de Vera Paz ad Curias Zacapensem, Jalapensem in Guatimala, Sololensem et S. Marci in Guatimala, atque Administrationis Apostolicae El Petén quam primum fas erit transmittantur, ut in suis cuiusque tabulariis diligenter asserventur.

Ad vetustum denique Sanctuarium, cui vulgo nomen *El Señor de*

Esquipulas, in nova nunc dioecesi Zacapensi exstans, mentem Nostram volventes, quod eximio ac magnifico colitur cultu non modo ab oppidanis et finitimis populis, verum etiam a christifidelibus, qui piae peregrinationis causa ex dissitis quoque regionibus illuc confluunt ; atque cupientes ut conspicui illius Sanctuarii splendor augeatur et decor, illud ab Ordinarii Zacapensis iurisdictione eximimus et peculiari regendum lege statuimus.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta perficienda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Guatimala Nuntium Apostolicum deligimus eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et ipsi onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem, authenticum exemplum quam primum transmittendi peractae exsecutionis actorum.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali ee inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus *per* praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsammet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario

attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis.

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. Iß - **Al. Trussardi.**

IV

SANCTAE MARIAE
(PASSOFUNDENSIS)

DIOECESIS S. MARIAE BIPARTITUR ET NOVA ERIGITUR DIOECESIS PASSOFUNDENSIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si qua dioecesis in nimium territorium sese extendat ac frequentiori christifidelium numero redundet, eam curat Apostolica Sedes dispertire et novam constituere dioecesim, vigilantis alterius Pastoris regimini concredendam. Qua moti sententia, Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Consistorialibus Negotiis praepositorum consilio, assentiente quoque venerabili Fratre Carolo Chiarlo, Archiepiscopo titulo Amideno et in Brasiliana Republica Nuntio Apostolico, perlibenter annuendum censuimus precibus, quibus venerabilis Frater Antonius Reis, S. Mariae Episcopus, ab Apostolica Sede postulabat ut suae dioecesis peramplo territorio septentrionalem partem seiungens, novam exinde erigere dioecesim decernat. Suppleto itaque, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, Nos, sacerdotum quoque alacritatem fideliumque commendatos mores praemio donare cupientes, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolica Nostra potestate, a dioecesis S. Mariae territorio sex civilia municipia, prout nunc exstant, seiungimus, quae

vulgo nuncupantur : *Passo Fundo, Carasinno, Sarandi, Gfetulio Vargas, Erechim, Marcelino Ramos,* dempta postrema istius parte illa, quae in dextera *Apuré* fluminis ripa exstat.

Territorium autem municipia ista comprehendens in novam erigimus et constituimus dioecesim *Passofundensem* appellandam ; cuius idcirco fines erunt : ad septentrionem dioecesis Lagensis, *TJraguay* flumine circumscripta; ad orientem Praelatura *nullius* Vaccariensis, flumine *Apuré,* iam *Ligeiro,* definita, et archidioecesis Portalegrensis in Brasilia; ad meridiem et occidentem dioecesis S. Mariae. Novam hanc dioecesim Passofundensem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Portalegrensi in Brasilia, eiusque pro tempore Episcopos metropolico Archiepiscopi Portalegrensis in Brasilia iuri subicimus; episcopalem autem sedem in urbe *Passo Fundo,* a qua dioecesis nomen mutuatur, figimus, quam proinde ad civitatis episcopalis gradum evehimus cum omnibus iuribus et privilegiis ad civitates episcopales pertinentibus; episcopi vero cathedram in ecclesia Deo in honorem B. Mariae *Apparecidae,* universae Brasilianae ditionis almae Patronae, dicata, in eadem *Passo Fundo* urbe exstante, constituimus, quam idcirco ad ecclesiae cathedralis dignitatem extollimus; eidemque et pro tempore Episcopis Passofundensibus iura omnia tribuimus, honores, insignia, privilegia, favores et gratias, quibus ceterae per orbem cathedrales Ecclesiae earumque Episcopi iure communi fruuntur, illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur.

Praeterea cathedralis Ecclesiae Passofundensis maiori decori et utilitati consulere cupientes, instituendum in ea decernimus Canonicorum Collegium iuxta normas Apostolicis Litteris edendas. Quamdiu vero dioecesis Episcopi senatu carebit, pro Canonicis ad iuris tramitem dioecesani consultores eligantur et adhibeantur. Episcopalem mensam constituent Curiae emolumenta et fidelium oblationes, in quorum bonum dioecesis ipsa constituta est. Volumus insuper ut quam primum fas erit minus saltem Seminarium iuxta sacros canones et S. Congregationis de Seminariis et Universitatibus traditas normas erigatur, ex quo electi iuvenes ad Pontificium Collegium Pianum Brasilianum de Urbe mittantur, ut sub fere oculis Nostris in spem Ecclesiae instituantur. Quod autem ad novae istius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque id genus, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad effectum deductae fuerint,

eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Volumus denique ut documenta omnia et acta, quae novam respiciunt dioecesim eiusque clericos, fideles ac bona temporalia, a S. Mariae dioecesis Curia ad Passofundensem Curiam quamprimum transmittantur, in condendo cancellariae tabulario diligenter asservanda.

Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, exsecutioni mandanda quem supra memoravimus venerabilem Fratrem in Brasiliana Republica Nuntium Apostolicum deligimus, vel illum qui in exsecutionis actu Nuntiaturae praesit, eidemque necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in eccleisastica dignitate constitutum, et ipsi onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, peractae exsecutionis actorum authenticum exemplum transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel ofiicio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario

attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima mensis Martii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis.

Franciscus H-annibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 51 **- Al. Trussardi.**

V

CANADENSIS CENTRALIS

A CANADENSIS CENTRALIS EXARCHATUS TERRITORIO PARS SEIUNGATUR ET NOVUS ERIGITUR EXARCHATUS APOSTOLICUS, CUI NOMEN: EXARCHATUS APOSTOLICUS PRO FIDELIBUS RUTHENIS PROVINCIAE SASKATCHEWAN.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

De Ruthenorum in Canadensi Ditione degentium religioso bono solliciti, Nos, pro supremo quo fungimur munere, per Apostolicas sub plumbo Litteras *Omnium cuiusvis ritus,* die tertia Martii mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo octavo datas, Exarchatum Apostolicum in Canada tripartito divisimus et tres Exarchatus, centralem, orientalem et occidentalem, pro Ruthenis christifidelibus ibidem commorantibus ereximus et constituimus. In praesentiarum vero cum Ruthenorum populus in dies augeri videatur, praesertim in centrali Canadensi Ditione, Sacrae Congregationi pro Ecclesia Orientali, audita prius venerabilis Fratris Hildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titulo Synnadensis in Phrygia et in Canadensi Ditione Delegati Apostolici, omniumque Episcoporum Ruthenorum Canadensium et aliorum virorum in re peritorum favorabili sententia, perutile visum est ab Apostolico Exarchatu Ditionis Canadensis Centralis territorium distrahere ad novum Exarchatum erigendum.

Nos vero, audito venerabili Fratre Nostro S. R. E. Cardinali S. Congregationis pro Ecclesia Orientali a Secretis, omnibus mature perpensis, et maius dominici gregis bonum prae oculis habentes, certa scientia ac de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ab Exarchatu Apostolico Ruthenorum in Ditione Canadensi Centrali territorium separamus, cuius fines iidem erunt ac limites Provinciae *Saslccttchewan* et territoria ad septentrionem exstantia, et illud in novum erigimus et constituimus Exarchatum Apostolicum pro fidelibus Ruthenis Provinciae Saskatchewan nuncupandum. Novi huius Exarchatus sedes erit in urbe *Saskatoon;* ecclesiam vero in honorem S. Georgii Deo dicatam in eadem urbe exstantem ad Ecclesiae Cathedralis gradum et dignitatem extollimus et illi omnia attribuimus iura, privilegia, honores ac praerogativas, quibus ceterae Cathedrales Ecclesiae fruuntur, dummodo iuxta probatum ritum et legitimas consuetudines exerceantur. Item pro tempore Exarchatus Praesulibus omnia concedimus iura, insignia, privilegia, quibus ceteri Exarchi in catholico orbe fruuntur, itemque eos omnibus adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri, ad normam sacrorum canonum et peculiaris Ruthenae Ecclesiae iuris, adstringuntur. Ut autem Exarchi intra fines sui Exarchatus non iurisdictionis tantum, sed ordinis quoque munera exercere valeant quemadmodum Episcopi in suis dioecesibus, charactere ac titulo episcopali condecorandi erunt, eisque propterea aliqua ex titularibus Ecclesiis ab Apostolica Sede conferenda. Novum insuper Exarchatum istum Nobis et Sedi Apostolicae immediate subiectum volumus. Decernimus porro ut qui Exarchatus Apostolicus Ditionis Canadensis Centralis iam appellabatur, in posterum vocetur Exarchatus Apostolicus pro fidelibus Ruthenis Provinciae *Manitobae.*

Statuimus insuper ut Exarchus eligendos curet sex aut saltem quatuor Consultores, sacerdotes pietate, prudentia ac doctrina commendatos, in Ordinarii sede vel vicinioribus locis commorantes, qui sibi praesto sint consilio et opera in Exarchatus regimine et administratione, sibique sacra sollemniter celebranti adesse valeant. Exarchatus mensa, donec stabiles habeantur reditus, constituetur tributis ad instar cathedratici, quae Ordinarius, suis auditis Consultoribus, aeque statuet, ac singulae paroeciae et communitates solvent, atque collationibus fidelium, in quorum bonum Exarchatus erectus est. Optamus insuper ut, quoad Seminarium pro omnibus Ruthenis iuvenibus e Canadensi Ditione in spem Ecclesiae instituendis erigi poterit, Exarchi cura parvum saltem Seminarium in novo Exarchatu quamprimum fas erit constituatur.

De ceteris autem omnibus, utputa de clericorum et fidelium iuribus

et oneribus, de controversiis, si quae exoriantur, inter Exarchum et latinos Antistites, de byzantino ritu in sacris caerimoniis adamussim adhibendo, servanda iubemus quae sacri canones et normae ab Apostolica Sede iam statutae praescribunt. Decernimus insuper ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso omnes et singuli tum e clero saeculari, tum religiosi non exempti utriusque sexus in provincia Manitobae et Saskatchewan commorantes, ad illum Exarchatum Apostolicum pertinere censeantur, in quo quisque actu degit, sicut etiam bona ecclesiastica. Mandamus porro ut omnia documenta et acta, quae novum hunc Exarchatum respiciunt, ad istius Curiam a veteris Exarchatus Cancellaria quam primum fieri poterit transmittantur, ut in eius archivo diligenter serventur.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta exsequenda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Canada Delegatum Apostolicum vel illum qui in exsecutionis actu Delegationi praesit, delegamus eique omnes et singulas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus facimus authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum ad S. Congregationem pro Ecclesia Orientali quamprimum transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis ,Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere ; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel ofiâcio constituti munits, eadem prorsus tribuatur fides,

quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die undevicesima mensis Martii, in festo S. Ioseph, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
/S. Collegii Decanus.

Pro S. E. B. Cardinali S. C. pro Ecclesia Orientali a Secretis
O. Card. MICARA

f Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleucien., *Dec. Coll. Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco g& Plumbi

Reg. in Conc. Ap., vol. LXXXI, n. 37 **- Al. Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

IN PHILIPPINARUM INSULARUM REPUBLICA NUNTIATURA APOSTOLICA ERIGITUR

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Ad Christifidelium salutem ac profectum nec non ad Catholicam Eidem propagandam paterna caritate intenti, eoque permoti consilio, ut publicis rationibus, quae inter Apostolicam Sedem et Nationum Gubernia intercedunt, opportune consulamus, in Insulis quoque Philippinis Apostolicam Nuntiaturam erigere statuimus, quippe cum hoc ad communem et Ecclesiae et Reipublicae in ipsis constitutae fovendam utilitatem profuturum confidamus. Rebus ideo omnibus sedulo perpensis, mota proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum tenore in Philippinarum Insularum Republica *Nuntiaturam Apostolicam* erigimus, eius sede in civitate « Manila » constituta, eidemque Nuntiaturae omnia et singula deferimus privilegia, honores atque indulta, quae huiusmodi Legationum propria sunt. Haec

edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; ipsique Nuntiaturae per Nos in Philippinis Insulis erectae nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VIII mensis Aprilis, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

EPISTULA

AD EMUM P. D. CLEMENTEM S. R. E. CARDINALEM MICARA, EPISCOPUM VELITHRNUM, PRO-PRAEFECTUM S. CONGREGATIONIS RITUUM, SSMI D. N. PAPAE IN URBE VICARIUM GENERALEM : DE NOVO STATUTO DATO CONSOCIATIONI ITALICAE A SANCTA CAECILIA.

Signor Cardinale,

È certo ben noto lo zelo spiegato dai Romani Pontefici nel corso dei secoli perchè la musica sacra, che ha tanta importanza nella liturgia cattolica, si mantenesse del tutto degna della santità; del culto divino.

In quest'opera assidua di tutela e d'incremento, i Nostri Predecessori, direttamente o per mezzo delle Sacre Congregazioni della Curia Romana, impartirono norme e risolsero dubbi in ordine allo stile e all'uso dell'arte musicale nelle funzioni liturgiche.

E perchè tali norme e risoluzioni fossero più facilmente messe in esecuzione, i Sommi Pontefici favorirono ed incoraggiarono il sorgere e lo svilupparsi di pie associazioni fra il Clero ed i fedeli, aventi lo scopo precipuo di curare la retta osservanza e la divulgazione delle norme emanate dalla Santa Sede in proposito. Non è dubbio che tra le dette pie associazioni è da annoverare l'Associazione Italiana di Santa Cecilia, la quale è stata più volte incoraggiata e benedetta da questa Cattedra, ed ha esplicato, in quest'ultimo scorcio di tempo, una bella e fruttuosa

attività nel popolo fedele per la restaurazione della musica sacra in Italia, secondo le sapientissime norme direttive date al principio del Suo Pontificato, col Motu Proprio « Inter pastoralis officii », dal glorioso Pio X, che, con somma letizia del Nostro animo, Ci disponiamo a proclamare Beato.

Già il Nostro immediato Predecessore Pio XI di venerata memoria, fin dal 15 settembre 1934, attese le nuove esigenze sorte col mutar dei tempi e delle circostanze, dava incarico alla Presidenza dell'Associazione Italiana di Santa Cecilia di adattarvi lo Statuto e il Regolamento e di sottoporlo all'esame e all'approvazione di questa Sede Apostolica.

Varie circostanze, però, non permisero di procedere allora a tale lavoro, la cui opportunità, peraltro, si rendeva ogni giorno più urgente, come lo dimostrano le istanze che nel frattempo hanno ripetuto coloro I quali avevano avuto occasione di riconoscere quanto preziosa sia l'opera dell'Associazione per la rifioritura della musica sacra nella vita pastorale delle Diocesi d'Italia.

La presente Presidenza dell'Associazione, da Noi stessi incoraggiata, si è accinta alla revisione dell'antico Statuto e non ha mancato di consultare l'Episcopato Italiano e i Superiori religiosi, che ben sappiamo interessati a soggetto di tanta importanza per il bene spirituale delle comunità cristiane, e che speriamo vorranno sempre e con ogni mezzo dare incremento alla preghiera collettiva, animata dall'onda arcana e stupenda del canto ecclesiastico.

In seguito a ciò, è stato elaborato un testo di nuovo Statuto, non meno accurato che semplice ed ovvio, il quale, nelle presenti congiunture, pare raccolga saggiamente l'esperienza del precedente lavoro e apra la via a novella prosperità dell'Associazione ceciliana.

Pj perciò ben gradito al Nostro cuore, quale omaggio alla santa memoria del Nostro Venerato Predecessore Pio X, restauratore della disciplina della musica nelle sacre funzioni, di annunziare a Lei, Signor Cardinale, che avendo Noi esaminato il detto Statuto e avendolo trovato di Nostra soddisfazione, volentieri lo approviamo; e, mentre lo portiamo, qui unito, alla Sua conoscenza, Ci è caro di farLe rilevare, come sia Nostra volontà che Ella, nella Sua qualità di Pro-Prefetto della Sacra Congregazione dei Riti, assuma le funzioni di Cardinale Protettore dell'Associazione Italiana di Santa Cecilia, e ne prenda amorosamente e saggiamente l'alta direzione.

Non sfugge certamente a Lei, e vorremmo non sfuggisse a nessuno che abbia a cuore il risveglio della vita religiosa delle nostre popolazioni, l'importanza di questo Nostro atto, inteso a ridestare le belle e

venerabili tradizioni pastorali della musica sacra; e fiduciosi che al Nostro voto sarà alacremente seguace Popera Sua e quella del Clero e dei fedeli italiani, Noi invochiamo su l'Associazione predetta l'assistenza divina, mentre di cuore impartiamo a tutti la Benedizione Apostolica.

Dal Vaticano, 2 giugno 1951, xm del Nostro Pontificato.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

Ad Excmum Virum César Coloma Silva, Oratorem extra ordinem liberis cum mandatis Aequatorianae Reipublicae, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem. *

Señor Embajador :

Por tercera vez, en un lapso de tiempo que no llega a siete años, se Nos renueva la oportunidad de recibir a un Embajador Extraordinario y Plenipotenciario del Ecuador, que depone en Nuestras manos sus Cartas Credenciales. Y una vez más, como todas las anteriores, el solemne acto se ve caracterizado por las elevadas expresiones de aquel, que la confianza de la suprema autoridad del Estado, el Excmo. Señor Presidente de la República, ha designado para que represente ante Nos a su noble pueblo.

Vuestra Excelencia, tras una larga carrera — llena de trabajos y de experiencias, en su patria y fuera de ella y aun en el mismo Ministerio de Asuntos Exteriores — que le ha ofrecido las más propicias ocasiones para distinguirse en el servicio, no sólo de su país, sino también de toda la humanidad, ve ahora en su misión en esta Ciudad Eterna y en el alto oficio, que tan brillantemente comienza a ejercitar, un don especialísimo de la Divina Providencia.

Y Nos, ¿cómo podríamos dejar de dar la más cordial bienvenida, llena de paternal benevolencia y de gozo íntimo, al nuevo representante del pueblo ecuatoriano, tan próximo a Nuestro corazón, que con tales sentimientos y con tan nobles miras traspasa por primera vez los umbrales del Palacio Apostólico?

La República del Ecuador, como muy bien se ha dicho, es toda ella lo que son ese nudo prodigioso de cimas y volcanes ; de valles y cascadas ;

*** Habita die 18 Iunii mensis a. 1951.**

de espectáculos bellos, majestuosos y sublimes, que forman vuestros Andes. Pero Nos atreveríamos a añadir que también el pueblo ecuatoriano es como una prolongación espiritual de su cordillera madre, porque, como ella, sabe ser magnífico en las grandezas, suave y profundo en lo recóndito de sus sentimientos y lleno de fuerza y de ardor para todas las empresas grandes.

Este pueblo fiel, que en el mes consagrado al Sacratísimo Corazón de Jesús del año mil novecientos cuaranta y nueve, cantó en su capital — que es también la amable patria chica de Vuestra Excelencia — un « Hosanna » al Señor Eucaristico, cuyo eco no se ha apagado todavía ; este pueblo de vieja y profunda fe, ante cuyo Episcopado y ante cuyos representantes y peregrinos Nos fué dado canonizar, durante el recentísimo Año Santo, a una heroína de la fe, digna hija suya, honor de toda la América Española y de la Madre España, Mariana de Jesús de Paredes ; este pueblo, obsequioso y devoto a sus autoridades, pero solícito siempre, con atenta vigilancia, de sus derechos y libertades religiosas, debe saber que sus aspiraciones son las Nuestras y Nuestras también sus preocupaciones y sus ansias ; y que Nos, por lo que a ellos respecta, difícilmente podríamos experimentar gozo mayor que el saberle garantizada — en colaboración con todos los buenos — aquella libertad de movimiento en el campo religioso, cultural y, especialmente, educativo, sin la cual su magnífico tesoro de fe católica podría verse menguado y ciertamente impedido para producir sus fructíferos y saludables efectos.

En todas las naciones, los ciudadanos mejores y más fieles son los que consideran sus relaciones con su pueblo y con sus instituciones estatales no como el mero resultado, limitado en cuanto al lugar y al tiempo, de un hecho terreno y transitorio, sino más bien como una parte, y muy importante, de su concepción moral de la vida y del mundo. Cuanto más profundamente se sienta vinculado el ciudadano a las bases eternas de la fe y de la ley divina, tanto más sólidos y resistentes serán los vínculos que le unirán con el Estado mismo.

Confiamos cumplidamente en que todos aquellos, en cuyas manos están el poder y la responsabilidad, se percatarán de que ningún Estado puede rendir un servicio mejor a lo que constituye las premisas fundamentales de su paz y de su orden interior, de su progreso cultural y social y de su fecunda colaboración en los grandes y comunes intereses de la Cristianidad y de la humanidad, que el garantizar a las fuerzas religiosas, que actúan en su territorio, aquella libertad de acción, que ha de resultar luego provechosa incluso para la misma sociedad civil.

No podríamos terminar, Señor Embajador, sin hacerle presente con cuánto placer hemos recibido los votos y el saludo del Primer Magistrado de la República, que Vuestra Excelencia tan cortésmente Nos ha presentado.

Invocando, pues, la protección divina en favor del territorio y del pueblo del Ecuador, de sus gobernantes y de sus gobernados, acogemos gustosos la expresa petición de Vuestra Excelencia y damos de corazón a todos Nuestros amados hijos de vuestra hermosa Patria, a Nos tan unidos con los estrechos vínculos de la fe y de la caridad, Nuestra Ben dición Apostólica.

II

*Ad Bxcmum Virum Walter Roberts, Angliae Legatum extra ordinem liberis eum mandatis, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem.**

Mr. Minister

In extending to Your Excellency a very sincere welcome as Envoy Extraordinary of George VI of England, Our first thought most naturally is of His Majesty, whose royal Letters you have been privileged to présent to Us. The cordial greetings, which His Majesty has wished to renew for Us on this auspicious occasion, have deeply moved TJs, and We hasten to ask you to convey to him the expression of Our good wishes together with Our pray er that God may shower on his royal per son and ali the members of the royal family heaven's choicest blessings.

Your Excellency has referred, and with reason, to the conflict of ideas and aims that divides the world today politically and ideologically, with both sides advancing certam **Claims,** though obviously in a very différent sense, and all too often with a view to cloaking ulterior designs. We believe that your remarks have an exact application to those two prized objects, so long a time on the lips of ali and that are at the centre of public discussion : freedom and peace.

Freedom, as a basis of normal human relations, cannot be interpreted as an unbridled liberty, whether there is question of individuáis or parties, of an entire people, the collectivity as they say today, or even of a totalitarian State, which will use every means, with utter disregard, to make sure of its purpose. No, freedom is something quite différent. It is the temple of the moral order erected on harmonious lines; it is the aggregate of the rights and duties of individuáis and the family—

* **Habita die 23 Iunii mensis a. 1951.**

some of those rights imprescriptible even when an apparent common good might challenge them—ot the rights and duties of a nation or State and of the familyof nations and States. These rights and duties are carefully measured and balanced by the demands of the dignity of the human person and family on one side, and of the common good on the other.

Peace canno t be establi shed by forcing the weak to submit to the strong. No, only the actualization of genuine freedom can produce true peace. Düring the war-years We took occasion to point out the basis and the demands of a true peace, raising Our voice in earnest appeal to the nations of the world, and especially to their leaders, to stifle and crush all feelings of rancour and hate, ali unholy self-seeking and mutuai distrust, resolved in a spirit of fraternal coopération to pay homage in their lives and conduci to the principie, that a word given is a sacred thing, that mere force never confers a right, that truthfulness, courtesy, justice and an équitable distribution of wealth are indispensable to a world at peace. Certainly a consummation ardently to be hoped for ; yet it seems to recede f arther and f arther away ; many there are, who hardly dare to hope to see it attained.

And in very-truth, the last decades, with a perspicacity suggestive of an almost apocalyptic judgement of the world, have demonstrated and warned that freedom and peace are spiritual values, that can be won only by a faith in a personal God and an unconditional acknowledgement of the moral law of Ohristianity. They give tangible proof that where that faith is lacking, the tempie of freedom and peace rests on sand, both concepts have lost their significànce.

It is then, Mr. Minister, all the more gratifying for Us to know that Your Excellency is at home with that faith and that fundamental truth, and Our joy is deeper for your assurance that the Government and the peoples, whom you represent, possess ideáis and pursue aims similar to those proclaimed by this Holy See.

The référence made with such delicate feeling by Your Excellency to your immediate predecessor refreshes pleasant memories of a gentleman of noble mien, whom, in the providence of God, death snatched so unexpectedly from the circle of those, whose admiration and esteem he had deservedly won. While one sorrows for the loss, the long and distinguished career of Your Excellency in posts of high responsability, giving proof at once of your government's trust in your eminent talents and of your successful response to that trust, give Us full assurance that under your direction the tradition of mutuai compréhension and

friendly coopération upheld by your predecessor will be ably carried on, to strengthen the ties that bind His Majesty's realm to this Holy See. Your Excellency may rely on Our complete confidence, while We pray that God will bless your labours and make your stay in Rome happy and fruitful.

III

*Iis qui adfuerunt Conventui internationali catholicorum, Romae habito, ad dignam ruricularum vitae condicionem provehendam**

Soyez ici les bienvenus, chers fils et chères filles, qu'un commun attachement aux principes chrétiens et à la doctrine sociale catholique a rassemblés de partout, des plus lointains pays d'outre-mer, comme des plus proches régions de l'Europe, pour traiter des problèmes de la vie rurale. Vous soulignez, en ce moment, l'esprit dans lequel vous avez mené vos débats, en exprimant le désir que, par sa vertu surnaturelle, la bénédiction du Vicaire de Jésus Christ vienne en féconder les conclusions et les résultats.

Avec une louable ampleur de vues, votre Congrès a voulu étendre son étude à tous les hommes qui vivent à la campagne, les uns directement occupés à travailler le sol pour lui faire fournir les produits végétaux et animaux destinés à satisfaire leurs propres besoins et ceux de leurs semblables, les autres vivant auprès d'eux et parmi eux pour leur rendre les divers services qui leur sont nécessaires.

Une double constatation, avant tout raisonnement, impose aux moins attentifs la conviction de l'importance de ces problèmes. D'une part, le fait que la plus large fraction de l'humanité vit ainsi à la campagne, soit dans les fermes isolées, soit dans les villages, soit dans les bourgs; d'autre part, le fait, que tout en concernant immédiatement ces populations, ces problèmes, par leur résonance médiate, intéressent au premier chef l'humanité tout entière et sont en relation avec la structure interne de l'Etat et même de l'Eglise, par l'influence profonde exercée sur l'évolution biologique et intellectuelle, spirituelle et religieuse de l'humanité.

Déjà Notre Prédécesseur Pie XI de sainte mémoire, dans son Encyclique *Quadragesimo anno,* parlant des conséquences favorables ou défavorables du régime économique du capitalisme industriel, avait attiré Pattention sur les habitants des campagnes.[1] La question n'a rien perdu

* Habita die 2 Iulii mensis a. 1951.

[1] Cfr. *Acta Ap. Sedis,* vol. XXIII, 1931, pag. 210.

de sa gravité. De pair avec son influence sur l'évolution d'ensemble de toute l'économie (et cet état de choses dure encore), ce système économique devait forcément faire sentir également son influence sur les conditions spirituelles, sociales, matérielles des populations rurales. Bien plus, on peut dire, aujourd'hui, que le destin de toute l'humanité est en jeu : arrivera-t-on, oui ou non, à mieux proportionner cette influence en sorte de conserver à la vie spirituelle, sociale, économique du monde rural sa physionomie propre, à lui assurer sur la société humaine tout entière une action, sinon prépondérante, au moins égale?

Serait-ce qu'il y eût, sur ce terrain, des causes de conflits inconciliables? Nullement. Dès lors que l'on reste dans les conditions naturelles de la vie humaine et de son perfectionnement, la division du travail et des fonctions ne peut engendrer inévitablement de pareils conflits. Tout bon esprit doit reconnaître que le régime économique du capitalisme industriel a contribué à rendre possible, voire à stimuler le progrès du rendement agricole; qu'il a permis, en maintes régions du monde, d'élever à un niveau supérieur la vie physique et spirituelle de la population des campagnes. Ce n'est donc pas au régime lui-même qu'il faut s'en prendre, mais au danger qu'il ferait courir, si son influence venait à altérer le caractère spécifique de la vie rurale, en l'assimilant à la vie des centres urbains et industriels, en faisant de la « campagne », telle qu'on l'entend ici, une simple extension ou annexe de la « ville ».

Une telle pratique, et la théorie qui l'appuie, est fausse et nocive. C'est, comme on le sait, le marxisme qui la professe : il est tombé dans la superstition du technicisme et de l'industrialisation à outrance. La ((collectivisation » du travail agricole, à la manière d'une usine ; la dégradation de la campagne, réduite à n'être plus qu'une réserve de main-d'œuvre pour la production industrielle, voilà où le marxisme conduit. Mais voilà où conduisent également les principes fondamentaux du libéralisme économique, dès que la recherche du lucre, de la part du capitalisme financier, pèse de tout son poids sur la vie économique, dès que les enchaînements de l'économie nationale sont considérés unilatéralement en vue du marché, comme un simple mécanisme des prix. Et voici des conséquences identiques pour les populations rurales abusées par le capitalisme industriel : ou simple réservoir de main-d'œuvre ; ou léthargie dans une existence misérable, soumise aux plus dangereuses tensions.

Sans être la cause unique de 1'« exode » rural, que de nos jours on déplore à peu près partout, la part prédominante donnée aux intérêts du capitalisme industriel, dans la production et la distribution des re-

venus, y joue son rôle. Ce serait donc minimiser le douloureux phénomène que de parler seulement d'« abandon ». On doit, en toute loyauté, dire « exode », afin de bien faire sentir à chacun comment une évolution unilatérale de l'économie aboutit à désagréger la structure humaine et sociale de tout un peuple. Finalement, faute d'une population rurale capable et entreprenante, le sol, laissé en friche par incurie ou épuisé par un forçage malhabile, perd graduellement sa productivité naturelle, et l'économie sociale elle-même est entraînée dans une crise des plus graves.

Aujourd'hui des occasions se présentent de décider si l'on continuera de poursuivre une « rentabilité » unilatérale et à courte vue, ou bien si l'on entend l'orienter vers l'ensemble de l'économie sociale, qui est sa fin objective. En voici des exemples : l'aide envisagée pour les régions « arriérées » ; la réforme agraire, heureusement amorcée ici ou là ; l'émigration et l'immigration, favorisées par des règlements internationaux; un meilleur groupement régional d'économies nationales complémentaires ; une meilleure distribution des forces productives sur le territoire national. Toutes ces mesures doivent avoir pour but, entre autres, d'assurer partout au peuple des campagnes son propre caractère, son propre ascendant, sa valeur propre dans l'économie et dans la société.

C'est exactement ce qu'il faut rappeler, quand on déplore les défauts et les froissements des rapports humains, qui résultent des structures du travail dans le monde de l'industrie capitaliste. On se plaint, en effet, de ce que le labeur ait, pour ainsi dire, « perdu son âme », c'est-à-dire le sens personnel et social de la vie humaine; on se plaint de ce que le labeur, oppressé de toute part par un ensemble d'organisations, voie cette vie humaine transformée en gigantesque automatisme, dont les hommes sont les rouages inconscients; on se plaint de ce que la technique, « standardisant » tous les gestes, joue au détriment de l'individualité et de la personnalité du travailleur.

Un remède, universellement applicable, peut être difficile à trouver : il n'en reste pas moins que le travail des terriens oppose à tous ces désordres une défense puissante. Nous pensons ici d'abord à l'exploitation paysanne, à l'exploitation familiale. Telle est la classe rurale qui, par l'ensemble de son caractère social, et aussi par son rôle économique, forme comme le noyau d'une saine paysannerie. Cela ne revient pas à nier l'utilité, souvent la nécessité, d'exploitations agraires plus vastes. Néanmoins, en contact permanent avec la nature, telle que Dieu l'a créée et la gouverne, le travailleur des champs sait par expérience quo-

tidienne que la vie humaine est entre les mains de son Auteur. Nul autre groupement de travail n'est aussi adapté que le sien à la vie de famille, en tant qu'unité spirituelle, économique et juridique, et même en ce qui concerne la production et la consommation. Si dur que soit ce travail, l'homme s'y trouve encore maître de son monde par l'activité au milieu de la communauté : de la famille, de l'entourage, et aussi, subsidiairement, de coopératives économiques variées, pourvu toutefois qu'elles restent, en vérité et non seulement pour la forme, fondées sur la responsabilité de tous les participants. Quant à la technique moderne, dans toute la mesure où elle doit aujourd'hui se mettre au service de l'exploitation paysanne, elle s'adaptera naturellement aux données concrètes de chaque cas particulier : de la sorte, elle laissera indemne le caractère individuel du travail agricole.

Loin de Nous tout romantisme irréel. Avec beaucoup de patience et de doigté, il faut remettre le monde paysan sur la voie de son salut, combattre ses défauts, vaincre la fascination d'un monde qui lui est étranger.

De plus, la législation sociale moderne doit offrir aussi ses avantages aux populations rurales, mais en conformité avec leur caractère propre^ Avant tout, qu'on leur donne la possibilité d'une éducation soignée, sagement adaptée à leurs besoins, stimulant leur perfectionnement professionnel. En outre — cela va de soi — Nous ne saurions insister trop vigoureusement pour qu'on donne aux populations catholiques une sérieuse formation catholique.

Il Nous est particulièrement agréable de pouvoir accueillir votre Congrès précisément en ce temps, où des organisations et institutions internationales d'agriculture, qui ont déjà louablement fait leurs preuves, installent leur siège en la Ville éternelle ou continuent d'y développer leur activité. Et Nous sommes heureux d'assurer tous les Offices et Instituts des Nations unies, destinés à porter une aide internationale à l'homme du travail, que l'Eglise est toujours prête à les soutenir de sa plus sympathique collaboration.

De tout cœur Nous prions la divine Providence de bénir tant d'efforts et Nous vous donnons, avec la plus vive affection, Notre Bénédiction Apostolique.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

PUELLIS SODALIBUS AB ACTIONE CATHOLICA HISPANIAE, OB CONVENTUM NATIONALEM MATEITI COADUNATIS, QUINA LUSTRA AB ORTA IPSARUM SODALITATE CELEBRANTIBUS.*

Amadísimas hijas, jóvenes católicas españolas que, reunidas en Madrid, clausuráis vuestra tercera Asamblea Nacional, conmemorativa de los primeros veinticinco años de vuestra Asociación :

¡ Qué fácil Nos resulta, dada la proximidad del Año Santo, imaginarnos lo que en estos momentos será esa Plaza de la Armería! Nos basta evocar vuestra gran peregrinación de Julio y Nos parece que escuchamos otra vez los vítores y aclamaciones que salen de vuestras gargantas, que vemos vuestros rostros encendidos, vuestras sonrisas de satisfacción filial, vuestros ojos velados por las lágrimas.

Pues henos de nuevo entre vosotras, hijas amadísimas, a lo menos con el espíritu y con la voz; pero ahora, lo primero para presentar Nuestra gratitud al Señor, que tanto os ha ayudado en este cuarto de siglo ; luego para expresaros también a vosotras Nuestro reconocimiento por el bien que habéis hecho; y, finalmente, para responder a vuestra legítima expectación con algunas sencillas orientaciones.

Gracias al Señor, sí; porque vuestra vida no ha sido fácil, sobre todo si se tiene en cuenta que, tras los días de la infancia, no tardaron en venir aquellos otros, bien amargos, en que vuestra ruta había de quedar señalada con flores de martirio. ¿Quién no verá la mano del Altísimo en vuestro prodigioso renacer, apenas pasada la tormenta, hasta llegar, en poquísimo tiempo, al esplendor actual? ¿Y quién no se sentirá movido a entonar un himno de alabanza y de gratitud al Dador de todo bien, considerando que todo esto ha sido realizado por vosotras, necesitadas especialmente de auxilio por ser jóvenes? « *In omnibus gratias agite; haec est enim voluntas Dei in Christo Iesu » :* Dad gracias por todo al Señor, porque es lo que quiere Dios que hagáis en nombre de Jesucristo.[1]

Gracias también a vosotras por el bien que habéis hecho. Y quien lo quiera conocer, ahí tiene esos cinco lustros de historia, tan llenos que, sin poderlo evitar, Nos sentimos movidos a compararlos a esos

*** Datus die 1 Iulii mensis a. 1951.**

[1] **_I Thess._ 5,38.**

frutales que ahora, en vuestras generosas vegas, inclinan sus ramas hasta el suelo, como si no pudieran soportar el mismo dulce peso de sus ubérrimos frutos. Tres Asambleas generales, y una de ellas en pleno clima heroico; innumerables cursillos y semanas, vuestra presencia en Zaragoza y Santiago, en Fatima y en "Roma ; tantas revistas y publicaciones; vuestro claro sentido social expansionándose apostólicamente a través de vuestras ramas especializadas ; y, sobre todo, vuestra inagotable caridad, bien demostrada, por ejemplo, con los niños necesitados de Europa y con las Iglesias y misiones pobres, en esta última ocasión a través de vuestro Padre de Roma. ¡ Qué Dios os lo pague ! ¡ Qué El os recompense tanta buena voluntad, tanto espíritu de sacrificio y tanto bien como habéis hecho. Ya antes tuvimos la oportunidad de alabarlo todo ; hoy, en vuestras bodas de plata, al veros dispuestas, con ánimo esforzado y sin el menor gesto de fatiga, a la conquista del futuro ; al escuchar vuestro propósito de « ser testigos de Cristo » en todas partes, os damos una sola consigna : Jóvenes españolas de Acción Católica : en el nombre del Señor y para honor de la Iglesia y de España ; ¡ siempre adelante !

Adelante con vuestra piedad. A veces Nos parece que la parte más típica de vuestra vocación consiste en llevar a todas partes, con el simpático desparpajo que sabéis encontrar cuando hace falta, esa aura de espiritualidad, de religiosidad, de sencilla y asequible devoción que el traidor vientecillo laico de nuestros días querría barrer del hogar, del taller, de la oficina, del lugar de esparcimiento, y relegar, bajo siete llaves, en la penumbra de la sacristía. Nó ; <(*omnia ot in omnibus Christus* » : Cristo todo y en todos,[2] Cristo presente en todas partes. Y si Nos preguntáis cómo lo llevaréis, os contestamos que principalmente con vuestra modestia cristiana. Sin gazmoñerías ni encogimientos, con buen ánimo y decisión, imponed por doquier el buen tono de vuestro recato y vuestro pudor, como exteriorización natural de vuestra piedad.

Adelante con vuestro sentido social. « No podéis ausentaros del campo social » os han dicho en vuestro Congreso. Pero Nos os añadimos : precisamente en ese campo os espera una gran misión, acortando las distancias entre las clases sociales dentro ,de la fraternidad juvenil de vuestra asociación; influyendo en las superiores para que recuerden sus deberes y, renunciando al lujo y ostentación, corran en

[2] *Col.* 3, 11.

ayuda de las más necesitadas; y formando a las inferiores, preparándolas para una mayor capacitación profesionl, base de su justa redención.

Adelante, por fin, con vuestro apostolado. ¿Qué puertas se cerrarán ante una joven católica, cuya presencia venga además adornada con los atractivos de su pureza y de su candor? ¿Habrá corazón capaz de rechazar un ruego suyo, sobre todo si ella sabe hacerlo con la elocuencia de la joven fuerte, que no teme a nadie y además sabe que tiene razón? Vosotras podéis llegar a todos los ambientes para purificarlos, para perfumarlos con vuestras virtudes, para impregnarlos del « bonus odor Christi», para ganar almas. ¡A luchar, y a luchar sin descanso, sobre todo por la santificación de la joven española, para que de ellas salgan las madres cristianas de ma-ñana y de estas madres los hogares cristianos que han de ser la base de una España fiel a su tradición y a su fe !

Muchas hermanas vuestras, de otras muchas naciones, os rodean en estos momentos ; de España misma están ahí otras muchas jóvenes, especialmente las Congregantes Marianas, buenos soldados de la Acción Católica, lo mismo que vosotras, y cuya campaña en pro de la moralidad de los espectáculos contará, sin duda, con vuestra colaboración ; os presiden no pocos Venerables Hermanos Nuestros en el Episcopado. Todo esto debe servir para haceros comprender que el mundo, que la Iglesia, que vuestra Patria os miran, esperan algo de vosotras. ¡ Jóvenes Católicas : no defraudéis tantas esperanzas, y que la nueva etapa, que ahora comienza, supere, si es posible, en todo a la anterior, que ahora termina !

La empresa es ardua, pero vuestro ánimo es mucho y la gracia de lo alto, debidamente implorada y merecida, nunca os faltará. Como prenda de ella y como testimonio de Nuestro afecto paternal os damos, hijas amadísimas, Nuestra Bendición Apostólica, con la intención de bendecir no sólo a vosotras y a vuestras familias, sino también a todas las ramas de la gran familia de la Acción Católica, a todos cuantos en el apostolado cooperan con ella, a todos los que en estos momentos oyen Nuestra voz o están presentes en esa plaza y en ellos a todo el amadísimo pueblo español.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

i

DECRETUM

Feria IV, die 27 Iunii 1951

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, damnarunt atque in Indicem Librorum Prohibitorum inserendam mandarunt dissertationem P. Leonis Seiller, O. E. M., in ephemeride ((Franziskanische Studien» (Münster in Westf., 1948-49) editam, sub titulo « *La psychologie humaine du Christ et V unicité de per sonne* ».

Et sequenti feria V, die 28 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. Pius Divina Providentia Pp. XII, in solita audientia Excmo D. Adsessori Sancti Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicandam iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Officii, die 12 Iulii 1951.

Marinus Marani, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

II

DECRETUM

Feria IV, die 18 Iulii Î951

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, examinatis actis et documentis quae spectant ad assertas visiones B. M. V. in vico Heroldsbach, archidioecesis Bambergensis, praehabito RR. DD. Consultorum voto, decreverunt : « Constare praedictas visiones non esse supernaturales ; proindeque prohiberi relativum cultum in loco supradicto et alibi exhibitum ; sacerdotes vero qui eidem illicito cultui in posterum interfuerint, incurrere ipso facto suspensionem a divinis ».

Et sequenti feria V, die 19 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Divina Providentia Pp. XII, in solita audientia Excmo **Dno** Adsessori Sancti Officii impertita, relatum Sibi Emorum Patrum decretum approbavit, confirmavit et publicandum iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 25 Iulii 1951.

Marinus Marani, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

i

INSTRUCTIO

DE VICARIIS CASTRENSIBUS

Sollemne semper exstitit huic Apostolicae Sedi ut generales Ecclesiae leges ab omnibus, ubique, sancte et religiose, quantum fieri pos set, servarentur; ob peculiaria tamen rerum hominumque adiuncta aliquando novae normae ad consulendum novis fidelium necessitatibus edicendae esse videntur.

Ideoque haec quae sequuntur S. Congregatio Consistorialis iuri communi, quatenus opus sit, derogando, decernit :

I. Qui Vicarii Castrensis munus gerit ordinaria at speciali praeditus est iurisdictione in spirituale bonum commissorum fidelium exercenda.

II. Iurisdictio qua fruitur Vicarius Castrensis est personalis, in subditos nempe extenditur dumtaxat, qui in Consistoriali Decreto erectionis sui cuiusque Vicariatus Castrensis recensentur, etiam si iidem in militum stationibus et in locis militibus peculiariter adsignatis, commorentur.

Vicarii Castrensis iurisdictio non est exclusiva, ideoque personas, stationes ac loca militibus reservata (idest : militaria contubernia, navalia armamentaria, aëroportus, nosocomia militaria, etc.) ab Ordinarii loci potestate minime subtrahit : quae iurisdictio nullo modo exemptionem, nec munus cappellani militum a dioecesi excardinationem parit.

Quibus tamen in locis Ordinarii locorum et parochi in subditos Vicariatus Castrensis potestatem tantum secundario exerceant : necesse

est proinde foedere quodam opera iungantur et concordia duce actiones et functiones agantur praesertim extra militum septa.

III. Domicilium canonicum non agnoscitur nisi dioecesanum vel paroeciale.

Pro causis vero subditorum Vicariatus Castrensis sive contentiosis inter ipsos sive criminalibus Vicarius Castrensis tribunal aliquod dioecesanum vel metropolitanum semel pro semper, ab Apostolica Sede adprobandam., designat.

IV. Quoties nova aedificia militibus peculiariter adsignanda, vel naves vel aëroplana benedicenda sunt, et in ceteris huius generis casibus, haec servatur norma :

si coeremonia a militum ducibus edicitur, benedictionem impertit Vicarius Castrensis: quo impedito, Ordinarius loci in quo coeremonia est adparata, ab ipso Vicario Castrensi praemonitus, iure proprio benedictionem dat ;

si vero coeremonia a civilibus magistratibus edicitur, unus loci Ordinarius est competens.

V. Vicarius Castrensis certiores faciat Ordinarios locorum de Cappellanis qui in eorum dioeceses mittuntur vel ab eisdem abscedunt.

VI. Libros baptizatorum, confirmatorum, matrimoniorum et defunctorum secundum usum ab Ecclesia in Rituali Romano probatum conscriptos (Tit. XII, I-IV) Vicarius Castrensis custodiendos statuat vel in Archivo generali Vicariatus Castrensis vel in Archivo, si adsit, Cappellanorum militum, imposita tamen obligatione ad Curiam Vicariatus Castrensis eorumdem librorum authenticum exemplar transmittendi in fine cuiuslibet anni, ad normam Can. 470, § 3 C. I. C.

VII. Vicario Castrensi facultas est conficiendi, *Ordinem Divini Officii recitandi sacrique peragendi* ad usum Cappellanorum militum, quatenus adiuncta suadeant, sarctis tectisque communibus Ecclesiae legibus, normis praesertim Constitutione *Divino afflatu* die 1 mensis Novembris anni 1911 *(A. A.* a. III, 1911, pagg. 633-651), et Motu Proprio *Abhinc duos annos* die 23 Octobris anni 1913 *(A. A. S.*, a. V., 1913, pag. 449) datis, necnon Instructionibus edictis vel forte edicendis a Sacrorum Rituum Congregatione. Quo Ordine uti possunt Cappellani militum ubicumque in commodum militum celebrantes et Sacerdotes litantes in Ecclesiis aut in Oratoriis militibus reservatis.

VIII. Vicarius Castrensis Facultates quinquennales, necnon decennales in locis ubi concedi solent, ut ceteri locorum Ordinarii obtinere potest.

IX. Vicarius Castrensis de actis ac de statu Vicariatus, tertio quoque anno, huic S. Congregationi relationem exhibere tenetur.

X. Unusquisque Cappellanus militum in exercenda cura animarum sibi a Vicario Castrensi commissarum, meminerit se adstringi muneribus et obligationibus parochorum, congrua congruis referendo.

XI. Cappellani militum sicut et Vicarius Castrensis minime tenentur obligatione applicandi Missam pro populo; si vero stipem vel notabile emolumentum ex officio percipiant, Vicarius Castrensis imponere eis valebit ut Sacrificium Missae applicent saltem diebus Can. 306 C. I. C. statutis; quod et ipsi sit norma.

XII. Qui Sacerdotes in officium Cappellani militum cooptantur, « insignis sanctitatis fulgore praeluceant, sintque digni ministri Christi, fideles dispensatores mysteriorum Dei, efficaces Dei adiutores ad omne opus bonum instructi » (Pius PP. XII, Adhort. *Menti Nostrae, A. A. S.,* a. XLII, 23 Sept. 1950, pag. 658) ita ut impigre paroeciale quasi munus perficiant vocationis afflatu incitati, et quod praecipuum est, pro animabus militent ut tanquam viva e forma Christi apostolatus relucescat.

Ad rem quod attinet, Vicarius Castrensis adhortationem SSmi Domini Nostri perspectam habeat :

« Vos adhortamur, Venerabiles fratres ut, quantum fieri potest, inexpertos adhuc sacerdotes in medias ne ingeratis operas, nec eos assignetis locis vel ab urbe dioecesis principe vel a celebrioribus eius oppidis remotis. In huiusmodi enim vitae statu si versarentur segreges, imperiti, periculis oppositi, a magistris prudentibus inopes, incommoda procul dubio ipsi capere eorumque alacritas possent » (Adhort. *Menti Nostrae,* 1. c. pag, 692).

XIII. Optimi expertique ad officium Cappellani seligantur etiam Religiosi sacerdotes, servatis tamen peculiaribus normis pro iisdem a S.O. negotiis Religiosorum praeposita datis, qui vero, si fieri potest, locis destinentur ubi ipsorum Religionis domus habeatur.

XIV. Cappellani habitum ecclesiasticum secundum legitimas locorum consuetudines deferant, nec militarem induant nisi ministerii suadeant labores aut leges imperent civiles, adhibito tamen peculiari signo ecclesiastici officii.

Item, si mores ferant, semper tonsuram sive coronam clericalem ad normam sacrorum canonum gestare debent.

XV. Ut autem complendae divinae voluntatis voto et desiderio moveantur Cappellani oportet ut spiritus orationis minime in eis languescat vel torpeat. Adsiduum iis praebeant alimentum cum Eucharisticum Sacrificium devote actum, tum ea omnia quae, diuturno usu comprobata,

quam maxime eo adducunt ut hominum animi a culpis abstineant, et virtutes solidiores appetant : quae inter spiritualia exercitia principem obtinere locum omnibus est compertum.

XVI. Apostolatus formae rationesque, per Cappellanos apte instructus et conformatos, provehantur quae hodie ob peculiares christiani populi necessitates tanti sunt momenti tantaeque gravitatis.

XVII. Studeant Cappellani militum collationibus seu conferentiis interesse quae habentur, ad normam Can. 131 C. I. C, in dioecesi in qua commorantur.

XVIII. Vicarius Castrensis dat litteras testimoniales eis qui, quum stipendia meruerint, ad Religionem ingrediendam vel ad Sacros Ordines aspirant, quotiescumque ad normas sacrorum canonum requiruntur litterae testimoniales Ordinarii loci.

Praesentem instructionem SSmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, audita relatione infrascripti Cardinalis S. C. Consistorialis a Secretis, ratam habere dignatus est, et publici iuris fieri iussit. Contrariis quibusvis non obstantibus etiam speciali mentione dignis.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 23 Aprilis 1951 in natali S. Georgii Martyris.

£H Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis.*

L. © S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

II

EPISTULA

AD EMOS PP. DD. CARDINALES ATQUE EXCMOS PP. DD. ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS CETEROSQUE ORDINARIOS HISPANICAE DITIONIS.

Divinum persequens mandatum fidelibus praestandi aeternae salutis adiumenta, singulis quibusque necessitatibus opportune obviantia. Apostolica Sedes, ut compertum est, cum Hispanicae Nationis magistratibus pactum nuper est restipulata de iurisdictione Vicariatus Castrensis Hispanici, necnon de spirituali copiarum cura catholicorum sacerdotum ope aptius gerenda.

Quorum sacerdotum munus haud esse leve neminen latere potest cum in castris, in militum stationibus, in aèroportibus, in navalibus armamentariis, in nosocomiis ad ardua quaevis agenda debeant esse parati.

Ad copias insuper ii adiunguntur, ut pietatis adiumenta militibus

praestare satagant, nonnumquam in religiosa institutione pene rudibus vel de iis, quae ad animos spectant, parum sollicitis, praesertim quum iuvenibus, utpote vigili parentum obtutu immunitas, primo arridere potest malesuada effrena libertas.

Quibus in adiunctis profecto accomodata videntur praeclara illa : « ostium apertum est magnum et evidens » (/ ***Cor.,*** XVI, 9) : messis etenim copiosa nunc parata.

Ut autem novus hic ordo salutaribus fructibus reddatur opimus, ac ne « vituperetur ministerium nostrum » *(II* ***Cor.,*** VI, 3) oportet ut sacerdotes, qui ad munus cappellani militum deputantur, doctrina, pietate ac animarum zelo conspicui divinaeque gloriae studiosi, idonei sint ad tradendas militibus vitae christianae normas et apostolatus praestanda subsidia, temporum necessitatibus accomodata.

Haec Sacra Congregatio spem fovet huiusce causae momentum catholico sensu perspectum iri ab unoquoque loci Ordinario ita ut sollicitudo, quam pro sua quisque exercet dioecesi, a communi animarum commodo minime seiungatur.

Ideoque meminerint Episcopi animarum Pastores, tunc pastoralis ministerii opus impleri, si Vicario Castrensi libenter praesentare ac concedere velint nonnullos sibi subiectos sacerdotes, aptis quidem virtutibus exornatos, quibus Ille rite exercere valeat spiritualem militum curam, quos inter unicuique Praesuli nonnullas oves de concredito sibi grege annumerare fas erit.

Minime autem ambigendum quin Ordinarii locorum Hispanicae Dicionis, ea qua pollent navitate, Sanctae Sedis vota et hortamenta adimplere contendant.

Quae si ad rem deducantur confidere libet Hispanicam iuventam, nullo salutis auxilio destitutam, spiritualem profectum in dies suscepturam et civili simul ac christianae societati uberrima quaeque allaturam Pastorum quidem Pastoris divina favente gratia.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 2 Iunii 1951, in festo Sancti Eugenii Papae.

£g Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., ***a Secretis***

L. © S.

Iosephus Ferretto, ***Adsessor***

III

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 28 Maii 1951. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Tyanensi praefecit R. D. Bernardum Ioannem Alfrink, ex archidioecesi Ultraiectensi, Consultorem Pontificiae Commissionis Biblicae et professorem Exegeseos Veteris Testamenti in Universitate Noviomagensi, quem constituit Coadiutorem Emi ac Revmi P. D. Ioannis S. R. E. Cardinalis de Jong, archiepiscopi Ultraiectensis.

die 29 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Nuscanae R. D. Guidonem Casullo, praepositum parochum ecclesiae S. Ioannis Baptistae in civitate Arianensi.

— Titulari episcopali Ecclesiae Bencennensi R. D. Loras Thomam Lane, Vice-cancellarium Curiae archiepiscopalis Dubuquensis, quem constituit Auxiliarem Exc. P. D. Henrici Patricii Rohlman, Archiepiscopi Dubuquensis.

die S Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Seguntinae, R. D. Paulum Gurpide Beope, canonicum Capituli Cathedralis et Vicarium Generalem dioecesis Pampilonensis.

die 11 Iunii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Hierapolitanae in Syria Exc. P. D. Leonem Iacobum Ossola, hactenus Episcopum Novariensem.

die 14 Iunii. — Cathedralibus Ecclesiis Faliscodunensi et Acquipendiensi, ***in personam*** unitis, R. D. Aloisium Boccadoro, Antistitem Urbanum, Praepositum-Parochum Ecclesiae S. Siri loci « San Remo », dioecesis Ventimiliensis.

die 20 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae S. Andreae et Edimburgensi R. D. Gordon Gray, rectorem Seminarii Minoris loco « Blairs ».

— Cathedrali Ecclesiae Aberdonensi R. P. Franciscum Walsh, e Missionariis Africae.

die 25 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Edistianensi, R. D. Petrum Iosephum Rivera Mejia, parochum S. Rosae a Cabal, dioecesis Manizalensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Bernardi Botero Alvarez, Episcopi Sanctae Marthae.

die 29 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae Novae Segobiae, nuper

evectae, Exc. P. D. Iacobum Sancho, hactenus Episcopum Novae Segobiae.

— Metropolitanae Ecclesiae Oacerensi, nuper evectae, Exc. P. D. Petrum Paulum Santos, hactenus Episcopum Oacerensem.

— Metropolitanae Ecclesiae Iarensi, nuper evectae, Exc. P. D. Iosephum Cuenco, hactenus Episcopum Iarensem.

— Metropolitanae Ecclesiae Cagayanae, nuper evectae, Exc. P. D. Iacobum Hayes, hactenus Episcopum Cagayanum.

— Cathedrali Ecclesiae Novariensi Exc. P. D. G illam Vincentium Gremigni, hactenus Episcopum Teramensem et Hatriensem.

die 2 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Mylasensi, R. P. Peregrinum De La Puente, O. P., Superiorem Domus Ssmae Trinitatis Romae, quem constituit Praelatum « nullius » Batanensem et Babuyanensem.

die 5 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Aegaeae R. D. Gerardum Coderre, canonicum honorarium ecclesiae cathedralis Ioliettensis et moderatorem dioecesanum Actionis Catholicae, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Anastasii Forget, Episcopi Sancti Ioannis Quebecensis.

die 7 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Hiltensi R. D. Norbertum Forero, canonicum Capituli Cathedralis Tunquensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Raphaelis Afanador et Cadena, Episcopi Neo Pampilonensis.

die 9 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Druensi R. D. Gulielmum Van Zuylen, Vicarium Generalem dioecesis Leodiensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ludovici Iosephi Kerkhofs, Episcopi Leodiensis.

die 10 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Syedrensi R. D. Fran^ciscum Xaverium Nufio, vice Cancellarium Curiae metropolitanae Guadalajarensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ignatii Placencia et Moreira, Episcopi Zacatecensis.

die ÎS Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Verae Crucis, nuper evectae, Exc. P. D. Emmanuelem Pium Lopez Estrada, hactenus Episcopum Verae Crucis.

die 28 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Insulae Grandis R. P. Ioannem L. Paschang, Antistitem urbanum, Officialem Curiae archiepiscopalis et parochum ecclesiae S. Crucis archidioecesis Omahensis.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (GROSSI-BROSOWIC)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dominae Annae Brosowic, in causa conventae, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 3 Octobris 1951, hora 11.30, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu?

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Annae Brosowic curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Pericles Felici, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 30 Iunii 1951.

Hugo Felice, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Anne Brosowic, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma. Palazzo della Cancelleria) le 3 octobre 1951 à 11 heures et demi, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Anne Brosowic devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

BUGELLEN.

NULLITATIS MATRIMONII (SALERNO-PERINO)

Cum. ignoretur locus actualis commorationis Dominae Laetitiae Ferino, conventae in causa, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 15 Octobris 1951 hora 12, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate in casu!

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Laetitiae Perino curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur.*

Emmanuel Bonet, ***Ponens.***

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 6 Iulii 1951.

Hugo Felice, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mme Letizia Perino, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 15 octobre 1951 à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Gonste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Letizia Perino devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Lunedì, 18 giugno 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. CESAR COLOMA SILVA, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica dell'Equatore, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Sabato, 23 giugno 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza Sir WALTER ROBERTS, K. C. M. G., M. C, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario di Gran Bretagna, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Lunedì, 6 agosto 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dottor GIUSEPPE KRIPP, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica Federale di Austria, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SAGRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 26 giugno 1951, nel Palazzo delle Congregazioni a S. Callisto, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *antepreparatoria*, nella quale i Revmi Prelati Officiali, ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù della Serva di Dio Elena Guerra, fondatrice delle Oblate dello Spirito Santo, dette « Suore di S. Zita ».

Martedì, 24 luglio .195.1, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *ordinaria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno discusso :

a) sulla introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione dei Servi di Dio :

1. Elena Bettini, fondatrice dell'Istituto delle Figlie della Divina Provvidenza;

2. Maria Rosa Molas y Valve, fondatrice della Congregazione di Nostra Signora della Consolazione;

b) sulla riassunzione della Causa di canonizzazione del Beato Oliviero Plunket, martire, Arcivescovo di Armagli, Primate d'Irlanda.

È stata inoltre esaminata la relazione sugli scritti, del Servo di Dio Gerolamo Jaegen.

Martedì, 31 luglio 1951, nel Palazzo delle Congregazioni a San Callisto si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti ***antepreparatoria,*** nella quale i Revmi Prelati Officiali e i Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù della Serva di Dio Maria Celina dellç, Presentazione, Suora del Secondo Ordine di S. Chiara.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

14 giugno 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Bufimi Ernesto, ***Membro della Pont. Commissione per gli Studi Biblici.***

20 » » Il Revmo Padre Genovesi Vittorio, della Compagnia di Gesù, ***Consultore della Sacra Congregazione dei Riti per le Cause di beatificazione e canonizzazione.***

Parimenti, con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

Protonotari Apostolici ad instar participantium :

15 marzo 1951. Monsig. Kallarakel Giacomo, della diocesi di Changanacherry.

6 aprile » Monsig. Genco Giovanni, della prelatura « nullius » di Altamura.

Prelati Domestici di Sua Santità :

15 febbraio 1946. Monsig. Castex Giovanni M., dell'arcidiocesi di Toronto.

» » » Monsig. Cullinane Michele G., della medesima arcidiocesi.

» » » Monsig. Egan Guglielmo, della medesima arcidiocesi.

» » » Monsig. Kirby Gerardo G., della medesima arcidiocesi.

»)> » Monsig. O'Connor Giovanni Martino, della medesima arcidiocesi.

11 ottobre 1949. Monsig. Leroux Andrea, della diocesi di Le Mans.
6 aprile 1950. Monsig. Dessa Alessandro, dell'arcidiocesi di Calcutta.
» » » Monsig. D'Souza Giovanni B., della medesima arcidiocesi.
12 maggio » Monsig. Mendes das Neves Emanuele G., dell'arcidiocesi di Loanda.
15 dicembre » Monsig. Wilson Gladstone O. S., del vicariato apostolico di Giamaica.
24 gennaio 1951. Monsig. Hartmann Gerardo C., dell'arcidiocesi di Utrecht.
27 » » Monsig. De Luca Bonaventura, dell'arcidiocesi di Chieti.
15 febbraio » Monsig. Brezanóczy Paolo, della diocesi di Cassovia.
» » » Monsig. Rambelli Giuseppe, della diocesi di Forlì.
21 » » Monsig. Selwanga Luca, del vicariato apostolico di Uganda.
16 marzo » Monsig. Herliìiy Donai J., della diocesi di Kerry.
17 » » Monsig. Guglielmotti Pietro, della diocesi di Vallo della Lucania.
» » » Monsig. Pinto Alfredo, della medesima diocesi.
10 aprile » Monsig. Kushnir Basilio, dell'esarcato apostolico del Canada centrale.
16 » » Monsig. Link Emerico, della diocesi di Cassovia.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità :

30 aprile 1950. Monsig. Cardijn Giuseppe, dell'arcidiocesi di Malines.
» » » Monsig. Devroede Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Leclef Edmondo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Sempels Vittorio, della medesima arcidiocesi.
15 maggio » Monsig. Nunes Gabriel Emanuele, dell'arcidiocesi di Loanda.
8 luglio » Monsig. Op de Coul Francesco G., della diocesi di Ruremonda.
21 » » Monsig. Nolet Guglielmo, della diocesi di Haarlem.
24 dicembre » Monsig. Paganuzzi Quirino, della diocesi di Piacenza.
21 febbraio 1951. Monsig. Mukasa Paolo, del vicariato apostolico dell'Uganda.
» » » Monsig. Ngabo Pietro, del medesimo vicariato apostolico.
27 » » Monsig. Castellani Lorenzo, della diocesi suburbicaria di Palestrina.
» » » Monsig. Simeoni Agapito, della medesima diocesi.
9 marzo » Monsig. De Maio Luigi, dell'arcidiocesi di Sorrento.
» » » Monsig. Andreini Giovanni, della diocesi di Treviso.
15 » » Monsig. Kachiramattam Giovanni, della diocesi di Tiruvalla.
» » » Monsig. Nedungatt Matteo, della medesima diocesi.

17 marzo 1951. Monsig. Boccuti Salvatore, della diocesi di Vallo di Lucania.

» » » Monsig. Infante Gennaro, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Marrocco Francesco, della medesima diocesi.

14 aprile » Monsig. Valpondi Giovanni, della diocesi di Bertinoro.

» » » Monsig. Giuliani Giuseppe, dell'arcidiocesi di Ferrara.

Cameriere segreto soprannumerario di spada e cappa di Sua Santità :

12 marzo 1951. Il sig. conte Ceccopieri Francesco (Roma).

Camerieri d'onore in abito paonazzo di Sua Santità :

4 marzo 1951. Monsig. Marchi Giuseppe, della diocesi di Cesena.

16 » » Monsig. Sabatini Mario, della diocesi di Urbania e Sant'Angelo in Vado.

» » » Monsig. Silvestri Emilio, della medesima diocesi.

6 aprile » Monsig. Bruno Giovanni (Roma).

» » » Monsig. Gervasi Egisto (Roma).

» » » Monsig. Marcelloni Modesto (Roma).

» » » Monsig. Zampetta Vincenzo (Roma).

Camerieri d'onore soprannumerari di spada e cappa di Sua Santità :

11 marzo 1950. Il sig. Warland Ernesto, della diocesi di Bruges.

8 luglio » Il sig. Centra Ludovico (Roma).

35 febbraio 1951. Il sig. Giacomuzzi Luciano, dell'arcidiocesi di Udine.

28 » » Il sig, Flaiani Ottavio, della diocesi di Teramo.

2 marzo » Il sig. Benigni Enrico (Roma).

21 » » Il sig. Silvagni Mario (Roma).

27 aprile » Il sig. Gorthon Bo F., del vicariato apostolico di Svezia.

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire :

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile :

6 ottobre 1950. Al sig. Rottier Giuseppe M., della diocesi di Haarlem.

15 gennaio 1951. Al sig. Wieselgren Oscar, del vicariato apostolico di Svezia.

31 » » Al sig. Boylan Riccardo, della diocesi di Brooklyn.

8 marzo » Al sig. Bongaerts Massimiliano C. E., della diocesi di Haarlem.

30 » » Al sig. Betteloni Lorenzo Maria (Italia).

31 marzo 1951. Al sig. Remedia Giovanni, della diocesi suburbicaria di Porto e S. Rufina.
6 aprile » Al sig. Lamaro Vincenzo, dell'arcidiocesi di Bari.
» » » Al sig. Galli Ettore, della diocesi di Cremona.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile :

14 giugno 1950. Al sig. Estourgie Carlo, della diocesi di 's-Hertogenbosch.
16 luglio » Al sig. van Asten Guglielmo A., della medesima diocesi.
13 agosto » Al sig. Verbiest Gerardo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Veeger Luca Antonio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Sterenborg Teodoro, dell'arcidiocesi di Utrecht.
19 » » Al sig. Welters Francesco Saverio, della diocesi di Ruremonda.
26 » » Al sig. Mes Luigi Giovanni, della diocesi di Haarlem.
27 » » Al sig. Van Dijk Giuseppe A., della diocesi di Breda.
23 settembre » Al sig. Deiters Bernardo W. A., dell'arcidiocesi di Utrecht.
4 ottobre » Al sig. Schoenmaekers Gregorio, della diocesi di Haarlem.
6 » » Al sig. De Wit Giovanni Uberto, della diocesi di 's-Hertogenbosch.
18 dicembre » Al sig. Bouwman Leonardo, dell'arcidiocesi di Utrecht.
19 » » Al sig. Van Os Antonio Giuseppe M., della diocesi di Haarlem.
8 gennaio 1951. Al sig. van der Meer de Walcheren Pietro B. A. M„ della diocesi di Breda.
21 » » Al sig. Mann Enrico, dell'arcidiocesi di Utrecht.
8 marzo » Al sig. Batenburg Giovanni G., della medesima arcidiocesi.
16 » » Al sig. Migliarini Gaetano, della diocesi di Osimo.
30 » » Al sig. Arcaleni Roberto, della diocesi di Città di Castello.
10 aprile » Al sig. Zama Ignazio (Roma).

La Gran Croce dell'Ordine di san Silvestro Papa :

9 marzo 1951. Al sig. conte Guicciardini Paolo, dell'arcidiocesi di Firenze.

La Commenda dell'Ordine di san Silvestro Papa :

21 agosto 1950. Al sig. Veraart Giovanni A., della diocesi di Haarlem.
15 ottobre » Al sig. van den Eerenbeemt Ermanno, della medesima diocesi.
21 febbraio 1951. Al sig. De Nardo Giulio (Roma).
4 marzo » Al sig. Cardona Jaramillo Antonio (Colombia).

12 marzo 1951. Al sig. Foresti Riccardo (Roma).
13 » » Al sig. Barbieri Emilio, dell'arcidiocesi di Bologna.
» » » Al sig. Filippi Giorgio, dell'arcidiocesi di Torino.
16 » » Al sig. De Sanctis Enrico (Roma).
» » » Al sig. De Stefanis Gaetano (Roma).
17 » » Al sig. Biavati Vittorio, dell'arcidiocesi di Bologna.
28 » » Al sig. De Vita Manfredo (Roma).
30 » » Al sig. Varnero Giovanni, del vicariato apostolico di Eritrea.
31 » » Al sig. Belum Leonida, della diocesi di Pesaro.
» » » Al sig. Rettani Giuseppe, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Romanini Enrico (Roma).
5 aprile » Al sig. Lovelli Alfredo, dell'arcidiocesi di Taranto.
6 » » Al sig. Colonna Ercole, dell'arcidiocesi di Bari.
» » » Al sig. Giacobelli Giacomo, della medesima arcidiocesi.
10 » » Al sig. Abbasciano Savino, della diocesi di Andria.
» » » Al sig. Aziz Khayat Vittorio, della diocesi di Tolemaide.
16 » » Al sig. Beni Prediliano, della diocesi di Tivoli.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Silvestro Papa :

12 ottobre 1949. Al sig. Willemsen Arnoldo, della diocesi di Aquisgrana.
5 gennaio 1950. Al sig. Larcelet Giuseppe della diocesi di Langres.
» » » Al sig. d'Estaintot Roberto, dell'arcidiocesi di Parigi.
25 » » Al sig. Abry Giovanni Maria, dell'arcidiocesi di Avignone.
» » » Al sig. Boissy Luigi, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Buravent Gustavo Claudio, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Villanou Paolo M., della medesima arcidiocesi.
13 agosto » Al sig. Delon Lodovico, della diocesi di Tulle.
29 settembre 1950. Al sig. Kunen Carlo M., della diocesi di Breda.
4 ottobre » Al sig. Tholens Carlo Pietro, della diocesi di Haarlem.
24 gennaio 1951. Al sig. Bucci Tommaso, delFarcidiocesi di Milano.
10 febbraio » Al sig. Giovannini Pietro, della diocesi suburbicaria di Palestrina.
20 » » Al sig. Touflk bey Marar, (Giordania).
21 » » Al sig. Mariotti See vola, della diocesi di Pesaro.
13 marzo » Al sig. Greco Giuseppe, dell'arcidiocesi di Otranto.
» » » Al sig. Micheli Luigi, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Sergi Mario, della medesima arcidiocesi.
17 » » Al sig. Neglia Giuseppe, della diocesi di Acqui.
21 » » Al sig. Lori Alfredo (Roma).

An. et vol. XXXXI1I 18 Septembris 1951 (Ser. II, v. XTIII) - N. 13

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

EPISTULA ENCYCLICA

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE MARIALI ROSARIO OCTOBRI PRAESERTIM MENSE PIE RECITANDO.

PIUS PP. XII

Venerabiles Fratres salutem et Apostolicam Benedictionem. — Ingruentium maiorum oblato conspectu, numquam destitimus, ex quo Divinae Providentiae consilio ad supremam Petri Cathedram evecti fuimus, humanae familiae sortes tutissimo Deiparae patrocinio concredere, datis in hanc rem hortativis litteris, ut probe nostis, haud semel. Quibus adhortamentis Nostris quanto studio quantaque animorum alacritate atque concordia christianae gentes ubique responderunt, vobis, Venerabiles Fratres, in comperto est; id sane pulcherrime significarunt praeclara religionis in augustam Caeli Reginam iterata spectacula; atque illius praesertim totius orbis declaratio laetitiae, quam Nostris oculis quodammodo contemplari contigit, cum superiore anno, innumerae multitudinis circumsepti corona, e Petriano Foro Virginem Mariam corpore et animo fuisse in Caelum evectam sollemniter pronuntiavimus.

Verumtamen si iucunda ad cogitandum ista sunt, atque firma divinae misericordiae spe Nos consol an tur, non desunt profecto in praesens gravis mestitiae causae, quae paternum sollicitent et angant animum Nostrum.

Nostis siquidem tempora, Venerabiles Fratres, quae sane calamitosa sunt: fraternam Civitatum concordiam, iam diu diffractam, nondum conspicimus ubique redintegratam, sed odiis simultatibusque passim perturbari animos videmus, atque adhuc cruentarum dimicationum pericula impendere populis; accedit saevissima illa insectationum procella, quae Ecclesiam, in non paucis terrarum orbis partibus, libertate sua destitutam, calumniis atque angustiis omne genus, ac martyrum interdum etiam effuso cruore, acerrime iamdiu divexat. Quot quantisque insidiis in iis regionibus multorum filiorum animos obnoxios conspicimus, ut avitam fidem abiciant. atque ab unitate cum hac Apostolica Sede miserrime recedant! Nec denique tacite omnino praeterire possumus novum patratum facinus, de quo non Vos tantum, sed cunctum quoque clerum, parentes singulos, ipsosque rei publicae moderatores summo animi moerore commonere percupimus; nequissima dicimus illa impietatis molimina contra candidam puerorum innocentiam. Ne insoliti quidem aetati temperatura, est, cum non desint, proh dolor, qui flores ipsos decerpere temere audeant, mystico in Ecclesiae viridario religionis et civitatis spes pulcherrima succrescentes. Quae qui cogitaverit, non nimium mirabitur, si late populi divinarum animadversionum pondere ingemiscant afiricti, metuque graviorum calamitatum adeo detineantur.

Attamen tot discriminum gravitatem cogitatione complectentes, ne despondeatis animum, Venerabiles Fratres, sed illius memores divini oraculi : « Petite et dabitur vobis, quaerite et invenietis, pulsate et aperietur vobis »,* contentiore fiducia ultro ad Deiparam Virginem animo convolate, ad quam trepidis in rebus confugere christianae genti praecipuum semper ac sol-

' Luc. 11, 9.

lemne fuit, quandoquidem ipsa « universo generi humano causa facta est salutis ».[2]

Non sine ergo laeta exspectatione erectaque spe Octobrem mensem conspicimus redeuntem, quo christifideles, frequentiore ad sacras aedes accursu, Mariam per sanctissimi Rosarii preces exorare assolent. Preces hasce ipsas, Venerabiles Fratres, impensiore animi sollertia quam necessitates ingravescentes exposcunt, hoc anno adhiberi cupimus. Nobis enim probe perspecta est huiusmodi precationis efficacitas atque vis ad maternam Virginis opem impetrandam. Quam quidem, etsi non uno orandi modo demereri licet, Mariali tamen Rosario, prout eius origo caelestis potius quam humana eiusdemque ratio vehementer commendat, optime id fieri uberrimeque arbitramur.

Quid enim aptius, quid pulchrius floribus quibus haec mystica corona necti tu r, oratione scilicet dominica angelicoque praeconio? Cum autem praecibus voce iteratis sacrorum etiam accedat mysteriorum contemplatio, saluberrime inde fit, ut omnibus, vel rudibus vel indoctis, prompta ac facilis ratio pateat ad fidem fovendam tuendam que. Ac revera, crebra eorum cogitatione animus sensim sine sensu vim insitam haurit ac combibit, ad immortalium bonorum spem mire inflammatur, atque ad ipsius Christi eiusque Matris vestigia sectanda fortiter suaviterque adducitur. Ipsa denique tot vicibus iisdem formulis iterata precatio, nedum quid sterile molestique habeat, qua mirabili contra pollet virtute, ut experiundo est, ad suadendam orantibus impetrationis fiduciam, et ad materno Mariae Cordi quasi suavem vim inferendam!

Vobis igitur, Venerabiles Fratres, impensae curae sit, ut christifideles, mensis proximi opportunitate capta, tam frugiferum orandi officium quam diligentissime persolvant, ac eorum in opinione et consuetudine latius in dies pateat. Per vos eius dignitas, vis atque praestantia christiano populo apprime innotescant.

[2] S. IREN., *Adv. haer.*, III, 22; *MG*, VII, 959.

At peculiari modo Nostris in optatis est, ut intra domestica septa eius usus passim ubique refloreat, religiose custodiatur, novisque vigeat incrementis. Frustra enim civilis consociationis sortibus collabentibus mederi contenditur, nisi domestica societas, totius humanae convictionis principium atque firmamentum, ad Evangelii normam diligenter componatur. Huic arduo persolvendo muneri, domesticam Rosarii consuetudinem peraptam asseveramus. Quam suave, acceptissimumque Deo spectaculum, cum, decedente die, iteratis in augustam Caeli Reginam laudibus, christiana personat domus! Tunc communis huiusmodi precatio parentes ac liberos, a diurnis operibus recedentes, ante Virginis effigiem mira animorum concordia inter se congregat; eos deinde pie coniungit cum absentibus, cum vita functis; omnes tandem suavissimo amoris vinculo arctius Beatissimae Mariae devincit, quae, ut amantissima mater in corona filiorum, praesens aderit, unitatis et pacis domesticae munera affluenter impertiens. Tunc christianae familiae domus, ad exemplar Nazarethanae Familiae conformatae, terrestre sanctimoniae domicilium ac veluti aedes sacra fiet, in qua Mariale Rosarium non tantum erit peculiaris orandi forma, cotidie ad Caelum in odore suavitatis ascendens, sed efficientissima quoque christianae disciplinae christianaeque virtutis exstabit schola. Enimvero mira Redemptionis mysteria ad contemplandum proposita causa erunt cur aetate provecti, ob oculos praeclara exempla Iesu et Mariae habentes, ea cotidie in vitae usum deducere assuescant, ex iisdem hauriant in arctis et asperis rebus solatia, iisdemque permoti, ad caelestium bonorum thesauros utiliter revocentur **u** quo fur non appropriât, nec tinea corrumpit » ; [3] puerorum vero mentibus ita inserent praecipua christianae fidei capita, ut eorum in insonti animo erga benignissimum Redemptorem quasi sponte efflorescat caritas, dum ii. suorum praelucente parentum exemplo, Dei maiestatem flexis genibus verentium, iam a teneris addi-

[8] **Luc. 12, 33.**

scent annis, quantopere preces valeant ad Dei solium communiter admotae.

Rursus igitur affirmateque profiteri non dubitamus magnam Nos in Mariali Rosario spem reponere ad nostrorum sananda temporum mala; Ecclesia enim non vi, non armis, non humanis opibus innixa, sed superno auxilio huiusmodi precibus impetrato, tamquam davidica funda instructa, id habet ut impavida infernum adoriatur hostem, cui quidem potest adulescentis pastoris proferre voces: « Tu venis ad me cum gladio et hasta et clipeo, ego autem venio ad te in nomine Domini exercituum...; et noverit universa ecclesia haec, quia non in gladio nec in hasta salvat Dominus ».[4]

Quamobrem vehementer cupimus, ut omnes, Venerabiles Fratres, vobis quidem praeeuntibus atque adhortantibus, paternis hisce monitis Nostris, coniunctis animis ac vocibus eodemque caritatis ardore, religiose respondeant. Si mala malorumque molimina increscunt, increscat pariter ac vigescat cotidie magis bonorum omnium pietas; qui quidem ab amantissima Matre nostra hoc praesertim supplicandi modo, eidem sane carissimo, ut Ecclesiae humanaeque consortioni meliora quam primum illucescant tempora, contendere enitantur.

Impetret, precemur omnes, ab Unigena suo Dei Genitrix potentissima, tot filiorum exorata vocibus, ut qui a veritate virtuteque misere aberraverint, ad eas renovato animo se recipiant, ut odia simultatesque, quae discordiarum omneque genus miseriarum sunt fontes, feliciter componantur; ut pax, quae vera, aequa sin ce raque sit, tum singulis, tum domesticis convictibus, tum populis ac gentibus auspicato affulgeat; ut denique Ecclesiae iuribus, quemadmodum fas est, in tuto positis, benefica illa vis, quae ex ea oritur, in hominum animos, in civium ordines, in ipsiusque rei publicae venas libere permanans, populorum familiam fraterno foedere coniungat; eamque ad prosperitatem illam adducat, quae omnium officia et iura tempe-

[4] *1 Reg.* 17, 44, 49.

ret, tueatur, componat, quae neminem laedat, sitque mutua necessitudine mutuaque conspiratione et opera cotidie maior.

Neque ii absint e mentibus vestris, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, dum Mariali Rosario novos supplicando nectitis flores, neque ii absint, dicimus, qui in captivitate, in carceribus, in publicae custodiae campis misere detinentur. Sunt, ut nostis, inter eos sacrorum etiam Antistites, idcirco e sua sede deturbati, quod sacrosancta Dei Ecclesiaeque iura strenuo pectore vindicarunt; filii sunt ac patres matresque familias longe a domesticis laribus abstracti ac per ignotas terras subque ignotos caelos infelicem traducentes vitam. Quemadmodum hos omnes peculiari Nos caritate adamamus, paternoque complectimur animo, ita vos, fraterno illo amore permoti, quem christiana religio alit ac refovet, una Nobiscum ad Deiparae Virginis aram comprecantes, materno eius Cordi commendate supplices. Eorum procul dubio ipsa suavissime leni et mulcebitque dolores, spe proposita aeterni praemii; atque etiam, ut vehementer confidimus, tot miseriarum quam primum maturabit finem.

Haud dubitantes, Venerabiles Fratres, vos studiosa ea, qua soletis, diligentia haec paterna hortamenta Nostra, aptiore quo duxeritis modo, cum clero populoque vestro esse communicaturos; itemque pro certo habentes quotquot ubique gentium habemus in Christo filios invitationi huic Nostrae fore ultro libenterque responsuros, gratae voluntatis Nostrae testem ac caelestium gratiarum auspicem, cum vobis singulis universis, tum gregi unicuique vestrum concredito — iis nominatim, qui ad mentem hanc Nostram per Octobrem praesertim mensem Mariale Rosarium pie recitaverint — Apostolicam Benedictionem effusa caritate impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die xv mensis Septembris, in festo Septem Dolorum B. Mariae Virginis, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

DE BAHR-EL-GEBEL

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE BAHR-EL-GEBEL IN VICARIATUM APOSTOLICUM EIUSDEM NOMINIS EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si uberes fructus, per indefessum evangelii praeconum laborem, catholica res in quadam exordiente inter ethnicos Ecclesia rettulerit, congruum sane videtur Missionem illam ad maioris dignitatis gradum evehere. Cum itaque Praefectura Apostolica *de Bahctr-el-Gebel* in Sudan Anglico-Aegyptiaco, sodalium Congregationis Filiorum S. Cordis Iesu apostolicis curis concredita, non mediocre, postremis potissimum hisce annis, incrementum quoad religionem et missionalia opera susceperit, Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Fidei Propagandae praepositorum consilio, habita quoque venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titulo Apameni in Bithynia, et in Africa Orientali et Occidentali ditionis Britannicae Delegati Apostolici, favorabili sententia, omnibus mature perpensis ac certa scientia, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine Apostolicam quam memoravimus Praefecturam de Bahr-el-Gebel, eius nomine et finibus servatis, ad Vicariatus Apostolici gradum et dignitatem extollimus, eundemque iisdem Congregationis Filiorum S. Cordis Iesu Sodalibus sicut antea commissum volumus, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum.

Huic itaque novo Vicariatui Apostolico de Bahr-el-Gebel eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse et fore iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii pu-

blici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die duodecima Aprilis mensis, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. E. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. PUMASONI BIONDI
S. Congr. de Prop. Fide Praefectus

Alfonsus Carinci, Archiep. Seleucien., *Dec. Proton. Apost.*
Ioseph Caprio, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXI, n. 54 **- Al. Trussardi.**

II

DE **DODOMA**
(DODOMAËNSIS)

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE DODOMA IN VICARIATUM APOSTOLICUM DODOMAËNSEM NOMINE EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

In Tanganyikensi regione ditionis Britannicae, Praefectura Apostolica de Dodoma, sollertia et industria Congregationis Clericorum excalceatorum SS. Crucis et Passionis D. N. I. C. sodalium, quibus iam ab anno millesimo nongentesimo tricesimo quinto concredita est, tanta, uti accepimus, incrementa, praesertim postremis his temporibus, accepit, ut digna facta sit, quae ad maioris dignitatis gradum evehatur. De venerabilium itaque Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Fidei Propagandae praepositorum consilio, habita quoque favorabili sententia venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archie-

piscopi titulo Apameni in Bithynia, et in Africa Orientali et Occidentali Britannica Delegati Apostolici, omnibus mature perpensis ac certa scientia, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine Apostolicam quam diximus Praefecturam de Dodoma in Vicariatum Apostolicum Dodomaënsem nomine erigimus et constituimus et illum eorumdem quos memoravimus Missionalium curis, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum, commissum ut antea volumus. Novo itaque huic Vicariatui Dodomaënsi eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia attribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri Vicariatus Apostolici per orbem eorumque Praesules iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse et fore volumus ac iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis eandem volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decimo Maii mensis, Pontificatus Nostri anno decimo tertio.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. *Congr. de Prop. Fide Praefectus*

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco iii Plumbi

***Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 62 - Al.* Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

AD TITULUM ET DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR PAROECIALIS ECCLESIA DEO IN HONOREM B. MARIAE V. A SACRATISSIMO ROSARIO ET S. BENEDICTI A PANORMO, COGNOMENTO ((NIGRI)) DICATA, IN CIVITATE ((PAYSANDÚ)) INTRA FINES SALTENSIS IN URUGUAY DIOECESIS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Gentes ad humanitatem civilemque cultum informare atque populos in libertatem, « qua libertate Christus nos liberavit », vindicare, semper Sanctae Matris Ecclesiae mos fuit summaque laus. Quo enim Regnum Christi per longinquas dissitasque regiones magis magisque dilatatur, eo praestantiores Religionis ac bonarum artium flores surgunt uberioresque fructus : incolae quidem, ((aliquando non populus », postmodum, christiana micante luce, « populus Dei » mire efficiuntur. Haud aliter accidisse, inter xvi saeculum et XVII, in Uruquariana quoque dicione omnibus compertum est, quae, Evangelico per Fratres Minores Franciscales accepto praeconio, ad tantum pervenit humanitatis cultum, ut, proximo elapso saeculo, in libertatem vindicata, sui iuris feliciter facta sit. Cuius religiosae civilisque historiae conspicuum exstat monumentum, paroeciale scilicet Templum, quod, in civitate vulgo « Paysandú » Saltensis dioecesis, anno MDCCCLX, exaediñcatum atque Beatae Mariae Virgini a Sacratissimo Rosario et Sancto Benedicto a Panormo, anno MDCCCLXXIII, dicatum, magna fidelium vi frequens est magnamque habet admirationem. Etenim, altitudine et amplitudine conspicuum atque duabus praeditum sacris turribus, « classico », quem vocant, stylo a claris artificibus italicis, sive architectis sive pictoribus, ita confectum fuit, ut Patriarchalis Basilicae Vaticanae similitudinem quodammodo exprimere videretur. Attamen impensa liturgica ac religiosa vita in ipso vigens Christifidelium animos potissimum allicit. Inde enim ab anno MDCCCLXXXI, Sancto Ioanne Bosco adhuc vivente, Societatis Sancti Francisci Salesii sodales, quibus Templum fuit concreditum, pietatem, Eucharisticam praecipue ac Marialem, quam maxime favent. Quibus omnibus perpensis, dilectus filius Aloysius Vaula, Sacerdos atque Inspector Salesianus, humiles Nobis preces adhibuit ut memoratam Ecclesiam paroecialem in civitate « Paysandú » po-

sitam ad dignitatem Basilicae Minoris evehere dignaremur. Nos autem ad fidelium pietatem magis in dies augendam, huiusmodi vota, amplissima Venerabilis Fratris Alafridi Viola, Sarbensis in Uruguay Episcopi, commendatione suffulta, excipere perlibenter statuimus. Audito quoque Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, paroecialem Ecclesiam, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis a Sacratissimo Rosario nec non Sancti Benedicti a Sancto Philadelphio, cognomento « Nigri », ex Ordine Minorum Franciscanum, Confessoris, dicatam atque in civitate « Paysandu », intra Saltensis in Uruguay dioeceseos fines, exstantem, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris,* omnibus adnexis liturgicis privilegiis eidem titulo competentibus, decorare atque honestare decrevimus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere > suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illique Ecclesiae, ad quam pertinent, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xi mensis Novembris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

II

SANCTA MARIA GORETTI, V. ET M., SODALITATIS FILIARUM MARIAE PATRONA CAELESTIS AEQUE PRINCIPALIS CUM SANCTA AGNETE, V. ET M., DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Sacri Iubilaei annus, qui non uno nomine hominum memoriae commendatur, etiam eo quod suavem puellam Mariam Goretti, castae virginitatis laude decoram atque purpurea corona caput redimitam/in Petriani fori magnificentia, Christifidelium multitudine redundantis, ad sanctitatis honorem sollemniter Nos proveximus, iure ceperunt gaudium adulescentulas, quae, sub signis Almae Deiparae et Sanctae Agnetis militantes, in Sodalitate, quam dicunt « Piam Unionem filiarum Mariae »,conversantur. Non secus enim ac Beata Agnes, Sancta Maria Goretti, Christi amore praeventa, fortius quam pro tam viridi aetate obstitit corruptelae et, quae vix habuit quo ferrum reciperet, diffuso sanguine pulcherrima tulit victrix tropaea. Neque absque peculiari consilio divino id evenisse videtur recentiore hac aetate, qua impietas ac turpitudo saeculum plene oppleverunt, ita ut omni suboli iuventutis, tot jactatae procellis totque obnoxiae periculis, novum praefulgeat exemplum in cuius sese formet mores ac virtutes. Atque augebatur laetitia quod herois inclyta, antequam, vulneribus confossa, pia morte verecunda clauderet lumina, inter Filias Mariae, voluerat ascribi. Tantae igitur sodalis triumpho quasi domestica laude glorians, Consociatio Filiarum Mariae, « Piae Unioni Primariae » ad Sanctam Agnetem extra moenia Urbis aggregat, eam una cum Sancta Agnete Celestem sibi Patronam statuit adoptare, ut, quibus eadem esset laurea castitatis et certaminis, earum socia tuitione iugiter obtegeretur. Quae vota dilectus filius Aloisius Smith, hodiernus Abbas Generalis Canonicorum Regularium Lateranensium, idemque Sodalitatis Filiarum Mariae Supremus Moderator, submisse Nobis deprompsit. Nos autem, quo venustus hic et intemeratus flos mortalium genus caelesti odore latius afflaret et puellae ad castimoniam amandam, servandam, tuendam impensius provocaretur, has supplicationes libenti animo decrevimus audire. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum litterarum vi perpetuumque in modum *Sanctam Mariam Goretti, Virginem et Märtyrern, Sodalitatis Filia-*

rum Mariae Caelestem Patronam aeque principalem cum Sancta Agnete, constituimus et declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae praecipuis coetuum Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis Novembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRTJGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

EPISTULAE

I

AD REVMUM P. KILIANUM LYNCH, PRIOREM GENERALEM ORDINIS FRATRUM B. MARIAE V. DE MONTE CARMELO : SEPTIMO IMPLETO SAECULO AB INSTITUTIONE SACRI SCAPULARIS CARMELITARUM.

The manifold manifestations of sincere Catholic piety which have characterized the célébration throughout the world of the seventh centenary of the institution of the Scapular of Our Lady of Mount Carmel have afforded Us much joy and consolation of spirit. It is with especial affection, therefore, that We extend to you, beloved son, and to all Our dearly-beloved children of the Carmélite family Our paternal félicitations, as the hymn of prayerful praise and joyful thanks evoked by the centenary célébrations is swelling to its grand finale.

Wafted out over the waves which lap the shores of Kent, this hymn will be taken up in divers tongues by the faithful of the various nations of the earth who have donned the Scapular that, under the inspiration of the Mother of God, they may grow in the likeness of her divine Son, Jesus Christ. But, in the storied halls and hallowed grounds of the

hermitage of Aylesford, this paean of praise of the Blessed Virgin will resound with a distinctive quality as, sweetened by haunting harmonies of former générations and enriched by dnlcet overtones from a historie past, it recaptnres a melody suspended for nigh four centuries.

By a benign dispensation of Divine Providence which reaches from end to end mightily and Orders all things sweetly *(Wisd.* VIII, 1), it is your happy privilège, belo ved son, to close the cycle of thèse centenary célébrations with a function of historie import, namely, the transfer of the mortai remains of Saint Simon Stock from their sheltered exile on the hospitable shores of France to their rightful place in the Dowry of Mary, to the home of his earthly sojourn at Aylesford. For you as for all Our dearly-loved children of England this event must be a source of untold joy in this year of national festival.

Seven hundred years have passed since, according to the sacred traditions of the Carmélite family, Simon Stock was vouchsafed the vision of Our Lady of Mount Carmel, yet, in the light of that vision, countless thousands throughout the world sustain the warf are of life and walk through the darkness and shadow of death to the mount of God. What more fitting close, therefore, could there be to the Sept-centenary célébrations of the Scapular than that the hallowed remains of him who sang the praises of the Flower of Carmel should have corne to rest again in Aylesford for the festival of promise which he opened to the world-the feast of Our Lady of Mount Carmel. May she who is the Mother of Fair Love, and of knowledge, and of holy hope strengthen the bonds of faith, hope and charity which link those who participate in thèse festive célébrations.

With this prayer in Our heart, We cordially impart to you, beloved son, and to ail those associated with you in thèse cérémonies of prayer - ful thanksgiving Our paternal Apostolic Blessing.

From the Vatican, June 30th 1951.

PIUS PP. XII

II

AD EMUM P. D. IACOBUM TIT. SANCTORUM BONIFACII ET ALEXII S. R. E. PRESB. CARDINALEM DE BARROS CÁMARA, ARCHIEPISCOPUM SANCTI SEBASTIANI FLUMINIS IANUARII, QUEM LEGATUM DELI GIT AD CONFOEDERATIONIS UNIVERSAE AMERICAE CONVENTUM DE EDUCATIONE CATHOLICA.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Praeterito quidem mense Maio anni MCMIL, per Epistulam Nostram, cui initium « Sobremaneira grata», libenter iam gratulati sumus de ardenti studio, quo Confoederatio universae Americae de Educatione Catholica proximam Congressionem, in ista urbe Brasiliae capite indictam, apparare contendit. Praecipuas quoque quaestiones ibidem attigimus, quae de variis paedagogicis rationibus in praesenti tempestate agitantur, simulque in memoriam revocavimus normas de tradenda iuventuti christiana educatione, quas esse fideliter servandas eorum, qui educandi funguntur officio, quam maxime interesse debet. Quum autem de argumento agatur tanti ponderis ac momenti, quod attinet non modo ad singulos homines, sed ad domesticam ipsam civilemque consortionem, huiusmodi congressui adesse quodammodo ac praeesse constituimus. Te itaque, Dilecte Fili Noster, qui praenobilem Istam metropolitanam sedem actuose moderaris et Romanae purpurae splendore coruscas, Legatum Nostrum per hasce Litteras deligimus ac renuntiamus, ut proximum Congressum ex tota America de catholica educatione celebrandum nomine et auctoritate Nostra praesideas. Interea Deum supplici imploramus precatione, ut mentes animosque eorum, qui istuc convenient, illustret ac regat, itemque consilia ac proposita ad felicem exitum perducat. Cuius quidem divini muneris auspicium, peculiarisque benevolentiae Nostrae testimonium, Apostolica esto Benedictio, quam tibi, Dilecte Fili Noster, cunctisque de Catholica Educatione sodalibus eorumque laborum sociis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die iv mensis Iulii, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

III

AD EMUM P. D. CAROLUM CARMELUM TIT. SANCTI PANCRATII S. R. E. PRESB. CARDINALEM DE VASCONCELLOS MOTA, ARCHIEPISCOPUM SANCTI PAULI IN BRASILIA, PRAESIDEM CONVENTUS NATIONALIS IN RECIPENSI URBE HABENDI OB VII IMPLETUM SAECULUM AB INSTITUTIONE SACRI SCAPULARIS SARMELITARUM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Septimo expleto saeculo ad instituto sacro Scapulari Deiparae de Monte Carmelo, consilium istic initum est, ut libenter didicimus, celebrandi, medio hoc mense, Marialem ex tota natione Congressum, cui quidem tu, Dilecte Fili Noster, clarissimae sedis istius moderator, sollemniter praesidens. Scimus praeterea bonos Brasilienses fideles in ea, quae « Peregrinatio Mariae » appellatur, splendidas iam dedisse erga caelestem Reginam pietatis amorisque significationes. Certa autem tenet spes, proxima saecularia sollemnia, pro tua aliorumque sacrorum Antistitum praesentia, pro populi ipsius frequentia ac fervido studio praeeuntibus quidem publicis magistratibus, in magnificum triumphum Virginis de Monte Carmelo, simulque per sacri Scapularis devotionem in animarum profectum feliciter esse evasura. Quapropter Nosmet Ipsi non modo pia ac salutaria incepta merita laude exornamus secundisque votis prosequimur, sed tibi ultro potestatem largimur, ut, constituta die, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Superni interea auxilii in auspicium, inque praecipuae caritatis Nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, iisque universis, qui Marialibus sollemnibus intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die vi mensis Iulii, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

IV

AD EMUM P. D. ADEODATUM IOANNEM, EPISCOPUM SABINENSEM ET MANDELENSEM S. R. E. CARD. PIAZZA, S. CONGREGATIONIS CONSISTORIALIS A SECRETIS, QUEM LEGATUM MITTIT AD SOLLEMNIA SAECULARIA CATANAE CELEBRANDA IN HONOREM S. AGATHAE V. M., EIUSDEM URBIS PATRONAE.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — In perantiqua Oatanensium urbe, uti iucunde cognovimus, medio Augusto mense proximo sollemnia saecularia celebrabuntur, postquam Sancta Agatha Virgo gloriosi martyrii promeruit coronam. Quae quidem celebratio, et festiva apparatuum copia sacrorumque rituum magnificentia et augusta Antistitum ecclesiarum civiliumque magistrat uum praesentia et studiosa fidelium undique Siciliae convenientium frequentia, publica profecto ac fervida exstabit gratiarum actio ob innumera beneficia, quae illustris ac venerata Patrona, tot saeculorum decursu, pro deditis devotisque sibi clientibus a divina munificentia impetravit.

Hac praeterea saeculari commemoratione non modo cultus erga caelestem Deprecatricem novum splendorem accipiet atque incrementum, sed aptissime exacuetur in poj)ulo studium imitandi virtutes, quibus intrepida Martyr coruscavit.

Nos igitur, quibus nihil est antiquius, quam ut maiorum praeclare gesta fidelium virtutem exacuant eosque ad strenuam fidei professionem vitaeque sanctitudinem vehementer alliciant, opportuna inita consilia ad saeculares honores Sanctae Agathae tribuendos libenti animo dilaudamus atque enixe commendamus. Quin immo, ut Ipsi celebrationi quodammodo adesse ac praeesse possimus, te, Venerabilis Frater Noster, qui, amplissimo Ecclesiae senatui cooptatus, operam tanti momenti in Romana Curia Nobis confers, Legatum Nostrum eligimus ac renuntiamus, ut sacris sollemnibus, quae in honorem Sanctae Agathae proxime Catanae perficientur, Nostram gerens personam praesideas.

Nostris pariter verbis Catanensem populum ceterosque fideles, sacris sollemnibus adfuturos, iuvenesque praesertim moneto, nihil fore caelesti Patronae acceptius ipsisque salutarium, nullam meliorem Martyris illius celebrandae rationem persequi eos posse, quam si, inter tot saeculi huius pravitates ac vitiorum blandimenta, clarissimum Agathae exemplum prae oculis semper habentes, morum integritatem fideliter

servent et catholicam fidem constanti atque inconcusso animo palam aperteque profiteantur.

Quo autem proximae celebrationes largiorem fructuum copiam christiano populo afferre queant tibi ultro facultatem damus, ut, statuta die, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Cuius interea caelestis opis praenuntia ac peculiaris Nostrae caritatis testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, Venerabilis Prater Noster, simulque Archiepiscopo Catanensi eiusque Coadiutori necnon aliis Praesulibus cunctisque iis, qui sollemnibus intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xxx mensis Iulii, anno MDCCCCCIII, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

NUNTII RADIOPHONICI

I

CHRISTIFIDELIBUS IN URBE SANCTI SEBASTIANI FLUMINIS IANUARII CONDUNATIS, OB CONVENTUM DE EDUCATIONE CATHOLICA A CONFOEDERATIONE UNIVERSAE AMERICAE INDICTUM. *

Veneráveis Irmâos e dilectos filhos,

O máximo interesse com que, desde a sua preparaçâo nesta alma Cidade, temos seguido o vosso Congresso, move-Nos agora, concluidos felizmente os trabalhos, a dirigir-vos mais urna vez a palavra, para o coroar e abençoar em nome d'Aquele que é o único Mestre nosso — *Unus est Magister vester* — e de cuja pedagogia vos sois e vos propondes ser cada vez mais fiéis realizadores e apostolos.

Quando vos, há dias, provenientes de todas as longitudes do continente Americano, entraveis nessa maravilhosa métropole Brasileira, parecia-Nos ver o Redentor divino, que do excelso pedestal granítico, donde domina a cidade, estendia para vos os bracos num largo gesto de Boas-Vindas, repetindo-vos a sentença que transformou o mundo : « Deixai vir a Mim os pequeninos, porque de tais é o Reino dos ceus». Ele presenciou as vossas sessöes, Ele assistili aos vossos trabalhos, Ele de certo

* **Datus die 5 Augusti mensis a. 1951.**

îhspirou as vossas resoluçoes; e é nEle e por Ele que a Nossa palavra quer ser primeiro congratulaçâo e parabéns, depois exortaçâo e incentivo.

Congratulaçâo e parabéns pelo notabilissimo incremento e conquistadora importancia que a vossa Confederaçâo vai assumindo, corno prova à evidencia o actual Congresso, tanto pelo número, como pela categoria dos vogais que o constituiram ; congratulaçâo e parabéns pela grande obra já realizada em prol da nobilissima causa da Educaçao, que é finalmente a causa sacrosanta do Reino de Deus. Os votos formulados há tres anos, no Congresso reunido em La Paz, váo-se tornando consoladora realidade ; e os resultados já obtidos, como sao promessa segura de outros maiores, säo poderoso estímulo a avançar constantemente à conquista de metas cada vez mais elevadas.

E que meta mais elevada do que a realizaçâo efectiva c universal do tema versado no Congresso? Deixai que Nos refiramos a ele, nao para o desenvolver de novo, depois que foi ampiamente dilucidado por tantos e tâo competentes especialistas, mas para trizar a sua transcendencia e actualidade, grande em todos os tempos, grandissima nestes nossos.

Que coisa mais trascendente na vida da humanidade do que a educacao? A crianca, o adolescente (disse-se já e bem) é « urna esperança » : prometedora esperança da familia, da patria, de toda a humana sociedade; mas simultaneamente preciosa esperança da Igreja, do céu, do proprio Deus, a cuja imagem e semelhança foi feita, cujo filho é ou deve ser. Para que essa esperança nao falhe, mas plenamente se realize, é preciso educá-la e bem. Educaçao fisica, que robustece as energías do corpo ; educaçao intelectual, que desenvolve e enriquece as capacidades do espirito ; sobretudo educaçao moral e religiosa que ilumina e guia a inteligencia, que forma e fortifica a vontade, que disciplina e santifica os costumes, e só dá à imagem de Deus a semelhança com o protòtipo divino, que a faz digna de figurar ñas galerías eternas.

A educaçao que prescinde de ser moral e religiosa, é mutilada da sua maior e melhor parte, descura as mais nobres faculdades do hörnern, priva-se das energías mais eficazes e vitáis, e termina por deseducar, misturando incertezas e êrros à verdade, vicios à virtù de, mal ao bem. Boje os melhores pedagogos vêem-no sentem-no e esforçam-se em remediar deficiencias passadas, aperfeiçoando métodos e talvez procurando afanosamente urna educaçao nova. Mas a moral verdadeira e a verdadeira religiâo é urna só, corno só urna é a Verdade : fundamental e substancial, Deus; -revelada, Cristo ; -conservada e ensinada sem êrros nem lacunas :

Igreja católica. Nao era católico o pensador que disse : « O Catolicismo, eis a maior e a mais santa Escola de Respeito, que nunca viu o mundo ».[1]

Bem avisada pois a Confederalo de Educaçâo Católica quando propos ao estudo dos congressistas tema tao transcendente, para arraigar as vossas convicçôes, para as inculcar e transfundir em quantos se integram no vosso movimento, desde os cultores dos jardins da infancia, aos lentes das universidades ; para as difundir por todo o Continente a estimular e orientar e corrigir e aperfeiçoar tantos nobilíssimos esforços que hoje se fazem nos vastos dominios da Pedagogia.

Mas o tema versado, se é transcendente em todos os tempos, é de flagrante actualidade e de necessidade imperiosa uestes nossos, e primeiro porque tem de suprir urna deplorâvel lacuna, agora tristemente agravada.

A educaçâo do hörnern começa no berço, e a primeira escola, insubstitulvel, é a do lar doméstico. « Por mais cedo que se comece, nunca é cedo demais para formar o carácter e os costumes da criança », dizia já a sabedoria paga.[2] Como ñas ciencias, assim, análogamente, na vida tudo depende dos primeiros principios.

Ora hoje ñas familias cristas, se as há modelares, onde se sente e se vive a grande responsabilidade de bem educar os filhos, anexa por lei da natureza à paternidade, é também verdade, triste verdade, « a deplorâvel decadencia da educaçâo familiar » que em gravissimos termos lamentava Nosso imortal Predecessor na Enciclica *Divini illius Magistri :* « Para os empregos e profissoes da vida temporal e terrena... requerem-se longos estudos e cuidadosa preparaçâo ; mas para o oficio e dever fundamental da educaçâo dos fllhos pouco ou nada se preparam hoje muitos pais, demasiado imersos no cuidado do temporal.[3]

Eis a primeira, gravissima tarefa que hoje incumbe ao educador católico : suprir a deficiencia da escola doméstica. Mas as tarefas sucessivas nao sao menos graves ou agravadas actualmente.

A criança, nâo educada ou deseducada, é entregue à escola pública, onde o ensino oficialmente neutro nao forma e tanta vez deforma os espíritos; onde o ambiente é com assustadora frequência pouco sàdio; para nao f alar « ñas outras ocasiôes de naufragio moral e religioso para a incauta juventude,... assinaladamente nos livros inipios ou licenciosos,... nos espectáculos cinematográficos,... ñas audiçôes radiofónicas» como deplora o Nosso mesmo Predecessor na aludida Encíclica.[4]

[1] GUIZOT apud DUPANXOUP, *L'Education,* t. *I,* pag. 112.

[2] PS.-PLTJTABCHTJS, *De educai, puerorum,* n. V.

[3] *Acta Ap. Sedis,* vol. 22, 1930, pag. 74.

[4] *L. c.,* pag. 81.

E contrastando todas estas dificuldades, que a vossa educaçao tem de formar na adolescencia definitivamente a imagem do Criador, segundo o prototipo do Primogénito de toda a criaçâo, e dar-lhe tempera tâo rija que nao se deforme, antes se aperfeiçoe urna vez lançada no turbilhäo da vida civil e social hodierna. Quer dizer : numa atmosfera cruzada em todos os sentidos de propagandas hábilmente organizadas, de intéresses contrastantes que nao distinguem o justo e honesto do imoral e injusto; onde tanta vez se ouvem os êrros mais absurdos arvorados em máximas de bem viver ; onde o mesmo ritmo da existencia, cada vez mais precipitado, arrebata o hörnern e o tem curvado sobre os intéresses materiais do momento fugitivo, sem Ihe deixar tempo de erguer-se a olhar o céu, a orientar-se, a pensar nos intéresses eternos.

Se o jovem, terminada a educaçao, nao sai sòlidamente formado, se essa imagem de Deus sai moldada em materia branda e malea vel, é impossível que, sujeita assim a pressöes opostas, batida de tantos encontros, näo esteja em breve completamente deformada.

Pior ainda se levasse em si mesmo os principios activos de deformacao nos apetites desenfreados, ñas paixôes näo domadas e desregradas, näo tardariam a vicejar desordens e vicios, « como as estatuas de murta que se vêem em jardins principescos, — diria o príncipe dos vossos oradores, — as quais, apenas o jardineiro levantou a mäo, abandonadas a si mesmas, em quatro dias perdem a nova figura e tornam a ser mato como dantes eram ».

É preciso que a vossa educaçao lhe dê a tempera rija do bronze ou do granito dessas montanhas, e entäo os continuos embates, os choques inevitáveis da vida moderna, longe de a deformarem, servirâo a pioli-la e aperfeiçoa-la, e eia aparecerá « hörnern cada vez mais perfeito, e talvez um santo que se pode por no aitar ».[5]

Tarefa sobremodo àrdua e difícil, que só pode levar felizmente a efeito urna formaçâo crista e católica, que saiba aproveitar todos os progressos da pedagogia, joeirados porém criteriosamente para discernir o oiro do ouropel; que actuando directamente sobre as melhores energías do hörnern, indirectamente influa sobre a instruçâo e a pròpria higiene, animando-as de novo espirito, sublimando-as e preservando-as de fatais desvios e de aberraçôes funestas; que aos recursos naturais junte os sobrenaturais, às energias disciplinadas da inteligencia e da

* Cfr. A. VIEIRA, *Sermöes,* vol. III (1683), pag. 404, 420.

vontade acrescente as luzes da fé e as forças da graça, as quais sós tor**nami** possivel quanto humanamente parece impossível.[6]

Nao era substancialmente diversa a pedagogia que educou o Brasil no berço da sua nacionalidade (para Nos referirmos ùnicamente à grande Naçâo que hospedou o Congresso), quando o centro à volta do qual se formavam as cidades, era a igrepa ao lado da escola, coadjuvando-se e completarido-se mutuamente. Poi eia que vincou na fisionomia do Brasil os traeos característicos que mais o nobilitami no convivio das Naçôes, como reconhecem à unanimidade as suas autoridades mais competentes em historia e pedagogia. Foi eia que lhe çteu os cidadâos mais beneméritos da Igreja e da Patria, a começar pelos primeiros « graduados » que em mil quinhentos e setenta e cinco receberam os graus académicos, « aos quais ninguém tinha subido no Brasil desde todos os séculos », como com ingenua ufania releva o velho cronista.[7]

Será eia ainda, actualizada e aperfeiçoada como convém, que tornará cada vez mais prósperas as vossas Patrias, fazendo que se logrem as esperannças que em magnífica primavera nelas florescem ; preservando-as de tantos perigos que ameaçam a fé, a moral, a mesma ordern social; de modo que seguras avancem na senda do verdadeiro progresso para os elevados destinos que a Providencia lhes traçou.

Tal é a transcendencia incomensurável e a flagrante actualidade do tema versado neste Quarto Congresso Interamericano de Educaçâo Católica. Só resta que com a bênçâo do Redentor e Educador divino e com a vossa infatigável cooperaçào a doutrina ampiamente estudada se traduza prontamente na pràtica e se torne fermento benéfico de bem, que levede completamente e salutarmente a Educaçâo da juventude em todo o vasto Continente Americano.

Com estes votos damos a vòs e a todos os aderentes à Confederaçâo Interamericana de Educaçâo Católica, como penhor da Nossa especial benevolencia, a Bênçâo Apostólica.

[6] **Cfr. Luc. 18,** 27.

[7] **Apud** SEBAFIM LEITE, ***Páginas de Historia do Brasil,*** **Brasiliana, vol. 93, pag. 25.**

II

CHRISTIPIDELàBUS CATANENSIBUS DATUS SOLLEMNIA SAECULARIA CELEBRANTIBUS IN HONOREM S. AGATHAE V. M., IPSORUM URBIS PATRONAE. *

Nel compiere l'atto, al quale la vostra pietà religiosa Ci ha invitati a maggior lustro della solennità) in onore della vostra gloriosa Patrona Sant'Agata, quello che il Nostro cuore ha inteso di fare e voi stessi aspettate da Noi, diletti figli della cattolica nobilissima Catania, non è propriamente la esibizione spettacolosa di uno di quei prodigi della scienza che cantano oggi con voce nuova le mirabili grandezze di Dio, il quale « agli uomini ha dato l'intelligenza, perchè traessero vanto dalle sue potenti opere ».[1] Ciò che voi attendete e a Noi preme di significarvi, è ben altro : è il contenuto spirituale di questo simbolico gesto, per cui il venerando simulacro della vostra Patrona — trionfante sulla vetusta colonna, quale palladio della Città, e ricordo sempre presente ai cittadini, — si è questa sera illuminato al Nostro cenno e fa attenti su di lei, come forse non mai, i vostri sguardi e i vostri cuori.

La luce, di cui l'antico simulacro splende questa sera sui vostri festeggiamenti, è pallida figura, che non può reggere al confronto della luce meravigliosa onde questa eroina della professione cristiana, questa martire delle prime persecuzioni, rifulge nei fasti delle chiese di Occidente e di Oriente, per la sua intrepida costanza nella fede, per il suo amore di Gesù Cristo, per la sua predilezione della virtù, rivelatasi, per Gesù Cristo, l'unico vero supremo bene degli uomini.

La vostra storia, diletti Catanesi, non ha memorie che vincano il tempo e l'oblio come la gloriosa vicenda di questa Martire, che dopo tanti secoli è viva e presente agli spiriti, ammonitrice della vostra vita, della vostra fede, dei vostri costumi, con una evidenza e con una efficacia che è vano pensare di altri eroi della città terrena, di altri avvenimenti della storia degli uomini.

Nel flusso di questi eventi ha mutato presso di voi, come muta per ogni altro popolo, con ritmo incessante, con sorprendente volubilità, il volto di tutte le cose. Governi e leggi, opere e istituzioni, correnti di pensiero e di cultura, tradizioni e civiltà, tutto è un perpetuo sorgere e tramontare, nascere e morire, tenere il campo e cadere nell'oblio. Non resta immutato che l'eterno, cioè il bene assoluto. E il bene assoluto,

*** Die 15 Augusti mensis a. 1951.**

[1] ***Eccli.*, 38, 6.**

l'eterno, è, quaggiù, nei valori per i quali Sant'Agata è grande e vive. Vive nel tempo, come vive nella eternità.

Quand'anche non restasse di alcuni Martiri che il nome negli annali dell'umanità e della società cristiana, questo nome, che ha la consistenza della virtù, tramandato nei secoli, è splendore che non tramonta, è alimento ai mortali di superiore vita, è forza invincibile di sacrificio e di eroismo, immensamente più consistente del marmo, del bronzo, di tutto ciò che serve a fissare nel tempo la storia degli uomini, individui, popoli e nazioni.

1 valori, per i quali la figura di Agata, una delle più venerate Sante dell'antichità, vive ed è custodita nella tradizione quasi bimillenaria, sono la sua fede incrollabile, la sua eroica fortezza, la sua passione per Gesù Cristo. Per questi valori ella, la debole agli occhi del mondo, tutto contò in perdita — come affermava San Paolo — rispetto alla sublimità della conoscenza di Cristo Gesù ; per il quale fece getto di tutte le cose, e le reputò lordura per guadagnar Cristo.[2]

Testimoni voi, Catanesi, di questa verità nei fatto della vostra Santa Patrona, voi che la sentite viva e operante in mezzo a voi, come una vita che trascende la terrena, e ogni anno le rinnovate il trionfo attraverso le vostre contrade, voi dovete sentire, oggi che più che mai, il valore unico delle virtù cristiane su tutto ciò che nei mondo ha nome di grandezza, di potenza, di felicità. Voi dovete sentire come soltanto per queste virtù è dato all'uomo di vincere la morte e di guadagnare una vita imperitura ; e anche di là dalla morte infiammare al bene, così che la vita dataci da Dio sia testimonianza perenne alla verità e alla giustizia, ed il suo rendimento, nel tempo e oltre i confini del tempo, serva alla edificazione del Eegno di Dio sulla terra.

Non è questo nel mondo il proprio uifìcio della grande famiglia cristiana in cammino verso la sua vera patria? la sua propria missione di civiltà in mezzo ai contrasti e alle crisi che attraversa? Chi oserebbe affermare che la civiltà è nel culto della vita terrena, e non piuttosto nei progressi dello spirito?

Quello di cui il mondo cristiano oggi ha bisogno per la sua restaurazione è la condotta spirituale, il ritorno a quei valori morali e soprannaturali, che così spesso gli uomini esaltano nei Santi e negano nella vita.

A voi, diletti figli, se intendete il significato profondo dei solenni festeggiamenti, che commuovono la vostra città e la vostra isola, su

[2] Cfr. *PMI., S,* 8.

questi valori, cioè sulle virtù del Vangelo, che sono il nerbo della professione cristiana, dovete portare con fervore nuovo, diciamo di più, con nuovo solenne giuramento, l'impeto di fede e di amore, che nel nome di Sant'Agata elettrizza — ben lo sappiamo — oggi e sempre le vostre menti e i vostri cuori.

La vostra vita, diletti figli, la vostra specchiata condotta cristiana, il vostro austero costume, la vostra coraggiosa affermazione di quella fede per la quale Agata colse nel martirio la sua immortalità, ecco la misura vera, genuina, adeguata del vostro sincero culto per questa Martire gloriosa, che voi innalzate a bandiera della vostra pietà religiosa, del vostro civismo e patriottismo.

La vetusta colonna, la veneranda effigie, che questa sera abbiamo illuminate attraverso le onde ubbidienti al cenno dell'uomo, come ostentano agli occhi del mondo il valore massimo della vostra civiltà, la vostra fede e pietà religiosa, così devono essere a voi stessi ammonimento solenne di coerenza, alto, perpetuo, suadente invito di quella Sapienza eterna, di cui è scritto nei Proverbi[3] che «grida in pubblico, e per le piazze alza la sua voce ».

A voi questa Sapienza parla per la gloriosa Sant'Agata. E voi, inchinandovi al simulacro della vostra Patrona, ascoltate la sublime parola che viene dal suo sangue e non invecchia coi tempi. È la parola eterna di Gesù Cristo e del suo Vangelo. In essa è per ciascuno di voi, per le vostre famiglie, per la vostra Città il segreto, la garanzia, il pegno della felicità e della grandezza. Per essa vivrà lo spirito sulla ferma pietra della verità, il cuore nel culto della giustizia e nella pace. Vivrano le vostre famiglie nell'ordine, che viene dal timore di Dio. Sarà prospera per civiltà vera la nobile e a Noi diletta Catania.

Con questi voti — auspice la Regina dei martiri, assunta in cielo ed esaltata sopra tutti i cori degli Angeli e sopra tutte le schiere dei Santi — invochiamo su voi tutti, sulla sacra Gerarchia ecclesiastica e sui magistrati civili, sulle vostre famiglie, e in particolare sui cari infermi e sulla diletta gioventù, la pace di Gesù Cristo e l'abbondanza delle divine grazie, mentre, nuovo pegno della Nostra benevolenza, impartiamo a tutti con effusione di cuore l'Apostolica Benedizione.

[3] 1, 20.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

SUBMISSIONIS NOTIFICATIO

P. Leo Seiller, O. F. M., humiliter se subiecit decreto S. Officii diei 12 Iulii 1951, quo damnata et in Indicem librorum prohibitorum inserta est dissertatio ab eo edita in ephemeride « Franziskanische Studien » (Münster, West., 1948-49), sub titulo ((*La Psychologie humaine du Christ et V'unicité de personne* ».

Idem fecit « Directio » ephemeridis « Franziskanische Studien ».

Ex Aedibus S. Officii, die 30 Augusti 1951.

M. Marani, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

i

DECRETUM

CIRCA PRAESCRIPTA CANONUM 534 § 1 **ET** 1532 § 1 **N.** 2 **C. I. C.**

Cum mutata nummorum vis pecuniaeque nutatio alicubi peculiares difficultates induxerit in applicandis praescriptis Canonum 534 § 1 et 1532 § 1 N. 2 Codicis Iuris Canonici, expostulatum est a Sancta Sede ut apta norma ediceretur.

Quapropter Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia Pp. XII, re mature perpensa, hoc Sacrae Congregationis Consistorialis Decreto, benigne decernere dignatus est ut, perdurantibus praesentibus adiunctis

et ad nutum S. Sedis, ad eandem Sedem Apostolicam sit recurrendum quotiescumque agatur de pecuniae summa quae decem millia francorum seu libellarum aureorum excedat.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 13 Iulii 1951.

£8 Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen, et Mandelen., *a Secretis*

L. © S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor*

II

DECLARATIO

Postremis hisce temporibus in Republica Romena multis iisque in auditis modis in Ecclesiam Catholicam impetitum est eiusque sacrosancta iura invasa. Insuper omnes sacrorum Antistites nedum a suis muneribus sunt impediti, sed et in vincula sacrilego ausu coniecti sunt ; multis insuper clericis et religiosis libertas adempta est.

Novissime autem Excellentissimus P. D. Augustinus Pacha, Episcopus Timisoarensis, iamdiu captivus, nequissime ad iudicem laicum tractus atque iniquo iudicio subiectus est.

Quapropter haec Sacra Consistorialis Congregatio declarat eos omnes qui huiusmodi delicta patraverint, sive mandantes cuiuscumque generis et gradus, sive complices quos praefata delicta, sua natura, postulaverint sive illos qui ad delictorum consummationem induxerint vel in hanc quoquo modo concurrerint, si tamen sine eorum auxilio delictum non fuisset commissum, excommunicationem latae sententiae speciali modo Sedi Apostolicae reservatam — ad tramitem canonum 2343 § 3, 2334 n. 2, 2341 et 2209 §§ 1-3 — contraxisse ceterasque poenas pro qualitate delinquentium incurrisse, ad normam Sacrorum Canonum Codicis Iuris Canonici.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 17 Septembris, anni 1951.

£B Fr. A. I. Card. PIAZZA-, Ep. Sabinen, et Mandelen., a *Secretis.*

L. © S.

Iosephus Ferretto, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

i

CALARITANA

CANONIZATIONIS B. IGNATII A LAGONI, CONFESSORIS, LAICI PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM CAPUCCINARUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Beati Canonizationem.*

S. Laurentius a Brundusio, illud Evangelii commentans : *Discite a me, quia mitis sum et humilis corde et invenietis requiem animabus vestris* (Mt., 11, 29), « Omnis sanctus et electus, scribit, est Christo simi« lis, nam Paulus ait : *Deus quos pracscivit et praedestinavit confor« mes fieri imaginis Filii sui ut sit ipse primogénitas in multis fratrías bus* (Rom., 8, 9). Sic enim intelligendum illud est: *Creavit Deus ho« minem ad imaginem suam, ad imaginem Dei creavit illum* (Gen., 1, ((27) *hoc est... ad imaginem Christi, qui est imago Dei invisibilis primo((genitus omnis creaturae* (Col., 1, 15). Quare Christi humanitas, quae «prima fuit creatura in mente divina, exstitit exemplar archetypum ((humanae naturae, non solum quoad esse naturale, sed etiam quoad « supernaturale gratiae et gloriae » (Vol. IX, 165). Beatus Ignatius simillimus Patriarchae Francisco fuit, qui « specialiter Christo similis factus est ». In eo enim, ut in Francisco, humilitatis, arctissimae paupertatis, proximorum salutis, caritatis in Deum, despectus sui, paenitentiae asperrimae, iugis orationis ardentissimum studium enituit. Quas virtutes miraculorum gloria sive ante sive post mortem Deum rependit. Unde factum est ut Ssmus D. N. Pius Papa XII eum die 16 Iunii a. 1940 Beatorum fastis adiunxerit; novaque post Beatificationem accedentia signa, causa resumpta, die 27 Martii anni huius, approbaverit.

Strata est igitur ad Canonizationem via. Verumtamen iustis de causis, praecipue vero ut iuridice constet a Sacra hac Congregatione omnia de iure servanda fuisse servata, in Generali coetu coram Summo Pontifice dubium est disceptandum : *An, stante duorum miraculorum approba-*

tione post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Beati Canonizationem.* Dubium hoc a Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente, in Generali Congregatione die 3 Aprilis nuper elapsi, coram Ssmo D. N. Pio Papa XII habita, fuit propositum, cui Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores affirmativo unanimi suffragio responderunt. Beatissimus vero Pater sententiam in re tam gravi ferre aliquantisper cunctatus est ut rem coram Deo Suis adstantiumque precibus perpenderet. Diem autem hunc selegit ut Suam mentem aperiret. Eapropter Reverendissimis Cardinalibus Alexandro Verde atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, R. P. Salvatore Natucci Fidei Promotore Generali meque infrascripto Secretario accitis, sacris operatus, edixit : Tuto *procedi posse ad Beati Ignatii a Laconi sollemnem Canonizationem.*

Hoc autem decretum rite promulgari atque in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 1 Maii 1951.

£ß C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. $ S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

II

BOBIEK

CANONIZATIONIS B. ANTONII MARIAE GìANELLI, EPISCOPI BOBIEN., FUNDATORIS CONGREGATIONIS SORORUM B. M. V. AB HORTO.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Beatus Antonius Maria Gianelli inde a pueritia ad quem heroicarum virtutum gradum esset ascensurus, atque quonam animarum zelo accensus foret, aperte visus est portendere. Puerulus enim in exemplum aequalibus passim habebatur quod ad familiarem vivendi disciplinam, in studiis diligentiam, pietatemque; immo mirantibus omnibus fere sexennis de S. Ioanne Baptista contionari ad confertum populum prope ecclesiam non est cunctatus. Sacerdotio a. 1812 auctus sacri ministerii muniis impigre est functus. Vice parochi officium ad S. Matthaei Ianuae gessit, Missionibus popularibus in eiusdem civitatis suburbio, postea vero alibi quoque magno animorum fructu sedulo attendit.

Anno 1826 Clavarensis Archipresbyter electus duodecim annos grave hoc officium tenuit. Quo autem fructuosius hoc fieret, Congregationem Missionalium a S. Alfonso et Institutum Filiarum Mariae Sanctissimae ab Horto condidit. Eius precibus ac voluntariae asperitati vitae ad populi peccata luenda, merito fuit tributum Clavarenses a cholerico morbo, per circuitum grassante, immunes evasisse.

Anno 1837 Bobiensium Episcopus factus, sanctissime dioecesim octo annos moderatus est. Die 7 Iunii a. 1846 ad Superos evolavit. Servatis de iure servandis Beatificationis gloria die 19 Aprilis a. 1925 fuit honestatus. Sequenti anno Canonizationis causa fuit resumpta; duaeque mirae sanationes Sacrae huic Congregationi fuere exhibitae, de quibus hic fit sermo :

I. Sanatio, qua trimestris puella, Bavera Zattera, Beati Gianelli implorato patrocinio, fruita est, miraculo evidenter est tribuenda. Bavera enim invaginationem ileo-colicam cum occlusione passa est, uti cum medentes, tum ex officio periti Medicumque Nostrae Congregationis Collegium unanimi consensu asseverant. Die 1 Iunii ventum quidem est ad chirurgicam actionem, verum intestinales tunicae iam discussae inventae sunt ac emortuae cum imminenti vitae periculo. Quare chirurgus a prosequenda ac perficienda actione se abstinuit. Verum die 3 Iunii intestini coagmentatio perfecta est, ultra omnes naturae vires, uti cuncti periti nos docent. Toxihaemia ceteraque mortifera adiuncta pariter illico cessarunt, manentibus tantum nonnullis consectariis, quae paullatim evanuerunt, quaeque clinicae ac anatomicae sanationi, peritorum iudicio, non obstant.

II. Alterum, quod affertur miraculum, puerum Aldum Simonelli respicit. Hic purpura haemorrhagica fuit affectus, uti duo nosocomii Spediensis a cura medici edicunt ; quam diagnosim duo officiales periti atque Medicum nostrae Congregationis Collegium confirmant.

Morbus hic adeo insaeviit, ut die 17 Aprilis a. 1949 ad praeagonicum statum infirmum adduxerit, uti medentes et infirmorum ministrae deponunt. Omni sanationis spe amissa, sero eiusdem diei apposita pueri corpori fuit imago Beati Gianelli, ferventesque preces, eius interventum implorantes, effusae. Eodem sero omnia morbi phaenomena evanuerunt ; puer perfecta exinde gavisus est valetudine : hoc totum praeter naturae ordinem, uti seu medentes, seu officiales periti seu Medicum Collegium concorditer edicunt.

In Clavarensi Curia Apostolicae inquisitiones super priori miraculo ; in Spediensi super altero factae sunt; pro quarum iuridica vi diebus 6 Martii a. 1949 ac 29 Novembris a. 1950 edita sunt decreta.

Diebus 18 Iulii a. 1949 et 29 Maii 1950 Medicum nostrae Congregationis Collegium, Rmi Cardinales diebus 10 Ianuarii a. 1950 et 23 Ianuarii a. 1951 in Praeparatorio Coetu de his miraculis disceptavere. Die demum 3 Aprilis huius anni Generalis Congregatio coram Ssmo D..UT. Pio Papa XII habita est, in qua Rmus Cardinalis Fridericus Tedescumi, Causae Ponens dubium posuit discutiendum : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Beatissimus Pater auditis Rmorum Cardinalium, Praelatorum et Consultorum suffragiis, supremum distulit edere iudicium, ut divini amplioris luminis gratiam imploraret. Diem autem hunc ad ferendam sententiam elegit.

Arcessitis itaque Rmis Cardinalibus Friderico Tedeschini, Causae Ponente atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto nec non R. P. Salvatore Natucci Fidei Promotore Generali meque Secretario, Sacrosancto Missae sacrificio religiose litato, edixit : *Constare ds instantánea perfectaque sanatione cum Raverae Zattera ab invaginatane ileo-colica tum Aldi Simonelli a purpura liaemorragica primitiva.*

Hoc autem decretum rite promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 1 Maii a. D. 1951.

£8 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

L. *f$* S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

III

NEAPOLITANA

CANONIZATIONIS B. FRANCISCI XAVERII M. BIANCHI, SACERDOTIS PROFESSI CONGREGATIONIS CLERICORUM REGULARIUM S. PAULI BARNABITARUM.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Etsi plures sunt in Ecclesia qui, divina opitulante gratia, humilitate, sui contemptu, patiendi studio, proximorum salute procuranda, caritate in Deum, ceterisque virtutibus floruerunt et ilorescunt, non unam sectati sunt ac sectantur viam, secundum sapientissimum ac miserie ordissimum Dei consilium, qui omnia ad hominum salutem moderatur. Proinde maximo animi solatio nobis, pro uniuscuiusque indole ac ingenio, exemplum imitandum datum est admirari.

B. Franciscus Xaverius M. Bianchi, qui legiferi Patris, S. Antonii M. Zaccaria, animum abunde hauserat, proximos festivo ingenio, quo a natura fuerat praeditus, velut alter S. Philippus Nerius, amabili industria ad Deum mire attrahebat. Quare innumeros peccatores Deo reconciliavit, plurimosque ad viam perfectionis adduxit, recte Neapolis apostolus nuncupatus.

Quod in hoc apostolico ministerio heroicas ipsum, tanti Patris exempla imitando, exercuisse virtutes ex sollemni Beatificatione, qua die 19 Decembris a. 1892 a Leone XIII fuit honestatus, evidentissime constat. Immo novis signis modo certe apparet Deum eum velle ad altiora elevare. Duo enim miracula eius efficaci interventione Deus patravit, quae ad canonizationem sternunt viam, de quibus in decreto hoc fit sermo :

I. Iudith Santivecchi, Vidua Iacarella, Perusiae commorans, cancro in stomacho et intestinis fuit attacta. Qui morbus adeo invaluit, ut ad vitae extremum eam adduxerit : quare sacro viatico fuit roborata.

Tum ferventer Beatus Franciscus Xaverius M. Bianchi fuit invocatus per novendiales preces. Secundo harum die, nimirum 1 Aprilis a. 1933, Iudith de repente sanata est, omnibus morbi adiunctis penitus dispulsis. Sanatio non modo fuit perfecta sed etiam perseverans per undecim annos, quo temporis spatio nullum praeteriti morbi indicium eam vexavit. Die 20 Martii anno 1944, myocardite, cerebrali embolia atque cardiaca paralysi correpta, annos nata septuaginta novem, diem supremum obiit.

II. VincenMus De Rosa, neapolitanus, mense Augusto a. 1937 post influentialem febrim ab oto-mastoidite purulenta afiîci coepit, qua postea ingravescente, ossea caries et **Stenosis** in aure dextera successit. Necessariae, medicorum iudicio, chirurgicae actioni, Vincentius noluit subici, interventui B. Bianchi fidens, quem ferventibus precibus exoravit. Die 30 Octobris radiographica imago ostendit : « suppurativam maii stoiditem cum basalium cellularum dexterae mastoideae apophyseos « destructione in actu ». Morbus huiusmodi nullimode solis naturae viribus medicorum iudicio potest sanari nisi solum gradatim, lente ac per diu aptis adhibitis curis. E contra die 3 Novembris omnia morbi symptomata atque atroces dolores prorsus cessarunt. Vincentium perfecte sanatum periti edixerunt.

Super his miris sanationibus Apostolica auctoritate Perusiae ac Neapoli constructi sunt processus, quorum iuridica vis, per decretum die 28 Februarii a. 1940 latum, est recognita. Die 9 Februarii a. 1942 coram Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente, Antepraeparatoria Congregatio habita est. Medicum Collegium in hac Sacra Con-

gregatione recenter institutum de altero miraculo diebus 31 **Marini** a. 1949 et 13 Februarii sequentis anni disceptavit. Praeparatoria Congregatio die 3 Ianuarii elapsi anni coacta est : Nova Praeparatoria super altero miro die 13 Aprilis eiusdem anni ; Generalis demum coram Ssmo die 13 Aprilis anni huius ; in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde dubium disceptandum proposuit : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.*

Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suam quisque protulit sententiam; Beatissimus vero Pater ad supremum iudicium edendum diem hunc selegit, ut interim Deum Patrem luminum Suis adstantiumque precibus exoraret.

Quapropter ad Se Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente, atque infrascripto S. R. C. Pro-Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci Fidei Generali Promotore meque Secretario arcessitis, sacrosancto Missae sacrificio devotissime oblato edixit : *Constare de instantánea perfectaque sanatione, cum Iudithae ßantivecchi, Viduae lacarella a cancro stomachi et intestin orum, tum Vincentii De Rosa a chronica oto-mastoidite purulenta cum carie ossea et stenosi in aure dextera.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 1 Maii 1951.

£g C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus.*

h. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Venerdì, 14 settembre 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Signor Dott. NEDYAN RAGHAVAN, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario dell'India, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SAGRA CONGREGAZIONE DEI RITI

MONITUM

Exemi ac Revmi Ordinarii, qui facultate usi sunt, per Decretum S. Rituum Congregationis sub die 9 Februarii currentis anni concessa, celebrandi instauratam vigiliam paschalem, et relationem de successu eiusdem celebrationis, ad normam praefati Decreti, nondum dederunt, enixe rogantur, ut huiusmodi relationem ad eandem S. Congregationem quam primum mittere velint.

1 Augusti 1951.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto in data 29 agosto 1951, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare Pillino e Revmo Monsig. Nabuco Gioacchino, *'Consultore delia Sacra Congregazione dei Riti per la Sacra Liturgia.*

Parimenti con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

Protonotari Apostolici ad instar participantium :

27 febbraio 1951. Monsig. Mone Pasquale, della diocesi di Cajazzo.
10 aprile » Monsig. Marlewski Francesco, dell'arcidiocesi di Posnania.
26 maggio » Monsig. Rawlins Giovanni Giacomo, dell'arcidiocesi di S. Giovanni di Terranova.

21 giugno 1951. Monsig. Loriga Michele, dell'arcidiocesi di Sassari.
23 » » Monsig. Mahony Pietro, della diocesi di Sandhurst.
4 luglio » Monsig. Dulcié Giorgio, della diocesi di Lesina.
» » » Monsig. Guilbaud Luigi, della diocesi di Guadalupa.

Prelati Dovnestici di Sua Santità :

23 novembre 1947. Monsig. Jaivenois Alessandro Fr., dell'arcidiocesi di Sens.
17 febbraio 1949. Monsig. Poschmann Bernardo, dell'arcidiocesi di Breslavia.
» » » Monsig. Steffes Giovanni, della diocesi di Muenster.
5 marzo » Monsig. Kwasny Casimiro, della diocesi di Premislia dei Latini.
17 settembre » Monsig. Segourn Giuseppe Damiano, della diocesi di Pueblo.
» » » Monsig. Thome Leone G., della medesima diocesi.
22 dicembre » Monsig. Hervé-Bazin Michele, dell'arcidiocesi di Cartagine.
» » » Monsig. Bedu Eugenio, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Anthérieu Stefano, della diocesi di Nîmes.
» » » Monsig. Sanguinède Carlo, della medesima diocesi.
15 gennaio 1950. Monsig. Jobit Pietro, della diocesi di Angoulême.
» » » Monsig. Boissy Ferdinando, della diocesi di Viviers.
» » » Monsig. Delenne Marcellino, della medesima diocesi.
18 febbraio » Monsig. Baillargeau Celestino, dell'arcidiocesi di Bourges.
» » » Monsig. Bedu Emilio, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Méresse Ernesto, delFarcidiocesi di Parigi.
25 » » Monsig. Pouzet Giovanni, della diocesi di Agen.
5 marzo » Monsig. Ludsteck Giuseppe, della diocesi di Ratisbona.
17 » » Monsig. Jacquier Gastone, dell'arcidiocesi di Algeri.
» » » Monsig. Adolph Walter, della diocesi di Berlino.
» » » Monsig. Puchowski Giorgio, della medesima diocesi.
21 » » Monsig. Pompe Guglielmo Giovanni, della diocesi di Haarlem.
31 » » Monsig. Aust Roberto, dell'arcidiocesi di Reims.
6 aprile » Monsig. Van Hussen Ermanno Giov. Gius., della diocesi di Haarlem.
23 » » Monsig. Verdaud Leopoldo, della diocesi di Angoulême.
29 » » Monsig. Mssl Carlo, dell'arcidiocesi di Monaco e Frisinga.
Î1 maggio » Monsig. Charrat Andrea, della diocesi di Blois.
» » » Monsig. Cordier Silvano Clemente, della medesima diocesi.

8	luglio	1950.	Monsig. Verpeaux Luigi, della diocesi di Digione.
»	»	»	Monsig. Garnier Raoul, della medesima diocesi.
5	agosto	»	Monsig. Briuktrine Giovanni, dell'arcidiocesi di Paderborna.
»	»	»	Monsig. Brockmann Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Hellmich Bernardo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Rüsche Francesco, della medesima arcidiocesi.
13	»	»	Monsig. Selung Bruno, della diocesi di Aquisgrana.
»	»	»	Monsig. Schielle Giuseppe, della diocesi di Eichstaett.
»	»	»	Monsig. Fougerat Andrea, dell'arcidiocesi di Parigi.
19	»	»	Monsig. Girardin Giulio, dell'arcidiocesi di Besanzone.
»	»	»	Monsig. Decock Giulio, della diòcesi di Lilla.
»	»	»	Monsig. Vermeersch Maurizio, della medesima diocesi.
5	settembre	»	Monsig. Thiébaut Enrico, dell'arcidiocesi di Besanzone.
»	»	»	Monsig. Legendre Luigi, dell'arcidiocesi di Bordeaux.
15	ottobre	»	Monsig. Algermissen Corrado, della diocesi di Hildesheim.
»	»	»	Monsig. Engelbert Corrado, della medesima diocesi.
6	novembre	»	Monsig. Houlès Gennaro, della diocesi di Orano.
21	»	»	Monsig. Da Costa Azevedo Emanuele, dell'arcidiocesi di Braga.
3	dicembre	»	Monsig. de Almeida Emanuele, della diocesi di Lamego.
28	»	»	Monsig. Antonazzi Giovanni, della diocesi di Nepi.
11	gennaio	1951.	Monsig. Garaache Pietro, della diocesi di Manchester.
»	»	»	Monisg. Gilbert Napoleone, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hurley Michele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Laughlin Tommaso, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Lessard Edoardo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Cooey Giacomo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Puchala Giovanni Battista, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Redden Maurizio J., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Vaccarest Giuseppe E., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Walsh Patrizio E., della medesima diocesi.
16	marzo	»	Monsig. Garces y Sánchez Luigi, dell'arcidiocesi di Angelopoli.
»	»	»	Monsig. Vittori Bruno, della diocesi suburbicaria di Sabina e Poggio Mirteto.
10	aprile	»	Monsig. Kurland Francesco, della diocesi di Culma.
»	»	»	Monsig. Woicicki Alessandro, dell'arcidiocesi di Mohilew.
16	»	»	Monsig. Dell'Antico Ettore, della diocesi di S. Miniato.
19	»	»	Monsig. Linfante Vittorio, dell'arcidiocesi di Benevento.
21	»	»	Monsig. Sorrentino Innocenzo, della diocesi di Cava.
21	»	»	Monsig. Carrano Ignazio, dell'arcidiocesi di Benevento.

29	aprile	1951.	Monsig. Kaiser Giovanni, della diocesi di Basilea e Lugano.
»	»	»	Monsig. Tocho wicz Paolo, della diocesi di Kielce.
»	»	»	Monsig. Banaszak Antonio, dell'arcidiocesi di Posnania.
2	maggio	))	Monsig. Gebauer Nicola, della diocesi di Cinque Chiese.
»	»	»	Monsig. Magyar Adalberto, della medesima diocesi.
5	»	»	Monsig. Ramuz Giovanni, della diocesi di Ginevra, Losanna e Friburgo.
»	»	»	Monsig. Pavan Pietro, della diocesi di Treviso.
10	»	»	Monsig. Rogari Origene, della diocesi di Gubbio.
11	»	»	Monsig. Pinna Giovanni Maria, della diocesi di Bosa.
»	»	»	Monsig. Panigada Luigi, della diocesi di Lodi.
25	»	»	Monsig. Fridrik Geysa, della diocesi di Cinque Chiese.
22	»	»	Monsig. Gouet Giuliano, della diocesi di Le Mans.
26	»	»	Monsig. Fyme Antonio, dell'arcidiocesi di S. Giovanni di Terranova.
»	»	»	Monsig. McCarthy Carlo, della medesima arcidiocesi.
29	»	»	Monsig. Di Fabio Giacomo, dell'arcidiocesi di L'Aquila.
»	»	»	Monsig. Siino Salvatore, dell'arcidiocesi di Monreale.
10	giugno	»	Monsig. D'Arco Salvatore, della diocesi di Ischia,
	»	»	Monsig. Martin Giacomo, della diocesi di Nizza.
21	»	»	Monsig. Donnarumma Francesco di Paola, della diocesi di Castellammare di Stabia.
»	»	»	Monsig. Flasch Pietro, dell'arcidiocesi di Milwaukee.
»	»	»	Monsig. Grasser Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Riordan Enrico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Schmitt Enrico G., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Studer Stefano, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Wasniewski Costantino, della medesima arcidio cesi.
»	»	»	Monsig. Selis Enea, dell'arcidiocesi di Sassari.
23	»	»	Monsig. Lawless Giacomo, della diocesi di Sandhurst.
»	»	»	Monsig. Rohan Matteo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Tehan Edoardo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Kelly Kevin H., della diocesi di Townsville.
»	»	»	Monsig. Lanteri Giuseppe, della diocesi di Ventimiglia.
»	»	»	Monsig. Oddo Pasquale, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Veneziano Bernardo, della medesima diocesi.
4	luglio	»	Monsig. Magloire Vincenzo, della diocesi di Guadalupa.
»	»	»	Monsig. Kovacic Simone, della diocesi di Lesina.
12	»	»	Monsig. Carozzi Guglielmo, della diocesi di Bergamo.
»	»	»	Monsig. Bruno Antonio, dell'arcidiocesi di Napoli.
»	»	»	Monsig. Di Tuoro Giovanni, della medesima arcidiocesi.

16 luglio 1951. Mousig. Nobels Desiderio, della diocesi di Gand.
3 agosto » Monsig. Kao Giovanni, della diocesi di Chowchih.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

20 settembre 1949. Monsig. Biskup Giorgio, dell'arcidiocesi di Dubuque.
3 gennaio 1950. Monsig. Revollo Pietro Maria, della diocesi di Barranquilla.
21 » » Monsig. Lesiak Stanislao, della diocesi di Tarnovia.
» » » Monsig. Wrobel Stanislao, della medesima diocesi.
17 aprile » Monsig. Saenz de Ugarte Emanuele, della diocesi di Temuco.
12 maggio » Monsig. Fittkau Gerardo, dell'arcidiocesi di Paderborna.
26 » » Monsig. Schmidt Ermanno, della diocesi di Fulda.
6 giugno » Monsig. Jansen Antonio M., dell'arcidiocesi di Utrecht.
» » » Monsig. Ramselaar Antonio 0., della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Vroom Ermanno B., della medesima arcidiocesi.
7 ' » » Monsig. van der Born Teodoro, della medesima arcidiocesi.
5 agosto » Monsig. Dietrich Rodolfo, dell'arcidiocesi di Paderborna.
13 » » Monsig. Leber Alfredo, dell'amministrazione apostolica di Lugano.
» » » Monsig. Souris Marcello, dell'arcidiocesi di Parigi.
23 » » Monsig. Becker Giovanni, dell'arcidiocesi di Colonia.
» » » Monsig. Klausener Eugenio, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Zarth Leopardo, della medesima arcidiocesi.
31 » » Monsig. Halloran Tommaso J., della diocesi di La Crosse.
» » » Monsig. Hay den Tommaso F., della medesima diocesi.
16 settembre » Monsig. Dossing Goffredo, della diocesi di Aquisgrana.
» » » Monsig. Mella Emanuele, dell'arcidiocesi di Santiago del Cile.
4 ottobre » Monsig. Graef Giovanni, della diocesi di Limburgo.
7 » » Monsig. Forster Carlo, della diocesi di Ratisbona.
19 » » Monsig. Lega Ladislao, della diocesi di Culma.
13 novembre » Monsig. Della Valle Ermanno, della diocesi di Osnabrück.
» » » Monsig. Hemesaat Enrico, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Schraeder Bernardo, della medesima diocesi.
11 gennaio 1951. Monsig. Villa Mario, della diocesi di Como.
27 » ' » Monsig. Mocata Giovanni (Roma).
» febbraio » Monsig. Mitterer Alberto, della diocesi di Bressanone.
16 marzo » Monsig. Speroni Eusebio, dell'arcidiocesi di Buenos Aires.
» » » Monsig. Mercier Tommaso L., della diocesi di Lincoln.
» » » Monsig. Cilia Antonio, dell'arcidiocesi di Malta.

16 marzo 1951. Monsig. Shaw Stefano, dell'arcidiocesi di Westminster.
29 » Monsig. Donohoe Roberto G., della diocesi di Tucson.
10 aprile Monsig. Gorkiewicz Adamo, dell'arcidiocesi di Cracovia.
» Monsig. Florkowski Eugenio, della medesima arcidiocesi.
» » Monsig. Motyka Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» Monsig. Dabrowski Francesco, della diocesi di Culma.
» Monsig. Stryszyk Ignazio, della medesima diocesi.
Monsig. Forecki Francesco, dell'arcidiocesi di Posnania.
» Monsig. Lewandowski Enrico, della medesima arcidiocesi.
29 Monsig. Di Biagio Agostino, della diocesi di Amelia.
16 » Monsig. Ferma Angelo, della diocesi di Mondovì.
» Monsig. Balducci Cosimo, della diocesi di S. Miniato.
21 » Monsig. Sardi Giuseppe, dell'arcidiocesi di Firenze.
» » Monsig. Razminas Clemente, dell'arcidiocesi di Kaunas.
Monsig. Ramos Filippo A., della diocesi di Chiapas.
Monsig. Degórski Edoardo, dell'arcidiocesi di Gnesna.
» Monsig. Galçzewski Agostino, della medesima arcidiocesi.
» Monsig. Ziarniah Dobromiro, della medesima arcidiocesi.
Monsig. Borowiec Francesco, dell'arcidiocesi di Varsavia.
» Monsig. Szlenk Eugenio, della medesima arcidiocesi.
» » Monsig. Kossakowski Marcello, della medesima arcidiocesi.
» Monsig. Nowacki Enrico, della medesima arcidiocesi.
» Monsig. Sprusiñski Stanislao, della medesima arcidiocesi.
2 maggio Monsig. Solymár Giorgio, della diocesi di Cinque Chiese.
5 Monsig. De Gaetano Francesco, della diocesi di Mileto.
7 Monsig. Corradini Giuseppe, dell'arcidiocesi di Trento.
10 » Monsig. Ciufoli Vito, della diocesi di Gubbio.
» Monsig. Spaziani Carlo, della medesima diocesi.
» Monsig. Cardosi Pietro (Roma).
11 » « Monsig. Natta Sebastiano Alcide, della diocesi di Albenga.
» Monsig. Stellacci Agostino, della diocesi di Ruvo e Bitonto.
Monsig. Felice Ugo, della diocesi di Sulmona.
Monsig. De Tomasi Alessandro, della diocesi di Tortona.
13 » Monsig. Paltrinieri Pietro, dell'arcidiocesi di Modena.
» Monsig. Nonni Bernardino, della diocesi di Tivoli.
19 Monsig. da Costa Remigio Giovanni, dell'arcidiocesi di Goa.
25 Monsig. Csigi Emerico, della diocesi di Cinque Chiese.
8 giugno Monsig. Vottero Francesco, della diocesi di Saluzzo.
10 » Monsig. Zhihovics Francesco, della diocesi di Cassovia.

10 giugno 1951. Monsig. Milanese Cario, della diocesi di Tortona.
13 » » Monsig. Palmisano Giovanni, della diocesi di Calvi.
» » » Monsig.'* Ciampa Giuseppe, della diocesi di Muro Lucano.
20 » » Monsig. de Castro Ortuzar Diego E., dell'arcidiocesi di Santiago del Cile.
21 » » Monsig. Tavares Paolo, dell'arcidiocesi di Angra.
» » » Monsig. Pappalardo Salvatore, dell'arcidiocesi di Catania.
» » » Monsig. De Marchi Giuseppe, della diocesi di Pinerolo.
22 » » Monsig. Bruzzone Roberto, della diocesi di Acqui.
» » » Monsig. Voglino Emilio, della diocesi di Asti.
» » » Monsig. Fantò Pietro, della diocesi di Gerace.
» » » Monsig. Aurati Augusto, dell'arcidiocesi di Urbino.
4 luglio » Monsig. Krstnic Francesco, della diocesi di Lesina.
» » » Monsig. Marusic Antonio, della medesima diocesi.
12 » » Monsig. Colombo Pietro, della diocesi di Bergamo.
» » » Monsig. Maggioni Giacomo, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Simeone Francesco, della diocesi di Calvi e Teano.
16 » » Monsig. Guerri Vittorio, della diocesi di Arezzo.
» » » Monsig. Frei Federico, della diocesi di Basilea.
» » » Monsig. Falzoni Pietro, della diocesi di Vigevano.
23 » » Monsig. Fenton Giuseppe, della diocesi di Springfield Mass.
26 » » Monsig. Adewuyi Stefano, dell'arcidiocesi di Lagos.
» » » Monsig. Anyogu Giovanni, dell'arcidiocesi di Onithsa.
» » » Monsig. Obeleagu Guglielmo, della medesima arcidiocesi.
» » » Monsig. Nwanegbo Giuseppe, della diocesi di Owerri.
9 agosto » Monsig. Petruj;e Catello, della diocesi di Marsico Nuovo.
» » » Monsig. Laurenti Vincenzo, della diocesi di Nepi.

Camerieri segreti soprannumerari di spada e cappa di Sua Santità :

17 marzo 1950. Il sig. De Joannis visconte Giovanni Domenico, della diocesi di Angers.
11 gennaio 1951. U sig. Swift Giovanni Edoardo, dell'arcidiocesi di Boston.
21 marzo » Il sig. Hart Luca Edoardo, dell'arcidiocesi di S. Luigi Mo.
25 aprile » Il sig. Cornaggia Medici dei marchesi Giovanni, dell'arcidiocesi di Milano.
» » » Il sig. Santucci dei conti Giovanni Battista (Roma).
5 maggio » Il sig. Nasalli Taffini marchese d'Acceglio Luigi Roberto (Roma).

24 agosto 1951. Il sig. Miller Giuseppe Zaccaria III, della diocesi di Kansas City.

28 » » Il sig. Burrus Gerardo, della diocesi di Basilea e Lugano.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di Sua Santità :

23 settembre 1949. Monsig. Castillo Barriga Giuseppe R., dell'arcidiocesi di Ssma Concezione.

30 dicembre » Monsig.

» Monsig.

» » Monsig.

23 aprile 1950. Monsig.

1 maggio Monsig.

13 agosto Monsig.

sgrana.

» » » Monsig. Brocbhaus Alfredo, della medesima diocesi.

10 aprile 1951. Monsig. Wiecki Sigismondo, della diocesi di Culma.

» » » Monsig. Windorpski Felice, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Ussas Bronislao, dell'arcidiocesi di Mohilew.

» » » Monsig. Kruppik Giovanni, dell'arcidiocesi di Posnania.

13 » » Monsig. Traversa Umberto Giuseppe (Roma).

29 » » Monsig. Grzeszkiewicz Felice (Polonia).

1 luglio » Monsig. Federici Emidio, della diocesi suburbicaria di Albano.

Camerieri d'onore soprannumerari di spada e cappa di Sua Santità :

2 marzo 1951. Il sig. Salvatori Salvatore (Roma).

21 » » U sig. Croon Guglielmo P. G., della diocesi di Haarlem.

11 maggio » Il sig. Cavazzana Giuseppe, della diocesi di Tortona.

15 » » Il sig. Sartor Giuseppe (Roma).

Cappellano segreto d'onore di Sua Santità:

10 aprile 1951. Monsig. Szukalski Francesco, dell'arcidiocesi di Posnania.

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano :

16 giugno 1951. A S. A. Khalifa II bin Harub Thuwaini, Sultano di Zanzibar.

La Placca dell'Ordine Piano :

12 marzo 1951. Al nob. Petrucci Fabio (Roma;.

La Commenda dell'Ordine Piano :

12 marzo 1951. Al sig. Franchi de' Cavalieri conte Giovanni (Roma).

La Commenda con Placca dell'Ordine di'san Gregoria Magno, classe civile:

12 maggio 1951. Al sig. de Bruyn Adriano (Olanda).
20 luglio Al sig. Pineros Corpas Gioacchino (Colombia).
» » » Al sig- de Boisséson Roberto (Francia).

La Placca dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile :

12 maggio 1951. Al sig. Tessier Gastone, dell'arcidiocesi di Parigi.
16 » Al sig. Guasco Gallarate di Bisio e Francavilla marchesi Emilio, della diocesi di Tortona.
19 » Al sig. Azzone Guido, dell'arcidiocesi di Napoli.
27 giugno Al sig. Amadori Paolo (Roma».

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile :

29 giugno 1919. Al sig. Callies Pietro, della diocesi di Annecy.
16 dicembre » Al sig. Carinci Armidoro (Roma).
15 gennaio 1950. Al sig. Bellando de Castro Luciano, della diocesi di Mo naco Principato.
17 maggio Al sig. Lamy Paolo, della diocesi di Saint-Dié.
8 luglio Al sig. Arreckx Giovanni, della diocesi di Lilla.
28 » » Al sig. Cayla Paolo, della diocesi di Oarcassona.
» agosto » Al sig. Besserve Pietro, della diocesi di Grenoble.
» » Al sig. Bonnet Maurizio, della medesima diocesi.
16 aprile 1951. Al sig. Karvelis Pietro (Lituania).
5 maggio » Al sig. Philips Federico (Olanda).
7 » » Al sig. Robichon Andrea Giuseppe, della diocesi di Lo sanna Ginevra e Friburgo.
15 » » Al sig. Prada Martino, dell'arcidiocesi di Milano.
18 Al sig. Borachia Paolo, della diocesi di La Spezia.
19 » » Al sig. Canino Mario (Italia).
» » Al sig. D'Annunzio Giuseppe (Roma).
20 » Al sig. Bradley Tommaso, dell'arcidiocesi di New York.
15 giugno » Al sig. Pardi Manlio, dell'arcidiocesi di Chieti.
16 Al sig. Racco Giuliano Cesare, della diocesi di Gerace.
22 » » Al sig. Giannini Salvatore, dell'arcidiocesi di Napoli.
2 luglio » Al sig. Ferretto Ferdinando (Roma).
» » Al sig. Jraci Guido (Roma).
» » Al sig. Oddi Gustavo (Roma).
8 » Al sig. Amati Giovanni, della diocesi di Aversa.

19 luglio 1951. Al sig. Bruzzone Umberto, dell'arcidiocesi di Genova.
18 agosto » Al sig. Gennaro Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
12 » » Al sig. Serrarens Pietro, dell'arcidiocesi di Utrecht.

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe militare:

29 gennaio 1950. Al sig. van Voorst tot Voorst Ermanno Francesco, della diocesi di Haarlem.
12 marzo 1951. Al sig. Pietromarchi conte Pietro (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

ottobre 1949. Al sig. Perret Felice, dell'arcidiocesi di Marsiglia.
» » » Al sig. Bresdin Paolo, dell'arcidiocesi di Parigi,
5 gennaio 1950. Al sig. Raaymaakers Lodovico A. M., della diocesi di Breda.
» » Al sig. Ohâtel Alfredo, della diocesi di Langres.
» » » Al sig. Gaillard Carlo, della diocesi di Poitiers.
» » Al sig. Bekker Ermanno Adriano, dell'arcidiocesi di Utrecht.
» » » Al sig. Strengers Teodoro, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Winkel Giovanni Gisberto, della medesima arcidiocesi.
2 febbraio » Al sig. Delassus Maurizio, della diocesi di Arras,
4 » » Al sig. Deutsch Alfonso, dell'arcidiocesi di Parigi.
18 » » Al sig. Desbois Adolfo, della diocesi di Autun.
» » Al sig. Gobillot Renato, della diocesi di Châlons.
» » » Al sig. Dubouis Marino, dell'arcidiocesi di Lione.
» » Al sig. Kimman Giacomo Enrico, dell'arcidiocesi di Utrecht.
25 » Al sig. David Enrico, dell'arcidiocesi di Parigi.
2 aprile » Al sig. Jubin Antonio, dell'arcidiocesi di Lione.
G » Al sig. Bouvier Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» Al sig. Fichet Amato, della medesima arcidiocesi.
» » Al sig. Pomeon Giovanni, della medesima arcidiocesi.
» » Al sig. Pouzet Francesco, della medesima arcidiocesi.
21 » Al sig. Bouvier Claudio, della medesima arcidiocesi.
» » Al sig. Chappuis Emilio, della medesima arcidiocesi.
12 maggio » Al sig. Bolo Luigi, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Cadot Giovanni, della medesima arcidiocesi.
» Al sig. Firmin-Didot Roberto, dell'arcidiocesi di Parigi.
17 » Al sig. Bacquart Michel, della diocesi di Blois.
» Al sig. Chabanne Mario, dell'arcidiocesi di Lione.
» Al sig. Jacquemond Giovanni, della medesima arcidiocesi.

19 ottobre 1950. Al sig. Barazzone Giuseppe, della diocesi di Ginevra Losanna e Friburgo.
)) » » Al sig. Torchio Egidio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Zoppino Alfonso, della medesima diocesi.
6 giugno 1951. Al sig. Mennella Vincenzo, della diocesi di Ischia.
7 » » Al sig. Fehmers Cristiano E. A., della diocesi di Haarlem.
» » » Al sig. Minderop Costante A., della medesima diocesi.
8 luglio » Al sig. Delobeaux Felice, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Descamps Max, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Dufour Daniele, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Ketelers Giuliano, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Lecat Florimondo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Leurent Giuseppe, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Raillard Alessio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Robillard Enrico, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Spilliaert Paolo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Staquet Ruggero, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Vernier Enrico, della medesima diocesi.
26 » » Al sig. Noronha Giovanni Carlo, della diocesi di Braganza Port.
28 » » Al sig. Coppey Giovanni, della diocesi di Saint-Claude.
13 agosto » Al sig. Groot Giovanni Giacomo, della diocesi di Haarlem.
27 » » Al sig. de Duras Oliviero, dell'arcidiocesi di Sens.
29 settembre » Al sig. Colas Enrico, della diocesi di Versailles.
» » » Al sig. Gufflet Carlo, della medesima diocesi.
19 ottobre » Al sig. Coèdés Mongin Andrea, dell'arcidiocesi di Parigi.
23 dicembre » Al sig. Barba Marcello, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Bordet Andrea, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Cornar Ivo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Lamoureux Carlo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Régnier Pietro, della medesima arcidiocesi.
11 gennaio 1951. Al sig. Murphy Gervasio T., della diocesi di Marquette.
» » » Al sig. Fauteux Francesco, dell'arcidiocesi di Montréal.
» » » Al sig. McCormick Giacomo W., della diocesi di Providence.
31 » » Al sig. Leesberg Arnoldo, della diocesi di Haarlem.
5 aprile » Al sig. Meninna Giuseppe Antonio, dell'arcidioëesi di Boston.
20 » » Al sig. Magnano Francesco Saverio, dell'arcidiocesi di Catania.

5 maggio 1951. Al sig. Middelhuis Antonio (Olanda).
» » Al sig. Maenen Giovanni Uberto (Olanda).
16 » » Al sig. Davis Giovanni R., dell'arcidiocesi di Madras.
18 » Al sig. Borachla Paolo Giuseppe, della diocesi di La Spezia.
» » Al sig. Filippi Paolo, della medesima diocesi.
22 » » Al sig. Buffetti Enrico (Roma).
16 giugno » Al sig. von Matt Leonardo, della diocesi di Coirà.
2 luglio » Al sig. Meyer Leo (Roma).
16 » » Al sig. de Villèle Raffaele, della diocesi di La Réunion.
» » Al sig. Uribe Carlo, dell'arcidiocesi di Messico.
» » Al sig. Forni Pasquale, dell'arcidiocesi di Milano.
19 » Al sig. Delmarcelle Roberto, dell'arcidiocesi di Malines.
» Al sig. Thysebaert Filippo, della diocesi di Namur.
» » Al sig. Valschaerts Giovanni, della diocesi di Tournai.

La Gran Croce dell'Ordine di san Silvestro Papa :

2 giugno 1951. Al sig. nob. prof. Galeazzi-Lisi Riccardo (Roma).
» » Al sig. de Ghellinck Vaernewyck visconte Carlo, dell'arcidiocesi di Malines.
30 » » Al sig. Ricciardi Giuseppe, dell'arcidiocesi di Milano.

La Commenda dell'Ordirle di san Silvestro Papa :

27 maggio 1950. Al sig. Vollmar Guglielmo, dell'arcidiocesi di Colonia.
19 agosto » Al sig. Lambertz Adamo, della diocesi di Aquisgrana.
18 novembre Al sig. Berenguel Vivas Emanuele, della diocesi di Portalegre.
31 gennaio 1951. Al sig. Brugman Pietro H., della diocesi di Haarlem.
12 marzo » Al sig. Albregts A. H., della medesima diocesi.
» » » Al sig. Harmel Carlo, della diocesi di Liegi.
3 aprile Al sig. Marchioni Felice, dell'arcidiocesi di Napoli.
6 » Al sig. Diessbacher Mattia, dell'arcidiocesi di Trento.
19 » » Al sig. Bignamini Guido, dell'arcidiocesi di Milano.
» » Al sig. Mancini Armando, della prelatura « nullius » di Pompei.
21 » » Al sig. De Julio Umberto, della diocesi di San Severo.
» » Al sig. Baiocchi Pietro Paolo, della diocesi di Segni.
24 Al sig. D'Elia Vincenzo, della diocesi di Brooklyn.
28 » Al sig. Rigoli Rigolétto, dell'arcidiocesi di Malines.
» » Al sig. Vinci Settimio (Roma).
7 maggio » Al sig. Soncini Eugenio, dell'arcidiocesi di Milano.
10 Al sig. Scarpellino Davide (Roma).
» » Al sig. Scarpellino Liberio (Roma).

15 maggio 1951. Al sig. Volpi Guido, dell'arcidiocesi di Milano.
18 » » Al sig. Fedele Antonio, della diocesi di Avellino.
» » » Al sig. Bena Vincenzo, della diocesi di Biella.
19 » » Al sig. Bersano Primino (Roma).
» » » Al sig. Di Nunzio Luigi (Roma).
» » » Al sig. Morosini Salvatore (Roma).
» » » Al sig. Rufini Angelo (Roma).
» » » Al sig. Vona Vittorio (Roma).
» •» » Al sig. Juso Emilio, della diocesi di San Marco e Bisignano.
27 » » Al sig. Coin Alfonso, della diocesi di Treviso.
1 giugno » Al sig. Comodi Egisto (Roma).
» » » Al sig. Fagiani Guido (Roma).
» » » Al sig. Vietri Felice Andrea (Roma).
13 » » Al sig. Forghieri Camillo (Roma).
16 » » Al sig. Bodini Antonio, dell'arcidiocesi di Milano.
27 » » Al sig. De Gregori Alessandro (Roma).
8 luglio » Al sig. Ciafardini Ovidio, della diocesi di Caiazzo.
14 » » Al sig. Joinard Achille, dell'arcidiocesi di Parigi.
16 » » Al sig. Gabba Carlo, della diocesi di Alessandria.
20 » » Al sig. Vaggi Guglielmo, deH'arcidiocesi di Vercelli.
26 » » Al sig. Fornari Francesco (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di san Silvestro Papa:

marzo 1950. Al sig. Wierts Giovanni Antonio, della diocesi di Bois-le-Duc.
aprile » Al sig. Hendrickx Giuseppe, dell'arcidiocesi di Malines.
» Al sig. Maroy Lodovico, della medesima arcidiocesi.
» » Al sig. Nelis Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» » Al sig. Solé Enrico, della medesima arcidiocesi.
» Al sig. Van Weyenbergh Francesco, della medesima arcidiocesi.
» Al sig. Veckmans Giovanni, della medesima arcidiocesi.
» » Al sig. Walter Guglielmo, della medesima arcidiocesi.
30 maggio » Al sig. Romana Ottavio, dell'arcidiocesi di Arequipa.
» » » Al sig. Taboada y Bustamante Saverio, della medesima arcidiocesi.
luglio » Al sig. Cervone Vittorio, della diocesi suburbicaria di Vel-. letri.
marzo 1951 Al sig. Franceschin Nicola, del patriarcato di Venezia.
» » Al sig. Monaco Matteo, della diocesi di Lodi.
aprile » Al sig. Nardini Irò, della diocesi di Ascoli Piceno.

aprile 1951. Al sig. Tassinari, Alario, della diocesi di (Senigallia.
» Al sig. Fanton Carlo, dell'arcidiocesi di Torino.
» Al sig. Magaglio Domenico, della diocesi di Tortona.
» » Al sig. Vecchi Antonio, della medesima diocesi.
» Al sig. Ciani Bruno, dell'arcidiocesi di Urbino.
Al sig. Properzi Francesco, della medesima arcidiocesi.
» Al sig. Ficarelli Michele, dell'arcidiocesi di Bari.
» Al sig. Hseo-Chuen Jin (Cina).
» Al sig. Beneo Enzo (Roma).
» Al sig. Carisano Giovanni, della diocesi di Tortona.
» » Al sig. Valli Cesare, della diocesi di Treviso.
» » Al sig. Docimo Elio (Roma),
maggio » Al sig. Bekkering Corrado Gerardo (Olanda).
» Al sig. Keesen Federico (Olanda).
» Al sig. van Dommelen Norberto (Olanda).
maggio » Al sig. Comolli Umberto, dell'arcidiocesi di Milano.
» » Al sig. Requirez Giuseppe, della diocesi di Valva e Sulmona.
» Al sig. Magistri Arturo (Roma).
» Al sig. Nguyen Huu Dê Giuseppe, del vicariato apostolico di Bacninh.
» Al sig. Vu Thanh Giuseppe, del medesimo vicariato apostolico.
» » Al sig. Buratti Luigi (Roma).
» » Al sig. Dell'Agli Vittorio (Roma).
Al sig. Feroce Mario (Roma).
» » Al sig. Galassi Luigi (Roma).
» » Al sig. La Pietra Michele (Roma).
» » Al sig. Ralli Luigi (Roma).
» » Al sig. Staboli Agostino (Roma).
» » Al sig. Trebbi Mario (Roma).
» » Al sig. Tesini Aristide, dell'arcidiocesi di Milano.
» Al sig. Accardo Giovanni, dell'arcidiocesi di Napoli.
giugno » Al sig. Sebasti Pietro (Roma).
» » Al sig. Jacono Giorgio, dell'arcidiocesi di Sorrento.
» » Al sig. Turchi Giulio (Roma).
luglio » Al sig. Lazzaro Nicola, della diocesi di Castellaneta.
» Al sig. Sixone Nomertino, della diocesi di Guadalupa.
» » Al sig. Wächter Renato, della medesima diocesi.
» » Al sig. Ferrari Amleto, dell'arcidiocesi di Modena.
Al sig. Accornero Domenico, della diocesi di Casale Monferrato.
» » Al sig. Rouzeand Arsenio, della diocesi di La Réunion.

19 luglio 1951. Al sig. Tana Antonio, della diocesi di Civitacastellana Orte e Gallese.

» y> » Al sig. Devalle Michele, dell'arcidiocesi di Torino.

» » » Al sig. Granaglia Giuseppe, della medesima arcidiocesi.

26 agosto » Al sig. Tirabasso Giuseppe, dell'arcidiocesi di Buenos Aires.

» » » Al sig. Bianchini Gerardo, (Roma).

NECROLOGIO

13 maggio 1951 Monsig. Zapata Giovanni Marco, Vescovo tit. di Castabaia.

28 giugno » Monsig. Manriquez y Zarate Giuseppe, Vescovo tit. di Verbe.

16 luglio » Monsig. Appelhans Stefano, Vescovo tit. di Catula, Vicario Apost, di Nuova Guinea Orientale.

23 » » Emo Sig. Card. SAPIEHA ADAMO STEFANO, del tit. di Santa Maria Nuova, Arcivescovo di Cracovia.

31 » » Monsig. Margotti Carlo, Arcivescovo di Gorizia e Gradisca.

» » » Monsig. Navarro Angelo Maria, Vescovo di Santa Rosa de Copan.

7 agosto » Monsig. Solano Muente y Campos Francesco, Vescovo tit. di Raso.

12 » » Monsig Bianchi Gustavo, Vescovo di Monopoli.

18 » » Monsig. Ibanêz y Aparicio Celestino, Vescovo tit. di Ceciri.

19 » » Monsig. Sion Giovanni, Vescovo tit. di Mideo, Vicario Apost, di Kontum.

22 » » Monsig. Rycìzewski Paolo Ceslao, Vescovo tit. di Cusirá.

23 » » Monsig. Filippi Ernesto Eugenio, Arcivescovo di Monreale.

26 » » Monsig. Chiappe Giovanni Battista, Vescovo di Gerace.

» » » Monsig. Gleumes Enrico, Vescovo tit. di Cissita.

1 settembre » Monsig. Cassa Chidanè-Maryam, Vescovo tit. di Tibari, Ordinario per i cattolici di rito alessandrino in Eritrea.

» » Monsig. Valtorta Enrico, Vescovo di Hong-Kong.

» » Monsig. Gillet Martino Stanislao, Arcivescovo tit. di Nicea.

» » Monsig. Camerlengo Michele Raffaele, Vescovo di Nola.

An. et vol. XXXXIIi 5 Octobris 1951 (Ser. II. v. XVIII) - N. 14

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. xn

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES : DE OECUMENICA CHALCEDONENSI SYNODO QUINDECIM ABHINC SAECULIS CELEBRATA.

PIUS PP. XII

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Sempiternum Rex Christus, antequam Petro, Ioannis filio, Ecclesiae polliceretur principatum, percontatus discipulos, quid de Se homines ipsique Apostoli sentirent, singulari laudavit praeconio fidem, cunctas infernas concutiones et procellas victuram, quam ille, caelestis Patris coruscante lumine, hisce declaraverat verbis: « Tu es Christus, Filius Dei vivi ».[1] Hanc fidem, quae Apostolorum coronas, Martyrum palmas, lilia Virginum parat quaeque est virtus Dei in salutem omni credenti,[2] tres potissimum Oecumenicae Synodi efficaciter tuitae sunt et luculenter collustrarunt: Nicaena nempe, Ephesina et Chalcedonensis; ex qua quidem peracta hoc labente anno quindecim revoluta explentur saecula. Decet autem ad laetissimum hoc

[1] Matth., 16, 16.
[2] Cfr. *Rom.*, 1, 16.

concelebrandam eventum tum Romae tum toto catholico orbe peragi sollemnia, quae, debitis persolutis Deo gratiis, omnium salutarium consiliorum satori, suaviter commoto animo indicimus.

Quemadmodum enim fel. rec. Decessor Noster Pius XI Sacrum Nicaenum Concilium anno MCMXXV in hac alma urbe sollemniter commemorari voluit, itemque Sacrum Ephesinum Concilium anno MCMXXXI per Encyclicas Litteras *Luce veritatis* in memoriam revocavit, ita et Nos hasce per Litteras parili aestimatione et cura Chalcedonense Concilium recensemus : Synodi quippe Ephesina et Chalcedonensis cum ipsam hypostaticam Verbi Incarnati unionem spectent, indissolubili vinculo inter se conectuntur; utraque iam antiquitus summo pollent honore tum apud Orientales, quos penes etiam liturgica commemoratione recoluntur, tum apud Occidentales, teste ipso S. Gregorio cognomine Magno, qui eadem extollens haud secus ac duo superiore saeculo celebrata Oecumenica Concilia, Nicaenum nempe et Constantinopolitanum, hanc mentione dignam protulit sententiam : « In his, velut in quadrato lapide, sanctae fidei structura consurgit, et cuiuslibet vitae atque actionis exsistat, quisquis eorum soliditatem non tenet, etiam si lapis esse cernitur, tamen extra aedificium iacet ».[3]

Hoc sane eventum eiusque rerum adiuncta si intento animo considerentur, duo prae ceteris emergunt et eminent, quae, quantum fieri potest, in apricum proferre volumus : nempe Romani Pontificis primatus, qui e gravissima fidei christologica controversia aperte eluxit, ac magnum pondus atque momentum Chalcedonensis in re dogmatica definitionis. Illum ne moren tur, maiorum suorum instituta et exempla secuti, debita vereri observantia ii qui, ob nequitiam temporum, praesertim in Orientalibus regionibus, ab Ecclesiae gremio et unitate sunt seiuncti; hanc, vero, purioribus mentis oculis, ad Christi arcanum penetrantes, integram tandem excipiant qui Nestorianis

[3] *Registrum Epistularum,* I, 25 (al. 24) : *PL* 77, 478 ; ed. Ewald, I, 36.

et Eutychianis erroribus implicantur; eandemque altius et verius ii perpendant qui, nimio novarum rerum studio permoti, in mysterio, quo redempti sumus, dignoscendo sancte et inviolabiliter positos terminos aliquantum audent excutere. Omnes denique, qui catholico nomine censentur, validum inde incitamentum sumant, ut evangelicam incomparabilis pretii margaritam, labis immunem profitentes et servantes fidem, hanc animo et ore colant, addito, quod praecipuum est, suae ipsorum obsequio vitae, in qua quidquid absonum, indecorum, vituperabile est, auxiliante Dei misericordia, facessat et virtutum nitor refulgeat; ita enim eveniet ut Illius sint divinitatis consortes, qui humanitatis nostrae fieri dignatus est particeps.

Iamvero, ut ex ordine procedamus, quae commemorantur res gestae ab exordio sunt repetendae. Totius controversiae auctor, quae in Chalcedonensi agitata est Synodo, Eutyches fuit, presbyter et in perinsigni Constantinopolitanae urbis coenobio archimandrita. Qui cum Nestorianam haeresim, ex qua duae in Christo asseverabantur esse personae, acerrime impugnaret, in contrarium incidit errorem.

« Multum imprudens et nimis imperitus »[4] obstinato praeter modum ingenio, haec adfirmabat: duo sunt distinguenda temporis momenta: ante Incarnationem duae erant Christi naturae, humana nempe et divina; post unionem vero una tantum extitit, cum Verbum hominem absorbuisset; ex Maria Virgine ortum est Domini corpus, hoc tamen non est nostrae substantiae et materiae; siquidem humanum idem est, non tamen consubstantiale nobis neque ei quae Christum secundum carnem peperit;[5] quocirca non in vera humana natura Christus est natus, passus, cruci adfixus et e sepulcro resurrexit.

Hac in re non animadvertebat Eutyches ante unionem nullo pacto humanam exstitisse Christi naturam, quippe quae ipso tempore Eius conceptionis esse coeperit; post unionem vero ab-

[4] Leo M. ad Flavianum (Ep. 28, 1: *PL* 54, 755 s.).

[5] Cfr. Flavianus ad Leonem M. (Ep. 26 : *PL* 54, 745).

surdum esse opinari unam tantum ex duabus naturis coalescere, quia nulla prorsus ratione duae verae certaeque naturale ad unam reduci possunt, eo vel magis quod natura divina infinita ac immutabilis est.

Qui sana mente huiusmodi opinationes consideraverit, facile viderit totum divinae dispensationis mysterium in umbrarüm inania et intractabilia defluere.

Hoc sane prorsus novum, absurdum, Prophetarum oraculis et Evangelii vocibus, necnon apostolico Symbolo et Mcaenae fidei sancito dogmati repugnantissimum, ex Valentini et Apollinaris cavéis depromptum, iis qui recte sapiebant facile patuit.

In peculiari quadam Synodo, Constantinopoli coacta, cui Sanctus Flavianus eiusdem urbis Antistes praeerat, Eutyches, qui suos errores per monasteria pertinaciter et late disseminabat, ab Eusebio Dorylaei Episcopo haeresis aperte incusatus, condemnatus est. Quod quasi per iniuriam contra se esset factum, qui Nestorianam impietatem repullulantem reprimeret, ad nonnullorum Antistitum, quorum praepollebat auctoritas, iudicium provocat. Huiusmodi reclamationis litteras ipse Sanctus Leo Magnus, Apostolicae Sedis Antistes, accepit, cuius splendidae solid aeque virtutes, vigil religionis et pacis studium, veritatis et Romanae Cathedrae dignitatis strenua tuitio, modulatissimo eloquio par in agendis rebus dexteritas in inexplebilem sui admirationem cuncta aeva traducunt. Quo nemo alius videbatur efncientior et aptior ad Eutychianum errorem refellendum, quippe qui in allocutionibus et litteris suis pia magnificentia et magnifica pietate extollere et celebrare soleret unius personae geminaeque in Christo naturae numquam satis praedicandum arcanum: «Catholica Ecclesia hac fide vivit, hac proficit, ut in Christo Iesu nec sine vera Divinitate humanitas, nec sine vera credatur humanitate Divinitas».[6]

Atqui cum archimandrita Eutyches Romani Pontificis patrocinio diffideret, versus ad artes et dolos, per Chrysaphium, quocum arcta erat familiaritate coniunctus, imperatori Theo-

* S. LEONIS M. Ep. 28, 5 *(PL* 54, 777).

dosìo II carissimum, a principe impetravit, ut sua causa recognosceretur et Ephesi alterum cogeretur Concilium eidemque Dioscorüs, Alexandrinorum Episcopus, praeesset. Qui illi perquam amicus et Flaviano, Antistiti Constantinopolitano, infensus, dogmatum falsa similitudine captus, dictitabat, quemadmodum Cyrillus, decessor suus, unam in Christo personam, ita unam in Christo post « adunationem » naturam se velle strenuissime defendere. Illuc, rei pacificandae causa, Leo Magnus Legatos mittere non recusavit, qui, praeter alias, duas epistulas déferrent, alteram ad Synodum, alteram ad Flavianum, ubi Eutychiana errata perfectae cumulataeque doctrinae nitore refutabantur.

At vero in hac Ephesina Synodo, cui a Leone « Latrocinium » merito inditum nomen, Dioscoro et Eutychete imperitantibus, omnia vi manuque misceri coepta sunt; Apostolicis Legatis primus in assessu locus denegatus; Pontificis Maximi litterae legi prohibitae; per dolos et minas Episcoporum suffragia extorta; praeter alios Flavianus haeresis crimine insimulátus, pastorali munere exutus et in vincula coniectus, ubi terrestri functus est vita. Fur entis Dioscori eo postea temeritas processit, ut — infandum nefas — in apostolicae potestatis culmen excommunicationis telum intorquere sit ausus. Simulac res in praedatorio conciliábulo inique gestas ab Hilaro diacono pernovit, Leo cuncta illic decreta factave improbavit ac retractanda edixit, acerbo quidem moerore correptus, cuius et crebra materies erat etiam multorum deiectorum Antistitum ad ipsius iudicium provocatio.

Memoratu digna sunt ea quae tunc Flavianus et Theodoretus Cyrensis ad Summum Ecclesiae Pastorem scripserunt. Flaviani haec sunt verba: « Cum velut ex condicto quodam omnia adversum me iniqua procederent, post illam iniustam vocem quam contra me emisit [Dioscorüs], sicut ipsi placuit, me appellante thronum Apostolicae Sedis principis Apostolorum Petri et universam beatam quae sub Vestram Sanctitatem est Synodum, statim me circumvallat multitudo militaris et vo-

lentem me ad sanctum altare confugere non concessit, sed nitebatur de ecclesia trahere ».[7] Theodoreti autem haec: « Si Paulus, praeco veritatis... ad magnum Petrum se contulit... multo magis nos humiles et pusilli ad Apostolicam Sedem vestram accurrimus, ut Ecclesiarum ulceribus remedium a Vobis accipiamus. Vobis enim primas partes in omnibus tenere convenit... Ego Apostolicae vestrae Sedis exspecto sententiam... Ante omnia ut a Vobis docear oro an me oporteat in hac iniusta depositione acquiescere, annon: Vestram enim sententiam exspecto ».[8]

Ad tantam labem delendam frequentibus litteris institit Leo Theodosium et Pulcheriam urgere, ut ii nimis adflictis rebus mederentur adeoque intra Italiae fines novum Concilium, Ephesina admissa purgatur um, cogeretur. Cum vero imperatorem Valentinianum III eiusque matrem Gallam Placidiam et coniugem Eudoxiam in Vaticanam Basilicam ingredientes, Episcoporum stipatus corona, excepisset, cum gemitibus et fletu, eis persuasit, ut pro viribus Ecclesiae ingravescenti squalori protinus praestarent remedium. Scripsit Augustus Augusto, ipsae scripsere Reginae. At frustra: Theodosius, astu et fraudibus circum ventus, nihil quod perperam actum erat, emendavit. Cum autem ipse improviso interiit, eius soror Pulcheria imperio potita, Marcianum sibi coniugem et imperii socium accivit, qui ambo religionis et sapientiae laude sunt praeclari. Tum Anatolius, qui in Flaviani locum a Dioscoro, violato iure, suffectus erat, Leonis ad Flavianum de Incarnatione Domini epistulae subscripsit; Flaviani exuviae illustri pompa Constantinopolim translatae; deturbati e suis sedibus Episcopi in pristinum restituti; ac communis Eutychianae contagionis detestatio invalescere coepit, ita ut haud amplius videretur indicendum esse Concilium, eo vel magis quod ob barbarorum incursiones Romani Imperii status tutus non erat.

[7] SCHWABTZ, *Acta Conciliorum Oecumenicorum,* II, vol. II, pars prior, p. 78.

[8] Theodoretus ad Leonem M. (Ep. 52, 1. 5. G: *PL* 54, 847 et 851; cfr. *PG* 83, 1311 s. et 1315 s.).

Nihilo secius hoc habitum celebratumque est, Imperatore óptente, Summo autem annuente Pontifice.

Chalcedon erat urbs Bithyniae, prope Bosporum Thracium, e conspectu Constantinopolis, quae in opposito litore est sita. Huc in amplissimam subürbanam basilicam S. Euphemiae Virginis et Martyris octavo Idus Octobres a Nicaena urbe profecti, ubi hac de causa iam congregati erant, una con venere patres, omnes ex Orientalibus regionibus, duobus Afris exceptis domo profugis.

In meditullio Evangeliorum posito codice, ante sacri altaris cancellos undeviginti Imperatoris et Senatus procuratores sedebant. Pontificiae Legationis munera obierunt religiosissimi viri Paschasinus Lilybetanus in Sicilia Antistes, Lucentiüs Asculanus Episcopus, Bonifatius et Basilius presbyteri, quibus additus est Iulianus Coënsis Episcopus, ut iis curam actionemque suam adiutricem impenderet. Romani Pontificis Legati, primi inter Episcopos considebant; primi nominantur, primi loquuntur, primi actibus subscribunt; delegata, qua praediti sunt auctoritate, aliena roborant aut reiciunt suffragia, ut manifesto contigit in damnatione Dioscori, quam hisce verbis ratam habuerunt: ((Sanctissimus et beatissimus Archiepiscopus magnae et senioris Romae Leo, per nos et per praesentem sanctam Synodum, una cum ter beatissimo et omni laude digno beato Petro Apostolo, qui est petra et crepido catholicae Ecclesiae, et rectae fidei fundamentum, nudavit eum [Dioscorum] tam episcopatus dignitate, quam etiam et ab omni sacerdotali alienavit ministerio » .[9]

Ceterum Pontificios Legatos non solummodo praesidendi auctoritatem exercuisse, verum etiam ab omnibus conciliaribus patribus, nemine adversante, iis praesidendi ius et honorem agnitum esse liquido constat ex synodiça epistola ad Leonem missa: « Tu quidem — iidem scribunt — sicut membris ca-

' MANSI, *Conciliorum amplissima collectio,* VI, 1047 **(Act.** III) **;** SOHWABTZ, II, **vol.** I, **pars altera, p. 29 [225] (Act.** II).

put, praeeras in his qui tuum tenebant ordinem benevolentiam praeferens ».[10]

Nostrum non est hic singula synodalia gesta revolvere, sed praecipua tantum, prout veritati in lumine collocandae et religioni fovendae utilia sunt, breviter attingere. Itaque non possumus, cum de Sedis Apostolicae dignitate quaestio agitetur, illius Concilii canonem XXVIII silentio praeterire, quo Constantinopolitanae episcopali sedi, utpote imperiali urbi, alter post Romanam sedem honoris locus tribuebatur. Quamvis ibidem nihil contra divinum iurisdictionis primatum, qui quidem pro explorato habebatur, actum esset, tamen idem canon, absentibus ac dein contradicentibus Pontificiis Legatis conflatus, atque adeo clandestinus et subrepticius, quavis iuris vi destitutus est et a S. Leone multas per litteras reproba tus et damnatus. Cui, ceterum, rescissoriae sententiae acquievere Marcianus et Pulcheria, imo etiam et ipse Anatolius, qui male ausum excusans, ita ad Leonem scripsit: « De his autem quae Constantinopolitanae gratia sedis sancita sunt in Chalcedonerisi nuper universali Synodo, pro certo Beatitudo Vestra hoc habeat, nullam esse culpam in me..., sed Constantinopolitanae Ecclesiae reverendissimus clerus est, qui hoc habuit studium...; cum et sic gestorum vis omnis et confirmatio auctoritati Vestrae Beatitudinis fuerit reservata

At veniendum denique est ad totius causae cardinem, videlicet ad sollemnem catholicae fidei definitionem, qua Eutychetis perniciosus error repudiatus et damnatus est. In eiusdem Sacrae Synodi actione quarta imperialibus proceribus id poscentibus, ut novum fidei Symbolum conderetur, Paschasinus Pontificius Legatus, communis voti interpres, respondit minime hoc oportere, cum fidei Symbolorum et canonum ab Ecclesia receptorum satis iam esset: inter quae, hac super causa, primas agere partes epistulam Leonis ad Flavianum: « Tertio vero

[10] **Synodus Chalcedonensis ad Leonem M. (Ep. 98, 1: *PL* 54, 951; MANSI, VI, 147).**

[11] **Anatolius ad Leonem M. (Ep. 132, 4: *PL* 54, 1084; MANSI, VI, 278 s.).**

[id est post Symbola Nicaenum et Cons tan tinopolitanum eorumque declarationem a S. Cyrillo in Ephesina Synodo peractam] beatissimi atque apostolici viri, universalis Ecclesiae papae Leonis, Nestorii et Eutychetis haeresim damnantis, directa scripta, quid vera fides habeat, exposuerunt. Similiter vero et sancta Synodus hanc fidem tenet, hanc sequitur ». [12]

Iuvat hic memorare praegraves huiusmodi S. Leonis de Verbi Incarnatione litteras ad Flavianum in tertia Concilii actione recitatas esse; ac vixdum anagnostae vox conticuerat, omnes qui aderant uno animo et ore conclamasse : « Haec patrum fides, haec Apostolorum fides. Omnes ita credimus, orthodoxi ita credunt. Anathema ei qui ita non credit. Petrus per Leonem ita locutus est ». [13]

Post haec, summo omnes consensu professi sunt Romani Antistitis documentum cum Nicaeno et Constantinopolitano Symbolis plane et perfecte convenire. Nihilo secius in synodali actione quinta, iterum iterumque Mar ciani ac Senatus procuratoribus id efflagitantibus, a lecto Consilio ex variis regionibus Episcoporum qui in oratorio aedis S. Euphemiae convenerant, nova exarata est fidei definitio; eaque ex prologo quodam, ex Symbolis Nicaeno et Constantinopolitano tum primum promulgato et ex sollemni Eutychianae doctrinae condemnatione constat. Hanc vero fidei regulam conciliares patres unanima consensione comprobarünt.

Rei pretium esse nunc, Venerabiles Fratres, putamus, ut in enucleando Romani Pontificis documento, praeclarissimo catholicae fidei vindice, aliquantisper immoremur. Ante omnia contra Eutychem haec asserentem: « Confiteor ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante adunationem; post adunationem vero unam naturam confiteor », [14] haud sine animi indignatane ita fülgurantis veritatis iubar sanctissimus Antistes opponit : « Miror tam absurdam tamque perversam eius profes-

[12] MANSI, VII, 10

[13] SCHWABTZ, IT, vol. I, pars altera, p. 81 [277] (Act. III) ; MANSI, VI, 971 (Act. II).

[14] S. LEONIS M. Ep. 28, 6 (*PL* 54, 777).

sionem nulla iudicantium increpatione reprehensam... ; cum tam impie duarum naturarum ante Incarnationem Unigenitus Dei Filius fuisse dicatur, quam nefarie postquam Verbum caro factum est, natura in eo singularis asseritur ».[15] Neque tenuiore impetu Nestorium, qui in devii itineris contraria ruit, idem percellit: « Propter hanc ergo unitatem personae in utraque natura intelligendam, et Filius hominis legitur descendisse de caelo, cum Filius Dei carnem de ea Virgine de qua est natus, assumpserit. Et rursus Filius Dei crucifixus dicitur ac sepultus, cum haec non in Divinitate ipsa, qua Unigenitus consempiternus et consubstantialis est Patri, sed in naturae humanae sit infirmitate perpessus. Unde Unigenitum Filium Dei crucifixum et sepultum omnes etiam in Symbolo confitemur ».[16]

Praeter utriusque in Christo naturae distinctionem perspicue illinc evincitur distinctio quoque proprietatum et operationum, quae geminae sunt illius naturae: « Salva igitur, ait, proprietate utriusque naturae, et in unam coèunte personam, suscepta est a maiestate humilitas, a virtute infirmitas, ab aeternitate mortalitas ».[17] Et rursus: « Tenet enim sine defectu proprietatem suam utraque natura ».[18]

Attamen duplex illarum proprietatum et operationum series uni Verbi Personae attribuuntur, quia « Unus... idemque est... vere Dei Filius et vere hominis Filius ».[19] Unde: « Agit enim utraque forma cum alterius communione quod proprium est, Verbo scilicet operante quod Verbi est, et carne exsequente quod carnis est ».[20] Usitata hic apparet idiomatüm, ut aiunt, communicatio quam Cyrillus contra Nestorium iure vindicavit, solido hoc innixus effato utramque Christi naturam in unica Verbi persona subsistere, Verbi nempe ex Patre ante

[14] Ibid.

[16] Ep. 28, 5: *PL* 54, 771; cfr. AUGUSTINUS, *Contra sermonem Arianorum,* c. 8 *(PL* 42, 688).

[17] Bp. 28, 3: *PL* 54, 763; cfr. S. LEONIS *M.* Serm. 21, 2 *(PL* 54, 192).

[15] Ep. 28, 3: *PL* 54, 765; cfr. Serm. 23, 2 *(PL* 54, 201).

[19] Ep. 28, 4 *(PL* 54, 767).

[10] Ibid.

saecula geniti, secundum divinitatem, et ex Maria, secundum humanitatem, in tempore nati.

Haec ex Evangelio hausta celsaque doctrina, id haud diffitens quod in Ephesina Synodo decretum fuerat, reicit Eutychem, dum non parcit Nestorio; eidemque absolute perfecteque resonat Chalcedonensis Concilii dogmatica definitio, quae pariter in Christo duas distinctas naturas unamque personam perspicue et presse pronuntiat his verbis : « Sancta et magna et universalis Synodus... [eos], qui duas quidem ante unitatem naturas Domini fabulantür, unam vero post unitionem contingunt, condemnat. Sequentes igitur sanctos Patres, unum eundemque confiteri Filium et Dominum nostrum Iesum Christum consonanter omnes docemus, eundemque perfectum in deitate et eundem perfectum in humanitate, Deum verum et hominem verum, eundem ex anima rationali et corpore, consubstantialem Patri secundum deitatem, consubstantialem nobis eundem secundum humanitatem per omnia nobis similem absque peccato : ante saecula quidem de Patre genitum secundum deitatem, in novissimis autem diebus eundem propter nos et propter nostram salutem ex Maria Virgine Dei genitrice secundum humanitatem; unum eundemque Christum, Filium, Dominum, Unigenitum, in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum ; nusquam sublata differentia naturarum propter unitionem, magisque salva proprietate utriusque naturae, et in unam personam atque subsistentiam concurrente: non in duas personas partitum aut divisum, sed unum eundemque Filium et Unigenitum Deum Verbum, Dominum Iesum Christum».[21]

Quodsi quaeratur, quanam ex ratione id contingat, ut in oppugnando errore tanto nitore tantaque efficacitate Chalcedonensis Concilii elocutiones praepolleant, inde remur potissimum hoc provenire, quod ibidem, qualibet amota ambiguitate, propriissima nomina adhibentur. Etenim in Chalcedonensi fidei definitione vocibus personae et hypostasis ***(irpóo-tímov-imóo-rao-is)***

[21] MANSI, VII, 114 et 115.

eadem notio subicitur; nomini autem naturae *(<j>vo~ts)* alia vis inest neque unquam eius significatio pro illis nominibus sumitur.

Quapropter falso olim Nestoriani et Eutychiani opinabantur et aliqui nunc temporis rerum gestarum scriptores dictitant Chalcedonensem Synodum id quod in Ephesina statutum erat emendasse. Quin imo altera alteram perficit, ita ut praecipuae doctrinae christologicae synthesis seu compositio in oecumenicis Synodis Costantinopoli secundo ac tertio celebratis vigentior liqueat.

Dolendum sane est, quod veteres quidam Chalcedonensis Concilii adversarii, monophysitae quoque vocati, tam illimem, sinceram, integram fidem, ex verbis quibusdam antiquorum perperam intellectis, respuerunt. Quamvis enim repugnarentEütychëti absurde loquenti de Christi naturarum commixtione, tamen pertinaciter haeserunt pernotae sententiae : « Una natura Dei Verbi incarnata», qua Sanctus Cyrillus Alexandrinus tamquam a S. Athanasio tradita usus est, recto tamen mentis sensu, cum naturam ad ipsam personam significandam transferret. A Chalcedonensibus vero patribus quod in illis vocibus labile et incertum erat prorsus fuit ademptum: aequantes enim nomina quae in trinitaria theologia adhibentur iis, quae Dominicam Incarnationem enuntiant, idem fecerunt naturam et essentiam *(ovaio),* idem personam et hypostasim, a quibus duo superiora nomina omnino distinguenda esse putarunt, dum a praedictis dissidentibus aequiparatur natura personae, non autem essentiae. Usitato igitur et puro sermone dicendum est in Deo unam esse naturam, tres personas; in Christo autem unam personam, duas naturas.

Ex nuper allata ratione evenit, ut nunc quoque nonnulli dissidentium coetus in Aegypto, Aethiopia, Syria, Armenia et alibi, in definienda Dominicae Incarnationis doctrina, verbis praecipue a recto tramite deflectere videantur; quod quidem ex eorum liturgicis et theologicis documentis coniectari licet.

Ceterum iam saeculo decimo secundo aliquis, qui apud Ar-

menos summa pollebat auctoritate, quidnam ipse hac de re cogitaret, candido aperiebat eloquio: « Dicimus Christum unam naturam non confusione secundum Eutychem, neque diminutione iuxta Apollinarem, sed iuxta Cyrillum Alexandrinum, qui in libro *Scholiorum adversus Nestorium* ait: Una est natura Verbi incarnati, quemadmodum et Patres docuerunt... Et nos quoque ex Sanctorum traditione id dicimus, minime vero iuxta heterodoxorum sententiam aut confusionem aut commutationem vel alterationem introducentes in unionem Christi, asserentes unam naturam, sed pro hypostasi, quam in Christo et vos dicitis; quod rectum est atque a nobis concessum, quodque idem valet omnino ac nostrum enatum: Unam naturam ... Nec renuimus dicere "duas naturas", dummodo non intelligatur per divisionem iuxta Nestorium, sed ut inconfusio demonstretur adversus Eutychem et Apollinarem ».[22]

Si tum est culmen gaudii et consummatio laetitiae sanctae cum in rem illud deducitur Psalmi: « Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum »;[23] si tum Dei gloria maximae omnium utilitati iuncta collucet, cum plena veritas et plena caritas Christi oves consociant, viderint ipsi, quos supra amanter et dolenter memoravimus, an fas sit et expediat se, praesertim ob quandam initio exortam verborum ambiguitatem, adhuc distinere ab Ecclesia una et sancta, fundata in sapphiris,[24] in Prophetis videlicet et Apostolis, ipso summo angulari lapide Christo Iesu![25]

Contra Chalcedonensem fidei professionem vehementer pugnat etiam, extra catholicae religionis saepta latius diffusum, opinionis commentum, cui locus quidam epistulae Pauli Apostoli ad Philippenses[26] temere et perperam intellectus an-

[22] Ita NEBSES IV (f 1173) in *Libello confessionis fidei*, ad Alexium supremum exercitus byzantini Ducem (I. CAPPELLETTI, *8. NarseUs Claiensis, Armenorum Catholici, opera*, I, Venetiis, 1<S33, pp. 182-183).

[23] Ps. 132, 1.

[24] Cfr. Is., 54, 11.

[25] Cfr. *Eph.*, 2, 20.

[26] *Philipp., 2,* 7.

sam et speciem praebuit — kenotica doctrina vocatum — ex quo in Christo Verbi divinitatis ademptio confingitur: nefandum quidem inventum, quod, aeque atque ei oppositus docetismus reprobandum, integrum Incarnationis et Redemptionis mysterium in exsanguia et vana spectra tradücit. «In integra... veri hominis perfectaque natura — ita granditer Leo Magnus docet — verus natus est Deus, totus in suis, totus in nostris ».[27]

Quamvis nihil prohibeat quominus humanitas Christi, etiam psychologica via ac ratione, altius investigetur, tamen in arduis huius generis studiis non desunt qui plus aequo vetera linquant, ut nova astruant et auctoritate ac definitione Chalcedonensis Concilii perperam utantur, ut a se elucubrata sufficiant.

Hi humanae Christi naturae statum et conditionem ita provehunt ut eadem reputari videatur subiectum quoddam sui iuris, quasi in ipsius Verbi persona non subsistat. At Chalcedonense Concilium, Ephesino prorsus congruens, lucide asserit utramque Redemptoris nostri naturam « in unam personam atque subsistentiam » convenire vetatque duo in Christo poni individua, ita ut aliquis « homo assumptus », integrae autonomiae compos, penes Verbum collocetur.

S. Leo autem non solum eandem amplectitur sententiam, verum etiam indicat et ostendit fontem, ex quo pura huiusmodi instituta dérivât: « Quidquid, ait, a nobis scriptum est, ex apostolica et evangelica probatur sumptum esse doctrina».[28]

Re quidem vera, Ecclesia a priscis temporibus et scriptis documentis et sermonibus et liturgicis precibus aperte absoluteque profitetur Unigenitum ex substantia Patris Dei Filium, Dominum nostrum Iesum Christum, Verbum incarnatum, in terris natum esse et passum, crucis stipiti adfixum atque, postquam e sepulcro resurrexerat, ad caelos ascendisse. Praeter haec, Sa-

[27] **Ep. 28, 3: *PL* 54, 763. Cfr. Serm. 23, 2 *(PL* 54, 201).**
[28] **Ep. 152 *(PL* 54, 1123).**

erarum Scripturarum eloquia uni Christo, Filio Dei, humana eidemque, Filio hominis, tribuunt divina.

Evangelista siquidem Ioannes declarat: « Verbum caro factum est»;[29] Paulus autem de Eo scribit: «Qui cum in forma Dei esset... humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem » ;[30] vel : « At ubi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum factum ex muliere»;[31] âc Divinus ipse Redemptor indubitabiliter pronuntiat : « Ego et Pater unum sumus » ;[32] et rursus: « Exivi a Patre et veni in mundum » .[33] Superna origo Redemptoris nostri item ex hoc Evangelii loco coruscat: « Descendi de caelo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius, qui misit me » .[34] Atque ex eo: «Qui descendit, ipse est et qui ascendit super omnes caelos».[35] Quem quidem sermonem ita S. Thomas Aquinas commentando collustrat: «Qui descendit, ipse est qui ascendit. In quo designatur unitas personae Dei et hominis. Descendit enim... Filius Dei assumendo humanam naturam, ascendit autem Filius hominis secundum humanam naturam ad vitae immortalis sublimitatem. Et sic est idem Filius Dei, qui descendit et Filius hominis qui ascendit » .[36]

Hanc eandem sententiam praeclare Decessor Noster Leo M. hisce verbis enuntiaverat : «Quia... iustificandis hominibus hoc principaliter opitulatur, quod Unigenitus Dei etiam Filius hominis esse dignatus est, ut *ὁμοούσιος* Patri Deus, id est unius substantiae, idem homo verus et secundum carnem matri cönsubstantialis exsisteret; utroque gaudemus, quia non nisi utroque salvamur : in nullo di videntes visibilem ab invisibili, corporetur, ab incorporeo, pässibilem ab impassibili, palpabilem ab impalpabili, formam servi a forma Dei; quia etsi unum ma-

[29] IOAN., 1, 14.
[30] *Philip.*, 2, 6-8.
[31] *Gal.*, 4, 4.
[32] IOAN., 10, 30.
[33] IOAN., 16, 28.
[34] IOAN., 6, 38.
[35] *Eph.*, 4, 10.
[36] S. THOMAS, *Comm. in Ep. ad Ephesios*, c. IV, lect. III, circa finem.

net ab aeternitate, aliud coepit a tempore; quae tamen in unitatem convenerunt, nec separationem possunt habere nec finem».[87]

Tantummodo igitur si sancta et indemni fide credatur unam in Christo esse personam, Verbi scilicet, in quam duae naturae, prorsus invicem distinctae, divina et humana, diversae quoque proprietatibus et operationibus, confluunt, redemptionis nostrae magnificentia et pietas apparent numquam satis enarrandae.

O celsitas misericordiae et iustitiae Dei, quae sontibus subvenit et filios sibi comparavit! O incurvati deorsum caeli, ut, hiemalibus abscedentibus brumis, flores apparerent in terra nostra[38] et fieremus novi homines, nova creatura, novum figmentum, gens sancta subolesque caelestis! Nimirum Verbum carne sua vere est passum, in cruce sanguinem suum fudit Aeternoque Patri perquam effluens satisfactionis pretium pro nobis noxiis exsolvit : ex quo fit, ut salutis spes certa illis adfulgeat, qui fide non ficta et caritate non segni Ipsi adhaereant et, partae ab Eo gratiae auxilio, iustitiae fructus producant.

Tam insignium et gloriosorum Ecclesiae annalium evocata memoria sponte naturaque sua efficit, ut ad Orientales amantiore paternae voluntatis Nostrae affectu, cogitationes Nostras convertamus. Sacrosancta enim Chalcedonensis universalis Synodus ipsorum praecipuae est monumentum laudis, cuncta haud dubie duraturum per aeva: ibidem siquidem, praeeunte Apostolica Sede, ab ingenti orientalium Episcoporum cohorte doctrina de unitate Christi, in cuius unam personam distincte et inconfuse naturae duae, divina et humana, conveniunt, cum impio ausu adulterata esset, et vigilanter defensa fuit et mirabiliter declarata. At, proh dolor, multi in orientalibus plagis, ab unitate mystici Corporis Christi, cuius hypo-

[57] S. LEONIS M. Serm. 30, 6 *(PL* 54, 233 s.).

" Cfr. *Cani.,* 2 . 1 1 s.

statica unio est spectatissimum exemplar, longam per saeculorum seriem misere abscesserunt. Nonne id sanctum, salutare Deique voluntati 'congruens est, ut omnes tandem aliquando ad unicum Christi redeant ovile?

Quod ad Nos attinet, volumus eos id perspectum habere cogitationes Nostras esse pacis, et non adflictionis.[39] Ceteroqui satis constat hoc et opere Nos demonstrasse : quodsi, cogente necessitate, hac in re gloriamur, in Domino gloriamur, qui bonae cuiuslibet voluntatis est'datur. Etenim Decessorum Nostrorum vestigia secuti, adsiduam operam navavimus, ut ad Catholicam Ecclesiam reditus Orientalibus facilior evadat : eorum legitimos ritus tutati sumus ; studia quae eos spectant proveximus; leges iis providas promulgavimus ; Sacrum Consilium in Romana Curia pro Ecclesia Orientali constitutum magna sollicitudine afferimus; Armenorum Patriarcham Romanae purpurae decore insignivimus.

Cum recens autem ftirebat bellum et inopia, inedia, morbi bello parta erant, Nos, nullo discrimine facto hos inter ac illos, qui vocitare Nos patrem solent, ubique allevare ingravescentia mala studuimus : viduis, pueris, senibus, aegrotis auxiliari connisi sumus ; o beatiores sane, si adaequare optatis opes valuissemus. Hanc igitur Apostolicam Sedem, cui praeesse est prodesse, hanc divinitus erectam inconcussam veritatis rupem, ii qui calamitosa ob tempora ab ea seiuncti sunt, prae oculis habentes atque imitati Flavianum, novum Ioannem Chrysostomum in rebus asperis pro iustitia obeundis, Chalcedonenses conciliares patres, membra excellentissima mystici Corporis Christi, Marcianum fortem, mitem sapientemque principem, Pulcheriam, lilium regia et intemerata pulchritudine candens, ne tardent debito co, 1ère obsequio: ex quo ad Ecclesiae unitatem reditu in commune christiani orbis emolumentum uberem bonorum fontem effluxurüm esse prospicimus.

Profecto Nos minime latet inveteratum praeiudicatarum opi-

[39] Cfr. IEREM., 29, 11.

nionum cumulum tenaciter praepedire, quominus in novissima Caena a Christo suppliciter Aeterno Patri adhibitae pro Evangelii asseclis preces : « Ut omnes unum sint » [40] ad f elicissimum effectum adducantur. At novimus quoque tantam esse vim precum, si orantes, veluti agmine facto, secura fide et conscientia munda effervescant, ut mons quoque tolli et in mare praeceps agi possit.[41] Optamus igitur et cupimus ut omnes, quibus cordi est studiosa revocatio ad christianam amplectendam unitatem — nemo quidem qui Christi est tantiinl negotium parvipendat — comprecationes supplicationesque Deo fundant, a quo auctore ordo, unitas, pulchritudo exoriuntur, ut optimi cuiusque digna laude vota in rem haud sero deducantur. Explanat profecto iter, quo assequenda est huiusmodi meta, tranquillior sine ira et studio indagatio, qua magis quam exactis aetatibus vetera gesta retexi atque perpendi nunc solent.

Verumtamen aliud est, quod instantissime efflagitat, ut sub unico signo christiani nominis acies contra inferni hostis turbulentissimos impetus, quam primum coalescant et militent. Quem non terret invidia et feritas, qua osores Dei, in multis terrarum orbis plagis, quidquid est divinum et christianum delere minantur aut evellere contendunt? Contra confoederatos horum cuneos pergere non possunt disiuncti et dispersi morari quotquot, baptismi sacro charactere insigniti, officio suo ad bonum certandum Christi certamen deputantur.

Vincula, cruciatus, tormenta, gemitus, cruor eorum qui, noti vel ignoti, innumera multitudo, recens et nunc quoque ob virtutis constantiam et christianae fidei professionem perpessi sunt et perpetuentur, voce quadam in dies resonantiore ad sanctam huiusmodi amplexandam Ecclesiae unitatem omnes compellunt.

Spes reditus fratrum et filiorum, iam diu ab Apostolica hac Sede dissidentium, fortior facta est ex tot aliorum fratrum fi-

[40] IOAN., 17, 21.

[41] Cfr. MARC, 11, 23.

Horumque asperata et cruentata martyriis cruce: nemo salutare Dei opus impediat aut neglegat! Ad huius reditus utilitates et gaudia paterno hortatu compellimus et devocamus eos quoque qui Nestoriana et Monophysitica errata placita sequuntur. Persuasum iis esto apostolatus Nostri coronae gemmam a Nobis reputari fulgentissimam, si data sit Nobis copia caritate et honore eos afnciendi qui, eo Nobis cariores sunt, quo maius eorum diuturnus discessus in Nobis desiderium exacuit.

Hoc denique est Nobis in votis, ut, cum, sollerti opera vestra, Venerabiles Fratres, sacrosanctae Chalcedonensis Synodi celebrabitur memoria, inde omnes ad adhaerendum firmissima fide Christo Redemptori nostro et Regi urgeantur. Nemo humanae philosophiae fallacia illectus et humani eloquii ambagibus deceptus Chalcedone sancitum dogma — nempe in Christo veras perfectasque duas esse, divinam et humanam, naturas simul iunctas, non confusas et in una Verbi subsistentes persona — aut dubitando concutiat aut male innovando corrumpat. Arcto potius vinculo iuncti cum Auctore salutis nostrae, qui est « Via conversationis sanctae, Veritas doctrinae divinae, et Vita beatitudinis sempiternae»,[42] omnes in Eo suam redament reparata m naturam, colant redemptam libertatem, et, excussa senilis mundi stultitia, ad spiritualis infantiae vetustatis nesciam sapientiam laetissimi transeant.

Haec flagrantissima optata suscipiat Unus Trinusque Deus, cuius natura est bonitas, cuius voluntas potestas, deprecantibus Deipara Virgine Maria, Sanctis Apostolis Petro et Paulo, Euphemia Chalcedonensi Virgine et Martyre triumphatrici. Vos autem, Venerabiles Fratres, Nostris vestras preces hac de causa adiungite et quae vobis scripsimus facite ut quam plurimis in notitiam perveniant. Quam ob rem grate iam nunc affecti, vobis et universis sacerdotibus et christifidelibus, pro quorum spirituali emolumento vestra excubat cura, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus; qua auspice, Christi Re-

[42] S. LEONIS M. Serm. 72, 1 (*PL* 54, 390).

gisnon grave neque asperum iugum alacriores suscipiatis et Ei magis magisque humilitate sitis similes, cuius gloriae vultis esse consortes.

Datum Romae, apud S. Petrum, die VIII mensis Septembris, in festo Nativitatis Mariae Virginis, anno MÇMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATAE MARIAE GULIELMAE AEMILIAE DE RODAT, CONGREGATIONIS SORORUM A S. FAMILIA FUNDATRICI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad communem providentissima Dei legem pertinere videtur, ut homines plerumque per homines ad sempiternam animorum suorum salutem vocentur. Quapropter in omni temporum cursu qui in catholicis viris caelestis Patris voluntatem sunt altius diligenti usque scrutati, ii non tantum prospexerunt ut pietatem virtutemque ipsi excolerent, verum etiam ut quos habuissent heic in terris viae comites, haberent quoque in caelis eiusdem beatitatis consortes. Atque fere quo vehementiore summi Numinis amore ar deban t, eo constantius in hanc rem enitebantur et contendébánt. [1]

In cuius propositi praeclaro sane est testimonio eum ceteris plurimis Maria Gulielma Aemilia de Rodat, Virgo, Congregationis Sororum a sancta Fahxilia Legifera Mater, quam hodie ad Sanctorum Caelitum honores eveximus ; utpote quae et eximiarum virtutum decore praefnlserit, et singulari flagraverit animorum iuvandorum studio. Die sexto Septembris mensis, anno millesimo septingentésimo octogesimo septimo, in pago cui vulgo *Druelle* appellatio, e Dioecesi Ruthenensi, in Gallia, ex honestissimis piisque parentibus Ludovico Amante de Eodat, et Henrica de Pömayrols nata, postridie sacro abluta fuit baptismate, eique nomina Mariae Gulielmae Aemiliae indita. Adhuc infantilia curae demandata aviae Margaritae de Pomayrols, in pago *Ginals* prope Francopolim, in disciplina huius feminae, religione ac pietate conspicuae, quindecim annos

degit, tanto sane cum animi sui fructu ut, hoc temporis spatio, earum virtutum viam iniret, quarum miranda per totius vitae cursum specimina datura erat : in primis vero pietatis, pudicitiae, in egënosque beneficentiae. Annum duodecimum agens, Eucharistici Panis primum particeps facta, ex hoc vel incensioris pietatis visa est hausisse incitamentum. Non modo propterea in deliciis habebat vacare precibus supernarumque commentationi rerum, sed cum optimis etiam puellis ad multas horas de caelesti gloria protrahere colloquia. Quam spectabilem vitae rationem ad annum decimum quintum usque servavit. A quo tempore, cum in paternam domum revertisset, quamvis nec gravi umquam noxa foedasset animum suum, nec sacri cotidie adesse, nec saepe Paenitentiae Eucharistiaeque sacramentis frui praetermisisset, eius tamen religionis studium tepere aliquatenus coepit. Sed Dei providentia, duos post annos, factum est ut a sacrae Paenitentiae administro, apud quem per Iubilaeum maximum de admissis se accusaverat, tantopere permoveretur ut ad pristinum pietatis studium rediret. Omni propterea vestium ostentatione deposita, summo Deo implorando plusculas cotidie horas tribuere coepit, Angelorum Panem ardentius esurire, Christi patientis iter ad Calvariam repetere, egenorumque, quantum poterat, levare miserias. Nihil igitur mirum si puella, ita ad superna infiammata, divino afflatu ad religiosam capessendam vitam vocata fait. Quod consilium, ut ad rem, post varia tentamina, deduceret eo precipue die Aemilia incitata fuit, cum, aegrotantes quasdam puellas invisens, earum matres conqueren tes audivit, quod. per generale Gallicae reipublicae turbamentum religiosis ordinibus deletis, filiae in maxima omnium officiorum ignoratione ac neglegentia adolescerent. Quarum puellarum, ut plurimum egentium, aeternae saluti consulendi causa, de condenda in hanc rem Sodalitate cogitavit. In consilium idcirco adhibito Antonio Marty sacerdote, suae pietatis magistro, Aemilia indigentes adulescentulas in perangustum suae domus cubiculum congregavit. Utque augescenti in dies necessitati augescens operariorum opera responderet, ad saluberrimum hunc laborem Ursulam Delbreil, Mariam Boutaric et Eleonoram Dutriac sibi ascivit socias : quibus auxiliantibus, anno millesimo octingentesimo sexto decimo, in miseriore urbis Francopolis regione parva conducta domo, gratuitam puellis scholam aperuit, in quam brevi tempore frequentissimae con auxerunt alumnae. Et quamvis institutum opus egestate plurimisque premeretur difficultatibus, tantum abfuit ut Aemilia animum desponderet, ut, de tolerandis incommodis laeta, magis Deo confiderei, stimulumque sumeret ad maiora semper eius nomine audenda. Re enim vera, parvo intermisso temporis spatio, praeterquam aliam aperuit scholam adulescentulis non ignobili

genere natis, domum etiam condidit pupillis excipiendis. Quibus inceptis manifesto favit benignissimus Deus. Nam licet, illa tempestate, durissima esset in regione annonae caritas, ea tamen, non modo opem mendicis tulit, verum etiam sui Sodalitii usui monasterium S. Francisci Asisinatis cöemit continentemque domum, in qua sacra aedes erat S. Rocho olim dicata.

Interea, cum condita Sodalitas firmo niteretur fundamento, expedire duxit socias suas religiosa vota, ut privatim iam ipsa fecerat, nuncupare. Quod difficultatibus mirum in modum evictis, quae consilio efficiendo impedimentum afferre videbantur, die octavo mensis Septembris, anno millesimo octingentesimo vicesimo factum est. Ut vero Sodalibus via pateret clarius qua de christianae vitae perfectione anniterentur, Marty sacerdotis consiliis exquisitis, regulas composuit, quibus nova Congregatio, a sanctae Familiae nomine appellanda, administraretur. Quae regulae, post diuturnum factum experimentum, ab Episcopo Ruthenensi, anno millesimo octingentesimo tricesimo secundo, probatae fuerunt. Inter haec, Dei aspirante gratia, ad constitutam Congregationem, quae quattuor iam constabat domibus, alia fiebat laboris accessio. Cum enim Aemilia cognovisset in pago, cui vulgo Vialarels appellatio, pauperum filias, quas inter plures catholicae religionis expertes, miserrimam degere vitam ac necessaria eruditione carere, illuc nonnullas ex alumnis suis misit, quibus esset cordi adulescentularum illarum educatio. Hinc, Episcopo Kuthenensi potissimum auctore, orta est alia Sodalium pars, extra claustra viventium, quibus demandatum erat ut in puellarum scholas operam impenderent, aegrotis domi decumbentibus assiderent, captivos in vinculis inviserent, eisque tum ad animi tum ad corporis necessitates subsidia compararent. Sed ei, quae caelestis Patris amore magis in dies flagrabat, quaeque de hominum sempiterna salute sollicita erat, suscepti labores non erant satis. Quam ob rem, dum coepta maturat, alia aggreditur opera, sive infantibus excepiendis, sive honestioris condicionis puellis instituendis, sive mulierculis ad bonam frugem revocandis. Ita Aemilia adhuc in terris agente, factum est ut nulla fere esset Galliae regio in qua Congregatio a S. Familia esset ignota. Sed statutum iam tempus instabat quo indefatigatae operariae a « Domino messis » iusta tribueretur merces. Quod cum Dei ancilla praesentiret, de futura suae Congregationis fortuna anxia, ut in huius regimen a se designata Sodalis succederet, utque regulas Apostolica Sedes cognosceret impetravit. At non modo a se condito Sodalitio veluti in hereditate relinquebat immensi laboris spectaculum, divinae gloriae animorumque saluti promovendae sumpti, sed potissimum miranda omnium christianarum virtutum

exempla : earum in primis quas théologales et cardinales vocant, atque demissi, patientis, constantis animi, ac plenissimae in caelesti Patre fiduciae. Tantis igitur ornatam meritis ac sanctitudine Famulam suam Deus ad aeternum praemium vocaturus erat. Itaque Francopoli, in principe Congregationis suae domo, nati morbi doloribus patientissime toleratis, supremisque Ecclesiae Sacramentis maxima religione susceptis, atque alumnis suis ad christianam perfectionem exstimulatis, in Christi Iesu cruci afiixi amplexu, die undevicesimo mensis Septembris, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo secundo, ad superas sedes evolavit.

Simul ac Dei Famulae obitus pervulgatus est nuntius quamplurimi e clero populoque ad eiusdem corpus invisendum properarunt, qui biduo post triumphali pompa ad curiale S. Iosephi templum delatum est. Nec in eo visum est Caelestis Numinis defuisse signum ; nam, licet quattuor dies inhumatum relictum esset, tamen non modo flexibile atque omnino incorruptum apparuit, sed supernum etiam praeferre gaudium.

Sanctitudinis fama, quam iam vivens Aemilia sibi virtutibus et operibus comparaverat, post eius mortem, ob miracula, quae ea deprecante patrata dicebantur, mirifice increvit; quare, vix octo ab eius obitu transactis annis, de Beatorum Caelitum honoribus illi decernendis Causa agitari coepta est, et in Curia episcopali Ruthenensi ordinarii, quos vocant, processus confecti sunt, quibus ad S. Rituum Congregationem transmissis ac rite probatis, auctoritate Decessoris Nostri fel. rec. Pii XI, die septimo mensis Martii, anno millesimo octingentesimo septuagesimo secundo, Causae Introductionis decretum promulgatum est. Inquisitiones deinde apostolicae peractae sunt de Servae Dei virtutibus heroum more excultis ; quarum probationes triplici, ut assolet, disceptationi S. Rituum Congregationis subiectae sunt : prima fuit penes cl. mem. Lucidum Mariam S. R. E. Cardinalem Parocchi, Causae Relatorem, die decimo mensis Maii, anno millesimo octingentesimo nonagésimo octavo ; secunda in Aedibus Vaticanis insequenti anno, die vicesimo quinto mensis Iulii; tertia denique coram fel. rec. Leone XIII, Decessore Nostro, anno millesimo nongentesimo primo, die vicesimo sexto mensis Februarii ; in qua Generali Congregatione astantes omnes concordi sententia censuerunt Mariam Gulielmam Aemiliam de Rodat virtutes tum théologales tum cardinales iisque annexas heroum more coluisse; eaque de re Summus Pontifex, die undetricesimo mensis Maii, eodem anno, decretum promulgari iussit. Hominum testimonio mox Dei suffragium accedere visum est, cum prodigiales sanationes evenisse dicerentur, deprecatrice Ven. Virgine Aemilia, patratae.

Duae ex his S. Rituum Congregationis examini subiectae fuerunt, deque iis apostolicae inquisitiones ih Ruthenensi, Parisiensi et Mechliniensi Curiis adornatae fuerunt; quibus absolutis ac districte expensis et probatis, Nos, die septimo decimo mensis Martii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo, arcessitis S. R. E. Cardinalibus cl. mem. Carolo Salotti, tunc S. Rituum Congregationis Praefecto, atque Alexandro Verde, Causae Ponente, et eiusdem S. Congregationis Viro a Secretis, Alfonso Carinci, ac Fidei Promotore Generali, Salvatore Natucci, sacrosancta Hostia rite litatá, sollemniter decrevimus : *Constare de duobus miraculis a Deo per Venerabilis Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat intercessionem patratis, nempe : de instantánea perfectaque sanatione tum Mariae Verdier viduae Girard a canceroso tumore in sinistro sinu cum glandularum aœillae inflatione; tum Gabrielas Hambrouch viduae Breithoff a peritonite diffusa, acutissima letali cum fístula enterooutanea.*

Unum porro discutiendum erat dubium an, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi posset ad Venerabilis illius Servae Dei beatificationem. De quo dubio actum est, die secundo Aprilis eodem anno, coram Nobis ipsis, qui favorabili omnium sententia habita die quarto decimo eiusdem mensis, sollemniter decrevimus *Tuto procedi posse ad Venerabilis Servae Dei Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat Beatificationem.* Cuius quidem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Petriana, die nono Iunii mensis eodem anno millesimo nongentesimo quadragesimo, magno cum splendore, ingeniique fidelium frequentia celebrata fuere.

Iam vero vix beatorum fastis Maria Gulielma Aemilia de Rodat fuerat adscripta, cum eiusdem Beatae percrebruit cultus, et nova miracula a Deo, illa deprecante, dicebantur patrata. Quapropter enixae Nobis preces porrectae sunt, ut Canonizationis Causa resumeretur ; quibus Nos libenter annuentes, propria manu commissionem reassumptionis Causae die sexto Decembris mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo sesundo, signavimus.

Aliquot post annos a sollerti Causae Postulatore, dilecto Filio Raymundo Michotte, duae sanationes, quae merito supernae actionis indicia videbantur habere, Sacrae Rituum Congregationis examini exhibitae sunt. Altera sanatio in hac ipsa Alma Urbe anno millesimo nongentesimo quadragesimo quinto ita evenisse dicebatur. Teresia Appetecchia, Laurentii filia, duodeviginti annos nata, a gravi polysierosite tubercolari fuit affecta, quemadmodum non modo medentes a cura, sed et officiales periti ipsumque S. Rituum Congregationis Collegium Medicum affirmarunt iidemque pariter in gravissima edicenda prognosi convenerunt. Adhibitis

incassum curis, Beatae Aemiliae de Rodat patrocinium, per no vendíales preces die vicesimo quarto Ianuarii, anno illo, inceptas, imploratam fuit. Iam vero medens, qui, eodem mense ineunte, sanationis spem adémërat, quod iudicium medicus a consultatione plane confirmaverat, die contra vicesimo sexto illam gravibus morbis solutam invenit. Intra paucos dies, morbi reliquiis cessatis, infirma perfecte convaluit : quod praeter naturae leges evenisse unanimis fuit peritorum atque Collegii Medici consensus.

Altera sanatio, in hac pariter Alma Urbe effecta, ita evenisse narratur. Rita Falcone, Armidi filia, trimula, acuta appendicite, die vicesimo secundo Octobris mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo sexto, tentata fuit. Chirurgico ferro dum subicitur, diffusa peritonaei infiammatio in ea inventa quoque est. Die septimo, in melius morbo aliquantulum vergente, arteriae asperae et pulmonum infiammatio accessit, a qua opportune curata puella consanuit. Demum die vicesimo Octavo mensis Novembris eodem anno intestinalis occlusio adeo gravis successit, ut pernecessaria prorsus facta sit chirurgica actio, quae illis in adiunctis non modo nullum infirmae attulit solatium, sed in peiorem eam adduxit condicionem, ita ut in eo esset ut proxime moreretur. Parentes Beatam Aemiliam ardentibus precibus invocaverunt, eiusque imaginem puellae ventri tunc apposuerunt. Morbi phaenomena illico attenuatur; paucas post horas occlusio cessat, brevique puella convalescit. Concors fuit diagnosis et gravissima prognosis cum medentium, tum peritorum atque S. Rituum Congregationis Collegii Medici, a quibus omnibus sanationem naturae vires excedere unanimiter affirmatum fuit.

De utraque sanatione processibus rite confectis, post iudicium a Collegio Medico editum, in suetis duabus Congregationibus stricta habita est disceptatio ; ac tandem Nos, astantibus venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Clemente Micara, S. Rituum Congregationis Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore, ac venerabili Fratre Alfonso Carinci, eiusdem S. Congregationis Viro a Secretis, et dilecto Filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, die duodecimo Ianuarii mensis huius anni, sollemniter ediximus : *Constare de duobus miraculis, Beata Maria Gulielma Aemilia de Rodat interveniente, a Deo patratis,* nimirum : *de instantánea perjectaque sanatione eum Teresiae Appetecchia a gravi poly siero site tubercolari, tum puellae Ritae Falcone ab occlusione intestinali mixta, praevalenter medianica, subsecuta post peritonitem purulentam acutOAn diffusam.* Quod Decretum promulgari mandavimus.

Ad huius Causae exitum unum tantum ad iuris normam dubium excu-

tiendum deerat : utrum videlicet, duobus miraculis post indultam Beatae illi venerationem rite approbatis, *tuto* ad supremum Canonizationis fastigium Beata Aemilia de Rodat extolli posset.

Quo dubio coram Nobis de more proposito atque concordi favorabili sententia resoluto, Nos, quos supra memoravimus, S. R. E. Cardinalibus, Viro S. Rituum Congregationis a Secretis, et Fidei Promotore Generali astantibus, sacrosancto Missae sacrificio celebrato, die quinto mensis Martii, hoc eodem anno, decrevimus : *Tuto procedi posse ad sollemnem Beatae Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat Canonizationem.*

Quibus omnibus ita peractis, ne a normis a Decessoribus Nostris in tanti momenti re sapientissime constitutis deflecteremus, primum quidem venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales ad diem sextum decimum superioris mensis Martii in Consistorio *secreto* in consueta Aula Palatii Apostolici Vaticani convocavimus, in quo Cardinalis Clemens Micara, S. Congregationis Rituum Praefectus, sermonen habuit de vita et miraculis Beatorum Antonii Mariae Claret, Archiepiscopi Traianopolitani, Fundatoris Congregationis Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. M. V., et Vincentii Mariae Strambi, Episcopi Maceratensis et Tolentini, e Congregatione Clericorum excalceatorum SSmae Crucis et Passionis D. N. I. C, Confessorum; atque Beatarum Mariae Goretti, Virginis et Martyris, ac Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat, Fundatricis Instituti Religiosarum a Sancta Familia, et Mariae Annae de Paredes, Virginum ; ac recensuit acta, quae in Causis Beatificationis et Canonizationis eorundem Beatorum et Beatarum S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admittenda ac probanda censuit.

Qua relatione expleta, Nos Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivimus, et singuli iidem suam Nobis sententiam aperuerunt. Subinde in eadem aula Consistoriali fuit *Consistorium publicum* pro sollemni peroratione Causarum Canonizationis Beatorum ac Beatarum quos supra diximus, in quo dilecti Filii Aulae Consistorialis Advocati breviter singulatim retulerunt vitam, virtutes et miracula Beatorum illorum, atque pro Canonizatione de more instíterunt. Pro Beata Aemilia de Rodat peroravit dilectus Filius Paulus Guidi. Nomine quidem Nostro dilectus Filius respondit Antonius Bacci, Brevium ad Principes a Secretis, qui Nos quoque dixit exoptare Beatos illos, hoc ipso Anno vertente Sacro, supremis decorare Caelitum honoribus, eorumque sanctitatis exempla ad imitandum proponere ; attamen, ut Apostolicae Sedis hac in re translationis mos religiose servaretur, non ante Nos esse de singulis causis decretorium prolaturos iudicium, quam in *Consistorio,* ut aiunt, *semipublico* proximo die vicesimo septimo eiusdem mensis celebrando, ite-

rum Patres Cardinales atque venerabiles Sacrorum Antistites, quotquot in Urbe adfuturi essent, sententiam rogavissemus. Interea vero omnes astantes hortati sumus ut Spiritus Sancti lumen, effusis precibus, menti Nostrae conciliarent. Mandavimus itaque singulis Praesulibus, qui propius a Roma abessent, legitimos de Beatorum illorum vita, virtutibus et miraculis, nec non de actis in eorum Causis commentarios transmitti, ut ipsi, re plene cognita, suam possent edere sententiam.

Die itaque vicesimo septimo Martii Consistorium hoc *semipublicum* habitum est, in quo Nos, astantes Patres Cardinales et Sacrorum Antistites brevi prius sermone allocuti, omnes rogavimus ut singuli dicerent quid de supremis sanctitatis honoribus Beatis quos supra memoravimus decernendis sentirent. Exceptis autem astantium suffragiis, admodum laetati sumus omnes una simul consentientes audivisse, et Nobis quoque in votis esse diximus quinque Beatos illos Caelites ad summum sanctitudinis fastigium evectos declarare, cum id non modo in Catholicae Ecclesiae honorem cessurum esset, sed christianis etiam cuiusvis ordinis foret valde frugiferum, eo quod praeclara optimaque exempla facilius ac vehementius ad virtutem traherent. Statuimus igitur ac decrevimus sollemnes Beatorum illorum Canonizationis caerimonias per Anni Sacri decursum in Vaticana Basilica, Deo adiuvante, peragere. Venerabiles autem Fratres adhortati sumus ne una Nobiscum supplicibus Deo instare precibus désistèrent, ut haec feliciter evenirent et in Dei gloriam hominumque salutem plurimum conferrent. De quibus omnibus ut acta iuridica conficerent, Consistorialis Aulae Advocatis rogantibus, Protonotariis Apostolicis mandatum de more est.

Cum hic autem faustissimus a Nobis praestitutus dies, Beatae Mariae Gulielmae de Rodat supremis Caelitum honoribus decernendis advenisset, quam plurimis tam e clero saeculari quam regulari, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus ac venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis et Abbatibus pia supplicatione praeeuntibus in Petrianam Basilicam, magnifico nitentem apparatu et millenis fulgentem lychnis, multis iam stipatam fidelium millibus, quos inter complures Congregationis Sororum a S. Familia sodales, ex Gallia praesertim et e dissitis etiam regionibus fuerunt, ingressi sumus et brevi ante Altare maius effusa prece, ad Cathedram Nostram perreximus. Mox, ut ritus postulat, praestita prius Nobis ab astantibus Patribus Cardinalibus oboedientia, venerabilis Frater Noster Clemens S. R. E. Cardinalis Micara, Episcopus Veliternus, S. Rituum Congregationis Praefectus et Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Paulo Guidi, Consistorialis Aulae Advocato,

instanter, instantius et *istantissime* a Nobis postulavit ut Beatam Gulielman Mariam Aemiliam de Rodat, Virginem, Congregationis Sororum a S. Familia Fundatricem, Sanctarum Virginum honoribus decorare dignaremur. Nos autem per dilectum Filium Antonium Bacci, ab Epistulis ad Principes, respondemus iam tum in tanta illa rerum maiestate sententiam Nostram laturos esse. Una itaque cum astante clero et populo Spiritus Paracliti lumine implorato, Nos, in Cathedra sedentes, ut Summus catholicae Ecclesiae Magister, omnibus aperto capite surgentibus, hanc Canonizationis formulam sic sollemniter pronuntiavimus : *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura delibei~atione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatam Mariam Gulielmam Aemiliam de Rodat, Virginem, Sanctam esse decernimus et definimus ac Sanctorum, Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno die eius natali, nempe die decima nona septembris, pia devotione recoli debere. In nomine Pa* £g *tris et Fi* £g *Iii et Spiritus* £g *Sancti. Amen.*

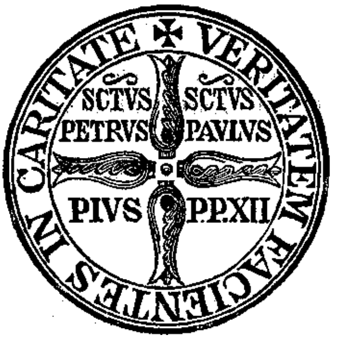
Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, precibus annuentes venerabilis quem memoravimus Cardinalis Clementis Micara, per eundem Aulae Consistorialis Advocatum Nobis porrectis, hasce Decretales Litteras confici expedirique iussimus, et astantibus dilectis Filiis Protonotaris Apostolicis, ut de hac ipsa Canonizatione publicum ad perpetuam rei memoriam instrumentum construerent, mandavimus. Mox hymnum *Te Deum* cum clero ac populo canentes, debitas Deo Optimo Maximo gratias egimus, ac deinde novensilis Sanctae patrocinio implorato, breve eius elogium homilia teximus, atque apostolicam benedictionem cum plenaria admissorum indulgentia astantibus peramanter in Domino impertivimus. Deinde ad altare accessimus sacris pontificale ritu operaturi.

Sic ergo istius praeclarissimae Virginis, de christiana religione civilique societate tam optime meritae, consecrata memoria, atque omnibus quae inspicienda erant rite perpensis, certa scientia, Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, universa et singula, quae antea memoravimus, confirmamus, roboramus et iterum statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae denuntiamus. Volumus insuper ut harum Litterarum Decretalium exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae

iisdem praesentibus adhiberetur, si essent exhibitae vel ostensae; Nulli ergo hominum liceat has Litteras Nostras definitionis, decreti, mandati et voluntatis infringere vel eis ausu temerario contraire. Si quis autem id attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno maximi Iubilaei millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesimo tertio mensis Aprilis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.



Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

Ç Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis. MICARA,

£& Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARPO.

}$(Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

£B Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

83 Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI, Datarius.

Ego ALEXANDER titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONi BIONDI.

Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis IORIO.

Ego MAXIMUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis. CANALI, Paenitentiarius Maior.
Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.
Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario

EUGENIUS Card. TI S SER ANT CLEMENS Card. MICARA
8. Collegii Decanus *8. Rituum Congr. Pro-Praefectus*

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, ***Cane. Ap. Adiutor a studiis.***

EXPEDITA

die decima nona Iulii, anno tertio decimo.
Alfridus Marini, ***Plurnbator.***

Reg. in Cane. Ap., vol* LXXIX, n. 92, **- Aloisius Trussardi,** ***a tabulario.***

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

ABIDJANENSIS
(DE BOÜAKÉ)

VICARIATUS APOSTOLICUS ABIDJANENSIS BIPARTITUR ET NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA DE **BOUAKÉ** NUNCUPANDA.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo fructuosius et facilius Evangelio inter ethnicos populos disseminando consulatur, quam maxime iuvat Missionum illarum territoria, plerumque latissima, dispertire, aliasque condere, aliis Evangelii praeconibus concredendas. Quo quidem moti consilio, libenti animo annuendum censuimus oblatis Nobis precibus, quibus postulabatur ut, bipartito Vicariatus Apostolici Abidjanensis territorio, pars septentrionalis in novam Praefecturam Apostolicam erigeretur.

Audito itaque dilecto Filio Nostro S. Congregationis Fidei Propagandae S. R. E. Cardinali Praefecto, Nos, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine a Vicariatus Apostolici Abidjanensis territorio totum civilem districtum de Dimbokro et partem districtus civilis de Bouaké, intra limites illius Vicariatus in praesenti exstantem, distrahimus et territorium ita seiunctum in novam erigimus et constituimus Praefecturam Apostolicam de Bouaké appellandam, quam Societati Missionum ad Afros, quae iam diu illic adlaborat, commissam volumus, ad Nostrum et Sedis Apostolicae beneplacitum. Huic igitur novae Praefecturae Apostolicae de Bouaké eiusque pro tempore Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur, eosque iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia, ut supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima septima Maii mensis, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. **Card. TISSERANT**
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Prop. Fide Praefectus

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco £ß Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 58 - **Al. Trussardi.**

DE MOUNDOU

PRAEFECTURAE APOSTOLICAE GAROUENSIS ET ARCIS LAMY ALITER CIRCUMSCRIBUNTUR ET NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA, DE MOUNDOU APPELLANDA.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Christianae Mei inter gentes, nondum penitus evangelica luce collustratam, plenius prolatanda*, recta sane iuvat Missionum circumscriptio atque novarum Missionum constitutio.

Quo moti consilio, audito dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinali Sacrae Congregationi Fidei Propagandae Praefecto, ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, atque certa scientia et omnibus mature perpensis, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, prospicere cupientes catholico nomini in regione Tchadensi in Africa Aequatoriali facilius propagando, regionem civilem de *Mayo Kebi* territorio adnectimus Praefecturae Apostolicae Qarouensis; civilem regionem *Mediami Chari* territorio adiungimus Praefecturae Apostolicae Arcis Lamy; regionem vero civilem Longonensem in novam erigimus et constituimus Praefecturam Apostolicam, *de Moundou* nuncupandam, quam curis committimus Ordinis Fratrum Minorum Capulatorum, ad Nostrum et Sedis Apostolicae beneplacitum. Cui novae Praefecturae Apostolicae de Moundou eiusque pro tempore Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent ; eosque iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia, ut supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus tribueretur ostensis. Nemini autem hanc paginam coniunctionis, erectionis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu teme-

rario attentare umquam praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima septima Maii mensis, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
B. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Prop. Fide Praefectus

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco £8 Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 51 **- Al. Trussardi.**

III

WICHITENSIS (DODGEPOLITANA)

A DIOECESIS WICHITENSIS TERRITORIO PARS SEPARATUR ET NOVA ERIGITUR DIOECESIS, DODGEPOLITANA NUNCUPANDA.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Fructuosius sane dominici gregis regimini consulitur, si dioecesium territorium, quae tam amplae sint ut ab uno vel vigilantissimo Praesule regi nequeant, dispertiatur aliaeque exinde constituantur dioeceses, aliis concredendae Antistitibus. Quo moti consilio, preces Nobis adhibitas a venerabili Fratre Hamleto Ioanne Cicognani, Archiepiscopo titulo Laodicensi in Phrygia et in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegato Apostolico, excipiendas duximus, quibus, habita venerabilium Fratrum Iosephi Elmeri Ritter, Archiepiscopi S. Ludovici, et Marci Kenni Carroll, Episcopi Wichitensis, favorabili sententia, postulabat ut territorii pars ad dioecesim Wichitensem spectans, seiungeretur ad novam exinde dioecesim constituendam. De venerabilium itaque Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Consistorialibus Negotiis praepositorum consulto, atque suppleto, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu,

omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ab amplissimo dioecesis Wichitensis territorio sequentes viginti octo civiles comitatus seiungimus, nempe vulgo *Greeley, Wichite, Scott, Lane, Ness, Bush, Barton, Hamilton, Kearny, Finney, Eodgeman, Pawnee, Stafford, Stanton, Grani, Rasiceli, Gray, Ford, Edwards, Kiowa, Pratt, Morton, Stevens, Seward, Meade Clark, Comanche* et *Berber,* quorum territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, Dodgepolitanam nuncupandam. Novae huius dioecesis episcopalem sedem Dodgepoli in urbe, vulgo *Dogde City,* a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur, constituimus. Templum vero ibidem Sacratissimo Cordi Iesu dicatum ad Ecclesiae Cathedralis dignitatem evehimus ; cui idcirco et pro tempore Episcopis Dodgepolitanis omnia tribuimus iura, honores, insignia, privilegia, quibus ceterae Episcopales per orbem Ecclesiae earumque Praesules iure communi fruuntur ; eos pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri locorum Ordinarii astringuntur. Novam insuper hanc cathedralem Ecclesiam suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae S. Ludovici, eiusque Episcopos metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi S. Ludovici. Praeterea usque dum Capitulum Cathedrale constitui nequeat indulgemus ut, ad iuris tramitem, Consultores dioecesani interim eligantur et adhibeantur. Mandamus insuper ut quamprimum fieri poterit, Seminarium dioecesanum, saltem parvum, iuxta sacros canones et S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus traditas normas erigatur, ut adolescentes in sortem Domini vocati in spem Ecclesiae instituantur. Quoad vero attinet ad dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, Sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod autem ad clerum peculiariter attinet, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Statuimus insuper ut episcopalis mensa novae dioecesis constituatur Curiae emolumentis et oblationibus, quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent, praeter ea quae ad hunc finem iam collecta sunt. Volumus denique ut documenta omnia et acta, quae novam dioecesim eiusque clericos et fideles respiciunt, quam primum fas erit, a Cancellaria dioecesis Wichitensis ad dioecesis Dodgepolitanae Cancellariam mittantur, ut in huius tabulario religiose serventur. Ad quae omnia perficienda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegatum Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu Delegationi ipsi praesit, deligimus,

eidemque facultates necessarias et opportunas attribuimus, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et illi onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem quam primum transmittendi authenticum peractae, exsecutionis actorum exemplum. Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet, etiam speciali mentione dignis, minime obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum autem Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce Litteris haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, concessionis, commissionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis autem id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die undevicesima Maii mensis, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. *R.* E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. O. Consistorialis a Secretis

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

***Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 78* - Al. Trussardi.**

IV

CALCUTTENSIS et ALIARUM
(SAMBALPURENSIS)

B DIOECESIUM CALCUTTENSIS, RANCHIENSIS ET NAGPORENSIS TERRITORIO ALIQUOT DISTRICTUS CIVILES SEIUNGUNTUR ET NOVA EXINDE ERIGITUR DIOECESIS, SAMBALPURENSIS NUNCUPANDA.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Novarum dioecesium in catholico orbe erectionem decernere, quoties id ad catholicam rem magis provehendam et ad dominici gregis bonum satius promovendum necessarium visum fuerit, unius est Romani Pontificis, pro supremo quo fungitur universae Ecclesiae regimine. Quo moti consilio, venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Fidei Propagandae praepositorum sententiam excipiendam ratamque habendam censuimus, qua, attento concordi consensu Sacrorum Antistitum Calcuttensis, Ranchiensis et Nagporensis dioecesium, et assentiente venerabili Fratre Leone Petro Kierkels, Archiepiscopo titulo Salaminensi et in India Internuntio Apostolico, novam erigendam Nobis proposuerunt dioecesim ex illarum dioecesium territorio partes aliquot seiungendo. Suppleto igitur, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, considerantes praesertim dioecesium quas diximus vastitatem, quorumdam districtuum a dioecesana sede longinquitatem, morum et linguarum quarundam tribuum proprietates ac necessitatem augendi numerum Evangelii praeconum in quibusdam regionibus aborigenum, ad catholicam fidem amplectendam propensiorum, ceteris omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ex archidioecesis Calcuttensis territorio antiquos districtus separamus : *RairaJchol, AthmalUJCj Angui, Palldhara, Talcher, Hindol, DhenJcanal,* una cum parte districtus *Sambalpur* et parte orientali districtus *ßonpur;* ex dioecesis Ranchiensis territorio districtus civiles seiungimus, qui antiquis nominibus *Gangpur, Bonai* et *Bamra* nuncupantur; a dioecesis autem Nagporensis territorio districtum *Patna* et partem districtus *Sambalpur,* quae sita est supra ripam dexteram *Mahanadi* fluminis, et occidentalem partem districtus *Sonpur.* Territorium hoc ita seiunctum

in novam erigimus et constituimus dioecesim, ex urbis *Sambalpur* nomine, in qua sedes erit Episcopi, Sambalpurensem appellandam. Novam hanc dioecesim curis committimus Societatis Verbi Divini Sodalium, qui iamdudum fructuose illic allaborant ad Christi regnum prolatandum. Novam hanc dioecesim Sambalpurensem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Calcuttensi, eiusque pro tempore Episcopos metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Calcuttensis. Ecclesiam vero, quam Episcopus, hac ipsa die electus, quam primum construendam curabit, in cathedralem constituimus et illi ac pro tempore Episcopis Sambalpurensibus omnia attribuimus iura, honores, insignia, privilegia, favores et gratias, quibus ceterae per orbem cathedrales Ecclesiae earumque Praesules iure communi fruuntur, illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Volumus porro ut donec Canonicorum Capitulum cathedrale constitui poterit, dioecesani consultores ad iuris tramitem interim eligantur et adhibeantur. Mandamus insuper ut quamprimum fieri poterit parvum saltem Seminarium dioecesanum iuxta sacros canones et S. Congregationis Fidei Propagandae traditas normas erigatur, ut iuvenes in sortem Domini vocati in bonum Ecclesiae recte instituantur.

Statuimus insuper ut episcopalis mensa novae dioecesis constituatur Curiae emolumentis et oblationibus, quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent.

Quod vero attinet ad dioecesis istius regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quoad autem clerum peculiariter spectat, statuimus ut, simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Volumus demum ut documenta et acta omnia, quae novam hanc dioecesim eiusque clericos et fideles respiciunt, quam primum fas erit, a Cancellariis dioecesium Calcuttensis, Ranchiensis et Nagporensis Cancellariae Sambalpurensi tradantur, ut in huius tabulario religiose serventur. Ad quae omnia, uti supra disposita et constituta, perficienda venerabilem quam antea memoravimus in India Internuntium Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu Inter nuntiaturae praeerit, deligimus et illi necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Fidei Propagandae transmittendi authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum.

Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus **3bd** quos spectat inviolabiliter observari debere, ac, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum porro Litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam seiurictionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, concessionis, statuti, commissionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die quarta decima Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario

E. Card. TISSERANT

8. Collegii Decanus

P. Card. FTJMASONI BIONDI

8. O. de Propaganda Fide Praefectus.

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco £B Plumbi

***Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXI, n. 93.* - Al. Trussardi.**

V

DE LISALA-DE COQUILHAT VELLE BASANKUSUENSIS - STANLEYPOLITANUS (ISANGIENSIS)

E VICARIATUUM APOSTOLICORUM DE LISALA, DE COQUILHATVILLE, BASANKÜSUENSIS M' STANLEYPOLITANI TERRITORIIS PARTES SEIUNGUNTUR ET NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA, ISANGIENSIS NUNCUPANDA.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Enascentiuin inter ethnicos populos Ecclesiarum recta circumscriptio quam maxime iuvat ad catholicam fidem latius faciliusque prolatandam. Quo moti consilio, venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales S. Congregationi Fidei Propagandae praepositi, animo perpendentes in Congo ditionis Belgicae, non mediocre rem catholicam, per Evangelii praeconum e Societate Mariae Montfortana sedulos labores, in Vicariatu Apostolico de Lisala, Congregationi Cordis Mariae concredito, suscepisse incrementum, suffragante venerabili Fratre Petro Sigismondi, Archiepiscopo titulo Neapolitano in Pisidia et in Congo Belgico et in Ruanda Urundi Delegato Apostolico, novam illic constituendam Praefecturam Apostolicam censuerunt. Nos vero, audito venerabili Fratre Sacrae Congregationis Fidei Propagandae a Secretis, Patrum quos diximus Cardinalium sententiam ratam habentes et confirmantes, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia ac de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, totam districtus de *Stanleyville* partem, quae usque adhuc in Vicariatu Apostolico de Lisala continebatur, et reliquas eiusdem districtus partes, intra Vicariatus de Coquilhatville et Vicariatus Basankusuensis limites (parva territorii parte excepta Vicariatui Basankusuensi in posterum servanda) exstantes, atque territorii linguam latitudinis ad quindecim chilometra, pertinentem ad districtum de *Sianleyville* et in Vicariatu Apostolico Stanleypolitano contentam (ita ut tamen ut extremus limes meridionalis novae circumscriptionis ecclesiasticae circulum parallelum secundum attingat et limites, qui ad occidentem versus Vicariatum Basankusuensem pertingunt, ii habeantur, qui ab ipso Delegato Apostolico et ab Ordinariis, quorum interest, descripti

sunt) ab Apostolicis, quos memoravimus, Vicariatibus seiungimus et territorium ita efformatum in novam erigimus et constituimus Praefecturam Apostolicam, *Isangiensem* nomine nuncupandam, quam sollertibus Societatis Mariae Montfortanae curis, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, concredimus. Novae huic Isangiensi Praefecturae Apostolicae eiusque pro tempore Antistitibus omnia attribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem obstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri obstrmguntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ác valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam disiunctionis, erectionis, constitutionis, commissionis statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die quarta decima Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FTJMASONI BIONDI
S. C. de Prop Fide Praefectus

Franciscus Hannibal Ferretti, *Prot. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco © Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXX, n. 88 **- Al. Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

ECCLESIA DEO IN HONOREM B. MARIAE V. SINE PECCATI LABE CONCEPTA DICATA IN OPPIDO, QUOD « BATANGAS)) APPELLATUR, INTRA FINES LIPENSIS DIOECESIS, TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS HONESTATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Almae Virgini Deiparae dicata, plurima eaque exculta admodum in universo orbe Templa surgunt, quae fidelium turmae venerabundae solent ac supplices adire, ita ut verum exstet luculenter quod Ipsa, castissimo alvo Redemptorem continens, de Se portendit : « Ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes ». Sic quoque in longinquis Philippinis Insulis, infra fines Lipensis Dioeceseos, in oppido non nullius nominis, quod « Batangas » nuncupatur, in honorem Beatissimae Virginis Mariae, sine peccati labe Conceptae, insignis eminet Ecclesia, cuius amplitudine ac nitore pagus ille non mediocriter ornatur. Quae, uti accepimus, paucis abhinc annis terrae motu quassa ac perculsa, ita ut aedificii frons in ruinam procubuerit, cura et industria eiusdem loci Antistitis ac civium, temporum angustia et difficultate annonae minime territorum, reparata est in melius ac restituta. Eadem etiam Sacra Aedes, cum Cathedralis Ecclesia, novissimo bello horride flagrante, penitus eversa sit ac diruta, in praesenti habetur pro Cathedrali, magna utique vi Christifidelium frequens nec non sacrorum rituum splendore piarumque consociationum sedulitate conspicua et illustris. Quo igitur huius Templi decus magis augeretur atque Intaminatae Virginis cultus maiora in dies caperet incrementa, Venerabilis Frater Alafridus Verzosa, Episcopus Lipensis, enixas ad Nos preces detulit, ut Ecclesiam illam ad honorem ac dignitatem Basilicae Minoris evehere dignaremur. Nos autem, quidquid in ampliorem Beatissimae Virginis laudem cedere potest, sollicito studio et animo incenso complectentes, votis ad Nos perlatis libenter statuimus obsecundare. Quapropter, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno atque Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, Ecclesiam, Deo in honorem Beatae

Mariae Virginis sine peccati labe Coneeptae, in oppido qnod « Batangas » appellant, consecratam, intra fines Dioeceseos Lipensis, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* honestamus, omnibus privilegiis ac iuribus adiectis quae Templis hoc modo decoratis rite competunt. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efiicaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xin mensis Februarii, anno MCMXLVIII, Pontificatus Nostri nono.

De speciali Sanctissimi mandato
Pro Domino Cardinali a Secretis Status

I. BAPT. MONTINI
Subst. Secr. St.

H

BEATISSIMA VIRGO MARIA DE SPE, VERNÁCULO USU ((DE RADICE)) APPELLATA, TOTIUS DIOECESIS ZAMORENSIS IN MEXICO PATRONA CAELESTIS PROCLAMATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — A qua una mortales sperare audent salutem, qua praesente, melius confidunt rebus in afflictis, Beatam Virginem Mariam de Spe, vernáculo usu « de Radice » dictam et apud Zamoram in Mexicana Dicione veneratam, huius regionis Christifideles usque studiose consueverunt excolere et ad eius Simulacrum se effundere frequentes. Hic quidem cultus in animis incolarum penitus insedit, cum, quam religionem sacrorum alumni in Seminario condiscunt, eadem curiatos perfundant Sacerdotes. Ita factum est ut anno MCMXLIII, prima dimissa Synodo dioecesana, omnes qui ei interfuerunt cum Canonici tum Presbyteri cuperent Beatissimam Virginem Mariam de Spe conspirantes Dioeceseos Caelestem apud Deum Patronam adoptare. Re autem tum infecta, Venerabilis Frater Ioseph Gabriel Anaya y Diez de Bonilla, hodiernus eius loci Praesul, postquam ordines ecclesiasticorum atque laicorum rogavit sententiam, eorundem omnium fere faventium

depromens vota, has preces Nobis adhibuit, ut Beatam Virginem Mariam de Spe totius Dioeceseos Zamorensis Caelestem Patronam renuntiare benigne dignaremur. Nos vero, tam praevalidae Tutricis spem filiis Nostris redintegrare pervolentes, supplicationes huiusmodi libenti animo censuimus admittendas. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, *Beatissimam Virginem Mariam de Spe* Praecipuam totius Dioecesis Zamorensis in Mexico apud Deum Caelestem *Patronam* constituimus et declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus regionum Patronis rite competunt, additaque facultate adiungendi in extrema VI Lectione Divini Officii haec verba : « Anno autem Sacro vertente millesimo nongentesimo quinquagesimo, Pius Papa Duodecimus eandem Beatissimam Virginem Caelestem apud Deum Patronam totius Dioecesis Zamorensis declaravit atque constituit ». Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xxv mensis Septembris, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BKUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

ECCLESIA CATHEDRALIS COMENSIS BASILICAE MINORIS TITULO HONORIBUSQUE AUGETUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Stat sublimis ad auras tholus Templi principis Comensis, quasi signum eius, quae super saeculi fliixa et inania studia eminet, Fidei. Non solum autem moles et amplitudo huius Ecclesiae, Beatae Mariae Virgini Caelo receptae sacrae, probantur in vulgus, sed etiam propter opera et artificia, quibus affluii, eadem municipum ac peregrinatorum omnium consensu dilaudatur. Ad eius quoque officia Canonicorum frequens Collegium ita incumbit, ut stati Deo honores rite persolvantur. Die vero festo Beatae Mariae Virginis ab origine Immaculatae, proximo anno, omnis civitas Comensis gemino exsultavit gaudio, quod Almam Deiparam corpore et anima in Caelum assumptam sollemniter Nos definivimus, atque tholus, sartis detrimentis dudum ei incendio illatis, revocatus est in pristinum splendorem. Quam occasionem nactus, Venerabilis Frater Felix Bonomini, Episcopus Comensis, nomine quoque Cleri et Christifidelium, submisse Nos rogavit, ut Ecclesiam illam dignitate Basilicae Minoris augere dignaremur. Quibus precibus libenti animo concedere statuimus eo consilio, ut populus Comensis ad Dei Genetricem magis excolendam provocaretur eiusque Templo principi plus accederet decoris. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, et omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, *Ecclesiam Cathedralem Comensem* titulo et honore *Basilicae Minoris* afficimus et exornamus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae Aedibus hoc nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his,

a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVIII mensis Ianuarii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

I V

AD DIGNITATEM ET HONOREM BASILICAE MINORIS EVEHITUR PAROECIALIS ECCLESIA S. MARGARITAE, V. ET M., IN CIVITATE ((SANTA MARGHERITA LIGURE)>, INTRA FINES CLAVARENSIS DIOECESIS EXSTANS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — «Quasi plantatio rosae » exaltata in populo christiano, cui dat «suavitatem odoris », Beatissima Virgo, Maria, divino testante praeconio, semper habita est, nec de ea aliter sancta canit Ecclesia. Exstat autem in parva civitate, quae a Sancta Margarita Virgine et Martyre Antiochena nuncupatur et, intra Clavarensis dioeceseos fines posita et viretis circumiecta, amoeno imminet Ligurum mari, paroeciale Templum, in quo vetus Deiparae Virginis Mariae « a Rosa » Effigies pie asservatur celebrique gaudet cultu. Ab ipsa enim Liturgicum splendorem ducit eadem Ecclesia, ad quam cives et finitimi pietatis causa erga Marialem ipsam Imaginem peregrinantium more quotannis innumeri confluunt. Ne tantae populi pietati aequa deesset remuneratio, liberaliter accessit Pontificia benignitas, qua a Decessoribus Nostris Clemente Pp. XIV et Pio Pp. VI, fel. rec, insignibus privilegiis cumulata fuit, ac dein Patriarchali Basilicae Liberianae in Urbe, anno MDCCCLXXXXVH, est consociata. Pervetustae illius paroeciae, cuius memoria prope a saeculo xi repetitur, novum Templum, Ianuensis tum Archiepiscopi cura, civium autem sumptibus, exstructum fuit, quod, genere, prout vocant « classico » confectum, undecim quoque miris Altaribus ditatum, amplitudine atque artis magnificentia affluit omniumque, cum pie supplicantium tum advenarum, summam habet admirationem. Quibus omnibus mature perpensis, Venerabilis Prater Franciscus

Marchesani, Episcopus Clavarensis, faustam septuagesimi quinti anni, supra centesimum, opportunitatem nactus, ex quo Dei Genetricis Imago « a Rosa » appellata, est aurea corona redimita, sua nec non hodierni Curionis Clerique dioecesani et in memoratae Ecclesiae ministerio versantis omniumque fidelium vota depromens, enixe a Nobis postulavit ut Ecclesiam paroecialem civitatis « Santa Margherita Ligure » vulgo nuncupatae ad dignitatem Basilicae Minoris evehere dignaremur. Nos porro, ipsius paroeciae antiquitatem novaeque Ecclesiae pulchritudinem attente considerantes, ac praesertim impensam erga Virginem Mariam « a Rosa » civium totiusque dioeceseos fidelium pietatem, quae *ufi* augeatur in dies exoptamus, huiusmodi precibus annuendum perlibenter censuimus. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam paroecialem, Deo in honorem Sanctae Margaritae Virginis et Martyris Antiochenae dicatam et, intra Clavarensis dioecesis fines positam, in civitate italice « Santa Margherita Ligure » exstantem, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus cum omnibus privilegiis et iuribus quae eidem titulo rite conveniunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis Ianuarii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomaiïbus expediendis

V

TEMPLUM PAROECIALE IN HONOREM B. MARIAE V. DEO CONSECRATUM, IN OPPIDO « PORTUGALETE)) FLAVIOBRIGENSI DIOECESIS, BASILICIS MINORIBUS ACCENSETUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quemadmodum Beatissima Virgo Maria, summum enixa Deum et hominum Mater, praedicatione per orbem circumfertur, neque id satis pro dignitate ac merito, ita cultiora Templa, eius nomine dedicata, praecipuo in honore non perperam habentur. Quorum numero curialis Aedes oppidi « Portu galete » vulgo nuncupati et intra fines Flaviobrigensis dioeceseos positi, recte accensetur, quae insuper ob vetustatem, amplitudinem, artem et copiam probatur in vulgus. Neque lauta supellex ibi desiderari videtur neque sacerdotum alacre ministerium, ac piae consociationes, iam pridem constitutae, laeta utuntur prosperitate. Quibus permotus, dilectus filius vicarius oeconomus Ecclesiae, quam diximus, submisse Nos rogavit, ut eam Basilicae Minoris honore augere dignaremur. Nos autem, ad Caelorum Beginam amplius excolendam omne ingenium Nostrum atque studium conferentes, votis huiusmodi libenti animo statuimus obsecundare. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam paroecialem Deo in honorem Beatae Mariae Virginis consecratam atque in oppido « Portugalete », intra fines Flaviobrigensis dioecesis, exstantem, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris* afíicimus et exornamus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae Templis hoc nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irri-

tumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Eomae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVII mensis Februarii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULA

AD EMUM P. D. ALFRIDTJM ILDEFONSUM TIT. SANCTORUM SILVESTRI ET MARTINI AD MONTES S. R. E. PRESB. CARDINALEM SCHUSTER, ARCHIEPISCOPUM MEDIOLANENSEM, QUEM LEGATUM CONSTITUIT AD EUCHARISTICUM CONGRESSUM E TOTA ITALIA ASSISII INEUNDUM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — In urbe Assisiensi, quae ob insignem Francisci sanctitatis laudem tanta fama est vulgata per orbem, quaeque ob praeclarum ipsum Italiae Patronum civili quoque cultu gloriaque resplendet, proximo ineunte Septembri mense, Congressio Eucharistica e tota natione sollemniter peragetur. Mirum est, ut etiam loci situs regionisque natura ac facies ad triumphum praecelsi Sacramenti celebrandum aptissima videantur ! Ipsa profecto Assisiensis arx veluti augusta Iesu Christi ara conspicienda apparebit. Exinde piae fidelium turbae inter densas oleas vineasque per declive exporrigent sese usque ad Sanctae Mariae Angelorum, omnisque vallis Spoletina, per radiomegaphona in pagis iugisque disseminata, hymnis laudibusque Domino personabit, ita ut in medio Italiae vox quaedam nationis ipsius publice splendideque profiteatur Iesum Christum, verum Deum atque hominem, vere, realiter ac substantialiter sub velis eucharisticis contineri. Hac sane, quae portenditur, magnifica fidei professione, sententia illa luculenter confirmabitur, quam edidimus in Litteris Encyclicis *Mediator Dei et hominum* : « Christianae religionis caput ac veluti centrum Sanctissimae Eucharistiae Mysterium est » *(Acta Apost. Sedis,* 1947, p. 547). Quum itaque agatur de celebratione

tanti ponderis ac momenti, eidem Nos Ipsi, ut iam enuntiavimus, adesse ac praeesse decrevimus. Te igitur, Dilecte Fili Noster, qui, Ecclesiae Senatus particeps, nobilissimae sedi Mediolanensi moderaris, Legatum Nostrum deligimus atque constituimus, ut, Nostram gerens personam, Eucharistico Congressui ex tota Italia proxime Assisii ineundo sacrisque eius caeremoniis nomine Nostro Nostraque auctoritate praesideas. Pro certo autem habemus te, pro eximia, qua flagras, erga tam admirabile Sacramentum pietate atque observantia, clarissimum mandatum naviter esse feliciterque obiturum. Neque fieri poterit, quin fideles ad gloriosum Seraphici Patriarchae sepulcrum conventuri, ad templum Sanctae Clarae, primae eius alumnae, atque ad cetera magnifica artis monumenta in Umbriae amoenitate accessuri, tot tamque praeclaras Franciscales memorias recolentes, vehementer excitentur ad imitandas heroicas sanctorum virtutes, in primisque intrepidam in Augusto Sacramento fidem atque aestuantem erga Deum et proximos caritatem, quae in omne opus bonum sese effundens ad incrementum Ecclesiae ac patriae prosperitatem felicissime redundet. Quorum quidem salutarium sollemnis celebrationis fructuum in auspicium inque peculiaris Nostri amoris testimonium, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, egregio Episcopo Assisiensi, ceterisque sacrorum Antistitibus, itemque civilibus Magistratibus universisque fidelibus, qui Congressioni Eucharisticae intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die II mensis Augusti, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS E TOTA ITALIA OB CONGRESSUM EUCHARISTICUM ASSISII COADUNATIS.*

Venerabili Fratelli e diletti figli,

Presenti, nella Città dello spirito e dell'umile amore, al trionfo eucaristico col quale l'Italia cattolica riprende la serie dei suoi più augusti Congressi, invitiamo non soltanto le folle, che in quest'ora acclamano in Assisi Colui che dà la vita al mondo e con le sue carni la vita alle anime, ma i cuori e le menti di tutti i cattolici italiani, a prostrarsi —

*** Datus die 9 Septembris mensis a. 1951.**

veneremur cernui — dinanzi all'Ostia santa, fatti con Noi, più che mai in quest'ora solenne, un cuor solo e un'anima sola.

*

Christum Regem adoremus! Adoriamo !

Umili credenti, cui basta la fede — *sola fides sufficit* — per aderire al mistero di amore che fa attoniti gli uomini e gli angeli, noi vogliamo, adorando, rendere a Cristo Re dei secoli, l'omaggio pubblico, collettivo, solenne, che a Lui è dovuto da un popolo, da una Nazione cristiana e cattolica, a Lui debitrice del dono inestimabile della fede e di quanto nella sua vita e nella sua storia è grande e glorioso.

Come non soltanto nell'intimo dei cuori scende da Gesù il torrente dei suoi beni, così il culto della sua divina Persona vuol essere non solamente nel segreto di ciascun fedele, ma aperto e comune. Se infatti è manifesto e di tutti il beneficio, di tutti e alla luce del sole dev'essere anche la gratitudine.

Questa poi noi dobbiamo tanto più fervorosamente affermare, quanto più insidiosa è la ostilità e la negazione di Lui da parte del mondo, persecutore di Cristo nella sua Chiesa e nei suoi membri, e unicamente inteso a combatterne e a renderne vana l'azione in tutti i campi della vita individuale e sociale.

L'Italia cattolica, presente in quest'ora alla glorificazione eucaristica di Assisi nelle sue più alte Autorità religiose, politiche e civili, nei rappresentanti dell'Episcopato, del Governo, della coltura, della scienza, delle arti, delle forze armate, di tutte le classi del popolo, stretta come un sol uomo intorno a Gesù, Ostia santa, viva in perpetua attività di bene per questa dolce terra, che è particolarmente sua, l'Italia cattolica, diciamo, ritta col suo Credo, ma umilmente prostrata a più eloquente significazione della sua gloriosa fede, assolve in quest'ora ai piedi di Gesù, ascoso sotto i veli eucaristici, il più alto, il più nobile, il più santo dei suoi doveri. Essa adora riconoscente il suo Dio, il Figlio di Dio fatto uomo e mistico Pane per la redenzione, la giustizia, la giustificazione nostra, per la nostra salvezza e pace, che è del tempo come della eternità.

* * *

Se negli angusti termini di questo Congresso eucaristico la fede e la scienza, la coltura, l'eloquenza, l'arte, la storia hanno portato in fraterna concordia, gradito dono a Gesù eucaristico, il tributo riconoscente dell'ingegno umano, pur tanto inadeguato all'oggetto delle sue

speculazioni e dei suo culto dalle multiformi manifestazioni; assai più e meglio fanno questa sera la dotta teologia, la profonda filosofia, l'arte del pensiero, della parola, del canto, prostrandosi in tacita adorazione innanzi al Dio nascosto per esaltare nella fede dell'umile credente il dono inestimabile dell'Eucaristia.

Il dono è Egli stesso — Gesù Cristo — personalmente presente per operare in noi, se secondiamo il suo amore, le meraviglie della vita cristiana, di una vita cioè, che, ordinata secondo il Vangelo, mantiene fervida nei suoi, anche più tiepidi figli, la stima della virtù, la coscienza del bene e del male e impedisce loro di essere definitivamente travolti dalla valanga di errori e di corruzione, che dominano nel mondo.

Presente è Gesù nel Sacramento, per dare, mistico Pane del Cielo, la vita superiore al nostro povero mondo, perpetuando il miracolo dei vergini e dei casti, il miracolo di chi non ha nulla e tutto possiede, i miracoli di quella fraterna carità, che tutti i mali e le offese sopporta con serena fortezza e nulla pensa di aver fatto fin che resta davanti a lei qualche cosa da compiere.

Questi i prodigi dell'Eucaristia ; che pertanto ci si rivela quale fu annunziata da Gesù nella sua grande promessa, realtà centrale della sua religione, della vita e della pietà cristiana, avendo Egli sentenziato : « Se non mangerete la carne del Figliuolo dell'uomo e non berrete il suo sangue, non avrete in voi]a vita. Chi mangia la mia carne e beve il mio sangue, ha la vita eterna ed io lo risusciterò nell'ultimo giorno x*.[1]

E come dei singoli membri, così di tutto il Corpo mistico, l'Eucaristia nutre la vita attraverso le vicende del suo doloroso pellegrinaggio, lo purifica, l'arricchisce in ogni campo, maturando con la santificazione dei membri l'esaltazione e la gloria finale dell'intero Corpo, destinato a trionfare del mondo e dell'inferno per virtù di Chi lo ha redento.

* *

Trionfo dei giusti, trionfo della Chiesa di Dio, infallibilmente garantito dal glorioso, dall'onnipotente, dall'eterno Verbo Incarnato, fatto cibo nostro sotto le specie del pane !

Trionfo dell'Eucaristia, sconcertante il mondo della incredulità, per lo stridente contrasto, folle alla umana sapienza, tra l'oggetto onorato e l'umile, inerte, bianco disco, l'ostia, appena visibile tra gli ori, le luci, la magnificenza che la circonda, e questa moltitudine, accorsa da ogni

[1] **Io. 6, 53-54.**

parte, dai monti e dai piani, per acclamarla, in un'onda irresistibile di entusiasmo, che non ha paragone.

In quel minuscolo etereo candore, che si direbbe un nulla, la cattolica Italia, i cui allori di scienza, di coltura, di arte, di storia, non valgono le glorie della sua fede, ravvisa, contempla il suo Dio, il Figlio di Dio fatto uomo, il suo Redentore e Benefattore della umanità, l'Autore delle sue speranze immortali. E inginocchiata innanzi a quell'Ostia adorabile, ardentemente prega : *Christum Regem adoremus dominantem, gentibus!*

Se non che, figli carissimi, questo legittimo tributo di adorazione e di amore, reso da tutto un popolo credente alla velata Maestà del Dio nascosto, la trionfale esaltazione della divina Eucaristia che, a chiusura del vostro Congresso, questa sera vi commuove e vi accende, come a/gli occhi del mondo è soprattutto l'espressione solenne della vostra fede, così agli occhi di Dio deve essere la solenne affermazione della vostra volontà di vittoria. È la vittoria che Gesù ha riportata sul mondo stesso e sull'inferno; vittoria della quale ci ha dettato le leggi nel suo Vangelo e ci ha dato il pegno nella Santa Eucaristia.

Acclamando in Gesù il vittorioso, voi intendete far vostra la sua vittoria. Vincere il mondo e le potenze dell'inferno voi volete — e dovete — con una vita dove non regni il peccato, e la cui legge suprema sia la Carità, cioè l'amore fattivo del prossimo, sotto il segno di Dio. Vita di alto, di nobile, di disinteressato fraterno amore, che vi additi all'attenzione del mondo, escludendo da voi, nel fatto della vostra fede, ogni nota insincera. Questo è il vostro trionfo. E questo è il grande, il vero trionfo della Chiesa; la quale trionfa del mondo, del male, del peccato, dove di queste forze ostili trionfano i suoi figli. Guardatevi dal mondo corruttore, togliete il male, bandite il peccato da voi, dalle vostre famiglie, e avrete preparato, per quanto è in voi, il trionfo della società cristiana su quella del risorgente paganesimo, auspicata dai nemici di Dio, di Gesù Cristo e dell'opera sua. Avrete contribuito a stabilire una società non più negatrice, almeno di fatto, di Dio, e della sua legge, ma dal timore di Dio stabilmente retta nella persona dei suoi governanti, dei suoi magistrati, dei suoi maestri, dei suoi dirigenti di ogni nome. Avrete lavorato per le fortune di questa diletta Italia, che non può, non deve in nessun modo deporre il suo carattere di nazione cristiana e cattolica, e venir meno alla missione di civiltà spirituale, segnata alla sua storia dalla divina Provvidenza.

Tale è il frutto che Noi attendiamo da questo Congresso eucaristico condotto sotto gli auspici del gran Santo, Francesco d'Assisi, Patrono d'Italia e tanto perfetta immagine di Cristo.

Nè il frutto sarà effimero, se alla divina Eucaristia voi legherete così la vostra vita, da farne l'alimento assiduo dell'anima vostra, il rifugio dello spirito, il riposo del cuore.

Con questi sensi, col cuore grato a Dio e con piena fiducia in una Italia cattolica nuovamente ritemprata nella sua fede e nella sua pietà verso l'augusto Sacramento, Noi chiudiamo questo XIII Congresso eucristico. E mentre imploriamo la grazia fecondatrice dello Spirito, affinchè luminoso resti il ricordo e stabile il vantaggio individuale e sociale di così felice avvenimento ; ai presenti in Assisi, ai lontani partecipi e in ascolto, in particolar modo agli infermi e a quanti su tante diverse vie guardano perplessi e non sono ancora in cammino verso il Padre che li aspetta, impartiamo di cuore, pegno di benevolenza, augurio di amore e di pace, l'Apostolica Benedizione.

ACTA SS, CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 29 Iunii 195Î. — Metropolitanae Ecclesiae Cagayanae, nuper erectae, praefecit Exc. P. D. Iacobum Thomam G. Hayes, hactenus Episcopum Cagayanum.

— Metropolitanae Ecclesiae Cacerensi, nuper erectae, Exc. P. D. Petrum Paulum Santos, hactenus Episcopum Cacerensem.

— Metropolitanae Ecclesiae Iarensi, nuper erectae, Exc. P. D. Iosephum M. Cuenco, hactenus Episcopum Iarensem.

— Metropolitanae Ecclesiae Novae Segobiae, nuper erectae, Exc. P. D. Iacobum C. Sancho, hactenus Episcopum Novae Segobiae.

die M Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Cidramenae R. D. Franciscum Miranda Vicente, canonicum Capituli metropolitani Toletani, quem deputavit Auxiliarem Emi ac Revmi P. D. Henrici S. R. E. Cardinalis Pia y Deniel, Archiepiscopi Toletani.

die 23 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Dorylaensi, R. D. Henricum Dupont, parochum-ófecanum S. Petri in oppido vulgo Merville, quem deputavit Auxiliarem Emi ac Revmi P. D. Achillei S. R. E. Cardinalis Liénart, Episcopi Insulensis.

die SX Iulii. — Cathedrali Ecclesiae JNeritonensi Revmum D. Conradum Ursi, Antistitem Urbanum, Rectorem Pontificii Seminarii Regionalis Appuli Pius XI.

die 1 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Anastasiopolitanae Exc. P. D. Theodoricum de Angelis, hactenus Episcopum Nucerinum Paganorum.

die 21 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Rhandensi, Revmum D. Paulum Chevalier, Vicarium Generalem et Archidiaconum Capituli

cathedralis Cenomanensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Georgii Francisci Xaverii H. Grente, Episcopi Oenomanensis.

die 22 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Helensi Revmum D. Iosephum Ioachim Gonçalves, parochum Ecclesiae cathedralis Rió-pretensis, quem constituit Coadiutorem Exc. P. D. Aloysii Scortegagna, Episcopi Spiritus Sancti.

die 27 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Aurelianensi Exc. P. D. Robertum Picard de la Vacquerie, hactenus Episcopum titularem Doarensem.

die S Septembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Cotradensi Exc.P. D. Hugonem Bressane de Araujo, hactenus Episcopum Guaxupensem, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc P. D. Antonii dos Santos Cabrai/ Archiepiscopi Bellohorizontini.

die ^ Septembris. — Metropolitanae Ecclesiae S. Ludovici in Maragnano Exc. P. D. Iosephum de Medeiros Delgado, hactenus Episcopum Caicoènsem.

die 5 Septembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Corinthiensi Revmum D. Ianuarium Verolino, deputatum Nuntium Apostolicum apud Respublicas Guatimalensem et Salvatorianam.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

i

PROVISIO ECCLESIARUM

Singulis, ut infra, datis Decretis Sacri Consilii Christiano Nomini Propagando, Ssmus Dnus Noster Pius Div. Prov. Pp. XII dignatus est sequentes providere Ecclesias, nimirum :

die 1 Octobris 1950. — Titulari episcopali Ecclesiae Elatensi R. P. Dominicum Tang, Societatis Iesu, praefecit, quem Administratorem Apostolicum Archidioeceseos Coamceuvensis deputavit.

*die **10** Maii 1951.* — Cathedrali Ecclesiae Ceucevensi, nuper erectae, R. D. Aloisium Li Paiyu, cleri saecularis presbyterum.

*die **14** Iunii.* — Titulari episcopali Ecclesiae Aborensi Exc. P. D. Ioannem de Vienne, hactenus Episcopum Tienzinensem.

— Cathedrali Ecclesiae Sambalporensi, noviter erectae, R. P. Hermannum Westermann, iam Praefectum Apostolicum Indorensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Niciotanae R. P. Ioannem Baptistam Due, quem constituit Vicarium Apostolicum de Vinh.

die 21 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Cernitzensi R. P. Aemilium Eliam Verhille, e Congregatione Sancti Spiritus, quem constituit Vicarium Apostolicum Arcia Rousset.

die 5 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Gaurianensi R. P. Ernestum Aurelium Ghiglione, Ordinis Fratrum Minorum, quem constituit Vicarium Apostolicum Bengasinum.

die 10 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Abaradirensi R. P. Ioseph Fady, Societatis Missionariorum Africae, quem constituit Vicariunpu Apostolicum Likuniensem.

die 12 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Kyotensi, noviter erectae, R. D. Paulum Yoshiyuchi Furuya, iam Praefectum Apostolicum de Kyoto.

— Titulari episcopali Ecclesiae Abiddensi R. P. Guilelmum Duschak, e Societate Verbi Divini, quem constituit Vicarium Apostolicum Calapanensem.

— Cathedrali Ecclesiae Nagporensi R. P. Eugenium Aloisium Reginaldum D'Souza, missionarium Sancti Francisci Salesii de Annecio.

— Cathedrali Ecclesiae Dibrugarhensi, noviter erectae, R. P. Orestem Marengo, Societatis Sancti Francisci Salesii.

2 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Abydenae R. D. Lancillottum Goody, parochum in archidioecesi Perthensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Raimundi Prendiville, Archiepiscopi Perthensis.

II

NOMINATIONES

Decretis, ut infra, datis, Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad suum beneplacitum renunciavit :

die 9 Februarii 1951. — R. P. Eugenium Fahy Societatis Iesu, *Praefectum Apostolicum de Yangciiow.*

die 6 Aprilis. — R. P. Petrum Paulum Andrade, Ordinis Fratrum Minorum, *Praefectum Apostolicum, Galapanensem.*

die 20 Aprilis. — R. P. Illuminatum Colombo, Ordinis Fratrum Minorum, *Praefectum Apostolicum Misuratensem.*

die 4 *Maii.* — R. P. Eugenium Maillât, e Missionariis Africae, *Praefectum Apostolicum de NzereJcore.*

die 18 Maii. — R. P. Franciscum J. Doyle, e Missionariis Sacri Cordis, *Praefectum Apostolicum Samaraiensem.*

die 8 lumi. — R. P. Secundum Garcia, Societatis Sancti Francisci Salesii presbyterum, *Praefectum Apostolicum de Alto Orinoco.*

— R. D. Ioannem Yang Feng-Shu, indigenam sacerdotem, *Praefectum Apostolicum de Iduhsien.*

die 22 Junii. — R. P. Vincentium Van Beurden, e Congregatione Sacrorum Cordium Iesu et Mariae (Vulgo de Picpus), *Praefectum Aposto-Meum Kolensem,.*

6 Iulii. — R. D. Stephanum Fan Kai-ping, cleri saecularis indigenae, *Praefectum Apostolicum de Chaotung.*

die 17 Iulii. — R. P. Ioannem Arnaud, Societatis Parisiensis missionum ad exteras gentes, *Praefectum Apostolicum ThakheJcensem.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

i

PISANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI IOSEPHI TONIOLO, VIRI LAICI.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Ineffabili Dei misericordia et caritate Christus nos a peccati servitute redemit, *ut adoptionem filiorum reciperemus (Gal.,* 4, 5). Quoniam autem universalis est redemptio, omnes ad hanc filiorum divinam adoptionem vocati sunt, ideo homines inter se fratres sunt, docente aperte Domino: *omnes vos fratres estis (Mt.,* 23, 8). Quapropter Paulus: *Non est,* scribit, *servus et liber... omnes enim vos unum estis in Christo Iesu (Gal.,* 3, 28), *primogenito in multis fratribus (Rom.,* 8, 29). Idemque Apostolus Onesimum, Philemonis servum fugitivum, ad fidem conversum, domino uti fratrem remittit et vocat (v. 16).

Haec autem conexio inter omnes homines cuiuscumque condicionis, sublimius in eucharistica Corporis Christi susceptione significatur atque efficitur. Per hanc enim ipse Christus in nobis omnibus vivit, nos sibi coagmentat, vivificat, quodammodo in se transformat, illuminat ac docet : vere sacramentum pietatis, signum unitatis, vinculum caritatis ! (Aug. in Io. tr. 26).

Ecclesia, huic doctrinae parens, vel ab initio aequales esse coram Domino omnes homines cuiuscumque Civilis condicionis sint atque ad eundem tendere finem docuit. Quod quidem actione quoque comprobavit e. gr. agapis, cum divini panis fractione coniunctis, quarum sive liberi sive servi communiter erant participes (Cfr. *I Cor.*, 11, 21, 22, 33, 34). Hinc sensim sine sensu servitutis institutum plene Ecclesiae opera abolitum est atque humanae personae dignitas plene vindicata.

His vestigiis inhaerens hisque principiis fretus, Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XII hanc eandem dignitatem fortiter asseruit.

Insigne monumentum vindicatione s huius Summus Pontifex Leo XIII f. r., anno 1891 edidit, Litteras encyclicas, nempe *Rerum Novarum;* in quibus, de opificum condicione pertractans, horum humana divinaque iura sapienter declarat atque acriter defendit, « socialesque quaestiones» resolvit.

Doctissimos in hac encyclica conscribenda consuluit viros, quos inter Servum Dei Iosephum Toniolo, qui incomparabile magisterium de socialibus quaestionibus, iuxta catholicam doctrinam in Pisana studiorum universitate obivit, innumerisque scriptis ac contionibus illustravit.

Quam doctrinam non modo ingenii acumine sibi comparaverat, sed, et praecipue, ab Ipso Divino Magistro assidua prece ac fere cotidiana Eucharistica susceptione hauriebat, uti ex eius vita, quam mox breviter delibamus, apparet.

Servus Dei Tarvisii, die 7 martii, anno 1845 ortus, die 16 eiusdem mensis lustralibus aquis renatus est, cui Iosephi nomen fuit impositum. Bonarum artium studiis, Collegii.S. Catharinae alumnus, Venetiis peractis, in Patavina Universitate in iuridica incubuit studia, atque doctor renuntiatus est; paulloque post Venetiis cathedram Oeconomiae politicae, Statisticae, atque administrativi iuris uti « Assistens » tenuit.

Anno 1878, certamine superato, Mutinae ad « Oeconomiae » cathedram electus fuit « extra ordinem Docens », cui disciplinae eodem anno Ius gentium additum fuif;. Anno 1879 ad Pisanam Universitatem translatus, post triennium Professor ordinarius ((Oeconomiae politicae ac socialis » nec non « Statisticae » factus est, quod munus ad mortem usque laudabiliter exercuit.

Nobilissimum antecessoris officium uti sacrum apostolatum suscepit. Non solum enim in discipulorum animos humanam scientiam doctissimis sermonibus inserebat, sed et hanc cum divina plene consentire ab eaque originem ducere docebat. Acerrimas a Francomurariis aliisque Ecclesiae inimicis luctationes, atque insectationes fortiter sustinuit; verum eorum impii conatus, ut eum e cathedra deturbarent, infracti

sunt. Quum enim a pluribus honestis viris cum eius virtutes, tum praeclarae animi dotes magni aestimarentur, hi valide ei faverunt. Porro in quaestionibus sociologicis, sicut extra Italiam summi viri: Ketteler, Kölping, La Tour du Pin, De Mun, Lorin, de Curtius, de Cepeda, Pottier, Cardinales Manning, Mermillod et Gibbons, aliique praecellebant, ita in Italia noster Dei Servus primas tenuit. Scientia quidem sed et summa pietate eius sermones in Catholicae Actionis, eucharisticis praecipue, conventibus habiti, renident, quam exemplo mirabili comprobaban Unanimes enim testes asserunt ipsum post sacram Corporis Christi communionem veluti extra se raptum actionis gratiarum preces solitum fuisse effundere.

« Catholicae Actioni » ascriptus primum « Unionem Catholicam » pro socialibus studiis, Mariano Cardinale Rampolla atque Iosepho Callegari, Episcopo Patavino postea Cardinali, faventibus, instituit, deinde strenue pro eiusdem « Actionis Catholicae » propagatione ac reformatione, Beato Pio X auspice, adlaboravit.

Sacrum nuptiale foedus cum Maria Schiratti anno 1878 inivit, in quo septem genuit filios e quibus quatuor, mature Angelis soeiati, ad caelum evolarunt, ceteri vero parentibus digni facti sunt.

Die octobris septima anni 1918 pientissime, Ecclesiae Sacramentis perceptis, obdormivit in Domino. Fama sanctitatis erumpente, in Pisana Archiepiscopali Curia atque per rogatoriales litteras in Curiis Vicariatus Romani, Ianuensi, Taurinensi, Mediolanensi, Brixiensi ac Cenetensi ab anno 1934 ad annum 1940, ordinaria auctoritate constructi sunt processus super sanctitatis fama, scriptis atque vetito cultu nor praestito.

Interim a Cardinalibus, Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus, Generalibus Ordinum vel Congregationum moderatoribus, Praelatis, Rectoribus ac Professoribus Studiorum Universitatum, Societatibus Catholicae Actionis, aliisque plusquam ducentae Summo Pontifici oblatae sunt litterae Causae Introductionem postulantes.

Scriptis Servi Dei diligenter a pluribus revisoribus attento studio perpensis, summisque laudibus elatis, nil obstare quominus ad ulteriora procedi posse a Sacra hac Congregatione, die 1 iunii anno 1947 decretum est.

Servatis itaque de iure servandis, Rev. P. D. Guidone Anichini Canonico Vaticano, Causae postulatore legitime constituto, instante, infrascriptus Cardinalis S. R. C. Pro-Praefectus causaeque Ponens, in Ordinaria Congregatione ad Vaticanas aedes, die 19 decembris nuper elapsi anni, dubium posuit disceptandum : *An signanda sit commissio In-*

troductionis Causae Servi Dei Iosephi Toniolo in casu et ad effectum de quo agitur, de eaque retulit. Emi ac Rmi Cardinales, relatione hac auscultata, auditis quoque officialium Praelatorum suffragiis nec non R. P. D. Salvatore Catucci, Promotore Generali Fidei, omnibus mature perpensis, rescribendum censuere : *Signandam esse commissionem, si Ssmo placuerit.*

Facta autem ab eodem Promotore Generali, subsignato die, Ssmo D. N. Pio Papae XII relatione, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum Patrum ratum habens, *Commissionem Introductionis Causae Sèrvi Dei Iosephi Toniolo* Sua manu dignata est signare.

Datum Romae, die 7 Ianuarii a. D. 1951.

£8 C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S. .

t A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

II

YENCHOWFUEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI IOSEPHI FREINADEMETZ, SACERDOTIS MISSIONALIS SOCIETATIS VERBI DIVINI.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Euntes in mundum universum praedicate evangelium omni creaturae (Me. 16, 15) dixit Dominus, cui invitationi innumeri ab aevo apostolico ad nostrum, volenti animo, effundere quoque sanguinem parati, responderunt; gentesque, christianas veritates, docere sategerunt. Quos inter inclita missionalis Societas Verbi divini insignem filium habere gloriatur, Iosephum Freinademetz.

Qui die 15 aprilis anno 1852 in oppido Badia, Brixinen. Dioecesis, e piis parentibus ortus eodemque die in sacro fonte ad spiritualem vitam est renatus, cui Iosephi nomen impositum. Brixinae in Cassianeo gymnasio dein in Episcopali Seminario bonis artibus ac philosophicis theologicisque disciplinis incubuit, dieque 25 iulii anno 1875 ad sacrum Presbyteratus Ordinem promotus est. Ad missiones inter paganos vocatum ab adulescentia se persentiens, ad Steylensem domum in Hollandia pro mis-

sionibus a Servo Dei Arnoldo Janssen, Societatis Verbi Divini, atque Congregationum Servarum Spiritus Sancti et Servarunt Spiritus Sancti de Adoratione perpetua fundatore, conditam advolavit; in qua ad missionalem vitam pientissimo ardore se paravit. Leonis Papae XIII Romae benedictione accepta, die 15 martii a. 1879, Ancona profectus, die 20 aprilis in urbem Hong-Kong, in Sinis, appulit atque a Vicario Apostolico, Episcopo Raimondi, liberali hospitio susceptus, magno cum fervore linguae sinensis studio attendit.

- Ad oppidum Polichwang, intra novae missionis Shantung meridionalis fines missus, animorum zelo actus, pedibus plerumque incedens, totum territorium sibi commissum peragrabat, tam efficaciter evangelizando, ut plurimos infideles Christo lucrifecerit. Episcopo Anzer saepe absente, eius vices gerebat. Catechistarum schola ei fuit concredita nec Uon rectoris domus ac procuratoris munia, aliquando quoque rectoris Seminarii clericorum. Anno 1889, ut nonnullis christianis opitularetur, Praefectum districtus Tsaohsien adivit, iustitiam adepturus, verum e contra, eodem stimulante, nonnulli iuvenes Servum Dei eiusque duos comites aggressi sunt, fustibus percusserunt ; per duas tresve leucas per plateas « traxerunt usque in suburbium orientale... Humi iâcens, vexantibus se dixit : Cur percutite nos? Amice eos alloquens, iisdem praedicavit donec paulatim omnes dispersi sunt » (Henninghaus, Vic. Ap. Summ. p. 12).

Anno 1900 Boxerum dira insectatione saeviente, Superior Provincialis electus fuit. Bonus pastor, ut christianis auxilium opem ferret, noluit loco declinare et e Sinis abire.

Per octo super viginti annos apostolico ministerio in exemplum est functus, maximo cum animorum fructu, de se nil curans; quare nunquam, ne ad reiiciendas vires quidem, in patriam est reversus.

Virtutum omnium mira specimina praebuit, quae sanctitatis famam ei compararunt, non modo apud sodales, sed etiam apud neophytas ipsosque paganos.

Die 28 ianuarii anno 1908, gravi morbo affectus, quem infirmis assistens contraxit, durissimis doloribus cruciatus, quos patientissime toleravit, Ecclesiae Sacramentis refectus, lectissimum spiritum exhalavit.

Sanctitatis fama erumpente, ordinaria auctoritate, nonnullis necessariis dispensationibus obtentis, in Sinis informativae inquisitiones peractae sunt atque per rogatoriales litteras in Brixinensi Curia. In quibus de scriptis quoque atque de liturgico cultu non praestito actum est. Iamvero scripta fuerunt duobus theologis censoribus examinanda proposita, quorum iudicia plenariae Cardinalium Congregationi subiecta' sunt

atque dno favorabilia decreta diebus 20 novembris a. 1940 et 2 augusti a. 1942 edita sunt.

Plures quoque litterae, causae Introductionem postulantes, Summo Pontifici porrectae sunt a Cardinalibus, Archiepiscopis, Episcopis aliisque praeclaris viris.

Paratis itaque de iure servandis, in Ordinario Sacrae Eituum Congregationis coetu die 12 huius mensis habito, Rino D. Godefrido Groessl, causae postulatore, instante, subscriptus Cardinalis S. R. C. Pro-Praefectus Causaeque Ponens, dubium proposuit disceptandum : *An signanda sit commissio Introductionis causae huius Servi Dei in casu et ad effectum de quo agitur,* de eaque retulit. Emi ac Rmi Cardinales relatione auscultata, perpensis quoque officialium Praelatorum suffragiis, audito quoque R. P. D. Salvatore Catucci, Fidei Promotore Generali, rescribere censuerunt : *Signandam esse commissionem Introductionis causae si Ssmo placuerit.*

Facta autem ab infrascripto, subsignata die, Summo Pontifici relatione, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum Patrum ratum habens, *commissionem Introductionis causae Servi Dei Iosephi Freinademetz* Sua manu signaré dignata est.

Datum Romae, die 22 Iunii a. D. 1951.

C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S-

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante si è degnato di nominare :

10 febbraio 1947. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Segura y ;Saenz Pietro, ***Protettore delle Suore della Sacra Famiglia*** (Barcellona).

24 » 1951. L'Eïûo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore del Sacro Cuore di Gesù*** (Ragusa).

13 marzo » L'Emo e Revmo Signor Cardinale van Roey Giuseppe Ernesto, ***Protettore delle Figlie di Maria e Giuseppe, dette Dame di Maria*** (Malines).

25 aprile » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore di S. Giovanni Battista*** (Roma).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, ***Protettore del Pontificio Collegio Scozzese*** (Roma).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Piazza Adeodato Giovanni, ***Protettore dei Carmelitani dell'Antica Osservanza*** (Roma).

9 **maggio** » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Copello Giacomo Luigi, ***Protettore delle Suore della Mercede del Divino Maestro*** (Buenos Aires).

10 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Povere Suore Bonaerensi di S. Giuseppe sotto il patrocinio della B. V. M. del Carmine*** (Buenos Aires).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, Pro***tettore della Congregazione dei Figli della Sacra Famiglia*** (Barcellona).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore della Piccola Compagnia di Maria*** (Roma).

11 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore Domenicane di San Sisto Vecchio*** (Roma).

15 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore Orsoline del Sacro Cuore di Gesù Agonizzante*** (Roma).

Î giugno » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Ruffini Ernesto, ***Protettore delle Suore Serve dei Poveri del « Boccone del Povero*** » (Palermo).

9 giugno 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore Francescane Ospedaliere Portoghesi*** (Porto).
18 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore dei Figli di Maria Immacolata, Pavonia ni*** (Brescia).
20 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Canali Nicola, ***Protettore delle Suore Missionarie Domenicane del Sacratissimo Cuore di Gesù*** (Salisbury).
5 luglio » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto, ***Protettore delle Figlie di Gesù*** (Salamanca).
13 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente^ ***Protettore delle Suore della Carità di*** *Santa* ***Croce di Ingenbohl.***
20 agosto » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, ***Protettore delle Suore Missionarie Francescane dell'Immacolata Concezione*** (Roma).
5 settembre » S. E. Revma Mons. Verolino Gennaro, Arcivescovo tit. di Corinto, ***Nunzio Apostolico nelle Repubbliche di Guatemala e El Salvador.***

Assistenti al Soglio Pontificio :

13 novembre 1946. S. E. Revma Monsig. Dias Giuseppe del Patrocinio, Vescovo di Beja.
8 dicembre » S. E. Revma Monsig. De Jesus y Souza Agostino Vescovo di Oporto.
30 marzo 1948. S. E. Revma Me Ñamara Giovanni Michele, Vescovo tit. di Eumenia.
3 febbraio 1949. iS. E. Revma Monsig. Gsell Francesco Saverio^ Vescovo tit. di Paro.
26 luglio 1950. S. E. Revma Monsig. Liston Giacomo Michele, Vescovo di Auckland.
19 dicembre » S. E. Revma Monsig. Carinci Alfonso, Arcivescovo tit. di Seleucia d'Isauria.
14 aprile 1951. S. E. Revma Monsig. Garriga Mariano Simon, Vescovo di Corpus Christi.
16 aprile » S. E. Revma Monsig. Bucko Giovanni, Vescovo tit. di Cadi.
7 maggio » S. E. Revma Monsig. Gercke Daniele Giacomo, Vescovo di Tucson.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

30 dicembre 1949. Monsig. Emery Leonardo, dell'arcidiocesi di Birmingham.
9 maggio 1950. Monsig. Rosa Emanuele Francesco, della diocesi di Piracicaba.
24 ottobre » Monsig. Neis Leopoldo, dell'arcidiocesi di Porto Alegre.

An. et vol. XXXXÏU 20 Octobris 1951 (Ser. Il, v. XYI1I) - N. 15

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA **PII PP.** XII

LITTERAE DECRETALES

I

BEATAE BARTHOLOMAEAE CAPITANIO, CONGREGATIONIS SORORUM A CARITATE FUNDATRICI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Deus misericordia usus in humanum genus, iacens in tenebris neque salutem sibi reperiens, in Filio suo elegit nos, quemadmodum ait Apostolus, « ut essemus sancti et immaculati in conspectu eius in caritate » *(Eph.*, 1, 4). Atque gloriosum est Ecclesiae, quae mysticum Christi Corpus est, innumerabiles fere se progenuisse viros et feminas, qui praestabili virtute atque egregie factorum laude exspectationem divini amoris expièrent omnino, adeo ut ceteri ad eorum imitationem se possent componere. In his praedicamus religiosissimam virginem eandemque ingenuae florentem castitatis honore, cuius vitam perquam brevem, utpote sex et viginti annis circumscriptam, continere videtur caritas : Bartholomaeam Capitanio dicimus, quam ad Sanctorum Caelitum honores hodie sollemniter proveximus.

Quae *Loveri,* intra fines Brixiensis dioecesis, die tertio decimo mensis Ianuarii, anno millesimo octingentesimo septimo, nata, postridie sacro abluta baptismate, in bona filiorum Dei adoptata fuit. Sed, arcano Numinis consilio, non e laeto felicique viridario, ut assolet, hic

flos veimstus exstitit; nam pater, Modestus Capitanio, vir satis illiberalis erat, in religionis praeceptis servandis incuriosus atque frequentis pertaesus familiae. Qui, Catharina Canossi secundis nuptiis ducta, agelli cultione atque mercatura victum quaeritabat.

At mater, quamvis e vulgo procreata, excellenti tamen erat animo et virtute, atque viri admissa ferebat modice ac verecunde. Cum autem miserum esset ei domum habere squalentem et liberorum mortibus saepe funestam, neque filiolae, natura paulo acriori, satis curae valeret impenderé, hanc virginibus Claralibus, quae in oppido illo ludum exercebant, tradidit in disciplinam.

Bartholomaea, quae prope a teneris unguiculis, licet ineptiarum nugarumque, quas puerilis aetas fert, nequaquam esset expers, divinarum tamen rerum arserat studio, hoc in recessu locata, ad veram gloriam coepit virtutis via grassari. *Volo esse sancta, volo esse admodum sancta, volo esse citius sancta!* En iter, quod puellula sempiternae inhians beatitati virili animo affectavit. Quae potius a Deo subdita fuerat parentibus quam a parentibus Deo, demisse se gerens ac voluntariis crueiatibus suas frangens cupidines iugique Deo supplicandi usu cursum institutum properavit. Cum, annos nata decem, caeleste pabulum primum delibasset, a matre ducta est in oppidum Sancti Aloisi Gonzagae, quod *Castiglione delle Stiviere* vocant : ubi, in cultissimo templo ante intemerati adulescentis reliquias consistens, formam sanctitatis eximiam quandam concepit statuitque sibi tam nobilis Patroni aemulari virtutem. Itaque, condita in altitudinem, innocentiae animi retinens, frontis pudore formosa, adolevit atque sodalium turbae exemplum praebuit intaminatae iuventutis.

Immortalis laudis viam, sacerdote Angelo Bosio magistro, Bartholomaea tam perniciter carpsit, ut vix annum sextum decimum agens virginitatis votum nuncupant. Quandoquidem autem propensione humana in alienis auribus solemus nostros deponere dolores, mater ob coniugis intemperatiam nimio maerore aflicta, filiam saepe conveniebat, ut apud eam in questus se profunderet. Quae dum diffidentem rebus suis matrem confirmat atque erigit, sibimetipsi, sauciam neglegens naturam, vel plus cruciatuum in Eucharisticis epulis Dominum rogabat.

Ubi primum e ludo atque ab iis artibus excessit, quibus aetas puerilis ad humanitatem solet informari, domum revocata est. Sed Sorores, ne lectissimae adulescentulae virtus et copia sibi alumnisque deesset, matrem a consilio urbane depellentes, minorum institutionem illi crediderunt. Magistra quindecim annorum eademque suavis, pia et consi-

deratior quam pro aetatula, discipularum animos sibi conciliavi! et fuit iis quaedam quasi vitae perfectrix. Neque minus fructuosa erant eius officia apud grandiusculas, quae mox in eius fidem sunt commissae.

Dum igitur Bartholomaea magis in dies alienatur a fluxis et inanibus saeculi huiusce studiis atque altius defigitur in Deo, ex amico illo perfugio reducta est in parentum domum, calamitosam atque sordidam. Patris impetus, ira saepe exaestuantis et uxorem contumeliis obruentis, blanditiis reprimebat ac retardabat, omnique ope annitebatur, ut pacem domesticam coagmentaret. Miraris propterea virginem, rubore perfusam, patrem, in cauponis paene diem noctemque ferentem, ostiatim anquirere, tremebundum pedem ponere in turpi gargustio, parentem, ex vino vacillantem, domum deducere. Neque in cassum cecidit tanta virtus et constantia; nam duro et agresti animo vir, filiae exemplo ac suasione tandem mitescens, ad bonam frugem se recepit.

Interea nihil omittebat illa inexpertum, ut adversa fortuna laborantibus praesens adesset, pueris traderet christianae doctrinae elementa, devios in viam salutis induceret. Curione auctore, cui in animorum curatione operae plurimum praebebat, publice docendi iure potita, coepit profiteri. Sed et amplior patebat campus, in quo eius labor et industria excurrerent ; condidit enim pro omnis fere aetatis et condicionis Christifidelibus pias sodalitates, sive a Sancto Aloisio, sive a Beata Maria Virgine, sive a Sacratissimo Corde Iesu nuncupatas, ex quibus uberrimus perceptus est fructus, ita ut essent qui praenuntiam consociationis, quae ab Actione Catholica appellatur, haud perperam eam haberent.

Aegrotantibus quoque assidebat in valetudinario, quod .annos nata undeviginti summo cum consilio ac sollertia est moderata; sed etiam in tuguriis languentes invisebat et, sterili mensa ipsa vic titans, stipem emendicare non dubitabat, qua pauperum inopiam sustentar et.

Eo praeterea contendebat alacris e Christi disciplina profecta alumna, ut in carcere iacentes relevaret atque animam agentibus suprema adhiberet religionis lenimenta.

Divino afflante Numine, iniit tum consilium, quod curioni, qua semper erat ingenuitate, credidit, Congregationem instituendi Sororum, quarum esset eiusmodi miserias sublevare. Postquam ergo, demortuo patre, a domestica occupatione se expedivit, nacta est aditum ad id conandum una cum muliere probatissima ac modice locuplete, quacum pius ipsi erat usus atque consuetudo : cum Catharina Gerosa dicimus, cui postmodum est inditum nomen Vincentia. Itaque die vicesimo primo mensis Novembris, in sollemnitate Beatae Mariae Virgi-

nis ad Templum deductae, anno millesimo octingentesimo tricesimo secundo, sacrifico ritu peracto, hae virgines, Christi actae amore, domum religiosam adierunt ibique, genibus nisae ante simulacrum Almae Deiparae, paupertatis, castimoniae, oboedientiae et caritatis votorum sponsione Domino sunt obligatae. Haec Sororum a Caritate, peculiari Mariae Infantulae praesidio obtectarum, Instituti initia, quod e tenui sur culo in proceram arborem mox excrevit.

Vastum ingressa coenobium, Bartholomaea, soluta in constricta egestate, rebus in affictis fortunata, caritatis officia omne genus novo quodam impetu divino est aggressa; aliquot puellas parentibus orbatas in eam domum recepit et, quibus non riserat mater, eas casto amore amplectebatur virgo. Vincentiae Gerosa ut moderatrici subiecta erat et obnoxia, scilicet palmam latura consorti gloriosi laboris.

Verumtamen in ludo atque continente valetudinario desudantem et in acie cotidiani muneris se ter entern, immatura oppressif mors in ipsis primordiis Instituti, ad cuius progressionem omne contulerat ingenium suum atque studium. Facta pupillorum mater atque rudium magistra, antequam in suam ipsa venisset tutelam, facta miserorum administra, cuius aetati vix suppeterent vires ad deserviendum, religiosae facta sodalitatis auctor, cui ea data lucis usura, quae ad hanc informandam aegre sufficeret, satis tamen vixit illa, nam «erat senectus mentis immensa » *(Off. S. Agnetis).*

Cum anno millesimo octingentesimo tricesimo tertio novum ver viridantes explicat gemmas, Candidus hic flos arescit. Etenim febri correpta et pectoris tabe deficiens, fracta laboribus et voluntariis castigationibus, Bartholomaea lecto tenetur. Submisse ac patienter aggravescentis morbi tolerat molestias. Negat se dubitare quin Congregatio, cuius res videntur esse in proclivi, ad perpetuitatem sit mansura. Extremis Ecclesiae Sacramentis refecta, die vicesimo sexto mensis Iulii, eodem anno, patrio in oppido, Iesum et Mariam piissime compellans, diem supremum obiit virgo, « sancta et immaculata in caritate », cuius animi conversatio iam dudum erat in caelis.

Exanime corpus, cui lilia data manibus plenis, biduo post omni comitante populo, honestissime est elatum, ac de virginis laude a curione dictum graviter et magnifice. Nomen vero suum illa immortalitati commendavit sive mirabili vivendi ratione, cum aevum agitaret, sive, post obitum, prodigiis, quae, eadem deprecante, a Deo ferebantur patrata.

Quare de Beatorum Caelitum honoribus eidem decernendis Causa coepta est agitari. Itaque, Processibus Ordinariis de vitae sanctimonia Famulae Dei rite institutis, iisque a Sacra Rituum Congregatione pro-

batis, Pius Nonus, Decessor Noster, introductionis Causae Commissionem manu sua signavit, die octavo mensis Martii, anno millesimo octingentesimo sexagesimo sexto.

Peractis deinde Processibus Apostolicis, disceptatum est de eiusdem Venerabilis Dei Ancillae virtutibus, quas gradum heroicum attigisse Leo Tertiusdecimus, item Decessor Noster, die sexto mensis Ianuarii, anno millesimo nongentesimo secundo, sollemniter edixit. Quibus rebus confectis, exercita est quaestio de duobus miraculis, quae omnipotens Deus, Venerabili Bartholomaeae Capitanio, deprecante, operatus esse dicebatur; atque, consuetis a Sacra Rituum Congregatione habitis comitiis, Pius Undecimus, quem proxime in Petri Cathedra sumus subsecuti, lato decreto die secundo mensis Maii, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto, pronuntiavit : *Constare de utroque miraculo; de primo nempe : « instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Sanctinae Rizzi ab inveterato fibromiomate uteri, gravissimis stipato symptomatibus)) ; deque altero : « instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Mariae Donadelli a chronica tuberculosi ad extremum gradum deducta* i».

Die autem vicesimo secundo eiusdem mensis et anni idem Decessor Noster *Tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Bartholomaeae Capitanio Beatificationem* declaravit. Cuius sollemnia in Basilica Vaticana die tricesimo mensis Maii, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto, cum sueto splendido ritu atque fidelium frequentia celebrata sunt.

Cum deinde Beatae Bartholomaeae Capitanio deprecatione nova dicerentur a Deo patrata miracula, Causa ad Canonizationem consequendam resumpta fuit, et super duabus miris sanationibus, quae eadem Beata deprecatrice affectae dicebantur Apostolici instituti sunt Processus.

Primum miraculum contigit Petro Lorandi, in oppido Lovero, in Dioecesi Brixiensi, carcinoniate in recto laboranti, quod adeo insaeviit, ut illud saltem sex medici secari non posse ducerent atque letale. Cum nullum tanto morbo remedium afferri posset, atque infirmus in peius rueret, Beatae Bartholomaeae patrocinium, non sine pii medentis consilio, invocatum est, felicique exitu. Die enim undevicesimo mensis Augusti, anno millesimo nongentesimo tricesimo septimo, Petrus omnino sanatus est, et quidem perseveranter. Periti a Sacra Rituum Congragatione electi una sententia cum ipsis medentibus in diagnosi, letali prognosi ac miraculo convenerunt.

Nec minus perspicuum fuit alterum miraculum, quod accidit Sorori Alosiae Reguzzi, ex Instituto Sororum a Caritate a Beata Bartholomaea condito, Bergomi, in principe religiosae huius familiae domo commoranti, et, anno millesimo nongentesimo tricesimo octavo ineunte, in

inferiore labio epitheliomate affectae. Morbus sive a medicis sive a tribus peritis ex officio dictus fuit insanabilis. Sed, cum mense Octobri eiusdem anni in honorem Beatae Bartholomaeae novendiales preces inceptae essent, quarto vel quinto die de repente Soror Aloisia sanam se perfecte sensit, nec in tantum morbum amplius recidit. In arte medica periti ceterique testes miraculo sanationem hanc iure tribuerunt.

utrumque miraculum a Sacra Rituum Congregatione, tribus de more coactis comitiis, diligenti examine expensum est : in « antepraeparatoria » coetu, die tricesimo mensis Aprilis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo sexto, coram dilecto Filio Nostro Friderico S. É. E. Presbytero Cardinali Tedeschini, Causae huius Ponente seu Relatore ; in « praeparatorio », die tertiodecimo mensis Aprilis, duobus annis post, coram Purpuratis Patribus Sacris tuendis Ritibus praepositis ; demum in «generali», die duodevicesimo mensis Ianuarii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo nono, coram Nobis, eodem Eimo Cardinali dubium proponente : *An et de quibus miraculis, post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Omnes autem, qui aderant tum Patres Cardinales tum ipsius S. Congregationis Praelati et Officiales propositas sanationes miraculo tribuendas esse affirmarunt. Nos vero ad Nostrum proferendum iudicium cunctandum esse censuimus, ut maiorem superni luminis copiam, enixis precibus ad Deum admotis, imploraremus. Die igitur tertiodecimo mensis Februarii, eodem anno millesimo nongentesimo quadragesimo nono, Dominica in Septuagésima, Nostram volentes sententiam ferre, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, memorato Patre Cardinali Causae Ponente, Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Archiepiscopo titulo Seleuciensi in Isauria et eiusdem Sacrae Rituum Congregationis Viro a- Secretis, nec non dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, postquam Divina Hostia pie litavimus, sollemniter decrevimus : *Constare de duobus miraculis a Deo per Beatae Bartolomaeae Capitanio intercessionem patratis :* nimirum *de instantánea perfectaque sanatione cum* ***B*** *etri Lorandi a carcinomate in recto, tum Sororis Aloisiae Reguzzi ab epitheliomate in labio inferiore.*

Ad huius ergo Causae felicem exitum apud S. Rituum Congregationem unum dubium excutiendum supererai, an scilicet, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem tuto procedi posset ad sollemnem ipsius Canonizationem. Quod quidem dubium in generali Congregatione, die vicesimo

secundo mensis Februarii, eodem anno, coram Nobis expensum est, aflque omnes, qui aderant, cunctis sententiis id affirmaverunt. Nos tamen pro rei magnitudine mentem aperire distulimus atque adstantes sumus cohortati, ut submissae Deo adhiberet preces quo maius lumen Nobis impertire dignaretur.

Tandem, re mature perpensa, die sexto mensis Martii, Dominica prima in Quadragesima, eodem, quem diximus, anno, apud Nos convocatis Patribus Cardinalibus, quos memoravimus, atque Sacri Consilii Ritibus tuendis praepositi viro a Secretis, nec non Fidei Promotore Generali, et Eucharistico Sacrificio peracto, ediximus : *Tuto procedi posse ad Beatae Bartholomaeae Capitanio Canonizationem.*

Cum itaque iam tempus maturaret hanc Dei Famulam supremis Caelitum honoribus decorandi, Decessorum Nostrorum exemplis inhaerentes, Consistoria indiximus. *Secretum* die decimo quarto mensis Martii ipsius anni coactum est, in eoque Venerabilis, quem iam memoravimus, Frater Noster Clemens Cardinalis Micara sermonem habuit de vita et miraculis Beatarum Bartholomaeae Capitanio, Virginis, Legiferae Matris Instituti Sororum a Caritate; Mariae Iosephae Rossello, Virginis, e Tertio Ordine S. Francisci, Legiferae Matris Instituti Filiarum Dominae Nostrae a Misericordia; Ioannae de Valois, Galliae Reginae, Legiferae Matris Ordinis SSmae Annuntiationis Beatae Mariae Virginis, ac recensuit acta, quae in Causis Beatificationis et Canonizationis earundem Beatarum S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, probaverat.

Eodem die, Consistorio secreto absoluto, statim habitum est Consistorium *publicum,* in quo dilecti Filii Consistorialis Aulae Advocati, ante solium Nostrum stantes, de illarum, quas modo diximus, Beatarum atque de Beatarum Vincentiae Gerosa, Virginis, alterius Legiferae Matris Instituti Sororum a Caritate, et Ioannae de Lestonnac, Viduae, Legiferae Matris Ordinis Filiarum Beatae Mariae Virginis, vita, virtutibus et miraculis breviter singillatim retulerunt, et a Nobis postularunt ut Beatis illis Sanctorum dignaremur coronam imponere. Pro Beata autem Bartholomaea Capitanio dilectus Filius Philippus Re, alter ex Advocatis illis, eleganter peroravit. Nos vero, ut normae sapienter a maioribus praescriptae servarentur, non ante iudicium Nostrum laturos diximus quam in Consistorio *semipubblico* Purpuratos Patres, iterum, atque venerabiles Fratres Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos in Urbem adfuturos de eorum sententia cognoverimus. Quod quidem Consistorium eodem anno, die secundo Maii mensis, in consueta Vaticani Palatii aula coactum est, ibique Nos, brevi prius

sermone astantes Cardinales et Sacrorum Antistites allocuti, ipsos rogavimus ut, re plene cognita tum ex iis quae gesta fuerant in Consistorio *publico,* tum ex actis S. Rituum Congregationis, quorum exemplaria unicuique ipsorum ex mandato Nostro iam tradita fuerant, quid de Beatarum Bartholomaeae Capitanio, Vineentiae Gerosa, Mariae Iosephae Rossello, Ioannae de Valois, et Ioannae de Lestonnac Canonizatione sentirent Nobis ex ordine significare vellent.

Omnium autem suffragiis exceptis, laeto animo didicimus concordi eos sententia Beatas Caelites, de quibus agebatur, plane dignas aestimare quae Sanctitatis diademate decorarentur. *s*

Ad uniuscuiusque igitur Beatarum illarum Canonizationem sollemni ritu in Vaticana Basilica celebrandam diem diximus. Pro Canonizatione autem Beatarum Bartholomaeae Capitanio et Vineentiae Gerosa simul celebranda diem statuimus decimum octavum mensis Maii proximi Anni Sacri millesimi nongentesimi quinquagesimi. De quibus omnibus rebus ut acta conficerentur astantibus Protonotariis Apostolicis mandavimus.

Cum itaque hic a Nobis praestitutus dies illuxit, omnes regularis et saecularis Cleri Ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales, non pauci Abbates, Episcopi, Archiepiscopi et Patriarchae atque amplissimum Patrum Cardinalium Collegium in Petrianam Basilicam magnifice exornatam et innumera fidelium copia, quos inter plurimae Sorores ex Congregatione a Beatis illis condita iam stipatam, convenerunt. Quibus omnibus pia supplicatione praeeuntibus, ac Sanctorum Litanias recitantibus et hymnum *Ave Maris Stella* praecinentibus, eandem Basilicam, universo Clero et populo plaudente, ingressi sumus, atque, brevi ad altare maximum effusa prece, ad Cathedram Nostram perreximus. Tunc, praestita prius Nobis, uti de more, ab astantibus Cardinalibus oboedientia, Venerabilis Frater Noster Clemens Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus, et utriusque Beatae Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Philippo Re, Consistorialis Aulae Advocato, *instanter, instantius et instantissime* postulavit ut Beatis Bartholomaeae Capitanio et Vineentiae Gerosa Sanctorum honores decerneremus. Cui peroranti Advocato Nos per dilectum Filium Antonium Bacci, ab Epistolis ad Principes, respondimus Nos iam in eo esse ut duas illas sacras Virgines sanctitatis infula decoraremus, sed antea Divini Paracliti lumen hymno *Veni Creator* esse implorandum. Quo hymno expleto, Nos, in Cathedra sedentes, ut universae Christi Ecclesiae Magister sollemniter pronuntiavimus : *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exarationem Fidei Ca-*

tholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatam Bartholomaeam Capitanio et Beatam Vincentiam Cerosa Sanctas esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illarum memoriam quolibet anno die earum natali, Bartholomaeae nempe die XXVII Iulii et Vincentiae XXVIII Iunii inter Sanctas Virgines non Martyres pia devotione recoli debere. In nomine PaCßtris et FiCßlii et Spiritus^Sancti.

Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Micara, per eundem Advocatum Consistorialem, Nobis porrectis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici expedirique iussimus; astantibus vero Protonotariis Apostolicis ut de Canonizatione hac instrumenta construerent mandavimus. Gratias mox Omnipotenti Deo egimus hymnum *Te Deum laudamus* una cum confertissima multitudine canentes, ac novensilium Sanctarum patrocinium invocavimus deque illis brevi homilia teximus elogium, animo sane gestientes, quod per Nos Deus harum Caelitum gloriam manifestare dignatus fuerit. Apostolicam denique benedictionem, et plenariam indulgentiam astantibus peramanter impertivimus, atque, incruento sacrificio ad altare maximum pontificali ritu oblato, sollemnis Canonizationis caerimoniis finem imposuimus.

Quibus de more peractis, nihil aliud restat quam Christifideles omnes hortari et in primis Sorores a Caritate, quarum Bartholomaea Capitanio, Sanctorum ordinibus modo ascripta, auctor fuit, ut vehementer gaudeant, quod, huiusce aetatis procellis iactati, novam habeant in caelo patronam ac tutricem. Ex ea similitudinem ducant in eiusque formam se forment mores nostrorum temporum, quibus religio christiana improbe petitur, prolapsa est in vitia saeculi prava consuetudo, plurimi rerum inopia laborant aliisque premuntur angustiis. Illa sane vitae ratione, quam in hac virgine probavimus, noverint universi veram ac diuturnam pacem tandem confici posse atque tranquille placideque aevum traduci.

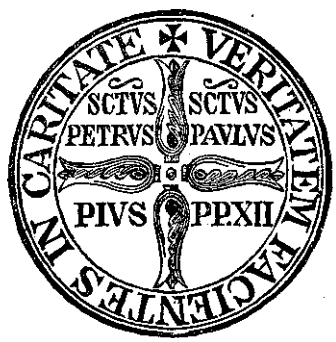
Omnibus itaque quae inspicienda erant bene perspectis, certa scientia et Apostolicae auctoritatis Nostrae plenitudine, omnia et singula praedicta confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universae Ecclesiae Catholicae denuntiamus, mandantes, ut earumdem praesentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii subscriptis, et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti muni-

tis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Nostris Litteris praesentibus haberetur, si exhibitae atque ostensae essent.

Si quis autem has Litteras definitionis, decreti, mandati et voluntatis infringere, vel ei temerario ausu contraire aut attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Sanctorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Sacro millesimo nongentesimo quinquagesimo, die decimo octavo mensis Maii, Pontificatus Nostri duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.



£g Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

Sß Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

£8 Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

£g Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

SB Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

j$i Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI, Datarius.

Ego ALEXANDER titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis IORIO.

Ego MAXIMUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.
Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.
Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. **E. Cancellario**

EUGENIUS Card. TISSERANT — *8. Collegii Decanus*

CLEMENS Card. MICARA — *8. Rituum Congr. Pro-Praefectus*

Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleucien in I., *Dec. Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Alt'ridus Liberati, ***Cane. Ap. Adiutor a studiis.***

EXPEDITA

die vicesimo sexto Iulii, anno tertio decimo
Alfridus Marini, ***Plumbaior.***

Reg. in Cane. Ap., *vol. LXXIX, n. 94- - **Aloisius Trussardi,** ***a tabulario.***

II

BEATAE VINCENTIAE GEROS A, VIRGINI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ecclesiae alumni praestantissimi, « aspicientes in auctorem fidei et consummatorem Iesum, qui, proposito sibi gaudio, sustinuit crucem confusione contempta)) *(Hebr.,* XI, 2), Servatoris vitam consueverunt pro viribus imitando exprimere, fluxas saeculi delicias aspernari et « crucis stultitiam » habere pro sapientia. Et quemadmodum Deus « glorificavit filium suum Iesum » *(Act. Apst.,* III, 13), ita et qui, cum hisce in terris versarentur, mala patienter, Dei causa, toleraverunt atque submissum gesserunt animum, ii profecto, terrenae vitae expleto cursu, caelesti circumfluunt gloria atque immortali memoria celebrantur.

Quorum perpetuo agmini summa cum religione et caeremonia annumeravimus hodie Beatam Vineentiam Gerosa, quae ut cum Bartholomaea Capitanio egregiam sociavit operam ad Sodalitatem condendam Sororum a Caritate, ita cum eadem nunc pari sanctitatis laude coniungitur.

Loverum pagus, quem dicunt, cum probetur in vulgus ut qui positus

ad caeruleum lacum Sebinum ac praediorum amoenitate formosissimus, est tamen nobilior eo quod utraque virgo primam ibi aspexit lucem. Catharina, cui postea inter sanctimoniales cooptatae nomen Vincentia, die undetricesima mensis Octobris, anno millesimo septingentésimo octogesimo quarto, nata est e Iacoba Macario, uxore Ioannis Antonii Gerosa, qui una cum fratribus et sororibus mercaturam exercebat ac religionem colere solebat diligenter. Infantula triduo post sacro lustrata baptismate, ex eo quasi igniculos ac semina virtutum putanda est excepisse, quae, aetate progrediente, ad perfectionem absolutionemque pervenerunt. Itaque puella, procul ab hominum coetu atque municipii tumultu ad parentum instituta disciplinam, ad res divinas admodum composita, blanda dictoque audiens, insuetum addebat decus patriae domui, quam Deus magis in dies amplificabat fortunis.

Cum autem, ex motu atque conversione rei publicae Gallicae, in illo pago quoque Ecclesiae iura et maiorum mores confunderentur, Catharina, ut triste nefas piaret, etiam vehementiore pietate in gentis humanae Parentem ferebatur, non dubitans corpusculum macerare, illiberales subire labores, noctem agere insomnem in humilitate et obsecratione.

Quo tempore accidit, ut eius familiam inter atque patruos amitasque, una omnes habitantes, infestae orirentur simultates, quibus exulcerati sunt animi ac communis vita facta insuavis. Haec moderate patiebatur virgo, quae a Christo, magistro suo cruci afiîxo, non desciscens, silentium obtinebat omniumque laeta inserviebat commodis, praesertim cum in taberna pellaria merces venditaret.

Nuptias neque impares neque inhonestas detrectans, litteras cuiusdam, qui eam sibi expetiverat, flammis iniecit, quod erat ab alio amatore praeventa, caelestem dicimus Sponsum, quem vel inter gliscentes sollicitudines et aerumnas unice diligebat. Iam pater, maerore confectus atque aegritudine absumptus, in summum vitae adductus est discrimen : sed, quem fratres paene dereliquerant, eum filia confirmavit, ita ut animam effunderet pacatam. Neque post multum tempus mortalitatem explevit Catharinae soror religiosissima nomine Francisca, quae in ipso quasi aetatis flore, antequam curreret, rettulit palmam.

Opinione autem omnium maiorem Famula Dei animo cepit dolorem cum Ambrosius patruus, qui negotiorum curator erat, matrem lacobam domo exactam inopia afflixit, sibique filiae praedixit ne eam, a qua in luminis auram esset educta, consuetudine ac necessitate attingeret. Quae igitur aerumnosa mater, a patrio devulsa foco, et de fortunis omnibus deturbata, tredecim annos trahebat in lacrimis et lutcu. Cum demum gravi implicita esset morbo, Catharinae permissum est ut afflictam pau-

lisper inviseret ac nimis brevi foveret levatione. Sola in sordida casula mater naturae concessit, sola in lautarum aedium cubiculo filia, potestatem non habens opitulandi animam agenti, cum ea paene est commortua. In tanta acerbitate virgo non nisi Christum in crucem sublatum habebat, ad quem confugeret, in quo conquiesceret, in cuius transverberato Corde omnes curas doloresque deponeret.

Incidit autem domesticus hic luctus in ipsam flammam civilis discordiae et belli, quae rei publicae Gallicae eversionem sunt subsecuta quibusque pagi opes pessumdatae sunt et attritae. Ad quas turbas accessit fames ac pestilentia, ita ut videres alios in vicis vel silvis inter - euntes, alios descendentes ad men dicandum, omnes denique res miseras et calamitosas. Enituit tum Catharinae studium communis utilitatis, nam, quae numquam defuerat victum roganti, deminutis illa clade plurimorum copiis, duplicavit pauperum subsidia. Ideo, quae esset mater infantium, quos egestas materno destituerat nutricio, operarum conductrix, ne patres familias quaestus inopia laborarent, atque medica infirmorum, quorum valetudini nulla salutaris ars consulebat, praeclara virgo municipes ad sui spectaculum evocavit.

Patruum quoque Ambrosium, antequam vita fungeretur, in eam impulit mentem, ut domum quamdam, in qua valetudinarium constitueretur, aegrotis indigentibus legaret ; quos, coepta maturans, iussit hanc adire hereditatem ; ac persuasum sibi habens vel foedissimos quosque et maxime turpificatos Christi sustinere personam, nulli parcebat labori, ut corporibus et animis ipsorum mederetur.

Verum tamen, restincto militaris tumultus incendio, morbo pestifero depulso et convalescente iam annona, cives a religione deterriti ad cultum Dei vitaeque probitatem erant reducendi ; qua in re Catharina operam Rusticiano Barboglio curioni navavit egregiam. Praefecta enim puellis educatione doctrinaque christiana instituendis, eas veluti magistra considerata ad pietatem informabat atque, divino flagrans amore, annitebatur, ut homines scelerum cumulatissimos vel in carcerem detrusos ad paenitendum permoveret. In aedes, necessariorum mortibus desertas, quas ipsa incolebat, sodalitatem puellarum a Beata Maria Virgine curione auctore excepit, ita ut, ubi negotiationis opus ferbuisset, ibi de sempiterna adipiscenda beatitate tractaretur. Cui consociationi allatum est non mediocre incrementum, postquam Bartholomaeam Capitanio sociam se adiunxit, quae Catharinae laudum exstitit aemula piissima neque eiusdem exsors gloriae supernae.

Famula Dei, quae iam pridem virginitatem voti sponsione Dei Nummi consecraverat nomenque dederat tertio ordini Franciscali, obsecuta

est tandem, licet verecunde ac dnbitanter, Bartholomaeae expetenti, ut secum coir et de Instituto Sororum a Caritate condendo ; scilicet haec, annum agens duodevicesimum et gestiente animo magna moliens, sodalem natu longe maiorem, quae contra dicebat se nihil esse studio tanti operis aggrediendi incendit. Obstinata mente amitae Mariae excussa, quae ex propinquis Catharinae una supererai, omnique expedita difficultate, festo die Almae Deiparae a parentibus Domino in Templo devotae, anno millesimo octingentesimo tricesimo secundo, post sacra Eucharistica, ambae virgines a sacerdotibus paucisque familiaribus in novum coenobium sunt deductae, ubi ante Caelorum Reginae simulacrum paupertatis, castimoniae, oboedientiae et caritatis vota nuncupaverunt, in summo loci illius squalore ac solitudine maximo cumulatae gaudio.

Sed Catharina, ut herctum cieret, in tempus ad amitam revertit, cuius animum indignabundum officio et pietate deleniebat. Dum Bartholomaea, aerumnosorum administra non defatigata, quasi in solem et pulverem procedit, haec, cui et antistitae munus creditum, rei oeconomicae curam impendebat, adeo ut parva sodalitas, quae Mariam Infantulam praecipuam habebat tutricem, magnam sustineret exspectationem. Attamen, die decima sexta mensis Iulii, anno millesimo octingentesimo tricesimo tertio, virgo Instituti auctor, quae ea condicione nata esse videbatur, ut semen conderet humo, vita excessit. « Demortua Bartholomaea, valeat Institutum ! ». En sermunculus, quo plebs maestam ac sollicitam sodalem obtundebat. Quae igitur, cum haereret quid faceret vel quo dirigeret cursum, nolens suo uti ingenio, auctoritate pii cuiusdam sacerdotis et conscientiae suae iudicis mota est, ut opus inchoatum perficeret.

Itaque, consultis facta iungens, nihil non elaborabat in confirmanda sodalitate. Re quidem vera haec, praeceptis conformata Sancti Vincentii a Paulo, a quo Catharina nomen accepit Vineentiae, atque, anno millesimo octingentesimo tricesimo quarto, in collegiis civili lege probatis ascripta, plurium sacrarum virginum cooptatione, Christi amore peritarum, maxime est aucta.

Quamvis minimam se omnium existimaret, erat antistita sociarum prudens, mater et magistra, easque, quasi alumnas disciplinae suae, hortationibus et virtutum exemplo provocabat ad rectum iter vitae insistendum. Cum igitur, anno millesimo octingentesimo tricesimo sexto, cholera morbus in Loverum incidisset civesque nimio pavore essent offusi, nulla vi coactae sorores omnes pro aegrotorum ac morientium salute pericula laboresque alacres obierunt. Mhil proinde mirandum, quod Institutum non solum municipum sed etiam finitimorum, sibi peperit laudem, et a

Gregorio XVI, Decessore Nostro, die quinto mensis Iunii, anno millesimo octingentesimo quadragesimo, est probatum.

Sed iam in ramos dividi coepta est haec arbor, quam « plantavit » Bartholomaea, Vincentia « rigavit » et cui Deus « incrementum dedit ». Quattuor enim et viginti virginum a Caritate domicilia, cum hac luce frueretur moderatrix, in regione praesertim cisalpina, constituta sunt, qua in re Vincentia operae plurimum ac laboris consumpsit.

Luxuriante ergo segete, demisso ac subiecto animo virgo adventum Sponsi praestolabatur. Adversa valetudine correpta neque instantis mortis inscia, omnia ut consulta mater familias dispensavit et composuit, testamentum conscripsit atque, sarcina rerum deposita, voluit, ut Crucifìxa Rivellini, sororum noviciarum magistra, in suum succederet locum. Obtutum in solo Deo figens ac viriliter aegrotans, ad vitae metam properavit. Ecclesiae Sacramentis piissime sumptis filiabusque ad sanctimoniam excitatis, die undetricesimo mensis Iunii, anno millesimo octingentesimo quadragesimo septimo, superorum choris est inserta, virtutis consiliique sui triste desiderium relinquens.

Examine corpus supremo officio ornatissime est mandatum neque umquam desita tanta vitae probitas omnium consensione celebrari.

Qua fama sanctitatis ob prodigia quoque percrebrescente, quae Deus, Vincentia Gerosa deprecante, patrare ferebatur, causa de eadem in Beatorum Caelitum fastos referenda agi coepta est. Processibus igitur ordinaria auctoritate perfectis. Pius X, Decessor Noster, die duodecimo mensis Decembris, anno millesimo nongentesimo sexto, commissionem introductionis causae, apud Sacram Rituum Congregationem instituendae, sua signavit manu. Cum deinde exerceretur quaestio de virtutibus sive theologalibus sive cardinalibus Venerabilis Famulae Dei, Pius XI, omnibus rite perpensis et disceptatis, die vicesimo quarto mensis Iulii, anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo, eas ad gradum heroicum pervenisse sollemniter edixit.

Quibus absolutis, tractari coeptum est de miraculis, quae Venerabili hac Virgine deprecante, a Deo dicebantur affecta. Itaque, post acres investigationes probationesque, idem Decessor Noster, die vicesimo secundo mensis Ianuarii, anno millesimo nongentesimo tricesimo tertio, decrevit : *Constare de duobus miraculis, Venerabili Vincentia- Gerosa deprecante, a Deo patratis,* scilicet : *Instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Mariae Seraphinae Magnifico a tuberculari spondylite in plurimos ossifiuentes abscessus novem annos eam afficiente et prodeunte usque in marasma tuberculare;* nec non : *Instantaneae perfectaeque sanationis So-*

roris Mariae Placidae Zanisi a tubercolosi pulmonum et praecipue peritonaei pessimis aliis stipata symptomatïbus.

Paulo post, decreto lato die tertio decimo mensis Februarii, eodem anno, idem Decessor Noster pronuntiavit : *Tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Vineentiae Gerosa beatificationem.*

Quae quidem sacra in Vaticana Basilica, Christifidelium multitudine plurimisque Sororibus a Caritate adstantibus, die septimo mensis Maii, anno millesimo nongentesimo tricesimo tertio, sueto cum ritu sunt celebrata.

Cum vero, novensili Beata deprecante, alia a Deo dicerentur patrata prodigia, causa de Sanctorum Caelitum honoribus eidem tribuendis quattuor post annos resumpta est. Institutis igitur Apostolicis processibus de miris sanationibus, hac Virgine suffragante, impetratis, duae ab actoribus sunt propositae quibus Vineentiae Gerosa sanctitas comprobar etur.

Primum miraculum contigit Sorori Elisae (in saeculo Esther) Sangalli, febri subcontinua correptae, quae, apyreticis periodis interiectis, graviter eam vexabat usque ad curationem, die tertio decimo mensis Maii, anno millesimo nongentesimo tricesimo quinto, Bergomi, praeter naturae ordinem, effectam.

Medici tubercolari peritonite eam affectam fuisse edixerunt; quam diagnosim tres periti a Sacra Rituum Congregatione allecti confirmaverunt. Morbus adeo invaluit, ut curantes laparatomiam necessariam esse rati essent. Verum cum in eo essent chirurgi ut infirmum corporis membrum secarent, omnia morbi symptomata disparuisse iidem mirati sunt.

Nec minus mirabilis altera sanatio est habenda. Appendicites enim prius chronica, deinde, anno millesimo nongentesimo tricesimo sexto, acuta, cui addita est péritonites cum abscessu, appendicularis originis, adeo Sororem Felicem Ceriani affecerat, ut medentium consilio chirurgicae sectioni, die tertio decimo mensis Martii, foret subicienda. Attamen una ante mediam noctem hora, infirma, quae una cum sodalibus enixas ad Beatam Vincentiam preces admoverat, somno placido est consopita. Proximo mane Soror Felix, aegrae ministra et antistita nullum amplius exstare dolorem atque cetera morbi signa omnino evanuisse perfectamque sanationem evenisse agnoverunt; quam eodem die medicus confirmavit.

De utraque sanatione ex more in suetis Sacrae Rituum Congregationis comitiis ac postremo coram Nobis die vicesimo septimo mensis Aprilis,

anno millesimo nongentesimo quadragesimo octavo, disceptatum est ; quo in generali conventu, Dilecto Filio Nostro Friderico Presbytero Cardinali Tedeschini, causae Ponente seu Relatore, dubium proponente : *An et de quibus miraculis post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem constet in casu et ad effectum, de quo agitur,* omnes, qui adfuerunt, cum Cardinales tum Praelati Officiales Patresque Consultores cunctis sententiis id affirmaverunt. Nos autem, pro rei magnitudine, mentem aperire distulimus, ut ad tam gravem sententiam ferendam, Deo impense supplicantes, supernum auxilium impetraremus. Itaque, die vicesimo tertio mensis Maii, eodem anno, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, atque dilecto Filio Nostro Friderico Cardinali Tedeschini Causae Relatore, quem diximus, Venerabili Fratre Alfonso Carinci Archiepiscopo titulo Seleuciensi in Isauria atque eiusdem Sacri Consilii Viro a Secretis, et dilecto filio Salvatore Natncci, Fidei Promotore Generali, postquam sacris pie sumus operati, sollemniter ediximus : *Constare de instantánea perfectaque sanatione cum Sororis Elisae Sangalli a gravi peritonite tuberculari tum Sororis Felicis C ariani ab acuta peritonite tuberculari cum abscessit, appendicularis originis, iliacae fossae dewterae.*

Quae causa ut ad felicem perveniret exitum, unum dubium supererat excutiendum, an, duobus miraculis rite probatis, ad Sanctorum Caelitum honores tuto provehi posset Beata Vincentia G erosa. Quod dubium in generali conventu, die octavo mensis Iunii, eodem, quem supra diximus, anno, coram Nobis habito, a memorato Cardinali Relatore propositum est ; cum vero omnes, qui adfuerunt, Cardinales, Praelati Officiales, Patresque Consultores id annuissent, Nos ad certum dandum responsum aliquod temporis spatium interiecimus, quo enixas Deo preces adhiberemus.

Die igitur undecimo eiusdem mensis et anni, convocatis, quo memoravimus, Patribus Cardinalibus Clemente Micara et Friderico Tedeschini, atque eximiis viris Alfonso Carinci et Salvatore Natucci, post Eucharisticum Sacrificium, hanc tulimus sententiam : *Tuto procedi posse ad Beatae Vincentiae Cerosa, Virginis, sollemnem Canonizationem.*

Quibus peractis, tria habenda erant consueta Consistoria, quorum primum, *secretum* videlicet, die vicesimo primo Iunii mensis eodem anno millesimo nongentesimo quadragesimo octavo, habitum est, in quo, S. R. E. Cardinalibus apud Nos convocatis, venerabilis Frater Noster Clemens Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus, sermonem ha-

buit de vita et miraculis tum Beatae Ioannae de Lestonnac, viduae, fundatricis Ordinis Filiarum Beatae Mariae Virginis, cum Beatae Vineentiae Gerosa, virginis, alterius fundatricis Ordinis Sororum a Caritate, ac recensuit acta quae in causis Beatificationis et Canonizationis earumdem Beatarum S. Rituum Congregatio, praevio diligenti examine, admittenda et probanda duxerat. Qua relatione expleta, Nos adstantium Cardinalium sententiam exquisivimus, ipsique omnes sibi omnino in votis esse edixerunt ut Beatae illae Sanctorum Caelitum honoribus deeorarentur.

Secundum Consistorium, *publicum* videlicet, die decimaquarto Martii mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo nono in consueta Palatii Apostolici Aula apud Nos coëgimus, et in eo dilecti Filii S. Consistorii Advocati, ante Nostrum solium stantes pro Causis Canonizationis B. Bartholomaeae Capitanio, virginis, Fundatricis Instituti Sororum a Caritate; B. Vineentiae Gerosa, virginis, alterius Fundatricis eiusdem Instituti ; B. Mariae Iosephae Rossello, virginis, e Tertio Ordine S. Francisci, Fundatricis Instituti Filiarum Dominae Nostrae a Misericordia ; B. Ioannae de Valois, Galliarum Reginae, Fundatricis Ordinis SS. Annuntiatae ; Ioannae de Lestonnac, viduae, Fundatricis Ordinis Filiarum B. Mariae Virginis. Pro Beata Vincentia Gerosa dilectus Filius Ioannes Baptista Ferrata eleganter peroravit. Quibus Consistorialibus Advocatis dilectus Filius Antonius Bacci, a Secretis Brevium ad viros Principes, nomine Nostro respondit Nobis quoque in votis esse stellantibus Ecclesiae caelis nova lumina adicere; verumtamen, ut antiquus Apostolicae Sedis mos in re tam gravi religiose servaretur, non antea Nos decretoriam sententiam esse laturos quam in Consistorio *semipublico* hisce super Causis, Patres Cardinales iterum, Patriarchas, Archiepiscopos et Episcopos quotquot Romam adfuturi essent, consilium rogaverimus. Ut vero Sacrorum Antistites de rebus omnibus ad has Causas spectantibus certiores fierent, praecepimus ut S. Rituum Congregationis cura, eorum singulis commentaria mitterentur de Beatarum illarum vita, virtutibus et miraculis deque actis in earum Canonizationis Causis. Adstantes omnes denique hortati sumus ut interea Spiritus Sancti lumen, multiplicatis precibus, Nobis conciliarent.

Hoc autem Consistorium *semipublicum* die secundo mensis Maii eiusdem anni habitum est ; in quo Nos, brevi sermone adstantes allocuti, eos rogavimus ut quid de propositis Causis sentirent Nobis singillatim significare vellent. Exceptis suffragiis, laetati sumus admodum concordibus eos vocibus audire dicentes Beatas Caelites, de quibus agebatur, plane

dignas quae sanctitatis honoribus decorarentur. Nos itaque minime cunctandum esse diximus ad earum Canonizationem devenire, atque diem statuimus ad eiusmodi solemnia in Vaticana Basilica celebranda.

Canonizationi autem Beatarum Bartholomaeae Capitanio et Vineentiae Gerosa simul celebrandae diem statuimus decimum octavum mensis Maii proximi Anni Sacri. De quibus omnibus ut publicum conficerent instrumentum Caerimoniarum Apostolicarum Praefectus, loco Procuratoris Fiscalis Rev. Camerae Apostolicae, adstantibus Protonotariis Apostolicis nomine Nostro de more mandavit.

Statuto tandem adveniente die, omnibus tum saecularis tum regularis cleri ordinibus, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus, pluribus Abbatibus, Episcopis, Archiepiscopis et Patriarchis, atque S. R. E. Cardinalibus solemni pompa praeeuntibus, Sanctorum Litanias recitantibus et hymnum *Ave Maris Stella* canentibus, Petrianam Basilicam, magnificentissimo ornatam apparatu, et innúmera fidelium copia iam stipatam, quos inter plurimae cernebantur Sodales ex Instituto Sororum a Caritate, Nos ipsi ingressi sumus, et, brevi prius ante altare maximum effusa prece, ad Nostram Cathedram perreximus.

Tunc, praestita Nobis, ut de more, ab astantibus Cardinalibus oboedientia, venerabilis Frater Noster Clemens Micara, Episcopus Veliternus, S. Rituum Congregationis Praefectus et huic duplici Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Philippo Re, Aulae Consistorialis Advocato, *instanter, instantius, instantissime* a Nobis postulavit ut Beatis Bartholomaeae Capitanio et Vincentiae Gerosa Sanctorum honores decerneremus. Cui perorationi Nos per dilectum, quem supra diximus, Filium Antonium Bacci, a Secretis Brevium ad Viros Principes, respondimus Nos quoque vehementer cupere duas illas sacras virgines, quae e caelestis beatitatis sede iam Nobis arrident, sanctitatis infula decorare.

Hymnum *Veni Creator* una cum fidelium multitudine dein cecin im as, a Paraclito Spiritu implorantes ut ab Eo superni luminis copia magis magisque menti Nostrae coruscaret. Quo expleto, Nos, in divi Petri **car**-thedra sedentes, uti supremus universae Christi Ecclesiae Magister, solemniter pronuntiavimus : *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad eœaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de vemrabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum*

in Urbe exsistentium consilio, Beatam Bartholomaeam Capitanio et Beatam Vincentiam Gerosa, Sanctas esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illarum memoriam quolibet anno die earum natali, Bartholomaeae nempe die vicesima septima Iulii, et Vineentiae vicesimae octavae Iunii inter Sanctas Virgines non Martyres pia devotione recoli debere. In nomine Pa £B *tris et Fi* Sß *Iii et Spiritus Sancti.*

Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Clementis Micara, per eundem Advocatum Consistorialem Philippum Re Nobis porrectis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici expedirique iussimus; astantibus vero Protonotariis Apostolicis ut de hac Canonizatione publicum conficerent instrumentum mandavimus.

Gratias deinde Deo optimo maximo ex corde egimus hymnum *Te Deum laudamus* cum confertissima multitudine canentes ac primum novensilium Sanctarum patrocinium invocavimus earumque brevi homilia teximus elogium, omnes hortantes ut de tanta solemnitate gauderent in Domino, fructusque quam uberrimos caperent.

Apostolicam denique benedictionem et plenam admissorum indulgentiam impertivimus, atque pontificale sacrum ad aram maximam celebravimus ; atque ita Canonizationis ritum explevimus, laetantes quod Deus omnipotens duo nova sidera in trium phantis Ecclesiae firmamento per humilitatem Nostram revelare dignatus fuerit.

Habent ergo Sorores a Caritate quod de primae antistitae et alterius quasi auctoris triumpho gaudeant, et, quae tam praeclara rerum suarum sortitae sunt initia, a Sanctae Vineentiae Gerosa et Bartholomaeae Capitanio institutis numquam desciscant. Habet populus christianus quoque, cuius sequatur exemplum, sibique persuadeat non in noxiis huius saeculi voluptatibus, sed in una virtute, praesertim in animi moderatione, casuum adversorum tolerantia ac benefica voluntate, beate vivere esse positum.

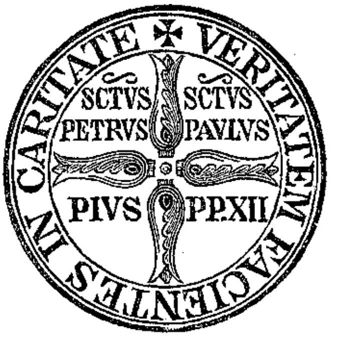
Omnibus itaque quae inspicienda erant perpensis, certa scientia ac Nostrae Apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula quae supra diximus iterum confirmamus, roboramus, statuimus, decernimus atque universae Christi Ecclesiae denuntiamus.

Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis, etiam impressis, manu tamen Notarii Apostolici subscriptis eiusque sigillo munitis eadem prorsus tribuatur fides, quae iisdem hisce haberetur, si exhibitae vel ostensae forent.

Nemini autem has Litteras definitionis, decreti, aseriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel eis contraire liceat. Si quis autem id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datam Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die decimo octavo Maii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.



83 Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

£8 ^go CLEMENS Episcopus Yeliternus Cardinalis MICARA.

£B Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

£8 Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

£8 Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

£6 Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI, Datarius.

Ego ALEXANDER titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis YERDE.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis IORIO.

Ego MAXIMUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaeonus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.
Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.
Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Collegii Decanus

CLEMENS Card. MICARA
S. Rituum Congr. Pro-Praefectus

Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleucien. in I., *Dec. Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, ***Cane. Ap. Adiutor a studiis.***

EXPEDITA

die vicesimo sexto Iulii, anno tertio decimo
Alfridus Marini, ***Plumbator.***

h'c<j.. in Vane. Ap., vol. LXXIX, n. 9J;. **- Aloisius Trussardi,** ***a tabulario.***

CONSTIT UTI. ONES APOSTOLICAE

I

DE BEAZZAVILLE
(ARCIS ROUSSET)

VICARIATUS APOSTOLICI DE BRAZZAVILLE TERRITORIUM BIPARTITUR ET NOVUS ERIGITUR VICARIATUS APOSTOLICUS, ARCIS ROUSSET NUNCUPANDUS.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo in Africa Aequatoriali catholicae fidei prolatandae facilius ac fructuosius prospici posset, supplices exhibitae sunt preces Sacrae Congregationi Christiano Nomini Propagando, ut Vicariatus Apostolici de Brazzaville territorium bipartiretur et novus exinde Vicariatus Apostolicus erigeretur. Venerabiles itaque Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Congregationi eidem praepositi, omnibus diligenter perpensis, in plenariis comitiis die duodevicesimi huius mensis habitis oblatas preces excipiendas duxerunt, et, facultate utentes, a Nobis sibi peculiariter

concessis et per totum hunc iubilarem annum valituris, censuerunt a Vicariatus Apostolici de Brazzaville territorio regiones septentrionales vulgo *de Alima, de Sanga-IAkouala* et *de Likouala* distrahendas esse earumque territorium in novum Vicariatum Apostolicum qui ab Arce Rousset nuncupantur, erigendum, et curis dilectorum Filiorum Sodalium Congregationis a Sancto Spiritu, ad Sanctae Sedis tamen beneplacitum committendum, qui in regione illa tam fructuose iamdiu allaborant. Nos vero hanc Sacrae Congregationis Fidei Propagandae sententiam excipientes ac ratam habentes, harum Litterarum vi ac tenore, eam suprema apostolica Nostra auctoritate confirmamus et roboramus, et novum illum Vicariatum Apostolicum Arcis Rousset, uti supra erectum et constitutum declaramus. Huic igitur Vicariatui Apostolico eiusque pro tempore Vicario Apostolico omnia attribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure communi gaudent, eosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum exemplis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae iisdem hisce haberetur ostensis. Nemini vero liceat hanc paginam seiunctionis, erectionis, commissionis, confirmationis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire. Si quis autem id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima prima Decembris mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E*. Cancellario

EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Iosephus Caprio, *Proton. Apost.*

Loco SB Plumbi

Reg. in Canc. Ap.. vol. LXXXII, n. 21. **- Al. Trussardi.**

II

DE CHOWCHIH

(CEUCEVENSIS)

PRAEFECTURA APOSTOLICA DE CHOWCHIH IN DIOECESIM ERIGITUR, CEUCEVENSEM NOMINE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Arduum a Nobis iam ab anno millesimo nongentesimo quadragesimo sexto inceptum opus ecclesiasticam in Sinis constituendi hierarchiam, modo Nos urget ut alia in dissita regione illa erigatur dioecesis sollertibus cleri saecularis indigenae curis concredenda. Cum itaque Nobis relatum sit in Praefectura Apostolica de Chowchih, a fel. rec. Pio Undecimo, Decessore Nostro, Apostolicis Litteris die decima septima mensis Iunii, anno millesimo nongentesimo trigesimo secundo datis, erecta et sacerdotibus saecularibus e clero Sinensi commissa, catholicam religionem non pauca suscepisse incrementa et missionalia opera multiplicata, enixis precibus annuendum censuimus venerabilis Fratris Antonii Riberi, Archiepiscopi titulo Darensis et in Sinis Internuntii Apostolici, quibus Praefecturae illius in dioecesim proponebatur et commendabatur elatio. De venerabilium igitur Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacro Consilio a Fide Propaganda praepositorum consulto, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, Apostolicam quam memoravimus Praefecturam de Chowchih in dioecesim evehimus, Ceucevensem ab ipsa urbe principe appellandam, iisdemque quibus nunc terminatam finibus, et eam clero saeculari Sinensi, in meritae laudis testimonium ob fructuosos inibi exantlatos ab eo labores novosque et maiores in dies exantlandos, commissam volumus. Novam hanc dioecesim suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Singanensi, eiusque pro tempore Episcopos metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Singanensis. Episcopi autem sedem in ipsa urbe Oeucevensi Agimus eiusque cathedram in ecclesia inibi exstante, quae hucusque ecclesiae Praefecturae principis munere iuncta est. Huic idcirco Ecclesiae in cathedralem constitutae et pro tempore Episcopis Ceucevensibus omnia attribuimus iura, honores, insignia, privilegia, favores et gratias, quibus ceterae per or-

bem cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur, illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur.

Indulgemus insuper ut, attentis locorum et temporis adiunctis, pro Canonicis, in Episcopi senatum eligendis, Consultores dioecesani ad iuris tramitem interim eligantur et adhibeantur.

Ad dioecesis vero stabilitatem tuto firmiterque procurandam mandamus ut dioecesanum seminarium pro iuvenum institutione in spem Ecclesiae succrescentium continuo habeatur iuxta sacros canones et S. Congregationis Fidei Propagandae traditas normas. Statuimus insuper ut episcopalis mensa novae dioecesis bonis constituatur Praefecturae Apostolicae in dioecesim nunc evectae atque Curiae emolumentis et oblationibus, quae a fidelibus, in quorum utilitatem dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent. Quod vero attinet ad dioecesis istius regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Sinis Internuntium Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu Internuntiaturae praesit, deligimus et illi necessarias et opportunas attribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Fidei Propagandae authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum quam primum transmittendi.

Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, ac, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum porro Litterarum exemplis, seu excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis sigilloque viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eandem volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis.

Nemini vero hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, concessionis, statuti, commissionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario atten-

tare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die decima Maii mensis, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
IOSEPHUS Card. PIZZARDO

P. Card. FUMASONI BIONDI
8. C. de Prop. Fide Praefectus

A. Carinci, Archiep. tit. Selene, *Decanus Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco £ß Plumbi

Reg. in Conc. Ap., vol. LXXXII, n. 17. - **Al. Trussardi.**

III

SEATTLENSIS

IN CIVITATIBUS FOEDERATIS AMERICAE SEPTENTRIONALIS NOVA ERIGITUR PROVINCIA ECCLESIASTICA SEATTLENSIS, CUIUS METROPOLITANA ECCLESIA ERIT CATHEDRALIS NUNC EXSTANS ECCLESIA SEATTLENSIS.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Dominici gregis universi regimen, Romano Pontifici divinitus commissum, postulat ut dioecesium ordo ita constituatur vel immutetur ut rei catholicae incremento, animorum bono et summi Dei gloriae magis magisque prodesse valeat. Quo moti consilio, enixas Apostolicae Sedi admotas preces a Venerabili Fratre Hamleto Ioanne Cicognani, Archiepiscopo titulo Laodicensi in Phrygia, in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegato Apostolico, libenter excipiendas duximus, quibus, concordi habita sententia venerabilium Fratrum Eduardi D. Howard, Archidioecesis Portlandensis in Oregoiiia- Antistitis, et Thomae Arthuri Connolly, Episcopi Seattlensis dioecesis, postulabatur ut nova illic ecclesiastica Provincia erigeretur, Seattlensis nomine. De consilio itaque venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Negotiis Consistorialibus praepositorum, ac suppleto, quatenus opus sit, aliorum, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant

consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, novam erigimus et constituimus Provinciam ecclesiasticam, cui nomen erit Seattlensis. Cathedralem igitur Ecclesiam Seattlensem eiusque Praesulem a metropolitico iure abstrahimus archiepiscopalis Ecclesiae Portlandensis in Oregonia, et illam ad metropolitanae Ecclesiae gradum et dignitatem extollimus ipsique eiusque pro tempore Archiepiscopis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et praerogativas, quibus ceterae metropolitanae Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur. Novae huic metropolitanae Ecclesiae Seattlensi suffraganeae erunt cathedrales Ecclesiae *Spokanensis,* quam a metropolitico iure Archiepiscopi Portlandensis in Oregonia subtrahimus, atque Ecclesiae *Yakimensis* et *Iunellensis,* aliis Apostolicis sub plumbo Litteris hac ipsa die in cathedrales erectae; quibus, de consulto quoque S. Congregationis Fidei Propagandae, Vicariatum Apostolicum *Alaskensem* adicimus: quas idcirco cathedrales Ecclesias et Vicariatum Apostolicum earumque pro tempore Praesules metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Seattlensis. Huic insuper Metropolitae peculiarem concedimus facultatem intra suae provinciae fines Crucem ante se ferendi et sacro Pallio utendi iuxta liturgicas leges, postquam tamen illud, in sacro Consistorio rite postulatum, ab Apostolica Sede ipse obtinuerit.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta exsecutioni mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegatum Apostolicum vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praesit, deligimus eique necessarias et opportunas attribuimus facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et ipsi onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum quamprimum transmittendi.

Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, ac, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum porro Litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam seiunctionis,

eveetionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, commissionis et voluntatis Nostrae infringere, vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die vicesima tertia mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario

EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C. Consistorialis a Secretis

A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc, *Decanus Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco £ß Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXII, n. 22. - **Al. Trussardi.**

IV

SEATTLENSIS - SPOKANENSIS (YAKIMENSIS)

B DIOECESIUM SEATTLENSIS ET SPOKANENSIS TERRITORIO PARTES SEIUNGUNTUR ET NOVA EXINDE ERIGITUR DIOECESIS, YAKIMENSIS NUNCUPANDA.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Divina Providentia supremum apostolatus officium, licet immerito, gerentes, omni studio curare debemus ut ecclesiasticae circumscriptiones in catholico orbe ita ordinentur, ut christianae plebis necessitatibus pro temporum locorumque adiunctis aptius respondeant.

Quod quidem perpendentes, dioeceses, in nimium patentes territorium et fidelium frequentia praestantes, dispertire curamus, ut, aucto vigilantium Pastorum numero, salubrius faciliusque gubernari possint. Enixas itaque Nobis admotas preces a venerabili Fratre Hamleto Cicognani, Archiepiscopo titulo Laodicensi in Phrygia, Delegato Apostolico in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis, benigne excipere statuimus, quibus, consentientibus quoque venerabilibus Fratribus Eduardo D. Howard, Archiepiscopo Portlandensi in Oregonia, Thoma

Arthuro Connolly, Antistite Seattlensi, et Carolo Daniele White, Episcopo Spokanensi, ab Apostolica Sede postulavit ut ab amplissimo dioecesium Seattlensis et Spokanensis territorio partes seiungi et nova exinde possit dioecesis constitui.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant consensu, de consulto venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine a territorio Ecclesiae Seattlensis, hac ipsa die Apostolicis sub plumbo Litteris *Dominici gregis* a Nobis in metropolitanam evectae, quatuor civiles comitatus, idest *Ohelan, Kittitas, Yakima* et *KlicJcitat;* a dioecesis vero Spokanensis territorio tres civiles comitatus *Douglas, Gravit* et *Benton* seiungimus, et novam exinde dioecesim, ab urbe *Yakima,* in qua episcopalem sedem Agimus, Yakimensem nuncupandam, erigimus et constituimus. Templum vero Deo in honorem S. Pauli Apostoli, in *Yakima* urbe exstans, ad Ecclesiae Cathedralis dignitatem evehimus, eique et pro tempore Episcopis Yakimensibus omnia attribuimus iura, insignia, honores, privilegia et gratias, quibus ceterae per orbem episcopales Ecclesiae earumque Praesules iure communi gaudent, eosque pariter oneribus et obligationibus astringimus, quibus ceteri astringuntur. Novam hanc cathedralem Ecclesiam Yakimensem metropolitanae quam memoravimus Ecclesiae Seattlensi suffraganeam constituimus eiusque pro tempore Episcopos metropolitico iuri subicimus Archiepiscopi Seattlensis. Praeterea usque dum Capitulum cathedrale constitui nequeat, indulgemus ut pro Canonicis dioecesani Consultores ad iuris tramitem eligantur et adhibeantur. Mandamus insuper ut quam primum fieri poterit Seminarium dioecesanum, modo saltem parvum, iuxta sacros canones et traditas normas S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus erigatur, ut iuvenes in sortem Domini vocati in spem Ecclesiae rite instituantur. Quod vero attinet ad dioecesis regimen et administrationem, ad Yicarii Capitularis, seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod clerum peculiariter spectat, statuimus ut, simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Statuimus porro ut episcopalis mensa novae huius dioecesis constituatur Curiae emolumentis et oblationibus, quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent. Volumus denique ut documenta et acta omnia, quae novam dioecesim respiciunt,

a Cancellariis archidioecesis Seattlensis et dioecesis Spokanensis ad Cancellariam novae dioecesis Yakiniensis, cum primum fas erit, tradantur, ut in huius archivo rite serventur.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda, venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegatum Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu Delegationi ipsi praesit, deligimus, et illi necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem quamprimum transmittendi authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum.

Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, ac, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum porro Litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, commissionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die vicesima tertia Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. B. Cancellario
EUGENIUS Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C. Consistorialis a Secretis

A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc, *Decanus Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco £8 Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXII, n. 15. - **Al. Trussardi.**

V

DE ALASKA
(IUNELLENSIS)

B LATISSIMO TERRITORIO VICARIATUS APOSTOLICI DE ALASKA, PARS SEIUNGITUR, QUAE IN NOVAM ERIGITUR DIOECESIM, IUNELLENSEM APPELLANDAM.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Evangelii Praeconum ope, Dei opitulante gratia, in Vicariatu Apostolico Alaskensi, iam labente anno millesimo nongentesimo sexto decimo a fel. rec. Benedicto Decimoquinto, Decessore Nostro, erecto, ea tholicam rem tantum profecisse accepimus, praesertim in parte, quae Oceani Pacifici ora attingit, ut perutile animorum saluti sit ecclesiasticam inibi hierarchiam constituere, et dioecesim ex avulsa amplissimi Vicariatus illius territorii parte erigere. Libentissime itaque annuere censuimus precibus venerabilis Fratris Hamleti Ioannis Oicognani, Archiepiscopi titulo Laodicensis in Phrygia et in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegati Apostolici, quibus, accedente quoque venerabilis Fratris Francisci Gleeson, Episcopi titulo Cotennensis et Vicarii Apostolici Alaskensis favorabili sententia, ab Apostolica Sede postulavit ut territorii pars, quam antea memoravimus, illius Vicariatus Apostolici de Alaska disiungeretur et nova exinde dioecesis erigeretur.

De consulto igitur venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium tum S. Congregationi Fidei Propagandae, tum Consistorialibus Negotiis praepositorum, re mature perpensa, ac suppleto, quatenus opus sit aliorum quorum intersit vel qui sua interesse praesumant, consensu, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a Vicariatus Apostolici Alaskensis territorio partem separamus, quae ut infra describitur, et novam inde erigimus dioecesim, quae ab Iunello, vulgo *Jimeau,* urbe Iunellensis vocabitur. Fines autem huius dioecesis linea terminabunt, quae, initium sumens ab Oceano Pacifico, ubi gradus 56° latitudinis borealis et arcus meridianus 156° longitudinis occidentalis a *Greenwich* decussantur, ad septentrionem versus progrediens, fretus persequitur vulgo *Shelikof Strait* et *Cook Inlet,* flumen vulgo *Susitna* usque ad quinque millia passuum ultra pagum *Talkeetna;* unde, ad orientem ver-

tens, progreditur, transiens ad occasum pagorum *Chickaloon* et *Ptarmigam,* pertingit summos montes vulgo *Miller* et *St. Elias,* et per fretus vulgo *Diœon Entranee,* ad Oceanum Pacificum pervenit. Episcopalem novae dioecesis sedem Iunelli, vulgo *Juneati,* constituimus, quam proinde urbem ad civitatis episcopalis dignitatem evehimus cum omnibus iuribus et privilegiis ad civitates episcopales spectantibus; Episcopi vero cathedram in sacra aede Deo in honorem Nativitatis B. Mariae Virginis dicata, ibidem exstante, Agimus et eam ad Cathedralis gradum extollimus eidemque et Episcopis pro tempore Iunellensibus omnia attribuimus iura, honores, insignia, privilegia, favores et gratias, quibus ceterae per orbem cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur illosque pariter iisdem astringi mus oneribus et obligationibus quibus ceteri astringuntur. Novam hanc dioecesim Iunellensem suffraganeam facimus metropolitanae Ecclesiae Seattlensi et ipsius Episcopos metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Seattlensis.

Indulgemus insuper ut usque dum Capitulum Cathedrale nequeat constitui, pro hoc Episcopi senatu dioecesani Consultores ad iuris tramitem interim eligantur et adhibeantur. Mandamus insuper ut quam primum fieri poterit dioecesanum Seminarium, modo saltem parvum, iuxta sacros canones et normas a S. Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus traditas, erigatur, ut iuvenes in sortem Domini vocati, rite in spem Ecclesiae instituantur. Quod vero ad dioecesis istius regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod autem ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, clerici eo ipso Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Statuimus insuper ut episcopalis mensa novae dioecesis constituatur Curiae emolumentis et oblationibus, quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent. Volumus denique ut documenta et acta omnia quae novam dioecesim eiusque clericos et fideles respiciunt, a Cancellaria Vicariatus Apostolici Alaskensis ad dioecesis Iunellensis Curiam, cum primum fas erit, tradantur, in huius archivo religiose servanda.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegatum Apostolicum vel eum, qui in exsecutionis actu Delegationi illi praesit, deligimus, et illi necessarias et opportunas tri-

buimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum quam primum transmittendi. Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, ac, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum porro Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, F"biectionis, concessionis, statuti, commissionis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die vicesima tertia mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E'. Cancellario
IOSEPHUS Card. PIZZARDO

Fr. A. I. Card. PIAZZA
8. C Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ꝟ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXXII, n. 2$.. - **Al. Trussardi.**

LITTERAE APOSTOLICAE

I

NOVA STATUTA ORDINIS EQUESTRI S S. SEPULCHRI HIEROSOLYMITANI APPROBANTUR IDEMQUE IN PERSONAM « IURIDICAM » ERIGITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quam Romani Pontifices Decessores Nostri, recentiores praesertim, idest Pius Pp. IX, Leo Pp. XIII, Pius Pp. X, Benedictus Pp. XV, Pius Pp. XI, erga Ordinem Equestrem Sancti Sepulchri Hierosolymitani, de Religione et Ecclesia, ab antiquis inde temporibus, optime meritum, saepius singularique modo propensam voluntatem demonstrarunt, eam, quasi hereditate acceptam, Nos custodiendam augendamque curavimus. Et revera per similes Apostolicas Nostras Litteras, die xvi m. Iulii a. MCMXL Piscatoris anulo obsignatas, e Purpuratis Ecclesiae Patribus memorato Equestri Ordini Patronum assignavimus apud Nos et hanc Apostolicam Sedem, hac una in re eiusdem Ordinis derogantes Statutis, per Decretum Sacri Consilii Caeremoniis praepositi, die xix m. Martii anno MCMXXXH approbatis : quae vero ut in reliquis firma atque ad amussim vigerent praecepimus. Novum deinde Pontificiae benevolentiae Ordini S. Sepulchri tribuimus signum Nostro Motu Proprio diei xv m. Augusti a. MCMXLV, cuius vi memorato Ordini concessimus ut Sacra Aede S. Onuphrii in Ianiculo monte eidemque coniuncto coenobio, olim Eremitarum S. Hieronymi, uti posset, sicque opportunam atque decoram haberet sedem ad religionis, pietatis caritatisque opera utiliter exercenda. Ad quod beneficium et gratiam ea Nos impulsi fuimus causa, sicuti in praedicto Motu Proprio legitur, quia nempe in Templo in honorem Sancti Onuphrii Anachoretae dicato reliquiae asservantur et memoria viget Torquati Tasso, poetae illius qui militum Cruce signatorum gesta suavi cecinit carmine, pro Hierosolymitano Sepulchro in libertatem vindicando propugnantem, quorum vestigia, pro diversitate temporum rerumque commutatione, fore Nos confidimus ut hodierni Cruce signati sequantur, Nobisque et Ecclesiae universae ea omnia praestent officia et auxilia, sive

spiritualia sive temporalia, quae ad Sacra Palaestinae Loca tuenda et ab infidelium et haereticorum potestate et incursionibus vindicanda magis in dies necessaria et opportuna videantur. Neminem enim latet sollicitudo Nostra, publicis sollemnibusque etiam nuper probata Pontificiis documentis, ut Christiani populi, quod ad custodiam et incolumitatem Terrae Sanctae, sarta sint tectaque iura.

Quo autem Nostra erga Ordinem Equestrem S. Sepulchri Hierosolymitani paterna ac peculiaris benevolentia iterum magisque eluceat, et Ordo ipse aptius sua incepta compleat et plenius Nostrae exspectationi respondeat, novas Leges novaque Statuta, quae mature perpensa et in iure prudentium virorum sententiis probata, ipse Ordo pro se rogavit, sancire ultro libenterque statuimus. Quare Motu Proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi, nova Statuta Ordinis Equestris S. Sepulchri Hierosolymitani, iuxta exemplar quod, italico sermone exaratum, in Tabulario Nostrae Secretariae Status a Brevibus Apostolicis iussimus asservari, cuius initium : « Articolo I L'Ordine Equestre del S. Sepolcro » est, ac postrema verba : « dipende direttamente dal Cardinale Gran Maestro » approbamus eaque Nostra auctoritate, et similiter, tenore praesentium, confirmamus iisdemque apostolicae sanctionis robur adicimus.

Hisce simul Nostris Litteris et auctoritate abrogamus et abrogata esse declaramus Statuta, iam per Decretum Sacrae Congregationis Caeremonialis, quod memoravimus, approbata.

Ordinem praeterea S. Sepulchri Hierosolymitani in personam « iuridicam », ut dicitur, erigimus et constituimus, omnibus adiectis privilegiis, facultatibus, honoribus quae fere, ad normam Iuris vigentis, cuique personae iuridicae competunt seu competere possunt.

Denique, cum Nobis plane constet ipsum Ordinem idoneum esse qui de suo sanctum ac laudabile consequi possit propositum, ad quod frugiferum Opus pro Fide Catholica in Palaestina praeservanda intendebat, anno MCMXX institutum et a Decessore Nostro Pio PP. XI, ad immortalitatis memoriam consecrato, per similes Apostolicas Litteras die vi m. Ianuarii a. MCMXXVIII datas, Ordini S. Sepulchri coniunctum et Patriarchae Latini Hierosolymitani pro tempore, tamquam perpetui Rectoris et Administratoris eiusdem Ordinis, iurisdictioni subiectum, harum Litterarum tenore abolemus, abolitumque et abrogatum esse declaramus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas et effi-

caces exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant seu spectare poterunt nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque fieri atque inane si quidquam, secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuslibet nihil obstantibus.

Datum, ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die xiv m. Septembris, in festo Exaltationis Sanctae Crucis, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

II

ECCLESIA DEO IN HONOREM B. MARIAE V. DICATA, IN OPPIDO « LA GUERCHE DE BRETAGNE » IN GALLIA POSITA, INTRA RHEDONENSIS ARCHIDIOECESIS FINES, TITULO BASILICAE MINORIS ORNATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Tanta in populo christiano fuit semper, inde a prioribus Ecclesiae saeculis, erga Deiparam Virginem pietas, ut haud raro quaedam urbs etiam nunc inveniatur, quae, in amplissima « Civitate Dei », id est in Ecclesia Catholica hic in terris militante, parva, sed prout munitissima arx, constituatur et appelletur « Civitas Mariae ». Nec aliter evenisse videtur, prout Nobis allatum est, in Britannia Minori seu Armonica et intra Rhedonensis Archidioeceseos fines, parvae illi civitati, cuius nomen, « La Guerche-de-Bretagne » celtica lingua expressum, idem dicit ac «Civitas Virginis». Exstat enim ibi paroecialis et collegialis Ecclesia, Beatae Mariae Virgini dicata, vetustate et pulchritudine illustris fideliumque frequens concursu. Saeculo x vel xi exstructa, inde ab anno MCCVII Collegium excepit Canonicorum, qui admirabilem illum morem, per plura saecula continuatum, invexerunt, quo chori frequentes Dei, Caeli Reginae et Sanctorum laudes al-

ternis vicibus concilièrent. Antiquissimae illius Ecclesiae sola manet ingens sacra turris, quae iuxta chorum, a Guilelmo Secundo, eiusdem oppidi domino, sequenti saeculo exaedificatum, omnibus admirantibus extollitur. In hodierna Ecclesia, stylo quem vocant « classico » confecta et anno MDCCCXCII sollemniter consecrata, pie asservatur impensaque colitur religione Beatae Mariae Virginis statua, saeculo xvi sculpta, quae a desideratissimo S. R. E. Presbytero Cardinali Emmanuele Caelestino Suhard, tunc Rhemensi postea Parisiensi Archiepiscopo, anno MCMXXXVII sollemni est pompa redimita. Ad Mariale illud Simulacrum, « Mariae Virginis de la Guerche)> celtica lingua nuncupatum, fideles, peregrinantium more, innumeri accurrunt sacrisque ritibus, a presbyteris Ecclesiae addictis splendide naviterque peractis, summa religione intersunt. Eadem denique Ecclesia, praeter copiosam ditissimamque sacram supellectilem, magnum possidet thesaurum, insignes scilicet Reliquias Sanctorum Apostolorum Philippi et Iacobi, Sancti Sebastiani Martyris, Sancti Thomae Aquinatis et Sancti Francisci Salesii Episcopi. Quibus omnibus mature perpensis, dilectus Filius Noster Clemens Aemilius Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis Roques, Archiepiscopus Rhedonensis, Ecclesiae memorati oppidi Cleri et Christifidelium enixa implens vota, precibus Nos adiit ut Ecclesiam ipsam quam laudavimus, titulo et privilegiis Basilicae Minoris benigne cumulare dignaremur. Nos autem, ipsius Ecclesiae antiquitatem et pulchritudinem considerantes atque peculiari propensae voluntatis Nostrae praemio memorati oppidi fideles ob eorum pietatem afficere volentes, huiusmodi vota excipienda censuimus. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, paroecialem Ecclesiam, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis dicatam atque in oppido « La Guerche de Bretagne » vulgo nuncupato in Gallia positam, intra Rhedonensis Archidioecesis fines, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus cum omnibus privilegiis et iuribus quae eidem titulo rite conveniunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec statuimus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere ; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus

super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xn mensis Martii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

III

TEMPLUM IN HONOREM B. MARIAE V. IN CAELUM ASSUMPTAE DEO CONSECRATUM, IN OPPIDO « LUGO)) IMOLENSIS DIOECESIS HONORIBUS BASILICAE MINORIS INSIGNITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Templi, honori Beatae Mariae Virginis Caelo receptae sacri et in oppido « Lugo », intra fines Imolensis dioecesis, constituti, magna est, ut accepimus, religio atque antiquitas apud incolas Flaminiae regionis. Namque erga asservatum ibi signum Almae Deiparae, quae vernáculo sermone « Madonna del Molino » appellatur, abhinc quinque saecula nullam non adhibet reverentiam gens illa fortis et industria. Neque umquam visa est inclita Dei hominumque Parens cultorum deesse temporibus, cum, ab illis exorata, saeva restingueret incendia, tristem depelleret famem, letiferam pestilentiam propulsarci, terrae motum ac fremitum sisteret, flumina super ripas effusa revocaret in álveos eamque plagam bellorum exitio prohiberet. Quam quidem aedem etiam plures Summi Pontifices, Purpurati Patres et Sacrorum Antistites adierunt, Caelestis Virginis studio infiammati. Quin Pius Pp. IX, Decessor Noster, olim loci illius Episcopus, imaginem, tot laudibus ornatam, anno MDCCCLVI, aureo diademate iussit redimiri. Quoniam autem templum vetustate erat ruinosum, novam aedem, Matris Mariae perciti amore, oppidani excitandam curaverunt, in quam, anno MCMXLin, praeclarum signum est translatum; admirer is aedificii molem et amplitudinem, marmorum varietatem, tabularum speciem illustrem. Cum igitur haec domus Dei, eodem anno, ab Imolensi Episcopo, inter Christifidelium exsultantium vota, consecrantur, Nosmet Ipsi auspicatae diei laetitiam voluimus augere illorumque excitare pietatem pe-

culiari a Nobis probata supplicatione ad «candidatam Dominam» admovenda. Praeterea in templi ofliciis viri ecclesiastici impigri alaeresque versantur nihilque videtur desiderari quod ad sacrorum rituum ornamentum atque dignitatem. Quibus permotus ac sollemnis praecipue memor pronuntiationis qua certissimam veritatem non ita pridem statuimus Beatam Mariam Virginem corpore et anima in Caelum esse assumptam, Venerabilis Frater Paulinus Ioannes Tribbioli, Episcopus Imolensis, Nos rogavit ut aedem, quam diximus, Basilicae Minoris titulo honestare dignaremur. Nos vero, summopere annitentes ut cultus Virginis Deiparae in populi animis magis magisque inhaeresceret, preces huiusmodi, quas Venerabilis Frater Noster Benedictus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, Dilecti Filii Nostri Presbyteri Cardinales Ioannes Baptista Nasalli Rocca di Corneliano, Archiepiscopus Bononiensis, atque Fridericus Tedeschini nec non alii Reverendissimi Viri, sua commendatione confirmaverant, libenter decrevimus audire. Collatis ergo consiliis cum Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Pro-Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Ecclesiam Deo in honorem Beatae Mariae Virginis in Caelum assumptae consecratam atque in oppido ((Lugo » intra fines Imolensis dioeceseos exstantem, ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae templis hoc nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xin mensis Aprilis, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis.

EPISTULAE

I

AD EMUM P. D. CLEMENTEM EPISCOPUM VELITERNUM S. R. E. CARDINALEM MICARA, SACRAE RTTUUM CONGREGATIONIS PRO-PRAEFECTUM EUNDEMQUE SUMMI PONTIFICIS "VICARIUM GENERALEM, QUEM LEGATUM MITTIT AD. CONVENTUM DECIMUM EUCHARISTICUM E TOTA GALLIA IN URBE NEMAUSENSI HABENDUM.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Perantiqua in urbe meridianae Galliae Nemausensi, praeclarissimis Romanae artis monumentis insigni, quintus decimus ex tota natione Congressus Eucharisticus, ut libenter sane didicimus, proximo mense Septembri concelebrabitur. Ex hisce enim sollemnibus coetibus ritibusque, qui in honorem augustissimi Sacramenti studiose flagranterque apparantur, non modo christiani populi religio magnopere excitabitur atque augebitur, verum etiam consortio ipsa civilis/inter tot tantasque gentium ac factionum simultates contentionesque, tam gravibus praesentium rerum futurarumque anxietatibus exagitata, ad suavissimum amplectendum Regis Pacifici imperium, ad privatos mores publicosque emendandus, ad concordiam mentium animorumque persequendam vehementer alucietur. Maximi autem momenti ac ponderis est argumentum in proximum Conventum propositum, quod quidem spectat potissimum ad artem ungendi teneros puerorum atque adulescentium animos Eucharistiae ope ac virtute. Quid enimvero ad parvulos alumnos christiana ratione instituendos aptius ac validius, quam ut praeceptores eos adducant ad perfectionis Magistrum, qui sub velis Eucharisticis delitescit, immolatur et sumitur? Si nempe fragiles pueruli, si iuvenes aetate flor entes ad Sancta Sanctorum, ad altare Dei, ad Deum ipsum accedere crebro ac serio consuescant, divino suffulti robore, pares omnino adversus insurgentes cupiditates, pares quoque arduis exercendis virtutibus efiicientur. Nihil profecto caelesti hoc convivio pretiosius salutaresque esse potest. Quum itaque plurimum Nobis sit cordi sanctissimae Eucharistiae cultum rectamque adulescentium educationem omni contentione summo que studio fovere, celebrationis Nemausensis splendorem ac magni iicentiam per Legatum Nostrum adaugere exoptamus. Te igitur, Venerabilis Frater Noster, quem, Romana purpura exornatum, ad eximiam Nostri in Urbe Vicarii Generalis dignitatem recens proveximus, Legatum Nostrum a

Latere, ut iam anteo nuntiavimus, hisce Litteris deligimus et constituimus, ut Nostram gerens personam sacris ritibus, qui Nemausi mense Septembri peragentur, praesideat. Carissimis autem ex Gallia filiis in eam urbem conventuris dicito Nostris verbis, nihil ipsos gratius Nobis facere posse, quam ut Christum Iesum, qui Eucharistiam instituendo « in finem dilexit eos », sic vicissim redament et a civibus suis redamandum curent diligenter, ut huius ardor caritatis, in omne opus bonum sese effundens, ad Ecclesiae incrementum patriaeque prosperitatem felicissime redundet. Caelestium interea donorum in auspicium inque peculiaris amoris Nostri pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater Noster, sollerti Episcopo Nemausensi, ceterisque Praesulibus cunctisque fidelibus, qui Eucharisticis sollemnibus intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIV mensis Maii, in festo Sanctissimi Corporis Christi, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

II

AD EMUM P. D. DOMINICUM TIT. S. APOLLINARIS S. R. E. PRESB. CARDINALEM JORIO, S. CONGREGATIONIS DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM PRAEFECTUM, LX ANNOS AB INITO SACERDOTIO PIE CELEBRANTEM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Mox sexagies redibit tibi natalis sacerdotii tui isque causa erit, cur commotiore animi affectu semper faustum recola s et celebres diem, quo, iuvenilibus florens annis, primum litasti. Cum inde emensam vitae tuae semitam retro versis oculis respexeris, tot divinae largitatis munera in te cernens profusa, omnium bonorum Auctori et Datori iustissimas ages grates atque adauctos erga Eum caritatis pietatisque Ínsitos menti tuae ignes persenties. Nos autem qui te magna afficimus aestimatione, cum in Romana Curia, praesertim doctam operam impendens Sacro Consilio Sacramentorum disciplinae praeposito, haud pauca promerita messueris, festam illius diei memoriam votis et salutaribus adprecationibus Nostri iucundare percupimus. Opifera tibi adsit caelestis gratia novumque impertiat robur, ut lucentioribus usque virtutibus eniteas

atque piis solaciis abundes. Paterna ut deprompta confirmemus vota, Apostolicam Benedictionem libenter tibi impertimus, quae praecipuae in te Nostrae voluntatis nova nuntia sit et testis.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die x mensis Septembris anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

Ad patre sfamilias e Gallia Romam peregrinantes *

Un pèlerinage de pères de famille ! Quelle joie pour Notre cœur ! Tant et tant de fois Nous avons, à propos des questions les plus diverses, insisté sur la sainteté de la famille, sur ses droits, sur son rôle en tant que cellule fondamentale de la société humaine. A ce titre c'est sa vie, sa santé, sa vigueur, son activité, qui, dans l'ordre, assurent la vie, la santé, la vigueur, l'activité de la société tout entière. Parce qu'elle tient de Dieu, son existence et sa dignité, sa fonction sociale, la famille en est responsable devant Dieu. Ses droits et ses privilèges sont inaliénables, intangibles; elle a le devoir, avant tout devant Dieu, et secondairement devant la société, de défendre, de revendiquer, de promouvoir effectivement ces droits et ces privilèges, non seulement pour son propre avantage, mais pour la gloire de Dieu, pour le bien de la collectivité.

Que de fois on a chanté les louanges de la mère, saluant en elle le cœur, le soleil de la famille ! Mais, si la mère en est le cœur, le père en est la tête et, par conséquent, c'est de la valeur, de la vertu, de l'activité du père, que dépendent premièrement la santé et l'efficience de la famille.

Vous avez compris, chers fils, et c'est ce qui vous rassemble ici, la nécessité pour le* père de famille de connaître intelligemment, socialement, chrétiennement, son rôle et ses devoirs, et vous êtes venus, dans cette intention, demander les conseils et la bénédiction du Père commun, chef de la grande famille humaine.

Il est clair que votre premier devoir, au sanctuaire du foyer familial,

* **Habita die 18 Septembris mensis a. 1951.**

est de pourvoir — dans le resj>ect et toute la perfection humainement possible de son intégrité, de son unité, de la hiérarchie naturelle qui unit entre eux ses membres — à la conservation, à la santé corporelle, intellectuelle, morale et religieuse de la famille. Et ce devoir comporte évidemment celui de défendre et de promouvoir ses droits sacrés, celui en particulier de remplir ses obligations envers Dieu, de constituer, dans toute la force du terme, une société chrétienne :

Défendre ses droits contre toutes les violences ou influences extérieures capables de porter atteinte à la pureté, à la foi, à la stabilité sacrosainte de la famille;

Promouvoir ces mêmes droits, en réclamant de la société civile, politique, culturelle, tout au moins les moyens indispensables à leur libre exercice.

Pour le chrétien il y a une règle, qui lui permet de déterminer avec certitude la mesure des droits et des devoirs de la famille dans la communauté de l'Etat. Elle est ainsi conçue : la famille n'est pas pour la société ; c'est la société qui est pour la famille. La famille est la cellule fondamentale, l'élément constitutif de la communauté de l'Etat, car, pour employer les expressions mêmes de Notre Prédécesseur Pie XI d'heureuse mémoire, « la cité est ce que la font les familles et les hommes, dont elle est formée, comme le corps est formée des membres ».[1] L'Etat devrait donc, en vertu même, pour ainsi dire, de l'instinct de conservation, remplir ce qui, essentiellement et selon le plan de Dieu Créateur et Sauveur, est son premier devoir, c'est-à-dire : garantir absolument les valeurs, qui assurent à la famille l'ordre, la dignité humaine, la santé, la félicité. Ces valeurs-là, qui sont des éléments mêmes du bien commun, il n'est jamais permis de les sacrifier à ce qui pourrait être apparemment un bien commun. Indiquons-en seulement, à titre d'exemples, quelques-uns qui se trouvent, à l'heure présente, en plus grand péril : l'indissolubilité du mariage; la protection de la vie avant la naissance; l'habitation convenable de la famille, non pas d'un ou deux enfants ou même sans enfants, mais de la famille normale plus nombreuse; fourniture de travail, car le chômage du père est la plus amère détresse de la famille; le droit des parents sur les enfants vis-à-vis de l'Etat; la pleine liberté pour les parents d'élever leurs enfants dans la vraie foi et, par conséquent, le droit des parents catholiques à l'école catholique; des conditions de vie publique et notamment une moralité publique telle que

[1] **Encycl. *Casti connubii,* 31 dec. 1930; *Acta Apost. Sedis,* vol. XXII, 1930, p. 554.**

les familles et surtout la jeunesse ne soient pas dans la certitude morale d'en subir la corruption.

Sur ce point et sur d'autres encore, qui touchent plus au fond de la vie familiale, il n'y a, entre les familles, aucune différence; sur d'autres questions économiques et politiques, en revanche, elles peuvent se trouver dans des conditions fort diverses, disparates et, parfois, en concurrence, sinon en opposition. C'est ici qu'il faut s'efforcer — et les catholiques tiendront à en donner l'exemple — de promouvoir l'équilibre, fût-ce au prix de sacrifices d'intérêts particuliers, en vue de la paix intérieure et d'une saine économie.

Mais, quant aux droits essentiels des familles, les vrais fidèles de l'Eglise s'engageront jusqu'au dernier pour les soutenir. Il pourra arriver que, ici ou là, sur un point ou sur un autre, on se voit dans la nécessité de céder devant la supériorité des forces politiques. Mais, dans ce cas, on ne capitule pas, on patiente. Encore faut-il, en pareil cas, que la doctrine reste sauve, que tous les moyens efficaces soient mis en œuvre pour acheminer progressivement vers la fin à laquelle on ne renonce pas.

Parmi ces moyens efficaces, fussent-ils à long terme, un des plus puissants est l'union entre les pères de famille fermes dans les mêmes convictions et dans la même volonté. Votre présence ici est un témoignage que telle est votre pensée.

Un autre moyen qui, même avant d'obtenir le résultat visé, n'est jamais stérile, qui, à défaut ou dans l'attente du succès que l'on continue de poursuivre, porte toujours ses fruits, c'est le soin, dans cette coalition des pères de famille, de travailler à éclairer l'opinion publique, à la persuader, petit à petit, de favoriser le triomphe de la vérité et de la justice. Aucun effort pour agir sur elle ne doit être dédaigné ou négligé.

Il est un terrain, sur lequel cette éducation de l'opinion publique, sa rectification, s'impose avec une urgence tragique. Elle s'est trouvée, sur ce terrain, pervertie par une propagande, que l'on n'hésiterait pas à appeler funeste, bien qu'elle émane, cette fois, de source catholique et qu'elle vise à agir sur les catholiques, et même si ceux, qui l'exercent, ne paraissent pas se douter qu'ils sont, à leur insu, illusionnés par l'esprit du mal.

Nous voulons parler ici d'écrits, livres et articles, touchant l'initiation sexuelle, qui souvent obtiennent aujourd'hui d'énormes succès de librairie et inondent le monde entier, envahissant l'enfance, submergeant la génération montante, troublant les fiancés et les jeunes époux.

Avec tout le sérieux, Pattention, la dignité que le sujet comporte, l'Eglise a traité la question d'une instruction en cette matière, telle que la conseillent ou la réclament tant le développement physique et psychique normal de l'adolescent, que les cas particuliers dans les diverses conditions individuelles. L'Eglise peut se rendre cette justice que, dans le plus profond respect pour la sainteté du mariage, elle a, en théorie et en pratique, laissé les époux libres en ce qu'autorise, sans offense du Créateur, l'impulsion d'une nature saine et honnête.

On reste atterré en face de l'intolérable effronterie d'une telle littérature : alors que, devant le secret de l'intimité conjugale, le paganisme lui-même semblait s'arrêter avec respect, il faut en voir violer le mystère et en donner la vision — sensuelle et vécue — en pâture au grand public, à la jeunesse même. Vraiment, c'est à se demander si la frontière est encore suffisamment marquée entre cette initiation, soi-disant catholique, et la presse ou l'illustration erotique et obscène, qui, de propos délibéré, vise la corruption ou exploite honteusement, par vil intérêt, les plus bas instincts de la nature déchue.

Ce n'est pas tout. Cette propagande menace encore le peuple catholique d'un double fléau, pour ne pas employer une expression plus forte. En premier lieu, elle exagère outre mesure l'importance et la portée, dans la vie, de l'élément sexuel. Accordons que ces auteurs, du point de vue purement théorique, maintiennent encore les limites de la morale catholique; il n'en est pas moins vrai que leur façon d'exposer la vie sexuelle est de nature à lui donner, dans l'esprit du lecteur moyen et dans son jugement pratique, le sens et la valeur d'une fin en soi. Elle fait perdre de vue la vraie fin primordiale du mariage, qui est la procréation et l'éducation de l'enfant, et le grave devoir des époux vis-à-vis de cette fin, que les écrits dont Nous parlons laissent par trop dans l'ombre.

En second lieu, cette littérature, pour l'appeler ainsi, ne semble tenir aucun compte de l'expérience générale, d'hier, d'aujourd'hui et de toujours, parce que fondée sur la nature, qui atteste que, dans l'éducation morale, ni l'initiation, ni l'instruction, ne présente de soi aucun avantage, qu'elle est, au contraire, gravement malsaine et préjudiciable, si elle n'est fortement liée à une constante discipline, à une vigoureuse maîtrise de soi-même, à l'usage, surtout, des forces surnaturelles de la prière et des sacrements. Tous les éducateurs catholiques dignes de leur nom et de leur mission savent bien le rôle prépondérant des énergies surnaturelles dans la sanctification de l'homme, jeune ou adulte, célibataire ou marié. De cela, dans ces écrits, à peine souffle-t-on un mot, si

encore on ne le passe tont à fait sons silence. Les principes mêmes que dans son Encyclique « Divini illius Magistri » Notre Prédécesseur Pie XI a si sagement mis en lumière, concernant l'éducation sexuelle et les questions connexes, sont — triste signe des temps ! — écartés d'un revers de main ou d'un sourire : Pie XI, dit-on, écrivait cela il y a vingt ans, pour son époque. Depuis, on a fait du chemin !

Pères de famille ici présents : il y a sur toute la face du monde, en tous pays, tant d'autres chrétiens, pères de famille comme vous, qui partagent vos sentiments ; coalisez-vous donc avec eux — bien entendu, sous la direction de vos Evêques — appelez à vous prêter leur puissant concours toutes les femmes et les mères catholiques, pour combattre ensemble, sans timidité comme sans respect humain, pour briser et arrêter ces campagnes de quelque nom, de quelque patronage qu'elles se couvrent et s'autorisent. Ce n'est pas sans raison que vous avez placé votre pèlerinage sous la protection spéciale du grand Pape eucharistique, le bienheureux Pie X. Ayez confiance dans le secours de la Vierge immaculée, Mère très pure, Mère très chaste, « auxilium christianorum » ; confiance dans la grâce du Christ, source de toute pureté, qui ne délaisse jamais ceux qui travaillent et qui combattent pour l'avènement et l'affermissement de son règne. Avec la plus vive espérance que vos efforts et vos prières hâteront le triomphe de ce règne, Nous vous donnons de tout cœur, à toutes vos familles, à tous les pères chrétiens unis à vous d'esprit, de prière et d'action, Notre Bénédiction Apostolique.

II

Ad Docentes ex Ordine Fratrum Carmelitarum Discdlceatorum *

Magis quam ineuntis autumni mane vos, dilecti filii, qui visum Nos huc venistis, lumen animo Nostro affertis laetitiae. Collucetis enim vos, lectorum virorum corona, Decalceatorum Carmelitarum flos, religionis studio, pietatis decore, bene agendi industria voluntate ; collucetis etiam iubare, quod incliti Ordinis vestri peculiare et proprium est. Quis niirabundis oculis non suspiciat Sanctam Teresiam a Iesu et Sanctum Ioannem a Cruce, fulgentissima astra, atque alios viros et feminas in ascetica et mystica vita in exemplum enitentes, quibus religiosa familia vestra per aetatum decursum a legiferis parentibus usque ad Teresiam ab Infante Iesu fuit dives? Tantum doctrinae thesaurum, quem Spiritus

*** Habita die 23 Septembris mensis a. 1951.**

Sanctus eorum ope universae Ecclesiae comparavit, vos portantes atque hinc ductricis sapientiae splendorem haurientes, praesentem ex omnibus provinciis vestris celebratis Conventum, qui eo spectat, ut, collatis una simul propositis et consiliis, Ordinis vestri tironibus instituendis et educandis quam optime prospiciatur, cum viginti quinque fauste revoluti explentur anni, ex quo Internationale Collegium Decalceatorum Carmelitarum in Urbe conditum fuit. Maxima enim cura spesque vestrae in iisdemque versantur, ut, novis inde conceptis viribus, religiosum Institutum istud, mutati aevi necessitatibus accommodatum, donante Dei misericordia, apostolicum munus suum quam efficientissime exerceat.

Cum totum istud inceptum magni facimus, tum aliqua, quae vobis tractanda sumpsistis, maxime dilaudamus. Paedagogicae doctrinae et artis accuratior nunc est indagatio, qua ratione scilicet et via hominis animus constans sibi fiat et, virtutis et boni tenax, quicumque eius est status, perseveret. Quomodo oriatur et perstet in homine plurimi aestimanda haec firmitas, quomodo virtutes, ut aiunt, naturales, nascantur et vigescant, intento studio vultis perpendere.

Hoc Nobis videmini salutari vos egisse consilio. Nimirum, si verum est — quod quidem verissimum est — supernaturali gratia perfici, non deleri naturam, evangelicae perfectionis aedificium excitandum est in ipsis naturae virtutibus. Priusquam iuvenis religiosus sodalis praeclari exempli evadat, studeat in ordinariis et cotidianis rebus perfectus homo fieri : nequit scandere caeumina montium, nisi valeat expedito gressu in plano ambulare.

Discat igitur et moribus suis demonstret, qui sit humanae naturae et consortioni congruens decor : vultum habitumque suum decenter disponat, sit fidus et verax, servet promissa, suos actus suumque regat eloquium, vereatur omnes, aliena iura ne turbet, sit maiorum patiens, comis et, quod potissimum est, legibus obtemperet Dei. Ut probe nostis, naturalium, quas vocant, virtutum complexio et instructus ad supernaturalis vitae dignitatem provehuntur, maxime cum eas ideo aliquis exercet et colit, ut bonus christianus aut ut idoneus Christi praeco et administer exstet. Idque aliud quoque suadet. Religiosa domus idem non est ac familiae convictus et tectum; talis non est neque esse contendit, siquidem intra eius saepta se devovendi et se abnegandi, ob Christi amorem, studium et severi poenitentiae mores secum afferant plus minusve iniucunda et aspera. Attamen, quantum fieri potest, certet ea, ut singulis religiosis sodalibus fiat familiae amabile limen. Quod indubie facilius contigerit, si in honore omnium fuerit naturalium virtutum

substructa compago, quae quidem saepe magnum supernaturalem vigorem et nitorem demonstrant et exigunt.

Placeat nunc vobis ex ore Nostro percipere aliqua, quae ad religiosa nuncupanda vota et ad tirones vestros rite instituendos attinent. In tractandarum rerum ordine hoc legimus propositum argumentum : « Institutio ad oboedientiam religiosam : exercitium auctoritatis ac reverentia erga personam subditi». Certe summopere oportet, supernaturalis oboedientia, in Deum caritatis ignibus alita, arcte et adsidue volentique animo ad statutarum legum normas in religiosis domibus excolatur et vigeat. Nonne religiosae disciplinae et vitae solida hic insidet fultura? Nonne magna incepta, quae religiosi sodales perfecerunt et perficient, tantum, oboedientia coalescentibus viribus, felices nacta sunt et nanciscentur exitus? Salutare igitur agnoscite et veneramini et libenter accipite, quasi pondus fortium, oboedientiae iugum ! Verumtamen hoc tempore, quo machinae ubivis tenent imperium, quo technica moderatio omnia invadit, combibit, ad suam imaginem fingit, moderatores curent, ne eos qui nutui suo obtempèrent, veluti merces aut machinamentorum partes tractent, sed semper in iis humanam vereantur personam.

Quid vero dicamus de castitate? Plurimum edisserendum esset de quaestionibus quae eam spectant, magni quidem ponderis graviorisque momenti. Quodsi ex iis non omnes, saltem aliquas aequum est Nos leviter et breviter attingere. Antiqui Graeci et Romani ut sermone iudicarent quae ad castitatem pertinent, singulari utebantur nomine : ***aiôoïa*** — verenda » ea appellabant, siquidem de rebus agitur, quae reverenti modo rationeque tractari debent. Quocirca huiusmodi verecundia nun ita accipienda est, ut hac super causa perpetuo aequiparetur silentio utque in impertienda disciplina morum ne sobrius quidem cantusque sermo de iis umquam fiat. His super rebus adulescentes consiliis idoneis instruantur eisque liceat aperire animum, sine haesitatione quaerere, responsum accipere, quod securum, perspicuum, satis explicatum ipsis lumen et fiduciam iniciat.

Neve qui virginitatem servandam sibi delegit, parvipendat spernatque coniugium. Bonum est matrimonium, melior autem virginitas; honorabilis est causa conubii ; celsior, ipso Evangelio teste, est causa virginitatis, quam quis ob Christi amorem amplectitur, et caritatis fructu fecundat. Est praesertim perpetua virginitas hostia Dei munda, victima sancta, Ecclesiae autem flos honoris et gaudii, magnum receptaculum virium, quod nequit ipsa Ecclesia missum facere ac neglegere.

Cum vero de virginitate edisserendum et instituendum est, id iam initio ab omnibus certissimum habeatur castitatem universe acceptam,

coniugalem quoque, sine Dei gratiae auxilio constanter servari non posse; idque caeleste adiutorium multo magis necessarium esse, cum de castimonia agitur usque ad extremum vitae halitum retinenda; et hanc ob causam eum qui lilialem integritatem Deo devovit, precibus et paenitentiae studio, quemadmodum Iacob cum Angelo, colltictari debere, ut se supernum victorem efficiat.

Nunc de evangelica paupertate aliquid dicendum. Haec, ad vitam sive singulorum sive communitatis quod attinet, ad vestri Instituti sancitas regulas sancte nullo non tempore servetur. Multigena vero opera apostolatus, veluti animorum curatio, templorum cultus, scholarum apta constructio et temperatio, sacrae expeditiones, doctrinarum profectus, necnon debita famulis iustaruin solutio mereedum, quandam liberalitatem, novis temporibus omnino congruentem ac laudabilem, exquirunt. Attamen aequiparentur operibus opes neve haec immoderâte appetantur : quodsi supersint, defluant ad succurrendum fraterna certatione omne genus inopiis : non humani provisus incertum, sed in Dei misericordia auxilioque fiducia et, huius comes, effusa bonitas dabunt iis eorumque inceptis veri nominis incrementa parabuntque socialem apud homines honorem.

Quantopere id Nos delecta! quod ipsi vultis tirones vestros humanioribus litteris liberatus imbuere ! Haec ad surgentia ingenia conformanda aptissima sunt, ut tum in cogitando et loquendo sit lucidus ordo et vana vitetur profluentia verborum, tum ut aliae praeclarae parentur bene cordati viri laudes. Hisce in studiis querimur quiddam contingere triste. Proh dolor, Latina lingua, gloria sacerdotum, nunc languidior res usque et pauciores habet cultores. Quid digne celebret hunc imperialem sermonem — *ßaadixrj yX&aaa* a Graecis appellabatur — quae vera non enuntiat sed sculpit, quae in edictis et sententiis peculiari splendei gravitate, quae in Latina Ecclesia liturgico fruitur usu, quae denique Catholicae Ecclesiae est magni pretii vinculum? Nullus sit sacerdos, qui eam nesciat facile et expedite legere et loqui ! Praeter haec utinam oriantur inter vos haud parvi et pauci qui etiam presso et eleganti dicendi genere eam scribere valeant !

Enimvero Latina lingua, itemque et Graeca, cui tot ecclesiastica scripta, iam a prisco christiano aevo, commissa sunt, thesaurus est incomparandae praestantiae; quare sacrorum administer qui eam ignorrat, reputandus est lamentabili mentis laborare squalore.

Haud paulum denique laudamus propositum, quod tenetis ita moderandi philosophica et theologica studia vestra, ut recens a Nobis pro-

nralgatae Encyclicae Litterae « Humani generis » sint yobis veluti rectum indicantes iter signatae sagittae.

Haud sine maesti animi admiratione pereepimus aliquos huiusmodi Documentum satis graviter tulisse, quasi Nos ita voluissemus indagationes, quas doctrinarum profectus poscit, coercere et peculiares opinationes, quae in philosophicis et theologicis scholis adhuc sine fidei periculo libera fuerunt in disceptatione, prohibere. Isti falluntur aut fallunt. Mentis Nostrae consilium non fuit quae libera sunt compescere. Quod profecto pro Apostolico Nostro munere voluimus hoc est, hodiernae aetatis aliquas aberrantes et immoderatas doctrinas a catholica secernere veritate, qualis fuit et erit, commune Ecclesiae patrimonium, tectum sartumque servandum, quod quidem omnes aetates et civilis humanitatis et cultus omnes formas exsuperat. *

Agitedum, dilecti filii, cum gaudio magno [1] in labores, in disceptationes, in consilia capienda incumbite : nec erit inane istud opus, ad quod absolvendum iamdudum vosmet parastis.

Id strenue molimini, Dei providentia et gratia freti. Nos autem, paternae moti caritatis affectu, vos vestraque celsae Patronae, Deiparae a Monte Carmelo, atque caelitibus, quod Institutum istud multos et magnos protulit, sursum elatis manibus, suppliciter commendamus, dum, superni auxilii pignus, Apostolicam Benedictionem vobis heic adstantibus, studiosae iuventuti, in qua tanta expectatio vestra considet, et universae religiosae familiae vestrae amantissima voluntate impertimus. Nostra auspice Benedictione, Carmeli gloria vigeat novis et relucentibus fructibus honestatis doctrinae et omnigenae virtutis, qui turbolenta hac tempestate Ecclesiae fiduciam roburque suffulciant. Quae nunc est spes, fiat res. Amen.

ADHORTATIO APOSTOLICA

IIS QUAE INTERFUERUNT CONVENTUI INTERNATIONALI MONIALIUM PUELLIS EDUCANDIS ADDICTARUM, ROMAE HABITO. *

Ci torna particolarmente gradita l'occasione, che la vostra partecipazione al « Congresso delle Religiose Educatrici » Ci offre per rivolgere una parola di cordiale e paterna lode all'attività delle religiose nel campo della scuola e della educazione in Italia e in tutto il mondo cattolico.

[1] **Cfr. Luo. 24, 52.**

*** Habita die 13 Septembris mensis a. 1951.**

Come avrebbe potuto la Chiesa, in tempi recenti e recentissimi, adempire pienamente la sua missione, senza l'opera che centinaia di migliaia di religiose compiono con tanto zelo nella educazione e nella carità? e come potrebbe adempirla ai giorni nostri? Senza dubbio molte altre preziose energie femminili lavorano, con le religiose o accanto a loro, nella scuola e nella educazione, o si dedicano all'apostolato dei laici. Noi pensiamo soprattutto all'esercito delle buone insegnanti cattoliche nelle scuole dello Stato. Ma esse stesse non si meraviglieranno, se Noi oggi, dilette figlie adunate intorno a Noi come rappresentanti degli Ordini e delle Congregazioni religiose dedite all'apostolato della scuola e della educazione, diciamo : Possano la dedizione, l'amore e i sacrifìci, che voi, il più delle volte nascostamente e oscuramente, sopportate per amore di Cristo a vantaggio della gioventù, rendere per l'avvenire, come in passato, centuplicati frutti di bene! Il Signore ve ne rimuneri e riversi su di voi l'abbondanza dei suoi divini favori!

I Nostri auguri erompono tanto più fervidamente dal Nostro cuore, perchè sentiamo con voi la crisi, che le vostre scuole e i vostri Istituti di educazione attraversano. Essa è scolpita nel confronto : gioventù odierna — scuole di religiose. Senza dubbio voi avete nel vostro Congresso potuto ampiamente intrattenervi su questo argomento. Molti punti, che valgono per voi non meno che per i religiosi, e che si riferiscono alle questioni della vostra attività, sono state già da Noi esposte nel discorso dell'8 dicembre 1950. Perciò possiamo qui restringerci all'uno o all'altro tratto del vostro problema, a Nostro avviso più bisognoso di considerazione.

I° - Se voi fate la penosa esperienza che la Suora educatrice e la giovane di oggi non s'intendono più bene, ciò non è un fenomeno particolare della vostra crisi. Alle altre insegnanti e spesso agli stessi genitori le cose non vanno molto meglio. Non è infatti soltanto una frase vuota, quando si dice **che** la gioventù è cambiata, è divenuta ben diversa, Forse il motivo centrale di questa diversità della gioventù di oggi è quello che forma oggetto di frequenti osservazioni e lamenti : la gioventù è irriverente verso molte cose, che prima, fin dalla fanciullezza e come naturalmente, erano riguardate col più alto rispetto. Di questo suo contegno, però, la presente gioventù non ha tutta la colpa. Essa ha negli anni della fanciullezza vissuto cose orribili e ha veduto dinanzi ai suoi occhi fallire e cadere miserevolmente molti ideali già altamente pregiati. Così essa è divenuta diffidente e ripulsiva.

Conviene, del resto, aggiungere che questo lamento d'incomprensione non è nuovo ; essa si rincontra in ogni generazione, ed è reciproca : fra

l'età matura e la gioventù, fra i genitori e i figli, fra i maestri e i discepoli. Un mezzo secolo fa e anche un poco più, erano spesso una questione di molle sentimentalità; si amava di credersi e di dirsi <cincompreso » o « incompresa ». Oggi il lamento, che non è esente da un certo orgoglio, verte piuttosto su posizioni intellettuali. Quella incomprensione ha per conseguenza, da un lato, una reazione, che può talvolta oltrepassare i limiti della giustizia, una tendenza a respingere ogni novità o apparenza di novità, un sospetto esagerato di ribellione contro ogni tradizione, — dall'altro, una mancanza di fiducia, che allontana da ogni autorità, e che fa cercare, al di fuori di ogni giudizio compétente, soluzioni e consigli con una sorta d'infatuazione più ingenua che ragionata.

Pretendere di riformare la gioventù e di convincerla sottomettendola, di persuaderla costringendola, sarebbe inutile e non sempre giusto. Voi la indurrete assai meglio a darvi la sua fiducia, se vi studierete, dal canto vostro, di comprenderla e di farvi da essa comprendere, salvi sempre quelle verità e quei valori immutabili, che non ammettono alcun cambiamento nella mente e nel cuore umano.

Comprendere la gioventù : non significa certo approvare tutto, e tutto ammettere nelle sue idee, nei suoi gusti, nei suoi capricci fantasiosi, nei suoi entusiasmi fittizi; ma consiste innanzi tutto nel discernere ciò che essi hanno di fondato e di convenirne lealmente senza rammarico nè cruccio ; quindi nel cercare l'origine delle deviazioni e degli errori, i quali non sono spesso che l'infelice tentativo di risolvere problemi reali e difficili ; finalmente nel seguire con attenzione le vicissitudini e le condizioni del tempo presente.

Farsi comprendere, non è adottare gli abusi, le imprecisioni, le confusioni, i neologismi equivoci, del vocabolario o della sintassi ; bensì esprimere chiaramente, ma in forma varia e sempre esatta, il proprio pensiero, cercando d'indovinare quello degli altri e tenendo conto delle loro difficoltà e della loro ignoranza o inesperienza.

D'altronde, è pur vero che anche la gioventù presente è pienamente accessibile ai veri e genuini valori. E qui appunto entra la vostra parte di responsabilità. Voi dovete trattare la gioventù con naturalezza e semplicità, così come ognuna di voi è secondo il suo carattere; ma tutte, al tempo stesso, dovete mostrare quella serietà religiosa e quel riserbo, che anche il mondo di oggi attende da voi e dietro i quali deve sentire la vostra unione con Dio. Non è necessario che, nel trovarvi in mezzo alle giovani, parliate continuamente di Dio. Ma quando lo fate, deve essére così che esse debbano riconoscere : questo, sì, è un genuino sentimento,

che nasce da una profonda convinzione, E allora guadagnerete la fiducia delle vostre alunne, che si lasceranno da voi persuadere e guidare.

2° - Ed ora veniamo a ciò che è a voi particolarmente proprio : la vita religiosa, il vostro abito, la castità, le vostre Regole e Costituzioni **i** Vi rendono esse forse meno atte o semplicemente incapaci per la istruzione e la educazione della gioventù di oggi?

Innanzi tutto notiamo : Coloro che hanno diritto alla educazione, i genitori, non sono di questo parere. Le scuole delle Suore vengono ancóra ricercate e preferite anche da molti che sono al margine della vita religiosa o lontani da essa. In quanti Paesi la vocazione delle religiose insegnanti e il numero delle loro scuole rimangono molto al di sotto delle richieste! E questo non è un puro caso! Perciò può ben aggiungersi, non solo per l'Italia, ma in generale : Si deve attendere da coloro, che hanno parte nella formazione della legislazione scolastica, tanto proposito di giustizia e tanto, vorremmo dire, senso democratico, da corrispondere alla volontà dei genitori, di guisa che le scuole fondate e dirette da Istituti religiosi non siano poste in condizioni peggiori delle scuole dello Stato e sia ad esse riconosciuta quella libertà, che è necessaria al loro sviluppo.

Ed ora parliamo brevemente della vita religiosa in se stessa. - L'abito religioso : sceglietelo tale, che sia l'espressione della interna naturalezza, della semplicità e della modestia religiosa; allora esso sarà di edificazione a tutti, anche alla gioventù moderna.

La castità, la verginità (che importa anche l'interna rinunzia *ad* ogni affezione sensuale) non fa le anime estranee al mondo. Essa piuttosto desta e sviluppa le energie per più larghi e più alti unici, che oltrepassano i limiti delle singole famiglie. Vi sono oggi non poche religiose educatrici e infermiere, le quali sono, nel miglior senso della parola, più vicine alla vita che non le persone comuni nel mondo.

Anche le norme delle Costituzioni, prese secondo la lettera e lo spirito, facilitano e procurano alla religiosa tutto quel che le occorre e che deve fare, al tempo nostro, per essere una buona insegnante ed educatrice. Ciò si manifesta anche nel lato puramente tecnico. Per esempio: oggi in non pochi Paesi anche le Suore usano, nei debiti modi, la bicicletta, quando il loro lavoro lo rende necessario. Al principio era cosa del tutto nuova, ma non contro la Regola. — È possibile che alcuni punti dell'orario, alcune prescrizioni, le quali non sono che semplici applicazioni della Regola, alcune consuetudini, che corrispondevano forse a passate condizioni, ma al presente non fanno che intralciare l'opera educativa, debbano essere adattate alle nuove circostanze. Le Superiore maggiori e

il Capitolo generale curino di procedere in questa materia coscienziosamente, con chiaroveggenza, prudenza e coraggio, e, ove il caso lo richiegga, non omettano di sottoporre i proposti mutamenti alle Autorità ecclesiastiche competenti.

Vói volete servire la causa di Gesù Cristo e della sua Chiesa, come il mondo di oggi richiede. Non sarebbe perciò ragionevole di persistere ih usi o forme, che quel servizio impediscono o forse anche rendono impossibile. Le Suore insegnanti ed educatrici debbono essere così pronte e così pari all'altezza del loro ufficio, debbono essere così versate in tutto ciò con cui la gioventù si trova a contatto o di cui subisce l'influsso, che le alunne ben presto esclamino : Noi possiamo andare dalla Suora coi nostri problemi e le nostre difficoltà ; essa ci comprende e ci aiuta.

3° - In tal guisa siamo giunti a parlare di quelle esigenze della scuola e della educazione, che Noi vorremmo raccomandare particolarmente alle vostre cure.

Non poche delle vostre scuole Ci vengono rappresentate e lodate come assai buone. Ma non tutte. È Nostro vivo desiderio che tutte si sforzino di divenire ottime.

Ciò però presuppone che le vostre religiose insegnanti conoscano e posseggano perfettamente la loro materia. Provvedete dunque alla loro buona preparazione e formazione, che corrisponda anche alle qualità e ai titoli richiesti dallo Stato. Date loro largamente tutto ciò di cui hanno bisogno, specialmente quanto ai libri, affinchè possano anche dopo seguirei progressi della loro disciplina, e offrire così alla gioventù una ricca e solida messe di cognizioni. Ciò è conforme alla concezione cattolica, che accoglie con gratitudine tutto ciò che è naturalmente vero, bello e buono, perchè è immagine della verità, della bontà e della bellezza divina.

Inoltre : la maggior parte dei genitori affidano a voi le loro figlie per motivi di coscienza cristiana. Con questo però non debbono poi avere il danno di un insegnamento di minor valore nelle vostre scuole. Al contrario, voi dovete mettere il vostro vanto hell'assicurare a quei genitori la migliore istruzione per le loro figlie, fin dalle stesse scuole elementari.

Non dimenticate poi che anche il sapere e il buon insegnamento attirano alla religiosa il rispetto e la considerazione delle alunne. Allora essa potrà esercitare un più profondo influsso sul loro carattere e sulla loro vita spirituale.

• A questo riguardo non abbiamo bisogno di ripetervi ciò che voi ben sapete e che è stato senza dubbio oggetto di ampie discussioni nel vostro Congresso, e cioè che secondo il senso cattolico lo scopo della scuola e dell'educazione è di formare il perfetto cristiano, ovvero, per applicare

questo principio alla vostra condizione, di esercitare un tale influsso spirituale e morale e di ottenere una tale assuefazione della fanciulla è della giovane, che essa, quando sarà lasciata poi a se stessa rimanga salda nella fede cattolica e la metta in atto fin nelle quotidine conseguenze pratiche, o almeno si abbia fondata speranza che l'alunna vivrà più tardi secondo i principi e le norme della sua fede.

Tutto il vostro sistema di scuola e di educazione sarebbe vano, se questo scopo non fosse al centro dell'opera vostra. Lavorare a tal fine con tutte le vostre forze, è ciò che il Signore vuole da voi. Egli vi ha chiamate alla missione di educare la gioventù femminile per farne perfette cristiane ; a ciò Egli domanda la vostra piena dedizione, di ciò vi chiederà un giorno esatto conto.

La giovane moderna! Voi potete meglio di molti altri misurare i problemi ancora insoluti e i seri pericoli, che i recenti rivolgimenti nel mondo muliebre, la repentina sua introduzione in tutti i campi della vita pubblica hanno portato con sè. Vi fu mai un tempo, come il presente, in cui la giovane abbia dovuto essere guadagnata e formata, interiormente, secondo la sua convinzione e il suo volere, alla causa di Cristo e per una condotta virtuosa, cosicché ella rimanga a Lui e a questa fedele, nonostante tutte le tentazioni e tutti gli ostacoli, cominciando dal vestito modesto fino alle più gravi e angosciose questioni della vita?

Non sia mai che vantaggi materiali, l'autorità della persona, la ricchezza, la potenza politica, o altri simili riguardi, v'inducano a rinnegare il vostro ideale di educazione e a divenire infedeli alla vostra missione! Un esame di coscienza durante il vostro Congresso può riuscire ben salutare. Questa paterna esortazione non è da altro mossa che dalla Nostra benevolenza per voi, perchè le vostre cure sono anche le Nostre cure, il vostro felice successo è anche il Nostro.

Ad ottenere un così favorevole risultato molto può altresì contribuire l'armonia e l'accordo generoso fra le diverse famiglie religiose. Il reciproco conoscersi e incoraggiarsi, una santa emulazione, non possono essere che di mutuo vantaggio. Ottimi inizi sono già apparsi; non avete dunque che da proseguire.

La vostra missione non è agevole, come in generale la educazione cristiana è oggi un fine non facile a conseguirsi. Ma per ciò che riguarda la formazione interiore della giovane, la vostra vocazione religiosa è per voi di un potente ausilio. La fede viva, l'unione con Dio, l'amore di Cristo, di cui ciascuna di voi ha potuto impregnarsi, secondo lo spirito della vostra Congregazione, fin dai giorni del noviziato ; i voti, non solo di castità, ma anche, ed essenzialmente, di obbedienza ; il lavoro comune sotto

un'unica guida e nella medesima direzione; tutto ciò agisce fortemente sulle giovani anime — sempre naturalmente nella supposizione che voi stesse siate pari alla vostra vocazione.

La divina Provvidenza diriga e conduca tutti i vostri propositi e le vostre imprese! La grazia del Signor Nostro Gesù Cristo ricolmi le vostre menti e i vostri cuori! La beatissima Vergine e Madre Maria sia per voi modello, protettrice e interceditrice! Con tale augurio impartiamo di cuore a voi qui presenti, alle vostre dilette consorelle e a tutta la gioventù affidata alle vostre cure la Nostra Apostolica Benedizione.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS OB CONVENTUM EUCHARISTICUM NATIONALEM E TOTA GALLIA IN URBE NEMAUSENSI COADUNATIS.*

Déjà, présent à votre Congrès eucharistique national dans la personne de Notre aimé Cardinal Légat, Nous ne résistons pas au désir de vous visiter plus directement encore, en vous faisant entendre Notre parole. Avec raison, le monde admire et apprécie et Nous-même utilisons avec joie dans des circonstances comme celle-ci, les merveilleuses découvertes de la science et de l'ingéniosité humaines qui raccourcissent et, presque, suppriment les distances. Qu'est-il pourtant, ce rapprochement, en comparaison de l'étroite union qui, par la grâce, par la communion des saints, joint en un seul cœur et en une seule âme [1] les cœurs et les âmes, apparemment dispersés, de tous les chrétiens?

En cet instant, où Notre voix porte jusqu'aux extrémités du monde, tous les tíldeles de la terre vivant à l'ombre du tabernacle, tous ceux qui viennent de s'approcher de la Table sainte, tous ceux qui, prosternés devant l'ostensoir, y adorent dans la foi, l'espérance et l'amour, le Christ vrai Dieu et vrai Homme sous les espèces eucharistiques, tous ceux-là sont unis entre eux et vous sont unis, tout particulièrement à vous, dont la foule emplit les majestueuses arènes, dans l'intimité d'un seul Verbe éternel, d'un seul Agneau immolé, d'une seule hostie, du même inépuisable aliment divin.

Néanmoins, le désir d'une union, d'une présence, non pas plus réelle ou plus parfaite, mais plus humainement goûtée dans la satisfaction

*** Datus die 30 Septembris mensis a. 1951.**

[1] **Cfr. *Act.* 4, 32.**

sensible de la foi, vous a rassemblés en ce XV[ème] congrès eucharistique national de la France. Nîmes était un centre fort heureusement choisi pour ce rendez-vous : par sa position géographique, par sa vénérable antiquité, par son histoire, par ses monuments, elle se trouve comme à l'un des importants carrefours de la civilisation latine, classique et moderne.

Mais surtout, aujourd'hui, en ce moment même où vous entendez Notre voix, il Nous semble la voir de Nos yeux comme un foyer brillant et brûlant où convergent, de toutes les régions de la France, les forces vives de la foi pour s'aviver encore et se renforcer par leur rencontré et puis, de là, se répandre de nouveau, rallumant partout la ferveur, excitant la flamme qui, parfois, sommeille, mais qui, en tant de cœurs, n'est pas morte et n'attend pour se réveiller et tout embraser qu'un souffle de la grâce de Dieu, un souffle de votre zèle. Quelle heure plus propice que celle-ci? Renouvelés dans la sainte crainte de Dieu, dans l'ardent amour du Christ, dans l'obéissance empressée et joyeuse à votre Mère la sainte Eglise, retournez dans vos provinces, porteurs du feu sacré, décidés à deconquérir à cette Mère les esprits et les cœurs attiédis ou égarés.

C'est là pour Notre cœur une intime consolation et, plus qu'une consolation, le motif d'une solide espérance que le Christ eucharistique, qui, dans la préparation de ce congrès, a mis en tous de si fraternels et de si beaux sentiments, ne laissera pas son œuvre inachevée. Comment le permettrait-il, lui qui regarde comme fait à lui-même le bienveillant accueil réservé aux siens, lui qui a magnifiquement récompensé l'hospitalité de Zachée?

Il Nous semble l'entendre en ce jour renouveler la prière qu'il adressait à son Père entre l'offrande non sanglante du sacrifice au Cénacle et sa consommation sanglante sur le Calvaire : « Père saint, sanctifiez-les dans la vérité... ; comme vous, mon Père, vous êtes en moi et moi en vous, qu'ils soient un en nous afin que le monde croie que vous m'avez envoyé ». [2]

Hélas ! dans le ciel serein de ces journées eucharistiques, dont votre ferveur, chers fils et chères filles de France, fait descendre dans Notre cœur le lumière et la joie, un nuage vient assombrir et voiler de tristesse Notre regard à la vue des terribles et si nombreux fléaux qui pèsent actuellement sur les âmes et sur les corps, sur les valeurs essentielles et les destinées des peuples, à la vue des périls qui menacent l'avenir de l'univers entier. Tant de problèmes angoissants, qui inquiètent la génération présente, bien loin de s'acheminer vers des solutions, sinon heu-

[2] **Cfr. Io. 17, 17, 21.**

reuses et satisfaisantes, du moins partielles et provisoires, se compliquent et s'aggravent de jour en jour, ébranlant l'équilibre du monde au point de faire redouter un choc définitif et fatal. Non plus problèmes limités aux intérêts et au sort de quelque nation, mais problèmes universels, qui opposent entre elles des coalitions formidables, dont le heurt pourrait entraîner les conséquences les plus désastreuses.

Levez donc avec Nous les yeux et les mains dans un geste d'ardente supplication vers l'éternel et souverain Prêtre, auteur et garant de la concorde et de la paix : concorde et paix entre les peuples et les particuliers, concorde et paix entre tous les hommes dans les questions temporelles et morales, mais surtout concorde et paix profonde, qui rapprochent de Dieu tous ensemble les hommes et les peuples, les nations et les Etats, pour faire entre eux l'union — la seule union véritable et solide — dans la conformité de leurs actions, de leurs pensées, de leur conduite, à la sainte et divine volonté.

Si lointain que puisse sembler l'avènement de cette concorde et de cette paix, que nul ne se décourage ni ne faiblisse ; tout est possible à la puissance de Dieu, tout est possible à l'amour de Jésus-Christ. Et Nous croyons à la puissance et à l'amour du Christ, en qui repose toute notre espérance. Que du cœur de Jésus descende sur vos foules assemblées la flamme d'amour dont il brûle lui-même; que de l'hostie immaculée rayonne sur tous les esprits droits et de bonne volonté « la lumière qui éclaire tout homme en ce monde et qui donne à quiconque veut bien la recevoir le privilège de devenir enfant de Dieu ».[3]

De son trône resplendissant où elle règne en corps et en âme, aimable et souriante, la Mère de Dieu, Mère des hommes, vous appelle tous, oui, tous. Elle dit à son Fils les besoins de vos cœurs et de vos intelligences, certaine d'être écoutée de lui. Ne serait-elle donc pas écoutée de vous, lorsqu'elle vous dit : « Faites tout ce qu'il vous dira ! ». Et vous le savez bien, vous le savez tous ce qu'il vous dit : « Venez à moi ! » Et pour qu'une grâce toute-puissante vous incline à la docilité envers lui, envers sa Mère et la vôtre, pour qu'elle triomphe des dernières résistances, des dernières hésitations, Nous vous donnons, dans toute l'effusion de Notre amour paternel, Notre Bénédiction Apostolique.

* 'Cfr. Io. 1, 9, 12.

ACTA OFFICIORUM

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

RATIO PERICLITANDAE DOCTRINAE CANDIDATORUM AD ACADEMICOS GRADUS IN SACRA SCRIPTURA

Cuicumque ad academicos in Sacra Scripttira gradus, secundum ea quae Apostolicis Litteris « Scripturae Sanctae » constituta sunt, licet contendere quique ad eos contendit, ei disciplinarum capita definiuntur, in quibus apud Commissionem Biblicam legitima doctrinae suae experimenta dabit.

Iuxta responsum a Pontificia Commissione Biblica die 6 Iulii 1942 datum [cfr. *Acta Apostolicae Sedis,* XXXIV (1942) 232] programma Prolytatus, uti prius vocabatur, dividitur :

A) in Baccalaureatum;
B) in Licentiam.

CAPUT I

AD BACCALAUREATUM

EXPERIMENTUM VERBALE :

I. *Crocce : Quattuor Evangelia; Epistola ad Romanos atque secunda Epistola ad Corinthios.*

II. *Hebraice: Liber II Samuelis; Isaias Ì-35; Ecclesiastes.*

III. *Introductio specialis in singulos libros utriusque Testamenti* (i. e. authenticitas, aetas, argumentum).

CAPUT II

AD LICENTIAM

A) IN EXPERIMENTO QUOD SCRIPTO FIT :

I. *Dissertatio exegetica* (i. e. expositio doctrinalis, critica atque philologicam) a Candidato eligenda ex tribus pericopis, quae desumuntur ex *Evangeliis et ex Actibus Apostolorum,* de quibus oretenus quoque periculum fieri potest.

II. *Dissertatio de historia biblica. Quaestiones scilicet selectae ex historia Hebraeorum et ex historia evangelica et apostolica, documentis profanis illustrata.*

1. Historia Abrahae; eius relationes cum Babylonia et cum Aegypto. Chanaan tempore Abrahae.

2. Commoratio Hebraeorum in Aegypto; Moyses.

3. Exodus ; Hebraeorum vicissitudines eorumque ingressus in Chanaan usque ad occupationem Iericho et Hai.

4. Historia Iudicum.

5. Institutio regni Israelitici.

6. Aevum splendoris regni Israelitici ; David et Salomon.

T. Schisma decem tribuum. - Regna Iosaphat, Athaliae, Oziae, Acliäz, Ezeehiae, Manasses, Iosiae. - Finis regni luda.

8. Dynastia Amri eiusque inimici. - lehn, Manahem, Phacee. - Finis regni **Israel.**

0. Reditus ab exsilio. Exordium diasporae.

10. Iudaeorum historia tempore Machabaeorum et Hasmonaeorum.

11. Iudaea sub dominatione Romana. - Herodum dynastia.

12. Historia infantiae Christi; chronologia nativitatis Christi.

13. Vitae publicae Christi duratio et ordo chronologicus ; praecipua facta ministerii eius in Galilaea, Iudaea, Peraea exercitati ; rationes oppositionis Iudaeorum.

14. Chronologia mortis Christi. Eius passio et resurrectio.

15. Exordia Ecclesiae Hierosolymitanae et Palaestinensis eiusque sortes usque ad annum 70 p. C.

16. Itinera S. Pauli.

III. *Dissertatio de Introductione generali* iuxta materiam appositam :

1. De Bibliorum Sacrorum inspiratione et inerrantia.
2. De sensibus Sacrae Scripturae.
3. De legibus hermeneuticae biblicae.
4. De Encyclicis Pontificiis ad rem biblicam spectantibus.
5. De antiquis Hebraeorum synagogis.
6. De variis Iudaeorum sectis circa tempora Christi.
7. Geographia physica Palaestinae.
8. Topographia Ierusalem, imprimis tempore Christi.

IV. Vel *dissertatio de Introductione speciali* in sequentes libros:

a) Veteris Testamenti :

1. Pentateuchi.
2. Iob.
3. Psalmorum.

4. Isaiae.
5. Ieremiae.
6. Ezechielis.
7. Danielis.
8. Ecclesiastici.
9. Sapientiae.

h) Novi Testamenti :

1. Ep. ad Romanos.
2. Ep. 1. et 2 ad Corinthios.
3. Ep. ad Galatas.
4. Ep. ad Ephesios.
.5. Ep. ad Hebraeos.
6. Apocalypsis.

B) IN EXPERIMENTO VERBALI :

I. *Quaestiones selectae ex historia Hebraeorum- et ex historia evangelica et apostolica* (cfr. cap. II, A II).

II. *Introductionis generalis quaestiones selectae* (cfr. cap. II, A III), additis duabus quaestionibus (summatim) nempe : De Calendario et praecipuis Ritibus sacris Hebraeorum. De ponderibus mensuris atque numinis in Sacra Scriptura memoratis.

CAPUT III

AD LAUREAM

Iuxta Responsum ab eadem Pontificia Commissione Biblica die 16 Iulii 1939 datum [cfr. *Acta Apostolicae Sedis,* XXXI (1939) 320] examina ad obtinendam Lauream penes Pontificiam Commissionem Biblicam ita dividi possunt, ut

A) Examen orale seiungere liceat, etiam sat magno temporis intervallo, a defensione theseos.

B) Lectio verum publica (magistralis) aut cum examine orali coniungi possit aut cum defensione theseos ita tamen, ut hanc semper praecedat.

A) EXAMEN SCRIPTUM:

Amplior quaedam dissertatio circa thema aliquod maioris momenti, ah ipso Candidato de Commissionis assensu eligendum.

1. Dissertatio exarari potest in una ex linguis magis usitatis (i. e. latina, anglica, gallica, germanica, hispanica, italica).

2. Dissertatio haec ad normam Const. Apost. *Deus scientiarum Dominus,* art. 46 § 1, 1, sive integra sive ex parte (ad minimum 48 paginae in-8°) typis edenda est. Diploma traditur tandem post editionem dissertationis.

B) EXAMEN CORAM FACIENDUM :

I. *Examen orale :*

a) *Peritia in primis probanda erit in aliqua ex linguis, praeter hebraicam et biblico-aramaicam, orientalibus, quarum usus maior est,* nempe aramaica extrabiblica, syriaca, accadica, arabica, aethiopica, coptica, vetere aegyptiaca, geórgica, armenia.

b) *Exegesis unius ex sequentibus Veteris Testamenti partibus a Candidato deligendae atque pro arbitrio iudicum exponendae :*

1. Genesis.
2. Exodus, Leviticus et Numeri.
3. Deuteronomium.
4. Iosue.
5. Iudices et Ruth.
6. Paralipomenon, Esdras et Nehemias.
7. Iob.
8. Psalmi.
9. Proverbia.
10. Ecclesiastes, Canticum Canticorum, Sapientia.
11. Ecclesiasticus.
12. Tobias, Iudith, Esther.
13. Isaias.
14. Ieremias cum Lamentationibus et Baruch.
157 Ezechiel.
16. Daniel; Libri Machabaeorum.
17. Prophetae minores.

c) *Exegesis unius ex sequentibus Novi Testamenti partibus a Candidato deligendae atque pro arbitrio iudicum exponendae :*

1. Ep. ad Romanos.
2. Ep. 1 et 2 ad Corinthios.
3. Ep. 1 et 2 ad Thessalonicenses; Ep. ad Galatas.
4. Epistolae captivitatis; Epistolae pastorales.
5. Ep. ad Hebraeos.
6. Epistolae catholicae.
7. Apocalypsis.

d) *Introductionis generalis quaestiones selectae ex materia apposita :*

1. De historia exegeseos christianae usque ad finem saec. v : imprimis de scholis exegeticis Alexandrina et Antiochena necnon de operibus exegeticis S. Hieronymi. De exegesi hodierna.

2. De historia canonis Librorum utriusque Testamenti.

3. De origine et auctoritate textus massoretici.

4. De versione septuagintavirali et de aliis versionibus Vulgata antiquioribus, in crisi textuum adhibendis.

5. Vulgatae historia usque ad Alcuinum et Theodulf um inclusive. - Eiusdem authenticitas a Concilio Tridentino declarata, et posteriores emendationes.

6. Notitia praecipuorum documentorum, effossionum atque inventionum Sacras Litteras illustrantium.

II. *Specimen praelectionis exegeticae a Candidato dandum de argumento una ante hora ipsi designato ex libris V. et N.T. ab ipso propositis.*

III. *Dissertationis a Censoribus impugnandae defensio.*

Die autem 18 Aprilis 1951, in audientia Revmo Consultori ab Actis benigne concessa, Sanctissimus Dominus Noster Pius PP. XII praedictam rationem periclitandae doctrinae ratam habuit ac publici iuris fieri mandavit.

Romae, 20 Junii 1951.

P. Athanasius Miller, O. S. B.
Consultor ab Actis

Praedicta nova norma periclitandae doctrinae valere incipit inde a sessione aestiva anni 1953.

Candidatis ad Baccalaureatum vel Licentiam, itemque ad Lauream, probandis duplex habetur iudicum sessio : autumnalis, mense Novembri (10-30) et aestiva, mense Maio (10-30).

Epistolae mittantur ad Revmum Commissionis Biblicae Consultorem ab Actis (Roma, Collegio S. Anselmo, Via Porta Lavernale, 19).

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì, 9 ottobre 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Stia Eccellenza ELPIDIO QUIRINO, Presidente della Repubblica delle Isole Filippine.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINÉ

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

Assistente al Soglio Pontificio :

10 agosto 1951. S. E. Monsig. Zaffrani Giacomo, Vescovo di Guastalla.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

6	aprile	1950.	Monsig. O'Grady Guglielmo, della diocesi di Brentwood.
10	febbraio	1951.	Monsig. Ramin Porfirio, dell'arcidiocesi di Nuova Caceres.
27	»	»	Monsig. Creagli Giovanni, dell'arcidiocesi di Boston.
»	»	»	Monsig. McGlinchey Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Kemphues Luigi. J., della diocesi di Nashville.
16	luglio	»	Monsig. Trovalusci Giovanni Battista, della diocesi suburbicaria di Albano.
»	»	»	Monsig. Librea Domenico, della diocesi di Lipa.
29	agosto	»	Monsig. Morfuni Nicola, della diocesi di, Mileto.

An. et TOI. XXXXIII 15 Novembris 1951 (Ser. II, v. XYIII) - N. 16

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATORUM CAELITUM ANTONII M. GIANELLI EPISCOPI BOBIENSIS, FRANCISCI XAVERII M. BIANCHI SACERDOTIS E CONGREGATIONE CLERICORUM REGULARIUM A s. PAULO ET IGNATII A LACONI EX ORDINE FRATRUM MINORUM CAPULATORUM, IN BASILICA VATICANA DIE XXI MENSIS OCTOBRIS, A. MDCCCÇLI PERACTA.

Ad postulationem instanter, instantius, instantissime *factam, per Advocatos Sacri Consistorii a Viro Eminentissimo Clemente S. R. E. Card. Micara, Pro-Praefecto S. Rituum Congregationis, Revmus D. Antonius Bocci, Secretarius Litterarum ad Principes, Sanctitatis Suae nomine, haec respondit :*

Summo mihi honori est summoque gaudio nuntiare omnibus, quotquot vel praesentes hac in amplissima rerum maiestate venerabundi audiunt, vel absentes radiophonicae artis ope auscultant, Pontificem Maximum decretorium oraculum falli nescium editurum esse. Universa laetatur Ecclesia his fulgentius ornata luminibus; omnesque nova haec sanctitatis exempla imitanda sibi proponant.

Tum vero Summus Pontifex, sedens, ex Cathedra Divi Petri sollemniter pronunciavit :

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis ad exarationem Eidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum,

auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio; Beatos Confessores Antonium Mariam Gianelli, Franciscum Xaverium Mariam Bianchi et Ignatium a Laconi Sanctos esse decernimus et definimus, ac Sanctorum Catalogo adscribimus; statuentes illorum memoriam quolibet anno die eorum natali, Antonium nempe die septima iunii inter Sanctos Pontifices et Confessores, Franciscum die trigesima prima ianuarii et Ignatium die undecima maii inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recoli debere. In nomine PaÇgtri et Figglii et Spiritus£¡JSancti.

Ante Missam haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI. DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Laetamur admodum quod hodie Nobis licuit ad summos; evehere sanctitatis honores tres Beatos Caelites; qui quidem,Q etsi ordinis dignitate et muneris perfunctione multum inter se differunt, eadem tamen gloria defutura numquam refulgent.

Iuvat autem heic preclara uniuscuiusque ornamenta animi, in sua luce proponere, ut omnes ad eorum vestigiis alacri nisu insistendum suavissime alliciantur.

Antonius Maria Gianelli indolem a natura sortitus bonam ita divinae gratiae muneribus aluit, ita doctrina virtuteque excoluit, ut inde a iuvenili aetate portendere videretur ad quem foret sanctitudinis apicem perventurus, et quam opimos, quam salutares esset editurus fructus. Sacerdotio initiatus, per diuturnum annorum spatium sacrorum alumnos, in spem Ecclesiae succrescentes, qua praeceptor, qua moderator instituendos, suscepit, eisdemque plus quam magisterii auctoritate, sancti-

moniae exemplo praeluxit. Deinde vero amplissimae paroeciae in Clavarensi urbe praepositus, in animorum salute procuranda totus fuit; ac pro effusa eius in indigentes, in aeruirinosos aegrotantes que caritate communis pater, pro eius autem indefessa stenuaque navitate « homo ferreus » dicebatur. Cum ei autem subinde, episcopali dignitate aucto, latior pateret laboris campus, non modo necessaria virtute ac sapientia praeditum se praestitit, sed agendarum etiam rerum prudentia, quam experiundo acquisierat. Adolescentem clerum pietate ac disciplina recte conformare; suos sacerdotes regere, moderari atque ad omne opus bonum salutariter alacriterque excitare; sacras ad populum expeditiones, quae missiones vocantur, vel ipsemet suscipere, vel aliis adiutoribus suis quam creberrime habendas imperare; haec omnia, nec sine uberrimo profectu, sollemne habuit. Imprimis autem sibi curae habuit ut omnes in turbolentis illis, quae volvebantur, tempestatibus, suo exemplo permoti Apostolicae huic Sedi adhaererent quam maxime.

Fuit praeterea ab eo condita sacrarum virginum Sodalitas, quibus esset et iuventutem christianis moribus instituere, et aegrotos ac senes in valetudinariis opportunisque hospitiis suavi illa ratione curare, quam evangelica suadet caritas. Cum vero tot laboribus defatigatüs ac paene fractus videbatur, iis, qui eum leniter reprehendissent, dicere solitus erat: sacrum administrum duo tantummodo habere requietis loca, corpori sepulcrum, animo autem beatae aeternitatis sedem.

Haud dissimili caritate ac sacri apostolatus ardore enituit Franciscus Xaverius Maria Bianchi, qui Ar pini honestis ac probis parentibus natus, inde a puero suae virginitatis lilium tam diligenter, tam religiose custodivit intactum, ut non refugeret tenue atque innocens corpusculum suum flagellis eo consilio verberare, ut non modo illud redderet rectae rationi divinaeque legi oboediens, sed ut etiam ceterorum culpas insonti suo expiaret cruore.

Evangelicae perfectionis studio ac superno quodam instinctu permotus, nihil magis optabat quam inanibus ac volucribus

terrenae huius vitae gaudiis vale dicere, ac se totum divino servitio mancipare, in quo fas est laetitiis perfrui ac perfundi occiduis numquam. Eius votis obstitere parentes; obstitere etiam rerum difficultates non paucae; at ille caelesti collustratus lumine caelestique fretus auxilio, omnia vincere ac superare favente Dei gratia potuit; ac tandem Clericorum Regularium a S. Paulo institutum amplexus, angelicam potius quam humanam coepit peragere vitam. Religiosi huius instituti normis prompto semper, diligenti atque hilari voluntate obtemperare; corporis cupiditates voluptatesque compescere ac refrenare acerrime, ut facilius animus posset ad superna evehi; voluntarias castigationes afflictationesque ultro libenterque suscipere; ac, quod potissimum est, tam arcte cum Deo continenterque coniungi, ut nihil magis cuperet, nihil magis in deliciis haberet, quam longas dulcissimasque ante divina tabernacula flexis genibus traducere horas.

Itaque eius sanctitatis fama tam late patuit, ut non pauci sive ex infima plebe, sive etiam ex iis, qui in amplissima erant dignitate constituti, ad eum confugerent, ut suam eidem conscientiam aperirent, ab eoque normas, exempla, incitamenta ad recte vivendum acciperent. Haud mirum igitur est si « vir consiliorum » honoris causa vocabatur; haud mirum est si tot potuit, divina aspirante gratia, vel devios ad frugem bonam reducere, vel christianae iam virtutis iter ingressos studiosius usque compellere sapienter que moderari. Quamobrem cum ad humanum pervenit exitum, uberrimam iam collegerat salutaremque messem; eiusque peractae vitae praemium fuit, terrena omnia in immensum exsuperans, superna illa in Caelis beatitudo, qua Deo ipso summo infinitoque bono cuncta per aeva fruitur.

Duobus hisce sanctitatis heroibus tertius adiungitur, Ignatius a Laconi, qui humili loco natus humilique semper status rerumque condicione usus, ad evangelicae tamen vitae perfectionem citatiore cotidie gradu feliciter contendit.

Sardinia insula ei patria fuit; tuguriolum habitationem prae-

büit; durus agrorum labor frugalissimum victum. A piissima matre sua, antequam in lucem ederetur, Asisiati Patriarchae, uti fertur, devotus fuit; quod quidem votum ipse, grandicuius factus, ad affectum deducere, superatis difficultatibus non parvis, enisus est. Cum igitur tandem aliquando potuit asperum Franciscalium Capulatorum sagulum sibi induere, tanta laetitia affectus est, ut deinceps hilari semper vultu ab omnibus cerneretur. Supernum hoc gaudium, quasi speculo repercussum lumen, intimam referebat animi requietem, pacem, serenitatem; quae quidem Dei alebantur gratia, cum quo continenter arctissimeque coniungebatur. Labores, etsi graves ac diuturni, ei videbantur leves; oboedientia, suis debita moderatoribus, facilis semper; corporis afflictationes, interdum acerrimae, dulces ac suaves; omnia denique, quidquid sive gratum, sive adversum occurrebat, tranquilla ea voluntate amplectebatur, quae divinae est voluntati prorsus concredita eaque innixa. Cum ostiatim ad precariam stipem quaeritandam per urbes, per oppida, per villas gradiebatur, eius mens non hac in terra, quam pedibus solummodo attingebat, detinebatur, sed iri Caelum erat defixa; cum angelis, sui itineris comitibus, colloquebatur angelus ipse in humana carne.

Eum videre salutari omnibus exemplo erat; eum autem audire, de divinis rebus loquentem, animos tam suaviter, tam vehementer percellebat, ut ad ingrediendum vel insistendum christianae virtutis iter omnes commoverentur. Cum autem ad sacram aram, humi positis genibus, precabatur — quo quidem nihil eidem erat dulcius, nihil iucundius — eius vultus fulgentiore luce radiabatur; atque aliquid spectatoribus proferebat, potius quam mundo, Caelo dignum. Excelsae huius sanctitatis praemium hac etiam in mortali vita assecutus est, cum res prorsus mirandas Dei numine ederet, quaslibet exsuperantes naturae vires. Non paucos, gravi implicitos morbo, ad sanitatem revocavit; eosque tam efficienter ad virtutem allexit, ut qui reliquus eis superesset temporis cursus, eum ad Deum converteret ad sempiternamque assequendam beatitatem.

Habetis, Venerabiles Fratres, habetis, dilecti filii, ante mentis oculos positos tres Sanctos Caelites, quos hodie Nobis datum est tam excelsae dignitatis insignibus exornare. Omnes profecto, sive infimi, sive medii, sive superioris sunt ordinis, praeclara in eis exempla cernere possunt, quae studiose actuoseque imitentur. Id faciant, hortamur, divino suffulti auxilio: habebunt hac in terra solacium, quod nemo potest auferre; habebunt in Caelo praemium, felicissimam nempe vitam, quae nescit occasum. Amen.

LITTERAE DECRETALES

BEATO VINCENTIO MARIAE STRAMBI, CONFESSORI PONTIFICI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Episcopos, docente Apostolorum Principe, posuit Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo (cfr. *Ac*, 20, 28) : posuit et regere, qui in ipsis est, gregem Dei, formam factos gregis ex animo (cfr. I Pt., 5, 3). Oportet enim Episcopum sine crimine esse, hospitalem, benignum, sobrium, iustum, sanctum, continentem, amplectentem eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, ut potens sit exhortari in doctrina sana et eos qui contradicunt arguere (cfr. Tim., 1, 7 ss).

Quae sane pulcherrima et ipsis Angelis miranda pastoralis imago numquam Ecclesiae abfuit, ne luctuosis quidem tempestatibus. Quin etiam plurimi vixerunt viri episcopali et dignitate et sanctimonia fulgentes, qui Christum Dominum, « Episcopum animarum », secuti, vere animas suas pro ovium sibi commendatarum salute ultro dedere.

Quibus inter christianae virtutis athletis, Mater Ecclesia laetissima annumerat Vincentium Mariam Strambi, Maceratensium et Tolentinorum Antistitem, Congregationis a Christi Passione lectissimum florem, quem hodie Sanctorum Caelitum corona donavimus, quemque in exemplum Christifidelibus proponere gaudemus.

Vincentius Maria Strambi honesto loco Centumcellis ortum duxit, Iosepho Strambi et Heleonora Gloria parentibus pientissimis, qui eum sexum virilem unicum quasi donum Dei susceperunt. Itaque nil attinet

«dicere quanta sedulitate iam inde a teneris eius unguiculis filiólo bonos mores pietatemque christianam in primis suo ipsorum exemplo instillarent. Neque incassum : bonum enim sor tit us animum coepit tenellus Deum sequi ac toto pectore diligere. Tum vero, Spiritu Sancto incensus, Hagravit caritate in pauperes, quos et verbis, et numinis adiuvit, quantum sibi pro aetatula licuit.

Puerilibus adhuc annis Faliscodunum studiorum causa missus eoque loci inter Clericos sacri Seminarii adlectus, spem suorum magistrorumque de se excitatam adeo quidem implevit ut eius ingenium diligentiamque ac germanam virtutem admirarentur omnes, et quantus esset olim, Deo adiuvante, futurus haud pauci portenderent.

Romam inde, ut impensiorem divinis litteris operam daret, profectus, primo pios Sodales Calasanctianos, mox etiam Dominicianos Fratres cupidissime audivit : cumque omnium ob virtutis doctrinaeque laudem commendatione honestaretur, numquam tamen animum extulit, numquam ad amores saeculi eiusque pompas deflexit. Quod quidem ad extremum usque vitae tempus Vincentius Maria in exemplum praestitit.

Sacerdotio auctus, laetissime ac vere in angeli modum primis sacris litavit in urbe patria, alterum et vicesimum agens annum : statimque animorum iuvandorum studio percitus, labores suos in iis ponendos arbitratus est.

Quo motus consilio, se socium dedit Sancto Paulo a Cruce, qui eo tempore Congregationem constituere studebat a Christi Redemptoris Passione nuncupandam, aeternae hominum saluti perquam utilem.

Atque Vincentius Maria, cui inter Sodales a Sancto Paulo Apostolo nomen adiunctum fuit, Patris sui legiferi expectationem longe longeque superavit, cum ab ipso tirocinio luculenter ostenderit in animo sibi propositum esse omnium virtutum iter arripere, praesertim sui ipsius deficientiae, humanarum rerum abstinentiae, tenerrimi erga Christum patientem amoris, ac religiosarum legum observantiae.

Cura ideoque ei demandata fuit sacrarum expeditionum obeundarum, contipnumque iis viris habendarum, qui per certos dies, omni terrenarum rerum cogitatione abiecta, animorum conformationi unice student. Quo in apostolico labore, mirum quanta sermonum eius auctoritas et gratia apud universos fuerit, nusquam non acceptus, nusquam sine uberrimo populorum fructu. Unde factum est ut eum viri doctrina, dignitate, natalibus conspicui, inter quos nonnulli etiam erant ex Purpuratis Patribus, magistrum pietatis sibi elegerint. Eoque illius virtutis fama percrebruit, ut quidam ex amplissimis Ecclesiae Principibus, qui Ve-

netias convenerant, novum Pontificem Maximum creaturi, sua suffragia in Vincentium Mariam Strambi ferrent, religiosum sodalem.

Iis ferme diebus Pauli, Patris legiferi sui, cui maerens et amans affuerat morienti, vitam summa fidelitate conscripsit et in vulgus emisit r et mox de caelitum honoribus eidem Patri suo ab Romana Ecclesia decernendis postulator perdiligens ad extremam usque senectutem fuit.

Cum vero anno millesimo octingentesimo primo Alexander Alessandretti, Episcopus Maceratensium et Tolentinorum, volens eo honore cessisset, Vincentius Maria a Pio VII, Decessore Nostro imm. mem., cui iamdiu ob merita probatissimus erat, magno omnium bonorum consensu, in illius Antistitis locum suffectus est. Itaque caram sibi Congregationem a Passione corpore non animo reliquens, ad creditum sibi populum nulla interiecta mora quasi pastor bonus propera vit. Tunc sane compertum est quam delati muneris partibus explendis idoneus esset quantoque ovium suarum studio flagraret.

A clericorum cura exorsus, sacrum ephebeum singulari sollicitudine prosequebatur et, alumnorum exquisitissimis factis periculis, diligenter cavebat ne sacris eos initiaret, quorum se postea pudere deberet.

Nec satis. Cum enim Deum praecipue diligeret, fratres etiam amabat, parvos in primis, debiles atque infirmos. Quis dicat susceptos ab eo in hanc rem labores? Pueros patre orbatos in plurimis hospitiis alendos curabat. Perfugium item puellis in vitium delapsis vel periclitantibus aperuit. Ut adulescentulas e plebe opificio muliebri exerceret, ludum constituit, cui piissimas magistras praefecit. Pueros, quibus primum esset sanctum Christi Corpus rite libandum, cotidianis commentationibus et hortationibus in dies octo uno omnes loco institui voluit. Senes denique ex egentibus septimo quoque die in templum maximum christianae eis doctrinae tradendae causa congregabat. Atque ut id genus coepta perpetua forent, vectigalibus attributis effecit. Cum autem qui census sibi de parsimonia tenuique cultu supererant, subsidiis dandis minime sufficerent, divitum quoque opem implorabat, non erubescens pro Christi egenis mendicare.

Cum praecipuo arderet amore erga divinum Christi Redemptoris Sanguinem, incredibile paene dictu est quanta sedulitate ac diligentia animos fidelium excitare contenderet ad religiosum eiusdem Sanguinis cultum gratamque memoriam : sive habitis contionibus, sive libellis in lucem editis.

Optimam praeterea laudem meritus est in animis piorum moderandis et in viam christianae perfectionis mira doctrina ac suavitate veluti manu ducendis ; cuius rei praeclaro argumento sunt sanctissimi aequales Gaspar Del Bufalo, Anna Maria Taigi, Vincentius Pallotti, et Iosephus

Maria Pignatelli, qui omnes Vincentio Maria conscientiae suae iudice ad tempus usi sunt.

Sed Vincentii Mariae suavitas ab invicta animi fortitudine ac constantia, cum opus esset, non seiungebatur. Quod praesertim enituit cum, exardescente illa Gallicae Reipublicae perturbationis tempestate, qua sacra omnia impie petebantur, Vincentius Maria, anno millesimo octingentesimo octavo, potius quam a Romano Pontifice per illicitum iusiurandum descisceret, No var iam maluit in exilium indeque Mediolanum proficisci, ibique aerumnas multiplices gravesque magno animo perferre; sic tamen ut dioecesis suae curam vel absens minime neglegeret.

Pacata tandem Europa rebusque catholicae Ecclesiae compositis, sedem honoris sui statim, universa civitate gestiente, revisit. Ac post gratias Deo persolutas, iterum annisus est, ut miserae sui populi condicioni mederetur : ut scilicet veteres mores revocaret, utque pietatem ac religionem prope intermortuas in pristinum decorem restitueret. Quae omnia ea praestitit prudentia, quae sanctum decet Episcopum.

Vertente demum anno millesimo octingentesimo vigesimo tertio, Vincentius Maria senio aerumnisque confectus episcopatu Maceratensi et Tolentino sponte abiit. Quem tunc Leo XII Decessor Noster singulari amoris significatione Romam in pontificiam Familiam vocavit. Cum Vincentius Maria in Urbem pervenit, Pontifex Maximus gravissima vi morbi tentabatur. Qua de re quam doleret vix attinet dicere. Sunt namque qui affirment eum, qui sibi ad vivendum superessent dies, pro Augusti Pontificis vita Deo vovisse. Ac videtur Deus suscepisse votum. Dum enim Pontifex Maximus se melius habere coepit, die duodetricesimo mensis Decembris, ille pranditurus apoplexi correptus est. Qua post horam unam artuum et linguae usu omnino caruit; ipsisque kalendis Ianuarii anno millesimo octingentesimo vicesimo quarto, exitu placidissimo ad Christi sui amplexus, quem semper amaverat, gaudens transivit, immortalis gloriae coronam ab ipso « Episcopo animarum » percepturus.

Corpus ad pervetustam Ioannis et Pauli in Urbe basilicam, apud veteres Sodales suos, octavo ab obitu die elatum est, ibidemque incorniptum adhuc et flexibile conditum, viris principibus compluribus populoque frequentissimo confitentibus. Funus exinde tum Centumcellis, in urbe patria, tum praesertim Maceratae, in sua dioecesi, summo fidelium maerore instauratum est : ex quo tempore pii christifideles Vincentium Mariam deprecatorem apud Deum habuerunt semper.

Post Servi Dei mortem, cum eius sanctitudinis fama, qua adhuc vivens ipse inclaruerat, ob plura quoque miracula, quae a Deo, illo deprecante, patrata dicebantur, latius percrebruisset, Beatificationis et Ca-

nonizationis causa penes S. Rituum Congregationem agitari coepta est, cuius introducendae Commissionem, quae vocatur, die vicesimo quinto iunii mensis, anno millesimo octingentesimo quadragesimo tertio, Decessor Noster fel. rec. Gregorius XVI sua manu subsignavit. Postea, Ordinariis et Apostolicis Processibus tum Centumcellis, tum Romae, tum Maceratae et Tolentini, tum Viterbii et Mediolani, quibus in urbibus Dei Servus commoratus erat, rite constructis super eius vita, gestis, virtutibus, miraculis et sanctitatis fama, ipsisque districte expensis, kalendis Aprilibus anno millesimo octingentesimo nonagésimo quarto imm. mem. Decessor Noster Leo XIII, postquam hac de re legitime desceptatum fuit, solemni decreto sanxit Dei Famuium Vincentium Mariam Strambi tum théologales cum cardinales ceterasque virtutes heroum more coluisse. Actum est deinde de duobus miraculis, quae eodem Vincentio Maria deprecante, a Deo ferebantur patrata. Quibus in suetis, quas vocant, antepraeparatoria, praeparatoria ac generali Congregationibus maturo iudicio expensis, fel. rec. Pius PP. XI, ad se accersitis cl. mem. Antonio Cardinale Vico, tunc Episcopo Portuensi et S. Rufinae, S. Rituum Congregationis Praefecto et Causae Relatore, Alexandro Verde tunc eiusdem S. Congregationis a Secretis et Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, die undevicesimo mensis Martii anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto, sollemniter pronuntiavit : *Constare de utroque proposito miraculo, de primo scilicet instantaneae perfectaeque sanationis pueruli Petri Solani a letali diphterico morbo, quo in gutture et in naso praecipue laborabat; deque altero instantaneae perfectaeque sanationis puellae Teresiae Rafanelli a morbo, ut vocant, limphoadenite tubercolari, ulcerosa, diffusa et cum marasmo et cachexia coniuncta.* Die autem undetricesimo Martii eodem anno, idem Pontifex, post Sacrum factum, astantibus, quos antea diximus, Cardinali Vico, Alexandro Verde et Angelo Mariani *tuto* procedi posse edixit ad Venerabilis Dei Famuli Vincentii Mariae Strambi Beatificationem. Huius vero sollemnia anno Iubilari millesimo nongentesimo vicesimo quinto in Vaticana Basilica, magnifica pompa die vicesimo sexto mensis Aprilis iuxta translaticium morem celebrata fuere.

Post autem beatorum caelitum Vincentio Mariae Strambi Episcopo decretos honores, cum alia, eius invocato nomine, miracula dicerentur a Deo patrata, instante illius Congregationis sollerti Postulatore Generali, ab eodem Summo Pontifice Pio XI reassumptionis Causae ad novensilis Beati illius Canonizationem obtinendam Commissio signata est, die vicesimo quinto Novembris mensis, eodem anno.

Duae propterea sanationes, quae infra narrantur, Rituum Congre-

gationis disquisitioni exhibitae sunt, deque illis Processus Apostolici ad iuris tramitem constructi sunt.

Tosepha Arno, Hannibalis filia, civis Manduriensis, ex Uritana dioecesi, septuaginta quinque annos nata, ingenti ovarica cysti letaliter laborabat eiusque tumor nec naturae viribus, nec medicinis, nec chirurgica sectione sanari poterat. Verum Beati Vincentii Mariae Strambi patrocinio implorato factum est ut, paucorum dierum spatio, Maio mense mediante, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto, omnia morbida phaenomena omnino evanuerint, nullo adhibito humano remedio.

Sanatio altera puellulam Assumptam D'Agostino, Raphaelis filiam, respicit, quae a gravi inflammatione epiphyseos femoris attacta fuerat. Beato Vincentio Maria invocato, puella in vestigio temporis inventa est perfecte sanata. Omnibus consideratis sanationis momentis, hanc praeter naturae leges contigisse, concors peritorum iudicium edixit.

Iuris ordine servato, suetis Congregationibus coram dilecto Filio Nostro Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore habitis, postrema coram Nobis ipsis Congregatio Generalis die vicesimo primo Iunii eodem anno coacta est, in qua idem Pater Cardinalis dubium proposuit : *An et de quibus miraculis post indultam Beato Vincentio Mariae Strambi ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Adstantes Patres Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores S. Rituum Congregationis suum quisque ediderunt suffragium ; quod etsi laeto Nos animo accepimus favorabile esse, tamen de Nostra sententia cunctandum duximus maiorem divini luminis copiam imploraturi. Die tandem Iulii mensis tricesimo primo eodem anno, advocatis ad Nos Patribus Cardinalibus Clemente Micara, S. Rituum Congregationis Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente, atque venerabili Fratre Alfonso Carinci, eiusdem Congregationis a Secretis, et dilecto Filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, sacroque pie litato, sollemniter ediximus : *Constare de perfecta atque instantánea sanatione Iosephae Amò ab ingenti atque insanabili ovarica cysti, nec non de instantánea perfectaque sanatione puellae Assumptae D'Agostino a gravi infiammatoria affectione epiphyseos femoris.*

Ad praeclarae huius Causae exitum unum tantum deerat dubium discutiendum, an scilicet, duobus quae narravimus miraculis rite probatis, *tuto* procedi posset ad Beati illius sollemnem Canonizationem. Quod quidem dubium coram Nobis, in Castri Gandulphi Palatii Nostri aula, die vicesimo secundo Novembris mensis, eodem anno, a dilecto Filio Nostro Cardinali Causae Relatore propositum est, atque concordi sententia omnes astantes S. Rituum Congregationis Patres Cardinales,

Praelati Officiales et Consultores, id fieri posse affirmarunt. Nos vero, ut Sancti Spiritus lumine clarius perfunderemur ad eiusdem mensis diem vicesimum septimum Nostram edere sententiam distulimus; quo die quos memoravimus S. R. E. Cardinalibus, Viro S. Rituum Congregationis a Secretis, et Fidei Promotore Generali astantibus. Nos Sacris pie operati, decrevimus : *Tuto procedi posse ad sollemnem B. Vincentii Mariae Strambi Canonizationem.*

Decessorum porro Nostrorum vestigia sectantes, primum quidem venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales ad diem sextum decimum superioris mensis Martii in *Consistorio secreto* in Palatii Apostolici Vaticani suetam aulam convocavimus : in quo venerabilis Frater Noster S. R. E. Cardinalis Clemens Micara, S. Congregationis Rituum Praefectus, sermonem habuit de vita, gestis et miraculis Beatorum Antonii Mariae Claret, Archiepiscopi Traianopolitani, Congregationis Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. M. V. et Vincentii Mariae Strambi, Episcopi Maceratensis et Tolentini, e Congregatione Clericorum excalceatorum SS.mae Crucis et Passionis D. N. I. C, Confessorum; atque Beatarum Mariae Goretti, Virginis et Martyris, ac Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat, Fundatricis Instituti Religiosarum a Sacra Familia, et Mariae Annae de Paredes, Virginum ; et acta recensuit, quae in Causis Beatificationis et Canonizationis eorumdem Beatorum et Beatarum S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admittenda ac probanda censuit.

Qua relatione expleta, Nos astantium Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivimus, et suam quisque Nobis sententiam aperuit. Subinde in eadem consistoriali aula publicum habuimus Consistorium, ad sollemnem eorumdem Beatorum ac Beatarum Canonizationis perorationem dicendam : quam pro Beato Vincentio Maria Strambi dilectus Filius Camillus Corsanego, Aulae Consistorialis Advocatus, ornato sermone dixit, Nosque enixe rogavit ut ad optatam Canonizationem quam primum devenire dignaremur. Nomine quidem Nostro dilectus Filius respondit Antonius Bacci, Litterarum ad Principes a Secretis, qui Nos quoque peroptare dixit Beatos illos, hoc ipso Sacro vertente anno, supremis decorare Caelitum honoribus, eorumque ad imitandum sanctitatis exemplum proponere ; attamen, ut in hac re Apostolicae Sedis translaticius mos religiose servaretur, non ante Nos de singulis Causis decretorium prolaturos esse iudicium, quam in *Consistorio,* quod *semipublicum* vocatur, proximo die vicesimo septimo eiusdem mensis Martii celebrando, iterum Patres Cardinales atque venerabiles Sacrorum Antistites, quotquot in Urbe adfuturi essent sententiam rogavissemus. Interea

vero astantes omnes hortati sumus ut, effusis precibus, menti Nostrae Spiritus Sancti lumen conciliarent. Mandavimus itaque ad singulos eos Praesules-de Beatorum illorum vita, virtutibus et miraculis, ac de actis in eorum Causis commentarios transmitti, ut, ipsi, re plene cognita, suam possent aperire sententiam.

Die itaque vicesimo septimo Martii Consistorium hoc *semipublicum* in Palatio Nostro Vaticano habitum est, in quo Nos, astantes Patres Cardinales et Sacrorum Antistites brevi prius sermone allocuti, omnes rogavimus ut singuli Nobis suam aperirent sententiam de supremis Caelitum honoribus Beatis, quos supra memoravimus, decernendis. Quas sententias cum Nostra consentire valde laetati sumus. Decrevimus propterea sollemnes Beatorum illorum Canonizationis caerimonias per huius Anni Sacri decursum in Vaticana Basilica, Deo iuvante, peragere, singulis diem statuentes. Venerabiles autem Fratres astantes Sacrorum Antistites adhortati sumus, ut una Nobiscum supplicibus Deo instare precibus ne désistèrent. De quibus omnibus ut acta iuridica confiée - rent, Consistorialis Aulae Advocatis rogantibus, Protonotariis Apostolicis qui aderant de more mandavimus.

Statutus autem hic dies, undecimus nempe Iunii mensis, ad sollemnem Beati Vincentii Mariae Strambi Canonizationem cum advenisset, omnibus saecularis et regularis cleri ordinibus, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus, Abbatibus, Episcopis, Archiepiscopis, Patriarchis atque S. R. E. Cardinalium Collegio praeeuntibus, Nos ipsi sollemni pompa Patriarchalem Basilicam Vaticanam, magnificentissime ornatum innumerisque splendentem lychnis atque maxima fidelium multitudine stipatam, quos inter plurimi e religiosa familia, quam S. Paulus a Cruce condidit, ingressi sumus et ad Nostram Cathedram perreximus.

Tunc, praestita prius Nobis a venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus iuxta ritum oboedientia, Clemens Cardinalis Micara, Sacrae Congregationis Rituum Praefectus et Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Camillo Corsanego, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, *instanter, instantius* et *instantissime* postulavit ut Nos Beatum Vincentium Mariam Strambi, Antistitem Confessorem, sanctitudinis infula decorare dignaremur. Nos autem per dilectum Filium Antonium Bacci, ab Epistulis ad Principes, respondimus iam nunc, Sancti Spiritus lumine prius implorato, sententiam Nostram inerrantem laturos esse. Mox in Cattedra sedentes, Nos uti catholicae Ecclesiae Episcopus et Christi Vicarius, omnibus aperto capite stantibus, hanc Canonizationis formulam ita sollemniter pronuntiavimus : *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad eœaltationem Fidei Ca-*

tholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatum Vincentium Mariam Strambi, *Confessorem Pontificem? Sanctum esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam quolibet anno, die eius natali, nempe Kalendis Ianuariis, pia devotione recoli debere* In nomine PafQtris et FiÇfclii et Spiritus £& Sancti. Amen.* Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, precibus annuentes Cardinalis Clementis Micara, per eundem Consistorialis Aulae Advocatum Nobis porrectis, hasce Decretales Litteras confici ac sub plumbo expediri iussimus, praesentibusque Protonotariis Apostolicis ut de eiusdem Canonizationis memoria publicum conficerent instrumentum mandavimus. Debitas deinde Deo Optimo Maximo gratias agentes, hymnum *Te Deum* una cum amplissima cleri populique turba cecinimus, atque novensilis Sancti patrocinium invocavimus, ac brevi homilia Illum meritissimis celebravimus laudibus, quippe qui iam a puero inter aequales suos candida praestiterit honestate morum innocentisque vitae munditia; qui, in religiosa familia, in quam ab ipso legifero Patre et Conditore Paulo a Cruce cooptatus, ad excelsae sanctimoniae verticem citatiore cotidie gradu contendere enisus est; qui Episcopus delectus Maceratensis et Tolentinus, in suo pastorali munere obeundo, animorum studio incensus, errantes non paucos falsisque opinationibus deceptos ad veritatis integritatem reduxit, vitiorum illecebris delenitos ad bonam revocavit frugem, clerum sibi subditum rite sancteque instituit ac conformavit, gregem dominicum sibi creditum ab errorum propugnatoribus defendit, a periculis omne genus diligentissime arcuit, et alloquio exemploque suo per salutaria pascua ad christianam compulit perfectionem; qui, calamitosa sua aetate, Dei Ecclesiaeque iurium defensorem sese praetulit acerrimum; etsi e sua Dioecesi deturbatus, strenuam sui animi fortitudinem luculenter exhibuit; ac, Dei opitulante gratia, suae sedi restitutus, alacriore animo operam suam pastoralem iterum suscipere potuit. Ex harum rerum eventibus omnino patere inquimus Ecclesiam Dei oppugnari posse, vinci non posse. Iesu Christi itaque promissionibus innixi, suum omnes roborent animum huiusque Sancti Caelitis invictam fortitudinem ceterasque virtutes in se referre studeant.

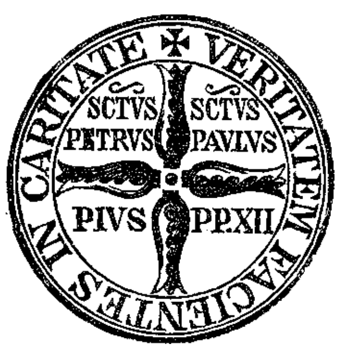
Qua homilia prolata, apostolicam benedictionem et plenariam admis-

sor tim indulgentiam peramanter in Domino impertivimus. Mox ad altare accessimus sollemne pontificale sacrum celebraturi.

Ita Sancti istius Pontificis consecrata memoria, atque omnibus quae inspicienda erant rite perpensis, certa scientia, Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, universa et singula, quae ante memoravimus, confirmamus, roboramus et iterum statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae denuntiamus .Volumus insuper ut harum Litterarum Decretalium exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus adhibeatur fides, quae iisdem praesentibus adhiberetur ostensis. Si quis vero Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati et voluntatis infringere vel eis contraire aut hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die undecimo mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.



Çfe Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

£B Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

£g Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

£g Ego ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

£B Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI, Datarius.

Ego ALEXANDER titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis IORIO.

Ego MAXIMUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.

Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.

Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. **Cancellario**

EUGENIUS Card. TISSERANT **£B** CLEMENS Card. MICARA

S. Collegii Decanus — *S. Rituum Congr. Pro-Praefectus*

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, ***Canc. Ap. Adiutor a studiis.***

EXPEDITA

die decimanona Iulii, anno tertio decimo

Alfridus Marini, ***Plumbator.***

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 9P>. **- Aloisius Trussardi,** ***a tabulario.***

EPISTULA APOSTOLICA

AD VENERABILES FRATRES ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS, ET AD DILECTOS FILIOS E CLERI LAICORUMQUE ORDINE CECOSLOVACAE REIPUBLICAE PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES.

PIUS PP. XII

Venerabiles Fratres ac dilecti filii, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Impensiore caritate eos diligimus, qui acerbis afflictisque rerum condicionibus utuntur ob tenacem praesertim fidelitatem incensum*que* amorem erga Divinum Redemptorem ab eoque conditam Ecclesiam. Horum vos in numero esse maerenti animo novimus. Novimus siquidem Catholicam Religionem, qua nihil est in annalibus vestris gloriosius, nihil est ad concordiam suadendam et ad pacem solidandam, nihil ad

iustitiam caritatemque fovendam et ad humanam tutandam dignitatem civilemque cultum promovendum aptius, in praesens, proh dolor, vel debita libertate privari, vel talibus praepediri impedimentis omneque genus difficultatibus, quibus eidem perarduum sit sua omnia exercere munera, sua privatim publiceque impertire praecepta, suamque beneficam vim in singulorum animos, in domesticos convictus, in litterarum ludos ac scholas, atque palam in omnium civium ordines summa cum communi utilitate proferre. Novimus sacrorum Antistites apud vos vel in carcerem fuisse detrusos, vel in publicae custodiae campis detineri, vel in ipsas suas sedes relegari, vel denique adsidue seduloque observari atque indagari ad perfunctionem etiam quod attinet muneris sui.

In iisdem tristissimis condicionibus sacerdotes versantur ac religiosi religiosaeque sodales ad centena utique multa, itemque plurimi e laicorum ordine viri, qui quidem idcirco infesti, perniciosi, insicliosique Reipublicae reputantur, quod Ecclesiae Catholicae praecepta ac normas mordicus retinent, fortiter tutantur, in vitae usum deducere nituntur.

At hoc iisdem honori, non dedecori vertitur ; christiana enim doctrina, si erroribus non misceatur, non civium, non populorum, non gentium bono adversatur, sed potius humanae consortionis fundamenta continet, solidat, confirmat, eiusque iura atque officia aequa lance temperat, dum, debita omnium libertate servata incolumi, eos ad pacatam tranquillamque prosperitatem, iustitia veri nominis auspice, advocat atque conduci t. Catholici cives nemini procul dubio in patria caritate cedunt, nemini in publicis observandis legibus publicisque reverendis auctoritatibus, dummodo nihil contra christianam suam ipsorum conscientiam, nihil contra Dei Ecclesiaeque iura imperetur. Quamobrem iidem — si verum quaeritur Nationis bonum — non praepediendi sunt, non ob tenacem erga avitam religionem fidelitatem iniustis poenis mulctaiidi, sed libere ac propalam debent suam fidem suamque opinandi, docendi vivendique rationem profiteri. Quod cum facere enituntur, etsi pericula incumbunt gravissima, non modo eos catholicorum totius orbis, sed quorumlibet etiam cordatorum hominum admiratio prosequitur.

Quod autem vehementiore anxitudine animum afficit Nostrum hoc est : iuvenes praesertim tenellosque pueros omni arte adduci, ut, christiana reiecta fide christianisque posthabitis praeceptis, eis priventur principiis ac normis, quibus cerea haec aetas conformetur oportet, quibus innocentia servatur incolumis, quibus virtus alitur, efficitque cives catholico nomine dignos. Videtis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, cuius gravitatis causa agitur ; si iuventus non per rectam incedit viam, sed supernae lucis fulgore orbata per pronum labitur iter, quod ad vo-

luptatum blandimenta inducit, summum procul dubio detrimentum non ipsa sola capiet, sed futura etiam gentis vestrae aetas. Quamobrem omni ope enitendum est ut perniciosissimum eiusmodi vitetur malum; omni ope enitendum ut pueritia sana ac moribus integra pubescat, eisque sedulo instituatur christianis praeceptis, quae tantummodo eam possunt flagitiis servare immunem et ad virtutem assequendam excitare. Patres praesertim matresque familias vehementer adhortamur ut hac in re nullis curis, nullis pareant laboribus; in praesentibus siquidem rerum condicionibus eorum potissimum est, ea, quae sacerdotes, ea, quae ludorum praeceptores scholarumque magistri facere nequeant, diligentissime supplere.

Aliud praeterea est, quod paternum angit animum Nostrum. Perspectum enim habemus apud vos, vel incusationibus fucata tectis veritatis specie, vel apertis calumniis summopere contendi, ut christifideles a Catholicae Ecclesiae unitate et ab eius arce, ab hac nempe Apostolica Sede, si fieri possit, abstrahantur. Romanus Pontifex quasi inimicus gentis vestrae describitur, cum reapse pater sit amantissimus ; atque eo usque proceditur, ut novum graviusque bellum eum machinari asseveretur, cum ipse, postquam nihil pro facultate praetermisit ut postremae dimicationis angustias, dolores, aerumnas relevaret, in praesens nihil reliqui faciat, quod omnium populorum concordiam et pacem suadere ac conciliare possit.

Nemo tamen, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, ob gravissimas eiusmodi angustias, animo concidat; ne concidant imprimis animo sacri Pastores, quorum est, utpote peculiare ipsis a Deo creditum officium,, sui gregis alere fidem, sustinere virtutem, atque arctiorem usque cum Apostolica hac Sede solidare coniunctionem. Alias iam, per saeculorum decursum, easque gravissimas, gens vestra superavit tempestates; non semel iam debuere maiores vestri aut fortiter martyrium facere, aut avitam eiurare fidem; attamen catholicam invicto animo retinuere religionem, atque interdum suo etiam effuso sacrarunt sanguine. Vetustas optime nostis vestrorum populorum glorias ; eas intemerato pectore aemulamini, firma ea spe freti fore ut, depulsis erroribus ac debita Ecclesiae libertate restituta, tandem aliquando fidelitatis ac fortitudinis exempla admirantibus omnibus proponantur. Illud autem imprimis mementote : posse homines vobis libertatem adimere, posse tormentis vos afficere, publico proponere dedecori, in vincula detrudere, ac vel etiam posse necem vobis consciscere ; non posse tamen catholicam fidem vestris ex animis evellere, nec conscientiam maculare vestram. Martyres facient, si velint; non autem — ut fore confidimus a Deoque supplicibus implo-

ramus precibus — christianae religionis proditores, dummodo omnes voluntate firmissima Dei Ecclesiaeque legibus fideliter obtemperare ne desistant.

Vobis adsint e Caelo in praesenti discrimine ii Sancti Caelites, quibus gloriantur gentes vestrae ; Ss. Cyrillus et Methodius, qui, ut memoriae traditum est, ingentibus exantlatis laboribus ac longissimis habitis itineribus effecere, ut Evangelii lumen vobis ceterisque Slavis populis affulgeret ; S. Adalbertus, qui terras vestras apostolico sudore fecundavit, atque omne per aevum fidelitatis erga Sedem Apostolicam exemplum exstat praeclarissimum; S. Ioannes Neponmcenus, qui ob tuenda Ecclesiae iura ac sacramentale silentium religiose servandum martyrium strenue fortiterque subiit ; martyres Cassovienses, quos Decessor Noster Beatus Pius X sollemniter tamquam fortissimos Christi athletas Beatos declaravit ; S. Wenceslaus, qui suam profuso sanguine catholicam confirmavit fidem, eiusque ava S. Ludmilla, quae matres familias in gravibus hisce rerum adiunctis edocet qua animi firmitate proles sit christianis instituenda praeceptis christianaque alenda virtute; ac denique paene innumeri alii, qui sanctitatis nitore apud vos refulserunt. At imprimis benigna adsit tutela sua potentissima Deipara Virgo Maria, quae olim fuit, quae in praesens est, quae in posterum procul dubio erit vestrorum populorum palladium ac patrona validissima ; quam vos in tot sacris aedibus incensa pietate colitis, ipsa, ut amantissima Mater est, necessaria ab TJnigena Filio suo vobis impetret auxilia, quibus tantopere hisce in praesentibus rerum angustiis indigetis. Iam alias id fecit ; faciat, precamur, tot supplicibus exorata vocibus hac etiam aetate nostra, qua non minoris profecto gravitatis mala malorumque molimina in religionem ingruunt, quae bonorum omnium ac Nostrum suspensum ac trepidum tenent animum. Debita ubique restituatur Ecclesiae libertas, qua eadem ad civilis ipsius societatis profectum utitur et ad eius solidanda fundamenta. Qui suae tutandae religionis causa in vincula coniecti sunt, qui in publicae custodiae locis detenti, ii tandem omnes ad patrios redire lares queant, ibique tranquillam possint traducere vitam ac suam libere religionem colere. Illa civium ac populorum omnium redintegretur pax atque concordia, quae neque Ecclesiae sanctae, neque Nationibus, neque singulis hominibus sua deneget iura, suamque deneget dignitatem. Haec veri nominis pax, quae veritate, iustitia caritateque fulcitur, et quam Iesus Christus bonae attulit voluntatis hominibus,[1] quam citissime vobis omnibusque arrideat.

[1] Luc. Il, 14.

Ad haec omnia collatis precibus impetranda, data superiore mense Septembri Encyclica Epistula « Ingruentium maiorum », catholicum adhortabamur orbem ; at vos peculiari modo, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, ad Deiparae Virginis patrocinium implorandum per has litteras paterno animo invitamus, dum a benignissima Matre Nostra Maria, in gravibus, quibus utimini, rerum adiunctis, superna vobis precamur auxilia. Divinus Redemptor, sine quo nihil, quo iuvante omnia possumus, a Genetrice exoratus Sua, Nostris votis ac precibus, quibuscum vestrae ac totius catholici orbis supplicationes coniunguntur, quam primum benignissime obsecundet.

Sciatis Nos impensa vos caritate paternoque animo cotidie prosequi, vestrasque rerum angustias Nostras itidem esse angustias; ac perspectum etiam habeatis poenas aerumnasque vestras propitium Deum accipere, easdemque convertere in supernarum gratiarum imbrem.

Quarum caelestium gratiarum auspex esto amantissimaeque voluntatis Nostrae testis Apostolica Benedictio, quam vobis singulis universis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, iisque nominatim, « qui persecutionem patiuntur propter iustitiam »,[2] effuso animo impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXVIII mensis Octobris, in Festo Domini Nostri Iesu Christi Regis, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATA MARIA VIRGO AB IMMACULATA CONCEPTIONE CIVITATIS ZÁMORENSIS IN MEXICO PRAECIPUA PATRONA CAELESTIS DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Cives Zamorenses in Dicione Mexicana laeto animo comperimus in Beatissimam Virginem Mariam, absque peccati labe Conceptam, officiosa affectos esse pietate Eamque anno MDCCCL, quo, cholera morbo grassante, Ipsius ope, uti ferunt, iidem ab hac peste servati essent immunes, Caelestem sibi apud Deum Patronam, voto nuncupato, adoptasse. Eo autem quod proxime insequente

[2] MATTH. V, 10.

anno semel saecularis memoria tam fausti eventus agetur universaque civitas Almae Deiparae iterum consecrabitur sollemni caerimonia, Venerabilis Frater Iosephus Gabriel Anaya y Diez De Bonilla, Zamorensis in Mexico Episcopus, cupiens ut religio Catholica et cultus Sanctae Dei Genetricis in Christifidelium animis altius insiderent, enixas ad Nos admovit preces ut electionem illam, ab ecclesiasticis viris praecipuis, urbis moderatoribus omnique populo olim pronuntiatam, ratam habere atque confirmare dignaremur. Nos autem, hoc exoptantes ut, quae aegritudinem corporum praecaverit, Beatissima Virgo Maria filios Suos a spiritualibus etiam morbis iugiter custodiat, eiusmodi vota libenti animo statuimus admittenda. Audito igitur Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Virginem Mariam ab Immaculata Conceptione Civitatis Zamorensis in Mexico praecipuam apud Deum Caelestem Patronam declaramus seu denuo confirmamus, omnibus adiectis honoribus et privilegiis liturgicis quae Patronis principalibus locorum iure competunt. Contrariis quibuslibet nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere ; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII mensis Octobris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

II

INTERNUNTIATURA APOSTOLICA IN LIBERIANA REPUBLICA CONSTITUITUR

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — In gregem, quem ex supremo pastorali munere commendatum Nobis habemus, omne ingenium ac studium Nostrum conferentes, eius saluti atque utilitati sedulo prospicimus, quemadmodum temporum ac rerum postulant adiuncta. Cum igitur commodum esse visum fuerit Apostolicam hanc sedem et Liberianam Civitatem publicis officiorum vinculis inter se coniungi, motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi, in Liberiana Republica *Internuntiituram Apostolicam,* erigimus et constituimus, cuius sedem in urbe *Monrovia* collocamus. Eidem ergo sic per Nos erectae Internuntiaturae omnia et singula deferimus officia, privilegia atque indulta, quae huiusmodi Legationum propria sunt. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; ipsique Legationi sic constitutae nunc et in posterum plenissime suffragari ; sicque rite iudicandum esse ac definiendum ; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, apud sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xn mensis Iulii, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD EXCMOS PP. DD. ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS LOCORUMQUE ORDINARIOS POLONIAE PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES.

PIUS PP. XII

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Cum iam lustri abeat intervallum, ex quo vos, Venerabiles Fratres, greges vestros totamque gentem vestram Immaculato Cordi Beatissimae Virginis Mariae sollemni ritu dicastis, pro incenso studio, quo Poloniam fortissimum semperque fidelem diligimus, ut expergefaciamus et acuamus fiduciam, quam tunc in Dei hominumque Matre collocastis, utque tot inter discrimina rerum intrepidi sitis, avemus vobis ea, quae cum animo Nostro iam diu volvimus, significare.

Ante omnia, aeque ac vos ipsi, desiderio quodam Nos commoveri sentimus. Non omnes Antistites, qui memoratis ac memorandis sacris illis caerimoniis interfuerunt, adhuc in terris vivunt. Abripuit mors Cardinalem Augustum Hlond, qui sapientia et operum praestantia conspicuus, gregem sibi creditum per asperum moderatus est callem, iterum suscitatae Poloniae mores naviter unxit, pro patria, pro Ecclesia, pro Christi Vicario, pro Deo, vitam profudit. Modo autem luximus obitum Cardinalis Stephani Sa piena, qui firmus, strenuus, umquam nullius insectationis impetu territus est, qui « in vita sua suffulsit domum et in diebus suis corroboravit templum... qui curavit gentem suam et liberavit eam a perditione » -[1] Fuit is vir « tamquam arbor piantata iuxta rivos aquarum » :[2] ;arbor frugifera et inconcussa, cuius aspectus non tantum Polonis, sed etiam universae christianae suboli causa erat fidentis laetitiae.

Diem quoque supremum obierunt Luceoriae Episcopus, bis exul; Czestochoviensium Antistes, mirificae imaginis Beatae Mariae Virginis Claromontanae « Custos et legatus » ; Wladislaviae denique Episcopus, qui tot tantasque recentis belli tempore pertulit aerumnas. His omnibus sacris pastoribus, egregie de catholico nomine meritis, lucem sine occasu, pacem sine termino effusa prece deposcimus et adprecamur; vobis autem adauctum exoptamus virtutis robur, quo illi in exemplum enituerunt. Ut boni milites Christi asperitatibus exerciti, non pressi lumina vestra in

[1] *Eccl.* 50, 1, 4.

[2] *Ps.* 1, 3.

montem attollite, unde veniet vobis auxilium opportunum, ad montem scilicet, quem patres vestri « Clarum » appellarunt, in montem, ubi Deipara Regina vestra suum fixit tentorium, ubi supplicibus turbis materno vultu eius arridet imago.

Vestram dignoscentes in Virginem Dei Matrem flagrantissimam religionem, facile opinamur magnam vobis fuisse animi aegritudinem, cum vobis copia parata non esset Romae adstandi, cum ad Omnipotentis Dei gloriam, ad Christi honorem, ed eius Matris decus augendum, ad Ecclesiae universae cumulandam laetitiam dogma Mariae in caelum assumptae sancivimus. Tunc desiderio adspiciendi vos, merito exsultantes de huiusmodi eventu, haud paulum tangebamur, cum minime ignoraremus pernobilem nationem vestram iam mille adhinc annis cum Dei Matre caelo recepta arctissimis vinculis iunctam esse inque eam tali inardescere pietate, in qua colenda et fovenda nemini umquam ceditis. Vixdum enim Crucis mysterium in regiones vestras invectum fuerat, Poloni praecelsam Deiparam, suavissimo observantiae affectu, matrem suam et patriae patronam deamaverunt et venerati sunt. Prima aedes sacra Gnesnae erecta, a Mieszko, illustri viro principe, adsentiente Decessore Nostro Ioanne XIII, in honorem Assumptae Virginis Mariae consecrata est, quae quidem deinceps innumerorum templorum, eadem appellatione fulgentium, veluti caput et mater fuit.

Cavisi autem valde sumus, cum venerabilem Fratrem Stephanum Wyszyriski, Onesnensem et Varsaviensem Archiepiscopum, qui Apostolorum limina veneraturus huc venerat, vidimus et allocuti sumus : in eo autem omnes vos complexi sumus et salutavimus. Protulit is Nobis Polonae gentis amoris plena obsequia ac certiores Nos reddidit istic minime arefactam vel relaxatam esse reverentiam et fidem, qua vestrates, maiorum suorum exempla secuti, cum hac Petri Sede cohaerent. Edocuit item Nos de labore, ingenti quidem neque omne genus difficultatibus retento, quo vos adiutricem operam sacerdotibus et christifidelibus navantibus,, bello partas reparastis ruinas et catholicae religionis profectui et decori istic consulitis. Christiana adolescentis aetatis institutio et ea quae rem socialem rite componendam spectant, ubi maiores opponuntur difficultates et perniciosiora imminent pericula, anxias ad se certe vestras curas convertunt. Vos macte virtute estote! Deus fortibus propitius aderit et Deipara, Regina vestra, auxilio suo non destituet gentem, quam sua communit tutela. Caelestis Parens et Patrona, quam suavissimo hymno « Bogurodzica-Dziewica » (Deipara-Virgo) diuturnam per saeculorum seriem aestuante amantium filiorum dulcedine, comprecamini, post nubila et procellas ad serenum portum profecto Polonos adducet. Rememoramini,

quoties per decursum, aetatum, manifesta ope Beatissimae Virginis, Redemptoris Matris, gens vestra claros retulerit triumphus. Nondum ferme sopita est echo illius Claromontano proelii, in quo exiguus monachorum numerus et strenuorum Mariae equitum ab obsidione Montis Sacri et a Poloniae finibus hostium copias recedere coegit. Ipsi supernae Reginae in Claro Monte se credidit praeclarissimus ille Ioannes SobiesM, qui eximia sua virtute christianam rempublicam a vetustis hostium insidiis liberavit. Postea quasi prospicerent imminentia Poloniae damna, Polonorum Antistites prodigiosae Claromontanae Imagini, a Decessore Nostro Clemente XI acceptum, aureum imposuerunt sertum labansque Regnum, aerumnoso vertente aevo, Deiparae moderandum commendarunt.

Inclyta Virgo caelo recepta resuscitatum patriam vestram, in angustiis et pernicie versantem, suppliciter invocata, contra impios ausus miro iuvit auxilio, cuius fel. rec. Decessor Noster Pius XI testis ipse exstitit. Nosmet, recenti furente bello, perspicuis indiciis pernovimus, quanta Poloni erga Dei Genetricem pietate fideque flagrarent. Ipsi inter fumantes caenobii Montis Casini ruinas, parta victoria, altare imagine Deiparae exornatum statuerunt ; sacram Lauretanam Domum, ignivomis globis percussam, spreto vitae periculo, indemnem ab igne et a strage servarunt : quos quidem fortissimos milites, Marialis templi defensores, Pontificiorum Ordinum insignibus decorari tunc iussimus.

Adhunc fervet pugna ; non est vobis « colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiae in caelestibus ».[3] Magnos namque sustinetis hostiles incursus. At advigilat vobis Mater misericordiae, certae causa salutis; neque vestram expectationem ulla ex parte fallet. Ipsa, Virgo potens et infernae potestatis debellatrix, vobis claras advehet victorias et acceptum a maioribus vestris fidei thesaurum, qui incomparabilis est pretii, indemnem tutabitur, perquam digna laudibus, quibus hymno quodam vestro canitur : « Terribilis es inimico sicut castrorum acies bene ordinata. Sis Christianorum refugium portusque securus ». Valet igitur et debet Polonia nobilis tuto eius se patrocinio committere inque ea suam boni adventuri aevi spem omni cum fiducia ponere : qua muniti et roborati « viventes laudetis nomen Domini et ne claudantur ora Eum canentium ».[4] Haec vobis, Venerabiles Fratres, ex animo ominati, quaecumque sunt salutaria et optabilia ad omnipotenti Deo propositis et inceptis vestris adprecamur atque, superni auxilii pignus, vobis, necnon universo clero, vobiscum in

[3] *Eph.* 6, 12.
[4] *Est.* 13, 17.

animarum bonum adlaboranti, religiosis viris ac feminis orationi et operi instantibus, fidelibusque omnibus vestris curis concreditis, Apostolicam Benedictionem amantissima voluntate impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die I mensis Septembris anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

II

AD EMUM P. D. SAMUELEM AUPHONSUM S. R. E. PRESB. CARDINALEM STRITCH, ARCHIEPISCOPUM CHICAGIENSEM, PRAESIDEM CONVENTUS IX NATIONALIS DE INSTITUTIONE CATECHETICA.

To Our Beloved Son Samuel Cardinal Stritch. — Five years have passed since We addressed the Eighth National Catechetical Congress in Boston, and in sending this message to the Ninth Congress now meeting under your eminent patronage, beloved son, We wish above all to renew the expression of Our constant and very keen interest in the activities of the Confraternity of Christian Doctrine. When We think of the members of the Confraternity, there comes to Us a distant echo of those appealing words of the divine Master to His first disciples: " The harvest indeed is great, but the labourers are few; pray ye therefore the Lord of the harvest that he send labourers into his harvest ", and We seem to see some answer to that prayer in the thousands of well-trained catechists, religious and lay, who are consecrating the resources of their deep faith, their intelligence, solid piety and zeal to the instruction of children, youth and parents. "You are the salt of the earth, you are the light of the world were spoken also of them. For if the one preservative of modern civilization against corruption and decay, and the one steady ray of hope that beckons the nations to bestir their reason and their courage and to shake off the illusory and fatal dream of peace and happiness without God, is the divine teaching of Jesus Christ, then the Confraternity of Christian Doctrine is not only lighting the way of truth for Our own dear children and helping them to walk it with firm step, but it is aiding mightily to salvage for the world its most precious heritage. Only believing souls will shed light on this dark earth.

But how strong will that light be; and how many will be prepared to shed it? Those are the practical questions confronting your Congress.

Heeding the behest of Our saintly predecessor, Bl. Pius X, Avhom it reveres as its heavenly patron, the Confraternity aims at nothing less than a centre in every parish. We like to hope that goal is within sight in all the diverse sections of your country. What pastor of souls, reflecting on those divine words spoken through the prophet: " I will give you pastors according to my own heart and they shall feed you with knowledge and doctrine "[1] could rest content, if he were not putting forth every effort to ensure that the little ones of his flock, one and all, are being instructed carefully, patiently, progressively in the teachings of their faith? And because this instruction cannot begin too early, he will have to assist parents to initiate it before school age.

This instruction Avill be progressive. A child's grasp of the truths of faith will necessarily be limited by his intellectual capacity; but as this develops so should his knowledge of God's revelation deepen and increase through youth and mature age, opening up to his eye of faith the unfathomable "blessing with which God... has blessed us in Christ, marking us out to be his adopted children through Jesus Christ ",[2] so that all should "be one person in Him ",[3] "heirs of God, sharing the inheritance of Christ ".[4] Then will come home to those you instruct the logical and full significance of the words of the Apostle when he reminds the Ephesians: " As God's favoured children, you must be like Him, ordering your lives in charity upon the model of that charity which Christ showed to us, when He gave himself up on our behalf, a sacrifice breathing out fragrance as He offered it to God ".[5] And as that charity of Christ is vast as the world, so if men love Him, their charity will extend over the entire earth, because the members of Christ are to be found everywhere in the world. "If thou lovest only a part ", St. Augustine preached to his people, " thou art divided; and if thou art divided, thou art not in the body; and if thou art not in the body, thou art not under the Head. The Lord Jesus Christ ascending into heaven saw that many would honour Him because of his ascension, and He saw that their honour would be empty and vain if at the same time they maltreat his members on earth ".[6]

From this it will be clear that the catechist, whether lay, religious

[1] *Ier.* 3, 15.

[2] *Eph.* 1, 3-5.

[3] *Gal* 3, 29.

[4] *Rom.* 8, 17.

[5] *Eph.* 5, 1-2.

[6] ST. AUG., *P. L.* 35, 2060-61.

or priest, has a profoundly apostolic vocation, to carry on the redemptive mission of the eternal Son of God, who came to enlighten men, revealing to them the sources of divine life and thus lead them on to salvation. Let then the members of the Confraternity of Christian Doctrine approach their task with the spirit of Christ, humble, kind, patient, tireless and tactful in drawing a restless and sorely tried generation to an interest in the things of God, mindful always to lean heavily on the power of prayer with the Eternal Father to illumine the minds of their pupils that they may grasp the truths of faith. We are encouraged by the Mid-Century Report of progress made and We would ask you, beloved son, to extend Our sincere felicitations to Our Venerable Brother, the episcopal chairman of the Confraternity, and to his associates and assistants. As a pledge of those heavenly graces so necessary, if this vital apostolate of the Church is to be carried through to complete success, to you, beloved son, to the episcopal committee of the Confraternity of Christian Doctrine and to all its members, from a heart filled with paternal affection for all We impart the Apostolic Benediction.

From the Vatican, September 14, 1951.

PIUS PP. XII

III

AD EMUM P. D. FRIDERICUM, EPISCOPUM TUSCULANUM, S. R. E. CARDINALEM TEDESCHINI, PATRIARCHALIS BASILICAE VATICANAE ARCHIPRESBYTERUM, SACRI CONSILII PETRIANAE FABRICAE PRAEFECTUM EUNDEMQUE SUMMI PONTIFICIS DATARIUM, LEGATUM DELECTUM AD SACRA SOLLEMNIA IN LUSITANIA AD SIMULACRUM B. VIRGINIS MARIAE DE FATIMA CELEBRANDA.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Proximo Octobri mense, postquam Congressus Marialis ex omnibus nationibus Ulyssipone in Lusitania habitus fuerit, Anno Sacro, quem ad universum catholicum orbem extendimus, ad exitum feliciter vergente, festa admodum sollemnia in honorem ipsius Deiparae in sanctuario Fatimano magnifica pompa celebrabuntur. Quum enimvero elucescetanniversaria dies decima tertia mensis Octobris, qua, uti fertur, Beata Virgo Maria ibidem postremo conspiciendam se dedit, magna quidem fidelium multitudo ad venerandam imaginem Nostrae Dominae de Fatima ex omnibus regionibus, sicut adsolet, adibit. Nos autem, qui **a** primis Nostri

Pontificatus annis iterum iterumque bonos Lusitanos ceterosque orbis terrarum fideles exhortati sumus, ut maiore in dies cum fiducia atque ardentiore supplicatione ad praeclaram imaginem accedant, quique eandem sollemni ritu quinque abhinc annos coronandam quoque decrevimus, nihil gratius acceptiusque habemus, quam ut proximam celebrationem auctoritate et praesentia quadam Nostra adaugeamus. Te igitur, Venerabilis Frater Noster, Romanae purpurae splendore exornatum, Legatum Nostrum eligimus ac renuntiamus, ut Nostram gerens personam sacris sollemnibus ad simulacrum Virginis de Fatima agendis Nostro nomine Nostraque auctoritate praesideas. Nihil profecto dubitamus, quin tu, pro studiosa erga Caelestem Reginam observantia ac veneratione, pro singulari, qua es affectus, erga nationem Lusitanicam caritate, perhonorificum munus tibi demandatum sis libenter feliciter que exsecuturus. Quo autem eadem sollemnia uberiorem fructuum copiam christiano populo afferre queant, tibi ultro potestatem damus, ut constituta die, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque' auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, usitatis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Denique sinceram stabilemque animorum populorumque concordiam per Caelestem Matrem a Deo suppliciter precati, secundi exitus conciliatricem, paternaeque voluntatis Nostrae testem, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater Noster, iisque omnibus, qui memoratis sollemnibus intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xxiv mensis Septembris, in festo Beatae Mariae Virginis de Mercede, anno MCMLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

IV

AD EXCMÜM P. D. IOSEPHUM PIETTA, ARCHIEPISCOPUM TIT. SARDICENSEM, NUNTIUM APOSTOLICUM IN ARGENTINA, QUINTUM ET VICESIMUM EPISCOPATUS ANNUM PAUSTE CELEBRATORUM.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Peculiari semper iucunditate perfundimur, quotiescumque secunda Nobis exhibetur occasio benévolos animi sensus declarandi erga eos, qui, dignitate conspicui atque praestantes auctoritate, Apostolicae huic Sedi No-

bisque consilium operamque suam apud exteras nationes persolvunt. Quare tibi, Venerabilis Frater, quinque a suscepto episcopatu lustra iam explenti, Nostra omina ac vota per hasce litteras publice deferre periucundum est Nobis. Hoc enimvero haud brevi aetatis spatio, postquam ad archiepiscopalem dignitatem evectus es, pro tua prudentia ac sollertia, primo in America Centrali Internuntium Apostolicum egisti, deinde Nuntii Apostolici munus sustinuisti in Republica Haitiana ac Dominicana, tum in Argentina, ubi adhuc officio tuo incumbis. Quae quidem tua erga Ecclesiam merita suavi memoria repetentes, de 'praenobili ministerio tam diuturne utiliterque exercito ex animo gratulamur, faustique eventus celebrationem laetis fervidisque votis prosequimunr. Quo autem sollemnia proxima adaugeamus, tibi ultro potestatem damus, ut constituta die, Sacro pontificali ritu peracto, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Caelestis interea praesidii auxiliique conciliatrix, peculiaris Nostrae dilectionis testis sit Apostolica Benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater, tuisque laborum sociis amantissime in omino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Septembris, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

V

AD EMUM P. D. IOSEPHUM M. TIT. SANCTAE MARIAE SCALARIS S. R. E. PRESB. CARDINALEM CARO RODRÍGUEZ, ARCHIEPISCOPUM SANCTI IACOBI IN CHILE, QUEM LEGATUM ELIGIT AD DECIMUM CONVENTUM EUCHARISTICUM E TOTA CHILENSI NATIONE IN CIVITATE VALLIS PARADISI INEUNDUM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Accepimus perlibenter decimum Conventum Eucharisticum, e tota Chilensium natione in Vallis Paradisi civitate cogendam, piis fidelium officiis magnoque animorum studio iam pridem apparari. Omnis enim eiusmodi congressio eo spectat profecto, ut divinum pacificumque Christi imperium suis iustitiae caritatisque legibus vinculisque in cunctis rei publicae partibus, in universis civium ordinibus altius stabiliatur atque efficacius persentiatur. Pro explorato namque habemus, ex sollemnibus coetibus in Augusti Sacramenti honorem habitis non modo singulos fideles do-

muro, suam reverti ardentiore in Deum proximosque amore succensos, sed civilem quoque hominum consortionem caelesti quadam vi ac virtute suaviter actam fortiter commoveri acriterque ad meliorem frugem quodammodo excitari. Ex hac autem salutari populi permotione efficitur, ut in Christianae consociationis venas novus quidem fervor novusque veluti sanguis ad virtutes omne genus exercendas circumfluat. Nos itaque, dum pia consilia sollertesque apparatus debita laude honestamus, nihil praetermittere volumus, quod ad proximae celebrationis Eucharisticae splendorem ac magnificentiam conferre possit. Quapropter te, Dilecte Fili Noster, qui praenobili Sedi Metropolitanae Sancti Iacobi praepositus es, quique, Romana purpura exornatus, tanta in Augustum Sacramentum pietate eluces, Legatum Nostrum eligimus ac renuntiamus, ut Nostram gerens personam, Conventui Eucharistico, e tota Chilensi natione in civitate Vallis Paradisi proxime ineundo, nomine Nostro Nostraque auctoritate praesideas, eiusque sollemnibus coetibus sacrisque caerimoniis ipse modereris. Profecto uberes ex hac celebratione salutis fructu» exspectari licet, praesertim si ita animorum foveantur studia, ut non modo in triumphales Eucharistiae honores deferendos eadem erumpant, verum etiam quam diutissime perseverent atque ad fideles in christianae vitae instituto inque cultu Augusti Sacramenti exacuendos plurimum valeant. Quorum quidem supernorum munerum in auspicium, inque praecipuae caritatis Nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, egregio Episcopo Vallis Paradisi cunctisque iis, qui Congressioni intererunt, in primisque sacrorum Antistitibus civilibusque Magistratibus amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xxvi mensis Septembris, anno MDCCCCLI, Pontificatus Nostri tertio decimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

*Iis qui Romae adfuerunt Conventui universali de catholico laicorum apostolatu**

De quelle consolation et de quelle joie déborde Notre cœur au spectacle de votre imposante assemblée, où Nous vous voyons réunis sous Nos yeux, vous Nos Vénérables Frères dans l'épiscopat, et vous aussi, ehers fils et chères filles, accourus de tous les continents et de toutes les régions au centre de l'Eglise, pour y célébrer ce Congrès mondial sur l'Apostolat des laïques. Vous en avez étudié la nature et l'objet, vous en avez considéré l'état présent et vous avez médité sur les importants devoirs qui lui incombent en prévision de l'avenir. Ce furent pour vous jours de prière instante, de sérieux examen de conscience, d'échanges de vues et d'expériences. Pour conclure, vous êtes venus renouveler l'expression de votre foi, de votre dévouement, de votre fidélité au Vicaire de Jésus Christ et le prier de féconder par sa bénédiction vos résolutions et votre activité.

Bien souvent, au cours de Notre Pontificat, Nous avons parlé, dans des circonstances et sous des aspects fort variés, de cet apostolat des laïques, dans Nos messages à tous les fidèles ou en Nous adressant à l'Action catholique, aux Congrégations mariales, aux ouvriers et aux ouvrières, aux enseignants et aux enseignantes, aux médecins et aux juristes, et aussi aux milieux spécifiquement féminins, pour insister sur leurs devoirs actuels même dans la vie publique, et à d'autres encore. Ce furent pour Nous autant d'occasions de traiter, incidemment ou expressément de questions, qui ont trouvé, cette semaine, leur place tout marquée à votre ordre du jour.

Cette fois, en présence d'une élite aussi nombreuse de prêtres et de fidèles, tous très justement conscients de leur responsabilité dans ou envers cet apostolat, Nous voudrions, d'un mot très bref, « situer » sa place et son rôle d'aujourd'hui à la lumière de l'histoire passée de l'Eglise, ïl n'en a jamais été absent; il serait intéressant et instructif de suivre son évolution au cours des temps écoulés.

On se plaît souvent à dire que, durant les quatre derniers siècles, l'Eglise a été exclusivement ((cléricale », par réaction contre la crise, qui

* **Habita die 14 Octobris mensis a. 1951.**

au seizième siècle avait prétendu parvenir à l'abolition pure et simple de la hiérarchie et, là-dessus, on insinue qu'il est temps pour elle d'élargir ses cadres.

Pareil jugement est tellement loin de la réalité que c'est précisément depuis le saint Concile de Trente que le laïcat a pris rang et a progressé dans l'activité apostolique. La chose est facile à constater ; il suffit de se souvenir de deux faits historiques patents entre bien d'autres : les Congrégations mariales d'hommes exerçant activement l'apostolat des laïques dans tous les domaines de la vie publique, l'introduction progressive de la femme dans l'apostolat moderne. Et il convient, sur ce point, de rappeler deux grandes figures de l'histoire catholique : l'une, celle de Marie Ward, cette femme incomparable que, aux heures les plus sombres et les plus sanglantes, l'Angleterre catholique donna à l'Eglise ; l'autre, celle de saint Vincent de Paul, incontestablement au premier plan parmi les fondateurs et les promoteurs des oeuvres de la charité catholique.

Il ne faudrait pas non plus laisser passer inaperçue, ni sans en reconnaître la bienfaisante influence, l'étroite union qui, jusqu'à la révolution française, mettait en relations mutuelles, dans le monde catholique, les deux autorités établies par Dieu : l'Eglise et l'Etat. L'intimité de leurs rapports sur le terrain commun de la vie publique, créait — en général — comme une atmosphère d'esprit chrétien, qui dispensait en bonne part du travail délicat, auquel doivent, aujourd'hui, s'atteler les prêtres et les laïques pour procurer la sauvegarde et la valeur pratique de la foi.

A la fin du dix-huitième siècle, un facteur nouveau entre en jeu. D'une part, la constitution des Etats-Unis de l'Amérique du Nord — qui prenaient un développement extraordinairement rapide et où l'Eglise devait bientôt croître considérablement en vie et en vigueur — et, d'autre part, la révolution française, avec ses conséquences aussi bien en Europe que outre-mer, aboutissaient à détacher l'Eglise de l'Etat. Sans s'effectuer partout en même temps ni au même degré, ce détachement eut partout pour suite logique de laisser l'Eglise pourvoir par ses propres moyens à assurer son action, l'accomplissement de sa mission, la défense de ses droits et de sa liberté. Ce fut l'origine de ce que l'on appelle les mouvements catholiques, qui, sous la conduite de prêtres et de laïques, entraînent, forts de leurs effectifs compacts et de leur sincère fidélité, la grande masse des croyants au combat et à la victoire. N'est-ce pas là, déjà, une initiation et une introduction des laïques à l'apostolat?

En cette solennelle occurrence, Nous Nous faisons un bien doux devoir d'adresser une parole de reconnaissance à tous ceux, prêtres et fidè-

les, hommes et femmes, qui se sont engagés dans ces mouvements pour la cause de Dieu et de l'Eglise et dont les noms méritent d'être cités partout avec honneur.

Ils ont peiné, combattu, unissant de leur mieux leurs efforts trop dispersés ; les temps n'étaient pas mûrs encore pour un congrès tel que celui que vous venez de tenir. Comment donc sont-ils venus à maturation au cours de ce demi-siècle? Vous 3 e savez ; à un rythme de plus en plus accéléré, la faille qui, depuis longtemps avait séparé les esprits et les coeurs en deux partis, pour ou contre Dieu, l'Eglise, la religion, s'est élargie, approfondie ; elle a dessiné, peut-être pas partout avec une égale netteté, une frontière au sein même des peuples et des familles.

Il y a bien, c'est vrai, toute une tourbe confuse de tièdes, irrésolus et flottants, pour qui la religion est peut-être encore quelque chose, mais quelque chose de bien vague, sans nulle portée sur leur vie. Cette tourbe amorphe peut, l'expérience l'enseigne, se voir, un jour ou l'autre, à l'improviste, mise en demeure de prendre une décision.

Quant à l'Eglise, elle a, vis-à-vis de tous, une triple mission à remplir : hausser les croyants fervents au niveau des exigences du temps présent ; introduire ceux qui s'attardent sur le seuil dans la chaude et salutaire intimité du foyer ; ramener ceux qui se sont éloignés de la religion, et qu'elle ne peut pourtant pas abandonner à leur misérable sort. Belle tâche pour l'Eglise, mais rendue bien difficile du fait que, si, dans son ensemble, elle s'est fort accrue, son clergé toutefois n'a pas augmenté en proportion. Or, le clergé a besoin de se réserver avant tout pour l'exercice de son ministère proprement sacerdotal, où personne ne peut le suppléer.

Un appoint, fourni par des laïques à l'apostolat, est donc d'une nécessité indispensable. Qu'il soit d'une précieuse valeur, l'expérience de la fraternité d'armes ou de captivité ou d'autres épreuves de la guerre est là pour en témoigner. Elle atteste, surtout en matière de religion, l'influence profonde et efficace des compagnons de profession, de condition, de vie. Ces facteurs et bien d'autres, dûs aux circonstances de lieux et de personnes, ont fait ouvrir plus larges les portes à la collaboration des laïques dans l'apostolat de l'Eglise.

L'abondance des suggestions et des expériences échangées au cours de votre Congrès, comme aussi ce que Nous avons dit dans les occasions déjà mentionnées, Nous dispensent d'entrer en plus amples détails sur l'apostolat actuel des laïques. Nous Nous contenterons donc de vous exposer quelques considérations qui peuvent jeter un peu plus de lumière sur l'un ou l'autre des problèmes qui se posent.

1. Tous les fidèles, sans exception, sont membres du corps mystique

de Jésus Christ. Il s'ensuit que la loi de nature et, plus pressante encore, la loi du Christ, leur fait une obligation de donner le bon exemple d'une vie vraiment chrétienne : « Christi bonus odor sumus Deo in iis qui salvi fiunt, et in iis qui pereunt » : « Nous sommes pour Dieu la bonne odeur du Christ parmi ceux que sont sauvés et parmi ceux qui se perdent »-[1] Tous aussi sont engagés, et aujourd'hui toujours davantage, à penser, dans la prière et le sacrifice, non seulement à leurs nécessités privées, mais encore aux grandes intentions du règne de Dieu dans le monde, selon l'esprit du « Pater noster », que Jésus Christ lui-même a enseigné.

Peut-on affirmer que tous sont également appelés à l'apostolat dans la stricte acception du terme? Dieu n'en a donné à tous ni la possibilité, ni les aptitudes. On ne peut exiger que se charge d'<euvres de cet apostolat l'épouse, la mère, qui élève chrétiennement ses enfants, et qui doit en outre prendre du travail à domicile pour aider son mari à nourrir les siens. La vocation d'apôtres ne s'adresse donc pas à tous.

Assurément, il est malaisé de tracer avec précision la ligne de démarcation, à partir de laquelle commence l'apostolat des laïques proprement dit. Faut-il, par exemple, y faire entrer : l'éducation donnée soit par la mère de famille, soit par des instituteurs et institutrices saintement zélés dans la pratique de leur profession pédagogique ; ou bien la conduite du médecin réputé et franchement catholique, dont la conscience ne transige jamais quand la loi naturelle et divine est en jeu, et qui milite de toutes ses forces en faveur de la dignité chrétienne des époux, des droits sacrés de leur progéniture ; ou encore l'action d'un homme d'Etat catholique pour une large politique de l'habitation en faveur des moins fortunés?

Beaucoup inclineraient vers la négative, ne voyant en tout cela que le simple accomplissement, fort louable, mais obligatoire, du devoir d'état.

Nous savons pourtant la puissante et irremplaçable valeur, pour le bien des âmes, de ce simple accomplissement du devoir d'état par des millions et des millions de fidèles consciencieux et exemplaires.

L'apostolat des laïques, au sens propre, est sans doute en grande partie organisé dans l'Action catholique et dans d'autres institutions d'activité apostolique approuvées par l'Eglise ; mais, en dehors de celles-ci, il peut y avoir et il y a des apôtres laïques, hommes et femmes, qui regardent le bien à faire, les possibilités et les moyens de le faire ; et ils le font, uniquement soucieux de gagner des âmes à la vérité et à la grâce. Nous pensons aussi à tant de laïques excellents, qui, dans les régions où l'Eglise est persécutée comme elle l'était aux premiers siècles du christia-

[1] **2 Cor. 2, 15.**

nisme, suppléant de leur mieux les prêtres emprisonnés, au péril même de leur vie, enseignent autour d'eux la doctrine chrétienne, instruisent de la vie religieuse et de la juste manière de penser catholique, amènent à la fréquentation des Sacrements et à la pratique des dévotions, spécialement de la dévotion eucharistique. Vous les voyez à l'œuvre tous ces laïques ; ne vous inquiétez pas de demander à quelle organisation ils appartiennent; admirez plutôt et reconnaissez de bon cœur le bien qu'ils font.

Loin de Nous la pensée de déprécier l'organisation ou de sous-estimer sa valeur comme facteur d'apostolat ; Nous l'estimons, au contraire, très fort, surtout dans un monde où les adversaires de l'Eglise fondent sur elle avec la masse compacte de leurs organisations. Mais elle ne doit pas conduire à un exclusivisme mesquin, à ce que l'Apôtre, appelait « explorare libertatem » : « épier la liberté ».[2] Dans le cadre de votre organisation, laissez à chacun grande latitude pour déployer ses qualités et dons personnels en tout ce qui peut servir au bien et à l'édification : <(in bonum et aedificationem »,[3] et réjouissez-vous quand, hors de vos rangs, vous en voyez d'autres, « conduits par l'esprit de Dieu »,[4] gagner leurs frères au Christ.

2. Le clergé et les laïques dans l'apostolat.

Il va de soi que l'apostolat des laïques est subordonné à la hiérarchie ecclésiastique ; celle-ci est d'institution divine ; il ne peut donc être indépendant vis-à-vis d'elle. Penser autrement serait saper par la base le mur sur lequel le Christ lui-même a bâti son Eglise.

Cela posé, il serait encore erroné de croire que, dans le ressort du diocèse, la structure traditionnelle de l'Eglise ou sa forme actuelle placent essentiellement l'apostolat des laïques en une ligne parallèle à l'apostolat hiérarchique, de sorte que l'évêque même ne puisse soumettre au curé l'apostolat paroissial des laïques. Il le peut et il peut poser en règle que les œuvres de l'apostolat des laïques destinées à la paroisse même soient sous l'autorité du curé. L'évêque a constitué celui-ci pasteur de toute la paroisse, et il est, comme tel, responsable du salut de toutes ses ouailles.

Qu'il puisse y avoir, d'autre part, des œuvres d'apostolat des laïques extraparoissiales et même extradiocésaines, — Nous dirions plus volontiers supraparoissiales et supradiocésaines —, selon que le bien commun

[2] *Gai.* 2, 4. .

[3] *Rom.* 15, 2.

* *Gal.* 5, 18.

de P Eglise le demande, c'est également vrai et il n'est pas nécessaire de le répéter.

Dans Notre allocution du 3 mai dernier à l'Action Catholique Italienne (n. 6) Nous avons laissé entendre que la dépendance de l'apostolat des laïques à l'égard de la hiérarchie admet des degrés. Cette dépendance est la plus étroite pour l'Action Catholique ; celle-ci représente en effet l'apostolat des laïques officiel ; elle est un instrument entre les mains de la hiérarchie, elle doit être comme le prolongement de son bras, elle est de ce fait soumise par nature à la direction du supérieur ecclésiastique. D'autres œuvres d'apostolat des laïques, organisées ou non, peuvent être laissées davantage à leur libre initiative, avec la latitude que demanderaient les buts à atteindre. Il va de soi que, en tout cas, l'initiative des laïques, dans l'exercice de l'apostolat, doit se tenir toujours dans les limites de l'orthodoxie et ne pas s'opposer aux légitimes prescriptions des autorités ecclésiastiques compétentes.

Quand Nous comparons l'apôtre laïque, ou plus exactement le fidèle d'Action Catholique, à un instrument aux mains de la hiérarchie, selon l'expression devenue courante, Nous entendons la comparaison en ce sens que les supérieurs ecclésiastiques usent de lui à la manière dont le Créateur et Seigneur use des créatures raisonnables comme instruments, comme causes secondes, « avec une douceur pleine d'égards)).[5] Qu'ils en usent donc, avec la conscience de leur grave responsabilité, les encourageant, leur suggérant des initiatives et accueillant de bon cœur celles qui seraient proposées par eux, et selon l'opportunité les approuvant avec largeur de vue. Dans les batailles décisives, c'est parfois du front que partent les plus heureuses initiatives. L'histoire de l'Eglise en offre d'assez nombreux exemples.

D'une manière générale, dans le travail apostolique, il est à désirer que la plus cordiale entente règne entre prêtres et laïques. L'apostolat des uns n'est pas une concurrence à celui des autres. Même, à vrai dire, l'expression « émancipation des laïques », entendue çà et là, ne Nous plaît guère. Elle rend un son un peu déplaisant ; elle est, d'ailleurs, historiquement inexacte. Etaient-ils donc des enfants, des mineurs et avaient-ils besoin d'attendre leur émancipation, ces grands condottieri, auxquels Nous faisions allusion en parlant du mouvement catholique des cent-cinquante dernières années? Du reste, dans le royaume de la grâce, tous sont regardés comme adultes. Et c'est cela qui compte.

L'appel au concours des laïques n'est pas dû à la défaillance ou à l'échec du clergé en face de sa tâche présente. Qu'il y ait des défaillances

[5] *Sap.* **12, 18.**

individuelles, c'est l'inévitable misère de la nature humaine, et l'on en rencontre de part et d'autre. Mais, à parler en général, le prêtre a d'aussi bons yeux que le laïque pour discerner les signes du temps et il n'a pas l'oreille moins sensible à l'auscultation du cœur humain. Le laïque est appelé à l'apostolat comme collaborateur du prêtre, souvent collaborateur très précieux, et même nécessaire à raison de la pénurie du clergé, trop peu nombreux, disions-Nous, pour être en mesure de satisfaire, lui seul, à sa mission.

3. Nous ne pouvons terminer, chers fils et chères filles, sans rappeler le travail pratique, que l'apostolat des laïques a accompli et accomplit à travers le monde entier dans tous les domaines de la vie humaine individuelle et sociale, travail dont vous avez entre vous confronté et discuté les résultats et les expériences en ces journées : apostolat au service du mariage chrétien, de la famille, de l'enfant, de l'éducation et de l'école ; pour les jeunes gens et les jeunes filles ; apostolat de charité et d'assistance sous ses aspects aujourd'hui innombrables; apostolat pour une amélioration pratique des désordres sociaux et de la misère ; apostolat dans les missions, ou en faveur des emigrants et des immigrants ; apostolat dans le domaine de la vie intellectuelle et culturelle ; apostolat du jeu et du sport; enfin, et ce n'est pas le moindre, apostolat de l'opinion publique.

Nous recommandons et Nous louons vos efforts et vos travaux, et par dessus tout la vigueur de la bonne volonté et du zèle apostolique, que vous portez en vous, que vous avez spontanément manifestés au cours du Congrès même, et qui, telles de puissantes sources d'eaux vivifiantes, ont rendu fécondes ses délibérations.

Nous vous félicitons de votre résistance à cette tendance néfaste, qui règne même chez des catholiques, et qui voudrait confiner l'Eglise dans les questions dites « purement religieuses » : ce n'est pas qu'on se mette en peine de savoir au juste ce qu'on entend par là : pourvu qu'elle se terre dans le sanctuaire et la sacristie, et qu'elle laisse paresseusement l'humanité se débattre au dehors dans sa détresse et ses nécessités, on ne lui demande pas davantage.

Il n'est que trop vrai : en certains pays, elle est contrainte de se cloîtrer ainsi : même en ce cas, entre les quatre murs du temple, elle doit encore faire de son mieux le peu qui lui reste possible. Elle ne s'y retire pas spontanément ni volontairement.

Nécessairement et continuellement, la vie humaine, privée et sociale, se trouve en contact avec la loi et l'esprit du Christ ; il en résulte, par la force des choses, une compénétration réciproque de l'apostolat religieux

et de l'action politique. Politique, au sens relevé du mot, ne veut pas dire autre chose que collaboratione au bien de la Cité, *noXiç.* Mais ce bien de la Cité s'étend fort au large et, par suite, c'est sur le terrain politique que se débattent et se dictent aussi les lois de la plus haute portée, comme celles qui concernent le mariage, la famille, l'enfant, l'école, pour Nous borner à ces exemples. Ne sont-ce pas là des questions qui intéressent au premier chef la religion? Peuvent-elles laisser indifférent, apathique, un apôtre? Nous avons dans l'allocution citée plus haut[6] tracé la limite entre Action Catholique et action politique. L'Action Catholique ne doit pas entrer en lice dans la politique de parti. Mais, comme Nous le disions aussi aux membres de la Conférence Olivaint, « autant il est louable de se tenir au dessus des querelles contingentes qui enveniment les luttes des partis,... autant il serait blâmable de laisser le champ libre, pour diriger les affaires de l'Etat, aux indignes ou aux incapables ».[7] Jusqu'à quel point l'apôtre peut-il et doit-il se tenir à distance de cette limite? Il est difficile de formuler sur ce point une règle uniforme pour tous. Les circonstances, la mentalité ne sont pas les mêmes partout.

Nous agréons vos résolutions avec plaisir ; elles expriment votre ferme bonne volonté de vous tendre la main les uns aux autres par-dessus les frontières nationales, pour arriver pratiquement à une pleine et efficace collaboration dans la charité universelle. S'il est une puissance au monde capable de renverser les mesquines barrières de préjugés et de partis pris, et de disposer les âmes à une franche réconciliation et à une fraternelle union entre les peuples, c'est bien l'Eglise catholique. Vous pouvez vous en réjouir avec fierté. A vous d'y contribuer de toutes vos forces.

Pourrions-Nous donner à votre Congrès une meilleure conclusion qu'en vous redisant les admirables paroles de l'Apôtre des nations : « Du reste, mes frères, soyez dans la joie, rendez-vous parfaits, encouragez-vous les uns les autres, ayez un même sentiment, vivez en paix, et le Dieu d'amour et de paix sera avec vous ».[8] Et lorsque l'Apôtre conclut : « Que la grâce de Notre Seigneur Jésus Christ, l'amour de Dieu et la communication du Saint Esprit soient avec vous tous »,[9] il exprime cela même que toute votre action cherche à porter aux hommes. Que ce don remplisse aussi vos propres âmes et vos cœurs.

Que ce soit Notre souhait final! Dieu veuille l'exaucer et vous com-

[6] 3 mai 1951. n. 5.

[7] Disc. 28 mars 1948.

[8] 2 *Cor.* 13, 11.

[9] Ib. v. 13.

bler, vous et tout l'univers catholique de ses meilleures grâces, en gage desquelles Nous vous donnons, dans toute l'effusion de Notre cœur, Notre Bénédiction Apostolique.

II

*Ad Excmum virum, Fernandum Mariam Castiella y MoÀz, Oratorem extra Ordinem liberis eum mandatis Hispaniae, Summo Pontifici Litteras publicas porrigentem**

Señor Embajador :

Tras el inesperado retorno a la patria de su ilustre y en gran manera benemérito predecesor, para ocupar un alto cargo en la gobernación de su país, Vuestra Excelencia ha sido escogido por la confianza del Jefe del Estado como representante ante Nos de ese pueblo español, tan próximo siempre a Nuestro corazón ; por eso, al dar solemne comienzo a su misión aquí — donde tan imponente número de Estados de todas las partes del mundo y de las más diversas formas de gobierno mantienen sus representaciones diplomáticas — queremos darle la más paterna y cordial bienvenida, expresando al mismo tiempo la convicción de que el fiel y católico pueblo español le acompañará en la misión, que Vuestra Excelencia inicia en el centro de la Cristiandad, con la satisfacción más viva y la aprobación más íntima y sincera.

En tal expectación Nos confirman las nobles expresiones que Vuestra Excelencia acaba de pronunciar, manifestación paladina de lo profundamente que en su espíritu está grabado el peculiar carácter de su importante función.

No ignora Vuestra Excelencia el aspecto que el mundo de hoy presenta, no sólo por ser digno retoño de una familia donde se entrecruzan las viejas estirpes ibéricas con las modernas ramas brotadas en la tierra feraz del Mundo Nuevo, sino por venir directamente de ese mismo hemisferio, donde veinte naciones, hablando una misma lengua e invocando al mismo y único Dios, hacen de la historia, como afortunadamente se ha dicho, algo actual y palpitante que nunca muere.

Esta experiencia humana, enriqueciendo la ciencia adquirida en las más famosas escuelas de su patria y del extranjero, juntamente con la práctica conseguida en el decurso de un historial, mucho más denso que largo, sobre todo en el campo del derecho internacional, habrán hecho notar a Vuestra Excelencia la trágica característica de nuestros días,

*** Habita die 13 Novembris mensis a. 1951.**

consistente en la disparidad entre los principios jurídicos, que proclaman como meta anhelada la pacífica convivencia de los pueblos, y la realidad política, que parece cerrar el camino, poner la meta cada vez más remota y hasta hacer correr el peligro de no alcanzarla nunca.

Quien no esté resuelto a combatir tan espantosa discrepancia y a superarla dentro de su campo de acción, no forma parte de los auténticos, de los sinceros propugnadores de la paz, porque para confutar sus verbalismos pacifistas bastan sus obras contra la paz misma. Y quien no se halle dispuesto a reconocer la supremacía moral del problema de la paz en todos sus aspectos, aparta la mirada del que es oficio principal de la humanidad ; ignora deliberadamente un deber urgente que se impone con la misma gravedad a todos y a cada uno de los hombres, lo mismo que a los pueblos ; cierra los ojos, no sólo a la luz de un problema específico del consorcio humano, sino a los esplendores de una función esencial de la fe cristiana para la formación de una sociedad penetrada del espíritu de Jesucristo.

Hace ya demasiados años que la humanidad y la Cristiandad oscilan a lo largo de la linea vertiginosa que separa el deseo de la paz del temor de la guerra; temor de una guerra que, aunque no parezca inminente, por un explicabilísimo reflejo psicológico, impulsa a todos, gobernantes y gobernados, a la carrera de los armamentos, con derivaciones económicas y sociales que deben aterrar a cualquier espíritu clarividente.

Nadie contempla tan nefasto espectáculo con más amarga y dolorosa preocupación que el Padre común de la Cristiandad. Nadie más que El ve con horror los indecibles dolores y calamidades, las espantosas catástrofes de orden material y moral, que descargarían sobre la humanidad si no se consiguiera pronto rellenar ese abismo de mutua desconfianza y de fundado recíproco pavor, que se abre entre los pueblos y los grupos de pueblos.

Todos, adoctrinados por una amarga experiencia, saben por desgracia que, en la dura realidad de la hora presente, hasta el más sincero amor de paz no puede prescindir de la estricta vigilancia contra el peligro de las agresiones injustas. Pero, por encima de todo, hay una intención que debe mover a cuantos se consideran miembros de la comunidad de los pueblos cristianos, de los Estados que viven sobre una base moral : la de hacer cuanto, humanamente hablando, posible sea para cerrar el abismo excavado en la carne viva de la humanidad. Y cuando, por el momento, no se pueda llegar a soluciones definitivas, será menester, por lo menos, favorecer todas las soluciones parciales sinceras, aunque sean graduales, y esperar luego con pacienca y atención a qne

apunte el alba de días mejores, en que la opinión pública y mundial, dentro de una atmósfera más tranquila y serena, se halle mejor preparada para la recíproca comprensión.

No puede existir la menor duda acerca del puesto que, en esta lucha, trabada con los más nobles fines, le corresponde a España. Vuestra Excelencia viene precisamente de aquellas tierras hacia las que se volvieron los ojos moribundos de la gran Isabel — cuyo centenario este año se celebra — de aquel espíritu singular del que en estos momentos querríamos evocar no tanto la fortaleza o la visión política, cuanto las ansias maternales de paz dictadas por un concepto profundamente cristiano de la vida, que pedía para los que llamaba sus hijos de América un trato lleno de dulzura y devoción. Lo que predicaron los apóstoles hispánicos en el Perú y en toda América ; lo que enseñaron sus filósofos y teólogos en Salamanca, en Alcalá y en Trento ; lo que cantaron sus poetas en estrofas inspiradas, lo que pregonaron sus santos con sus vidas ejemplares, lo que testimoniaron heroicamente sus mártires de todos los tiempos, estrellas son en el cielo de su historia, a cuya luz jamás podrán resistir mucho tiempo las nieblas densas, pero artificiosas, suscitadas por el espíritu del mal. El nexo vivo y vital, que une a la vieja España con el resto de la comunidad de las naciones, se podrá olvidar temporalmente o menospreciar ante la presión de opiniones o de corrientes transitorias. Pero Nos pedimos al cielo que no tarde la hora en que las disonancias y las distancias de hoy se pierdan en una fructuosa armonía de propósitos y de actividades, en virtud de la cual — fruto del concorde trabajo humano y don del cielo — consiga la humanidad, — tan atormentada por la inútil discordia — la paz basada en la justicia y en la lealtad, sostenida por sublimes inspiraciones morales y realizada en un espíritu de cordial fraternidad.

Con tan consoladora esperanza invocamos sobre el amadísimo pueblo español, con el que siempre contamos ; sobre quienes rigen sus destinos y sobre Vuestra Excelencia la luz y la protección del Altísimo, mientras que de todo corazón le damos, lo mismo que a su distinguida familia y a Nuestros fieles hijos de España, la implorada Bendición Apostólica.

NUNTII RADIOPHONICI

I

CHRISTIFIDELIBUS OB CONVENTUM EUCHARISTICUM NATIONALEM E TOTA HELVETIA IN URBE EINSIEDELN COADUNATIS.*

Bewegten und freudigen Herzens weilen Wir zu dieser Stunde im Geiste und durch Unser Wort, das die Aetherwellen zu euch hinübertragen, unter euch, Ehrwürdige Brüder, geliebte Söhne und Töchter, in Ein siedeln, an der geheiligten Stätte, án der unser Herr und Heiland seit vielen Jahrhunderten auf die Fürbitte seiner gebenedeiten Mutter Maria Wunder über Wunder der Gnade gewirkt hat ; Wir weilen unter euch, die ihr euch dort aus allen Gauen eurer Heimat, dieser Perle der Schöpfung, zusammengefunden habt, um in gewaltiger Kundgebung Jesus Christus, dem unter den eucharistischen Gestalten gegenwärtigen Gottmenschen, dem Herrn der Welt und liebreichsten Erlöser des Menschengeschlechts, euren Glauben zu bezeugen und eure Anbetung darzubringen, um Ihm zu danken, Ihm eure Liebe zu erweisen und Ihn eurer Treue bis in den Tod zu versichern.

Zum Abschluss eures Zusammenseins bittet ihr Uns um den Apostolischen Segen, dass er eure **EntSchliessungen** besiegle und mit Gottes Kraft erfülle. Gerne willfahren Wir eurer Bitte.

Unser Segen soll sein eine Bekräftigung eures *Glaubens :* eures Glaubens an die Wahrheit der hl. Eucharistie, wie an alle Wahrheiten, welche die Offenbarung Gottes, erfüllt und vollendet in Jesus Christus, zu unserem Heile umfasst. Geist und Sinn des katholischen Menschen sind weltoifen, offen für alle Weite und Schönheit des natürlichen Wissens, Forschens und Kulturschaffens — aber ebenso offen für die Wahrheiten der Uebernatur ; ja unvergleichlich inbrünstiger erschliesst ihnen der Katholik sein Herz, weil sie dem Menschen Erlösung von Schuld und Sünde bringen, weil sie ihn zum Kind Gottes, zum Bruder und zur Schwester Jesu Christi machen, weil sie ihm Unterpfand sind der seligen Auferstehung und des Ewigen Lebens und ihn stärken auf dem steilen Pfad zu den goldenen Toren der himmlischen Heimat.

Diesen Glauben, geliebte Söhne und Töchter, den ihr mit derselben leidenschaftlichen Liebe zu Jesus Christus bekennt, wie alle treuen

*** Datus die 30 Septembris mensis a. 1951.**

Kinder der Kirche von Anbeginn, soll nichts zn schwächen, nichts zu erschüttern vermögen; dieser Glaube soll einer Quelle gleichen, deren lebendige Wasser in immer tieferem und vollerem Strom hinüberfliessen zum Ewigen Leben.[1]

Unser Segen soll sein eine Bekräftigung eures Willens, den katholischen Glauben in die *Tat* umzusetzen. Der Katholik von heute kann diese Pflicht nicht ernst und heilig genug erfassen. Schaut auf die Christen der ersten Jahrhunderte : durch ein Leben nach dem Glauben mussten sie allmählich christliche Atmosphäre schaffen in einer Kultur, die in ihren tiefsten Wurzeln unchristlich war; und sie haben das, menschlich gesprochen, Unmögliche erreicht, so gut, dass selbst die furchtbare Diokletianische Verfolgung gegen die neue Religion nicht mehr aufkam. Eure Lage ist, jedenfalls in eurem Land, eine leichtere. Heute sind die Wurzeln der Kultur immer noch Restbestände einer gläubigen Vergangenheit. Aber nicht mehr auf sehr lange Dauer, wenn ihr sie mit Gottes Hilfe nicht schützt. Und ihr müsst sie schützen in erster Linie durch euer eigenes Wollen und Tun, bis zu den letzten Folgerungen, die der christliche Glaube als Lebensforderungen an euch stellt : bis zur Heiligung des Sonntags, bis zur Ehrlichkeit, sozialen Gerechtigkeit und christlichen Liebe in Handel und Wandel; bis zur Friedfertigkeit und Versöhnlichkeit ; bis zur Keuschheit und vollkommenen Ehe — nach Christi Gebot ; bis zu den Weisungen des eigenen Gewissens und der Kirche für Presse, Film und Schauspiel ; bis zum lauteren Gehorsam, wenn Christus durch die kirchlichen Oberen zu euch spricht.

Ihr seid berufen, der Sache Jesu Christi im öffentlichen Leben zu Geltung und Sieg zu verhelfen : eine grosse Aufgabe, die kein Zögern duldet; denn der Gegner wähnt sich stark, und die Lebensform, die er der Menschheit aufzwingen würde, läge von der christlichen noch mehr ab als das Heidentum vergangener Zeiten. Sie wäre nicht nur unchristlich, sie wäre einfachhin unmenschlich. Der Erfolg eures Bemühens steht bei Gott. Aber eines ist sicher : er wird euch nur beschieden sein, wenn euer eigenes Leben im Einklang steht mit eurem Glauben.

Von den Tabernakeln eurer Heiligtümer ergiesse sich die alles vermögende Kraft des gottmenschlichen Erlösers über eure Oberhirten und Priester, dass sie « ihrer Herde Vorbild seien » ;[2] über eure Familien, dass sie zu Heimstätten heiliger Gottesfurcht, unentweihter, froher Jugend und beglückender Liebe werden ; über alle von euch, die in den führenden Berufen der guten Sache dienen können und dienen wollen,

[1] **Cfr. Io. 4, 14.**

[2] ***1 Petr.* 5, 3**

über alle eure Kranken und Leidgeprüfte, dass sie ihr Kreuz, dem Heiland nachfolgend, tragen mögen; über euch alle, dass die Gnade Jesu Christi und die Liebe Gottes und die Gemeinschaft des Heiligen Geistes mit euch sei.[3] - Als Unterpfand dessen erteilen Wir euch aus der Fülle des Herzens den Apostolischen Segen.

II

CHRISTIFIDELIBUS OB SOLLEMNIA EUCHARISTICA E TOTA INSULA MADAGASCAR IN URBE TANANARIVE COADUNATIS.*

Les voici donc arrivées presque à leur déclin les émouvantes journées qui, avec le concours empressé de Notre Délégué Apostolique, de tous les Ordinaires de l'Ile, des représentants du clergé séculier et régulier, des Instituts et organisations religieuses, ont attiré vers la capitale une foule si considérable de fidèles. Oui, dans quelques instants elles vont finir, mais non sans laisser après elles, avec la douceur persistante de leur parfum, un souvenir profond et inoubliable, car elles viennent d'enrichir d'une page resplendissante l'histoire religieuse de Madagascar.

En attisant la flamme lumineuse et ardente de la foi et de la charité, elles ont resserré, dans l'amour du Christ, les liens fraternels que nulle divergence, nul désaccord ne doit briser ni relâcher. Unis dans l'adoration de la même hostie divine, dans la participation du même sacrifice, oui, vous êtes vraiment frères, plus que frères ; nourris de la même chair du Christ, vous êtes tous « un » dans le Christ.

Enfants aimés de la Mère commune, la Sainte Eglise catholique romaine ! le Père commun, votre Père, est en esprit au milieu de vous : il l'est même d'une façon, non plus vraie ni plus parfaite, mais plus sensible en ce moment solennel, où Notre voix, émue, franchissant les millieis de kilomètres qui Nous séparent de vous, parvient à vos oreilles et fait pénétrer Notre parole jusqu'au fond de vos cœurs aimants et dociles.

Quand, au lieu de s'arrêter minutieusement aux détails particuliers, aux épisodes passagers, de s'étonner des successions d'ombre et de lumière, on sait regarder de haut, dans sa marche providentielle, l'épopée malgache, on ne peut s'empêcher de reconnaître et d'adorer la main divine qui l'a conduite.

Que l'on songe à ce jour de l'an 1500 où, découvrant cette île immense, Diego Diaz tint à la baptiser du nom du glorieux martyr de la Rome

[3] Cfr. *2 Cor.* 12, 13.

*** Datus die 30 Septembris mensis a. 1951.**

chrétienne naissante, Saint Laurent ; que Fon songe aux difficultés, aux vicissitudes, aux obstacles qui eussent abattu des courages moins trempés et moins résolus — et que l'on contemple, aujourd'hui, cette terre où vous saluez avec joie et reconnaissance les heureux travailleurs apostoliques aux bras chargés des moissons que d'autres avaient jadis semées et arrosées de leurs larmes et de leur sang. Quel chemin vaillamment et glorieusement parcouru ! A cette constatation, vos cœurs, comme le Nôtre, font monter l'hymne de l'action de grâces vers l'Auteur et Consommateur de tout bien, qui, après tant de souffrance et tant de labeur apparemment stérile, a donné à votre terre la noble fierté d'une maternité spirituelle merveilleusement féconde.

Neuf vicariats apostoliques, deux préfectures se partagent la charge d'âmes parmi les habitants de votre « Grande Ile ». Admirable bilan d'uue longue collaboration dont l'histoire de votre pays et de vos peuples, l'histoire même de l'Eglise a retracé et continue de retracer les étapes, successivement humbles et cachées, douloureuses et glorieuses.

Durant ces jours de prière et de recueillement, de purification et de pénitence, d'hommages solennels dans les grandes fonctions de la liturgie et dans l'intimité du banquet divin, «Sacrum Convivium», le divin Maître de la vigne mystique a sillonné en tous sens et béni par sa présence les rues et les places de votre capitale. Que ce ne soit pas seulement en passant, mais en retour de votre fidèle correspondance qu'il daigne faire de ce rendez-vous eucharistique une source intarissable de réflexions salutaires, de courageuses résolutions, d'ceuvres bienfaisantes. Qu'il daigne donner à tous sans distinction d'origine ou de tribus, de castes ou de professions, de culture et d'éducation ou de positions sociales, le sens droit et sûr — toujours en éveil contre toute déviation ou erreur — de la vaste et grave responsabilité que le temps présent, semé d'écueils, il est vrai, mais riche aussi de resources et de possibilités apostoliques, impose à quiconque s'est enrôlé sous l'étendard glorieux du Roi des rois, du Christ eucharistique.

Aucune autre voie ne s'ouvre devant vous pour assurer au règne de Jésus-Christ sur la terre malgache un avenir dont vous puissiez répondre devant votre conscience de chrétiens, devant le jugement du monde catholique, devant la postérité.

La Providence vous a placés comme en vedette à un des grands carrefours du monde, tel que l'on en imaginerait difficilement de plus important. A ce poste, où vous êtes offerts en spectacle à Dieu, aux anges et aux hommes, voulez-vous arborer la Croix du Christ, le signe de contradiction, afficher publiquement, maintenir et promouvoir, sans pusilla-

nimité ni découragement, sans peur du sacrifice ni respect humain, le manifeste du règne du Christ, sa doctrine et sa loi?

Oui? alors vous aurez attiré sur votre patrie et sur l'humanité des trésors de bénédictions, de félicité, de joie, de paix, de progrès véritable.

Ce triduum de grâces de Tananarive ne doit pas rester et, Nous en avons la ferme espérance, ne restera pas sans lendemain. Le grain de froment est tombé en trop bonne terre pour que ne lève pas, de tous les rangs des laïques catholiques, une luxuriante moisson d'hommes et de femmes, de jeunes gens et de jeunes filles, à la foi ferme, au cœur ardent, mus par l'unique ambition, tendus vers l'unique idéal, de communiquer la lumière du Christ, de porter partout le « lumen Christi » au plus grand nombre possible de leurs frères et sœurs encore languissants dans les ténèbres de la mort, ou chancelants dans la pénombre d'une vérité amoindrie, ou hésitants dans la peur d'embrasser, sérieusement et dans leur intégrité, les saintes lois de la vie chrétienne.

Fort des souvenirs du passé et de l'expérience du présent, Nous regardons l'avenir avec confiance, mais cette confiance, Nous la fondons tout entière dans le Christ, dans sa Croix, dans son Eucharistie. Prosternés devant l'Hostie divine, unissez-vous à la prière qui, du fond de Notre âme, s'élance vers elle :

Eternel et souverain Prêtre, daignez abaisser votre regard de miséricorde sur ce grand pays, objet particulier de Notre tendresse;

Donnez à ces peuples des Pasteurs nombreux et selon votre Cœur;

Suscitez, parmi les laïques, de héros et des chefs désireux et capables d'exercer sous ses formes diverses, en fraternelle harmonie, une eûicace collaboration à l'apostolat hiérarchique de votre Vicaire et de vos Evêques ;

Armez de votre lumière et de votre force les champions et les lutteurs de la cause catholique, de la liberté religieuse, surtout sur le terrain de la famille vraiment chrétienne et de l'éducation ;

Abaissez et renversez sous leur choc, les un après les autres, tous les obtacles, dont est encore hérissée la voie montante par où l'Eglise malgache chemine, suivant un progrès véritable et continu vers la plénitude de sa prospérité et de sa fécondité ;

Répandez en abondance sur tous, Pasteurs et brebis rassemblés en ce moment au pied de votre autel, vos grâces de foi, de force, de persévérance, d'union, de charité;

Nous vous en supplions, par l'intercession de vos Saints, de vos martyrs, de vos apôtres, de vos anges, de votre Mère Immaculée, la Reine du ciel et de la terre.

Et, en votre nom, comme gage de vos faveurs divines, ô Eternel et Souverain Prêtre, Nous donnons à ce peuple bien-aimé, à tous ceux qui lui sont unis dans cette manifestation solennelle de foi et d'amour, avec toute F effusion de Notre cœur, Notre Bénédiction Apostolique.

III

CHRISTIFIDELIBUS, POST CONGRESSUM MARIALEM EX OMNIBUS NATIONIBUS ULYSSIPONE IN LUSITANIA HABITUM, OB SACRA SOLLEMNIA IN HONOREM IPSIUS B. MARIAE V. IN SANCTUARIO FATIMANO COADUNATIS.*

Veneráveis Irmäos e amados Filhos, Magnificat anima mea Dominum! é a palavra que espontánea acode aós Nossos labios para traduzir os sentimentos que Nos inundam a alma, neste momento histórico das actuáis solenidades, a que presidimos na pessoa do Nosso dignissimo Cardeal Legado ; solenidades, ou hiño grandioso de acçâo de graças ; que pelo inestimavel beneficio do Ano Santo mundial a vossa iluminada piedade quis elevar ao Senhor, ai nessa montanha privilegiada da Fatima, da Virgem Mâe escolhida para trono das suas misericordias e manancial inexaurível de graças e maravilhas.

Há um ano, na hora saudosamente solene, em que na Basílica do Príncipe dos Apostolos encerrávamos a Porta Santa, parecia-Nos ver o Anjo do Senhor, que, saíndo por eia doze meses antes, se fora por todo o mundo a convidar as almas de boa vontade, para que viessem a procurar a paz e renovar a vida sobrenatural na salutar piscina do Jubileu, preparada no coraçâo da Cidade Eterna.

Àquele convite, em que adejava o Espirito do Senhor, Nos vimos, mêses a seguir, as ruas e templos desta alma Cidade inundados de multidoes incontáveis, quais nunca se viram em precedentes jubileus, provenientes de todas as nacionalidades e estirpes, formadas de todas as classes e categorias sociais, mas unidas na mesma fé, palpitantes do mesmo amor, animadas da mesma piedade, como irmäos em Jesus Cristo e filhos do mesmo Pai que está nos ceus, a invocar e a cantar em todas as linguas do globo as divinas misericordias.

Magnífico e deslumbrante espectáculo da unidade e catolicidade da Igreja, que tao profundo sulco imprimiu na sua vida!

Ho je, que está prestes a concluir-se o Jubileu estendido a todo o orbe, volvendo sobre ele um olhar retrospectivo, outra visäo näo menos conso-

* Datus die 13 Octobris mensis a. 1951.

ladora prende o Nosso espirito. Nao é já, on näo é só o Anjo do Senhor, é a Rainha dos An jos, que saindo nas suas imagens taumaturgas dos mais célebres santuarios da cristandade, e nomeadamente desse Santuàrio de Fatima, — onde o céu Nos concedeu coroá-la « Regina Mundi » —, percorre em visita jubilar todos os seus dominios. E à sua passagem na América como na Europa, na Africa e na India, na Indonèsia e na Australia, chovem as bênçâos do céu, multiplicam-se as maravilhas da graça por tal forma, que apenas podemos crer ao que vêem os olhos. Nao sao só os ñlhos da Igreja obedientes e bons que redobram de fervor ; são pródigos, que, vencidos da saudade dos earinhos maternos, voltam à casa paterna; e sâo ainda (quem poderâ imaginâ-lo?!) em países onde apenas começou a raiar a luz do Evangelho, tantos envoltos nas trevas do erro, que, quasi à porfía com os fiéis de Cristo, aguardam a sua visita, e a acolhem e a aclamam delirantemente, e a veneram e a invocanti, e delà obteem graças assinaladas. Sob o materno olhar da celeste Peregrina näo ha antagonismos de nacionalidades ou estirpes que dividam, näo ha diversidade de fronteiras que separem, näo ha contraste de interesses que desavenham ; todos por momentos se sentem felizes de se verem irmäos.

Espectáculo singular e singularmente impressionante, que faz conceber as mais risonhas esperanças.

E näo quererâ com ele & benignissima *Regina Mundi* indicar-nos que toma este Ano Santo sob a sua especial protecçao?

E por isso que Nos, aceitando gastosamente presidir ein espirito a estas solenidades, intendemos confiar-lho quasi sensívelmente, certos de que as nossas acçôes de graças, passando pelo seu Coraçao Imaculado, serão mais aceites ao Senhor, e os frutos salutares do Jubileu nas suas mäos benditas, longe de se desvanecerem ràpidamente, serão por elas conservados, abençoados, multiplicados.

Na solene indicçao do Jubilen indicávamos como um dos seus fins principáis a paz, tanto interna como externa, nas familias, na sociedade, entre as naçoes. O mundo suspira pela paz, e apesar do muito que se tem feito, continúa ainda a suspirar trepidante na ànsia de a ver desaparecer de novo.

A Virgem Nossa Senhora na sua mensagem, que Peregrina anda a repetir ao mundo, indica-nos o seguro caminho da paz e os meios para a obter do céu, visto que täo pouco se pode confiar nos meios humanos.

Quando com particular insistencia inculca o Rosario em familia, parece dizer-nos que é na imitaçâo da Sagrada Familia que está o segredo da paz no lar doméstico. Quando exorta a preocupar-se do próximo como dos proprios interesses, a ponto do orar e nos sacrificarmos pelo seu bem

espiritual e temporal, indica o meio verdadeiramente eficaz de restabelecer a concordia entre as classes sociais. E quando com voz maternamente maguada e insinuante pede um retorno geral e sincero a urna vida mais crista, näo estará repetindo que só na paz com Deus e no respeito da justiça e da Lei eterna se pode sòlidamente aiicerçar o edificio da paz mundial? Porque enfim, se Deus näo edifica, de balde trabalham os edificadores.

Amados Filhos, que em tao grande número accorrestes hoje ao oasis bendito deste Santuàrio Mariano, qual grandiosa representaçâo de quantos por toda a vastidäo do orbe se esmeram em aproveitar os inestimáveis tesoiros do Ano Santo, aqui aos pés da Rainha do Mundo e da Paz, com as mais férvidas acçôes de graças, rénovai e confiat-lhe os propósitos salutares concebidos no santo Jubileu; repeti-lhe e confiai-lhe as esperanças, as súplicas e as ansias do mundo inteiro ; e formai a resoluçâo de descer daqui apostolos do Deus da paz, para trabalhar por eia com o exemplo de urna vida crista renovada, com a oraçâo incessante e confiada ao ceu, e com toda a possi vel actividade que a Providencia vos proporcionar.

Nos, continuando a trabalhar indefessamente e por todos os meios ao Nosso alcance pelo verdadeiro bem da grande familia humana, é sobretudo na poderosissima intercessäo da Virgem Senhora que colocamos as Nossas esperanças, invocando-a incessantemente para que se digne apressar a hora em que de um extremo ao outro do mundo se realize o hiño angélico : Glòria a Deus e paz aos homens de boa vontade.

IV

CHRISTIFIDELIBUS, OB DECIMUM CONVENTUM EUCHARISTICUM E TOTA CHILENA NATIONE, IN CIVITATE VALLIS PARADISI COADUNATIS.*

Venerables Hermanos y amados hijos que, en la hermosa ciudad de Valparaiso, clausuráis el décimo Congreso Eucaristico nacional chileno, convocado, como habéis repetido tantas veces, para rendir un homenaje público y solemne al Rey inmortal de los siglos y Soberano de las naciones, en nombre de la Iglesia y de la Patria.[1]

« Date Deo gloriam nomini eius, levate sacrificium et venite in conspectu eius, et adorate Dominum in decore sancto ». Tributad al Señor la gloria debida a su santo nombre, presentadle sacrificios y venid a su

*** Datus die 14 Octobris mensis a. 1951.**

[1] Cfr. Oración del Congreso.

presencia y adorad al Señor en su magnífico santuario[2] ¡ Gloria, honor, y adoración al Soberano Señor Sacramentado ; amor y reparación al Santísimo Sacramento del altar!

No hace un año todavía, congresistas amadísimos, que Nuestra voz, sirviéndose de estas mismas ondas etéreas — vehículo una vez más de Nuestra devoción y Nuestro afecto —, llegaba a vuestros oídos para cerrar las solemnidades de aquel inolvidable primer Congreso Mariano nacional chileno, que Nos complacíamos en describir como remate digno de un Año Santo eminentemente mariano. Con tan providencial preparación, quedaba abierto el camino para esta magna Asamblea, perfumada también con esa unción inefable que la Santísima Madre de Dios pone en cuanto toca — puesto que ayer mismo habéis coronado a vuestra Virgen Purísima de Lo Vásquez, objeto de singular ternura para todo digno hijo de Valparaíso —, y también en coincidencia con las grandiosas ceremonias de Fatima, inicio de la clausura del Gran Jubileo extendido a todo el mundo. ¡ Concomitancias providenciales y caminos de Dios!; pero ¿no querrá todo esto decir que, a pesar de tantas nubes como cierran los horizontes, de tanta inseguridad en el futuro, de tanto temor y de tanto odio en las almas, podemos todavía esperar, por intercesión de la Reina de los cielos, el triunfo de la caridad y del amor?

« Dios es caridad »,[3] y así como **dio** al hombre al crearle, y renovó al redimerle, una participación de su inteligencia y de su verdad infinita, así también encendió en su pecho una chispita de su vida, que es vida de amor. Y, ¿cómo se ha de realizar esto mejor, sino por medio de la Eucaristía, por medio de aquel Sacramento que es a su vez expresión de la caridad de Cristo para con nosotros y forjador de nuestro amor a Cristo?[4]

Quien no ama no vive ; y vosotros ahora, correspondiendo acaso como nunca al amor excesivo de un Dios hecho Hostia para ser redención y alimento vuestro, perfeccionáis vuestra vida sobrenatural, que en la misma caridad tiene su raiz : « In caritate radicati ».[5]

Pero esta perfección no será ni plena ni completa si, contentándose con un afecto momentáneo, no sigue bebiendo en la Eucaristía las preciosas lecciones aprendidas en estos días de cielo :

Que la Eucaristía es « sacramentum pietatis », el sacramento de la piedad, la cristalización de la piedad de todo un Dios para con nosotros

[2] *Par.* 18, 29.

[3] 1 *Io.* 4, 8.

[4] Cfr. S. TH. *Summa Theol.* 3 p. q. 73, art. 3, ad 3; *q.* 78, art. 3, ad 6.

[5] *Eph.* 3, 17.

y, por eso mismo, el despertador y conservador más eficaz de una auténtica vida cristiana íntegra en la fe, pura en las costumbres, incontaminada en los hogares, de una vida de piedad cuya consecuencia natural habría de ser esa abundancia de vocaciones sacerdotales y religiosas, que tanto necesitáis ; que la Eucaristía es « vinculum caritatis », el vínculo de la caridad, el lazo que, incorporándonos a Cristo y consumando nuestra unión con El y con nuestros hermanos, debe ser el principio de la fusión de las inteligencias y, sobre todo, de los corazones, entre los miembros de la gran familia humana, entre las diversas categorías de la sociedad ; que la Eucaristía, finalmente, es « signum unitatis », el signo de la unidad,[6] una especie de expresión visible de aquel gran mandamiento nuevo de Jesús, promulgado precisamente después de instituir el Sacramento de su Cuerpo y Sangre y teniendo a la vista la traición negra del apóstol infiel, triste precursor de cuantos en el futuro hubieran de olvidar el amor fraternal

¡ Católicos chilenos, hijos queridísimos que llevamos siempre en el corazón! ¿Sabéis quiénes son los enemigos de vuestra fe? Los que, como las aves nocturnas, no pueden resistir los fulgores de la luz y por eso cierran los ojos y niegan los esplendores eucarísticos. ¿Queréis reconocer a los adversarios de vuestra caridad? Son los que se alejan de la fuente del amor para poder más a mansalva azuzar los odios de clase y fomentar un fuego que solamente puede ser apagado con las linfas que manan de este torrente de aguas vivas. ¿Deseáis identificar a los verdugos de vuestra unidad? Considerad como tales a los que desertan de la mesa eucaristica y se olvidan de sus hermanos, para irse a buscar goces aparentes en los festines de sus mismos adversarios, haciendo — esperamos que inconscientemente — el juego a los enemigos de Dios y de la Iglesia.

No ; lo que la Iglesia necesita, lo que necesita la Patria son almas llenas de fervor eucaristico, esas almas que estos días han cantado hasta enronquecer : « Esta Iglesia de Chile que te aclama — por único Pastor de sus destinos — te implora aquí que guardes nuestra patria-cristiana, libre y próspera en tu paz ».[7]

La « Perla del Pacífico », la joya preciosa de la antigua bahía de Quintil, la histórica sede que honraron un día la caridad de aquellos insignes prelados que se llamaron Izquierdo y Gimpert, no menos que la arrebatadora elocuencia de un Salvador Donoso o de un Ramón Angel Jara, la ciudad que se distingue por su devoción al Sacramento del altar,

[6] S. AUG. *in Io.* 26, 13.

[7] **Himno del Congreso.**

al Corazón Sacratísimo de Jesús y a la Virgen Santísima, os ha prestado un digno marco para vuestro fervor.

Pero Nuestro pensamiento, siguendo los impulsos de un corazón donde la paternidad universal ensancha los espacios para que pueda caber en él todo el mundo, vuela muy lejos y une lo que la Providencia evidentemente ha querido unir también. En Fatima, junto a las riberas del Atlántico, la Hostia Santa se ha levantado tres días sin interrupción, pidiendo por los pobres pecadores y por la paz del mundo ; ahora en Valparaíso, balcón florido sobre el dilatado Pacífico, queremos pedir también por las almas descarriadas, esas almas que con su ausencia son para Nuestro espíritu una de sus mayores aflicciones, esas almas que con los brazos abiertos esperamos todos los días ; queremos pedir también por la paz : paz de las conciencias, paz en el interior de las naciones, paz en la vida internacional.

Que la Virgen del Carmen, patrona del Congreso y protectora especial de vuestro país, quiera, en este Centenario de su escapulario, escuchar Nuestras ardientes plegarias; es lo que, de todo corazón, le pedimos, mientras que, con afecto paternal, a vosotros, Venerables Hermanos, con vuestro clero, a todos los presentes en Valparaíso; a la amadísima nación chilena y a cuantos oyen Nuestra voz, afectuosamente benedecimos.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

DECRETUM

APUD S. CONGREGATIONEM DE RELIGIOSIS ((STUDIUM)) CONSTITUITUR

« Quod numquam ecclesiasticarum rerum memoria factum esse recenset, nunc primum Sodalitates, in quas qui cooptati sunt suae veluti metam evangelicam absolutionem perfectionemque sibi praestituunt, in tam celebres coetus coaluerunt, quemadmodum postremis hisce diebus contigit, ut de communibus utilitatibus cogitata librarent consilia. Quod ut efficeretur, iudicio Nostro matura tempora omnino requirebant » (Pius XII, Allocutio diei 8 dec. 1050 Conventui generali ex universis religiosis Ordinibus, Congregationibus ac Societatibus Institutisque saecularibus, Romae habito).[1]

Solemnis ille Conventus, qui *Congressus de Statibus perfectionis* appellatus fuit, vota quaedam ad nostris temporibus accommodatam renovationem inducendam ordinata, emisit et S. Congregationi de Religiosis exhibuit. Haec vota S. Congregatio libenter excepit, eaque peritis adhuc examinanda tradidit qui modum ea exsecutioni mandandi suggérèrent et viam qua incedendum erit demonstrarent. Inter ea vero quae communi omnium plausu recepta fuerunt et enixe S. Congregationi commendata ut ipsa SSmo D. Nostro pro approbatione exhibere dignaretur, illud eminet quod ita breviter perstringi potest :

« Ad exemplum *Studiorum,* pontificia auctoritate apud aliqua Romanae Curiae dicasteria institutorum, — quae maximo cum fructu alumnos in rebus propriis solide et practice instruunt atque ad officia seu munera correlata iure riteque exercenda praeparant, — *Schola practica* rationi vitae religiosae plene respondens apud S. C. de Religiosis legitime instituatur. Ipsa ita ordinari deberet, ut, tam tyrones qui in Urbe studiis academicis aliisque superioribus vel specialibus incumbunt, quam illi qui negotiis agendis tractandisque, diversis educationis ministeriis,

[1] *A. A. 8.,* 1951, p. 27.

officiis et muneribus regiminis destinantur, secure et practice instrui exercerique possint : 1) circa S- Congregationis competentiam, stylum, praxim, procedendi rationem, et circa suorum documentorum, actorum, formularum vim ac potestatem; 2) circa S. Congregationis iurisprudentiam, circa Codicis iurisque vigentis usualem interpretationem securamque applicationem ; 3) denique circa Religionum, Societatum, Institutorumque ius privatum comparatum, ut optima quaeque a S. Congregatione prolata ob oculos ponantur in illis omnibus quae ad statum et constitutionem, ad educationem religiosam clericalem apostolicam, ad regimen, ad ministeriorum demum exercitium spectant ».

Haec profecto S. Congregatio multum conferre autumavit auspicatae renovationi procurandae huius *Studii* seu *Scholae practicae* creatio ; proindeque in Audientia diei 8 Ianuarii currentis anni Emus tunc Card. Praefectus Clemens Micara Religiosorum Conventus vota et desideria Ssmo praesentavit, Qui eisdem benigne annuere dignatus est.

Quapropter, vi praesentis Decreti apud S. Congregationem de Religiosis *Studium* constituitur, quod omnibus clericis sive religiosis sive saecularibus patebit. Cursus lectionum et exercitationum spatio biennii absolvetur, quo rite peracto speciale diploma conferri poterit, cui si casus ferat, speciales effectus attribuì valebunt. Candidati haec documenta exhibebunt : Religiosi licentiam proprii Superioris Generalis ; saeculares tum licentiam proprii Ordinarii tum ((Nihil obstat» Vicarii Urbis; omnes autem peculiare aliquod publicum testimonium specialis in scientiis sacris competentiae vel studiorum ad eam sibi comparandam.

Haec infrascriptus Secretarius S. Congregationis in Audientia diei 23 Octobris 1951 SSmo D. N. Pio Pp. XII retulit, Qui ea approbare dignatus est et publici iuris fieri mandavit.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 23 Octobris a. 1951.

ARCADIUS LARRAONA, C. M. F., *Secretarius*

L. $ S.

Ioannes B. Scapinelli, *Subsecretarius*

ACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

i

PORTAUGUSTAN.
(PORTUS PIRIENSIS)

DECRETUM

SEDES CATHEDRALIS PORTAUGU STANA IN URBEM DE PORT PIRIE TRANSFERTUR AC DEINCEPS PORTUS PIRIENSIS APPELLABITUR.

Quo plenius atque efficacius munera pastoralis curae omnium christifidelium qui in amplissimo territorio suae dioecesis incolunt exerceri possint Excmus P. D. Thomas McCabe, Episcopus Portaugustanus, huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide preces obtulit, ut supradictae dioecesis sedes residentialis ab urbe de Port Augusta transferretur in urbem de Port Pirie atque deinceps eadem dioecesis, amisso veteri titulo, appellaretur dioecesis Portus Piriensis.

Quas preces in audientia diei VII mensis Iunii vertentis anni Ssmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII ab infrascripto huius S. Congregationis de Propaganda Fide Cardinali Praefecto relatas, Ipse Summus Pontifex probavit et benigne dignatus est transferre sedem residentialem dioecesis Portaugustanae in urbem de Port Pirie et insuper statuere ut in futurum eadem dioecesis appellaretur dioecesis Portus Piriensis atque, abrogatis omnibus iuribus et privilegiis iam concessis antiquae ecclesiae cathedrali, ad dignitatem Ecclesiae Cathedralis evexit Ecclesiam Sancti Marci de Port Pirie, cum omnibus iuribus et privilegiis adnexis, et hoc ad rem Decretum expediri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus eiusdem Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die VII mensis Iunii a. D. MCMLI.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. & S.

f C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a* ***Secretis.***

II

DE MANDALAY - DE KENK-TUNG - DE BÏÏAMO

DECRETUM

DB FINIUM MUTATIONE

Excirius P. D. Albertus Petrus Falière, Vicarius Apostolicus de Mandalay, ob sacerdotum et rerum inopiam enixe rogavit ut quaedam sui territorii partes a suo Vicariatu seiungerentur finitimis missionibus uniendae, uti scilicet territorium quod est in regione septentrio-occidentali urbis Mandalay et a tribubus Nagas inhabitatur, et Status de Mong Myet et districtus civilis de Mong Long, regioni de Mogok contiguus atque ad Statum de Hsipavv pertinens, ad Praefecturam Apostolicam de Bhamo adnecteretur : Status de Hsipaw, districtu civili de Mong Long excepto, attribueretur Vicariatui Apostolico de Keng-Tung.

Itaque Em'mi ac Revmi Patres huic Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositi, attento consensu Ordinariorum Praefecturae Apostolicae de **B** hamo et Vicariatus Apostolici de Keng-Tung necnon suffragio Excmi P. D. Leonis Petri Kierkels, Archiepiscopi titularis Salaminensis et Apostolici in Republica Indica Internuntii, arbitrantes ex eiusmodi circumscriptionum mutatione multo faciliorem et expeditiorem fore Evangelio progressum, in plenariis comitiis die xi Iunii anni currentis habitis, supra memoratas partes territorii Vicariatus Apostolici de Mandalay ab hoc eodem Vicariatu separanda» et Praefecturae Apostolicae de Bhamo et Apostolico Vicariatui de Keng-Tung respective adiungendas esse decreverunt.

Quod Emorum Patrum decretum Ssmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papae XII in audientia diei xiv eiusdem mensis et anni ab infrascripto huius Sacrae Congregationis Secretario relatum, Sanctitas Sua in omnibus ratum habere et adprobare dignata est atque praesens ad rem Decretum confici iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 14 mensis Iunii a. D. 1951.

83 P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. © S.

f C. Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì, 13 novembre 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Signor Prof. D. Fernando Maria Castiella y Maíz, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario di Spagna, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Mercoledì, 14 novembre 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza le Loro Maestà il Re Federico IX e la Regina Ingrid di Danimarca.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

Prelati Domestici di Sua Santità :

22	aprile	1947.	Monsig. Baucells Serra Raimondo, della diocesi di Barcellona.
»	»	»	Monsig. Serra Puig Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Urpi Carbonell Luigi, della medesima diocesi.
4	»	1949.	Monsig. Diaz Hernández Lisardo, della diocesi di Madrid.
18	agosto	»	Monsig. Donovan Giovanni A., dell'arcidiocesi di Detroit.
»	»	»	Monsig. Hebert Alfredo A., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Pfeffer Giuseppe V., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Stitt Arcibaldo M., della medesima arcidiocesi.
7	settembre	»	Monsig. Wood Guglielmo Giovanni, dell'arcidiocesi di Westminster.
15	»	»	Monsig. McGee Giuseppe, della diocesi di Dunkeld.
22	dicembre	»	Monsig. Turner Tommaso Agostino, dell'arcidiocesi di Liverpool.
»	»	»	Monsig. Pirrie Federico Raffaele, della diocesi di Paisley.
2	febbraio	1950.	Monsig. Eibelhuber Francesco, della diocesi di Linz.
18	»	»	Monsig. Gibney Uberto, della diocesi, di Southwark.
5	marzo	»	Monsig. Steinberger Giuseppe, della diocesi di Seco via.
17	maggio	»	Monsig. Biedermann Stefano, della diocesi di S. Ippolito.
»	»	»	Monsig. Landlinger Giovanni, della medesima diocesi.

14	luglio	1950.	Monsig.	Navarro Mayorga Pietro, della diocesi di Puerto Montt.
23	agosto	»	Monsig.	Manion Bernardo, dell'arcidiocesi di Birmingham.
»	»	»	Monsig.	Power Giovanni, della medesima arcidiocesi.
23	settembre		Monsig.	Escalona Michele Secondo, della diocesi di Barquisimeto.
»	»	»	Monsig.	Montes de Oca Pietro, della medesima diocesi.
27	ottobre	»	Monsig.	Mármol Ferrer Cástulo, della diocesi, di Coro.
»	gennaio	1951.	Monsig.	Obregón Baile Eusebio, della diocesi di Ciudad Rodrigo.
15	febbraio		Monsig.	Monzoncillo y del Pozo Tommaso, della diocesi di Calahorra e La Calzada.
7	marzo	»	Monsig.	Pilepic Antonio, della diocesi di Spalato.
15	»		Monsig.	Flores Ghobber Giuseppe, della diocesi di Tenerife.
14	aprile	»	Monsig.	Gobet Claudio, della diocesi, di Ogdensburg.
16	»		Monsig.	Ayuso Teofilo, dell'arcidiocesi di Saragozza.
24	»	»	Monsig.	Montéenlo Stefano, dell'arcidiocesi di Cebù.
28		»	Monsig.	López y López Giacomo Paolo, della diocesi di Madrid.
26	maggio	»	Monsig.	Dougherty Giuseppe P., della diocesi di Seattle.
29			Monsig.	de Cossio Fernandez Clemente, della diocesi di Calahorra e La Calzada.
»	»		Monsig.	Garro Basterrechea Giovanni Antonio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig.	Salas Diestro Beniamino, della medesima diocesi.
			Monsig.	Siino Salvatore, dell'arcidiocesi di, Monreale.
30	»		Monsig.	del Amo Pachón Leone, della diocesi di Malaga.
			Monsig.	Bugallo Pita Diego, della diocesi di Orense.
»		»	Monsig.	Pérez de Heredía Claudio, della diocesi di. Vitoria.
10	giugno	»	Monsig.	Bertelli Angelo, della diocesi di Brescia.
		»	Monsig.	Bianchi Pietro, della medesima diocesi.
	»	»	Monsig.	Romano Andrea, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig.	Santi Pietro, della medesima diocesi.
3	agosto	»	Monsig.	Mecherikunnel Emanuele, della diocesi di Palai.
2	settembre	»	Monsig.	Vagnoni Vincenzo, dell'arcidiocesi di Fermo.
6	ottobre	»	Monsig.	Del Mestri Guido, dell'arcidiocesi di Gorizia.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità :

6	maggio	1943.	Monsig.	Macagno Carlo, dell'arcidiocesi di Santa Fé, Arg.
14	settembre	1947.	Monsig.	Pepe Antonio, dell'arcidiocesi di San Paolo nel Brasile.
18	agosto	1949.	Monsig.	Harford Worlock Teodorico, dell'arcidiocesi di Westminster.
24	»		Monsig.	Park Giacomo, delParcidiocesi di Liverpool.
5	settembre	»	Monsig.	Foylan Guglielmo, della diocesi di Dunkeld.
2	febbraio	1950.	Monsig.	Berger Francesco, della diocesi di Linz.
5	marzo	»	Monsig.	Zottler Giovanni, della diocesi di Secovia.

17	maggio	1950.	Monsig. Ledi Francesco, della diocesi di S. Ippolito.
»	»	»	Monsig. Mueller Guglielmo, della medesima diocesi.
	»	»	Monsig. Stoeger Luigi, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Wimmer Ferdinando, della medesima diocesi.
23	»	»	Monsig. Bartolucci Domenico, dell'arcidiocesi di, Firenze.
14	luglio	»	Monsig. Ojeda Pietro Giuseppe, della diocesi, di Puerto Montt.
19	agosto	»	Monsig. Carbajal Verga.ra Zaccaria, della diocesi di Huanca velica.
23	settembre	»	Monsig. Fiol Giuseppe Raffaele, della diocesi di Barquisimeto.
»	»	»	Monsig. Quintana Felice, della medesima diocesi,
16	gennaio	1951.	Monsig. Pereira Al vim Custodio, della diocesi di Viseu.
7	marzo		Monsig. Bucan Antonio, della diocesi di Spalato.
»	»	»	Monsig. Melki Giuseppe, della medesima diocesi.
»		»	Monsig. Mihanovic Matteo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mikic Giovanni, della medesima diocesi.
22	»	»	Monsig. Juras Francesco, dell'arcidiocesi di, Boston.
21	aprile	»	Monsig. Bannanberg Gerardo Pietro, della diocesi di Bòis-le-Duc.
»	»	»	Monsig. Daniels Riccardo, della diocesi, di S. Diego.
23	maggio	»	Monsig. Bayer Carlo, dell'arcidiocesi di Breslavia.
3	agosto	»	Monsig. Preve Sebastiano, della diocesi di Mondo vi.
»	»	»	Monsig. Caliandro Tommaso, della diocesi di Oria.
10	»	»	Monsig. Schierano Mario, dell'arcidiocesi di Torino.
»		»	Monsig. Zacchi Cesare, della diocesi di Arezzo.
»	»	»	Monsig. Buro Michele, dell'arcidiocesi di Capua.
28		»	Monsig. Innocenti Antonio, della diocesi di Fiesole.
30	»	»	Monsig. Bartolini Enrico, della diocesi di Bagnoregio.
»	»	»	Monsig. Cesetti Giuseppe (Roma).
2	settembre	»	Monsig. Manfroni Marcello, dell'arcidiocesi di Fermo.
»	»	»	Monsig. Orlandi Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
3	»	»	Monsig. Zarrilli, Giovanni, della diocesi di Duluth.
10	»	»	Monsig. Benigni Giuseppe, della diocesi di Acquapendente.
»	»	»	Monsig. Vitello Giuseppe, della diocesi di Agrigento.
»	»	»	Monsig. Ghidini Ezio, della diocesi di Civitavecchia.
	»	»	Monsig. Bolzan Carlo, della diocesi di Vittorio Veneto.
17	»	»	Monsig. Panchetti Cesare, dell'arcidiocesi di Firenze.
	»	»	Monsig. Piacenza Tommaso, della diocesi di Mondovì.
»	»	»	Monsig. Arcozzi Giuseppe, della diocesi di Verona.
25		»	Monsig. Grossi Pietro, della diocesi di Cagli.
26	»	»	Monsig. Soci Gustavo, della diocesi di Rimini.
28	»	»	Monsig. Nani Pietro, della diocesi di Acqui.
»	»	»	Monsig. Bonomo Nicola, dell'arcidiocesi di, Benevento.
»	»		Monsig. Ferrerò Alfredo, dell'arcidiocesi di Torino.
»	»		Monsig. Ceroni Pietro, della diocesi di Vicenza.

Camerieri segreti soprannumerari di spada e cappa di S. S.

17 aprile 1950. Al sig. Walmsley Guglielmo, della diocesi di Lancaster.
25 maggio 1951. Al sig. McShain Giovanni, dell'arcidiocesi di Filadelfia.
» » » AI sig. McGranery Giacomo, della medesima arcidiocesi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S. :

4 dicembre 1919. Monsig Steiner Francesco, dell'arcidiocesi di Vienna.
5 marzo 1950. Monsig. Lafer Giacomo, della diocesi di Secovia.
6 aprile » Monsig Laszlo Stefano, dell'amministrazione apostolica di Burgenland.
» » » Monsig, Brauneis Rodolfo, della diocesi di, S. Ippolito.
» » » Monsig. Fischer Carlo, della medesima diocesi.
23 maggio » Monsig. Griessler Giuseppe, della medesima diocesi.
» » » Monsg. Kurka Goffredo, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Moder Ignazio, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pitti Giovanni, della medesima diocesi.
14 luglio » Monsig. Goebel Giuseppe, dell'arcidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Taschner Mario, della medesima arcidiocesi.
29 ottobre 1951. Monsig. Amato Giuseppe, della diocesi di Campagna.
» » » Monsig. Cammardella Antonio, della medesima diocesi.

Cappellani segreti d'onore di Sua Santità :

23 agosto 1951. Monsig. Cilio Michele, dell'arcidiocesi di Acerenza e Matera.
21 settembre » Monsig. Tebano Michelangelo, della diocesi di Cerreto Sannita.

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire :

La Gran Croce dell'Ordine Piano :

25 settembre 1951. A S. E. il sig. Odria Emanuele A., Presidente della Repubblica del Perù.
9 ottobre » A S. **E.** il sig. Paz Campero Saverio, Ambasciatore della Bolivia presso la S. Sede.

La Gran Croce dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe militare :

25 settembre 1951. A S. **E.** il sig. Noriega Zenone, Presidente del Consiglio della Repubblica del Perù.

La Gran Croce dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile :

25 settembre 1951. A S. E. il sig. Gallagher Emanuele C, Ministro degli Affari Esteri della Repubblica del Perù.
» » » A S. E. il sig. Freundt Rossell Alberto, Ministro di Giustizia e Culto della Repubblica del Perù.

La Commenda con Placca dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile :

15 settembre 1949. Al sig. Lim Emanuele, dell'arcidiocesi di Manila.
» » » Al sig. Mañosa Emanuele, della medesima arcidiocesi.
» » Al sig. Miranda Sampedro Paolino, della medesima arcidiocesi.
20 gennaio 1950. Al sig. Ferré Antonio, della diocesi di Ponce.
22 settembre 1951. Al sig. Di Fausto Tullio, della diocesi di Tivoli.

La Placca dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

18 agosto 1951. Al sig. Manzia Pio, Maestro di Casa dei SS. PP. AA.

La Commenda dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile:

5 gennaio 1950. Al sig. Sullivan Geremia Giovanni, della diocesi di Brentwood.
20 » Al sig. Morales Michele Marco, della diocesi di Ponce.
» » » Al sig. Krasser Roberto, della arcidiocesi di Vienna.
5 marzo » Al sig. Del Giudice Pietro, della diocesi di Southwark.
6 aprile Al sig. Coppieters't Wallant **Roberto,** della diocesi di Bruges.
24 » » Al sig. de Brouwer Paolo, della medesima diocesi.
8 maggio Al sig. Stadlmann Giuseppe, dell'arcidiocesi di Vienna.
22 giugno » Al sig. Gannon Arturo, dell'arcidiocesi di Glasgow.
16 luglio » Al sig. Lee Ugo, della diocesi di Salford.
14 genanio 1951. Al sig. Felice Cardot Carlo, della diocesi di Barquisimeto.
17 luglio » Al sig. Masetti-Fedi Cesare, dell'arcidiocesi di Firenze.
19 Al sig. Mazzei Alfredo Maria, dell'arcidiocesi di Catania.
18 settembre » Al sig. Sani Gino, dell'arcidiocesi di Ferrara.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Gregorio Magno, classe civile :

28 ottobre 1949. Al sig. McGough Guglielmo, dell'arcidiocesi di Birmingham.
28 » » Al sig. Delhaize Achille, della diocesi di, Tournai.
» » Al sig. Fanuel Matteo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Mulvany Desmondo Cirano, dell'arcidiocesi di Westminster.
5 novembre » Al sig. Leyland Tommaso, della diocesi di Laneaster.
5 gennaio 1950. Al sig. van der Hejiden Pietro Cornelio, della diocesi di Haarlem.
» » » Al sig. Canart Giorgio, della diocesi di Tournai.
» » » Al sig. Delhove Enrico, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Corridan Patrizio, dell'arcidiocesi di Westminster.
25 » » Al sig. Melon Giuliano, della diocesi di Tournai.
2 febbraio » Al sig. Hazelzet Leo, della diocesi di Haarlem.
» » » Al sig. Kuypers Giovanni Enrico, della medesima diocesi.
5 marzo Al sig. Hoefnagels Giovanni Pietro, della diocesi di Bois-le-Duc.

5	marzo	1951.	Al sig. Bots Enrico Adalberto Gerardo, della diocesi di Haarlem.
13			Al sig. Mannaerts Enrico, della diocesi di Bois-le-Duc.
17			Al sig. Janssens Giuseppe Cornelio, della diocesi di Haarlem.
			Al sig. Ruy s de Beerenbrouck Gustavo, della diocesi di Ruremonda.
6	aprile	»	Al sig. Verbeek Antonio Gerardo, della diocesi di Haarlem.
			Al sig. Stampfl Giuseppe, della diocesi di Linz.
			Al sig. Collari Emilio Giuseppe, dell'arcidiocesi di Malines.
		»	Al sig. Marchandise Ernesto, della medesima arcidiocesi.
24		»	Al sig. Mannaerts Giovanni Enrico, della diocesi di Bois-le-Duc.
28			Al sig. Fermont Arturo, della diocesi di Haarlem.
»			Al sig. Ten Hagen Teodoro, della medesima diocesi.
			Al sig. Janssen Francesco, della diocesi di Ruremonda.
12	maggio		Al sig. Hellegers Antonio Vincenzo, della diocesi di Breda.
27	»		Al sig. Fischer Fritz, della medesima diocesi.
30	»		Al sig. Conterno Gustavo, dell'arcidiocesi di Arequipa.
»	»		Al sig. Ramírez Oscar, della medesima arcidiocesi.
7	giugno		Al sig. Erens Emilio, della diocesi di Haarlem.
»	»		Al sig. Koning Giovanni Giacomo, della medesima diocesi.
		»	Al sig. Suring Giovanni Giorgio, dell'arcidiocesi di Utrecht.
2	luglio	1951.	Al sig. Gosen Lorenzo, dell'arcidiocesi di Tokio.
18	settembre	»	Al sig. Perretta Lucie, della diocesi di Tricarico.
»	»	»	Al sig. Malagù Ugo, dell'arcidiocesi di Ferrara.
25	»	»	Al sig. Risi Ferreyros Adelmo (Perù).

La Gran Croce dell'Ordine di san Silvestro Papa :

25	settembre	1951.	A S. E. il sig. Mendoza Rodríguez Giovanni, Ministro della Pubblica Istruzione della Repubblica del Perù.

La Commenda dell'Ordine di san Silvestro Papa:

28	ottobre	1949.	Al sig. Tangi Ferdinando, della diocesi di Gurk.
20	genanio	1950.	Al sig. Pose Francesco, della diocesi di Ponce.
29	»	»	Al sig. Jacobs Enrico, dell'arcidiocesi di Malines.
»	»	»	Al sig. Libion Lodovico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Al sig. Piret Renato, della medesima arcidiocesi.
4	ottobre	»	Al sig. Vásquez Latorre Carlo, dell'arcidiocesi di Mèdellin.
28	giugno	1951.	Al sig. Vian Agostino (Roma).
3	agosto	»	Al sig. Compte Alberto, dell'arcidiocesi di Milano.
24	»	»	Al sig. D'Erme Nunzio (Roma).

21	agosto	1951.	Al sig. Romiti Giulio, della diocesi di Civitavecchia.
26	»		Al sig. Stampa Lelio (Roma).
2	settembre		Al sig. Pellegrini Rerruccio, della diocesi di Pescia.
18	»	»	Al sig. Mggi, Giovanni, della diocesi di Albenga.
»	»	»	Al sig. Bonomi Enzo, dell'arcidiocesi di Milano.
2	ottobre	»	Al sig. Tocchi Mariano, della diocesi di Nepi e Sutri.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Silvestro Papa :

	gennaio	1950.	Al sig. Cornet Antonio, dell'amministrazione apostolica di Innsbruck.
»	»	»	Al sig. Win sauer Enrico, della medesima amministrazione apostolica.
14	»	1951.	Al sig. Azqueta Giovanni di Gesù, della diocesi di Barquisimeto.
»	»	»	Al sig. D'Empaire Pietro, della medesima diocesi.
24	aprile	»	Al sig. Aboitiz Raimondo, dell'arcidiocesi di Cebù.
»	»	»	Al sig. Alvarez Ismaele, della medesima arcidiocesi.
4	luglio		Al sig. Hillebrand Giuseppe, dell'arcidiocesi di Trento.
»	»	»	Al sig. Zu egg Massimiliano, della medesima arcidiocesi.
24	agosto	»	Al sig. Borgognoni, Francesco, della diocesi di Civitavecchia.
18	settembre	»	Al sig. Campailla Giovanni, della diocesi di Pesaro.
»	»	»	Al sig. Verde Felice, della medesima diocesi.
28	»	»	Al sig. Polidori Domenico (Roma).
2	ottobre	»	Al sig. Traverso Francesco, della diocesi di Asti,

An. et yol. XXXXIII 20 Decembris 1951 (Ser. II, y. XYIH) - N. 17

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATAE MARIAE GORETTI, VIRGINI ET MARTYRI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Militanti in terris Ecclesiae suae manifesta semper Redemptor noster praebet indicia perennis illius praesentiae, qua, perfecto opere, quod Pater ei dederat, in caelum revertens, cum suis « usque ad consummationem saeculi » se mansurum pollicebatur, atque illius Virtutis ex alto, qua fideles suos, emisso superne illo alio Paraclito, induere non cessat. Quo in signorum genere sunt sanctissimoruin eorum hominum exempla, qui, in vita et morte vestigia Christi secuti, cum eo nunc in caelesti patria régnant. Atque nulla profecto aetate matri Ecclesiae defuerunt neque ornamenta purpurea gloriosi sanguinis Martyrum neque candidum inviolatae virginitatis decus. Sic huius initia saeculi, quod et inaudita immanitate bellorum et versutissima verae fidei impugnatione et effrenata licentia impuritiae deturpandum erat, consecrata sunt martyrio puritatis tenerae puellae Mariae Goretti, quam Nos hodie solemni ritu in sanctis Virginibus et Martyribus annumeravimus ; singulari prorsus cum animi Nostri gaudio totaque exsultante Ecclesia. Quivis enim christianus id persentit quod divus Ioannes Chrysostomus scribebat : « Propterea maxime commemorationes diligo Martyrum, diligo et amplector; atque omnes quidem, sed tum praecipue, cum mulierum certamina proponuntur. Quanto enim in firmius est vas, tanto maior est gratia, tanto

illustrius est trophaeuin, tanto insignior est victoria, non ob imbecillitatem sexus athletarum, sed quod, per ea quibus vicerat inimicus, nunc etiam vincatur **i).** (S. Ioan. Chrysost., *PC,* 50, col. 687).

Maria Goretti in lucem edita est die sexto decimo mensis Octobris^ anno millesimo octingentesimo nonagésimo, in oppido Oorinaldo, Dioecesis Senogalliensis, tertia proles coniugum Aloisii Goretti et Assumptae Carlini, locupletium non fortunis, sed virtutibus. Futuram Märtyrern, postridie sacro regenerandam fonte, ab ipsa Virgine Virginum Mariam appellari iusserunt. Utriusque parentis, piissimae matris potissimum, exemplis et monitis, adhuc parvula christianis assuefecta est virtutibus christianaeque pietati.

Sextum vix explebat aetatis annum, cum pater, qui agelli cultura suis victum comparabat, filiis quaerens panem, cum familia emigrare constituit in agros Romae propinquos. Antequam vero proficiscerentur, Maria, a matre et a curione oppidi apte instituta, primum Paenitentiae Sacramentum obivit ac sacro fuit inuncta chrismate. Aloisius Goretti primum in loco, qui vulgo dicitur *Colle Gianturco,* in Dioecesi Praenestina, habitavit, tribus vero post annis in pago cui nomen *Ferriere dt Conca,* non procul a Neptuno, in Dioecesi Albanen si ; ubi, societate inita cum quodam Ioanne Serenelli eiusque filio Alexandro, communem cum iis habuit domum, cuius appellatio *Cascina Antica* passim est.

Illorum igitur agrorum veluti flos, illarum convallium lilium succrevit Mariola, piissima et in studio orandi assidua ; quae tamen peculiari cultu prosequebatur Iesum de Cruce pendentem, Beatissimam Virginem Mariam, cuius Rosarium illi carissimum, s. Ioseph, Deiparae Sponsum, s. Antonium Patavinam et Angelum tutelaren.

Fuit deditissima parentibus. Qua de re mater ipsa testatur numquam Mariam non oboedivisse, numquam admisisse quo suos maerore affli geret. Et qui eam necavit ipse affirmat eam bonam, piam, parentibus morigeram, gravem semper fuisse, non leviculam et inconstantem, plurium puellarum more. Quae Mariae erga suos observantia vel luculentius enituit, cum eorum condicio tristior facta est. Nam Aloisius Goretti die sexto mensis Maii, anno millesimo nongentesimo e vivis migravit, desolatam relinquens coniugem et cum ceteris filiis Mariam, annum agentem decimum. Quae si pie animam dulcissimi patris piacularibus iuvare precibus studebat, matrem omnibus modis consolari dabat operam eiusque levare laborem. Cuius statum acerbiorem faciebant cum familia Serenelli iamdiu exorta discidia, rerum oeconomicarum causa. Maria non modo incredibili tranquillitate partiariorum tulit obiurgationes, qui officiorum puellae pro nihilo ducebant pretium, sed, ne simul-

tates ingravesceret, prudentia ducta, matri statim eius insidias non patefecit, qui ipsam occisurus erat. Quin etiam genetrici suae maestissimae addebat animum, fratresque cohortationibus in officio continebat.

Attamen destinata divinitus illarum choro virginum, qui Agno spargunt cum liliis rosas, ad asperum certamen alenda erat eo Sacramento, a quo martyrium sumpsit omne principium. Ingressa igitur annum undecimum, qua aetate pueri illis temporibus primum ad mensam Eucharisticam solebant accedere, huius desiderio coepit vehementius ardere. Quapropter, matris dubitationibus excussis, festo Corporis Christi die, anno millesimo nongentesimo secundo, primum sacro Convivio interfuit, tanta pietate, ut exemplo esset pueris, qui essent primum sacra de altari libaturi. Qua opportunitate sacerdos, antequam caelestis pabuli dona porrigeret, pueros inflammavit, ut tota virtute Iesum amarent, puri esse studerent, nullo peccato e suis cordibus fugarent Iesum, seque vel sanguinis et vitae pretio servarent Christo immaculatus. Et Maria, cui iam infantulae timorem peccati mater iniecerat, hoc sibi firmissime faciendum statuit.

Haud ita multo post puella aliam puellam audivit parum pudica verba proferentem. Domum reversa rem matri narravit quae, cum filiam admonuisset ne umquam similia ipsa admitteret, haec : « Ne talia timueris, mater; ego potius me patiar...». Atque, interiecto mense, potius interfìci se passa est quam maculari.

Iam Alexander Serenelli acuendum curaverat ferramentum in quadriangulum pugionem acutissimum, quem Mariae minitaturus esset, nisi suae concederet libidini. Cum primum puella sollicitata fuit, ea ne intellexit quidem quid insidiatur vellet; sed cum facta esset certior, aufugit proin piissime, insidiatorem admonens de timore Dei, de peccato, de inferno igne. Is vero, mortem intentans, Mariae interdixit ne quid matri detegeret. Quae, cum et sibi et familiae timeret, conatum non oportere genetrici suae indicare putavit. Sed ex eo tempore Maria enixius coepit Deiparam Virginem precari, Alexandri perhorrere aspectum, atque matrem orare ne sola domi relinqueretur.

Attamen Alexander, post duos irritos conatus, tertium apparabat impetum. Die enim quinto mensis Iulii, anno millesimo nongentesimo secundo, cum omnes essent in agris intenti operibus, ille domum rediit, ubi Maria in negotiis muliebribus occupabatur. Quam cum incassum invitasset ut secum cubiculum intraret, eam desperanter scalarum pluteo adhaerentem, corripit atque in cubiculum violenter trahit. Ventum itaque est ad martyrium, cui testes soli affuerunt Deus, Virgo Deipara ac tutelaris eius Angelus. Contenditur aliquantisper imparibus viribus,

alta identidem resonante ex ore victimae voce: «Non, non, non fiet! Quid agis, Alexander? Peccatum admittis. Huius ad inferos poenas lues. Deus hoc vetat; hoc peccatum est». Sed ille, immisso in puellae os linteolo, voces eius restingui! ; atque arreptum ferrum defigit in virgineo corpore, lata aperiens et profunda in abdomine vulnera. Illa, tantum intenta pudori et vesti componendae, se erigit et clamat : « O Deus, morior ego ! Mater, mater ! » Sed novis interea ictibus dorsum eius confoditur atque cor laeditur. Et illud profecto est divinitus factum, ut caesa virgo statim non moreretur, sed totum diem superstes de suo certamine et de sua victoria testari posset, et producta dolorum saevitie hostia fieret Christi in Cruce affixi similior.

Mater tandem advolat; cui interroganti Maria respondet : « Me volebat facere turpia, sed ego facere nolui ».

Sed cum interea puellae status vehementius ingravesceret, in valetudinarium Neptunense transvehitur, quod Hospitalarii Sodales a Sancto Ioanne de Deo procurant. Statim ibi declaratur in curatione vulnerum vel nullam vel perexiguam spem esse salutis. Itaque puella Paenitentiae Sacramentum obit. Quae quamvis torqueatur siti, ne petenti quidem aquae gutta dari licet. Assidue interea afflictam erigere matrem studet sibi bene esse confirmans. Sed ne nimium fatigetur, etiam praesentia matris ei negatur.

Nocte cum magno animi gaudio inter Filias Mariae, quas vocant, a Neptunensis paroeciae curione ascripta fuit proprioque ornata noinismate. Ubi tandem iunxit, sacerdos, augustissimum Eucharistiae Sacramentum morienti praebiturus, puellam ad memoriam excitavit Iesu e Cruce pendentis, qui etiam latroni « paradisum » promisit ; ab eaque quaesivit an occisori suo ignosceret ex animo. Cui illa : « Et ego, amore ducta Iesu, illi ignosco eumque cupio mecum in caelum venire». Ac paulo post similiter interrogata respondit : « Det ei veniam Deus, cui iam ego dederim ». Tum, antequam deficeret sensibus, adhortante praefecto vigilum, mater a morie]ite percontata est aliasne etiam sollicitata esset ab occisore. «Ita, mater, inquit, bis, mense fere prius, mihi molestus fuit ». Et cum genetrix sciseitata esset cur se id celavisset : « Mea mater, inquit, ille iuravit, si id tibi nuntiavissem, se trucidaturum me esse. Et tamen, etiam re non revelata, me trucidavit ».

Crescentibus postea cruciatibus et alienata mente, adhuc agitatione brachiorum prohibebat insectatorem, et illud exclamabat quod luctans monuerat : « Quid agis? Ad inferos ibis ».

Sic herois illa, vergente hora quarta post meridiem, brevem in terris vitam clausit, laureatarum socianda choro virginum, quae Christo in

sempiternum illa ingeminant : « Me exspectant peccatores ut perdant me ; ad praescripta tua attendo. Omnis perfectionis vidi esse terminum ; latissime patet mandatum tuum». (Ps. 118, 95 s.).

Et populus quidem statim Mariam Goretti sanctam Märtyrern et saeculi vicesimi *Agnetem* conclamans, ingenti pompa eius corpus ad sepulcretum Neptuni oppidi prosecutus est. Quod inde, anno millesimo nongentesimo vicesimo nono, alumnorum S. Pauli a Cruce curis, magna iterum civium advenarumque frequentia in Deiparae Virginis a Gratiis delatum est aedem, in qua, quemadmodum iam in aede S. Francisci Asisinatis, Corinaldi, et in sanctuario Montis Virginis, marmorea monumenta honori angelicae huius Virginis facta sunt.

Cum autem in dies magis percrebuisset puellae fama, adulescentularum rogatu e Dioecesi libanensi in Actionis catholicae agminibus militantium, anno millesimo nongentesimo tricesimo quinto, processus, quos informativos vocant, constructi sunt : alter in Albanensi Curia de fama martyrii, de scriptis et « de non cultu », alter, eodem anno in Curia Senogalliensi. Servatis de iure servandis, fel rec. Decessor Noster Pius XI, die primo mensis Iunii, anno millesimo nongentesimo tricesimo octavo, Introductionis Causae commissionem signavit. Interea primum in Albanensi Curia deinde in Romana apostolicae inquisitiones fuerunt adornatae ac decreta postea de iuridica auctoritate processuum cum Ordinarii tum Apostolici edita sunt. Porro in Congregationibus *antepraeparatoria,* die vicesimo septimo mensis Octobris, anno millesimo nongentesimo quadragesimo secundo, in *praeparatoria* biennio post, calendis Februariis, et in *generali* coram Nobis, die tricesimo mensis Ianuarii anno millesimo nongentesimo quadragesimo quinto, disceptatum est an constaret de Venerabilis Servae Dei Mariae Goretti martyrio. Die autem vicesimo quinto mensis Martii, cl. mem. Carolo S. R. E. Cardinali Salotti, Causae Ponente et S. Rituum Congregationis Praefecto, dilecto Filio Alfonso Carinci eiusdem S. Congregationis a Secretis, et dilecto Filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, arcessitis, Nos sacris operati, sollemniter ediximus : *Constare de martyrio et causa martyrii Ven. Servae Dei Mariae Goretti; cumque evidenter hoc constaret, concessa, ad normam canonis Iuris Canonici* 2116 § 2, *dispensatione a miraculis seu signis, ad ulteriora procedi posse.*

In generali vero Congregatione, coram Nobis habita die vicesimo quarto mensis Aprilis, eodem anno, quamvis concordi sententia astantes Patres Cardinales, Officiales Praelati et Patres Consultores S. Rituum Congregationis affirmavissent ad Beatificationem Ven. Mariae Goretti tuto procedi posse, Nos tamen, maiorem divini luminis copiam implo-

rare cupientes, supremam Nostram pandere sententiam ad diem vicesimum primum mensis Maii distulimus : quo die, uti de more, post litatum divinum Sacrificium, coram S. R. E. Cardinali, Causae Ponente, S. Rituum Congregationis Viro a Secretis, et Fidei Promotore Generali decrevimus : *Tuto procedi posse ad Venerabilis Mariae Goretti sollemnem Beatificationem.* Quae tamen, ob gravia temporis adiuncta, biennio post, die vicesimo septimo mensis Aprilis, in Petriana Basilica, celebrata fuit.

Quam Ecclesiae sanctae sententiam Deus ipse miraculis, invocato novensilis Beatae nomine, patratis, confirmare visus est. Quapropter dilecto Filio P. Mauro ab Immaculata Congregationis a Passione Sodale, huius Causae Postulatore, rogante, postquam res in ordinario coetu S. Rituum Congregationis disceptata fuit, die tertio mensis Augusti, eodem anno, Commissionem, quam vocant, signavimus raessumptionis Causae ad Canonizationem B. Mariae Goretti, Virginis et Martyris, obtinendam.

En itaque duae sanationes S. Rituum Congregationi exhibitae, quae, interposita B. Mariae Goretti prece, a Deo impertitae dicebantur, post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem.

Quarum altera ita narratur. Iosephus Cupo, Francisci filius, operarius, in Romano agro, die octavo mensis Maii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo septimo, dum terram ab aggere removet, ingenti saxo, e summo aggere rúente, ad dexterum pedem adeo vehementer illuditur, ut, pede ilico turgescente, ob cruciatum animo defecerit. Domum illi reverso haematoma enascitur, quod, omnibus faventibus adiunctis, solummodo post viginti dies devinci potuisset. At Iosephus, qui singulari religione erga B. Mariam Goretti tenebatur, ei pluries supplicavit. Hora secunda cum dimidio post meridiem eiusdem diei quo calamitatem acceperat, somno Iosephus corripitur. Asserit ipse se Beatam Mariam martyrii palmam liliumque manu gestautem tunc vidisse eodemque tempore se ex pedis dolore ac tumore levatum fuisse. Post triginta circiter horae momenta expergefactus, pedem omnino sanum invenit, uxore ceterisque portentum admirantibus. Sequenti die perfecte sanus ad interceptum laborem rediit. Atque in recuperata valetudine perseveravit. Nullus medicus, ante sanationem, infirmum, ob breve temporis spatium visitavit. Aegrorum quaedam ministra hunc turgorem vere haematoma fuisse edixit; quam diagnosim duo ex ofticio periti ipsumque S. Rituum Congregationis medicum collegium confirmaverunt, simulque hanc sanationem soli Deo esse tribuendam declaraverunt..

Altera sanatio ita describitur. Anna Grossi, Amadei filia, Francisci Musumarra uxor, Albani nata, mense Aprili exeunte, anno millesimo nongentesimo quadragesimo septimo, gravi essudativa pleurite attacta fuit, quae in peius sequentibus diebus saeviit. Cum autem die quarto mensis Maii illa patrocinium B. Mariae implorare coepisset ac foliolum de floribus prope Beatae corpus in Basilica Ss. Ioannis et Pauli appositis devote deglutivisset, sequenti die febri omnino et perseveranter expedita fuit. Medens, qui Beatam invocatam fuisse nesciebat, miraculum conclamavit. Duo periti ex officio et medicum S. Rituum Congregationis collegium diagnosim, prognosim, iudicium a medente edita plene confirmaverunt. De utraque sanatione constructus est in Urbe processus Apostolicus, atque in Congregatione *antepreparatoria* hac de re suffragium collegii medici expensum. Porro die septimo decimo Maii mensis anno millesimo nongentesimo quadragesimo nono, coetus *praeparatorius* est coactus, et sexto die Decembris eiusdem anni coram Nobis *generalis* coetus, in quo venerabilis Frater Noster Clemens S. R. B. Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus et Causae Ponens, dubium proposuit : *An et de quibus miraculis post indultam Beatae Mariae Goretti ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Astantes Patres Cardinales, Praelati Ofiiciales et Consultores in unam eandemque affirmativam sententiam tulere suffragia. Quibus auditis, Nos per Decretum sequenti die undecimo eiusdem mensis sollemniter ediximus : *Constare de duobus miraculis, B. Maria Goretti interveniente, a Deo patratis, nimirum, de instantánea perfectaque sanatione cum Iosephi Cupo a gravi haematomate in pede deœtero, tum Annae G-rossi Musumarra a gravi pleurite essudativa.*

Quod unum ad acta Causae apud S. Rituum Congregationem complenda -deerat, in *generali* Congregatione coram Nobis celebrata die tertio decimo eiusdem mensis actum est, cum de dubio disceptatum est, quod de *Tuto* vocatur. In qua Congregatione, quamvis omnes qui aderant Cardinales, Praelati Ofiiciales et Consultores aûirmavissent *Tuto* procedi posse, stante approbatione duorum, quae supra diximus, miraculorum post indultam B. Mariae Goretti ab Apostolica Sede venerationem, ad sollemnem ipsius Canonizationem, Nos tamen interponendum diximus temporis intervallum ad expetendum maioris etiam gratiae lumen. Die autem duodecimo mensis Ianuarii vertentis anni, sacris operati, astantibus venerabili Fratre Nostro Clemente S. R. E. Cardinale Micara, atque venerabili Fratre Alfonso Carinci et Salvatore Natucci,

quos supra memoravimus, *Tuto procedi posse ad B. Mariae Goretti Canonizationem* ediximus.

Quibus omnibus^ quemadmodum descripsimus, comparatis, ut ordo a Decessoribus Nostris sapientissime constitutus plene servaretur, primum quidem in Consistorium secretum S. R. E. Cardinales in diem sextum decimum superioris mensis Martii ad Nos accivimus, eorum sententiam rogaturi. In quo venerabilis Frater Noster Clemens Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus, de vita, gestis, virtutibus et miraculis Bb. Antonii Mariae Claret et Vincentii Strambi, Confessorum Pontificum, atque Bb. Mariae Goretti, Virginis et Martyris, Mariae Gulielmae Aemiliae de Rodat et Mariae Annae a Iesu de Paredes, Virginum, brevem sermonem habuit, et singulorum acta recensuit, quae in Causis Beatificationis et Canonizationis S. Rituum Congregatio, re prius severe deliberata, sumpserat, et probaverat. Quibus peractis, Nos astantium Cardinalium singulorum sententiam rogavimus. Mox Consistorium publicum habuimus ad sollemnem eorundem Beatorum et Beatarum Canonizationis perorationem dicendam : quam pro Beata Maria Goretti ornato sermone dixit dilectus Filius Franciscus Xaverius Parisi, Consistorialis Aulae Advocatus, qui Nos enixe rogavit ut ad optatam Canonizationem quam primum deveniremus. Nos vero, quamvis rem properare vehementer cuperemus, de ea non antea decreturos diximus quam, secundum translaticium Decessorum Nostrorum morem, in Consistorio *semipublico,* quod vocatur, iterum Purpurati Patres, atque Sacrorum Antistites in Urbe affuturi, suam aperirent Nobis mentem. Mandavimus propterea ut singulis Antistitibus de singulorum Beatorum et Beatarum, quos memoravimus, vita, virtutibus et miraculis ac de actis in eorum Causis, a S. Rituum Congregatione commentarii mitterentur, ut ipsi, re plene cognita, suam possent ferre sententiam.

Die porro vicesimo septimo mensis Martii Consistorium istud in sueta Palatii Vaticani Aula habitum est, cui non pauci affuere Antistites ex vicinioribus praesertim dioecesibus, qui cum amplissimo Cardinalium Collegio in unam sententiam convenerunt ut propositae Canonizationes quam primum celebrarentur. Quae suffragia laeto accipientes animo, diximus Nobis quoque in votis esse quinque Beatos illos Caelites ad summum sanctitudinis fastigium evectos declarare ; ac statuimus sollemnes eiusmodi caeremonias per huius Anni Sacri decursum, Deo iuvante, peragere. Interea omnes astantes rogavimus venerabiles Fratres ut Nobiscum suas coniungere vellent preces ut haec feliciter evenirent.

De quibus omnibus ut iuridica acta confluerent dilectis Filiis qui astabant Protonotariis Apostolicis mandavimus.

Brevi tempore interiecto sollemnia R. Mariae Goretti Canonizationis in hodiernum diem vicesimum quintum Iunii mensis peragenda indiximus. Cum vero animadvertissemus tantas christifidelium multitudines ex omnibus terrae regionibus et multa millia ex ipso agro Romano in hanc Almam Urbem venturos esse ut singulari huic triumpho interessent, Nos, ne longe maior pars peregrinorum sollemni caeremonia privaretur, ipsam Canonizationem pridie illius diei vespere in conspicuo ad Petrianam Basilicam ascensu fieri velle renuntiavimus, et constituto vicesimo quinto die intra Basilicam sollemne Sacrum Pontificali ritu in novensilis Sanctae Virginis et Martvris honorem peragere statuimus.

Dicto igitur die, in Petrianum forum, stipatura, confertissima hominum variarum linguarum multitudine, quos inter erant Beatae glorificandae duo fratres, duae sorores aliique cognati, universis saecularis et regularis cleri ordinibus, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus, Abbatibus, Episcopis, Archiepiscopis, Patriarchis et S. R. E. Cardinalium Collegio praeeuntibus, Nos ipsi, ex Aede Sixtina exeuntes, sollemni pompa, hora sexta post meridiem descendimus et ad thronum, in Basilicae pronao collocatum, accessimus, ibique sedimus. E quodam Vaticani Palatii suggestu inspectabat Beatae Mariae mater, octogenario maior.

Tunc, praestita prius Nobis, uti de more, ab astantibus Cardinalibus oboedientia, venerabilis Frater Noster Clemens S. R. E. Cardinalis Micara, S. Rituum Congregationis Praefectus et huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Francisco Xaverio Parisi, Consistorialis Aulae Advocato, *instanter, instantius* et *instantissime* a Nobis efflagitavit, ut Beatae Mariae Goretti Sanctorum honores decerneremus. Dilectus filius Antonius Bacci, ab Epistolis ad Principes, nomine quidem Nostro, dixit sollemne iam advenisse momentum, quo Nos oraculum laturi essemus. Sancti igitur Divini Spiritus lumine implorato, atque omnibus aperto capite surgentibus, Nos, in Cathedra sedentes, de plenitudine Apostolici Nostri Ministerii sollemniter sic pronuntiavimus : *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita, et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum, in Urbe exsistentium, consilio, Beatam Mariam Goretti, Sanctam esse de-*

cernimus et definimus ac Sanctorum catalogo ascribimus: statuentes ab Ecclesia Universali illius memoriam, quolibet anno, die eius natali, sexta nempe Iulii, inter Sanctas Virgines et Martyres pia devoctione recoli debere. In nomine Pafßtris et FiÇfëlii et SpirituSfQSancti. Amen. Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Micara, per eundem Consistorialis Aulae Advocatum Nobis oblatis, Decretales Litteras confici et sub plumbo expediri iussimus; praesentibus autem Protonotariis Apostolicis ut de huius Canonizationis memoria publicum conficerent instrumentum mandavimus. Cum autem ferventissimus plausus ac fremitus immensae multitudinis novensili Sanctae acclamantis cessasset, Nos, brevi omnes sermone alloquentes, praeclarae Virginis Martyris gloriam praedieavimus atque omnes christifideles ad imitationem illius innocentiae indomitaeque animi fortitudinis, quibus tantopere nostrum indiget saeculum, excitavimus. Gratias mox omnipotenti Deo cum conferiissima cleri populique multidudine acturi, hymnum *Te Deum* cecinimus ac primum deinde novensilis Sanctae patrocinium invocavimus et Apostolicam benedictionem Urbi et Orbi cum plena admissorum indulgentia peramanter impertivimus.

Postridie in Nostra Patriarchali Basilica, magnifieentissime ornata innumerisque splendenti lychnis atque maxima fidelium multitudine stipata, Pontificale Sacrum in honorem S. Mariae Goretti, quam pridie Nobis licuerat Caelitum redimire gloria, egimus; in quo post Evangelium gloriosae Virginis et Martyris breve teximus elogium illamque toto corde apprecati sumus ut ipsa, e caelestibus sedibus, ubi sempiterna fruitur beatitate, a Divino Redemptore precando impetraret, ut omnes, pro peculiari cuiusque nostrae vitae condicione, praeclara vestigia sua libentes, volentes operantesque sequeremur. Homilia prolata, benedictionem Apostolicam et plenam admissorum indulgentiam universis astantibus impertivimus, moxque sollemnissimo ritu incruentum Sacrificium perfecimus.

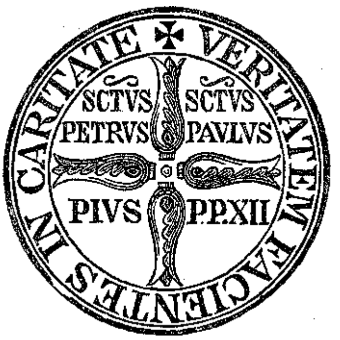
Praeclarae itaque huius invictae Virginis et Martyris Nostris hisce Litteris consecrata memoria, omnibus bene perpensis, certa scientia deque Nostrae Apostolicae potestatis plenitudine omnia et singula quae supra diximus iterum confirmamus, roboramus, statuimus, decernimus atque universae Ecclesiae catholicae denuntiamus.

Mandamus insuper ut harum Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen Notarii Apostolici subscriptis eiusque sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae iisdem hisce haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Si quis autem Decretales has

Litteras Nostrae definitionis, decreti, ascriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae ausu temerario infringere vel eis contraire, aut id attentare praesumpserit ; indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S Petrum, anno Iubilaei millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesimo quinto mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

!go PIUS, catholicae Ecclesiae Episcopus.



£B Ego EUGENIUS, Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae, Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

$3 Ego CLEMENS, Episcopus Veliternus, Cardinalis MICARA.

£B Ego JOSEPHUS, Episcopus Albanensis, Cardinalis PIZZARDO.

Ego BENEDICTUS., Episcopus Praenestinus, Cardinalis ALOISI MASELLA.

£g Ego ADEODATUS IOANNES, Episcopus Sabinensis et Mandelensis, Cardinalis PIAZZA.

£B Ego FRIDERICUS, Episcopus Tusculanus, Cardinalis TEDESCHINI, Datarius.

Ego ALEXANDER, titulo S. Mariae in Cosmedin, Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego PETRUS, titulo S. Crucis in Hierusalem, Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego DOMINICUS, titulo S. Apollinaris, Presbyter Cardinalis IORIO.

Ego MAXIMUS, titulo S. Mariae in Porticu, Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego NICOLAUS, S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus, Cardinalis CANALI, Paenitentiarius Maior.
Ego IOANNES, S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.
Ego IOSEPHUS, S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario
£B E. Card. TISSERANT
8. Collegii Decanus.

|$j C. Card. MICARA
8. Rituum Cong. Pro-Praefectus

Bernardus De Felicis, *Proton. A past.*
Ioseph Caprio, *Proton. Apost.*

Reg. in Can. Ap. Vol. LXXIX, n. 97.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

LEOPOLDOPOLITANUS
(KOLÉNSIS)

E VICARIATU APOSTOLICO LEOPOLDOPOLITANO TERRITORII PARTES SEIUNGUNTUR, EX QUIBUS NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA, KOLENSIS NUNCUPANDA.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad catholicam fidem latius in Congo Belgicae ditionis prolatandam, peropportunum visum est e latissimo Vicariatus Apostolici Leopoldopolitani territorio partes seiungere et novam exinde Praefecturam Apostolicam erigere, eamque Evangelii praeconibus Congregationis a Sacris Cordibus Iesu et Mariae committere, qui ibidem, una cum sollertibus Congregationis Immaculati Cordis Mariae sodalibus, quorum curis Vicariatus ille Leopoldopolitanus concreditus est, iamdiu cum non mediocri religionis incremento allaborant. Venerabiles itaque Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Sacrae Congregationi Fidei Propagandae praepositi, audita favorabili sententia venerabilis Fratris Petri Sigismundi, Archiepiscopi titulo Neapolitani in Pisidia, et in Congo Belgico et in Ruanda Urundi Delegati Apostolici, ac re mature perpensa,.

integra territoria de *Lómela* et de *Dehese,* nec non partem territorii de *Kole* et orientalem partem territorii de *Oshwe,* ad Apostolicum, quem memoravimus, Vicariatum Leopoldopolitanum hucusque pertinentes, distrahendae censuerunt et novam exinde Praefecturam Apostolicam, *Kolensem* nomine appellandam, erigere. Nos vero, audito venerabili Fratre S. Congregationis Fidei Propagandae a Secretis, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia ac de Nostrae potestatis apostolicae plenitudine, Kolensem Praefecturam Apostolicam, territorio quod propositum est constantem, erectam et constitutam decernimus ac declaramus, eamque impigris sodalium Congregationis a Sacris Cordibus Iesu et Mariae curis, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, committimus. Novae itaque huic Praefecturae Apostolicae Kolensi omnia attribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem obstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri obstringuntur. Quae omnia, uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse et fore volumus et decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die quarto decimo mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno tertiodecimo.

Pro S. E. B. Cancellario
E. Card. TISSERANT
Sacri Collegii Decanus

P. Card. FTJMASONI BIONDI
8. Congr. de Prop. Fide Praefectus

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Loco £8 Plumbi

Reg. in Oanc. Ap., vol. LXXXI, n. *84.*

II

MARIANOPOLITANA - OTTAVIENSIS - MONTIS LAUREI (SANCTI HIERONYMI)

AB ARCHIDIOECESIBUS MARIANOPOLITANA ET OTTAVIENSI ATQUE A DIOECESI MONTIS LAUREI QUADRAGINTA IN TOTO PAROECIAE SEIUNGUNTUR ET EXINDE NOVA ERIGITUR DIOECESIS, QUAE SANCTI HIERONYMI NUNCUPABITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad catholicum nomen latius per orbem prolatandum et dominicum gregem per Sacrorum Antistites facilius et salubrius pascendum, maxime iuvat ita ecclesiarum circumscriptiones ordinari ut fidelium necessitatibus pro locorum adiunctis aptius respondeant. Quamobrem Apostolica Sedes perampla alicubi dioecesium territoria dispertire curat et novas inde dioeceses constituere aliorum vigilantium Pastorum regimini concredendas. Quae quidem perpendentes, Nos venerabilis Fratris Hildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titulo Sinnadensis in Phrygia, in ditione Canadensi Delegati Apostolici, preces Nobis oblatas excipiendas duximus, quibus ille, favorabili habita sententia venerabilium Fratrum Pauli Aemilii Léger, Archiepiscopi Marianopolitana Alexandri Vachon, Archiepiscopi Ottaviensis et Iosephi Eugenii Limoges, Episcopi Montis Laurei, postulavit ut quaedam territoria ab istorum Antistitum dioecesibus seiungi et nova exinde dioecesis condi possit.

Quapropter de consilio venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum, suppleto, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ab archidioecesi Marianopolitana triginta paroecias seiungimus, quarum duodeviginti in comitatu *Terrebonne* exstant, videlicet: *St. Jérôme, St. Antoine, Ste Paule, Ste Marcelle, Lac Marois, Lesage, Mont Rolland, Rosemere, Ste Adèle, Ste Anne de Plaines, St. Hippolyte, St. Janvier, Ste Marguerite, St. Sauveur, Ste Sophie, Ste Thérèse, Terrebonne* et *Val Morin;* aliae autem paroeciae in comitatu *Deux Montagnes* exstant, nempe : *St. Augustin, St. Benoît, St. Canut, St. Columban, St. Hermas, Ste Monique, St. Placide, Ste Scholastique;* ceterae vero in comitatu *Argenteuil,* scilicet :

Ste Anastasie de Lachute, St. Julien, St. André, St. Joseph du Carillon.

Ab archidioecesi Ottaviensi insuper septem paroecias separamus, in comitatu quem memoravimus *ArgenteuU* exstantes, videlicet : *Brownsbürg* cum filiali ecclesia in pago *Wentworth, Calumet, Grenville* cum ecclesia filiali in pago *Pointe au chêne, St. Philippe de ArgenteuU, Immaculée Conception de Lachute, Montfort* et *Ilarrington;* a dioecesi demum Montis Laurei tres paroecias in eodem comitatu *ArgenteuU* exstantes, scilicet *Huberdeau, Lac des seize Isles* cum ecclesia filiali in pago *Weir,* et *St. Adolphe de Howard.* Territorium universas quadraginta has paroecias complectens in novam erigimus et constituimus dioecesim, cui nomen erit Sancti Hieronymi. Episcopalem sedem in urbe figimus vulgo *St. Jerome,* quam proinde ad civitatis episcopalis dignitatem evehimus cum omnibus iuribus et privilegiis ad civitates episcopales pertinentibus; Episcopi vero cathedram in sacra aede Deo in honorem S. Hieronymi constituimus, ibidem exstante, quam proinde ad Ecclesiae Cathedralis gradum extollimus eique et pro tempore Episcopis Sancti Hieronymi omnia tribuimus iura, honores, insignia, privilegia, favores et gratias, quibus ceterae per orbem cathedrales Ecclesiae earumque Episcopi iure communi fruuntur illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur.

Novam porro hanc cathedralem Ecclesiam Sancti Hieronymi suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Marianopolitanae eiusque pro tempore Episcopos metropolitico subicimus iuri Archiepiscopi Marianopolitani. Praeterea usque dum Capitulum Cathedrale constitui nequeat, indulgemus ut, ad iuris tramitem, pro Canonicorum hoc Episcopi senatu dioecesani Consultores eligantur et adhibeantur.

Mandamus insuper ut quamprimum fieri poterit parvum saltem Seminarium dioecesanum iuxta sacros canones et S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus traditas normas modo erigatur, ut iuvenes in sortem Domini vocati in spem Ecclesiae rite instituantur.

Episcopalis autem mensa novae dioecesis Curiae emolumentis et oblationibus, quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent, constituatur.

Quod vero ad dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum iura et onera aliaque id genus, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod vero ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut, simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo

ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Mandamus denique ut documenta et acta omnia, quae novam hanc dioecesim eiusque clericos et fideles respiciunt, a Cancellariis Marianopolitanae, Ottaviensis et Montis Laurei dioecesium, ad Cancellariam dioecesis Sancti Hieronymi quamprimum fas erit transmittantur, ut in huius tabulario religiose serventur.

Ad quae omnia uti supra disposita et constituta perficienda venerabilem quem supra memoravimus fratrem in ditione Canadensi Delegatum Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praesit, deligimus et illi necessarias et opportunas attribuimus facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus iniungimus ad S. Congregationem Consistorialem quamprimum transmittendi authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum.

Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, ac, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus derogamus. Harum porro Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel ofiicio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem Litteris haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, concessionis, statuti, commissionis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die vicesima tertia mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno tertio decimo.

Pro S. R. E. Cancellario
IOSEPHUS Card. PIZZARDO

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. O. Consistorialis a Secretis

A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc, *Decanus Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Loco $8 Plumbi

***Heg. in Cane. Ap., vol. LXXXII, n.* 27.**

TU

QUEBECENSIS

(S. ANNAE POCATIERENSIS)

AR ARCHIDIOECESI QUEBECENSI TERRITORII PARS SEIUNGITUR, EX QUA NOVA ERIGITUR DIOECESIS S. ANNAE POCATIERENSIS NOMINE, IPSI METROPOLITANAE ECCLESIAE QUEBECENSI SUFFRAGANEA.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Sollerti studio Apostolica Sedes curat ut Ecclesiarum in orbe catholico circumscriptio ita ordinetur, ut fidelium necessitatibus, quantum fieri possit, pro locorum adiunctis respondeat et Sacrorum Antistitum regimen maiori cum fructu exerceatur. Ex illis itaque dioecesibus, quae ob nimiam territorii amplitudinem ab uno, vel diligentissima, Pastore regi nequeant, partes seiungendae sunt et aliae exinde dioeceses erigendae, aliis concedendae Antistitibus.

Quod considerantes, Nos accipiendas duximus preces venerabilis Fratris Hildebrandi Antoniutti, Archiepiscopi titulo Sinnadensis in Phrygia et Delegati Apostolici in ditione Canadensi, quibus, accedente consensu venerabilis Fratris Mauritii Boy, Archiepiscopi Quebecensis, petebatur ut e latissimo Archidioecesis Quebecensis territorio pars separaretur in novam dioecesim erigenda.

Nos itaque, de consilio venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Negotiis Consistorialibus praepositorum, re mature perpensa ac certa scientia, suppleto, quatenus opus sit aliorum qui sua interesse praesumant consensu, apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ab Archidioecesi Quebecensi illam seiungimus territorii partem, quae comitatus civiles *Kamouraslca, Islet, Montmagny* et *Rivière du Loup* complectitur, quam in novam erigimus dioecesim S. Annae Pocatierensis ab urbe *Sainte Anne de la Pocatière* appellandam.

Huius dioecesis sedem in hac ipsa urbe constituimus, quam ad civitatis episcopalis fastigium extollimus. Episcopi vero cathedram in sacra aede Deo in honorem S. Annae dicata, in illa urbe exstante, Agimus, quam propterea ad Ecclesiae Cathedralis dignitatem evehimus, eique et pro tempore Episcopis S. Annae Pocatierensis honores, insignia, iura et privilegia attribuimus, quibus ceterae episcopales Ecclesiae earum-

que Antistites iure communi gaudent, eosque pariter oneribus et obligationibus astringimus, quibus ceteri astringuntur.

Hanc autem S. Annae Pocatierensis Cathedralem Ecclesiam suffraganeam decernimus Metropolitanae Ecclesiae Quebecensi, cuius Archiepiscopi metropolitico iuri novae sedis Episcopos subicimus.

Indulgemus quoque ut usque dum Canonicorum cathedrale Capitulum constitui nequeat, Consultores dioecesani ad iuris normam eligantur et adhibeantur.

Volumus insuper ut in nova hac dioecesi Seminarium, saltem parvum, erigatur, in quo iuvenes in sortem Domini vocati ad pietatem ac doctrinam instituantur.

Episcopalis S. Annae Pocatierensis dioecesis mensa constituetur Curiae emolumentis et oblationibus quae a fidelibus in quorum bonum diócesis ipsa erecta est praeberi solent.

Quod vero attinet ad huius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, servanda iubemus quae sacri Canones praescribunt. Quod autem ad clerum praecique spectat statuimus ut simulac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem demandatae fuerint, eo ipso clerici in novae dioecesis territorio legitime degentes, eidem ascripti censeantur.

Volumus insuper ut omnia documenta et acta quae novam dioecesim respiciunt, ipsius Curiae quam primum fas erit ab archidioecesis Quebecensis Curia tradantur, ut in eius archivo rite serventur.

Ad quae omnia ut supra disposita exsecutioni mandanda venerabilem quem supra diximus Fratrem in Canadensi ditione Delegatum Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu eidem Delegationi praesit, deligimus et ipsi necessarias et opportunas ad id facultates attribuimus, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate" constitutum, facto ipsi onere authenticum peractae exsecutionis actorum exemplum ad S. Congregationem Consistorialem quamprimum transmittendi.

Praesentes autem Litteras firmas, validas et efficaces esse et fore suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, ac, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, id prorsus irritum et inane esse et fore volumus ac decernimus, contrariis quibuslibet non obstantibus, quibus omnibus derogamus.

Harum porro Litterarum exemplis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in eccle-

siastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce iisdem haberetur ostensis.

Nemini vero hanc paginam seiunctionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, concessionis, statuti, commissionis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, die vicesima tertia mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno tertiodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario
IOSEPHUS Card. PIZZARDÜ

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

A. Carinci, Archiep. tit. Seleuc, *Decanus Proton. Apost.*
Ludovicus Kaas, *Proton. Apost.*

Ix>co ¡$¡ Plumbi

Reg. in Cane. Ap., vol. LXXXII, n. 25.

ALLOCUTIONES

I

*Iis quae interfuerunt Conventui Unionis Catholicae Italicae inter Ostetrices, Romae habito.**

Vegliare con sollecitudine su quella culla silenziosa e oscura, ove Iddio al germe dato dai genitori infonde un'anima immortale, per prodigare le vostre cure alla madre e preparare al bambino, che ella porta in sè, una nascita felice, ecco, dilette figlie, l'oggetto della vostra professione, il segreto della sua grandezza e della sua bellezza.

Quando si pensa a questa ammirabile collaborazione dei genitori, della natura e di Dio, dalla quale viene alla luce un nuovo essere umano ad immagine e somiglianza del Creatore,[1] come si potrebbe non apprezzare al suo giusto valore il concorso prezioso che voi apportate a tale opera? L'eroica madre dei Maccabei ammoniva i suoi figli : « Io non so per qua! modo voi abbiate preso essere nel mio seno ; non io vi ho dato

*** Habita die 29 Octobris mensis a. 1951.**

[1] **Cfr. *Gen. 1,* 26-27.**

10 spirito e la vita, nè io ho composto l'organismo di ognuno di voi. Dunque il Creatore dell'universo ha formato l'uomo nel suo nascere ».*

Perciò chi si appressa a questa culla del divenire della vita e vi esercita la sua azione in uno o in altro modo, deve conoscere l'ordine che 11 Creatore vuole vi sia mantenuto e le leggi che ad esso presiedono. Poiché non si tratta qui di pure leggi fìsiche, biologiche, alle quali necessariamente obbediscono agenti privi di ragione e forze cieche, ma di leggi, la cui esecuzione e i cui effetti sono affidati alla volontaria e libera cooperazione dell'uomo.

Quest'ordine, fissato dalla intelligenza suprema, è diretto allo scopo voluto dal Creatore ; esso abbraccia l'opera esteriore dell'uomo e la interna adesione della sua libera volontà; implica l'azione e la doverosa omissione. La natura mette a disposizione dell'uomo tutta la concatenazione delle cause, dalle quali sorgerà una nuova vita umana; all'uomo spetta di sprigionarne la forza viva, alla natura di svilupparne il corso e di condurla a compimento. Dopo che l'uomo ha compiuto la sua parte e ha messo in movimento la maravigliosa evoluzione della vita, il suo dovere è di rispettarne religiosamente il progresso, dovere che gli vieta di arrestare l'opera della natura o d'impedirne il naturale sviluppo.

In tal guisa la parte della natura e la parte dell'uomo sono nettamente determinate. La vostra formazione professionale e la vostra esperienza vi mettono in grado di conoscere l'azione della natura e quella dell'uomo, non meno che le norme e le leggi, a cui ambedue sono soggette; la vostra coscienza, illuminata dalla ragione e dalla fede, sotto la guida dell'Autorità stabilita da Dio, v'insegna fin dove si estende l'azione lecita, e dove invece strettamente s'impone l'obbligo della omissione.

Alla luce di questi principi Noi Ci proponiamo ora di esporvi alcune considerazioni *sull'apostolato,* a cui la vostra professione v'impegna. Infatti ogni professione voluta da Dio importa *xm& missione,* quella cioè di attuare, nel campo della professione stessa, i pensieri e le intenzioni del Creatore, e di aiutare gli uomini a comprendere la giustizia e la santità del disegno divino e il bene che ne deriva per loro stessi dal suo adempimento.

• *2 Mac.* 7, 22.

I

Il vostro apostolato professionale si esercita in primo luogo per mezzo della vostra persona.

Perchè vi si chiama? Perchè si è convinti che voi conoscete la vostra arte ; che voi sapete di che cosa la madre e il bambino hanno bisogno ; a quali pericoli ambedue sono esposti; come questi pericoli possono essere evitati o superati. Si attende da voi consiglio ed aiuto, naturalmente non in modo assoluto, ma nei limiti del sapere e del potere umano, secondo il progresso e lo stato presente della scienza e della pratica nella vostra specialità.

Se tutto ciò si attende da voi, è perchè si ha fiducia in voi, e questa fiducia è, innanzi tutto, cosa personale. La vostra persona deve ispirarla. Che tale fiducia non rimanga delusa, è non soltanto vostro vivo desiderio, ma anche una esigenza del vostro ufficio e della vostra professione, e quindi un dovere della vostra coscienza. Perciò voi dovete tendere ad elevarvi fino all'apice delle vostre cognizioni specifiche.

Ma la vostra abilità professionale è anche una esigenza e una forma del vostro apostolato. Quale credito infatti troverebbe la vostra parola nelle questioni morali e religiose connesse col vostro ufficio, se voi appariste deficienti nelle vostre cognizioni professionali? Al contrario, il vostro intervento nel campo morale e religioso sarà di tutt'altro peso, se voi saprete incutere rispetto con la vostra superiore capacità professionale. Al favorevole giudizio, che vi sarete guadagnate col vostro merito, si aggiungerà nello spirito di coloro, che ricorrono a voi, la ben fondata persuasione che il Cristianesimo convinto e fedelmente praticato, lungi dall'essere un ostacolo al valore professionale, ne è uno stimolo e una garanzia. Essi vedranno chiaramente che nell'esercizio della vostra professione voi avete coscienza della vostra responsabilità dinanzi a Dio ; che nella vostra fede in Dio voi trovate il più forte motivo di assistere con tanto maggior dedizione, quanto più grande è il bisogno ; che nel solido fondamento religioso voi attingete la fermezza di opporre a irragionevoli e immorali pretese (da qualsiasi parte esse vengano) un calmo, ma impavido e irremovibile no.

Stimate e apprezzate, come siete, per la vostra condotta personale, non meno che per la vostra scienza ed esperienza, voi vedrete affidarvi di buon cuore la cura della madre e del bambino e, forse senza che voi stesse ve ne accorgiate, eserciterete un profondo, spesso silenzioso, ma assai efficace apostolato di cristianesimo vissuto. Per quanto grande,

infatti, possa essere l'autorità morale dovuta alle qualità propriamente professionali, Fazione dell'uomo sull'uomo si compie soprattutto nel duplice suggello della vera umanità e del vero cristianesimo.

II

Il secondo aspetto del vostro apostolato è lo zelo nel sostenere il valore e la inviolabilità della vita umana.

Il mondo presente ha urgente bisogno di esserne convinto col triplice attestato della intelligenza, del cuore e dei fatti. La vostra professione vi offre la possibilità di dare un tale attestato e ve ne fa un dovere. Talvolta è una semplice parola opportunamente e con tatto detta alla madre o al padre ; più sovente ancora tutta la vostra condotta e la vostra maniera, cosciente di agire influiscono discretamente, silenziosamente, su di loro. Voi siete più che altri in grado di conoscere e di apprezzare quel che la vita umana è in se stessa, e ciò che essa vale dinanzi alla sana ragione, alla vostra coscienza morale, alla società civile, alla Chiesa, e soprattutto allo sguardo di Dio. Il Signore ha fatto tutte le altre cose sulla terra per l'uomo ; e l'uomo stesso, per ciò che riguarda il suo essere e la sua essenza, è stato creato per Iddio, e non per alcuna creatura, sebbene, quanto al suo operare, è obbligato anche verso la comunità. Ora « uomo » è il bambino, anche non ancora nato, allo stesso grado e per lo stesso titolo che la madre.

Inoltre ogni essere umano, anche il bambino nel seno materno, ha il diritto alla vita *immediatamente* da Dio, non dai genitori, nè da qualsiasi società o autorità umana. Quindi non vi è nessun uomo, nessuna autorità umana, nessuna scienza, nessuna « indicazione » medica, eugenica, sociale, economica, morale, che possa esibire o dare un valido titolo giuridico per una *diretta* deliberata disposizione sopra una vita umana innocente, vale a dire una disposizione, che miri alla sua distruzione, sia come a scopo, sia come a mezzo per un altro scopo, per sè forse in nessun modo illecito. Così, per esempio,, salvare la vita della madre è un nobilissimo fine; ma l'uccisione diretta del bambino come mezzo a tal fine, non è lecita. La diretta distruzione della cosiddetta « vita senza valore », nata o non ancora nata, praticata pochi anni or sono in gran numero, non si può in alcun modo giustificare. Perciò, quando questa pratica ebbe principio, la Chiesa dichiarò formalmente essere contrario al diritto naturale e divino positivo, e quindi illecito, l'uccidere, anche se per ordine della pubblica autorità, coloro che, sebbene innocenti, tuttavia per tare fisiche o psichiche non sono utili alla nazione, ma piut-

tosto ne divengono un aggravio.[3] La vita di un innocente è intangibile, e qualunque diretto attentato o aggressione contro di essa è violazione di una delle leggi fondamentali, senza le quali non è possibile una sicura convivenza umana. Non abbiamo bisogno d'insegnare a voi nei particolari il significato e la portata, nella vostra professione, di questa legge fondamentale. Ma non dimenticate : al di sopra di qualsiasi legge umana, al di sopra di qualsiasi « indicazione », si leva, indefettibile, la legge -di Dio.

L'apostolato della vostra professione v'impone il dovere di comunicare anche ad altri la conoscenza, la stima e il rispetto della vita umana, che voi nutrite nel vostro cuore per convinzione cristiana; di prenderne, al bisogno, arditamente la difesa, e di proteggere, quando è necessario ed è in vostro potere, la indifesa, ancora nascosta vita del bambino, appoggiandovi sulla forza del precetto divino : *Non occides :* non uccidere.[4] Tale funzione difensiva si presenta talvolta come la più necessaria ed urgente ; tuttavia essa non è la più nobile e la più importante parte della vostra missione; questa infatti non è puramente negativa, ma soprattutto costruttrice, e tende a promuovere, edificare, rafforzare.

Infondete nello spirito e nel cuore della madre e del padre la stima, il desiderio, la gioia, l'amoroso accoglimento del nuovo nato fin dal suo primo vagito. Il bambino, formato nel seno materno, è un dono di Dio,[5] ehe ne affida la cura ai genitori. Con quale delicatezza, con quale incanto, la Sacra Scrittura mostra la graziosa corona dei figli riuniti intorno alla mensa del padre! Essi sono la ricompensa del giusto, come la sterilità è ben spesso il castigo del peccatore. Ascoltate la parola divina espressa con la insuperabile poesia del Salmo : « La tua sposa sarà come vite rigogliosa nell'intimo della tua casa, i tuoi figli come rampolli di ulivo intorno alla tua mensa. Ecco in qual modo è benedetto l'uomo timorato di Dio! »/' mentre del malvagio è scritto : « La tua posterità sia dannata allo sterminio, alla prossima generazione ne sia estinto perfino il nome ».[7]

Fin dalla sua nascita, affrettatevi -- come facevano già gli antichi romani — a deporre il bambino nelle braccia del padre, ma con uno spirito incomparabilmente più elevato. In quelli era l'affermazione della

[3] **Decr. S. Off., 2 dec, 1940; *Acta Ap Sedis,* vol. XXXIT, 1940, pag. 553-554.**

[4] ***Es.* 20, 13.**

[5] ***Ps. 127,* 3.**

[6] ***Ps. 128,* 3-4.**

[7] ***Ps. 109.* 13.**

paternità e dell'autorità che ne deriva ; qni è l'omaggio di riconoscenza verso il Creatore, l'invocazione della benedizione divina, l'impegno di adempire con devoto affetto l'ufficio che Dio gli ha commesso. Se il Signore loda e premia il servitore fedele per aver fatto fruttificare cinque talenti,[8] quale elogio, quale ricompensa riserverà al padre, che ha custodito e allevato per Lui la vita umana affidatagli, superiore a tutto l'oro e a tutto l'argento del mondo?

Il vostro apostolato però si dirige soprattutto alla madre. Senza dubbio la voce della natura parla in lei e le mette nel cuore il desiderio, la gioia, il coraggio, l'amore, la volontà di aver cura del fanciullo, ma, per vincere le suggestioni della pusillanimità in tutte le sue forme, quella voce ha bisogno di essere rafforzata e di prendere, per così dire, un accento soprannaturale. Tocca a voi di far gustare alla giovane madre, meno con le parole che con tutta la vostra maniera di essere e di agire, la grandezza, la bellezza, la nobiltà di quella vita, che si desta, si forma e vive nel suo seno, che da lei nasce, che ella porta nelle sue braccia e nutrisce ai suo petto ; di far risplendere ai suoi occhi e nel suo cuore il gran dono dell'amore di Dio per lei e per il suo bambino. La Sacra Scrittura vi fa intendere con molteplici esempi l'eco delle preghiere supplichevoli, e poi dei canti di riconoscente allegrezza di tante madri, finalmente esaudite, dopo aver lungamente implorato con le lacrime la grazia della maternità. Anche i dolori che, dopo la colpa originale, la madre deve soffrire per dare alla luce il suo bambino, non fanno che stringere maggiormente il vincolo che li unisce ; ella lo ama tanto più, quanto più le è costato dolore. Ciò ha espresso con commovente e profonda semplicità Colui che ha plasmato il cuore delle madri : « La donna, quando partorisce, è in doglia, perchè è giunta l'ora sua; ma, quando ha dato alla luce il bambino, non si ricorda più dell'angoscia per la gioia che è nato un uomo al mondo ».[9] Inoltre lo Spirito Santo, per la penna dell'Apostolo S. Paolo, mostra ancora la grandezza e la letizia delia maternità : Dio dona alla madre il bambino, ma, pur nel donarlo^ la fa cooperare effettivamente allo schiudersi del fiore, di cui aveva deposto il germe nelle sue viscere, e questa cooperazione diviene una via che la conduce alla sua eterna salvezza : « si salverà la donna per la generazione dei figli)).[10]

Questo perfetto accordo della ragione e della fede vi dà la garanzia cbe voi siete nella piena verità e che potete proseguire con incondizio-

[8] Cfr. MATTH. 25, 21.

[9] Io. 16, 21.

[10] *1 Tim.* 2, 15.

nata sicurezza il vostro apostolato di stima e di amore per la vita nascente. Se voi riuscirete ad esercitare questo apostolato presso la culla ove vagisce il neonato, non vi sarà troppo difficile di ottenere ciò che la vostra coscienza professionale, in armonia con la legge di Dio e della natura, vi impone di prescrivere per il bene della madre e del bambino.

Non abbiamo del resto bisogno di dimostrare a voi, che ne avete l'esperienza, quanto sia oggi necessario questo apostolato della stima e dell'amore per la nuova vita. Purtroppo non sono rari i casi, in cui il parlare, anche soltanto con un cauto accenno, dei figliuoli come di una « benedizione », basta per provocare contraddizione o forse anche derisione. Molto più spesso domina la idea e la parola del grave « peso » dei figli. Come quella mentalità è opposta al pensiero di Dio e al linguaggio della Sacra Scrittura, e anche alla sana ragione e al sentimento della natura! Se vi sono condizioni e circostanze, in cui i genitori, senza violare la legge di Dio, possono evitare la ***a*** benedizione » dei figli, tuttavia questi casi di forza maggiore non autorizzano a pervertire le idee, a deprezzare i valori e a vilipendere la madre, che ha avuto il coraggio e l'onore di dare la vita.

Se ciò che abbiamo detto finora riguarda la protezione e la cura della vita naturale, a ben più forte ragione deve valere per la vita soprannaturale, che il neonato riceve col battesimo. Nella presente economia non vi è altro mezzo per comunicare questa vita al bambino, che non ha ancora l'uso della ragione. E tuttavia lo stato di grazia nel momento della morte è assolutamente necessario per la salvezza; senza di esso non è possibile di giungere alla felicità soprannaturale, alla visione beatifica di Dio. Un atto di amore può bastare all'adulto per conseguire la grazia santificante e supplire al difetto del battesimo : al non ancora nato o al neonato bambino questa via non è aperta. Se dunque si considera che la carità verso il prossimo impone di assisterlo in caso di necessità ; che questo obbligo è tanto più grave ed urgente, quanto più: grande è il bene da procurare o il male da evitare, e quanto meno il bisognoso è capace di aiutarsi e salvarsi da sè ; allora è facile di comprendere la grande importanza di provvedere al battesimo di un bambino, privo di qualsiasi uso di ragione e che si trova in grave pericolo o dinanzi a morte sicura. Senza dubbio questo dovere lega in primo luogo i genitori ; ma in casi di urgenza, quando non vi è tempo da perdere o non è possibile di chiamare un sacerdote, spetta a voi il sublime ufficio di conferire il battesimo. Non mancate dunque di prestare questo servigio caritatevole e di esercitare questo attivo apostolato della vostra professione. Possa essere per voi di conforto e d'incoraggiamento la pa-

rola di Gesù: «Beati i misericordiosi, perchè troveranno misericordia».[11] E quale misericordia più grande e più bella che di assicurare all'anima del bambino — tra la soglia della vita che ha appena varcata, e la soglia della morte che si accinge a passare — l'entrata nella gloriosa e beatificante eternità!

III

un **terzo aspetto del vostro apostolato professionale si potrebbe denominare quello dell'assistenza della madre nel compimento pronto e generoso della sua funzione materna.**

Appena ebbe inteso il messaggio dell'Angelo, Maria Santissima rispose : « Ecco l'ancella del Signore! Si faccia in me secondo la tua parola ».[12] Un «fiat», un «sì» ardente alla vocazione di madre! Maternità verginale, incomparabilmente superiore a ogni altra; però maternità reale, nel vero e proprio senso della parola.[13] Perciò, nella recita *dell'Angelus Domini,* dopo aver ricordato l'accettazione di Maria, il fedele conclude immantinente : « E il Verbo si è fatto carne ».[14]

È una delle esigenze fondamentali del retto ordine morale che all'uso dei diritti coniugali corrisponda la sincera accettazione interna dell'uflìcio e dei doveri della maternità. A questa condizione la donna cammina nella via tracciata dal Creatore verso il fine che Egli ha assegnato alla sua creatura, rendendola, con l'esercizio di quella funzione, partecipe della sua bontà, della sua sapienza e della sua onnipotenza, secondo l'annunzio dell'Angelo : « *Concipies in utero et paries* - concepirai nel tuo seno e partorirai ».[15]

Se tale è dunque il fondamento biologico della vostra attività professionale, l'oggetto urgente del vostro apostolato sarà : agire per mantenere, risvegliare, stimolare il senso e l'amore dell'uflìcio della maternità.

Quando i coniugi stimano ed apprezzano l'onore di suscitare una nuova vita, di cui attendono con santa impazienza lo sbocciare, ben facile è la vostra parte : basta coltivare in loro questo interno sentimento : la disposizione ad accogliere e a curare quella vita nascente segue allora come da sè. Purtroppo però non è sempre così; spesso il bambino non è desiderato; peggio, è temuto; come potrebbe in tale condizione esistere ancora la prontezza al dovere? Qui il vostro apostolato deve

[11] MATTH. 5, 7.
[12] Luc. 1, 38.
[13] Cfr. *Gal.* 4, 4.
[14] Io. 1, 14.
[15] Cfr. Luc. 1, 31.

esercitarsi in una maniera effettiva ed efficace : innanzi tutto, negativamente, rifiutando ogni cooperazione immorale ; quindi anche positivamente, rivolgendo le vostre cure delicate a dissipare i preconcetti, le varie apprensioni o i pretesti pusillanimi, ad allontanare, per quanto vi è possibile, gli ostacoli anche esteriori, che possono rendere penosa l'accettazione della maternità. Se non si ricorre ai vostri consigli e al vostro aiuto che per facilitare la procreazione della nuova vita, per proteggerla e incamminarla verso il suo pieno sviluppo, voi potete senz'altro prestare la vostra cooperazione ; ma in quanti altri casi si fa invece ricorso a voi per impedire la procreazione e la conservazione di questa vita, senza alcun riguardo ai precetti dell'ordine morale? Ottemperare a tali richieste, sarebbe un abbassare il vostro sapere e la vostra abilità, facendovi complici di un'azione immorale ; sarebbe un pervertire il vostro apostolato. Questo esige un calmo, ma categorico « no », che non lascia trasgredire la legge di Dio e il dettame della coscienza. Perciò la vostra professione vi astringe ad avere una chiara cognizione di quella legge divina, in guisa da farla rispettare, senza rimanere al di qua, nè andare al di là dei suoi precetti.

Il Nostro Predecessore Pio XI di f. m. nella sua Enciclica *Casti connubii* del 31 dicembre 1930 proclamò di nuovo solennemente la legge fondamentale dell'atto e dei rapporti coniugali : che ogni attentato dei coniugi nel compimento dell'atto coniugale o nello sviluppo delle sue conseguenze naturali, attentato avente per scopo di privarlo della forza ad esso inerente e di impedire la procreazione di una nuova vita, è immorale ; e che nessuna « indicazione » o necessità può mutare un'azione intrinsecamente immorale in un atto morale e lecito.[16]

Questa prescrizione è in pieno vigore oggi come ieri, e tale sarà anche domani e sempre, perchè non è un semplice precetto di diritto umano, ma l'espressione di una legge naturale e divina.

Siano le Nostre parole una norma sicura per tutti i casi in cui la vostra professione e il vostro apostolato esigono da voi una determinazione chiara e ferma.

Sarebbe assai più di una semplice mancanza di prontezza nel servizio della vita, se l'attentato dell'uomo non riguardasse soltanto un singolo atto, ma toccasse l'organismo stesso allo scopo di privarlo per mezzo della sterilizzazione della facoltà di procreare una nuova vita. Anche qui voi avete per la vostra condotta interna ed esterna una chiara norma nell'insegnamento della Chiesa. La sterilizzazione diretta — cioè quella che mira, come mezzo o come scopo, a rendere impossibile la procrea-

[15] **Cfr. *Acta Ap. Sedis,* vol. XXII, pag. 559 e segg.**

zione — è una grave violazione della legge morale, ed è quindi illecita. Anche l'Autorità pubblica non ha alcun diritto, sotto pretesto di qualsiasi « indicazione », di permetterla, e molto meno di prescriverla o di farla eseguire a danno di innocenti. Questo principio si trova già enunciato nella Enciclica summenzionata di Pio XI sul matrimonio.[17] Perciò quando, or è un decennio, la sterilizzazione venne ad essere sempre più largamente applicata, la S. Sede si vide nella necessità di dichiarare espressamente e pubblicamente che la sterilizzazione diretta, sia perpetua che temporanea, sia dell'uomo che della donna, è illecita, in virtù della legge naturale, dalla quale la Chiesa stessa, come sapete, non ha la potestà di dispensare.[18]

Opponetevi dunque, per quanto è da voi, nel vostro apostolato a queste tendenze perverse e negate ad esse la vostra cooperazione.

Si presenta inoltre oggigiorno il grave problema, se ed in quanto l'obbligo della pronta disposizione al servizio della maternità sia conciliabile col sempre più diffuso ricorso ai tempi della sterilità naturale (cosidetti periodi agenesici nella donna), il che sembra una chiara espressione della volontà contraria a quella disposizione.

Si attende giustamente da voi che siate bene informate, dal lato medico, di questa nota teoria e dei progressi che in questa materia si possono ancora prevedere, e altresì che i vostri consigli e la vostra assistenza non si appoggino su semplici pubblicazioni popolari, ma siano fondati sulla oggettività scientifica e sull'autorevole giudizio di coscienziosi specialisti in medicina c in biologia. TC ufficio non del sacerdote, ma vostro, d'istruire i coniugi, sia in consultazioni private, sia mediante serie pubblicazioni, sull'aspetto biologico e tecnico della teoria, senza però lasciarvi trascinare ad una propaganda nè giusta nè conveniente. Ma anche in questo campo il vostro apostolato richiede da voi, come donne e come cristiane, di conoscere e di difendere le norme morali, a cui è sottoposta l'applicazione di quella teoria. E qui è competente la Chiesa.

Occorre innanzi tutto considerare due ipotesi. Se l'attuazione di quella teoria non vuol significare altro se non che i coniugi possono far uso del loro diritto matrimoniale anche nei giorni di sterilità naturale, non vi è nulla da opporre : con ciò, infatti, essi non impediscono nè pregiudicano in alcun modo la consumazione dell'atto naturale e le sue ulteriori naturali conseguenze. Proprio in ciò l'applicazione della teoria, di cui parliamo, si distingue essenzialmente dall'abuso già segna-

[17] *L. c.* pag. 564-565.

" Decr S. Off., 22 febr. 1940; *Acta Ap. Sedis,* 1940, pag. 73.

lato, che consiste nella perversione dell'atto stesso. Se invece si va più oltre, permettendo cioè Patto coniugale esclusivamente in quei giorni, allora la condotta degli sposi deve essere esaminata più attentamente.

E qui di nuovo due ipotesi si presentano alla nostra riflessione. Se già nella conclusione del matrimonio almeno uno dei coniugi avesse avuto l'intenzione di restringere ai tempi di sterilità lo stesso *diritto* matrimoniale, e non soltanto il suo *uso,* in modo che negli altri giorni l'altro coniuge non avrebbe neppure il diritto di richiedere l'atto, ciò implicherebbe un difetto essenziale del consenso matrimoniale, che porterebbe con sè la invalidità del matrimonio stesso, perchè il diritto derivante dal contratto matrimoniale è un diritto permanente, ininterrotto, e non intermittente, di ciascuno dei coniugi di fronte all'altro.

Se invece quella limitazione dell'atto ai giorni di naturale sterilità *hi* riferisce non al diritto stesso, ma solo all'uso del diritto, la validità -del matrimonio resta fuori di discussione ; tuttavia la liceità morale di una tale condotta dei coniugi sarebbe da affermare o da negare, secondo «he l'intenzione di osservare costantemente quei tempi è basata, oppure no, su motivi morali sufficienti e sicuri. Il solo fatto che i coniugi non •offendono la natura dell'atto e sono anche pronti ad accettare ed educare il figlio, che, nonostante le loro precauzioni, venisse alla luce, non basterebbe per sè solo a garantire la rettitudine della intenzione e la moralità ineccepibile dei motivi medesimi.

La ragione è perchè il matrimonio obbliga ad uno stato di vita, il quale, come conferisce certi diritti, così impone anche il compimento di un'opera positiva, riguardante lo stato stesso. In tal caso si può applicare il principio generale che una prestazione positiva può essere emessa, se gravi motivi, indipendenti dalla buona volontà di coloro che ne sono obbligati, mostrano che quella prestazione è inopportuna, o provano che non si può dal richiedente - in questo caso il genere umano — equamente pretendere.

Il contratto matrimoniale, che conferisce agli sposi il diritto di soddisfare l'inclinazione della natura, li costituisce in uno stato di vita, Io stato matrimoniale. Ora ai coniugi, che ne fanno uso con l'atto specifico del loro stato, la natura e il Creatore impongono la funzione di provvedere alla conservazione del genere umano. K questa la prestazione caratteristica, che fa il valore proprio del loro stato, il *bonum prolis.* L'individuo e la società, il popolo e lo Stato, la Chiesa stessa, dipendono per la loro esistenza, nell'ordine da Dio stabilito, dal matrimonio fecondo. Quindi abbracciare lo stato matrimoniale, usare continuamente la facoltà ad esso propria e in esso solo lecita, e, d'altra parte,

sottrarsi sempre e deliberatamente, senza un grave motivo, al suo primario dovere, sarebbe un peccare contro il senso stesso della vita coniugale.

Da quella prestazione positiva obbligatoria possono esimere, anche per lungo tempo, anzi per l'intera durata del matrimonio, seri motivi, come quelli che si hanno non di rado nella cosiddetta « indicazione » medica, eugenica, economica e sociale. Da ciò consegue che l'osservanza dei tempi infecondi può essere *lecita* sotto l'aspetto morale ; e nelle condizioni menzionate è realmente tale. Se però non vi sono, secondo un giudizio ragionevole ed equo, simili gravi ragioni personali o derivanti dalle circostanze esteriori, la volontà di evitare abitualmente la fecondità della loro unione, pur continuando a soddisfare pienamente]a loro sensualità, non può derivare che da un falso apprezzamento della vita e da motivi estranei alle rette norme etiche.

Ora però voi insisterete forse osservando che nell'esercizio della vostra professione vi trovate talvolta dinanzi a casi assai delicati, in cui, cioè, non si può esigere di correre il rischio della maternità, la quale anzi deve essere assolutamente evitata, ed in cui d'altra parte, l'osservanza dei periodi agenesici, o non dà sufficiente sicurezza, ovvero deve essere scartata per altri motivi. E allora domandate come si possa ancora parlare di un apostolato al servizio della maternità.

Se, a vostro sicuro e sperimentato giudizio, le condizioni richiedono assolutamente un « no », cioè l'esclusione della maternità, sarebbe un errore e un torto d'imporre o di consigliare un « sì ». Si tratta qui, invero, di fatti concreti, e quindi di una questione non teologica, ma medica; essa è dunque di vostra competenza. Però in tali casi i coniugi non domandano da voi una risposta medica, necessariamente negativa, ma l'approvazione di una « tecnica » dell'attività coniugale assicurata contro il rischio della maternità. Ed ecco che siete così di nuovo chiamate ad esercitare il vostro apostolato, in quanto non lasciate alcun dubbio che anche in questi casi estremi ogni manovra preventiva e ogni diretto attentato alla vita e allo sviluppo del germe è in coscienza proibito ed escluso, e che una sola via rimane aperta, vale a dire quella dell'astinenza da ogni attuazione completa della facoltà naturale. Qui il vostro apostolato vi obbliga ad avere un giudizio chiaro e sicuro e una calma fermezza.

Ma si obietterà che una simile astinenza è impossibile, che un tale eroismo è inattuabile. Questa obiezione voi oggi la sentirete, voi la leggerete dappertutto, anche da parte di chi, per dovere e per competenza, dovrebbe essere in grado di giudicare ben diversamente. E si adduce a

prova il seguente argomento : « Muno è obbligato all'impossibile, e nessun legislatore ragionevole si presume che voglia obbligare con la sua legge anche all'impossibile. Ma per i coniugi l'astinenza a lunga durata è impossibile. Dunque non sono obbligati all'astinenza; la legge divina non può avere questo senso ».

In tal guisa da premesse parzialmente vere si deduce una conseguenza falsa. Per convincersene basta invertire i termini dell'argomento : Iddio non obbliga all'impossibile. Ma Iddio obbliga i coniugi all'astinenza, se la loro unione non può essere compiuta secondo le norme della natura. Dunque in questi casi l'astinenza è possibile. Abbiamo a conferma di tale argomento la dottrina del Concilio di Trento^ il quale, nel capitolo sulla osservanza, necessaria e possibile, dei comandamenti, insegna, riferendosi a un passo di S. Agostino : « Iddio non comanda cose impossibili, ma mentre comanda, ammonisce, e di fare quel che puoi, e di domandare quel che non puoi, e aiuta affinchè tu possa ».[19]

Perciò non lasciatevi confondere nella pratica della vostra professione e nel vostro apostolato da questo gran parlare d'impossibilità, nè per ciò che riguarda il vostro giudizio interno, nè per ciò che si riferisce alla vostra condotta esterna. Non prestatevi mai a qualsiasi cosa contraria alla legge di Dio e alla vostra coscienza cristiana! È fare un torto agli uomini e alle donne del nostro tempo lo stimarli incapaci di un continuato eroismo. Oggi per tanti motivi — forse sotto la morsa della dura necessità, od anche talvolta al servizio della ingiustizia — si esercita l'eroismo in un grado e con una estensione che in tempi passati si sarebbe creduto impossibile.. Poiché dunque questo eroismo, se veramente le circostanze lo esigono, dovrebbe arrestarsi ai confini segnati dalle passioni e dalle inclinazioni della natura? È chiaro : chi non vuole dominare se stesso, nemmeno lo potrà ; e chi crede di dominarsi, contando solamente sulle proprie forze, senza cercare sinceramente e con perseveranza l'aiuto divino, rimarrà miserevolmente deluso.

Ecco quel che concerne il vostro apostolato per guadagnare i coniugi al servizio della maternità, non nel senso di una cieca schiavitù sotto gl'impulsi della natura, ma di un esercizio dei diritti e dei doveri coniugali, regolato dai principi della ragione e della fede.

[19] **Conc. Trid., sess. 6, cap. 11; DENZINGER n. 804; S. AuavsT.,** ***De natura et gratia*** **eap. 43 n. 50; MIGNE. P.** ***L. rol.*** **44 col. 271.**

IV

X'ultimo aspetto del vostro apostolato riguarda la difesa così del retto ordine dei valori come della dignità della persona umana.

I « valori della persona » e la necessità di rispettarli è un tema che da due decenni occupa sempre più gli scrittori. In molte loro elucubrazioni anche l'atto specificamente sessuale ha il suo posto assegnato per farlo servire alla persona dei coniugi. Il senso proprio e più profondo dell'esercizio del diritto coniugale dovrebbe consistere in ciò che l'unione dei corpi è l'espressione e l'attuazione dell'unione personale ed affettiva.

Articoli, capitoli, interi libri, conferenze, specialmente anche sulla ((tecnica dell'amore », sono volti a diffondere queste idee, a illustrarle «on avvertimenti agli sposi novelli come guida nel matrimonio, affinchè essi non trascurino, per stoltezza o per malinteso pudore o per infondato scrupolo, ciò che Dio, il quale ha creato anche le inclinazioni naturali, loro offre. Se da questo completo dono reciproco dei coniugi sorge una vita nuova, essa è un risultato che resta al di fuori o al massimo come alla periferia dei « valori della persona » ; risultato che non si nega, ma non si vuole che sia come al centro dei rapporti coniugali.

Secondo queste teorie, la vostra dedizione per il bene della vita ancora nascosta nel grembo materno e per favorirne la nascita felice, non avrebbe più che una importanza minore e passerebbe in seconda linea.

Ora, se questo apprezzamento relativo non facesse che mettere l'accento sul valore della persona degli sposi piuttosto che su quello della prole, si potrebbe a rigore lasciar da parte tale problema; ma qui si tratta invece di una grave inversione dell'ordine dei valori e dei fini posti dallo stesso Creatore. Ci troviamo dinanzi alla propagazione di un complesso d'idee e di affetti, direttamente opposti alla chiarezza, alla profondità e alla serietà del pensiero cristiano. Ed ecco che qui deve di nuovo intervenire il vostro apostolato. Vi potrà infatti accadere di divenire le confidenti della madre e sposa, e di essere interrogate sui più segreti desideri e sulle intimità della vita coniugale. Come potreste però allora, consapevoli della vostra missione, far valere la verità e il retto ordine negli apprezzamenti e nell'azione dei coniugi, se non ne aveste voi stesse una esatta cognizione e non foste munite della fermezza di carattere necessaria per sostenere ciò che voi conoscete essere vero e giusto?

Ora la verità è che il matrimonio, come istituzione naturale, in virtù della volontà del Creatore non ha come fine primario e intimo il perfe-

zionamento personale degli sposi, ma la procreazione e la educazione della nuova vita. Gli altri fini, per quanto anch'essi intesi dalla natura, non si trovano nello stesso grado del primo, e ancor meno gli sono superiori, ma sono ad esso essenzialmente subordinati. Ciò vale per ogni matrimonio, anche se infecondo; come di ogni occhio si può dire che è destinato e formato per vedere, anche se in casi anormali, per speciali condizioni interne ed esterne, non sarà mai in grado di condurre alla percezione visiva.

Precisamente per tagliar corto a tutte le incertezze e le deviazioni, che minacciavano di diffondere errori intorno alla scala dei fini del matrimonio e ai loro reciproci rapporti, redigemmo Noi stessi alcuni anni or sono (10 marzo 1944) una dichiarazione sull'ordine di quei fini, indicando quel che la stessa struttura interna della disposizione naturale rivela, quel che è patrimonio della tradizione cristiana, quel che i Sommi Pontefici hanno ripetutamente insegnato, quel che poi nelle debite forme è stato fissato dal Codice di diritto canonico (can. 1013 § 1). Che anzi poco dopo, per correggere le contrastanti opinioni, la Santa Sede con un pubblico Decreto pronunziò non potersi ammettere la sentenza di alcuni autori recenti, i quali negano che il fine primario del matrimonio sia la procreazione e la educazione della prole, o insegnano che i fini secondari non sono essenzialmente subordinati al fine primario, ma equipollenti e da esso indipendenti.[20]

Si vuole forse con ciò negare o diminuire quanto vi è di buono e di giusto nei valori personali risultanti dal matrimonio e dalla sua attuazione? No certamente, poiché alla procreazione della nuova vita il Creatore ha destinato nel matrimonio esseri umani fatti di carne e di sangue, dotati di spirito e di cuore, ed essi sono chiamati in quanto uomini, e non come animali irragionevoli, ad essere gli autori della loro discendenza. A questo fine il Signore vuole l'unione degli sposi. Infatti di Dio la Sacra Scrittura dice che creò l'uomo a sua immagine e lo creò maschio e femmina,[21] ed ha voluto — come si trova ripetutamente affermato nei Libri sacri — che « l'uomo abbandoni il padre e la madre, e si unisca alla sua donna, e formino una carne sola ».[22]

Tutto questo è dunque vero e voluto da Dio; ma non deve essere disgiunto dalla funzione primaria del matrimonio, cioè dal servizio per la vita nuova. Non soltanto l'opera comune della vita esterna, ma anche tutto l'arricchimento personale, lo stesso arricchimento intellettuale e

[20] S. C. S. Officii, I° aprile 1944; *Acta Ap. Sedis,* vol. XXXVI, a. 1944, pag. 103.

[21] *Gen.* 1, 27.

[22] *Gen.* 2, 24; MATTH 19. 5; *Eph.* 5, 31.

spirituale, perfino tutto ciò che vi è di più spirituale e profondo nell'amore coniugale come tale, è stato messo, per volontà della natura e del Creatore, al servizio della discendenza. Per sua natura, la vita coniugale perfetta significa anche la dedizione totale dei genitori a benefìcio dei figli, e l'amore coniugale nella sua forza e nella sua tenerezza è esso stesso un postulato della più sincera cura della prole e la garanzia della sua attuazione.[23]

Ridurre la coabitazione dei coniugi e l'atto coniugale ad una pura funzione organica per la trasmissione dei germi sarebbe come convertire il focolare domestico, santuario della famiglia, in un semplice laboratorio biologico. Perciò nella Nostra allocuzione del 29 settembze 1949 al Congresso internazionale dei medici cattolici abbiamo formalmente esclusa dal matrimonio la fecondazione artificiale. L'atto coniugale, nella sua struttura naturale, è un'azione personale, una cooperazione simultanea e immediata dei coniugi, la quale, per la stessa natura degli agenti e la proprietà dell'atto, è la espressione del dono reciproco, che, secondo la parola della Scrittura, effettua l'unione ((in una carne sola ».

Ciò è molto più della unione di due germi, la quale si può effettuare anche artificialmente, vale a dire senza l'azione naturale dei coniugi. L'atto coniugale, ordinato e voluto dalla natura, è una cooperazione personale, alla quale gli sposi, nel contrarre il matrimonio, si scambiano il diritto.

Quando perciò questa prestazione nella sua forma naturale è dall'inizio e durevolmente impossibile, l'oggetto del contratto matrimoniale si trova affetto da un vizio essenziale. Ê quel che allora abbiamo detto : « Non si dimentichi : solo la procreazione di una nuova vita secondo la volontà e il disegno del Creatore porta con sè, in un grado stupendo di perfezione, l'attuazione dei fini intesi. Essa è al tempo stesso conforme alla natura corporale e spirituale e alla dignità degli sposi, allo sviluppo normale e felice del bambino.[24]

Dite dunque alla fidanzata o alla giovane sposa, che venisse a parlarvi dei valori della vita matrimoniale, che questi valori personali, sia nella sfera del corpo o dei sensi, sia in quella spirituale, sono realmente genuini, ma che dal Creatore nella scala dei valori sono stati messi non al primo, ma al secondo grado.

Aggiungete un'altra considerazione, che rischia di cadere nell'oblio. Tutti questi valori secondari della sfera e dell'attività generativa rientrano nell'ambito dell'ufficio specifico dei coniugi, che è di essere autori

[23] **Cfr.** S. **T**H. 3. p. ***q.*** 29 a. 2 in c. ; ***Suppl. q.*** 49 a. 2 ad 1.
Acta Ap. Sedis, vol. XXXXI, 1949, pag. 560.

ed educatori della nuova vita. Alto e nobile ufficio! il quale però non appartiene all'essenza di un essere umano completo, come se, non venendo la naturale tendenza generativa alla sua attuazione, si avesse in qualche modo o grado una diminuzione della persona umana. La rinunzia a quell'attuazione non è — specialmente se fatta per i più nobili motivi — una mutilazione dei valori personali e spirituali. Di tale libera rinunzia per amore del Regno di Dio il Signore ha detto : « *Non omnes capiunt verbum istud, sed quibus datum est* - Non tutti comprendono questa dottrina, ma coloro soltanto ai quali è dato ».[25]

Esaltare oltre misura, come oggi si fa non di rado, la funzione generativa, anche nella forma giusta e morale della vita coniugale, è perciò non soltanto un errore e una aberrazione ; essa porta anche con sè il pericolo di una deviazione intellettuale ed affettiva, atta ad impedire e soffocare buoni ed elevati sentimenti, specialmente nella gioventù ancora sprovvista di esperienza e ignara dei disinganni della vita. Poiché infine quale uomo normale, sano di corpo e di anima, vorrebbe appartenere al numero dei deficienti di carattere e di spirito?

Possa il vostro apostolato, là ove voi esercitate la vostra professione, illuminare le menti e inculcare questo giusto ordine dei valori, affinchè gli uomini ad esso conformino i loro giudizi e la loro condotta!

Questa Nostra esposizione sulla funzione del vostro apostolato professionale sarebbe tuttavia incompleta, se Noi non aggiungessimo ancora una breve parola intorno alla difesa della dignità umana nell'uso della inclinazione generativa.

Quello stesso Creatore, che nella sua bontà e sapienza ha voluto per la conservazione e la propagazione del genere umano servirsi dell'opera dell'uomo e della donna, unendoli nel matrimonio, ha disposto anche che in quella funzione i coniugi provino un piacere e una felicità nel corpo e nello spirito. I coniugi dunque nel cercare e nel godere questo piacere, non fanno nulla di male. Essi accettano quel che il Creatore ha loro destinato.

Nondimeno anche qui i coniugi debbono sapersi mantenere nei limiti di una giusta moderazione. Come nel gusto dei cibi e delle bevande, così in quello sessuale, essi non debbono abbandonarsi senza freno all'impulso dei sensi. La retta norma è dunque questa: l'uso della naturale disposizione generativa è moralmente lecito soltanto nel matrimonio, nel servizio e secondo l'ordine dei fini del matrimonio medesimo. Da ciò consegue che anche soltanto nel matrimonio e osservando questa regola

[25] MATTH. 19, 11.

il desiderio e la fruizione di quel piacere e di quella soddisfazione sono leciti. Poiché il godimento sottostà alla legge dell'azione, dalla quale esso deriva, e non viceversa, l'azione alla legge del godimento. E questa legge, così ragionevole, riguarda non solo la sostanza, ma anche le circostanze dell'azione, di guisa che, pur restando salva la sostanza dell'atto, si può peccare nel modo di compierlo.

La trasgressione di questa norma è tanto antica quanto il peccato originale. Però al tempo nostro si corre pericolo di perdere di vista lo stesso principio fondamentale. Al presente, infatti, si suole sostenere, con le parole e con gli scritti (anche da parte di alcuni cattolici), la necessaria autonomia, il proprio fine e il proprio valore della sessualità e della sua attuazione, indipendentemente dallo scopo della procreazione di una nuova vita. Si vorrebbe sottoporre ad un nuovo esame e ad una nuova norma l'ordine stesso stabilito da Dio. Non si vorrebbe ammettere altro freno nel modo di soddisfare l'istinto che l'osservare l'essenza dell'atto istintivo. Con ciò alla obbligazione morale del dominio delle passioni si sostituirebbe la licenza di servire ciecamente e senza freno i capricci e gl'impulsi della natura; il che non potrà, presto o tardi, che ridondare a danno della morale, della coscienza e della dignità umana.

Se la natura avesse mirato esclusivamente, o almeno in primo luogo, ad un reciproco dono e possesso dei coniugi nella gioia e nel diletto, e se avesse disposto quell'atto soltanto per rendere felice nel più alto grado possibile la loro esperienza personale, e non per stimolarli al servizio della vita, allora il Creatore avrebbe adottato un altro disegno nella formazione e costituzione dell'atto naturale. Ora invece questo è insomma tutto subordinato e ordinato a quell'unica grande legge della «generatio et educatio prolis », vale a dire al compimento del fine primario del matrimonio come origine e sorgente della vita.

Purtroppo ondate incessanti di edonismo invadono il mondo e minacciano di sommergere nella marea crescente dei pensieri, dei desideri e degli atti tutta la vita matrimoniale, non senza seri pericoli e grave pregiudizio dell'ufficio primario dei coniugi.

Questo edonismo anticristiano troppo spesso non si arrossisce di erigerlo a dottrina, inculcando la brama di rendere sempre più intenso il godimento nella preparazione e nella attuazione della unione coniugale; come se nei rapporti matrimoniali tutta la legge morale si riducesse al regolare compimento dell'atto stesso, e come se tutto il resto, in qualunque modo fatto, rimanga giustificato dalla effusione del reciproco affetto, santificato dal sacramento del matrimonio, meritevole di

lode **e** di mercede dinanzi a Dio e alla coscienza. Della dignità dell'uomo **e** della dignità del cristiano, che mettono un freno agli eccessi della sensualità, jnon si ha cura.

Ebbene, no. La gravità e la santità della legge morale cristiana non ammettono una sfrenata soddisfazione dell'istinto sessuale e di tendere così soltanto al piacere e al godimento ; essa non permette all'uomo ragionevole di lasciarsi dominare sino a tal punto, nè quanto alla sostanza, nè quanto alle circostanze dell'atto.

Si vorrebbe da alcuni addurre che la felicità nel matrimonio è in ragione diretta del reciproco godimento nei rapporti coniugali. No : la felicità nel matrimonio è invece in ragione diretta del vicendevole rispetto fra i coniugi, anche nelle loro intime relazioni ; non già quasi che essi giudichino immorale e rifiutino quel che la natura offre e il Creatore ha donato, ma perchè questo rispetto, e la mutua stima che esso ingenera, è uno dei più validi elementi di un amore puro, e per ciò stesso tanto più tenero.

Nella vostra attività professionale opponetevi, per quanto vi è possibile, all'impeto di questo raffinato edonismo, vuoto di valori spirituali, e quindi indegno di sposi cristiani. Mostrate come la natura ha dato, è vero, il desiderio istintivo del godimento e lo approva nelle legittime nozze, ma non come fine a se stesso, bensì insomma per il servizio della vita. Bandite dal vostro spirito quel culto del piacere, e fate del vostro meglio per impedire la diffusione di una letteratura che si crede in dovere di descrivere in ogni particolare le intimità della vita coniugale col pretesto di istruire, di dirigere e di rassicurare. Per tranquillizzare le coscienze timorate degli sposi bastano in genere il buon senso, l'istinto naturale e una breve istruzione sulle chiare e semplici massime della legge morale cristiana. Se, in alcune speciali circostanze, una fidanzata o una giovane sposa avessero bisogno di più ampi schiarimenti su qualche punto particolare, toccherà a voi di dar loro delicatamente una spiegazione conforme alla legge naturale e alla sana coscienza cristiana.

Questo Nostro insegnamento non ha niente da fare col manicheismo o col giansenismo, come alcuni vogliono far credere per giustificare se stessi. Esso è soltanto una difesa dell'onore del matrimonio cristiano e della dignità personale dei coniugi.

Servire a tale scopo è, soprattutto ai giorni nostri, un urgente dovere della vostra missione professionale.

Con questo siamo giunti alla conclusione di quanto intendevamo di esporvi.

La vostra professione vi apre un vasto campo di apostolato dai mol-

teplici aspetti; apostolato non tanto di parola, quanto di azione e di guida ; apostolato che potrete utilmente esercitare soltanto se sarete ben consapevoli del fine della vostra missione e dei mezzi per conseguirlo, e se sarete dotate di una volontà ferma e risoluta, fondata in una profonda convinzione religiosa, ispirata e avvalorata dalla fede e dall'amore cristiano-

Invocando su di voi il potente aiuto del lume divino e del divino conforto, vi impartiamo di cuore, pegno ed auspicio delle più abbondanti grazie celesti, la Nostra Apostolica Benedizione.

II

*Ad Excmum Virum, **A** ke Henrik Gartz, Finniae Legatum extra ordinem liberis cum mandatis, Summo Pontifici JJtteras publicas porrigentern-**

Monsieur le Ministre,

Après une interruption de quelque temps, voici la Légation de la République de Finlande remise entre les mains d'un Envoyé extraordinaire et Ministre Piénipotentiaire. Cet événement Nous remplit d'un vif contentement et il est une nouvelle preuve de la cordialité dont ont été empreintes, dès leur début, les relations entre le Saint-Siège et votre Patrie depuis la réalisation de son indépendance politique.

Votre Excellence inaugure sa mission en un temps où celles qu'on appelle «les petites Nations» suivent avec une appréhension croissante les différends soulevés entre les grandes Puissances et les groupes d'Etats compris dans leurs zones d'influence respectives.

Ce sont précisément les « petites Nations » qui aspirent avec une bien compréhensible anxiété à saluer l'éveil d'un esprit nouveau attaché à libérer la communauté et la collaboration des peuples du cauchemar obsédant d'une convoitise effrénée de pouvoir et à donner la primauté qui lui revient à la conception morale du droit.

Pour peu que l'on connaisse l'histoire de votre Pays, jeune comme Etat indépendant, mais ayant de profondes racines dans le passsé, on sait que le peuple finnois — sans préjudice de sa volonté d'une légitime et virile affirmation de ses propres valeurs — se sent néanmoins lié à la cause de la paix et au perfectionnement progressif du droit international au service d'un but si élevé.

* **Habita die 18 Novembris mensis a. 1951.**

Dans cette disposition d'esprit à l'égard du problème de la paix, votre noble peuple peut se sentir solidaire des principales aspirations du Saint-Siège dans ce domaine, et c'est là, certainement, une des causes, et non la moindre, qui ont favorisé le développement des relations réciproques dans une atmosphère qui donne satisfaction aux deux parties.

Dans la ferme espérance que la haute mission dont Votre Excellence est investie, servira à resserrer de plus en plus les liens de compréhension et de confiance entre le Saint-Siège et la République de Finlande, Nous invoquons la protection du Très-Haut sur votre lointaine Patrie, en particulier sur Son Excellence Monsieur le Président de la République et, dans ce moment où Votre Excellence assume solennement son importante charge, Nous lui donnons l'assurance de Notre constant et chaleureux appui.

III

Iis qui interfuerunt Conventui, Romae habito, Sodalitatis vulgo nuncupatae « Fronte della Famiglia » atque Consociationum inter Familias copiosae prolis. *

Nell'ordine della natura, fra le istituzioni sociali non ve n'è alcuna che stia alla Chiesa più a cuore della famiglia. Cristo ha elevato alla dignità di Sacramento il matrimonio, che ne è come la radice. La famiglia stessa ha sempre trovato e troverà nella Chiesa difesa, protezione, appoggio, in tutto ciò che riguarda i suoi inviolabili diritti, la sua libertà, l'esercizio della sua alta funzione.

Perciò Noi proviamo, diletti figli e figlie, una particolare gioia nel dare il benvenuto nella Nostra dimora al Congresso nazionale del « Fronte della famiglia » e delle famiglie numerose, e nell'esprimere la Nostra soddisfazione per i vostri sforzi verso i fini che avete in mira e i Nostri voti paterni per il loro felice conseguimento.

Un movimento familiare, come il vostro, il quale si adopera ad attuare pienamente nel popolo l'idea della famiglia cristiana, non può mancare, sotto l'impulso della forza interiore, che lo anima, e delle necessità del popolo stesso, in mezzo al quale vive e cresce, di mettersi al servigio di quel triplice scopo, che forma l'oggetto delle vostre cure : l'influsso da esercitarsi sulla legislazione nel vasto campo, che mediatamente o immediatamente tocca la famiglia ; la solidarietà fra le famiglie cristiane; la coltura cristiana della famiglia. Questo terzo oggetto

*** Habita die 26 Novembris mensis a. 1951.**

è il fondamentale; i due primi debbono concorrere a secondarlo e promuoverlo.

Noi abbiamo spesso e nelle più varie occasioni parlato in favore della famiglia cristiana, e nella maggior parte dei casi per venire o chiamare altri in suo aiuto, per salvarla dalle più gravi angustie. Innanzi tutto per soccorrerla nelle calamità della guerra. I danni cagionati dal primo conflitto mondiale erano ben lungi dall'essere pienamente riparati, quando la seconda anche più terribile conflagrazione venne a mettervi il colmo. Occorreranno ancora molto tempo e molte fatiche da parte degli uomini, ed anche maggiore assistenza divina, prima che comincino a cicatrizzarsi convenientemente le profonde ferite, che quelle due guerre hanno inflitte alla famiglia. Altro male, dovuto in parte anch'esso alle guerre devastatrici, ma conseguenza inoltre della superpopolazione e di singole tendenze inette o interessate, è la crisi delle abitazioni; tutti coloro, legislatori, uomini di Stato, membri di Opere sociali, che si studiano di portarvi rimedio, compiono, sia pure soltanto indirettamente, un apostolato di eminente valore. Lo stesso vale per la lotta contro il flagello della disoccupazione, per il regolamento di un sufficiente salario familiare, affinchè la madre non sia costretta, come troppo spesso avviene, a cercare un lavoro fuori di casa, ma possa dedicarsi maggiormente al marito ed ai figli. Lavorare in favore della scuola e della educazione religiosa: ecco altresì un prezioso contributo al bene della famiglia, come anche favorire in essa una sana naturalezza e semplicità di costumi, rafforzare le convinzioni religiose, sviluppare intorno ad essa un'aura di purezza cristiana, atta a liberarla dai deleteri influssi esteriori e da tutte quelle morbose eccitazioni che destano disordinate passioni nell'animo dell'adolescente.

Ma vi è una miseria anche più profonda, dalla quale occorre preservare la famiglia, vale a dire l'avviliente servaggio, a cui la riduce una mentalità, che tende a farne un puro organismo al servizio della comunità sociale, per procreare ad essa una massa sufficiente di «materiale umano».

Se non che un altro pericolo minaccia la famiglia, non già da ieri, ma da molto tempo, il quale però al presente, crescendo a vista d'occhio, può divenirle funesto, perchè l'attacca fln nel suo germe; vogliamo dire, lo sconvolgimento della morale coniugale in tutta la sua estensione.

Noi abbiamo, nel corso degli ultimi anni, colto tutte le occasioni per esporre l'uno o l'altro punto essenziale di quella morale, e più recentemente per indicarla nel suo insieme, non solo confutando gli errori che la corrompono, ma anche mostrandone positivamente il senso, l'ufficio,.

l'importanza, il valore per la felicità degli sposi, dei figli e di tutta la famiglia, per la stabilità e il maggior bene sociale dal focolare domestico fino allo Stato e alla stessa Chiesa.

Al centro di quésta dottrina il matrimonio è apparso come un istituto al servizio della vita. In stretto legame con questo principio, Noi, secondo l'insegnamento costante della Chiesa, abbiamo illustrato una tesi che è uno dei fondamenti essenziali non solo della morale coniugale, ma anche della morale sociale in genere : cioè che il diretto attentato alla vita umana innocente, come mezzo al fine, — nel caso presente al fine di salvare un'altra vita, — è illecito.

La vita umana innocente, in qualsiasi condizione si trovi, è sottratta,, dal primo istante della sua esistenza, a qualunque diretto attacco volontario. È questo un fondamentale diritto della persona umana, di valore generale nella concezione cristiana della vita; valido così per la vita ancora nascosta nel seno della madre, come per la vita già sbocciata fuori di lei ; così contro l'aborto diretto, come contro la diretta occisione del bambino prima, durante e dopo il parto. Per quanto fondata possa essere la distinzione fra quei diversi momenti dello sviluppo della vita nata o non ancora nata per il diritto profano ed ecclesiastico e per alcune conseguenze civili e penali, — secondo la legge morale, si tratta in tutti quei casi di un grave e illecito attentato alla inviolabile vita umana.

Questo principio vale per la vita del bambino, come per quella della madre. Mai e in nessun caso la Chiesa ha insegnato che la vita del bambino deve essere preferita a quella della madre. È erroneo impostare la questione con questa alternativa : o la vita del bambino o quella della madre. No, nè la vita della madre, nè quella del bambino, possono essere sottoposte a un atto di diretta soppressione. Per l'una parte e per l'altra la esigenza non può essere che una sola : fare ogni sforzo per salvare la vita di ambedue, della madre e del bambino (cfr. Pii XI Encycl. *Casti Connubii,* 31 dec. 1930; *Acta Ap. Sedis* vol. 22, pag. 562-563).

Ê una delle più belle e nobili aspirazioni della medicina il cercare sempre nuove vie per assicurare la vita di entrambi. Che se, nonostante tutti i progressi della scienza, rimangono ancora, e rimarranno in futuro, casi in cui si debba contare con la morte della madre, quando questa vuol condurre fino alla nascita la vita che porta in sè, e non distruggerla in violazione del comandamento di Dio : non uccidere ! — altro non resta all'uomo, che fino all'ultimo momento si sforzerà di aiutare e di salvare, se non d'inchinarsi con rispetto dinanzi alle leggi della natura e alle disposizioni della divina Provvidenza.

Ma — si obbietta — la vita della madre, principalmente di una madre di numerosa famiglia, è di un pregio incomparabilmente superiore a quella di un bambino non ancora nato. L'applicazione della teoria della bilancia dei valori al caso che ora ci occupa ha già trovato accoglimento nelle discussioni giuridiche. — La risposta a questa tormentosa obiezione non è difficile. L'inviolabilità della vita di un innocente non dipende dal suo maggiore o minor valore. Già da oltre dieci anni la Chiesa ha formalmente condannato l'uccisione della vita stimata « senza valore » ; e chi conosce i tristi antecedenti che provocarono tale condanna, chi sa ponderare le funeste conseguenze a cui si giungerebbe, se si volesse misurare l'intangibilità della vita innocente secondo il suo valore ; ben sa apprezzare i motivi che hanno condotto a quella disposizione.

Del resto, chi può giudicare con certezza quale delle due vite è in realtà più preziosa? Chi può sapere quale sentiero seguirà quel bambino e a quale altezza di opere e di perfezione esso potrà giungere? Si paragonano qui due grandezze, di una delle quali nulla si conosce.

Noi vorremmo a questo proposito citare un esempio, che forse è già noto al alcuni di voi, ma che non perde perciò il suo suggestivo valore. Esso risale al 1905. Viveva allora una giovane donna, di nobile famiglia e di anche più nobili sensi, ma gracile e delicata di salute. Adolescente, era stata malata di una piccola pleurite apicale, che sembrava guarita; allorché, però, dopo aver contratto un felice matrimonio, ella sentì una nuova vita sbocciare nel suo seno, avvertì ben presto uno speciale malessere fisico, che costernò i due valenti sanitari, i quali vegliavano con amorosa sollecitudine su di lei. Quel vecchio processo apicale, quel focolaio già cicatrizzato si era ridestato ; a loro giudizio, non vi era tempo da perdere : se si voleva salvare la soave signora, occorreva provocare senza il minimo indugio l'aborto terapeutico. Anche lo sposo comprese la gravità del caso e si dichiarò consenziente all'atto doloroso. Ma quando l'ostetrico curante le annunziò con ogni riguardo la deliberazione dei medici, scongiurandola di arrendersi al loro parere, ella con accento fermo rispose : « La ringrazio dei suoi pietosi consigli; ma io non posso troncare la vita della mia creatura ! Non posso, non posso ! Io la sento già palpitare nel mio seno ; essa ha diritto di vivere ; essa viene da Dio e deve conoscere Dio per amarlo e goderlo ». Anche il marito pregò, supplicò, implorò ; ella rimase inflessibile e attese serenamente l'evento. Una bambina nacque regolarmente ; ma subito dopo la salute della madre andò peggiorando. Il focolaio polmonare si estese; il deperimento divenne progressivo. Due mesi dopo ella era agli estremi; ella rivide la sua piccina, che cresceva sana presso una robusta nutrice ; le sue labbra

si atteggiarono a un dolce sorriso, e placidamente spirò. Trascorsero vari anni. In un Istituto religioso si poteva particolarmente notare una giovane Suora, tutta dedita alla cura e alla educazione della infanzia abbandonata, che con occhi spiranti amore materno si chinava sui piccoli infermi, quasi per dar loro la vita. Era lei, la figlia del sacrificio, che ora col suo gran cuore diffondeva tanto bene fra i bambini derelitti. L'eroismo della intrepida madre non era stato vano ! (cfr. Andrea Majocchi, *Tra Ustori e forbici*, 1940, pag. 21 e segg.). Ma Noi domandiamo: È forse il senso cristiano, anzi anche puramente umano, dileguato a tal punto, da non saper più comprendere il sublime olocausto della madre e la visibile azione della Provvidenza divina, che da quell'olocausto fece nascere un così splendido frutto?

Noi abbiamo di proposito usato sempre l'espressione « *attentato diretto alla vita dell'innocente* », « *uccisione diretta* ». Poiché se, per esempio, la salvezza della vita della futura madre, indipendentemente dal suo stato di gravidanza, richiedesse urgentemente un atto chirurgico, o altra applicazione terapeutica, che avrebbe come conseguenza accessoria, in nessun modo voluta nè intesa, ma inevitabile, la morte del feto, un tale atto non potrebbe più dirsi un *diretto* attentato alla vita innocente. In queste condizioni l'operazione può essere lecita, come altri simili interventi medici, sempre che si tratti di un bene di alto valore, qual è la vita, e non sia possibile di rimandarla dopo la nascita del bambino, nè di ricorrere ad altro efficace rimedio.

Poiché dunque l'ufficio primario del matrimonio è di essere al servizio della vita, il Nostro principale compiacimeto e la Nostra paterna gratitudine vanno a questi sposi generosi, che per amore di Dio, e fidando in Lui, allevano coraggiosamente una famiglia numerosa.

D'altra parte, la Chiesa sa considerare con simpatia e comprensione le reali difficoltà della vita matrimoniale ai nostri giorni. Perciò nell'ultima Nostra allocuzione sulla morale coniugale abbiamo affermato la legittimità e al tempo stesso i limiti — in verità ben larghi — di una regolazione della prole, la quale, contrariamente al cosidetto « *controllo delle nascite* », è compatibile con la legge di Dio. Si può anzi sperare (ma in tale materia la Chiesa lascia naturalmente il giudizio alla scienza medica) che questa riesca a dare a quel metodo lecito una base sufficientemente sicura, e le più recenti informazioni sembrano confermare una tale speranza.

Del resto, a vincere le molteplici prove della vita coniugale valgono soprattutto la fede viva e la frequenza dei Sacramenti, donde scaturiscono torrenti di forza, della cui efficacia coloro che vivono fuori della

Chiesa difficilmente possono farsi una chiara idea. E con questo richiamo ai superiori ausili desideriamo di concludere il Nostro dire. Potrebbe anche a voi, diletti figli e figlie, un giorno o l'altro accadere di sentire il vostro coraggio vacillare sotto la violenza della bufera scatenata intorno a voi, e anche più pericolosamente nell'interno della famiglia, dalle dottrine sovertitrici della sana e normale concezione delle nozze cristiane. Abbiate fiducia! Le energie della natura e soprattutto quelle della grazia con cui il Signore ha arricchito le vostre anime nel Sacramento del matrimonio, sono come una rocca ferma, contro cui si frangono impotenti le onde di un mare in tempesta. E se i drajnmi della guerra e del dopoguerra hanno colpito il matrimonio e la famiglia con ferite ancora sanguinanti, tuttavia in quegli anni anche la costante fedeltà e la salda perseveranza degli sposi, e l'amore materno pronto a indicibili sacrifìci, hanno riportato in innumerevoli casi veri e splendidi trionfi.

Proseguite dunque strenuamente il vostro lavoro, fiduciosi nell'aiuto divino, in auspicio del quale impartiamo con effusione di cuore a voi e alle vostre famiglie la Nostra paterna Apostolica Benedizione.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS ITALIAE EX ALLUVIE AFFLICTIS *

Con indicibile schianto abbiamo dinanzi all'occhio del Nostro spirito l'immane sciagura, che si è abbattuta in questi giorni su tanti carissimi figli della valle del Po, a così breve intervallo da quella che ha devastato talune fra le più fiorenti regioni del Mezzogiorno d'Italia,, della Sicilia e della Sardegna.

Con ansia e dolore di Padre abbiamo seguito e seguiamo, ora per ora, le luttuose vicende della formidabile catastrofe, di cui ben misuriamo» la gravità e l'ampiezza.

Mentre non lasciamo d'innalzare le Nostre più fervide preghiere alla divina Clemenza a favore di tanti amatissimi figli, così acerbamente provati, desideriamo che giunga loro la testimonianza del Nostro cuore affranto, ma fiducioso, ed insieme l'assicurazione della cristiana assistenza di tutti i buoni, con spontaneo e mirabile ardore già in atto.

Dilettissimi figli e figlie, dalla furia devastatrice delle acque strappati alle vostre case, ai vostri campi, alle vostre città! Occorre forse

* Datus die 18 Novembris mensis a. 1951.

dirvi che il Papa, in questa ora di lutto, è più che mai a voi vicino? Tra le angustie e le sollecitudini, che da ogni parte Ci premono, la vostra sventura sommamente Ci addolora! Siatene certi, e ripetetelo ai vostri cari, ai vostri bambini, a tutti coloro, il cui spirito è invaso dallo sconforto. Noi viviamo in questi giorni tutti i vostri affanni, tutte le vostre pene. Di giorno e di notte ridiciamo a Noi stessi, uno per uno, il nome delle città e dei borghi devastati o distrutti. Abbiamo letto e ascoltato le singole vicende della vostra tragedia, e Ci rendiamo pienamente conto della dura condizione in cui vi dibattete al presente.

Nel Nostro cuore si è ripercosso il medesimo sgomento, che voi sentite dinanzi ai vostri beni perduti. È Nostro il vostro dolore per i familiari scomparsi, per la casa perduta, per il lavoro annientato, per il momentaneo esilio, per le strazianti separazioni, per i poveri defunti, ai quali imploriamo la eterna pace. Tutto ciò che abbiamo potuto e che possiamo fare per lenire le vostre pene, per soccorrere le vostre miserie, abbiamo fatto e faremo.

Coraggio, carissimi figli, coraggio e fiducia! Il misericordioso Iddio ama coloro che prova ; ama i buoni, perchè sempre più purifichino nel dolore le loro anime e si elevino con maggior impeto al desiderio delle cose celesti; ama i peccatori, affinchè si convertano e ritornino pentiti a Lui. L'amorevole e onnipotente Bontà divina saprà ricondurli alle vostre case e a giorni migliori con quel mistero di misericordia, con cui ha permesso ciò che è accaduto. Non dimenticate Dio in questa ora funesta ; a Lui alzate la vostra voce nella preghiera del *Pater noster,* trovando nella vostra ferma fede la forza cristiana di ripetere con umiltà ed amore : sia fatta la volontà Tua, come in cielo così sulla terra!

E a voi, diletti figli di tutta Italia, che in nobile gara di fraterna pietà, dal primo all'ultimo cittadino, siete stati pronti a soccorrere gli sventurati fratelli, giunga la testimonianza paterna della Nostra ammirazione, della Nostra gratitudine, ed insieme l'esortazione ad aumentare con sempre maggior lena il soccorso.

Immenso conforto Ci ha arrecato l'apprendere l'abnegazione, e talora l'eroismo, di molti fra voi, che non hanno esitato a sacrificare e mettere a repentaglio la stessa loro vita per salvare bambini, donne, vecchi, infermi. Ci è del pari nota la pronta e indefessa sollecitudine delle Autorità ecclesiastiche e civili, delle forze armate, dei vigili del fuoco, degli enti tecnici, della radio, dei volontari, per ridurre al minimo possibile il tremendo disastro. La commovente gara di assistenza, che fin dalle prime notizie si è accesa fra istituti, gruppi, associazioni, partiti, diocesi e parrocchie, per confortare, accogliere, sfamare i pro-

fughi, non solo conferma l'innata bontà di questo popolo, ma varrà anche a rinsaldare quel legame, che di una nazione fa una sola famiglia. Occorre che questo impulso di carità continui. Incalcolabili sono e saranno i bisogni, urgenti le richieste di aiuto. Per tanti fanciulli, per tante famiglie, per tanti lavoratori e contadini, che non hanno più casa, non più campi, non più bestiame, non più officine, non più suppellettili, non più vestiti, che tutto hanno perduto, il Papa tende ancora una volta la mano. La tende a voi, figli d'Italia, ma la tende anche a tutti i cuori generosi e cristiani, per i quali ogni fratello nella fede è membro del medesimo Corpo mistico di Cristo. Noi non dubitiamo menomamente che questa Nostra invocazione sarà accolta, con l'alacrità amorosa a Noi ben nota, dai Nostri Venerabili Fratelli nell'Episcopato, dal Clero secolare e regolare, dai fedeli tutti, in quanto è a loro possibile. Urge che tanti derelitti, tolti così tragicamente dal calore della propria dimora, sentano prima di tutto il calore del Nostro e del vostro cuore.

È questo il momento in cui Gesù più specialmente si rivolge a ciascuno di voi per bocca di quegli infortunati : Eccomi ; io ho fame, io ho sete, io non ho di che coprirmi, non ho dove ripararmi nel crudo inverno imminente. Alla pronta attuazione della vostra carità risponderà un giorno, come sicuro premio,]'invito al possesso della casa stessa del Padre celeste.

Sorretti da questa fede, che vive ed opera nella carità,[1] innalzate la vostra mente a Dio, consolatore degli afflitti e Padre dei poveri, affinchè, per intercessione del Cuore materno di Maria, faccia risplendere su quelle desolate regioni l'ilare suo volto e ridoni a tante famiglie la casa, il lavoro, la speranza e la pace.

Con questi voti discenda su di voi, e in particolar modo sui doloranti Nostri figli, oggi più che mai stretti al Nostro cuore, propiziatrice dei divini favori, la Nostra paterna Apostolica Benedizione.

[1] Cfr. *Gal.* 5, 6.

ACTA **88.** CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 1 Augusti 1951. — Cathedrali Ecclesiae Segobricensi praefecit R. D. Josephum Pont Gol, canonicum Capituli Cathedralis Celsonensis.

die 20 Octobris 1951. — Cathedrali Ecclesiae De Aguas Calientes R. D. Salvatorem Quezada, parochum in pago vulgo *Jalostotitlàn,* archidioecesis Guadalajarensis.

— Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Simonis Laurentii Salvi, Episcopi Titularis Diocaesariensis in Palaestina et Abbatis Abbatiae *nullius* Sublacensis, R. P. D. Aegidium Gavazzi, e Congregatione Cassinensi a primaeva observantia O. S. B.

die 26 Octobris 1951. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Mcaenae, Exc. P. D. Hilarium Alcini, Visitatorem Seminariorum in Italia, hactenus Episcopum titularem Dionysiensem.

die 26 Octobris 1951. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Heliopolitanae in Phoenicia Exc. P. D. Danielem Rivero, hactenus Archiepiscopum Sucrensem.

— Cathedrali Ecclesiae Cochabambensi Exc. P. D. Joannem Tarcisium Senner, hactenus Episcopum titularem Rusaditanum.

— Cathedrali Ecclesiae Orurensi Exc. P. D. Bertholdum Bühl, hactenus Episcopum titularem Cartennitanum.

die 27 Octobris 1951. — Metropolitanae Ecclesiae Sucrensi Exc. P. D. Josephum Clementem Maurer, hactenus Episcopum titularem Ceaensem.

die 28 Octobris 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Thagastensi R. D. Antonium Poma, Rectorem Seminarii episcopalis Papiensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Dominici Menna, Episcopi Mantuani.

die 80 Octobris 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Neocaesariensi

in Syria Revmum D. Marcellum Riopel, Vicarium Generalem archidioecesis Rhedonensis, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Clementis Aemilii S. R. E. Cardinalis Roques, Archiepiscopi Rhedonensis.

die Jf. Novembris 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Chomatitanae R. D. Aloisium Carolum Borromeo, Pro-Vicarium Generalem dioecesis Laudensis et Canonicum Capituli Cathedralis, quem constituit Auxiliarem Exc. P. D. Petri Calchi No vati, Episcopi eiusdem dioecesis Laudensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Hipponensi R. D. Gulielmum Bosetti, Praepositum-Parochum ecclesiae S. Alexandri in civitate Brixiensi, quem constituit Auxiliarem Exc. P. D. Hyacinthi Tredici, Episcopi Brixiensis.

die 12 Novembris 1951. — Cathedrali Ecclesiae Tagbilaranae Exc. P. D. Emanuelem Mascariñas, hactenus Episcopum Palensem.

— Cathedrali Ecclesiae Palensi R. D. Linum Gonzaga, parochum ecclesiae cathedralis in urbe vulgo *Palo,* dioecesis Palensis.

die 17 Novembris 1951. — Metropolitanae Ecclesiae Olindensi et Recifensi Exc. P. D. Antonium Almeida Moraes, hactenus Episcopum Montisclarensem.

die 23 Novembris 1951.. — Metropolitanae Ecclesiae Philadelphiensi Exc. P. D. Joannem Franciscum 0'Hara, hactenus Episcopum Buffalensem.

die 1 Decembris 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Verbianae Exc. P. D. Petrum Ossola, hactenus Episcopum Montis Alti et Ripanum.

die 10 Decembris 1951. — Cathedralibus Ecclesiis Montis Alti et Ripanae, *in personam* unitis, R. D. Vincentium Radicioni, cubicularium intimum supra numerum Sanctitatis Suae, Delegatum archiepiscopalem Anconitanae archidioecesis et parochum ecclesiae Visitationis B. M. V. loci vulgo « Falconara Alta ».

15 Decembris 1951. — Titulari episcopali Ecclesiae Citiensi R. D. Blasium D'Agostino, Cubicularium intimum supra numerum Sanctitatis Suae, Vicarium Generalem et Archidiaconum Capituli Cathedralis dioecesis Thermularum, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Oddonis Dernacchia, Episcopi Larinensis et Thermularum.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DE VINH

DECRETUM

VICARIATUS APOSTOLICUS DE VINH CLERO SAECULARI INDOSINENSI CONCREDITUR.

Cum in Vicariatu Apostolico de Vinn, Indosinensibus in regionibus, Patribus Societatis Parisiensis missionum ad exteras gentes hucusque commisso, ob adsiduum la»borem constantemque zelum eorundem Patrum clerus indigena ita auctus sit ut ad regimen eiusdem Vicariatus Apostolici de Vinh suscipiendum per se ipse aptus sufficiensque evaserit, Emi ac Revmi Patres huic Sacro Consilio Fidei Propagandae praepositi, in plenariis comitiis die xi mensis Iunii vertentis anni habitis, praefatum Vicariatum Apostolicum de Vinh, per obitum Excmi P. D. Andreae Leontii Iosephi Eloy, praedictae Societatis sodalis, in praesens vacantem, clero saeculari Indosinensi concredendum censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam Ssmus D. N. Pius Div. Prov. Papa XII, in Audientia diei xiv eiusdem mensis Iunii, ratam habuit et confirmavit praesensque ad rem Decretum confici et publici iuris fieri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus eiusdem Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die xiv mensis Iunii a. D. MCMLI.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus.*

L. © S.

f Celsus Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis.*

SACRA CONGEEGATIO .RITUUM

i

NUCERINA PAGANORUM

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI ALFONSI MARIAE FUSCO, SACERDOTIS, FUNDATORIS INSTITUTI SORORUM A S. IOANNE BAPTISTA.

SUPER DUBIO

***An** signanda sit commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur.*

Angria, frequens in Salernitana provincia oppidum intra luceriae Paganorum dioecesis fines, Servi Dei Alfonsi Mariae Fusco natale solum fuit. Qui ex Aniello ac losepha Schiavone, die 23 martii anno 1839 natus eodem die baptizatus fuit. Alfonsi nomen impositum ei est, quia genitoribus prole carentibus optimus quidam Congregationis Ss. Redemptoris sodalis praedixerat nasciturum filium eumque sacerdotem fore Beatique Alfonsi de Ligorio, non multo post canonizandi, imitatorem.

Ad pietatem inclinis, anno 1850 in dioecesano clericali seminario bonarum artium, philosophiae ac theologiae studia rite perfecit, dieque 29 maii anno 1863 ad sacrum Presbyteratus ordinem fuit promotus. Biennio post, sacramentum paenitentiae ministrare atque verbum Dei praedicare coepit. Cui ministerio exercendo plurimum attendit, praecipue sacris expeditionibus. Cholerico morbo saeviente, dum infirmos, pericula spernens, curat, eodem morbo inficitur, sed convalescit.

Infelicem periculisque obnoxiam, plurium puerorum, puellarum praesertim, condicionem miseratus, quomodo tot malis posset occurri animo versavit. Effusis precibus, divino beneplacito agnito, plurimisque adversis adiunctis patienter, fortiter, animo divinae voluntati apprime composito, superatis, Sororum Institutum a S. Ioanne Baptista fundavit, quod prudenter ad mortem usque moderatus est. Exemplo ac verbo humilitatem, virtutum fundamentum, caritatem, earum coronam, numquam destitit inculcare. Huic novo sanctitatis viridario, benedixit Deus eique miram concessit propagationem in plurimorum infantium ac puellarum animi ac corporis sanitatem.

Exemplo diximus Servum Dei humilitatem et caritatem inculcavisse ; omnium enim virtutum splendore ipsum emicasse testes omnes asseve-

rant; hisque virtutibus innixus non modo, ut videtur, ad sanctitatem pervenit, sed inferni quoque hostis molimina ad nihilum triumphans redegit.

Anno 1910, februario mense ineunte, cardiaco morbo infirmari coepit, cui atroces superadditi sunt dolores, quos patientissime toleravit. Nocte diei 5 eiusdem mensis extremis Ecclesiae sacramentis voluit refici atque ad divinam voluntatem perfectissime se conformans, plene sensibus instructus, sequenti mane, quasi imminentis gloriae praesagus, laetanter animam Deo, cuius gloriam semper quaesierat, reddidit.

Sanctitatis fama, qua Dei Servus vivens claruerat, post eius mortem incrementum cepit, accedente quoque plurium gratiarum eius intercessione obtentarum rumore. Quare in Nuceriae Paganorum Curia annis 1939-1940 ordinaria auctoritate Informativi processus super Sanctitatis fama, scriptis atque obedientia urbanianis decretis cultum Servis Dei prohibentibus, constructi sunt, Urbemque delati.

Plures quoque Summo Pontifici causae Introductionem postulantes oblatae sunt litterae ab uno Cardinali, Archiepiscopis, Episcopis, Cathedralium Ecclesiarum Capitulis, nec non a moderatoribus et moderatricibus religiosorum Institutorum aliisque.

Peracto scriptorum examine nullum impedimentum ad causae progressionem inventum est ; uti contat ex decreto die 2 augusti a. 1942 edito.

Servatis itaque omnibus de iure servandis, Rimo P. Augustino a Virgine, causae Postulatore instante, in Ordinaria Congregatione die 12 mensis huius habita, Emus ac Rmus Cardinalis Benedictus Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, Causae Ponens, dubium proposuit : *An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur,* atque de causa retulit.

Emi ac Rmi PP. Cardinales, relatione hac, suffragiis Officialium praelatorum nec non R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali auditis, rescripsere : *Signandam esse commissionem, si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem ab infrascripto Cardinali subsignata die Summo Pontifici relatione, Sanctitas Sua, Emorum Patrum rescriptum ratum habens, *Commissionem Introductionis causae Servi Dei Alfonsi Mariae Fusco* Sua manu signare dignata est.

Datum Romae, die 22 iunii a. D. 1951.

C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S.

f A. Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

II
ROMANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI MARIAE HELENAE BETTINI, FUNDATRICIS INSTITUTI FILIARUM A DIVINA PROVIDENTIA.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

In alma hac Urbe, die Epiphaniae Domini anno 1814, e Vincentio Bettini ac Lucia Cardinali nata est puella, cui sequenti die, in paroeciali Basilica S. Marci, Baptismi sacramentum fuit collatum, Helenae, Annuntiatae Magdalenae nominibus impositis.

Piorum parentum cura diligenter primitus Helena instituta, dein Magistris Piis Filippini educanda fuit concredita. Salutaria semina inde ab adulescentia in eius animo consita, mire sunt in Dei amorem proximorumque spirituale bonum evoluta. Porro christianam doctrinam pueros puellasque, quos vagantes obvios inveniret, docere pietatemque in eorum animum instillare atque ad parochum S. Caroli ad Catinarios ducere solebat. Egregias Helenae dotes hic prospiciens atque persequens, eam ad religiosam vitam capessendum recognovit aptam ad eamque viam pandit. Parentum itaque benedictione accepta, Helena die B. Virginis Nativitati sacro, anno 1882, Cardinalis Zurla, Gregorii Papae XVI Vicarii Generalis, auctoritate, una cum duabus sociabus religiosas sumpsit vestes, sicque Institutum Filiarum a Divina Providentia exortum est. Hoc ab Urbis Vicariatu anno 1855 approbatum, dein ab Apostolica Sede a. 1887 laudis decretum, decem post annos approbationem; anno denique 1902 constitutiones ratas fuisse est assecutum.

Eodem parocho moderante, Serva Dei, prudenti actione, Institutum sensim sine sensu amplificavit, uberioresque fructus in dies collegit. Quare Servus Dei Pius Papa IX difficilia munera eidem concredidit, quae ipsa perfecte adimplevit. Leo autem XIII, Helenae virtutes eiusque dexteritatem perpendens, eidem arduum fidei docendae ac ab haereticis tutandae morumque reformandorum ministerium in novo, quod exsurgebat Urbis vico, commisit; spes autem in ea posita Pontificem non fefellit. Helena enim pro pueris pauperibusque ludos gratuitos, pro mulieribus ofiicinas, « oeconomicas culinas », Marianas sodalitates aperuit; pauperes infirmos invisere, solari, adiuvare non desistebat; ut devii reverterent ad Deum ; ut infantes, parentum neglegentia aut malitia, pariterque adulti non baptizati sacramentum regenerationis reci-

perent ; sine sacro coniugali vinculo, belluarum more, viventes, familiarem componerent condicionem, aliaque id genus indefesse operabatur.

Quum tanta in Dei gloria proximorumque salute perficeret, summa humilitate renidebat, et, nonnisi oboedientia coacta, Generalis Superiorissae munus suscepit, quo ad mortem usque prudentissime sancteque iuncta est. Qua erat humilitate sibi diffidens et Deo tantum confidens etiam atque etiam orationi instabat, praecipue vero ferventem religionem erga Sanctissimam Eucharistiam, beatissimam Virginem eiusque Sponsum, ad quem nunquam incassum in sodalitatis necessitatibus confugit, enutrivit. Exinde patientiam in adversis, veniam erga contumeliosos aliosque iniurias impetentes, generose concedendam, comitatem qua omnium animos sibi conciliaret, hausit.

Operosam hanc vitam die 21 Decembris anno 1894 sancte conclusit.

Sanctitatis fama virente, apud Urbis Vicariatum a. 1936 inceptae sunt canonicae inquisitiones, quibus absolutis, die 25 Novembris a. 1941 in Ordinaria Congregatione de causae Introductione actum est. Verum, quum graves lacunae fuerint notatae, suppletivus processus conditus est, in quo hae fuerunt expletae.

Quare in simili huius S. Congregationis coetu, die 24 mensis huius habito Rmo P. Umberto Fasola, e Congregatione S. Pauli Barnabitarum, huius causae postulatore, instante, infrascriptus Cardinalis, S. R. C. Pro-Praefectus et Causae Ponens, dubium posuit discutiendum : *An signanda sit causae Introductionis commissio in casu et ad effectum de quo agitur,* de eaque retulit. Emi ac Rmi Patres, relatione auscultata, auditis quoque Officialibus Praelatis praesertim vero R. P. D. Salvatore Natucci, Generali Fidei Promotore, attentis quoque Postulatoriis litteris Emi Cardinalis Francisci Marchetti Selvaggiani Ssmi D. N. Papae Vicarii Generalis atque Emi Aloisii Maglione a Secretis Status, qui sacrum ministerium plures annos in harum Sororum Ecclesia operatus fuerat, nonnullorum e Romano Clero ac e religiosa Barnabitarum familia aliorumque, omnibus mature perpensis, rescribere censuerunt : *Signandam esse commissionem, si S sino placuerit.*

Facta autem subsignato die ab infrascripto Cardinali Beatissimo Patri relatione, Sanctitas Sua, Emorum Patrum rescriptum ratum habens, *commissionem Introductionis causae Servae Dei Helenae Bottini Sua manu dignata est signare.*

Datum Romae, die 27 Iulii a. D. 1951.

£B C. Card. MICARA, Ep. Velitern., *Pro-Praefectus*

L. © S.

t **A.** Carinci, Archiep. Seleuc, *Secretarius*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I

ORATIO AD B, MARIAM V. IN CAELUM ASSUMPTAM

O Vergine Immacolata, Madre di Dio e Madre degli uomini!

1. - Noi crediamo con tutto il fervore della nostra fede nella vostra assunzione trionfale in anima e in corpo al cielo, ove siete acclamata Regina da tutti i cori degli Angeli e da tutte le schiere dei Santi ;

e noi ad essi ci uniamo per lodare e benedire il Signore, che vi ha esaltata sopra tutte le altre pure creature, e per offrirvi l'anelito della nostra devozione e del nostro amore.

2. - Noi sappiamo che il vostro sguardo, che maternamente accarezzava l'umanità umile e sofferente di Gesù in terra, si sazia in cielo alla vista della umanità gloriosa della Sapienza increata, e che la letizia dell'anima vostra nel contemplare faccia a faccia l'adorabile Trinità fa sussultare il vostro cuore di beatificante tenerezza;

e noi, poveri peccatori, noi a cui il corpo appesantisce il volo dell'anima, vi supplichiamo di purificare i nostri sensi, affinchè apprendiamo, fin da quaggiù, a gustare Iddio, Iddio solo, nell'incanto delle creature.

3. - Noi confidiamo che le vostre pupille misericordiose si abbassino sulle nostre miserie e sulle nostre angoscie, sulle nostre lotte e sulle nostre debolezze; che le vostre labbra sorridano alle nostre gioie e alle nostre vittorie ; che voi sentiate la voce di Gesù dirvi di ognuno di noi, come già del suo discepolo amato: Ecco il tuo figlio;

e noi, che vi invochiamo nostra Madre, noi vi prendiamo, come Giovanni, per guida, forza e consolazione della nostra vita mortale.

4. - Noi abbiamo la vivificante certezza che i vostri occhi, i quali hanno pianto sulla terra irrigata dal sangue di Gesù, si volgono ancora verso questo mondo in preda alle guerre, alle persecuzioni, alla oppressione dei giusti e dei deboli ;

e noi, fra le tenebre di questa valle di lacrime, attendiamo dal vostro

celeste lume e dalla vostra dolce pietà sollievo alle pene dei nostri cuori, alle prove della Chiesa e della nostra patria.

5. - Noi crediamo infine che nella gloria, ove Voi regnate, vestita di sole e coronata di stelle, Voi siete, dopo Gesù, la gioia e la letizia di tutti gli Angeli e di tutti i Santi;

e noi, da questa terra, ove passiamo pellegrini, confortati dalla fede nella futura risurrezione, guardiamo verso di voi, nostra vita, nostra dolcezza, nostra speranza; attraeteci con la soavità della vostra voce, per mostrarci un giorno, dopo il nostro esilio, Gesù, frutto benedetto del vostro seno, o clemente, o pia, o dolce Vergine Maria *(Pius Pp. XII).*

*Die **17 Novembris 1951***

Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XII, in Audientia infra scripto Cardinali Paenitentiario Maiori concessa, benigne tribuere dignatus est indulgentias quae sequuntur : *partialem trium annorum* a christifidelibus saltem corde contrito acquirendam quoties supra relatam orationem pia mente recitaverint; *plenariam,* suetis conditionibus, a fidelibus lucrandam, si quotidie per integrum mensem eamdem recitationem devote praestiterint. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione.

Contrariis non obstantibus quibuslibet.

N. Card. CANALI, *Paenitentiarius Maior*

L. © S.

S. Luzio, *Regens*

n

ORATIO A SODALIBUS ACTIONIS CATHOLICAE RECITANDA

Domine Iesu, qui nobis contulisti honorem, ut apostolatui hierarchico, licet tenuem, auxiliatricem operam demus, Tu qui caelestem Patrem rogasti, non ut tollat nos de mundo, sed ut servet nos a malo, copiosum concede nobis lumen et robur tuum, quo in nobis spiritum tenebrarum et peccati vincamus, ut — officiorum nostrorum memores, in bonis operibus perseverantes, causae tuae studio infiammati — impensis viribus recti exempli, precum, sollertiae et supernaturalis vitae, digniores nos cotidie evadamus munere, quod exsequimur, aptiores ad stabiliendum et provehendum inter homines, fratres nostros, regnum tuum iustitiae, amoris et pacis *(Pius Pp. XII).*

Die 17 Novembris 1951

Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XII, in Audientia infra scripto Cardinali Paenitentiario Maiori concessa, benigne tribuere dignatus est indulgentias quae sequuntur : *partialem quingentorum dierum* a sodalibus Actionis Catholicae saltem corde contrito lucrandam quoties supra relatam orationem devote recitaverint; *plenariam,* suetis conditionibus, ab ipsis acquirendam, si quotidie per integrum mensem eamdem recitationem pie persolverint. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione.

Contrariis non obstantibus quibuslibet.

N. Card. CANALI, *Paenitentiarius Maior*

L. & S.

S. Luzio, *Regens*

SACRA ROMANA ROTA

i

Coram R. P. D. DINO STAFFA, Ponente

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII

SENTENTIA DEFINITIVA DIEI 23 FEBRUARII 1951

De bono prolis

In IURE. — Legimus in Sententia impugnata: « In re matrimoniali *jus* coniugale essentialiter in se continet *usum* juris: nam uxor, quae excludit usum iuris pro marito, excludit jus coniugale. Insuper in doctrina quae distinguit inter jus et usum juris et inter exclusionem totalem et partialem prolis, habetur petitio principii. Hujusmodi auctores dicunt : matrimonium est validum, si solummodo *usus* juris excluditur, non autem *jus;* matrimonium est validum si solummodo partialiter proles excluditur. Sed tota quaestio haec est : estne matrimonium validum, et quidem vi juris naturalis, si usus juris excluditur, si proles partialiter excluditur? Si probatum est tale matrimonium esse validum, tunc pos-

sumus utique distinguere inter jus et usum juris et inter exclusionem totalem et partialem. Sed talem probationem hucusque nemo posuit : immo Signatura Apostolica matrimonium cum partiali exclusione prolis declarasse nullum constat ex actis *(S. R. R. Decisiones,* vol. XVII, p. 141, nota 1) ».

Distinctionis probatio inter jus et usum juris relate ad actus vere coniugales, naturali ipso rationis lumine praebetur et communi constantique sententia Doctorum, ita ut non absque admiratione quidam Iudices Ecclesiastici errori videantur favere quo juri naturae vis infertur,, principium concutitur quo judicia in hac re inniti debent, et normae evertuntur quibus amotis coniugale consortium plerumque in discrimen verteretur.

Jus ex matrimonio profluens ad actus vere coniugales, inter iura subiectiva numeratur. Jus subiectivum communiter definitur : « facultas moralis inviolabilis ordinandi quaedam ad proprium finem, seu quaedam habendi, faciendi, omittendi vel exigendi » (cfr. ex. gr. F. X. WERNZ, *Jus Decretalium,* ed 2ª, I, n. 45, p. 54; P. SUAREZ, *Tractatus de legibus,* lib. I, c. 2, n. 4 ; etc. I. DE LUGO, *De iustitia et jure,* disp. I, sect. I, n. 6, jus reale definit « praelationem, qua in usu talis rei debet hic homo praeferri aliis... propter peculiarem connexionem, quam haec habet cum ipso»). Ex definitione juris subiectivi eruitur facultatem moralem, in qua jus subiectivum consistit, distingui ab ejus usu, quo ipsa facultas deducitur in actum. Distinctio enim inter jus subiectivum et eius usum seu exercitium, in re nostra habetur ad instar distinctionis inter potentiam et actum pro philosophiis. Dum facultas, in qua jus subiectivum consistit, moraliter inviolabilis est, eius usus impediri, recusari, intermitti potest, imo pluries usus juris continuus seu absque interruptione impossibilis est ; sicut suspendi, ita usus renuntiari vel omitti valet per aliquot actus, vel ad tempus determinatum, vel ad tempus indeterminatum, vel etiam semper : iuri enim non obstat eodem non uti, sed eodem uti non posse (cfr. BENEDICTUS XIV, *De Synodo dioecesana,* L. XIII, cap. XXII, n. 12).

Quia distinctio inter jus et usum habetur quotiescumque jus subiectivum habetur, pluries necessario etiam in nostro Codice innuitur (cfr. e. g. cann. 89, 103, 105, 118, 161, 164, 1649, etc.); clarissime vero in can. 1081 § 2, quo consensus matrimonialis definitur : actus voluntatis quo utraque pars tradit et acceptat « *jus* in corpus, perpetuum et exclusivum, in ordine ad *actus* per se aptos ad prolis generationem ». Jus, ergo, quod consensu matrimoniali traditur, est jus subiectivum seu facultas quae habet suum obiectum ad quod ordinatur et quod conse-

quenter ab ea distinguitur : actus nempe per se aptos ad prolis generationem. Distinctio inter jus, quod consensu matrimoniali traditur et acceptatur, et usum juris, seu actus proprie coniugales, ita realis est, ut contrahentes valeant hoc jus sibi invicem tradere, ideoque contractum matrimonialem valide inire, etiamsi neuter jure sic acquisito uti velit (Beata Virgo et Sanctus Joseph vero matrimonio iuncti sunt, quamvis ex divina revelatione Maria novisset numquam jure suo Castissimum Sponsum usurum : cfr. TH. SÁNCHEZ, *De Sancto Matrimonii Sacramento,* 1. II, disp. XXVIII, n. 4, ubi citatur et F. SUAREZ), aut alteruter obligationi ita assumptae saltem ad tempus satisfacere non intendat. Verum est ergo jus, ex matrimonio profluens, natura sua ad actus proprie coniugales ordinari ; sed falsum est « jus coniugale essentialiter in se continere usum juris ». Attamen, ut notum est, « indivisibilitas, quam sacramentum importat, pertinet ad ipsum matrimonium secundum se, quia ex hoc ipso quod per pactionem coniugalem sui potestatem sibi invicem in perpetuum coniuges tradunt, sequitur quod separari non possunt; et inde est quod matrimonium numquam invenitur sine inseparabilitate » (S. THOMAS, *Summa Theologica,* suppl. p. III, q. XLIX, a. 3) ; distinctio ergo inter jus et usum, quoad perpetuitatem, in ipso suo conceptu contradictionem involvit, quia perpetuitas cum actu contrario, etiamsi unico, existere nequit.

Distinctionis probatio inter jus et usum relate ad actus vere coniugales, nedum e textu Codicis, quem retulimus, et ex jure naturali deducitur, quo innituntur supra allata argumenta, sed etiam ex doctrina communi et constanti Theologorum et Canonistarum. Sufficiat recolere textus ex. gr. : S. THOMAE *(Summa Theologica,* suppl. p. III, q. XLIX, art. 3), TH. SÁNCHEZ *(De Sancto Matrimonii Sacramento,* 1. II, disp. XXIX, nn. 11-12, ubi alii citantur) ; B. PONTII *(De Sacramento Matrimonii,* I. I, cap. XVI ss.); L. BILLOT *(De Ecclesiae Sacramentis,* Romae, a. 1930, tom. II, p. 339 ss.) ; F. X. WERNZ-P. VIDAL *(De Matrimonio,* Romae, 1928, n. 28 cum aliis ibi citatis) ; P. GASPARRI *(De Matrimonio,* ed. a. 1932, nn. 8, 898 ss. et alii ab eo citati) ; F. M. CAPPELLO *(De Matrimonio,* ed. a. 1947, nn. 16, 631) ; etc.

Cum doctrina citata consonat jurisprudentia universa, etsi in aestimatione facti aliquando Judices fuerint discordes.

Judices appellati provocant ad sententiam S.R. Rotae diei 14 martii a. 1924 coram *Giumenti (Decisiones S.* ***R.*** *Rotae,* vol. XVI, pp. 106-113) et ad decretum Signaturae Apostolicae diei 26 julii a. 1926 *(Decisiones S. R. Rotae,* vol. XVII, p. 141, nota 1). At Sententia Rotalis diei 14 martii a. 1924 coram *Chimenti* nullimode excludit distinctionem inter jus et

usum juris, imo eandem explicite confirmat, distinguens *in jure* intentionem non se obligandi « ab intentione obligationes non implendi, quae intentio, ad bonum fidei et prolis quod est, non obstat validitati matrimonii » *(Decisiones 8. R. Rotae,* 1. c. p. 108, n. 3) ; distinctionem repetit *in facto* (ibid. p. 112, n. 8) et concludit : « confirmatur, Elisabeth, cum matrimonium contraxit, excludere voluisse essentialem *obligationem* et non tantum eius exsecutionem in ordine ad procreationem prolis » (ibid. p. 113, n. 9). Memorata sententia Rotalis reicit e contra distinctionem inter jus *radicale* et *non radicale.* Sicut enim distinguitur bonum prolis radicale seu in suis principiis seu in jure, et bonum prolis in actu seu in exsecutione, ita quidam inter Decessores nostros et hodiernos scriptores distinxerunt jus *radicale* a jure *utili* seu *expedito.* Sententia citata merito improbat hanc loquendi rationem, quia jus ad actus vere coniugales species non habet, distinctiones non admittit : jus enim ad usum eorporis alterius coniugis, nisi utile sit, concipi nequit ; propterea relata distinctio : « arbitraria videtur, cum Codex dicat sufficere ad nullitatem matrimonii ut excludatur jus. Est quoque confusionis conciliatrix, cum per eam jus ad coniugalem actum dividi videatur in ignota genera » *{Decisiones 8. R> Rotae,* 1. c. p. 108).

Decretum vero Signaturae Apostolicae, diei 26 iulii a. 1926, nullum argumentum praebet ad distinctionem negandam inter jus et usum. Hoc decreto decisa fuit a Supremo Tribunali causa *Harlemen. Nullitatis Matrimonii,* inter Franciscum et Elisabeth. Post sententiam Tribunalis primae instantiae, qua edictum fuerat non constare de nullitate matrimonii ob exclusum bonum prolis, res delata fuit ad N. S. T. in quo ter pertractata fuit : prima sententia Rotalis, diei 29 aprilis a. 1922, coram *Porrillo,* antecedentem confirmavit ; altera, diei 14 martii a. 1924, coram *linimenti,* decrevit e contra constare de nullitate matrimonii ; tertia, diei 23 martii a. 1925, coram *Jullien,* lata fuit pro vinculo. Quamvis diu causa agitata sit, numquam contradicta fuit distinctio inter jus et usum, prout eruitur e sententiis citatis et iam editis *(8. R. Rotae Decisiones,* vol. XIV, a. 1922, pp. 119-132; vol. XVI, a. 1924, pp. 105-113; vol. XVII, a. 1925, pp. 129-141), et ex recursu a Patronis interposito, die 21 decembris a. 1925, ad Signaturam Apostolicam : <(Il punto controverso sta nel vedere se questo proposito escludesse lo jus ad prolem o solo Fuso di quel diritto, essendo noto che nel primo soltanto, e non nel secondo caso, il consenso si ritiene viziato e quindi il matrimonio nullo ». In relatione autem ex officio, pro Plenaria sessione confecta, principium juris enuntiatur iisdem verbis quibus usa fuerat sententia coram *Jullien,* et additur : « Jamvero circa hoc principium

juris nullum dubium, nulla controversia... Quaestio est circa practicam applicationem eiusdem principii quod attinet ad consensum matrimonialem praestitum a muliere conventa, ratione habita propositi ab eadem actori manifestati, ab eodemque admissi : excludendi nempe in sexualibus relationibus procreationem prolis. Etenim si probaretur ream conventam hanc conditionem *sine qua non* apposuisse in matrimoniali consensu, et exclusisse jus ad prolem, consensus ipse vitiatus esset, matrimoniumque nullum. Quod si mulier, assentiente quidem viro, non *jus* ad prolem excludere voluit, sed *usum.* tantum eiusdem juris, et quidem ad tempus ; et magis si hoc per modum desiderii vel etiam simplicis propositi ostendit, nec idem voluit quasi conditionem *sine qua non,* locus non esset nullitati matrimonii. Divergentia quidem sententiarum S. Rotae nititur huic diverso iudicio circa consensum a muliere praestitum. Prima enim ac tertia sententia retinent mulierem non exclusisse jus ad prolem, nec hanc exclusionem quasi conditionem *sine qua non* voluisse; secunda vero Rotalis sententia, coram *Chimenti,* innititur partiali simulatione consensus ab E. praestiti, quae jus ad prolem perpetuo excludere voluit, qua exclusione ejusdem consensus matrimonialis vitiatus fuit, ideoque matrimonium nullum ». Elmi PP. Cardinales Signaturae Apostolicae, in sessione Plenaria diei 29 ianuar. a. 1927, decreverunt constare in casu de nullitate matrimonii, at Litterae diei 28 febr. a. 1927, quibus de hac decisione certior facta fuit S. Rota, de distinctione inter jus et usum mentionem non faciunt; neque verbum de hoc invenitur in decreto exstante apud Supremum Tribunal; neque sententia ab eodem in hac re edita aut exarata umquam fuit. Patet inde quanti aestimanda sit doctrina quae, validis argumentis non suffulta, defectum eorum quocumque medio supplere conatur. Si distinctio inter jus et usum ab Apostolica Signatura revera fuisset impugnata, plures causae in nostro foro postea resolutae fuissent modo plane diverso, et plurimae decisiones ab advocatis delatae ad praefatum Apostolicum Tribunal, ut infirmarentur.

Tam aperte, necessario et evidenter contra rationem, traditionem et jus positivum verba appellatae sententiae pugnant, ut aliud prorsus ominemur, imo opinemur eorumdem Auctorem intellexisse, quam ipsa verba significant. Eadem nihilominus, etsi aegro animo, refutare debuimus, tum quia « nemo existimandus est dixisse, quod non mente agitaverit » (D. XXXIII, 10, 7, 2), cum ne in exemplum transeant. Forte Judices inferioris gradus ita dicere volebant : jus ad actus vere coniugales ex consensu matrimoniali oritur ; si consensus limitatur, limitatur et jus ; quoties ergo constet de vera consensus coniugalis limitatione, inutile

est inquirere utrum tantum usus an etiam jus limitatum sit : limitatio enim vel exclusio juris, necessario secumfert usus limitationem vel exclusionem. jSi talis tamen fuit revera .Iudicum mens, statim patet vel obiter legenti quam inepta ratione fuerit expressa.

omissis...

Dinus Staffa, *Ponens*
Ioseph Pasquazi
Pericles Felici

II

Citatio edictalis

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (DAMASSO-JACOBS)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Isidori Jacobs, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 13 Februarii 1952, hora duodecima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Domini Isidori Jacobs curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur.*

Arcturus Wynen, *Ponens*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 23 Novembris 1951.

Ovidius Bejan, *Notarius*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Isidore Jacobs, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma Palazzo della Cancelleria) le 13 Février 1952, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ei-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Gonste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Isidore Jacobs devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Venerdì, 16 novembre 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Signor Dott. AXE HENEIK G-AETZ, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario di Finlandia, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Lunedì, 10 dicembre 1951, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Signor Dott. RAFAEL A. VALLAJRINO, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica del Panama.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 18 novembre 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la. S. Congregazione dei Riti *ordinaria,* nella quale si è discusso :

1. Sulla riassunzione della Causa di canonizzazione del Beato Pio X.

2. Su due miracoli che si asseriscono operati ad intercessione del Venerabile Servo di Dio Antonio M. Pucci, sacerdote professo dell'Ordine dei Servi di Maria.

Martedì, 20 novembre 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi han discusso sulla eroicità delle virtù del Servo di Dio Michele Rua, sacerdote della Società Salesiana.

Martedì, 11 dicembre 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, alla augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno dato il loro voto sopra i. miracoli delle Venerabili Serve di Dio : Rosa Venerini, fondatrice delle Maestre Pie, Raffaella Maria del Sacro Cuore di Gesù, fondatrice delle Ancelle del Sacro Cuore, e Bertilla Boscardin, dell'Istituto delle Suore Maestre di S. Dorotea, Figlie dei Sacri Cuori.

Martedì, Ì8 dicembre 1951, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti ***ordinaria,*** nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno discusso sulla Introduzione della Causa dì beatificazione e canonizzazione dei Servi di Dio :

1. Michele Agostino Pro, sacerdote professo della Compagnia di Gesù,, ucciso, come si asserisce, in odio alla fede;
2. Anna Maria Adorni, fondatrice delle Ancelle della Beata Vergine Immacolata e dell'Istituto Parmense del Buon Pastore.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

20 novembre 1951. Il Revmo Padre Browne Michele, O. P., Maestro del Sacro Palazzo, ***Teologo della Sua Segreteria di Stato.***

» » » L'Illmo e Revmo Monsig. Rossi Emilio, ***Delegato per l'Emigrazione.***

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare :

9 giugno 1951. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto, ***Protettore dell'Unione Apostolica dei Preti Secolari del Sacro Cuore*** (Parigi).

20 agosto » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Ruffini Ernesto, ***Protettore delle Suore della Misericordia e della Croce*** (Palermo).

18 ottobre » S. E. Revma Monsig. Dooley Giovanni, Arciv. tit. di Macra, ***Delegato Apostolico in Indocina.***

23 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore dei Chierici Regolari Minori (Caracciolini)*** (Roma).

29 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Micara Clemente, ***Protettore delle Suore Figlie della Divina Provvidenza*** (Roma).

19 novembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Nicola Canali, ***Protettore delle Suore Compassioniste Serve di Maria*** (Castellammare di Stabia).

27 » S. E. Revma Monsig. O'Hara Gerardo Patrizio, Arcivescovo-Vescovo di Sa vannah-Atlanta, ***Nunzio Apostolico in Irlanda.***

NECROLOGIO

28 gennaio 1951. Monsig. Doubleday Arturo, Vescovo di Brentwood.
22 settembre » Monsig. Lladoc Casimiro, Vescovo di Bacolod.
17 ottobre » Monsig. Ossola Leone Giacomo, Arcivescovo tit. di Gerapoli di Siria.
» Monsig. Celli Vincenzo, Vescovo tit. di Tapso.
19 Monsig. de Carlo Nicola, Vescovo di Resistencia in Argentina.
25 » » Monsig. Buèls Pietro, Vescovo tit. di Olimpo.
3 novembre » Monsig. Reyes y Balladares Canuto Giuseppe, Vescovo di Granada in Nicaragua.
9 Monsig. McGovern Patrizio Alfonso, Vescovo di Cheyenne.
10 Monsig. Ryan Vincenzo Giacomo, Vescovo di Bismarck.
11 Monsig. Schlarman Giuseppe Enrico, Arcivescovo-Vescovo di Peoria.
» Monsig. Sokolowski Ceslao, Vescovo tit. di Pentacomia.
16 Monsig. De Smedt Leone Giovanni M., Vescovo di Siwantze.
19 » Monsig. Baréa Giuseppe, Vescovo di Caxias.
» » Monsig. Eberle Francesco, Vescovo tit. di Zaliche.
26 » Monsig. Pie Camillo, Vescovo di Valence.
27 » Monsig. Felder Barino, Vescovo tit. di Gera.
1 dicembre » Monsig. Scortegagna Luigi, Vescovo di Espirito Santo nel Brasile.
» Monsig. Wantenaar Gerardo, Vescovo tit. di Uzali, Vicario Apostolico di Basankusu.
» Monsig. Placencia y Moreira Ignazio, Vescovo di Zacatecas.
» Monsig. Guadalupe Ortiz y Lopez, Arcivescovo tit. di Pompeopoli di Cilicia.
» Monsig. Guy Giuseppe, Vescovo tit. di Fotice.
14 » Monsig. Dallai Atanasio Giorgio, Arcivescovo di Mossul dei Siri.
16 » Monsig. Brown Guglielmo Francesco, Vescovo tit. di Pella.
18 > Monsig. Saint Pierre, Vescovo tit. di Gordo.
20 » Monsig. Bornewasser Francesco Rodolfo, Arcivescovo-Vescovo di Treviri.

An. et vol. XXXXIII 30 Decembris 1951 (Ser. II, v. XVIII) - N. 18

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

I

INDEX GENERALIS ACTORUM

(AN. ET VOL. XXXXIII — SER. II, v. XVIII)

I - ACTA PII PP. XII

II - ACTA SS. CONGREGATIONUM

II

INDEX DOCUMENTORUM CHRONOLOGICO ORDINE DIGESTUS

I - ACTA PII PP. XII

I - LITTERAE ENCYCLICAE

II - EPISTULA ENCYCLICA

III - LITTERAE DECRETALES

IV - CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

PAG.

V - Litterae Apostolicae

VI - EPISTULA APOSTOLICA

VII - EPISTULAE

VIII - SOLLEMNES CANONIZATIONES

IX - SACKA CONSISTORIA

XII - NUNTII RADIOPHONICI

XIII - ADHORTATIO APOSTOLICA

IL - ACTA SS. CONGREGATIONUM

I - SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

II - SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

III - SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

IV - SACRA CONGREGATIO CONCILII

V - SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

VI - SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

VII - SAOBA CONGREGATIO RITUUM

VIII - SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

III - ACTA TRIBUNALIUM

I - SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(Officium de Indulgentiis)

II - SACRA ROMANA ROTA

IV - ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO DE RE BIBLICA

III

INDICES NOMINUM

I - INDEX NOMINUM PERSONARUM

(OMITTUNTUR NOMINA ACTIS SUBSCRIPTA)

A

B

E

F

G

H

i

N

O

T

U

V

II - INDEX NOMINUM DIOECESIUM VICABIATUILM, ETC.

B

C

D

E

F

N

O

P

Q

R

T

III - INDEX NOMINUM RELIGIONUM

C

F

I

O

IV

INDEX RERUM ANALYTICUS

A

B

C

D

E

F

G

H

Ï

t.

M

Q

R

Corrigenda in vol. XXXXIII (1951) Commentarii *Acta Apostolicae Sedis:*

Pag. 22, linea 44, nota 18, loco : c. ***25 C. 28, g. 2,*** **legendum : c.** ***25 O. 18, g. 2.***

Pag. 197, linea 5, loco : ***Latinum Americanum,*** **legendum :** ***Brasilianum.***

Pag. 578, linea 3, loco : ***mestitiae,*** **legendum :** ***maestitiae.***

Pag. 578, linea 19, loco : ***moerore,*** **legendum :** ***maerore.***

Pag. 578, linea 24, loco : ***spes pulcherrima,*** **legendum :** ***in spem pulcherrimam.***

Pag. 579, linea 16, loco : ***praecibus,*** **legendum :** ***precibus.***

Pag. 580, linea 29, loco: ***...priât,*** **legendum:** ***...piat.***

Pag. 588, linea 20, loco : ***aggregat,*** **legendum :** ***aggregata.***

Pag. 588, ibidem, loco : ***Gelestem,*** **legendum :** ***Caelestem.***

v,

QÜADRAGESIMÜMTERTIUM VOLUMEN
COMMENTARII OFFICIALIS « ACTA APOSTOLICAE SEDIS »
ABSOLVITUR DIE XXX M. DECEMBRIS A. MCMLI
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

Anno XXII Città del Vaticano, mercoledì 31 ottobre 19.51 Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

SUPPLEMENTO PER LE LEGGI E DISPOSIZIONI DELLO STATO DELLA CITTA DEL VATICANO

Pontificato di S. S. **PIO XII - Auno XIII**

N. LXVIII. - Ordinanza del Governatore dello Stato con la quale è autorizzata la emissione di una serie di francobolli commemorativi del XY centenario del Concilio di Calcedonia.

SI ottobre 1951

IL GOVERNATORE DELLO STATO

Visto l'art. 5, capov. 1, della legge fondamentale della Città del Vaticano, 7 giugno 1929, ri. I ;

Visti gli art. 2 e 20 lett. c), n. 5, della legge sulle fonti del diritto, 7 giugno 1929, n. II;

Vista l'ordinanza 30 luglio 1929, n. VIII, relativa al servizio postale;

Udito il parere del Consigliere generale dello Stato ;

ORDINA

Art. 1. — È autorizzata la emissione di una serie di cinque francobolli commemorativi del XV centenario del Concilio di Calcedonia, da valere per il pagamento delle tasse relative alle corrispondenze in partenza dalla Città del Vaticano.

Art. 2. — I francobolli di cui all'articolo precedente, eseguiti in cai-

cografia su carta recante, in filigrana, il disegno delle Chiavi decussate, hanno le seguenti caratteristiche :

dimensioni : mni. 30 x 40, compresa la dentellatura, formato orizzontale ;

valori: L. 5, L. 25, L. 35, L. 60, L. 100;

colori : per il valore da L. 5, grigio perla ; per il valore da L. 25, bruno rosso ; per il valore da L. 35, rosso carminio ; per il valore da L. 60, bleu ; per il valore da L. 100, bruno seppia ;

figurazioni: i soggetti, riprodotti da antichi affreschi, rappresentano : uno, la sessione finale del Concilio di Calcedonia, l'altro, l'incontro tra il Pontefice S. Leone Magno e Attila.

Il primo soggetto, usato per i valori da L. 5, L. 35 e L. 100, ha le seguenti diciture : in alto, a sinistra : POSTE VATICANE ; sotto, entro un disco bianco, l'indicazione del valore ; in basso, a sinistra : PETRUS PER LEONEM LOCUTUS EST ; a destra : XV CENTENARIO DEL CONCILIO DI CALCEDONIA.

Il secondo soggetto, usato per i valori da L. 25 e L. 60, ha le seguenti diciture : \n basso, a sinistra s. LEONE MAGNO PP. nel resto, come il precedente.

Art. 3. — I francobolli di cui agli articoli precedenti hanno valore, agli effetti postali, dall'entrata in vigore della presente ordinanza al 31 dicembre 1952.

Art. 4. — La presente ordinanza sarà pubblicata, oltre che nei modi ordinari, mediante affissione nel Cortile di S. Damaso, alla porta degli Uffici del Governatorato e negli Unici postali dello Stato ed entrerà in vigore nel giorno stesso della sua pubblicazione.

Città del Vaticano, trentuno ottobre millenovecentocinquantuno.

IL GOVERNATORE

CAMILLO SERAFINI